

Universitäts- und Landesbibliothek Bonn

Bibliotheca Orientalis Clementino-Vaticana

In Qua Manuscriptos Codices Syriacos, Arabicos, Persicos, Turcicos, Hebraicos, Samaritanos, Armenicos, Aethiopicos, Graecos, Aegyptiacos, Ibericos, & Malabaricos, Jussu Et Munificentia Clementis XI. Pontificis Maximi Ex Oriente conquisitos, comparatos, avectos, & Bibliothecae Vaticanae addictos

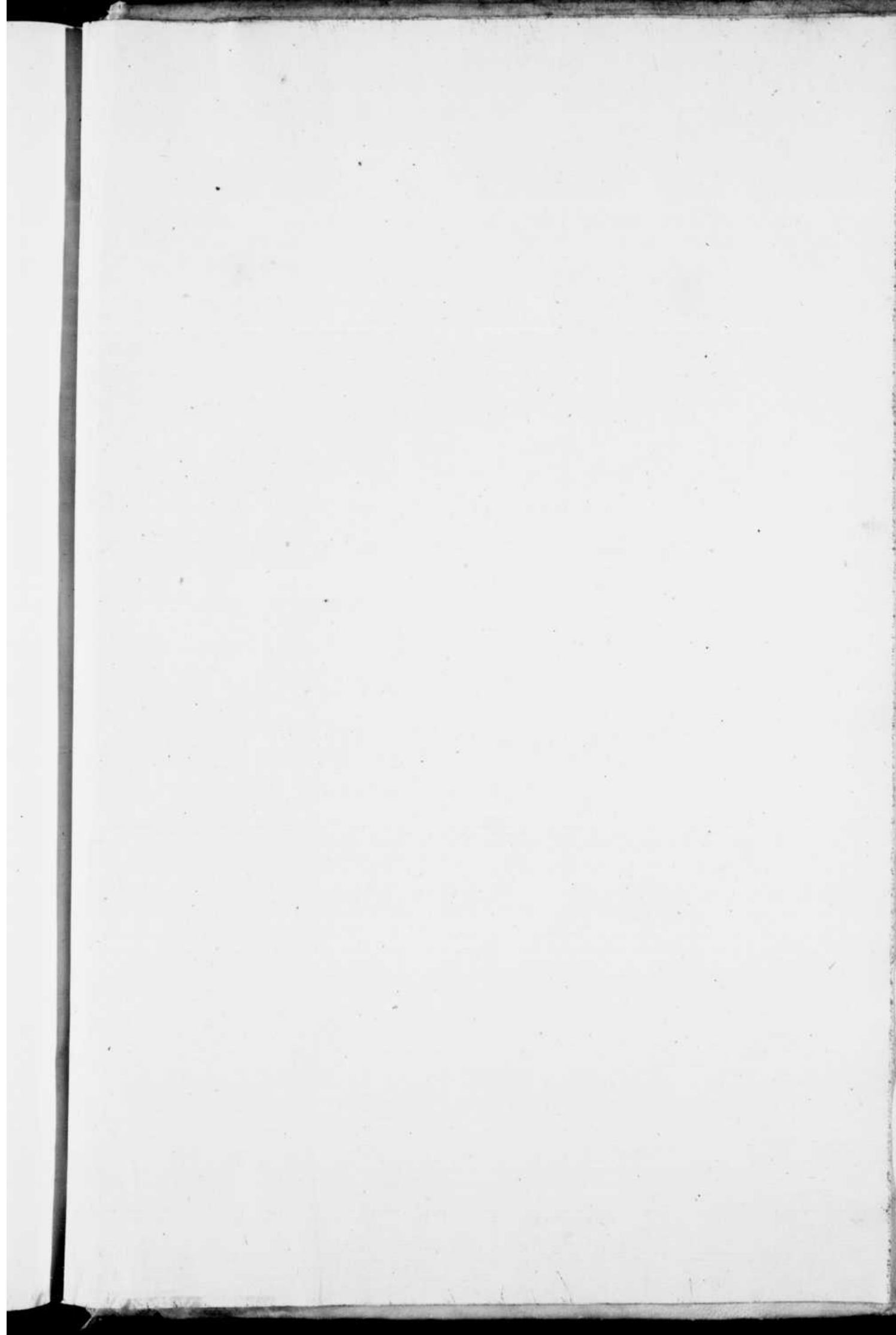
De Scriptoribus Syris Monophysitis

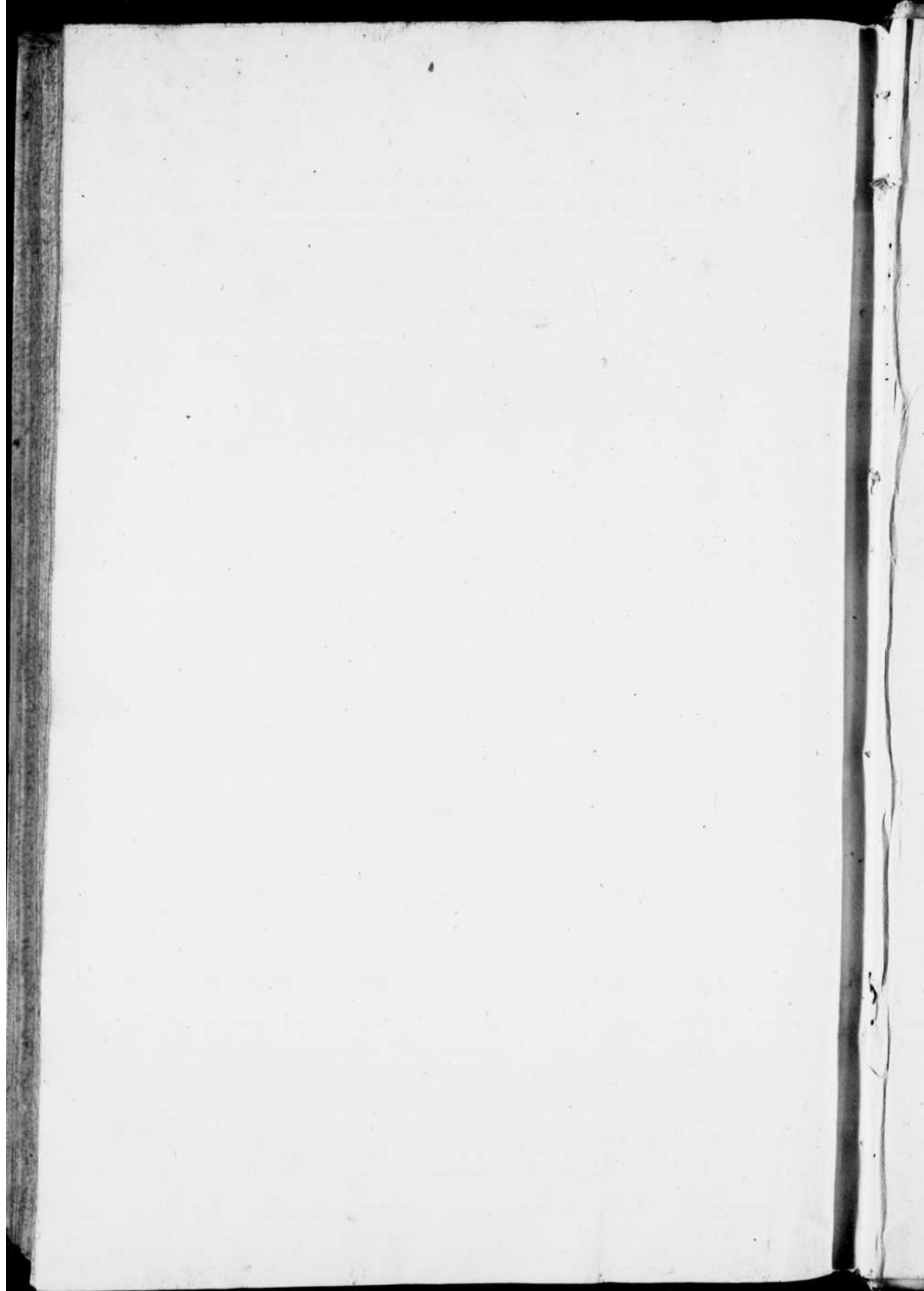
Assemani, Giuseppe Simone

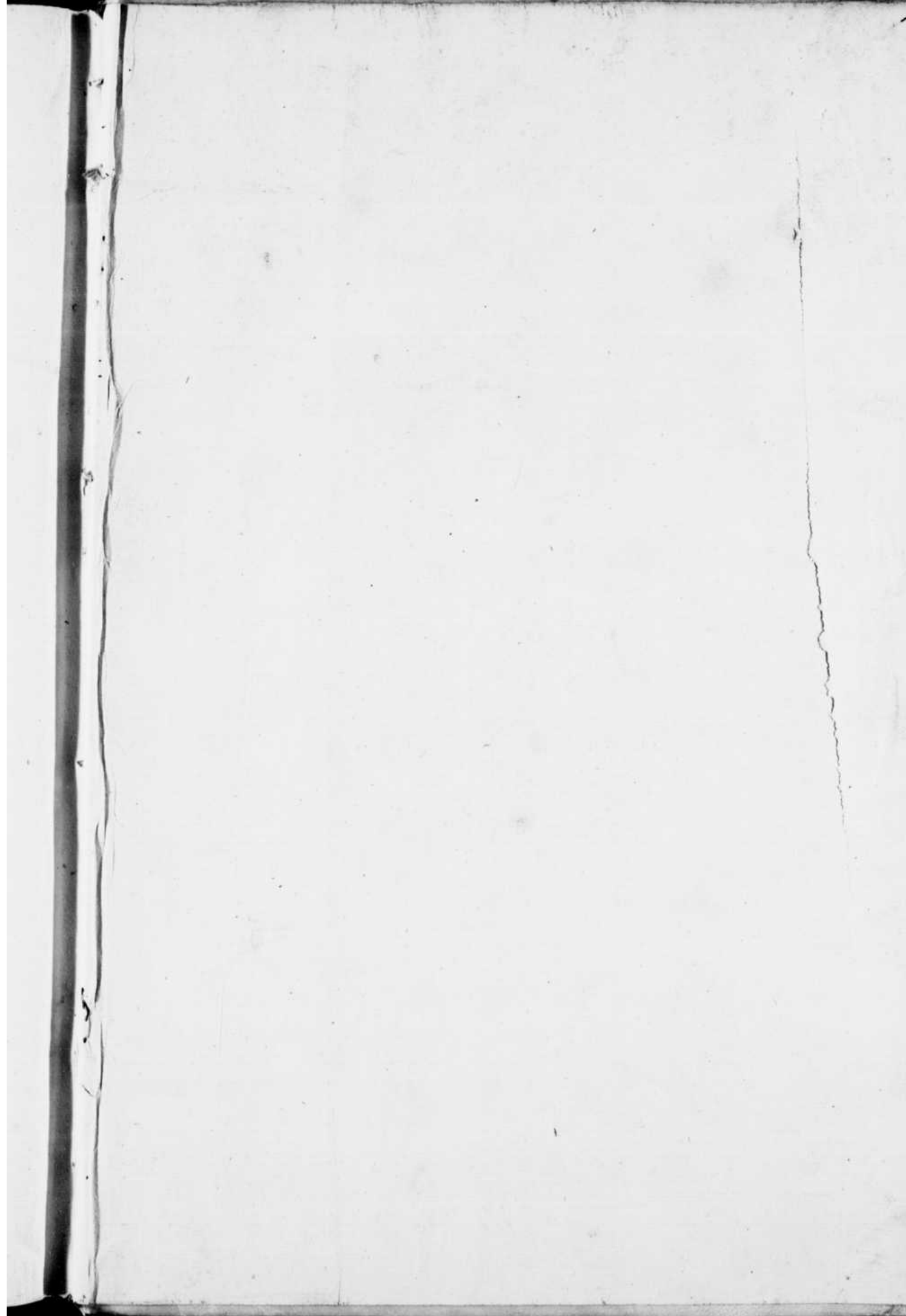
1721

Vorsatz

urn:nbn:de:hbz:5:1-2464

BIBLIOTHECÆ
ORIENTALIS
CLEMENTINO-VATICANÆ
TOMI TERTII

PARS PRIMA

D E

SCRIPTORIBUS SYRIS NESTORIANIS.

Prof. Bragg

De scriptoribus Syris Monophysitis

BIBLIOTHECÆ
ORIENTALIS
CLEMENTINO-VATICANÆ
TOMUS SECUNDUS

DE SCRIPTORIBUS SYRIS MONOPHYSITIS.

BIBLIOTHECA

ORIENTALIS

BIBLIOTHECA

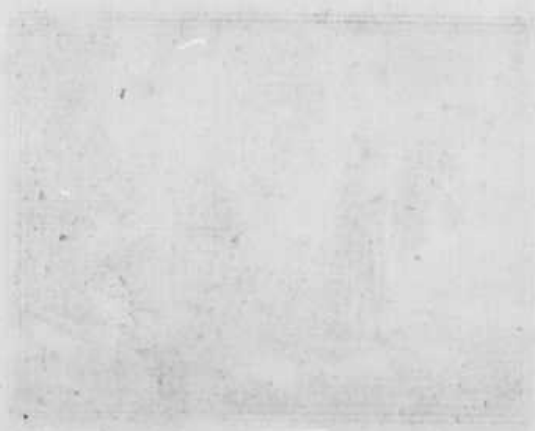
ORIENTALIS

CLEMENTINO-VATICANA

TOMUS SECUNDUS

DE SCRIPTORIBUS ET HIS MONASTIIS

IN ORIENTE

De scriptoribus Syris Monophysitis

BIBLIOTHECA
ORIENTALIS
CLEMENTINO-VATICANA

IN QUA

Manuscriptos Codices Syriacos, Arabicos, Persicos, Turcicos, Hebraicos,
Samaritanos, Armenicos, Æthiopicos, Græcos, Ægyptiacos,
Ibericos, & Malabaricos,

JUSSU ET MUNIFICENTIA
CLEMENTIS XL
PONTIFICIS MAXIMI

Ex Oriente conquisitos, comparatos, auctos, & Bibliothecæ Vaticanæ addictos

UNA CUM IIS

QUOS SANCTISSIMUS PATER
INNOCENTIUS XIII.

In eandem Bibliothecam inferri jussit:

Recensuit, digessit, & genuina scripta à spuriis secrevit,

ADDITA SINGULORUM AUCTORUM VITA,

JOSEPH SIMONIUS ASSEMANUS

SYRUS MARONITA

Sacrosanctæ Basilicæ Vaticanæ Presbyter Beneficiatus, Sacræ Theologiæ Doctor, atque
in eadem Bibliotheca Vaticana linguarum Syriacæ & Arabicæ Scriptor.

TOMUS SECUNDUS
DE SCRIPTORIBUS SYRIS MONOPHYSITIS.

ROMÆ, MDCCXXI. Typis Sacræ Congregationis de Propaganda Fide.
SUPERIORUM PERMISSU.

BIBLIOTHECA
ORIENTALIS
CLEMENTINO-VATICANA

Manuscripta Codices Syriaci, Arabici, Persici, Turci, Hebraei,
Samaritani, Armeni, Ethiopici, Graeci, Aegyptiaci,
Ethiopi, & Malabarici.

1525 ET ANTERIORIBUS
CLEMENTIS XI
PONTIFICIS MAXIMI

Ex Oriente Syriaci, Arabici, Persici, Turci, Hebraei, Samaritani, Armeni, Ethiopici, Graeci, Aegyptiaci, Ethiopi, & Malabarici.

1525 ET ANTERIORIBUS

INNOCENTIIUS XII

In eadem Bibliotheca reperiuntur

Rescripta, digesta, & perinde ac si perinde

ADNOTATA SINGULORUM AUCTORUM VITA.

JOSEPH SIMONIUS ASSERMANUS

SYLVAE MANUSCRITA

Rescripta, digesta, & perinde ac si perinde
ADNOTATA SINGULORUM AUCTORUM VITA.

TOMUS SECUNDUS

DE SCRIPTORIBUS & SYLVAE MANUSCRITA

ROMAE, MDCCLXXI. Typis Joannis Baptistae de Rossi.
1771. 2. 1. 1.

De scriptoribus Syris Monophysitis

SANCTISSIMO PATRI
INNOCENTIO XIII.
PONTIFICI MAXIMO

JOSEPH SIMONIUS ASSEMANUS

PERPETUAM INCOLUMITATEM.

UÆ ad Orientalium Natio-
num sectas earumque Codices
pertinent, BEATISSIME PATER, ea profectò scitu
dignissima sunt, atque ad libranda ex vero &

a iij

certo

certo sensu judicia, quæ circa earundem contro-
versias coram Apostolica Sede identidem moveri
solent, plurimum momenti conferunt. Id scilicet
fuit causæ, quum in eo argumento tum veteres,
tum recentiores Viri doctissimi non sine magno
operæ pretio atque laude versati sint, cur ego
quoque delatam à Sanctissimo Pontifice CLEMEN-
TE XI. BEATITUDINIS TUÆ prædecesore nonnul-
lam hujusce provincie partem neque ita gravatè
receperim, & receptam, si minus cum apparatu
& copia, certè cum fide curaque, Deo adjuvante,
confecerim. Nec dubium, quin qui talem mihi la-
borem injunxerat, huic potissimum laboris ejus &
operæ fructus deberentur. Primus igitur Biblio-
thecæ meæ Tomus, in quo Syrorum Scriptorum
Catalogum ex manuscriptis Orientalibus Codicibus
ejus jussu & liberalitate in Apostolicam Bibliothe-
cam Vaticanam illatis recensui, nomini ejusdem
nuncupatus prodiit. Nunc quando ad Superos,
ut sperare par est, ille decessit; quam nobis spem
faciunt & confirmant eximie illæ & Apostolicæ
virtutes, quibus sanctam Sedem & Ecclesiam
universam illustravit, exhausti pro tuendis Sacro-
rum juribus diuturni labores, amplificata Eccle-
siastica omnis generis studia, Christianaque reli-
gio latissimè propagata; alter ejusdem Operis To-
mus Tibi, BEATISSIME PATER, qui in ejusdem
locum & curas divino nutu successisti, optimo jure
dicandus fuit: quum id rationi justitiæque maxi-
mè consentaneum esset, ut hanc laboris mei partem,
quam ex manuscriptis Codicibus eidem Bibliothecæ
Vaticanae à SANCTITATE TUA magnificè addictis
confeci, velut opes in tuo fundo collectas TIBI in-
tegra fide redhiberem. Id verò ut SANCTITATI
TUÆ

TUÆ gratum acceptumque fore confidam, facit quem dixi, amor erga literas tuas: faciunt artes virtutesque, quibus omnium gentium amorem promeruisti, ut jure optimo Orbis universus de tua in Summum Pontificem inauguratione sibi maxime gratuletur, nec eam sine manifesta Numinis dispensatione factam existimet: sic enim decebat, ut quem tanta animi magnitudo, tanta morum integritas, tantum honestarum disciplinarum studium, tot pro Religione atque Apostolica Sede suscepti confectique labores ad summum coeloque proximum dignitatis potestatisque gradum vocabant, suo etiam Roma suffragio cohonestaret, & quem maximum virtus fecerat, sacra Purpuratorum Patrum comitia promulgarent: Facit postremo, quod in ea, SANCTISSIME PATER, natus es Domo, ex qua velut ex Templo Virtutis & Religionis prodire Pontifices de Christianis Orientalibus optime meriti. Et verò quemadmodum qui siderum motus proprietatesque persequuntur, proprios ajunt habere singula Astra illapsus ex peculiari quadam Numinis destinatione certis definitisque terrarum spatiis salutare: ita COMITUM amplissimæ & clarissimæ Familiae ex certa Dei Optimi Maximi dispensatione inditus videtur erga Christianos Orientis amor & beneficentia. Nam ut multa & eximia fuerint Regum, Imperatorum, Summorumque Pontificum in singulas & universas Christiani Orientis nationes merita; nulla tamen hæcenus Familia exstitit augustæ COMITUM genti in hac laude par: nec enim ulla alia tot protulit Summos Pontifices, nec in amplissimo Summorum Pontificum censu extra illam reperire est tam multos, qui pro tuenda Orienta-

lium Christianorum libertate incolumitateque tam
utiles tamque diuturnos labores susceperint. Su-
perant adhuc in tabulariis præcipuarum Orien-
tis Ecclesiarum illustria monumenta paternam
erga eos populos providentiam testantia Tuorum,
BEATISSIME PATER, Majorum INNOCENTII III.
GREGORII IX. & ALEXANDRI IV. Sed &
omnium tum recentium, tum veterum Scriptorum
commentaria loquuntur, quibus quotve belli pacif-
que artibus ab inclytis ex COMITUM gente Pontifi-
cibus, Ducibus, fortissimis Viris in Græcia, Arme-
nia, Syria, atque Palæstina duorum ferè sæculo-
rum spatio certatum sit pro conservanda Orienta-
libus Christianis religione atque libertate. Quum
nempè sævus ille Saracenici belli turbo susque de-
que misceret omnia, atque hinc Græcorum Impe-
ratorum astus, inde Soltanorum Ægypti furor
universam Asiam perturbaret atque pessumdaret.
Quoniam verò externa persequi Epistolæ brevitatis
non patitur, domestica proferam, eaque explora-
tissima. Equidem vix ambigo, quin Syrorum Ma-
ronitarum natio, utpote à priscis temporibus Ro-
mancæ Ecclesiæ obsequentissima, ab ejusdem Sedis
Pontificibus multis affecta fuerit beneficiis. Qui
tamen id præstiterit post S. Hormisdam, cujus ad
Maronitas monachos literas amoris plenas exhi-
bent Acta Constantinopolitanæ Synodi sub Men-
na, primus in Ecclesiæ Annalibus occurrit Tuus,
BEATISSIME PATER, INNOCENTIUS. Tuus, in-
quam, INNOCENTIUS ex omnibus primus fuit, qui
Maronitarum nationem per ea tempora Sarace-
norum Palæstinam & finitimas provincias infe-
stantium armis pressam amantissimè complexus est,
missisque legationibus, pecuniâ, armis juvit. Mox

*coacta ad Lateranum generali Synodo, ad bellum
sacrum adversus Saracenos Christianorum in Sy-
ria tunc degentium cervicibus insultantes, Chri-
stianos Europæ Principes concitavit. Quanto ve-
rò animi sensu Optimus Pontifex Orientalium
Christianorum calamitatibus indoleret, ejusdem
in Concilio Lateranensi habita Oratio satis super-
que repræsentat. Rebus tandem humanis deceden-
te INNOCENTIO, relictam ab eo Nationum Orien-
taliū, atque Syrorum præcipuè curam velut hæ-
reditario jure susceperere gemina illa Familiæ tuæ
sidera GREGORIUS & ALEXANDER, à qui-
bus sub ipsa Pontificatus exordia è Sancti Fran-
cisci familia religiosorum Virorum manipuli in
Syriam semel & iterum missi, mirum quantum
pietatem & religionem inter homines Romanæ
Ecclesiæ moribus cætera addictissimos amplificave-
rint. Itaque non aliis sequestribus & conciliato-
ribus gratiæ tuæ, BEATISSIME PATER, usus,
quàm Tuis, INNOCENTIO nempe, GREGORIO,
& ALEXANDRO, Syriacarum gentium aman-
tissimis, hunc Syrorum Scriptorum Catalogum
SANCTITATI TUÆ offero, consecroque; communi-
bus interim Christianorum Orientalium votis Cæ-
lites omnes precor, ut SANCTITATEM TUAM diu
sospitem & superstitem velint, servent, tuean-
tur, dum Oriens Mahometicæ superstitionis ju-
gum excutiat, atque gentes erroribus obsitas ad
Catholicæ veritatis lumen, & Romanæ Sedis obe-
dientiam adducas.*

De scriptoribus Syris Monophysitis

Uæ de Scriptoribus Syris Heterodoxis hoc secundo Bibliothecæ Orientalis Tomo accuratè doctèque differit Author Joseph Assemanus, jussu Reverendissimi Patris Gregorii Sella Palatii Apostolici Magistri diligenter evolvi: eaque Catholicæ doctrinæ non modò consona, sed & perutilia fore existimo. Nam quum nullum in omni Antiquitate genus opinionis & sectæ tam horrendum, tam inusitatum, tamque obsoletum extiterit, quod alicubi fautores aliquos & sectatores hoc tempore non habeat, ambigendum non est, quin utiles futuri sint Commentarii, in quibus illarum origines, progressiones, & exitus notantur: ex iis enim non earum modò notitiam adipiscimur, sed ad easdem etiam profligandas certa & validissima auxilia Theologis nostris parantur. Quo in genere quum multorum Scriptorum egregiè sit labor & cum laude versatus, in ea tamen parte, quæ Jacobitarum sive Monophysitarum hæresim spectat, sive diligentia sive ubertate eruditionis & copia, quem cum nostro Assemano conferam, reperio neminem: Quotquot enim Jacobitarum res hucusque tractarunt, ea solummodo, quæ Græci Latinive Scriptores tradidere in unum colligere atque referre contenti, intima ejus sectæ arcana vel ob inopiam Syriacorum Codicum, vel ob Syriaci sermonis inficitiam prætermittere coacti fuerunt. Noster contra Assemanus & Orientalium linguarum scientissimus, & idoneos Syriacarum rerum testes, ejusdem gentis nempe Antislites, Episcopos & Patriarchas nactus, acri judicio, invictò labore ejus sectæ causas, processus, statumque enucleatissimè exponit. Authores præterea fautoresque cumulatissimè recenset: Episcoporum, qui eidem præfuere, seriem: Episcopatum numerum & fines, atque cætera hujusmodi Ecclesiasticam historiam & sacram doctrinam tractantibus quovis impendio comparanda, nobis repræsentat: opus sanè egregium, à nemine, quod sciam, hætenùs tentatum. Quamobrem illud publica luce dignissimum judico: in quorum fidem &c. Ex domo Professorum hac die 12. Decembris 1721.

Petrus Benedetti Societ. Jesu.

IMPRIMATUR,

Si videbitur Reverendissimo Patri Magistro Sacri Palatii Apostolici,

T. Episcopus Heracleæ Vicesq.

IMPRIMATUR,

Fr. Gregorius Sella Ordinis Prædicatorum Sacri Palatii Apostolici Magister.

PRÆ-

De scriptoribus Syris Monophysitis

P R Æ F A T I O.

I.
Dei Optimi
Maximi erga
Catholicam Ec-
clesiam provi-
dentia.

U M multa sint, ob quæ Sapiens quis-
que sibi de Catholicæ Ecclesiæ commu-
nitione gratuletur, illud profectò potissi-
mum est, quod statim palamque se prodit
cogitanti Divini Numinis erga eandem
studium providentiamque maximè singu-
larem. Enimverò etsi quæ summus ille
Opifex condidit, pervigili & infomni
oculo velut ex se pendentia perpetuò cir-
cumspiciat suamque majestatem usque ad

apum formicarumque perfectionem curamque deducat: atque adeò
in vilissimis quibusque culicibus omnes easque innumeras particulas
& innumera organa accuratissimè disponat; ea tamen, quæ Ecclesiam
Catholicam spectat, divinæ mentis cura tantum profectò cæteras ejus-
dem providentiæ partes superat, quantum ipse Piorum cœtus condi-
tione dignitateque res omnes antecellit. Hoc enim dumtaxat homi-
num genus commoda quibus utitur, lucem qua fruitur, spiritum
quem ducit, à Deo sibi impertiri intelligit, intelligendoque hunc
mundum corporeum incorporeo modo refringere, suoque Conditori
debito religionis officio redhibere consuevit. Quippe hoc rationi
maximè consentaneum fuit, ut summum illud bonum quod mundi
principium fuit, idem esset & finis, rerumque omnium naturas bo-
naque universa quæ moliebatur, simul in seipsum reciprocaret atque
reduceret. Id verò quum bruta quidem animantia ob naturæ con-
ditionem præstare nequeant; impii verò homines ob voluntatis per-
versitatem detrectent: consequens est, quod etiam sacræ literæ nos
docent, ut omnia in bonum Credentium, ex quibus Ecclesia Catho-
lica componitur, à Deo & primùm condita fuisse, & nunc mira
providentia dirigi ordinarique credamus. Quod ut magnis manife-
stisque documentis primum est demonstrare, illud maximè in rem
præsentem juvat expendere, quod divino spiritu aflatu Prophetæ de
nostra Ecclesia olim prædixere: futurum videlicet, ut non modò
exteræ gentes, sed illi ipsi, qui eam quovis impendio perditam opta-
rant, (fuere autem Ethnici Romanorum Imperatores, & variarum
sectarum Hæretici,) ad eandem augendam amplificandamque consilia,
curas, operam, opeque suas aliquando conferrent. *Ædificabunt filii
peregrinorum muros tuos, ait Isaias ^a, & Reges eorum ministrabunt ^a Cap. 60.
tibi. Gloria Libani ad te veniet. Abies, & Buxus, & Pinus simul
ad ornandum locum sanctificationis mee. Et venient ad te curvi
filii eorum, qui humiliaverunt te, & adorabunt vestigia pedum
b tuorum*

P R A E F A T I O .

tuorum omnes qui detrahebant tibi . Stabunt Alieni ^a , & pascent ^a If. cap. 61. pecora vestra : & filii peregrinorum agricolae & vinitores vestri erunt .

II.
Exterarū gen-
tium opes in
Ecclesiae orna-
mentum usum-
que cedunt .

Enimverò quod ad exterarum gentium opes pertinet, quas Prophetæ in sinum Ecclesiæ confluxuras prænunciarunt, quàm exactè res ipsa vaticinio consentiat, vix alibi clarius demonstratur, quàm in hac ipsa Catholicæ Religionis Sede Roma. Equidem dum in hanc Urbem atque in omnem ejus partem oculos animumque convertò, ejusque amplitudinem, majestatem, splendorem intueor, mihi videre videor Templum totius orbis terræ, uti est, in quod unum, ut Magnum Constantinum dixisse ferunt, vires omnes opifex rerum natura consumpserit. At hæ domus, hæ templa non ex præda provinciarum spoliatarum exstructa fuere: quum scilicet administrationis nomine pauper aliquis in divitem provinciam ingressus, provinciam pauperem dives relinquebat: sed ex collatis libenter operis, opibus, hæreditatibus, pecunia: & quidem ab illis ipsis Romanis, infestissimis quondam Ecclesiæ hostibus, ex illo Cæsarum ærario, quod congestis undique devictarum gentium opibus constabat, atque ex illarum ædium instrumento, ad quarum constructionem ornatumque Ægyptus, Græcia, & Syria eximia artis & naturæ miracula suppeditarunt. Pyramides, columnæ, statuae, ipsaque Deorum inanium delubra, mirâ sed antea à Prophetis prænunciata conversione, in nostræ religionis ornamentum usumque cesserunt. Id nimirum ab ipsis Romani Imperii primordiis disposuerat Dei providentia, ut à parvis initiis ad summum in terris dominatum Roma primum exurgeret, sicque demum ibidem Ecclesiæ principatus & Religionis domicilium aliquando locaretur: ut unde omnes populi, & nationes tum jura civilia, tum nefarios ritus ac superstitiones paulò ante petierant, inde in omnia regna provinciarumque sine ullo erroris metu benè beatèque vivendi verissima præcepta manarent.

III.
Scientiæ Eth-
nicorum Artes-
que non modò
Christianorum
communes fa-
ciunt, sed etiam
propriæ.

Sed hæc externa fuerint & corporis bona, ac proinde minimi pendenda. Illa profectò longè præstant atque latiùs se pandunt, quæ animum ornant: Scientiæ nimirum & Artes, quas ut præcipuum hominis bonum Ethnici maximè sibi vindicabant. Fuit aliquando, quum Philosophi præ se nostros contemnebant, quod contenti scire Christum eumque cruci suspensum, in lucro ponerent hominum disciplinas nescire, quæ tum in Orbe Romano florebant, & quibus instructi, soli Sapientes censebantur; ut totos se religioni, rebusque divinis dederent. Et sanè quid aliud homines philosophico fastu pleni facerent suo genio congruentius, quàm humilitatem Ecclesiæ ridere, miserari, calumniis laceßere, traducere, vulgo invisam suis argutiis reddere? Quid ad hæc Deus, qui olim prædixerat, Sapientes ipsorum se astu comprehensurum? Christianorum quorundam excitavit ingenia, ut ignotas ad id tempus in Ecclesia scientias, ignotiores linguas

per

I
Hære
malitia
clesia
ca ex
filio mi

P R Æ F A T I O.

per summam animi contentionem perque summos labores pertinaci studio exquirent, eaque felicitate assequerentur, ut jam Christianos doctores nihil scientiæ naturalium rerum, nihil divinarum lateret. Horum præstantium virorum, quorum deinceps in Ecclesia magnus proventus exstitit, industriâ factum est, ut quæcumque in quolibet scientiarum artiumve genere à peritissimis variarum gentium magistris Ægyptiis, Græcis, Chaldæis, & Arabibus in Philosophia, Mathesi, Astronomia, Rhetorica, Medicina inventa fuerant, non modo nobis communia fierent, sed propria, doctissimis quondam nationibus in summam inscitiam rerumque divinarum humanarumque ignorationem prolapsis: admirabili sanè consilio Deo per hunc modum regente & gubernante cursus exitusque rerum, ut quam sibi pridem in Ecclesia moliebatur Sapientia domum, per occultas causas & insperata incrementa sensim ad tectum fastigiumque perduceret.

Reliquum erat, ut quoniam ad nos omnium gentium literæ commigrarant, easdem & codices, quibus illæ continebantur, sequerentur: hoc enim in translatione dominii cuiusque rei jura perscribunt. Id verò quanta copia, quanta felicitate à Sanctissimis Pontificibus, ac præsertim ab amantissimo literarum literatorumque CLEMENTE XI. confectum fuerit, in priori hujus mei Operis tomo pro mea tenuitate satis exposui.

IV.

Hæreticorum
malitia pro Ec-
clesia Catholi-
ca ex Dei con-
silio militat.

Jam verò ut hoc fuerit divinæ dispensationis opus admirandum, est tamen aliud, quod jure merito magis suspiciamus, quodque posteriore hoc tomo, sed & sequenti, in quo de Syro-Nestorianis Scripto-ribus agendum erit, Deo aspirante demonstrare conabor. Etenim quod de Judæorum gente non uno in loco expendit S. Augustinus, illud de heterodoxis Orientis nationibus affirmare possum: *Eorum nempe malitiam pro salute Ecclesiæ Catholice militare.* Et sanè quantum decebat Dei sapientissimam æquitatem iniquis possessoribus opes auferre easdemque suæ Ecclesiæ tradere, tantum ejus providentiæ consentaneum fuit, ut eidem quampridem arma atque milites præpararet, quibus tam pretiosum depositum adversus Hæreticos quandoque insurrecturos tutaretur: nec alios profectò quàm ipsos: id enim Isaias prædixerat fore: atque proinde admirabili dispensatione Ægyptios inter se committeret, Orientem hæreticum contra Occidentem eadem peste afflatum impelleret, testamque secundum veterem parcemiam testæ collideret.

Decem ferè sunt præcipua capita, de quibus inter Catholicos & Novatores disceptatur. Primum, humani arbitrii libertas. II. Bonorum operum ad salutem necessitas, atque ad eadem efficienda æquè necessarius divinæ gratiæ concursus. III. Suffragiorum pro defunctis collatorum utilitas. IV. Pœnitentiæ Sacramentum, & peccatorum in eo remissio. V. Sacrosanctum Missæ sacrificium, & realis Christi in eo sub panis & vini speciebus latentis præsentia. VI. Sanctorum

P R Æ F A T I O .

in cœlo degentium invocatio , & reliquiarum atque imaginum eorundem veneratio . VII. Cœlibatus honor , & præ matrimonio excellentia . VIII. Votorum monasticorum sanctitas . IX. Jejunium , & ciborum quorundam usus certis diebus interdictus . X. Ecclesiæ auctoritas , Romanæque Sedis primatus . Affirmant Catholici , negant Novatores . Nunc verò Syrorum in hac Bibliotheca recensitorum catalogum à capite usque ad calcem percurramus , tot testes Catholicæ veritatis habemus , quot capita . Adeò nunquam est vel in Ægypto , vel in Syria , Mesopotamia , Perside , nullus apud amplissimas per Africam Asiamque diffitas Ecclesias Alexandrinis , vel Antiochenis Patriarchis subiectas , qui Novatorum circa prædictos fidei articulos commenta , blasphemias non impugnet , refellat , execretur : qui non contrariam istorum pseudomagistrorum dictatis doctrinam asserat , ac velut indubitabile certumque Apostolicæ Traditionis depositum communem Christianorum fidem non prædicet ac revereatur .

Nam etsi Orientales recentiores ab Ecclesiæ Catholicæ communionem sejuncti quædam nunc affirmant , quæ Novatoribus consona videantur , ut quum supremam Romani Pontificis auctoritatem negant ; quum Sanctorum Animas non in cœlo nunc degere , sed in Paradiso terrestri usque ad communem resurrectionem detineri asserunt ; quum Purgatorium explodunt ; quum Azymum impugnant ; quum Eucharistiam per Invocationem Spiritus Sancti , non verbis Christi consecrari dicunt ; quum denique multiformes errores evomunt , quos in decursu Operis notabo ; iidem tamen ipsi , qui ex privata sententia , vel ex concepto in Orthodoxam Ecclesiam odio errores illos propugnant , tam clarum alibi tamque evidens adversus eosdem errores testimonium reddunt , ut hic quidem incorruptæ & Apostolicæ Traditionis lumen cernere sit , ibi verò spiritum vertiginis & erroris , quo hæretici aguntur . Suppetunt præterea luculenta aliorum ejusdem sectæ Scriptorum , ac præsertim veterum testimonia , quibus ipsi gregales proditæ utrobique fidei convincuntur , quum & à suorum majorum , & ab Ecclesiæ Catholicæ doctrina recedunt . Age verò , quis Syros , ut in veteri adagio est , cum Phœnicibus tam arcto fœdere conjunxit ? Quis camelos istos Pyrrhicam docuit ? Erant tamen , hodieque sunt inter istos Episcopi , Primates , Patriarchæ , & summi suarum quisque sectarum Antistites : quibus proinde optimè cognita perspectaque sunt propriæ Ecclesiæ disciplina , dogmata , traditiones . Magnæ igitur auctoritatis opus fuit , ut dissidentium inter se sectarum principes in unum convenirent , maximè verò in ejus rei concordiam , de qua quisque arrogare sibi plurimum solet , qualis est sapientia rerum divinarum in Episcopis . Ut ergo fuerit aliquod medium , quod eos in unum conjungeret , huic proculdubio subesse oportebat vim insuperabilem , & ineluctabile pondus , à magna aliqua auctoritate impressum : nec ab alia profectò , quàm ab Apostolica : nec enim alia suppetebat . Sint sanè ,
uti

P R Æ F A T I O.

uti sunt ferrei, omnes hæretici, sint pervicaces: iidem se in ipso ardore agitationeque disputandi ad resistendum acrius fingant; tamen simul ac ad certos exploratosque doctrinæ Apostolicæ fontes perventum fuerit, jam non habent refractarii quid præfractè rejiciant, non habent pertinaces quid mordicè teneant, non habent hæretici ubi diutius hæreant, nisi cum doctrina Apostolorum Apostolos simul ipsos unà cum Christo Apostolorum, ut quis dixerit, Catechista & pædagogo, & Spiritu Sancto eorum ductore & doctore, simul abjiciant: quod ne dicam Christiani Syri, Chaldæi, Ægyptii hætenus non fecere, sed nec ipsi novatores facerent, si oculos haberent, quibus antiquissimarum Christiani nominis gentium libros legerent, & Christianum Orbem de Christi doctrina testimonium dicentem circumspicerent, vel audirent. Et hæc quidem productis ipsorum hæreticorum autographis proum est demonstrare. Prostant siquidem in Bibliothecis, quos ubique indicamus, Codices ante mille ac ducentos annos à Nestorianis & Jacobitis descripti, continentes prolixos tractatus de reali Christi in Eucharistia præsentia, de Pœnitentiæ sacramento, de Virginitatis & cœlibatus laudibus, de monastici instituti præstantia, de jejuniis, & alia ejusmodi. Nihil in illis est, quod Catholicæ doctrinæ non faveat. At oppidò quàm multa, quæ Novatorum hypothesim vel in ipsis capitum titulis, quos semper referre solemus, evertant. Quamobrem ut ut cæteras nobis veræ Ecclesiæ notas negent Novatores, illas profectò negare non possunt, quæ productis antiquissimis Codicibus oculari demonstratione evidentissimè patent, & in nostram Ecclesiam tantum convenire possunt: sunt autem tres, quæ ante annos mille a Vincentio Lirinensi in ipso limine Commonitorii validissimè vindicantur, Antiquitas, Universalitas, & omnium Christianorum consensus. Antiquitatem quidem demonstramus prolata singulorum Codicum ætate. Universalitatem, productis omnium gentium Alexandrino & Antiocheno Patriarchatui subjectarum testimoniis. Consensionem denique, indicatis Christianorum hæreticorum (nam de Catholicis res ipsa loquitur,) Liturgiis, libris Ritualibus, Fidei professionibus, aliisque publicis privatisque documentis.

Quæ quum perspecta & explorata sint, planum fit, quàm verè S. Augustinus asseruerit, Catholicæ Ecclesiæ ex singulari Dei Optimi Maximi providentia omnia in lucrum cedere. *Hæc enim Ecclesia Catholica*, inquit lib. de vera Religione, ^a *per totum orbem valide latèque diffusa, omnibus errantibus utitur ad proventus suos, & ad eorum correctionem quum exigilare voluerint. Utitur enim Gentibus ad materiam operationis suæ: Hæreticis ad probationem doctrinæ suæ: Schismaticis ad documentum stabilitatis suæ. Judæis ad comparationem pulchritudinis suæ.* Videfis ipsum hoc argumentum magnificè tractantes S. Hieronymum epist. 84. S. Cyrillum in lib. de Adoratione in spiritu & veritate: & Rupertum Abbatem lib. 2. in Levit. cap. 23.

Et

^a Edit. monachor. S. Mauri tom. 1. pag. 751.

P R Æ F A T I O .

V.
Cur Hæreticorum
Scriptorum Catalogus
textur.

Et hic quidem nostri laboris præcipuus fuit scopus. Alia aliunde ad scribendum incitamenta accessere. Sunt nimirum Theologi, qui adversus hæreses per hæc tempora in Oriente grassantes scribunt: sunt itidem Religiosi viri variorum Ordinum, qui Orientalium hæreticorum conversioni operam suam in Ægypto & in Syria piè addixerunt: quorum plerisque earum sectarum origines, progressus, mores non satis perspecti sunt: interest autem multum morbos curaturis, naturas eorundem, causas, statumque cognoscere. Nulla porro tutior, planiorque via eò perveniendi patebat, quam si prædictas hæreses ab ipsarum professoribus repeteremus: iisque non imperitis, non plebejis & privatis hominibus, sed Episcopis, Primatibus, & Patriarchis ex ipsa pestilentiae cathedra loquentibus, aut in generalibus Synodis propriæ factionis dogmata promulgantibus. Non enim, ut in sequenti Dissertatione ostendam, Monophysitæ, de quibus in hoc tomo agimus, eandem in suo dogmate sententiam perpetuò tenuere, sed varias variis temporibus ejusdem erroris declarationes confessionesque edidere. Dissentiunt proinde à primis ejus erroris auctoribus Eutychianis antiqui Monophysitæ, atque ab utrisque recentiores Jacobitæ: nec Nestoriani Nestorium ubique sequuntur. Præstat itaque inductas in unaquaque hæresi mutationes novitatesque nosse: singularum præterea sectarum ritus & mores, cæteraque hujusmodi penitus introspecta explorataque habere, ne dum hostem ferire paras putasse, inanes umbras vanaque spectra stulto labore diverberes. Hæc porro documenta aliunde petere, quam ab ipsis Jacobitis & Nestorianis, idem propemodum fore arbitror, ac historiam Græcam extra Græciam quærere, aut Judæorum origines à Græcis repetere. Sapienter in rem præsentem monebat Dionysius Patriarcha Alexandrinus, libros hæreticorum quantumvis impios & execrandos, id tamen utilitatis habere, ut dogmata eorum percipiantur, perceptaque à viris Catholicis refutentur. Ego verò, inquit in Epistola ^a ad Philemonem Ecclesiæ Romanæ Presbyterum, in libris & traditionibus hæreticorum cognoscendis operam posui; execrandis quidem illorum sententiis animum meum tantisper coinquinans: hanc tamen ex iis utilitatem percipiens, ut illos tacitus apud me refutarem, multoque magis quam antea detestarer. Et quum frater quidam ex Presbyterorum ordine probiberet me, veritus ne forte nequitie illorum cæno commiscerer: quippe animum meum contaminatum iri ajebat, & quidem verissime ut ipsemet sentiebam: visione cœlitus missâ confirmatus sum. Et vox ad aures meas perlata disertè mihi præcepit hoc modo: Lege omnia quæcumque in manus venerint. Idoneus namque es qui singula disquiras & examines: hacque primùm occasione ad Christi fidem impulsus es. Amplexus sum visionem illam, utpote quæ Apostolicæ voci consentiret robustissimos quosque ita compellanti: Estote periti nummularii. Pauca deinde de universis hæresibus interloquutus,

^a Apud Euseb.
in hist. Eccles.
lib. 7. cap. 7.

hæc

Pro
laudi
ticor
in h
quan
curru

P R Æ F A T I O.

hæc subdit. *Hanc ego regulam & formam à Beatissimo Papa nostro Heracla accepi. Eos enim qui ab hereticis veniebant, tametsi defecissent; seu potius non defecissent illi quidem, sed in speciem cum fratribus communicantes, clam perversæ doctrinæ magistros audire delati essent: ab Ecclesia ejectos, post multas tandem preces non prius admisit, quàm quæcumque ab adversariis audierant, palàm exposuissent.*

VI.
Protestatio de
laudibus Hære-
ticorum, quæ
in hoc Tomo
quandoque oc-
currunt.

Cæterum quia instituti operis ratio & methodus poscebat, ut Auctorum, quorum Catalogum teximus, vitam, gesta, scriptaque, atque alia hujusmodi exponeremus, nec ista aliunde quàm ex lutulentis ipsorum Jacobitarum fontibus haurire licuerit; nemo, reor, adeò morosus, adeò rigidus Censor fuerit, qui illud nobis vitio daturus sit, si quando ad faciendam dictis fidem, Monophysitarum aut Nestorianorum testimonia producimus, qui de suis Doctoribus verba facientes, vel eos immeritis laudibus cumulant, vel etiam quædam suprâ naturæ vires ab ipsis patrata confingunt. Rarò quidem id facimus, nec unquam sine causâ: nam vel ad penitiorem personarum cognitionem ea testimonia manuducere visa sunt, (interest autem scire, quam famam quemve honoris locum quisque Scriptor apud suos gregales obtineat,) vel quia ad inveniendam confirmandamve Catholicæ Traditionis veritatem inter ejusmodi senticeta latentem faciem nobis præferebant. Hujus generis occurrent quædam in historia inventionis reliquiarum S. Joannis in Vita^a Barhebræi, & institutionis Jejunii, quod Virginum appellant, in Vita Ananjesu^b Nestorianorum Patriarchæ. Nihilominus ut etiam pusillis consuleremus (*Sapientibus enim & insipientibus debitores nos esse* monet Apostolus^c, lectori suis locis refricamus illud ejusdem Apostoli^d monitum: *Omnia probate: quod bonum est tenete: & adjecta etiam censurâ^e errorem castigamus.* Pulchrè Theodoretus Dial. 3. Polymorphi sic monet. *Imitare Apes, ò vir bone, & sacræ Scripturæ prata & Sanctorum Patrum pulchros flores mente circumvolans, fidei favos in te contexe. Quod si alicubi herbam inveneris nec dulcem nec esculentam, cujusmodi est hic Apollinaris & Eusebius, (idem de Monophysitis & Nestorianis dicam) habet tamen aliquid utile ad mel conficiendum: non est alienum, quod bonum quidem est sumere, quod verò noxium relinquere. Etenim apes sæpe in venenosis fructibus insidentes, quod est quidem perniciosum relinquunt, quod est verò sibi accommodatum, accipiunt.*

Frequenter Auctorum, qui extra Ecclesiæ Catholicæ communione vixerunt, scripserunt, laudamus ingenium, eruditionem, elucubrationum numerum, utilitatem. Laudavit etiam Sanctus Augustinus Juliani ingenium, & Fausti eloquentiam. Bardefanis, Tatiani, & Origenis scripta prædicavit Sanctus Hieronymus. Nulli tamen heterodoxo sanctimonix prærogativam laudemve asserimus: assertam ab ejusdem sectæ Scriptoribus refellimus: sine fide enim im-

^a Hoc tom. pag.

261.

^b Ibid. pag. 426.

^c Rom. I. v. 14.

^d Thess. 5. v. 21.

^e Hoc tom. pag.

48. 63. & alibi

frequenter.

P R Æ F A T I O .

possibile est placere Deo. Quod Hæreticorum vitium hîc semel indicasse sat erit: intolerabile et acⁿ foret eandem crambem ubique repetere. Nihil frequentius in Operis decursu occurrit illâ inanium titulorum *Religiosissimi, Mar, Raban, Sancti, Pii, Præstantissimi* farragine, quos ut Judæi, ita Jacobitæ & Nestoriani suis Doctoribus subscribere consueverunt. Sophista nempe Sophistæ placet, miles militi, potator potatori. Aptissimè in rem præsentem Alcimus apud Diogenem Laërtium.

*Res mira non est, ista si sic proloquor,
Ipsique nobis si placemus invicem,
Pulchrèque nati si videmur: nam & canis
Pulcherrimus canis videtur, bos bovi,
Asinus asello pulcher est, & sus sui.*

Tu interea benevole Lector, labores nostros & quam libenter pro te fecimus operam, boni consule, iisque communi cum fructu feliciter utere, fructu, & vale.

De scriptoribus Syris Monophysitis

DISSERTATIO DE MONOPHYSITIS.

SUMMARIUM.

- I. *Hujus hæreseos origo.*
- II. *Progressus in Ægypto, in Syria, in Armenia, in Arabia, in Nubia, in Æthiopia.*
- III. *Recentiorum Monophysitarum concordia & discordia.*
- IV. *Veterum Secta.*
- V. *Syrorum Jacobitarum errores.*
- VI. *Eorundem Politia Ecclesiastica & secularis.*
- VII. *De Patriarcha Jacobitarum.*
- VIII. *De eorum Maphriano, seu Primate.*
- IX. *De Episcopis.*
- X. *De Presbyteris, Clericis, & Monachis.*

E Monophysitis Scriptoribus Syris tractaturus, pretium operæ facturum me arbitror, si Dissertationem præmittam, in qua hujus Hæreseos primordia, progressus, statumque hodiernum persequar, ut uno veluti conspectu origo ejusdem erroris, nomina variæque sectæ, & multiformes uniuscujusque sectæ doctrinæ: controversiæ quoque inter ipsos Monophysitas agitata, quasque cum Ecclesia Catholica ha-

buere: ritus denique & consuetudines, atque Ecclesiastica eorum Politia cognosci queant. Hæc enim omnia etsi in decursu Operis, prout occasio postulabat, fusè à me tractata sunt; hîc tamen summatim & ex ordine explicanda duxi, ut, quod suprâ in Præfatione tetigi, plenior certiorque de his hæreticis cognitio à Viris Religiosis habeatur, qui in Ægyptum, Æthiopiam, Armeniam, & Syriam ad eandem gentem veritati Orthodoxæ subjiendam à Sede Apostolica & à Sacra Congregatione de Propaganda Fide destinantur.

I.
Origo Mono-
physitarum.

Eutyches Mo-
nophysitarum
pater.

Monophysitas igitur, hoc est, unius naturæ in Christo Domino assertores, (quo nomine Jacobitæ Syri & Ægyptii seu Copti, nec non Æthiopes Armenique hodie intelliguntur,) Monophysitas, inquam, medio quinto sæculo Christiano exortos fuisse, Ecclesiastica docet Historia. Horum parens Eutyches Archimandrita fuit, quem licet major saniorque sectariorum pars in iis, quæ ad confusionem & permissionem Naturarum spectant, ab initio usque exortæ hæreseos^a deferuerit, eumque anathemati subjicere verbo scriptisque ad hanc diem non dubitet; ejus tamen doctrinam primipili illius sectæ, Dioscorus

^a Henotic. Zeno-
nonis.
Collat. Catholi-
corum cum Se-
verianis sub Ju-
stiniano.
Et hoc Tomo
pag. 4.

scili-

DISSERTATIO

scilicet Ægyptiorum & Barsumas ^a Syrorum subverfores disertè approbarunt, ipsumque veluti orthodoxæ fidei propugnatorem à iustissima S. Flaviani Constantinopolitanæ urbis Episcopi sententia injustissimè absolutum decrevere.

Altiora ejusdem erroris initia ponit Auctor ^b Breviculi historiarum Eutylianistarum. *Eutyches*, inquit, *non nova dogmata suæ perversitatis, sed nomina prodidit*. Nam ex Manichæi, Valentini, & Apollinaris caveis ac lustris eum suæ hæreseos monstra eduxisse, liquet ex historia Ecclesiastica Græca & Latina, ex gestis Synodalibus, & Sanctorum Patrum Epistolis. Occasionem verò ejusdem hæreseos prodeunda idem Auctor ^c affirmat immoderatum fuisse in Nestorii asseclæ zelum. Nam *Nestorius*, inquit, *Photini & Pauli Samosatani sequutus errorem, Oasitano exilio meruit relegari, dicendo, sicut ab auctoribus suis didicit, Christum Dominum nostrum hominem tantummodo de Virgine Maria esse progenitum*. Contra quem Eutyches post annos non plurimos æstimans disputandum, rectum tramitem tenere nesciens offendit, & in Apollinaris est raptus insaniam, in hæc verba prorumpens, quibus assereret, *Christum verum hominem non fuisse, nec in eo duas Naturas credendas; sed unam tantummodo Dei Verbi, veruntamen incarnatam*. Quam quidem non esse hominis perhibuit, sed humanam, ut similitudo magis humani corporis, quam ipsa veritas suaderetur.

II.
Progressus Monophysitini.
In Ægypto.

Hæc Eutyches Constantinopoli libro edito per monasteria disseminabat. Quæ consequutæ sunt per Dioscorum fautoresque ejus in Ægypto turbæ, & qualis fuerit, hodieque sit Alexandrinæ Ecclesiæ post confirmatam in ea regione operâ Monophysitarum Dioscori successorum hæresim status, ex Actis sacre Chalcedonensis Synodi, & ex historia Ecclesiasticæ Scriptoribus Græcis, Syris, Arabibusque patent.

In Syria, Mesopotamia, & Armenia.

In Oriente Barsumas Archimandrita, qui Conciliabuli Ephesini pars haud exigua fuit, (Syrorum enim monachorum nomine ei interfuit,) postquam à Concilio Chalcedonensi justam damnationis sententiam excepit, in Syriam regressus, eandem hæresim popularibus suis propinavit: nec iis dumtaxat, sed & finitimis Armenis, ad quos Samuelem discipulum suum misit, ut ex Gregorio ^d Bar-hebræo notavi. Atque hæc fuere Monophysismi initia in Syria, Mesopotamia, & Armenia: auctore scilicet Barsuma, ejusque discipulis, qui eandem planè cum Eutyche opinionem tenebant, quidquid ad excusandum Barsumam dicat Bar-hebræus ^e, qui Magistri errorem ad Samuelem discipulum traducere frustra conatur, inquiens: *Fieri potuit, ut idem Samuel à Barsuma magistro ad Armenos missus, sicut ipsemet in Vita Barsumæ miraculo nonagesimo quinto narrat, Phantasiaistarum errore fuerit depravatus*. Quandoquidem plerique Armenorum doctrinam *Juliani Halicarnassæi ad hoc usque tempus mordicus tenent*. Nam quando Samuel ad subvertendos Armenos à Barsuma allegatus fuit,

^a *At. 1. Concil. Chalced. Pagius ad annum 451. num. 38.*

Et hoc Tomo

pag. 3.

^b *Apud Labbeum tom. 4. Concil. p. 1079.*

^c *Ibidem.*

^d *Hoc tom. pag. 296.*

^e *Ibidem.*

Julia-

DE MONOPHYSITIS.

Julianus fortassè natus non fuerat, vel certè hæresim suam nondum publicaverat, quum ea Samuelis ad Armenos missio circa annum Christi 460. contigerit; Julianus ^a verò eodem, quo Severus, anno Sede sua deturbatus, in Alexandrinorum urbe circa annum 519. cum eodem Severo famosam illam de Corruptibili & Incorruptibili controversiam habuit, quæ eam sectam in factiones, ut mox dicam, divisit, nonnullis Julianum, plerisque Severum propugnantibus. Narrat Joannes ^b Asia Episcopus, Julianitas anno Christi 545. in Arabiam, Homeritidem, Ægyptum, Sophenem, Arzunitidem, & Armeniam pervasisse. Hinc fortassè confirmati in eo errore Armeni, quem à Barsumæ discipulo pridem hauserant, quem & ab ipsis ad hanc diem propugnari, auctor est ^c Petavius. Eum certè iisdem exprobrant Jacobitæ Syri & Ægyptii, ut Gregorius ^d Bar-hebræus, & Petrus ^e Meligenfis.

^a Liberatus in Breviario.

^b Hoc tom. pag. 87.

^c Lib. 1. de Incarn. cap. 17.
^d Hoc tom. pag. 297.

^e Tom. 1. Bibliothec. Oriental. pag. 626.
^f Tom. 1. Bibliot. Orient. pag. 357.

Ad Syros quod spectat, licet iis Barsumæ Eutychisque sententia ab initio placuerit, hanc tamen ^f paulò post rejecerunt: quando nimirum Philoxenus Xenajas Mabugi seu Hierapoleos Episcopus, & Petrus Gnapheus Antiochenæ Sedis inuasor, nec non hæretici Imperatores Zeno atque Anastasius aliud ejusdem veneni temperamentum, quale apud Jacobitas hodieque viget, per Orientem disseminarunt. Severus ut eandem sectam stabiliret, plurimum operæ contulit: cujus studium æmulati sunt diversarum Syriæ, Ciliciæ, Mesopotamiæ, & Cappadociæ urbium Episcopi, quos Dionysius Patriarcha ^g ex Joannis Chronico recenset: Petrus nempe Apamiæ, Constantinus Laodiceæ, Antoninus Alepi seu Berhææ, Nonnus Seleuciæ, Isidorus Kennefrin, Maras Amidæ, Thomas Damasci, Alexander Abilæ, Thomas Jabrudorum, Joannes Thodmor seu Palmiræ, Joannes Hurinorum, Sergius Cyri, Thomas Germaniciæ, Paulus Edessæ, Joannes Haran, Joannes Ammoriæ, Eustathius Perrhorum, Petrus Rhesænæ, Nonnus Circisii, Paulus Callinici, Marion Suræ, Joannes Telæ seu Constantinae, Thomas Daræ, Aaron Arsamofatæ, Antarchius Anazarbæ, Julius Hegarum, Joannes Mopsvestiæ, Paulus Epiphaniæ, Joannes Irenopolis, Paulus Alexandria minoris, Proclus Coloniae, Mufonius Thermæ, Nicephorus Sebaestes: aliique ex Asia & Caria complures, quos Justinus Imperator quòd Chalcedonenſe Concilium recipere detrectarent, sedibus deturbavit: sed in primis Jacobus Baradæus seu Zanzalus Edessenæ incubator Ecclesiæ, quem gregales ^h Occumenicum Metropolitam appellant: cujus potissimum operâ factum est, ut Monophysitæ in Syria ab Ecclesia Catholica penitus avulsi, proprios sibi constituere cœperint Patriarchas, Sergium nimirum Severi successorem, Paulum, quem Baradæus ⁱ ipse in Sergii locum subrogasse dicitur, Petrum Callinicensem, cæterosque, quorum Seriem & gesta in hoc ^k Tomo descripsi. Et quidem à Jacobo sectam illam in Syria aliisque Orientis regionibus ita propagatam fuisse, ut ex ipso Jacobi-

^g Hoc tom. pag. 54.

^h Hoc tom. pag. 327.

ⁱ Hoc tom. pag. 63. & 331.

^k Pag. 321. & 479.

DISSERTATIO

tarum nomen, quod in præsentem usque diem Monophysitæ gerunt, derivatum sit, liquet ex dictis eodem ^a Tomo: quidquid sibi adblantiantur iidem Jacobitæ ^b, qui ad propulsandam hujusce nominis invidiam, ex Jacob Patriarcha, vel ex S. Jacobo fratre Domini originem suam falsò petunt: idque nomen tam Syris, quàm Ægyptiis commune esse, Scriptores ^c omnes cùm veteres, tum recentiores tradunt: docent & ipsi Ægyptii, (de Syris enim nullus est àmbigendi locus,) qui se ipsos disertè *Jacobitas* appellant; tametsi Elmacinus ^d eam denominationem ex Dioscoro Alexandrino, qui in sæculo *Jacobus* dictus sit, trahere contendat; quod tamen, ut loc. cit. ^e notavi, adeò falsum est, ut nec Dioscorum appellatum fuisse Jacobum usquam legatur, nec ante Baradæi Jacobi ætatem vestigium nominis Jacobitarum in ullis tam Monophysitarum, quàm Catholicorum monumentis appareat.

In Arabia, Nubia, & Æthiopia.

Ejusdem Baradæi studio, scribunt Jacobitæ, professionem unius Christi naturæ ad Arabas, Æthiopas, Nubasque pervenisse; fabulamque addunt, quam ex Noë ^f Libaniota Jacobitarum Patriarcha retuli. Verùm quod ad Nubarum Æthiopumque subversionem pertinet, ex Dionysii ^g & Barhebræi ^h Chronicis ostendi, id Theodosio Alexandrino Patriarchæ tribuendum, qui eas gentes olim ad Christi ⁱ fidem adductas Sedique Alexandrinæ subjectas, per Episcopos, quos illuc Patriarchæ Ægyptii destinare consueverant & ad hunc diem solent, ac præsertim per Julianum quendam Presbyterum, quem Episcopum postea factum tradit Bar-hebræus ^k, Monophysismo infecit. Arabas verò à Syris Episcopis, qui ipsis ^l præerant, & fortassè à Jacobo Baradæo dementatos fuisse, haud inverisimile puto, quum Bar-hebræus accuratus rerum Jacobiticarum Scriptor in Chronico Syriaco ^m eundem Baradæum narret finitimas Syriæ regiones lustrasse, & Episcopos, Presbyteros, Clericosque factionis suæ ubique locorum ordinasse; in Historia verò Dynastiarum ⁿ Arabas testetur sub Justiniano Imperatore nomen sectæ Jacobiticæ jam pridem dedisse: *Litis, inquit, inter Arabes, & Romanos causa fuit, quod Justinianus Patres persequeretur, qui unam naturam assererent, quum Arabes Christiani tunc temporis non aliam, quàm Jacobitarum confessionem amplecterentur.*

III. Concordia & discordia recetiorum Monophysitarum.

Verùm licet Syri, Armeni, Ægyptii, Æthiopesque (Nubæ enim & Arabes cuncti Mahometana jam superstitione infecti sunt,) eandem hæresim circa Incarnationem Verbi tenuerint olim hodieque teneant; differunt tamen abinvicem ut regione, ita lingua, ritibus, & quibusdam aliis, quæ doctè exponit Naironus ^o in Evoplia, ubi peculiare harum Nationum errores referens, auctores nonnullos tum recentiores, tum veteres castigat ^p, qui unam gentem cum altera confundentes, quod uni sectæ peculiare est delirium, ad alteram perperam traducunt. Proprios quoque habent Patriarchas, quorum singuli supremum apud suos jus dicunt, & absolutam in subditos auctoritatem testa-

^a Pag. 65. 240. & 327.

^b Joseph Abudacnus in histor. Jacobitarum.

^c Anastasius Sinaita in Odegi. Nicephorus lib. 18. c. 52. Eutychius Alex. in Annal.

^d Abulpharagius in Hist. Dynast. Morerius in Lexico, verbo Jacobitæ.

^e Tom. 1. Chronic.

^f Hoc tom. p. 65. & 66.

^g Hoc tom. p. 63. & 64.

^h Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 381.

ⁱ Hoc tom. pag. 329. & 330.

^j Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 360.

^k Hoc tom. pag. 326.

^l Tom. 1. Bibl. Orient. p. 167.

^m Hoc tom. pag. 327.

ⁿ Pag. 93.

^o Par. 1. cap. 2. à num. 7.

^p Ibid. num. 5. 6. 9. 11.

DE MONOPHYSITIS.

testatemque exercent, ita ut nemo alteri subjectus ^a sit, aut ab unius sententia ad alterius tribunal provocare liceat. Horum series jam prodiit; Armenorum scilicet apud Galanum ^b, Syrorum ^c in hoc Tomo, & Ægyptiorum seu Coptorum in Chronico Orientali per cl. Abrahamum Ecchellensem edito, à quibus & Abissini seu Æthiopes ^d Metropolitam habere solent. Et quidem Armenos, qui olim Eutychiano morbo laborabant, cum Jacobitis Syris in Conciliabulo Thevinensi anno Christi 726. conjunctos fuisse, tum Galanus ^e, tum Barhebreus ^f observant: quam tamen unionem exiguo temporis intervallo inter utramque sectam durasse, idem Barhebræus ^g tradit. Firmior fuit, manetque adhuc Syrorum cum Ægyptiis concordia, tametsi frequenter olim interrupta, ut latè hoc tomo ^h ostensum est, & Renaudotius ⁱ observavit, Nam sub Damiano quidem Alexandrino, qui trigessimus quintus à S. Marco numeratur, pax rupta est per Petrum Antiochenum. Anastasius Damiani successor dissidentes populos iterum reconciliavit, scripta ad Athanasium, qui Petro post Julianum suffectus fuerat, epistola Synodica. Michaël quadragesimus sextus Synodicam suam circa annum Christi 746. Joanni II. Antiocheno denegavit, quod hunc inter & Episcopos suos in Syria constitutos propter illegitimam ordinationem discordia orta esset. Sub Cosma Alexandrino LVIII. & Joanne IV. Antiocheno circa annum Christi 920. redintegrata Alexandrinorum cum Antiochenis concordia duravit usque ad Joannem X. cognomento Barsufan Antiochenum, & Christodulum LXVI. Alexandrinum, quorum temporibus quæstio de pane Eucharistico fali & oleo commiscendo Syros à Coptis divisit. Eâ quæstione utcumque sopita, gravius exarsit dissidium circa Confessionis ^k Sacramentum Michaëlem inter Antiochenum & Marcum Zaræ filium Alexandrinum anno Christi 1174., Syris id Sacramentum adversus Coptos propugnantibus. Ignatius David ^l cum Cyrillo Laklachi Alexandrino de jurisdictione rixam habuit, quod scilicet Cyrillus limites Alexandrinæ Sedis transgressus fuisset. Compositâ demum ea controversia, Syri cum Coptis in præsentem usque diem communicant, testesque mutux inter ipsos amicitix literas Synodicas, in quibus fidei seu potiùs hæreseos Monophysiticæ compendium continetur, statim ab ordinatione transmittunt. Mos porrò, ut recte notat ^m Renaudotius, ad ultima usque tempora inter illos Patriarchas observatus fuit, ut si quando novus Patriarcha ad alterum Synodicam non misisset, is inter Missarum solennia, nomen ejus ex Diptychis commemorari non patiebatur. Ne verò hæc omissio integram abscissionem communionis inducere videretur, sed eâ inter utramque Ecclesiam conservatâ, tamen ad novum Patriarcham, donec de ejus fide per literas Synodicas constaret, non pertineret, usus erat commemorandi ex Diptychis nomen defuncti Patriarchæ, inter vivos, quamvis esse desisset. Ita Christodulus fecit, quum mortuo Joanne ⁿ nomen ejus ad altaria

^a Renaud. tom. 1. Lit. Orient. pag. 463.

^b Tom. 1. Conciliat. Ecclesiæ Armenæ cum Romana.

^c Pag. 321. & 479.

^d Renaud. in Hist. Alexandrina: & tom. 1. Lit. Orient. pag. 372.

^e Tom. 1. Concil. Eccl. Armen. cum Rom. pag. 201.

^f Hoc Tomo pag. 296. & 297.

^g Loc. cit.

^h Pag. 126. 144. & 334.

ⁱ In histor. Patriarch. Alexan. & tom. 1. Lit. Orient. pag. 433. & tom. 2. p. 489.

^k Hoc tom. pag. 366.

^l Ibid. pag. 372.

^m Tom. 1. Lit. Orient. pag. 434.

ⁿ Hoc to. p. 147.

quasi

Unio Armenorum cum Syris Jacobitis. Postea rupta.

Unio Syrorum Jacobitarum cum Ægyptiis.

D I S S E R T A T I O

quasi viventis commemorari juberet, omisso Basilio ejus successore, quia Synodicam non scripserat.

Communio
Syrorum Jacobitarum cum
Catholicis & aliis hæreticis.

Quod spectat ad communionem Jacobitarum cum Catholicis aliisque hæreticis vel schismaticis, Orientalibus & Occidentalibus, jam observavi ^a Primatem ejus sectæ Gregorium Barhebræum in eo fuisse Politicorum errore, ut crederet, controversias Orientales inter & Occidentales, & inter Orientales ipsos circa Incarnationem Verbi agitas, meras esse Theologorum opiniones, non hæresim constituere: quæ etiam videtur fuisse nonnullorum Orientalium opinio: nam, ut in Vita Barhebræi ^b narratum est, Nestoriani cum Jacobitis in eadem Ecclesia ad celebrandum Divina Officia convenerunt, & Barhebræo ipsi à Græcis, Armenis, Jacobitis, & Nestorianis simul parentatum fuit: & si fides eidem Barhebræo ^c adhibenda est, defuncto in urbe Tripoli Ignatio Maphriano, Latini Presbyteri & monachi cum Jacobitis in Ecclesia S. Behenami exequias celebrarunt: quod tamen non facile admiserim, quum à Romana id semper Ecclesia persanctè observatum sit, ut hæreticorum tam viventium quàm defunctorum communionem, quales certè à priscis temporibus habiti sunt hodieque habentur Jacobitæ, vitandam esse factis dictisque testatum voluerit. Optarunt quidem Jacobitæ ad communionem Apostolicæ Sedis admitti, idque non semel per literas & legatos Summis Pontificibus significarunt: sed ne eorum votis fieret satis, effecit quod nunquam adduci potuerunt, ut hæresim seriò ejurarent. Moses Ma denus ^d anno Christi 1552. nomine Ignatii Patriarchæ sui coram Julio III. Papa Orthodoxæ fidei professionem emisit, quam tamen idem Ignatius ratam habere noluit, ut postmodum compertum est: sed neque Davides Ignatius, qui Jacobitis postea præfuit, catholicam veritatem, ex animo suscepit, licet eam se profiteri, missa etiam cum Leonardo Abel Episcopo Sidonienfi ad Gregorium XIII. fide sua, quæ in Biblioth. Vaticana ^e exstat, scripserit, ut narrat Petrus Stroza in Disputat. de Chalcedonorum Dogmatibus, his verbis: *Legationis sue successum parum felicem Episcopus Sidoniensis reversus, infecta re, renunciavit postea Sixto Quinto, commentario diligenter conscripto, in quo multa scitu digna leguntur de hac natione.* Summam ejus commentarii publicavit Thomas à Jesu lib. 7. de conversione omnium gentium procuranda Par. 1. cap. 14. ubi rationes exponit, quibus Ignatius David permotus, ab erroribus suis nequaquam recedere voluit: nimirum propter Concilium Chalcedonense, & propter Dioscorum Alexandrinum, quorum primum Jacobitæ detestantur, alterum veluti hæreticum à nostris traduci minimè patiuntur. Syncera fuit Ignatii Nehemæ Patriarchæ ad Ecclesiam Catholicam conversio: sed is Patriarchatu suæ gentis, quod Mahometicam superstitionem Christiana ejurata religione amplexus esset, jam exciderat, ut Tom. 1. Biblioth. Orient. ^f observavi. Nullus postea Jacobitarum Patriarcha Romanam fidem suscepisse

^a Hoc tom. pag. 291.

^b Hoc tom. pag. 250. & 267.

^c In Chron. Syr. fol. 331. & hoc tom. pag. 378.

^d Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 536.

^e Cod. ms. Arab. 169.

^f Pag. 536.

legi-

DE MONOPHYSITIS.

legitur, donec Andreas ^a Achigian filius Abdalgai, Collegii Maronitarum de Urbe olim Alumnus, Jacobitis plurimis ad catholicam fidem conversis Patriarcha præsuit, quem & Petrus orthodoxus excepit: sub utroque tamen suos Jacobitæ Patriarchas hæreticos habuere habentque in præsentem usque diem, ut hoc Tomo ^b indicavi.

^a Hoc tom. pag. 482.

^b Pag. 325.

IV.
Veterum Monophysitarum sectæ.

Hæc de recentioribus Monophysitis. Nunc ad multiplices eorum sectas venio, quæ ipsos olim hæreticos, & Catholicam Ecclesiam afflixere. Nomina veterum Monophysitarum variasque familias exponunt Liberatus Diaconus in Breviario, Leontius Byzantinus in libro de sectis, Timotheus Constantinopolitanus Presbyter in libro de receptione Hæreticorum, & S. Joannes Damascenus in Tractatu de hæresibus: ex quibus haud inutile erit quæ generalia hujus hæreseos sunt, & quæ particularia breviter describere.

Monophysitæ.

Eutychiani.

Dioscoriani.
Severiani.
Jacobitæ.
Timotheani.
Theodosiani.

Diacrinomeni,
seu Hesitantes.

Generali vocabulo dicti sunt Monophysitæ, Eutychiani, Dioscoriani, Severiani, Jacobitæ, Timotheani, Theodosiani, & Diacrinomeni seu Hesitantes. *Monophysitæ* quidem, quod in eo convenirent, ut unicam in Christo naturam ponerent, duas negarent. *Eutychianorum* verò nomen commune omnibus Monophysitis fuit, etiam Jacobitis recentioribus, quod Eutyches hujus hæreseos auctor fuerit, non quod eundem cum Eutyches errorem teneant circa Incarnationem: nam recentiores ab Eutychianis abhorreere ostensum est supra. *Dioscoriani* autem, *Severiani*, *Jacobitæ*, *Timotheani*, & *Theodosiani*, quod Dioscorum, Timotheum & Theodosium Patriarchas Alexandrinos, Severum Antiochenum, & Jacobum Baradæum admittunt. Demum *Diacrinomeni*, seu *Hesitantes*, ut seipso nominant apud Barhebræum ^c & in Bibliotheca ^d Photii, quod Synodum Chalcedonensem rejicerent.

^c Hoc tom. pag. 329.
^d Cod. 24.

Peculiares sunt hæc sectæ: nimirum *Eutychianistæ*, *Acephali*, *Julianistæ*, *Theopaschitæ*, & *Severiani*: qui in plures alias factiones subdivisi sunt.

Eutychianistæ
proprie dicti.

Eutychianistæ proprie dicti, qui negant veritatem humanæ naturæ in Christo conservari. *Phantastastæ* eos & *Docetas* adversarii appellant, quod phantasticam & apparentem humanitatem Christo tribuant. Hi Dioscorum cum Eutyches & Barsumam suscipiunt, ut liquet ex Actis Concilii Chalcedonensis. Reliqui autem Monophysitæ Dioscorum quidem & Barsumam admittunt, Eutychen nequaquam. Julianus Halicarnassæus cum affectis huic hæresi adhæsit, quam & Armenos hodieque amplecti, supra demonstratum est.

Acephali.

Acephali, qui Henoticum Zenonis non approbarunt: quia nempe non rejicit Concilium Chalcedonense, in quo rejiciendo unicum Tomo S. Leonis Papæ, omnes Monophysitæ conveniunt. Dicti sunt *Acephali*, inquit Leontius lib. de sectis ^e quod à capite, idest Patriarcha suo (nimirum Petro Mongo Alexandrino, qui Henoticum admiserat,) *disjuncti, seorsim congregabantur*. Perperam Liberatus

^e M. 5.

in

DISSERTATIO

in Breviario ^a illos putat Acephalorum auctores, qui concordiam Sancti Cyrilli cum Orientalibus & illorum principe Joanne Antiocheno minimè probantes, *neque Cyrillum habebant caput, neque quem sequerentur ostendebant*. Eorum abusus circa Sacramentum Baptismi & Eucharistiæ describit Timotheus Presbyter Constantinopolitanus apud Cotelarium ^b. Hi nimirum erant rigidiores Monophysitæ, qui Henoticum Zenonis nequaquam probarunt: molliores dicti, qui illud receperunt. Xenajas & Severus Henoticum licet admiserint, Synodum tamen Chalcedonensem cum tomo S. Leonis disertè reprobant: adeò inconstans est sibi repugnans hæreticorum opinio. Eadem cum Severo & Xenaja sentiunt recentiores Jacobitæ, qui tamen ab erroribus Acephalorum circa Baptisimum & Eucharistiæ abhorrent. Aliquando nomen Acephalorum fuit commune omnibus Monophysitis, ut observat ^c Petavius.

^a Cap. 9. *Natalis Alex. sec. v. Part. 1. pag. 423.*

^b Tom. 3. p. 409.

^c Lib. 1. de Incarn. cap. 17.

Anthropomor-
phitæ.
Barfanuphitæ.

Esfjanistæ.

Julianistæ.

Porro Acephali in tres alias sectas subdivisi sunt: in *Anthropomorphitas*, qui Deum dicunt humana forma esse præditum: in *Barfanuphitas* à Barfanuphio eorum Episcopo appellatos, quibus adversantur reliqui Acephali, tamquam à quibus facta fuerit illegitimè Barfanuphii ordinatio: demùm in *Esfjanistas*, qui propter Esaiæ ordinationem ab aliis Acephalis sejuncti sunt, quod affirmarent, ab Epiphanio Pamphylo, qui Severum Presbyterum ordinavit, Esaiam fuisse ordinatum, reliquis non assentientibus, sed eum à mortuo ordinatum dicentibus, quum mortua videlicet Epiphanii manus ipsi imposita fuisset. Similis ordinatio à Julianistis facta hoc Tomo ^d occurrit.

^d Pag. 87.

Julianiste à Juliano Halicarnassæo dicti, qui & *Cajanite* à Cajano Alexandrino. Eadem cum Eutyche sentientes, ajunt, Corpus Christi incorruptibile fuisse. In tres autem sectas divisi sunt. Prima eorum est, qui dicunt, Corpus Christi esse creatum, sed incorruptibile ex ipsa immaculata conceptione. Altera eorum, qui profitentur, Corpus Christi à momento immaculati conceptus non solum incorruptibile esse, sed etiam increatum. Tertia denique eorum, qui asserunt Corpus Christi potuisse quidem corrumpi, sed nullatenus corruptum fuisse ob Verbi potentiam. Severus ^e Juliano, Damianus Cajano contradixit, asserendo, Corpus Christi corruptibile fuisse ante resurrectionem, hoc est, affectibus naturalibus obnoxium: eaque de re volumen integrum Severus composuit, quod Syriaco sermone exstat ^f in Bibliotheca Vaticana. Sectatores Severi & Damiani dicti sunt *Pbartolatæ*, & *Ctistolatæ*, idest, *corrupticolæ* & *creaticolæ*: Julianistæ vicissim *Apbartodocetæ*, *Docetæ*, *Phantasiastæ*, & *Manichæi*: quorum excursiones in Homeritidem, Ægyptum, Sophenem, Arzunitidem, & Armeniam narrat Joannes Asiæ Episcopus ^g apud Dionysium in Chronico. Eandem sectam Julianus quidam in Æthiopiam Nubiamque invexit, teste ^h Barhebræo. Proprium ipsis Patriarcham, eumque à Syris, Armenis, & Ægyptiis Monophysitis diversum, præfuisse testa-

^e Liber in Breviario.

^f Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 569. & 570.

^g Hoc tom. pag. 87.

^h Hoc tom. pag. 326. & 329.

Theo

Sever

Agnos
& T
ni.

Conc
tæ.

Paulian

DE MONOPHYSITIS.

testatur idem * Barhebræus in Chronico Syriaco. Anno Græcorum, a Hoc tom. pag. inquit, millesimo centesimo nono (idest, Christi 798.) Gabriel Julianistarum Patriarcha Cyriacum (Patriarcham Syrorum Jacobitarum) adiit, rogans, ut gentem suam cum Jacobitis Severianis conjungeret, hac conditione, ut neque Juliano anathema dicerent, neque Severi nomen prædicarent; & qui alteri superviveret, utrique populo in Patriarchatu præficeretur. Cyriacus Gabrielem ad communionem admisit: sed ne unio illa perficeretur, effecerunt Episcopi, qui disertum anathema Juliano dici postulavere. Nusquam postea occurrit Patriarchæ Julianistarum memoria: extincta enim paulò post hæc secta creditur, eorumque dogma, nisi ab Armenis, à nullis aliis recentioribus Monophysitis propugnatur.

Theopaschitæ.

Theopaschitæ, qui passionem divinitati tribuunt, auctore Petro Gnapheo propter famosam illam ad hymnum Trisagium additionem, *Qui crucifixus es pro nobis*. Hunc errorem Armenis tribuit ^b Petavius: tribuerunt & Græci, ^c qui ab ipsis, ut additamentum illud expungeretur frequenter postularunt. At Jacobitas cum veteres, tum recentiores ab eo errore liberos esse, liquet ex dictis hoc Tomo, ^d & ex iis, quæ ex Severo, ex Barsalibæo, & ex Davide Episcopo in priori Tomo ^e notavi, ubi & Catholicos ostensum fuit eodem additamento olim usos fuisse hodieque uti, & Petrum ipsum Gnapheum ab eo errore liberum à viris doctis existimari.

^b Lib. i. de Incarn. cap. 17.
^c Hoc tom. pag. 364. & apud Galanum tom. i. pag. 331.
^d Pag. 117. & 187.
^e Pag. 518. & seqq.

Severiani.

Demum *Severiani*, qui Severum quidem Antiochenum sequuti sunt, sed in quibusdam à communi sectatorum ejus sententia recessere. In novem autem turmas divisi sunt: nimirum in Agnoëtæ, Condobauditas, Paulianitas, Damianitas, Petritas, Cononitas, Tritheitas, Sergianos, & Niobitas.

Agnoëtæ, qui & Themistiani.

Agnoëtæ, quorum auctor Themistius Diaconus Alexandrinus, unde ipsis *Themistianorum* nomen impositum, ajunt à Deo Verbo cuncta cognosci; verum ab unita ipsi secundum hypostasim humanitate ignorari multa: hinc Agnoëtæ, hoc est, *Ignorantes* appellati. Theodosium Alexandrinum, à quo Themistius excommunicatus est, repudiant; Petrum verò Mongnum, Dioscorum juniorem, Severum ac Themistium recipiunt. A Jacobitis disertè rejiciuntur, ut liquet ex Professione Fidei, quæ in Pontificali Syriaco ^f ab ordinandis exigitur.

^f Cod. Ecchelen. Syr. ms. 4. pag. 98.

Condobauditæ.

Condobauditæ, sic dicti, quod in loco Condobaudi appellato, Collectas Constantinopoli celebrarent, neque Themistium, neque Theodosium, neque Paulum Antiochenum cognomento Nigrum agnoscunt. Ignorantiam Christo tribuunt, & dogma de Trinitatis inæqualitate tenent, ob quod à Theodosio sunt excommunicati.

Paulianitæ.

Paulianitæ cum Theodosio, Severo, Petro Mongo & Dioscoro juniore, Paulum Nigrum (Beth-Uchame Syri appellant,) Antiochenum, cujus gesta ^g hoc Tomo retuli, admittunt; Damianum vero Alexandrinum rejiciunt. In doctrina de Patre, Filio, & Spiritu

^g Pag. 331.

D I S S E R T A T I O

sancto consentiunt Condobauditis ; dissentiunt in eo , quod recipiunt Theodosium & Paulum , quos damnant Condobauditæ .

Damianitæ .

Damianitæ recipiunt Theodosium , Severum , Petrum , Dioscorum & Damianum ; rejiciunt Paulum Nigrum . Ajunt alium quidem esse Patrem , alium Filium , alium Spiritum sanctum ; non esse autem horum quemque per se Deum naturâ , sed communem habere Deum , sive divinitatem inexistentem , per cujus participationem indivisam unusquisque sit Deus : Appellant verò Patrem , Filium , Spiritum sanctum Hypostases ; commune eorum Deum , substantiam & naturam . Initio Paulum Nigrum pro Episcopo Antiocheno habuere ; deinde illum rejecerunt , quod communicasset Catholicæ Ecclesiæ Synodumque Chalcedonensem approbasset ; tametsi quammaximè postea recesserit à Catholica Ecclesia atque abnegaverit Concilium Chalcedonense .

Angelitæ .

Angelitæ ab adversariis dicti ex æde Alexandria , quam *Angelion* appellant , ubi Collectas celebrabant : Sabellianistæ etiam & Tetraditæ à Paulianitis appellati . Petavius ^a de Angelitarum nomine hæc scribit . *Sed Angelii propè Alexandriam locus nondum mihi occurrit . Et mox Angelitarum nomen ab Angelicis arcessit , de quibus S. Epiphanius : Id nomen sortiti sunt ab loco aliquo , fortean trans Mesopotamiam sitto , qui Ingilène dicitur .* Demùm subjungit : *Ingilene gentis cujusdam in Armenia fit mentio in Codice Justiniani .* Verùm plana sunt omnia ex historia Patriarcharum Alexandria à Severo Asmonæorum Episcopo aliisque Coptis historicis conscripta , & per Renaudotium edita , ex qua liquet ^b *Angelium* Ecclesiam esse in Alexandrinorum urbe Angelis dicatam .

^a Lib. 1. de Incarn. cap. 17. num. 5.

^b Renaud. in Hist. Alex. tom. 1. Lit. Orient. pag. 415.

Petritæ .

Petritæ suscipiunt Petrum ultimum Antiochenum , idest Callinicensem , de quo latè in hoc ^c Tomo : Theodosium quoque , Severum , Petrum Mongum , & Dioscorum ; nequaquam Damianum , nec Paulum Nigrum , quorum doctrinæ repugnant . In libro Timothei Presbyteri ^d de receptione hæreticorum mendum obrepfit : nam pag. 408. *Petritæ dicuntur accedere Petro Antiocheno , non Petro Mongo , nec Damiano ;* pag. verò 412. præter Petrum Antiochenum suscipere feruntur *Theodosium , Severum , Dioscorum , & Petrum* , utique Mongum , nam Antiocheni mentio suprâ facta est . Confitentur Deum ex veritate , substantia & natura quemque per se ; Patrem , inquam , & Filium , & Spiritum sanctum . Item profitentur tres hypostases , ac tres personas , & unamquamque hypostasim Deum esse verè , substantialiter , & naturaliter . Unum Deum , unamque substantiam ac naturam Patrem , Filium , & Spiritum sanctum dicunt non numero , sed perfectâ æqualitate . Hos *Angelitæ* & *Paulianitæ* Tritheitas appellant ; ipsi viceversa illos interdum Sabellianos , interdum Tetraditas . Eadem de Petritis scribunt & recentiores Ægyptii , ut hoc ^e Tomo ostendi . Verùm in hac materia quæ fuerit Petri ejusque asseclarum sententia , ex ejusdem Opere quod in Bibliotheca Vaticana Syriacè prostat , satis su-

^c Pag. 69. 332.

^d Apud Cotelier. tom. 3.

^e Pag. 70. 332.

per-

Cono

Trithe
Philop

DE MONOPHYSITIS.

perque ^a demonstravi. Ubi observandum, quod sive Petrus, sive ^a *Hoc tom. pag. 78.* Damianus in hac de Trinitate controversia erraverit, pace tamen Sy-
ros inter & Ægyptios postmodum compositâ, tam Ægyptii, qui Da-
mianum, quam Syri qui Petrum sequuti sunt, in doctrina de Trinita-
tis mysterio conformem Ecclesiæ Catholicæ sententiam tenent. Petri
scripta Sergius Edessæ Episcopus unâcum fratre Joanne impugnavit,
ut scribit ^b Barhebræus, qui addit, ambos, Sergium scilicet, & Jo-^b *Hoc tom. pag. 333.*
annem, à Juliano Syrorum Jacobitarum Patriarcha reprehensos fuis-
se, ac tandem, *postquam sententias, quibus offensi fuerant, illis ex-*
posuisset, ab inani & futili zelo se continuisse. Damianum Jacobitæ
hodieque rejiciunt, ut ex Pontificali ^c Syriaco palam fit, in quo no-^c *Cod. i. Eccell. 4. pag. 98.*
men ejus inter hæreticos recensetur.

Cononitæ.

Cononitæ Cononem Tarfi Episcopum cum Severo & Theodosio
recipiunt; non Damianum, nec Paulum, nec ultimum Petrum. Jo-
annem Philoponum primùm receperunt, sed postea repudiarunt ob do-
ctrinam de resurrectione & de materia ac forma: nam Philoponus ait
omnia corpora corrumpi & generari secundum materiam & formam;
Cononitæ verò secundum materiam tantum. In Trinitate ponunt tres
substantias numero, vel naturas æquales. Hinc Tritheitæ à Damiani
Paulique aliculis vocantur; ipsi verò illos appellant nunc Sabellianos,
Montanistas, Photinianos, Noëtianos, Artemonistas; nunc Te-
traditas. Cononitarum partes Eugenius Seleuciæ in Isauria Episcopus
adjuvit, quorum acta Disputationis cum Paulo ac Stephano initæ co-
ram Joanne Constantinopolitano Patriarcha, Justino juniore imperan-
te, refert Photius ^d in Bibliotheca. Summam exhibui ex Bar-hebræo ^d *Cod. 24.*
in hoc ^e Tomo, ubi dicitur, convictis ea disputatione Tritheitis, hæ-^e *Pag. 329.*
resis quoque ejusmodi extincta penitus fuisse.

Tritheitæ, seu
Philoponiaci.

Tritheitæ, seu *Philoponiaci*, Joanne Grammatico Alexandri-
no, cui ab astituitate laboris Philopono cognomen inditum, auctore;
propagatorem dixerim, ex fide Barhebræi ^f, qui Joannem alterum, ^f *Hoc tom. pag. 328.*
cognomento Ascosnagum, ejusdem hæreseos parentem facit. Seve-
rum, Theodosium, & Joannem Philoponum recipiunt; necnon Epi-
scopum quendam nomine Georgium, cujus libros admittunt: non
Damianum, nec Paulum, nec ultimum Petrum, nec Cononem, nec
Sergium, nec Stephanum. Tres numero naturas, & substantias in
Trinitate admittunt, qua in re conveniunt cum Cononitis; dissentiunt
in iis, quæ spectant ad consummationem visibilis mundi & ad resurre-
ctionem mortuorum. Vocant Cononitas Græcos, Manichæos, Si-
monianos, Valentinianos, Marcionitas, Hermogenistas & Orige-
nistas. Vicissim à Cononitis dicuntur Sadducæi, Simoniani, Genti-
les, Valentiniani, Marcionitæ, Manichæi, & Origenistæ. Summam
doctrinæ Philoponi, quæ in Diathete & quibusdam aliis opusculis con-
tinetur, habemus in Codice ^g Syriaco, qui nuper in Bibliothecam ^g *Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 613.*
Vaticanam ex Ægypto illatus est.

D I S S E R T A T I O

Sergiani.

Sergiani, non à Sergio Antiocheno Monophysitarum Patriarcha Severi successore, sed ab eo, quem suprà commemoravi, Edeffeno ejusdem sectæ Episcopo nuncupati, qui à Petri ultimi Antiocheni factione recedentes, propriam familiam constituerunt. Causam diffidii vide loco suprà citato.

Niobitæ.

Niobitæ sectatores Stephani Sophistæ cognomento Niobi, cujus meminere Dionysius ^a in Chronico, Photius in Bibliotheca ^b & Cedrenus ad annum 12. Heraclii, ubi ejus vaticinium de Saracenis refert: inde fortassè *Niobi*, idest vates seu propheta appellatus: id enim *Nabi* Hebræorum, Syrorum, Arabumque sermone significat. Severum, Theodosium, & Stephanum Niobem admittunt: non Philoponum, nec Georgium, nec Cononem, nec alios, de quibus suprà dixi. In Trinitate eadem loquuntur ac Condobauditæ & Angelitæ. In Incarnatione à cæteris dissentiunt: *Etenim*, ut inquit Timotheus Presbyter, *omnes etsi in mysterio de Christo dicere penitus recusent duas post unionem naturas; attamen distinctionem naturarum post unionem confitentur; isti verò tunc duas naturas post unionem ponere refugiunt, tunc distinctionem naturarum servari post unionem non sustinent dicere.* Quæ Stephani hujus causâ Petrum inter Antiochenum & Probum ac Joannem Abbatem contingere diffidia, ex eodem Dionysio in hoc ^c tomo retuli: ubi & Synodi Cubensis nomine Petrus librum conscripsisse dicitur, *in quo Stephani quidem Sophistæ & Probi opinionem confutabat; Doctorum verò testimoniis ostendebat, reipsa existere & remanere differentiam naturarum, ex quibus est Christus, etiam post rationem Unionis; absque numero tamen, & sine divisione earundem naturarum.* Eadem est recentium Jacobitarum loquutio in Pontificali ^d Syriaco, in quo anathema iis dicunt, qui distinctionem naturarum post unionem remanere negant.

^a Hoc :om.p.72.
^b Cod. 24.

^c Pag. 72. ad pag. 77.

^d Cod. Syr. Echell. 4. pag. 98.

Dioscoriani.

Præter enumeratas Monophysitarum sectas, quædam aliæ ab Auctoribus recensentur, quæ nomine potius, quàm re à prædictis differunt *Dioscorianos* nominat Timotheus Presbyter, qui à Timotheo Æluro discesserunt, quod quosdam è Proterii Clericis ipsius voluntati obsequitos recepisset. *Harmasitas*, *Nagranitas*, & *Semidalitas* commemorat Anastasius Sinaita in Odegi ^e: qui Arabes nimirum sunt Nagranæ, & Persæ Harmasæ idest Hormuzæ incolæ, Monophysismo pridem infecti, ut suprà dictum est; Semidalitæ verò, quasi *similaginei*, ob similæ particulam, quam symbolis à Dioscoro acceptis ac per synaxes summo digito delibatis admiscebant. Damascenus in libro de hæresibus Monophysitas vulgò *Ægyptios* & *Schematicos* appellari solitos refert: *Ægyptios* quidem, quod ab ejus gentis hominibus, atque Alexandrinis ferè Præsulibus hæresis illa propagata firmataque fuerit; *Schematicos* verò, inquit Petavius ^f, *puto dictos, quod Christi carnem sola figura & συνικτα constantem, non veram ac nostræ similem esse mentiti sunt.* Idem Petavius *Barfanianos* Semidalitis con-

^e Cap. 10. & 25.

^f Lib. 1. de Incarn. cap. 17.

Harmasitæ.
Nagranitæ.
Semidalitæ.

Ægyptii.
Schematici.

Barfaniani.

jun-

DE MONOPHYSITIS.

jungit, quos ait Theodosianorum decreta defendere.

Monothelitæ.

Monophysitarum appendicula *Monothelitæ* sunt, hoc est, unius voluntatis in Christo assertores, quorum parens Paulus Monoculus ^a fuit, Severianorum in Armenia caput, qui anno Christi 622. habito Theodosiopoli cum Heraclio Imperatore colloquio, sese unam in Christo operationem voluntatemque profiteri testatus est. Alterum cum eodem Imperatore Heraclio Athanasii Jacobitarum Patriarchæ congressum ad annum Christi 629. memorant Ecclesiasticæ historiæ ^b scriptores, in quo ajunt Athanasium duas quidem in Christo naturas professum fuisse, sed quæstionem posuisse de voluntate & operatione Christi, duplicem ne credere oporteret, an unicam. Hæc quæstio quantum Orientalem postea Ecclesiam afflixit, ex Actis sextæ Synodi compertum est. Combefisius in historia hæresis Monothelitarum ^c, & Pagius ^d ad annum Christi 629. ut fabulosum rejiciunt Athanasii cum Heraclio colloquium. At Combefisii quidem argumentis à Jacobo Goaro in Notis ad Theophanem ^e factum est satis. Ad argumentum verò Pagii, quo ut planè falsum affirmat Athanasium Jacobitarum fuisse Patriarcham, ex eo nimirum, quod Auctor Chronici Orientalis Patriarcharum Jacobitarum accuratum Catalogum scripserit, ejusque non meminert; ad id, inquam, Pagii argumentum facile est respondere, negando in eo Chronico Syrorum Patriarcharum Catalogum texti. Texitur dumtaxat series Ægyptiorum seu Alexandrinorum Coptorum, non Syrorum seu Antiochenorum Jacobitarum, quorum nomina inter Alexandrinos quærere idem propemodum est, ac Romanos Pontifices ex serie Constantinopolitanorum, aut hos ex catalogo Hierosolymitanorum Antistitem petere. Consule Barfabæi Catalogum, aut Chronicon Bar-hebræi, & Athanasium ^f Jacobitarum Patriarcham, cognomento Camelarium, Heraclii Imperatoris æqualem reperies. Quod idem Pagius subjungit, *Athanasium* scilicet non Patriarcham, sed Catholicum, idest Primatem fuisse, atque idcirco Patriarchatum Antiochenum ambiisse; Theophanis mentem nequaquam assequutus est scribentis: *Si modo Synodum Chalcedonensem Athanasius vellet admittere, Patriarcham Antiochiæ se eum constituturum Heraclius promisit*. Jacobitis enim Syris dumtaxat præerat Athanasius, non cæteris Antiocheni Throni Episcopis, quibus omnibus se eum præfecturum pollicitus est Heraclius, si ad Ecclesiæ Catholice communionem accedere voluisset.

Verum quidquid de duabus Christi naturis & unica voluntate atque operatione senserit Athanasius; ejus tamen hac in re errorem nequaquam sequuti sunt Jacobitæ, qui unicam naturam, unicam operationem, & unicam Christi voluntatem communiter profitentur. Bar-hebræus ^g quidem in Symbolo duas naturas dixit, & unam voluntatem unamque operationem: verum ibi dualitatem naturarum ante, non post unionem intelligit, ut symbolum ejusdem legenti apparet,

^a Sergius Patriarcha Constantinopolitanus in epist. ad Honorium Papam. Cyrus Alex. in epist. ad Sergium Constantinopolitanum.

^b Bayonius & Pagius ad annum Christi 622.

^c Theophanes ad annum Heraclii 20.

^d Cedrenus & Auctor Miscellæ.

^e Acta S. Maximi apud Combefisium.

^f Disp. 1. §. 6.

^g Num. 3. 4. 5. & 6.

^h Pag. 609.

ⁱ Hoc tom. pag. 325-333. & 334.

^j Hoc tom. pag. 277.

D I S S E R T A T I O

ret : qui communis Monophysitarum loquendi modus fuit . Thomas etiam Haranita , Episcopus Caphartabensis , Monothelismum in Syria pridem extinctum circa annum Christi 1100. refuscitavit : sed is , ut Naironus ^a observat , à Jacobitica secta jam defecerat . Nestoriani omnium incohærentissimè duas Christi agnoscunt naturas , personas duas , & unicam voluntatem operationemque , ut testatur Elias ^b eorum Patriarcha apud Strozam : *Illi (inquit , idest , Romani) duas naturas Christi confitentur , duas virtutes & duas voluntates : nos autem (idest , Chaldæi Nestoriani) fatemur unam virtutem & unam voluntatem .* Et Bar-hebræus ^c in libro de Fundamentis Ecclesiasticis : *Nestoriani , inquit , duas voluntates liberè affirmant & negant : utroque enim pede claudicant , quum in antiquis eorum libris nil horum legatur , nosque plures ex eorum Sapientibus audivimus unam duabus naturis hypostasibusque voluntatem asserentes .* Nimirum in his quæ ad Monothelismum spectant , Jacobitas , qui unam Christi naturam unamque voluntatem adstruunt , non malos Dialecticos dixeris , sed malos Theologos : Monothelitas verò , qui duas naturas & unicam voluntatem agnoscunt , malos Theologos malosque Dialecticos ; Nestorianos autem , qui duas naturas duasque personas admittentes , unam iis voluntatem operationemque tribuunt , pessimos Theologos & pessimos Dialecticos .

Nunc quando veteres quidem diversarum sectarum Monophysitæ extincti sunt , de recentioribus verò , qui adhuc vigent , Ægyptiis , inquam , seu Coptis , Æthiopibus seu Abissinis , Armenisque Galanus ^d , Franciscus ^e Alvarez , Thomas ^f à Jesu , Jacobus ^g de Vitriaco , Prateolus ^h , Renaudotius ⁱ aliique fusè disseruere ; superest , ut de Syris Jacobitis agam , cujus gentis Scriptores in hoc Tomo recensui : & primum quidem de erroribus eorum dicendum est : deinde de moribus & ritibus , quibus ab aliis Orientis nationibus discrepant : demùm de Politia Ecclesiastica & sæculari , deque dissidiis & schismatibus , quæ inter ipsos orta sunt .

V.
Syrorum Jacobitarum errores.
De Christo .

Præcipuus Jacobitarum Syrorum error , qui eos à Catholica Ecclesia sejunxit , circa Verbi Incarnationem versatur : *Unam enim tantum in Christo naturam profitentur ex Divinitate & humanitate compositam ; conversionis tamen , confusionis , & commissionis expertem* : idque quo sensu intelligant , & quibus argumentis probare contendant , demonstravi hoc Tomo ex Xenaja ^k eorum primipilo , ex Elia ^l Patriarcha , ex Bar-hebræo ^m Primate , & ex literis Synodicis ⁿ , quas utriusque Jacobitarum gentis , Antiocheni scilicet & Alexandrini Præsules , vicissim scribere consueverunt , quasque in unum volumen Paulus ^o Ebn Regia studiosè collegit . Consequenter ad hunc errorem damnatos quidem ab Ecclesia hæreticos recipiant , ut Dioscorum , Barsumam , Timotheum , Xenajam , Severum , Jacobum , Theodosium , ceterosque ejusdem furfuris Monophysitas ; Patres verò ,

^a In dissert. de origine Maronitarum pag. 70.
^b Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 547.

^c Hoc tom. pag. 292.

^d Tom. 1. & 2. Concil. Eccles. Arm. cum Romana.
^e In hist. Æthiopica.
^f Lib. 7. de conversione omnium gentium procuranda.
^g Hist. Orient. cap. 77.
^h Lib. de hæresibus.
ⁱ Tom. 1. Liturg. Orient. à p. 365.

^k Pag. 25.
^l Pag. 96.
^m Pag. 288. 289.
ⁿ Pag. 297.
^o Pag. 126.

^o Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 624.

DE MONOPHYSITIS.

verò, qui pro orthodoxa veritate decertarunt, rejiciunt, & in primis S. Leonem Papam, cujus Tomum ubique anathematizant unàcum sacra Chalcedonenſi Synodo, pro qua Ephelinum ſecundum Conciliabulum admittunt. Atque hìc obiter notanda eſt Jacobi de Vitriaco hallucinatio, qui in hiſtor. Orient. cap. 77. Jacobitas ſcribit à multis jam temporibus à Conſtantinopolitano Patriarcha Dioſcoro excommunicatos, & ab Eccleſia Græcorum ſequeſtratos: quum dicere debuiffet, propter Dioſcorum Alexandrinum Patriarcham eos à communione Eccleſiæ Catholiçæ ſegregatos.

Et fanè veterum Monophyſitarum de Chriſto hæc erat confeſſio, ex duabus naturis, non in duabus: ideſt, ex duabus in unam coaleſcentibus, non duabus remanentibus. At recentiores ulterius progreſſi, non modò Chriſtum ex duabus naturis compoſitum dixere, ſed etiam ex duabus perſonis. Primùm hæc loquutio occurrit apud Theodoſium Patriarcham Antiochenum in Epiſtola ad Michaëlem Alexandrinum. Eadem legitur in epiſtolis Joannis Sarightæ ad Mennam, Athanaſii ad Philotheum, Dionyſii ad Sanuthium, in Pontificali Syriaco p. 145. & apud Barſalibæum in expoſitione Miſſæ: id quod palam facit, Jacobitas perſonam cum natura confundere, ut prolatis Athanaſii & Dionyſii Patriarcharum verbis obſervavi, & rectè ex Anaſtaſio Sinaita, & ex Morino advertit Naironus in Evoplia.

Thomas à Jeſu in libro de converſione omnium gentium procuranda, inter cæteros, quos circa Incarnationem Verbi tenent errores, hunc Jacobitis tribuit: Errant, & ſibi ipſis in eodem Catechiſmo contradicunt, aſſerentes formationem Corporis Chriſti non in inſtanti, ſed quadraginta dierum ſpatio fuiſſe factam. Verùm nonnullorum hic error fuit, non omnium Jacobitarum. Xenajas certè id docuit, ut ex Barſalibæo notavi. Verùm probati Doctores Græci (verba ſunt ejusdem Barſalibæi) unàcum tribus Jacobis, Sarugeniſi ſcilicet, Edeſſeno & Melitinenſi, aſſerunt, ſimul & uno puncto temporis ad unionem in utero Virginis coiſſe Verbum Deum, & animam, & corpus. Et infrà. Nos autem Græcos Doctores ſequimur. Ita Moſes Moſul (Barcephæ) & Joannes Dara Epicoſopus hanc poſteriori ſententiam amplectuntur.

De Trinitate.

In Trinitatis myſterio anteſignani eorum haud ſibi conveniunt. Nam Xenajas & Bar-hebræus, ut & nonnulli recentiores, Spiritum ſanctum ex Filio procedere negant. Affirmat Dionyſius III. Patriarcha in Epiſtola Synodica ad Mennam Alexandrinum, ubi ait: Pater à nullo habet exiſtentiam, ſed per ſeipſum exiſtit ingenuitus: Filius eſt genitus à Patre ab æterno: Spiritus ſanctus promanat ex Patre & Filio. Enimverò, ut rectè advertit Renaudotius, reliqui magno numero Jacobite, quamvis additio FILIOQUE illis non probetur, non tamen Græcorum exemplo adverſus Latinos tam acriter invehuntur: nam quæcumque inter utroſque hujus quæſtionis occaſione

a Hoc tom. pag.

125.

b Hoc tom. pag.

137.

c Ibid. pag. 137.

d Ibid. pag. 152.

e Ibid. pag. 198.

f Ibid. pag. 137.

g Ibid.

h Odeſſ. cap. 6.

i In præſat. ad

ordin. Neſtor.

j Part. 1. cap. 2.

num. 4. pag. 27.

k Lib. 7. cap. 15.

pag. 391.

l Hoc tom. pag.

158.

m Loc. cit.

n Hoc tom. pag.

159.

o Hoc tom. pag.

20.

p Ibid. pag. 287.

q Hoc tom. pag.

131.

r Tom. 2. Liturg.

Orient. pag. 72.

D I S S E R T A T I O

sione transacta sunt, Orientales penitus ignorare, nec ad se pertinere arbitrati sunt. In Liturgicis aliisque precibus, ubi de processione Spiritus sancti sermo est, vulgò dicunt, qui à te, Pater, procedit, & à Filio tuo accipit, ut in Scriptura sacra legitur. Aliquando addunt, accipit ea, quæ ad illius essentiam pertinent, quæ sententia à Latinorum Theologia non multum abit. Ita Dionysius Barsalibi in sua Liturgia, Mattheus Pastor^a in sua: & in ea Xysti^b idem legitur. Sed & ea communis est apud Auctores Liturgiarum Syriacarum loquutio, ut in Liturgia Maruthæ^c & Ignatii^d Bar-Vahib Patriarchæ apud eundem Renaudotium videre est: cujus loquutionis vim enervare nequit indigna Theologo illa Bar-hebræi interpretatio, de temporali & externa Spiritus sancti per Filium manifestatione, agentis^e. Quum processio sit proprietas Spiritus sancti, cur additur in Theologia, quod à Filio accipit? Dicimus, ratione manifestationis ad creaturas specialissimè dici, quod Spiritus à Filio accipit. Quod verò à nonnullis asseritur, ipsum scilicet virtutem, aut potestatem, aut voluntatem, aut aliud huiusmodi accipere, haud æqua est opinio. Imò haud æqua est opinio ad temporalem externamque manifestationem traducere disertum & expressum de substantiali & æterna Spiritus sancti ex Filio processione testimonium Patrum, quorum auctoritas si alicubi magna, ibi certè maxima esse debet, quum Liturgici Codices communem Ecclesiæ Syriacæ confessionem repræsentant.

Prateolus^f ex Bernardo Luxemburgo, & ex Prateolo Gualterius^g & Hofmannus^h scribunt, *Jacobitas non credere Sanctam Trinitatem, sed unitatem solum: in cujus rei significationem crucis signaculo uno digito se signare & munire. Undenam id hauserint, non exprimunt. Merum esse commentum, demonstrant Synodicæ Patriarcharum ejus gentis ad Alexandrinos Antistites literæ, & Episcoporum Doctorumque opera Theologica, quæ hoc Tomo recensui; Liturgiæ denique Syriacæ, & Sacramentales ejusdem sectæ libri, in quibus nihil frequentius occurrit, quàm Trinitatis personarum & Unitatis naturæ divinæ confessio. Cur verò uno digito signum Crucis faciant, rationem reddit David Pauli filius Episcopus Jacobita in Dialogo de Trisagioⁱ in hæc verba: Quia Christus est unus, Verbum Dei, quod incarnatum est, & non sunt duo, & crucifixus est super una cruce, & crucifixus est unica vice; ideoque pingimus crucem unico digito. Eandem ferè rationem ab ipsis Jacobitis redditam accepit Jacobus^k de Vitriaco in histor. Orient. Quum quærerem, inquit, quare uno tantum digito se signarent, respondebant, quod unitate digiti unam divinam essentiam, tribus autem partibus Trinitatem designabant, in nomine Trinitatis & Unitatis signaculo crucis sese munitentes. Græci tamen & Suriani eis objiciebant, quod propter unitatem nature, quam in Christo credebant, uno tantum digito se signarent. Vides, ne adversarios quidem Jacobitarum, quales sunt Græci & Suriani,*

^a Tom. cit. pag. 349.

^b Tom. cit. pag. 136.

^c Tom. cit. pag. 264.

^d Tom. cit. pag. 533.

^e Hoc tom. pag. 287.

^f Lib. 9. de hæresibus, verbo Jacobitis.

^g In tabulis Chronographicis sæculo VI. cap. 9. de Jacobitis.

^h In Lexico universali.

ⁱ Apud Naironum in Evopl. Part. 1. cap. 2. pag. 31.

^k Cap. 77. de Jacobitis.

DE MONOPHYSITIS.

riani, absurdissimum eis obijcere errorem, quem Prateolus aliique supra memorati auctores eisdem tribuunt. Ubi obiter observandum, *Surianorum* nomine, quorum mores erroresque Jacobus de Vitriaco toto capite 76. describit, non Syros Jacobitas intelligi, quos hodie vulgò *Surianos*, hoc est, Syros appellamus; sed Syros Melchitas, quibus eundem cum Græcis ritum esse eosdemque errores ibidem Jacobus tradit. Marinus Sanutus lib. 3. pag. 8. cap. 1. & Haitonus de Tartaris cap. 14. eadem de Surianis referunt.

De Sacramen-
tis Ecclesiæ.

Ad Sacramenta quod spectat, septenarium eorum numerum, qualis ab Ecclesia Catholica agnoscitur, apud Jacobitas sacrosanctum esse liquet ex eorundem Ritualibus & Pontificalibus libris, quorum exemplar Michaëlis ^a Patriarchæ auctoritate editum habemus in Bibliotheca Vaticana. Longum autem hic foret recensere innumera ejus gentis Scriptorum opera, qui Sacramenta Ecclesiæ & divina Officia doctis commentariis illustrarunt, ut Joannes ^b Darenfis, Moses Barcephæ ^c, Dionysius ^d Barsalibæus, Jacobus ^e Tagritensis, Gregorius ^f Bar-hebræus, aliique.

^a Hoc tom. pag. 155. & tom. 1. pag. 573.

^b Hoc tom. pag. 121.

^c Ibid. pag. 131.

^d Ibid. pag. 171.

^e Ibid. pag. 240.

^f Ibid. pag. 300.

De Eucharistia.

Et quidem orthodoxæ veritati consonant, si eum excipias errorem, quem apud gravissimos ejus sectæ Auctores circa Eucharistiam deprehendi: Barsalibæum ^g, inquam, & ^h Bar-hebræum, qui quum ubique corpus Christi verum ac reale in Eucharistia se credere profiteantur; ejus tamen Arcani modum exponere volentes, Panem asserunt & Vinum idèò Corpus & Sanguinem Christi dici, non quod sint verum corpus & sanguis Christi, quæ ex Virgine Deipara Verbum assumpsit, sed propter hypostaticam, quam comminiscuntur, Verbi cum Pane & Vino unionem: qui fuit etiam Anastasii Sinaitæ & Ruperti Abbatis error, ut viri ⁱ docti observarunt, & anonymus quidam Syrus ^k eandem doctrinam ex professo tradit. An verò ad reliquos

^g Ibid. pag. 191.

^h Ibid. pag. 293.

ⁱ Bellarmin. de Scriptor. Eccles. Natalis Alex. sæc. XI. & XII.

^k Hoc tom. pag. 192.

De Invocatione
Spiritus sancti
in Liturgia.

Jacobitas idem error traductus sit, incertum. Recentiorum certè, præter communem cum Græcis circa Invocationem Spiritus sancti sententiam, nullum aliud in hoc Sacramento erratum deprehenditur. Quod autem Jacobitæ, postquam ad illos quæstionis rumor pervenit, quæ adversus Græcos ante & post Concilium Florentinum agitari cœpit de verborum Christi efficacia & de Invocatione Spiritus sancti, ipsi etiam eodem errore imbuti momentum consecrationis non ad Christi verba, sed ad Spiritus sancti invocationem referre cœperunt, eoque consilio verba Christi in quibusdam Syrorum Liturgiis, ut Naironus ^l conjicit, à librariis prætermissa, demonstravi hoc Tomo ^m; quidquid eos excusare conetur ⁿ Renaudotius, qui tam in hoc, quàm in aliis Sacramentis eos ab omni prorsus errore liberos pronunciat. Contrà Jacobus de Vitriaco, Prateolus, & Thomas à Jesu plures iis circa Sacramenta errores affingunt, à quibus certè quam maximè abhorrent.

^l In Evopl. à pag. 164.

^m Pag. 194. & seqq.

ⁿ Tom. 1. Litur. Orient. à p. 238.

^o Tom. 2. à pag. 83.

Ajunt Jacobus ^o & Prateolus ^p Jacobitas ad Sacramentum Baptismi adjicere circumcisionem & adustionem quandam in fronte puerorum

^o Hist. Oriental. cap. 77.

^p Lib. 9. de hæres.

e

rorum

DISSERTATIO

rorum, vel in genis candenti ferro impressam; Confessionem autem omninò negare. Thomas à Jesu ^a affirmat, eos neque Sacramentum Extremæ Unctionis, neque Confirmationis agnoscere; Matrimonium verò ex levi causa dissolubile confiteri. Eadem quoad Extremam Unctionem tradit Michaël Fevre ^b in Theatro Turciæ, ubi addit, hoc Sacramentum à Jacobitis non dari, nisi Presbyteris, idque post mortem dumtaxat, antequam scilicet tumultu mandentur.

^a Lib. 7. de convers. gent. Par. 1. cap. 23. p. 416.

^b Apud Morerium in Lexico, verbo Jacobitæ.

De Baptismo.

Jam verò ut à Baptismo incipiam, tam circumcisionem, quam aduersionem illam Ægyptiorum Æthiopumque, non Syrorum Jacobitarum, de quibus hic sermo est, propriam esse, invictis argumentis ostendit Naironus in Evoplia ^c: convincit & vigens ad hanc diem consuetudo, qua Ægyptii, seu Copti (quamvis neque omnes) circumcisionem colunt; Æthiopes verò seu Abissini præter circumcisionem adhibent etiam ferrum candens, quo pueris notam inurunt: Syri autem solo Baptismo, instar cæterorum Christianorum, contenti sunt,

^c Part. 1. cap. 2. à pag. 37.

De Confirmatione.

cui pro Orientalium more Sacramentum Confirmationis adjungunt, & Eucharistiam demùm pueris porrigunt, ut ex Ritualibus ^d comperitur est. Quamobrem non video unde Thomas hanc propositionem eruerit, *Jacobitæ Sacramentum Confirmationis non agnoscunt*: id enim agnoscunt Jacobitæ omnes cum Syri, tum Ægyptii Æthiopesque, & unàcum Sacramento Baptismi administrant: nisi fortassè in eorum Thomas opinione fuerit, qui existimant Orientales eo Sacramento carere, quod à simplici Presbytero conferri soleat; quibus tamen doctè respondet Arcudius ^e in libro de Sacramentis, & Naironus ^f in Evoplia. In idem Sacramentum commentarios habemus Joannis ^g Darenfis, Jacobi ^h Tagritensis, & Gregorii ⁱ Bar-hebræi, ex quibus liquidò apparet illud à Jacobitis, non secus atque Baptismum cæteraque Ecclesiæ Sacramenta, agnosci. Hic tamen dissimulandus non est Mosis ^k Barcephæ, & Danielis monachi error, qui Sacramentum Confirmationis plus justo extollentes, Eucharistiam deprimunt, quum scribunt, in hac quidem figuram Corporis Christi esse, in Chrismate verò ipsum Spiritum sanctum. Qua in re quum à communi Jacobitarum ipsorum sententia recedant, eorum verba alibi referam.

^d Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 573.

^e Lib. 2. de Confirm. cap. 14. à pag. 88.

^f Par. 2. cap. 3. pag. 132.

^g Hoc tom. pag. 121.

^h Ibid. pag. 239.

ⁱ Ibid. pag. 300.

^k Ibid. pag. 505.

De Extrema Unctione.

Nec minus hallucinatur Thomas à Jesu, quum scribit, Jacobitas Sacramento Extremæ Unctionis carere; ejus enim, quem *Ordinem Lampadis* Syri appellant, ritum, uti ab ipsis Syris & Ægyptiis Jacobitis hodieque celebratur, habemus in Rituali ^l Syriacè & Arabicè. Quod verò Michaël Fevre de Unctione Presbyterorum post mortem narrat, id rituum Orientalium ignorantiam in eo arguit, qui unctionem illam à Sacramentali haud distinxit: utrobique enim Presbyteri apud Syros unguuntur, ante scilicet, & post mortem: sed quæ antea fit unctio, Lampas dicitur estque Sacramentum, ut dixi; quæ post mortem, simplex, ut ajunt, cæremonia est, eique similis, qua cada-

^l Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 624. & hoc tom. pag. 503.

vera

DE MONOPHYSITIS.

vera fidelium thure suffumigantur, aqua asperguntur, & abluuntur.

De matrimonio.

De matrimonio ejusque legibus fusè differunt Bar-hebræus ^a & Benassalus ^b in Nomocanone, ubi causas exponunt, ob quas illud dissolvere fas est, non leves quidem, ut Thomas affirmat, sed graves, imò gravissimas: idque quoad thorum duntaxat, ut ostendit Naironus ^c in Evoplia.

^a Hoc tom. pag. 300.
^b Tom. 1. p. 623.

De Confessione.

Denique ritum Confessionis auricularis ex eorundem Jacobitarum Sacramentali publicavi hoc ^d tomo, in quo demonstratum est ^e Ægyptiorum quidem Patriarchas Marcum, Joannem & Cyrillum Pœnitentialem disciplinam per Ægyptum proscribere conatos fuisse; in Syria verò Barsalibæum & Michaëlem Patriarcham pro eo Sacramento acriter pugnasse.

^c Par. 2. cap. 8. pag. 252. 253. 254.
^d Pag. 172.
^e Pag. 171. 366.

De Ordine.

Renaudotius de validitate ordinationis Jacobitarum ^f dubium movet. *Antiocheni*, inquit, *Jacobitarum Patriarchæ*, quamvis successione habent priorum ex sua hæresi Antistitum, ea tamen non adeò certa est, quum Severus Antiochenus & Jacobus Baradæus multas contra communem Ecclesiæ disciplinam ordinationes celebrassent, quarum validitas vocari in dubium poterat. Et sanè parùm commodè sensisse de illis Nestorianos, testantur Maris & Amrus, qui Jacobum Baradæum simplicem Sacerdotem fuisse scribunt: ordinasse tamen Episcopos & Sacerdotes bis millenos & ampliùs. Confirmari potest hoc dubium ex praxi veterum Monophysitarum, quorum invalidas ordinationes suprà retuli, ut Barsanuphtarum, Esajanistarum, & Julianistarum. Verùm is fuit paucorum quorundam error, non omnium Monophysitarum, ut ibidem observavi, ex quo potiùs pro validitate ordinationis Jacobitarum conficitur argumentum: quia nimirum hæc secta ab iis hæreticis promanavit eorumque doctrinam amplectitur, qui illas ordinationes tamquam illegitimas reprobarunt. Id verò quod Nestoriani de Jacobo Baradæo scribunt, merum commentum est, ex odio in Jacobitas excogitatum, cujus fortassè excogitandi occasionem præbuerunt illegitimæ illæ Julianistarum, Esajanistarum & Barsanuphtarum ordinationes, Nestorianis errores earum sectarum ad Jacobum & Jacobitas iniquè referentibus. Demùm Ecclesia Catholica ordinationes Jacobitarum semper ratas habuit, nec eorum quemquam Episcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut alios Clericos ab hæresi ad orthodoxam fidem conversos iterùm ordinari jussit: & jure quidem merito: nam, ut ex eorum Pontificali & Syriaco liquet, cum Ecclesia Græca, de qua circa ordinationum valorem nullus ambigendi locus, tam in numero sacrorum ordinum, quàm in materia & forma adamussim conveniunt. Vide Naironum ^h in Evoplia. Scio Mosen Mardenum Syrum Presbyterum ab Ignatio Jacobitarum Patriarcha ad Paulum Juliumque III. Summos Pontifices missum, in epistola ⁱ ad Andream Masium de Romanis conquestum fuisse, quod ipsum denuò

^f Tom. 1. Liturg. Orient. pag. 365.

^g Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 573.

^h Par. 2. cap. 7. à pag. 215. ad pag. 250.
ⁱ Prodiit Syriacè & Latine per Andream Mül-

D I S S E R T A T I O

Sacerdotem ordinari voluerint. lerum in Symbo-
lis Syriacis.

[illegible]

Et post omnem hanc molestiam, inquit, dixerunt mihi Romani: non est vobis Sacerdotium. Si vis, creabimus te Sacerdotem denuò, nec hujusce rei conscium quemquam faciemus. Verùm in hoc Mosen hallucinatum fuisse, nec Romanorum mentem assequutum, Andreas Mafius in epistola ^a ad eundem declarat. Venit beri, inquit, ad manus meas epistola tua, quam octavo die Haziran (hoc est, Junii) scripsisti, & vehementer obstupui, quòd Primates Romani te de novo Sacerdotem facere vellet. Arbitror enim, quod non soleant quemquam Sacerdotem denuò creare, sicuti non solent quemquam secundum baptizare. Itaque puto, quòd verba illorum non intellexeris, quum dicerent, si vis, faciemus te Sacerdotem denuò. Fortassè ut de Mosis fide, ita & de ritu ordinationis ejus à Romanis periculum factum est; aut dimissoriales ab ipso literæ exactæ, quibus de ejus ordinatione constaret, & quod nullo impedimento canonico à celebratione Liturgiæ prohiberetur: quæ quum homo peregrinus Romanique moris imperitus non intelligeret, existimavit, de validitate Sacerdotii sui dubium motum fuisse; quod certè de Romanis suspicari nefas est, qui, ut benè notat Mafius, ita sacras ordinationes à legitimo Episcopo collatas, ut & Baptismum iterare non solent: quidquid blateret Mullerus in notis ad laudatas Mosis & Mafii ^b epistolas, ubi ministros Evangelicos cum Sacerdotibus Jacobitis comparans, illos ait à Romanensibus pro Clericis non haberi, quod ab Episcopo, Romanensibus scilicet, ordinem sacrum non acceperint: quasi verò eam ob causam tamquam illegitimum ministrorum Evangelicorum Sacerdotium habeatur, & non potiùs ob defectum legitimæ ordinationis, idest, ob interruptam Episcoporum successionem.

a Apud eundem
Mullerum p. 9.

b Pag. 23. ၆
36.

De flatu Ani-
marum corpo-
ribus exutariū.

Ex dictis liquet, quàm immerito Jacobitæ plurium circa Sacramenta errorum à nonnullis arguantur. Jure tamen arguuntur quoad statum Animarum corporibus exutarum, quas quidem si bonorum hominum sint, in Paradiso terrestri usque ad communem resurrectionem detineri affirmant; sin autem malorum, in partes quasdam extra terram habitabilem positas à malis spiritibus deportari, ibique manere usque ad communem resurrectionem: quæ ubi contigerit, tunc Beatorum quidem Animas, ajunt, è Paradiso terrestri in Cælum, malorum autem in Gehennam, seu Infernum transferri. Sic Barsalibæus definit ex communi suorum sententiâ. *Separatâ*, inquit, *à Corpore Christi Animâ*, *Corpus quidem in sepulcro est positum; ejus verò Anima rectâ tendit ad Sciul* (hoc est. Inferos) *in inferiora terræ, ubi omnes animæ ab Adamo eatenus clausæ manserant, & eisdem prædicavit*, *sicut*

с Нос том. pag.
167.

De
rio.

DE MONOPHYSITIS.

sicut loquitur Petrus, ^a & omnes animas in ipsam credentes sustulit, ^a *Epist. 1. cap. 3. v. 19.* & ab inferis educlas eodem feriæ sextæ die cum anima Latronis in Paradisum, ex quo Adam exularat, introduxit, & per hunc modum promissionem suam complevit: quandoquidem eo ipso die cum illo fuit in Paradiso. Animas autem, quæ in ipsam non credidere, inde similiter educlas in aëre reliquit, unde à malis demonibus in partes quasdam extra terram habitabilem deportatæ, ibidem usque ad communem resurrectionem commorantur. Atque ab illo die feriæ sextæ & deinceps quælibet anima à corpore separata, si iusta quidem est, cum Angelis in Paradisum concedit; sin autem iniqua, à malis spiritibus ad partes extra habitabilem terram positas deportatur. Hæc ille. Addit quorundam opinionem, qui ajunt, in Inferno animas, quæ in Christum minimè crediderunt, relictas fuisse. Consentanea quoad animas Beatorum in Paradiso terrestri usque ad communem resurrectionem de-
tentas docuerat ^b supra, & ante ipsum Moses ^c Barcepha eundem errorem tradiderat in Tractatu de Paradiso Par. 1. cap. 18. & in libro ^d de Anima cap. 38. Nec meliora Barhebræus ^e in libro de Fundamentis Ecclesiasticis, qui medium etiam quendam hominum statum fingit, quos nec in cælum cum Sanctis assumendos fore scribit, nec in Inferos cum damnatis detrudendos, sed in Paradiso terrestri æternum vi-
cturos. Haud frustra, inquit, creatus est Paradisus, etsi Adam ex eo statim pulsus & relegatus fuit: sed initio quidem Adam & Heva in eo habitaverunt; post eorum verò discessum, Animæ Justorum, ut Patrum eorum, qui Deo placuere, Abraham nimirum, & Isaac, & Jacob, & Prophetarum, & Justorum, & Latronis dexteri, & Apostolorum, & Martyrum, & Confessorum, & Anachoretarum ibi habitaverunt, & nunc habitant. Sed & Henoch, atque Elias ibidem corpore manent. Atque hi quidem usque ad resurrectionem. Post resurrectionem verò, quum non omnes homines regno cælorum digni sint, nec omnes pœnis infernalibus & Diabolo paratis, hoc est, tenebris exterioribus tradantur, sed medius plurium status sit inter utrumque hoc extremum; haud inverisimile est, nonnullos homines, qui nec in omnibus perfecti sint, nec in omnibus imperfecti & impii, ad æternam Paradisi (utique terrestri) inhabitationem destinari. Hæc Barhebræus.

De Purgatorio.

Ex quo colligi videtur, à Jacobitis Purgatorium non agnoscere, ut referunt Michaël Feure ^f & Thomas ^g à Jesu: non enim expressè apud laudatos Auctores designatur medius quidam Paradisus suum inter & Infernum locus, in quo Animæ levioribus culpis, quibus maculatæ ex hac vita decessere, purgentur, purgatæque ad Paradisum tendant. Verum expressè Purgatorium designavit Joannes Darenis ^h lib. 4. de Resurrectione corporum cap. 24. ubi postquam de Beatorum & Damnatorem animabus disseruit, ex S. Gregorii Nysseni Oratione in Macrimoniam hæc subiungit. Si levibus alis prædita est anima in suo discessu

^f In theatro Turciae.

^g Lib. 7. de conversione gent. Par. 1. cap. 23.

^h Apud Alr. Eccellen. in notis ad Catalogum Ebedjesu p. 172.

ad

D I S S E R T A T I O

[illegible]

b Vide Steph.
Edenen. in Vin-
diciis Maroni-
tarum tom. 2.
Apol. 3. cap. 4.
c Lib. 4. de re-
surrect. corpo-
rum cap. 20. &

21.
d Lib. Radiorum tract. 7. cap. 5. sect. 2.
e Lib. Radiorum tract. 5. cap. 5. sect. 3.

DE MONOPHYSITIS.

ܐܢܝܡܐ ܒܢܐ ܠܝܠܬܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ
ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

Anima bona si voluptati corporis minimè dedita sit, statim atque decedit, regno cœlorum, quod nubes est virtutum cœlestium, particeps fit: Sin autem corporeis voluptatibus implicata sit, ut Anima Latronis qui confessus est, in Paradisum Eden, cujus infra mentio fiet, tranfertur: ubi quum materialia omnia desideria paulatim confusa fuerint, ad gradum Regni in resurrectione elevabitur. Anima verò mala à malis Angelis, hoc est Dæmoniis capta, in foveas infernales detruditur, ibique malum in ea paulatim adolescit, cum eaque senescit. Quum verò ea quidem plurimum purgata fuerit, hæc autem plurimum inquinata, unaqueque socium corpus in propriam naturam transformans, unàcum ipso in æternum vel beata erit, vel misera. Iis igitur dumtaxat animabus secundum Barhebræum suffragia fidelium profunt, quæ bonæ sunt, & quæ corporeis voluptatibus implicatæ, hoc est levibus maculis inquinatæ decedunt: namque malas animas, idest, gravibus facinoribus pollutas, mali Angeli, eodem Barhebræo teste, in cavernas infernales deportant, ubi iniquitas earum unàcum illis senescit, & in æternum simul cum corporibus miseræ erunt.

De suffragiis
pro Defunctis.

Id Thomas à Jesu non vidit, dum lib. 7. de conversione gentium procuranda Par. 1. cap. 22. de Jacobitis pronunciavit, nec Purgatorium, nec pro Defunctis preces admittunt: cujus mendacissimam assertionem Renaudotius ^a his verbis jure sugillat. Illum errorem, de Beatitudine scilicet Sanctorum, non modò Græcis, sed etiam Jacobitis Syris nonnulli attribuunt, & inter illos præcipuus Orientalium accusator Thomas à Jesu, tamquam ex illorum Catechismo agnitum, quem tamen, ut erat linguarum imperitus, non nisi per interpretem legere potuerat. Inde concludit illos Purgatorium ignem non agnoscere: quod Coptitis pariter impingit; unde neque illos orare pro mortuis, temerè omninò affirmat. Quid de talibus Orientalium Christianorum accusatoribus existimandum sit, de Thoma illo præsertim, alibi dictum est: atque uno verbo, testimonia hominis linguarum & rerum imperitissimi, nemo adversus illos facile admitti debere judicabit. Certissimè quippe constat omnes cujuscumque lingue aut sectæ Christianos ex antiquissima disciplina orare pro mortuis in Liturgia, ut ex eo loco, quem illustramus, demonstratur: tum etiam eo maximè confirmatur, quòd Liturgia nulla sit inter tam multas, quas habent Syri Jacobitæ, quæ mortuorum commemorationem non contineat. Recentiores quosdam Jacobitas nil moror, qui Græcorum Schismaticorum erroribus imbuti, Purgatorium negant. Mihi satis est, quod & majores eorum hac in re cum Ecclesia Catholica convenerint, & quod ipsimet factis affirmant, quæ verbis impudenter negant: Preces siquidem pro defunctis offerre, ut ipsi hodieque faciunt, nil aliud pro-

a Tom. 2. Liturg. Orient. pag. 104.

festo

DISSERTATIO

fecto est, quàm Purgatorium profiteri. Aptè in rem præsentem ^a E-
chellenfis. Si quis, inquit, percontabitur à quocumque Orientali Quid
sit Purgatorium? certè se ignorare respondebit, nisi in Orientalium
& Occidentalium controversiis versatus sit, quod admodum rarò eve-
nit. Ex simili responso homines illius sectæ Purgatorium negare colli-
gunt oscitantes illi Novatores. Sed verò si sciscitatus esset, an sit lo-
cus aliquis, in quo Animæ defunctorum cruciantur; & an viventium
suffragiis juvari possint, ut inde liberentur, statim didicisset, ita es-
se, & ab omnibus Orientalibus credi.

De creatione
Animarum.

Idem Thomas Jacobitas cæterosque Orientales circa Animarum
creationem plurimum errare scribit ^b lib. 7. de conversione gentium
procuranda Par. 2. cap. 6. Id nimirum, ut demonstrat cl. Stephanus ^c
Edenensis tom. 2. Vindiciarum Nationis Maronitarum, Apologia 1.
Proposit. 1. & 2. id, inquam, ille mutuatus est ex Joanne Baptista Elia-
no, qui à Gregorio XIII. ad montem Libanum, ut Maronitarum fi-
dem exploraret referretque, an utile foret, si pro eadem gente Semina-
rium instituendæ juventutis in Urbe erigeretur, delegatus, quantum
pro modulo suo ex lectione aliquorum librorum haurire potuerat, & à
quibusdam Maronitis fuerat edoctus, quos de ritibus suis consulebat,
quaterniones aliquos congeffit, quos & triginta post annis repertos
Thomas à Jesu antiquatos jam atque penè oblitos restituit typisque
mandavit. In iis quaternionibus Elianus multa Maronitis tribuit quæ
Jacobitarum propria sunt, vel ex eorum libris decerpta; quædam etiam
Jacobitis, cæterisque Orientalibus refert, quæ ii ne somniarunt qui-
dem, sed ipse descripsit velex ore virorum nulla fide dignorum, vel
ex prava interpretatione quorundam librorum, quos in Præfatione
tomi citati recenset Edenensis. Ad rem nostram ut veniam, quatuor
propositiones circa Animarum creationem Orientalibus tribuit Elianus
& ex ejus fide Thomas: quarum prima hæc est, *Animam rationalem
ex Dei substantia esse*: Altera, *ex quatuor elementis concretam & ge-
nitam*: Tertia, *ab animabus parentum originem ducere*: Quarta de-
nique *omnes Animas creatas fuisse simul ab initio*. Verùm ut verbis
ejusdem Edenensis ^d utar, *impossibilia hæc esse sibi que mutuo oppo-*
sita nemo non videt: Animas scilicet ab invicem produci, simulque
omnes ab initio fuisse concretas: Animas ex elementorum contempe-
ratione & conjunctione suboriri, & ante elementorum existentiam
ab initio exstitisse; Animas denique ex substantia Dei, easque esse de
nihilo conditas. Neque Elianus, neque Thomas librum, aut Aucto-
rem aliquem indicarunt, qui hæc de Animabus commenta prodidit.
Contra habemus integrum Barcephæ ^e librum de Anima, in quo con-
futatis de ejus origine Philosophorum & Origenistarum fabulis, eas
non ex Dei substantia, aut ex elementorum contemperatione, neque ex
parentum animabus, sed de nihilo creari à Deo docet, idque non si-
mul ab initio, sed unamquamque suo loco & tempore, hoc est, quum
cor.

^a Præfat. in
Catalogum E-
bed. pag. 23.

^b Pag. 497.

^c Opus ms. A-
rabicum exstat
in Biblioth. Col-
legii Maronita-
rum de Urbe. In
Latinum trans-
tulit amicissimus
idemque erudi-
tissimus P. Pe-
trus Benedictus
Maronita, & Soc.
Jesu.

^d Tom. 2. Apol.
1. Propos. 2.

^e Hoc tom. pag.
504.

En-
bitar-
roni-
ram

DE MONOPHYSITIS.

corpus in matris utero formatur . Ita sentiunt ubique Barfalibæus, Barhebræus, aliique Scriptores Jacobitæ in operibus Theologicis & Philosophicis, nec ullum hæcenus reperire potui codicem, in quo vel vestigium hujus erroris, cujus Orientales à Thoma & Eliano accusantur, deprehendatur.

Eadem ferè de cæteris erroribus dici possunt, quos nonnulli Scriptores Jacobitis adscribunt: nam vel id temerè & absque fundamento ab ipsis asseritur; vel si verum est, in rudibus dumtaxat idiotisque locum habet, non in iis, qui aliqua doctrinæ laude celebrantur. Quod si hi quoque propositionem quampiam Ecclesiæ Catholicæ repugnantem tueri deprehenduntur, id ab iis fieri ex ignorantia potius & mala vorum Theologicarum intelligentia atque immoderato sectæ suæ amore dicendum est, quum cæteroquin eorundem errorum confutatio, ut in Præfatione dixi, ex ipsorum principiis & ex iis quos admittunt, libris facillè peti queat. Hoc autem non idcirco dictum à me intelligas, ut eos excusatos velim, aut ab hæresi liberos pronunciem: sunt enim verè hæretici, & acerrimi fidei Orthodoxæ hostes, ac præsertim recentiores Jacobitæ; sed quia (si Monophysiticam hæresim excipias, quæ verè infecti sunt, tametsi eam temperare soleant, quum duplicem ^a Christi naturam dicunt) plures qui ipsis tribuuntur errores, vel singularium personarum, non totius sectæ proprii sunt; vel ab iisdem ipsis, à quibus præfractè adversus Catholicos propugnantur, implicite & indirectè refelluntur: & quidem non ex privata, sed ex publica sectæ suæ auctoritate; libris scilicet Ecclesiasticis, doctorum scriptis, & publicis documentis. Primi generis errores nonnullos in hoc Opere notavi, ut est ille Xenajæ ^b atque Severi de tollendis Imaginibus, ejusdem Xenajæ ^c de momento creationis Animæ Christi, Joannis Daren- ^d de visione beatifica attributorum Dei, non divinæ essentiae, atque alii hujusmodi, quos cæteris Jacobitarum minimè admittit. Secundi generis ferè sunt omnes Orientalium errores, qui factis scriptisque rejicere facillè convincuntur, quæ buccis crepantibus adversus Ecclesiam effutiunt.

Certè nimis morosus censor mihi videtur esse Thomas à Jesu ^e qui erutos ex quodam libello sex suprâ triginta articulos, distributasque in duodecim capita propositiones duodeseptuaginta, Jacobitis & Maronitis nullo delectu, nullo examine attribuit. Nam libellus quidem ille Arabicus, quem Catechismi Jacobitarum nomine falsò inscriptum in Bibliotheca Cardinalis S. Severinæ Latinè se legisse testatur, à Noë Libaniota confarcinatus est, ut hoc ^f tomo ostendi, nec fidem ullam in iis, quæ ad historiam vel religionem spectant, meretur: adeò fabulosus est auctor, adeò insipiens & imperitus. Quæ verò è quibusdam libris Maronitarum, ut ait, dum à Legatis Apostolicis expurgarentur, excerptæ sunt propositiones, (quas & aliis Nationibus Orientalibus communes affirmat,) nil aliud ferè sunt, quàm aniles fa-

^a Hoc tom. pag. 25.

^b Hoc tom. pag. 21.

^c Ibid. pag. 158.

^d Lib. 4. de resurrectione corporum cap. 19.

^e Lib. 7. de conversione gent. Par. 1. cap. 15 p. 389. & Part. 2. cap. 6. pag. 497.

^f Pag. 68. 468.

f

bulæ

Errores Jacobitarum ad Maronitas perperam traducti.

2. Apol. of. 2.

tom. pag.

D I S S E R T A T I O

bulæ ex vulgi ore acceptæ, vel Jacobitarum Græcorumque schismaticorum doctrinæ ad Maronitas perperam traductæ, quas in quibusdam hæreticorum manuscriptis voluminibus Missi Apostolici legerant, ut rectè observat & ad singulas objectiones doctè respondet Stephanus Eddenensis Antiochenus Maronitarum Patriarcha in cit. tom. 2. Vindictiarum suæ Nationis: idque viderat idem Thomas ^a à Jesu, quum de Maronitis hæc suprà retulit. *Cæterum apud Patriarcham Maronitarum diligenter asservantur diplomata Pontificia Romanæ Sedis, jam inde ab Innocentio III. ac deinceps à reliquis Pontificibus, qui ad eos vel Legatum aliquando Cardinalem S. Marcelli, vel alios miserunt. Quumque in literis Pontificiis olim admoniti fuissent Maronitæ unicum Græcis, ne aliquos errores tenerent, sed abjicerent; factum est, ut à quibusdam, qui eò ex Urbe commigraverant, existimaretur, iisdem Maronitis erroribus teneri, quibus plerique Græci implicarentur; nimirum processionis Spiritus sancti à Patre dumtaxat, negationis Purgatorii, & aliorum ejusmodi dogmatum. At Maronitæ ingenue non solum testati sunt, ab iis erroribus se esse alienissimos; verum etiam plura in suis libris ac Liturgiis demonstrarunt, quibus & catholica dogmata constanter tueantur, & reipsa in anniversariis defunctorum officiis crebri sunt. Quin etiam quum astu Jacobitarum, apud quos non pauca sunt hæreses, varii libri disseminati fuissent inter Maronitas, accidit, ut qui eos reperit, dum ex Urbe missus est (uti certè fuit Joannes Baptista Elianus earum Propositionum, quas Thomas hic congeffit, confarcinator:) putaret Maronitarum esse errores, qui revera sunt Jacobitarum. Vide historiam P. Hieronymi ^b Dandini, ex quo Thomas ea quæ suprà descripsi, mutuatus est: & Naironum ^c in Dissertatione de Origine Maronitarum, ubi hanc rem fusè tractat. Quæ eò huc adduxi, ut qui peculiare Jacobitarum sint errores, pateat; neve quis proprias ejus sectæ propositiones ad alias Orientis nationes referat, aut (quod absurdissimum est) unam gentem cum altera confundat: Fuerunt enim qui scripsere ^d Maronitas nil aliud fuisse, quàm Jacobitas, hoc est, Eutychetis, ut ajunt, & Dioscori assecclas: quod à veritate quam longissimè distare, affines Maronitis lingua, ritu, & regione Jacobitæ ipsi testantur, qui eos velut à proprio grege extraneos semper computarunt, ut hoc ^e tomo demonstratum est. Occasionem de Maronitis ita sentiendi dederunt iidem Ecclesiastici Codices, quibus utraque natio utitur, eadem Syriaca lingua, idem Ritus, & cætera ferè eadem, præter enumeratos suprà errores, & præter Scriptores Monophysitas, quorum opera à Jacobitis, non à Maronitis admittuntur. Hinc putarunt Orientalium rerum imperiti, Maronitas nil aliud esse quàm Jacobitas, & viceversa.*

Ritus & consuetudines peculiare Jacobitarum.

Verum præterquàm quod Maronitæ à Jacobitis in Theologia rebusque ad fidem spectantibus dissonant, differunt etiam in aliquibus quoad Ritus. Nam primò Jacobitæ more Græcorum Ægyptiorumque

^a Lib. 7. de convers. gent. Par. 1. cap. 22. pag. 413.

^b In missione ad montem Libanum cap. 18. & 26. ^c A pag. 109. ad 119.

^d Præteolus in Catal. hæres. Bouterus in suis rel. Gualterius in Tab. Chronograph. Thomas à Jesu lib. 7. de convers. gent. Par. 1. cap. 22. ^e Pag. 291. & 298.

DE MONOPHYSITIS.

que in fermentato pane ^a Eucharistiam conficiunt: At Maronitæ ^b ut & Armeni, in Azymo: quam fuisse olim communem Syrorum omnium consuetudinem, ex Dionysii Chronico observavi ^c in priori tomo, & Jacobitas ipsos ante S. Joannis Damasceni tempora in azymis quoque Liturgiam celebrare consuevisse, notat Fabricius in Bibliographia. ^d Deinde Jacobitæ ^e Hostiarum numerum, præterquam si duæ sint, imparem esse debere volunt, & nisi recentem ^f & quotidianum, panem Eucharisticum non admittunt: Maronitæ ^g nec de numero Hostiarum, nec de recenti & quotidiano pane solliciti sunt. Tertiò Jacobitæ sal & oleum ^h Eucharistico pani admiscunt: qua in re non modò Maronitas, verùm & Symmistas suos Ægyptios ⁱ adversarios experti sunt. Denique præter omnium Orientalium ^k consuetudinem, post solis occasum feria quarta & sexta carnes comedunt: quod *ex relaxatione discipline nec alia de causa ab eis usurpari* notat eorum Primas ^l Barhebræus.

V I.
Jacobitarum,
Politia Eccle-
siastica & sæcu-
laris.

Jam ad Politiam eorum tum Ecclesiasticam, tum sæcularem. Status Monophysitarum ab initio exortæ hæreseos tam in Syria, quam in Ægypto finitimisque regionibus varius fuit. Nam, ut ex hiltoria Ecclesiasticæ Scriptoribus liquet, fautores sibi nonnullos Principes nati sunt, ut Zenonem & Anastasium: plerosque inimicos, ut Marcianum, Leonem, Justinum, ac cæteros ferè post ipsum Orientis Imperatores. Justinianus quinque collationes Byzantii indixit, ut eos cum Ecclesia Catholica conjungeret, quarum prior ^m ab Innocentio Maroniæ Episcopo describitur, quatuor posteriores à Joanne ⁿ Asiæ Episcopo apud Dionysium Patriarcham in Chronico. Romanos quoque Pontifices ^o qua legationibus ad Orientem missis, qua Epistolis refractarios ab hæresi ad Orthodoxam fidem adducere conati sunt. Verùm quum vanus fuisset tam Summorum Pontificum, quam Episcoporum Catholicorum Orientis, & Imperatorum ipsorum in procuranda eorum conversione labor; ipsi verò in Ægypto, in Palæstina, in Syria tumultuari non desisterent; pœnis adversus hæreticos in utroque Jure latis in eos animadversum fuit. Hinc primarii eorum Antistites in exilium pulsi, vel in monasteriis latitare coacti: Episcopi absque Ecclesiis, absque certa Sede, laicorum in morem, per civitates perque villas circumcurfare: Presbyteri denique in privatis ædibus occultas Collectas facere. Porro Ægyptiis facile fuit à Græcorum vexationibus se expedire: proditâ nimirum Mahometanis tyrannis circa annum Christi 640. Ægypto, sub quibus nonnullam in servitute libertatem perceperunt, ut in historia Alexandrina refert Renaudotius. Æthiopes ad hanc diem proprios Reges habuere, quorum patrocinio Ægypti à tyrannide Chalipharum aliquando respirarunt, ut in eadem Renaudotii historia legitur. Armeni modò Persarum, modò Græcorum dominio subjecti, suis etiam per aliquod tempus Regibus in Cilicia usi sunt. At Syri Jacobitæ (si Aretham, ^p Monderum, & Naamanum Arabum dynastas excipias, quos Barhebræus ei sectæ impensius favif-

^a Barfalibæus in
expos. missæ. Vi-
de hoc tom. pag.
182.

^b Naironus in
Evopl. Part. 2.
cap. 4. à p. 168.

^c Pag. 409.
^d Cap. 11. num.
26. pag. 402. Vi-
de hoc tom. pag.
182.

^e Hoc tom. pag.
180. & 181.

^f Hoc tom. pag.
183.

^g Hoc tom. pag.
184.

^h Edenenfis in
Vindictis Maro-
nitarum lib. 2.
Apol. 6.

ⁱ Hoc tom. pag.
144. 153. 182. &
356.

^k Hoc tom. pag.
356.

^l Hoc tom. pag.
285.

^m Lib. de Fun-
dam. Eccles. Fun-
damento 2. cap.
3. sect. 1. scopo 6.

ⁿ Tom. Con-
cil. Labb. pag.
89.

^o Hoc tom. pag.
89.

^p In Tom. Con-
cil.

^q Hoc tom. pag.
64. 331. & 415.

DISSERTATIO

se scribit,) ubique servi, ubique malè habiti, ut ex ejusdem Bar-hebræi Chronico, & ex historia Dionysii Patriarchæ colligitur. Pauca hic proferam exempla, quibus eorum conditio tam sub Græcis, quàm sub Mahometanis Principibus cognoscitur. Abdalmalechus ^a Meruani filius anno Christi 692. capitalem censum iis indixit. Jazidus ^b anno 725. gravissimam in eosdem & in cunctos suæ ditionis Christianos persecutionem movens, edixit, ne Christiani adversus Saracenum testimonium admittatur, utque Saraceni hominis pretium duplo majus quàm Christiani esset. Moses ^c Musaabus Abdallæ Chaliphæ vicarius in Mosulanos aliosque Mesopotamiæ incolas per Vicarios suos anno 770. immaniter defævit. Idem ^d Abdallas Christianos Hebræosque circa eadem tempora manus inscriptas gerere compulit. Anno 837. Saraceni ^e Christianos intolerandis exactionibus afflixere. Græcorum verò Imperator Constantinus ^f quos Theodosiopoli & Melitina Syros Armenosque invenit, in Thraciam anno 750. captivos transfudit. Nicephorus ^g Phocas Joannem Sarightam Jacobitarum Patriarcham, Romanus ^h verò Joannem alterum cognomento Abdonem, Byzantium perductos carceri manciparunt: eaque in illos hæreticos usi sunt severitate, ut Mahometanorum tyrannidem Imperio Græcorum ⁱ Jacobitæ prætulert; ac præsertim quum Athanasius VI. ^k in cœnobium Eudoxii, jubente Imperatore relegatus fuit. Mitiores experti sunt Francos ^l in Mesopotamia, in Syria, in Palæstina, in Cypro. Eorum denique statum hodierno ferè similem Leonardus Sidonis Episcopus Nuncius atque Visitator Apostolicus à Gregorio XIII. Summo Pontifice ad Orientales missus apud Thomam ^m à Jesu describit in hæc verba. *Natio Jacobitica dispersa est per civitates, terras, & oppida Syriæ, Mesopotamiæ, & Babylonie, mixta aliis nationibus; numerum quinquaginta millium domuum obtinens, cujus præcipua pars paupercula est, quotidianoque labore victum queritat. In Alepo, & Caramit (hoc est, Amida) multe sunt divites & honestarum facultatum familie, aliæque in commercio & mercatura vitam ducentes. Ecclesia Patriarchalis hujus nationis est in Mesopotamia extra civitatem Moradim (idest, Marden) in monasterio Zafram (Zapharanensi nimirum, quod cœnobium Sancti Ananiæ dicitur:) sed Patriarcha residet in civitate Caramit ad majorem sui commoditatem & quietem. Hec natio subdita est Patriarchæ David: sed ab Episcopo Thoma Vicario generali fratreque majori ipsius Patriarchæ gubernatur. Sub cujus obedientia modernè vivunt inferiores Prelati, Joannes Metropolitanus Hierosolymitanus, à Jacobitis dictus quintus Patriarcha: Michæel Archiepiscopus Edessæ dictæ Orpha, vel Raba: Minas Archiepiscopus Saur: Ephraem Archiepiscopus in eadem provincia: Jacobus Archiepiscopus Bisuairiæ: Abraham Episcopus Aatafræ: Melchex Episcopus Sancti Melchi in Tur: Jesu Episcopus monasterii Deiriloomor: Abelmedich in provincia Tur: Elias Episcopus in Salach:*

Elias

^a Hoc tom. pag. 104.

^b Ibid. pag. 105.

^c Ibid. pag. 114.

^d Ibid. pag. 115.

^e Ibid. pag. 347.

^f Ibid. pag. 109.

^g Ibid. pag. 133.

^h Ibid. pag. 353.

ⁱ Ibid. pag. 355.

^k Ibidem.

^l Ibid. pag. 359. *Willelm. Tyrius de bello sacro. Jacob. de Vittr. in bist. Orient.*

^m Lib. 7. de convers. gent. Par. 1. cap. 14. pag. 386.

DE MONOPHYSITIS.

Elias Episcopus in monasterio Sanctæ Crucis in Zaz: Gazal Episcopus in Tarach: David Episcopus in Maaden: Pilatus metropolitanus in Musal & Oriente: Gazel Archiepiscopus de Miapherichin, Archiepiscopus monasterii de mar Abibat: Ananias Episcopus sancti Bertonie: Joannes Episcopus de Hartbert: Isaac Archiepiscopus Cypri: Simeon Archiepiscopus Caramitanus: Habib Episcopus. Hæc Leonardus: cui consonat Naironus in Evoplia ^a ubi quinque Metropolitæ Patriarchæ Jacobitarum subiectos enumerat; Amidensem scilicet, Mosulanum, Maadanensem, Alepensem, & Hierosolymitanum: Episcopos verò sex: nimirum Mardensem, cui & Nisibenam diœcesim adjectam dicit, Edessenum, Gezirensensem, Gargarensensem, Tagritensem, & Damascenum, præter illos, quos ait in regione Tur-abdin exstare.

^a Part. 1. cap. 2. num. 18. à pag. 44.

VIII.
De Patriarcha Jacobitarum.

Limites Patriarchatus Antiocheni & Alexandrini Jacobitarum.

Id verò de hodierno Ecclesiæ Jacobitarum statu dictum intelligas. Majorem enim Syrorum Jacobitarum numerum olim fuisse, amplioremque ejus gentis Patriarchæ jurisdictionem, & plures sub eodem constitutos Episcopos, ex relatis in hoc Tomo Chronicis palam fit. Et quidem ad Patriarcham quod spectat, quum Jacobitæ duorum Patriarchatum titulos servaverint, Alexandrini scilicet atque Antiocheni, Alexandrinus autem Æthiopiam, Thebaidem, Ægyptumque usque ad Palæstinæ terminos obtinuerit: reliquas Orientis regiones ad Antiochenum ejusdem sectæ Thronum pertinere decreverunt. *Patres nostri antiqui*, inquit ^b Bar-hebræus, *statuerunt terminum utriusque Sedis, Antiochenæ scilicet & Alexandrinæ, locum esse, quem Ares* (hoc est, Laris seu Larissam, cujus Gulielmus Tyrius ^c meminit,) *appellant. Hinc orta Cyrillum inter Laklakum Alexandrinum, & Ignatium Davidem Antiochenum contentio, eo quod Cyrillus Metropolitam Hierosolymorum ordinasset. Cyrillus quidem ex veteri quodam jure Patriarcharum Alexandrinorum contendebat Palæstinam suæ Sedi subiectam esse, atque adeò Hierosolymitani Metropolitæ ordinationem ad se pertinere. Contrà Ignatius antiquam consuetudinem allegabat, quæ apud Monophysitas à multis sæculis invaluerat, ut Hierosolymitana scilicet Ecclesia Antiochenæ subderetur: cujus rei exemplum habemus in Chronico Bar-hebræi ^d ad annum Christi 595, ubi in ordinatione Athanasii Antiocheni Patriarchæ Severus Hierosolymorum Episcopus tamquam Antiochenæ Sedis Episcoporum senior interfuisse dicitur, manumque eidem Athanasio imposuisse: quo Bar-hebræi testimonio libenter emendamus quæ de Hierosolymitanorum ejus sectæ Antistitem ^e institutione scripsimus in hæc verba: *Quin & Syri ipsi Jacobitæ nullum Hierosolymæ Episcopum habuerunt, antequam Franci ea urbe potiti essent. Causa tandem pro Ignatio adversus Cyrillum definita fuit, communibus etiam Ægyptiorum suffragiis, qui inter alias conditiones hanc eidem Cyrillo pro bono pacis ^f proposuere: ut scilicet nihil innovaret adversus jura Antiocheni Patriarchæ, sed Metropolita nuper Hierosolymis institutus, ultra Gazam,**

^b Hoc tom. pag. 373.

^c Renaud. tom. 1. Lit. Orient. pag. 448.

^d Hoc tom. pag. 334.

^e Hoc tom. pag. 374.

^f Renaud. in bist. Alex. pag. 581.

DISSERTATIO

zam, quæ erat limes domini Ægyptiaci, nullam auctoritatem usurparet: Et si postea, ut observat ^a Renaudotius, quum mutatio maxime rerum facta fuerit, nullaque ferme in Oriente secta aliquam Ecclesiam in urbe sancta non habeat, servata est consuetudo, ut proprium omnes habeant Episcopum: Nestoriani scilicet, Syri, Ægyptii, & Armeni; præter Græcum & Latinum, qui Patriarchæ dicti sunt.

^a Tom. 1. Litur. Orient. p. 444.

Maphriani Episcoporumque ordinatio, & Chrisimatis consecratio novo jure ad Patriarcham spectat.

Hi limites fuere Antiocheni atque Alexandrini Jacobitarum Throni. Jurisdictio in subditos Episcopos utrobique ferè eadem. Nam sicuti omnium, ut notat ^b Renaudotius, Episcoporum ordinatio ad solum Patriarcham Alexandrinum spectabat, neque alii comprovinciales Episcopi aut in vacantibus sedibus eos constituere, aut illis manum imponere poterant; ita Antiochenus absolutam Episcopos ordinandi potestatem sibi vendicavit. Et quemadmodum Alexandrinus Antistes Metropolitam ^c Æthiopiarum creat; ita Antiochenus Maphrianum seu Primatem Orientis. Ut denique sacrum Chrisma solus Alexandrinus conficit confectumque subditis Episcopis distribuit: ita & Antiochenus. Nam licet Episcopi Syri illud olim in suis Ecclesiis consecrare consueverunt, ut Cyrus Edessæ ^d Episcopus, & Joannes ^e Mardæ, qui tredecim vicibus id confecisse dicitur, & Nikon ^f Abbas in Typico epist. 37. ad Gerasimum conficiendi ubique locorum Chrisimatis potestatem à Patribus Concilii Chalcedonenfis factam scribit; Dionysius quoque Patriarcha ^g decrevit, ut quum Maphrianus Orientis feria quinta majoris hebdomadæ Chrisma consecraret, nomen Metropolitæ cœnobii S. Matthæi in ea functione commemoraretur; certum tamen est, recentiores Jacobitarum Patriarchas novo id sibi jure reservasse: quod & in ordinationibus Episcoporum contigit, quos olim Maphrianus in sua diœcesi, vel comprovinciales Episcopi instituebant, ut de Christophoro Armenorum Catholico legitur ^h, qui Garmæum in locum Barsohedæ Metropolitam cœnobio S. Matthæi præfecit, & de Marutha ⁱ ejusque successoribus Maphrianis refert Bar-hebræus: ut ordinationes à Jacobo ^k Baradæo factas omittam; nunc verò solus Patriarcha eligit ordinatque, nulla habita Canonum vel antiquæ consuetudinis ratione.

^b Tom. 1. Litur. Orient. pag. 458.

^c Apud Bar-hebræum hoc tom. pag. 373.

^d Apud Josue Stylitam tom. 1. Bibliot. b. Orient. pag. 269.

^e Hoc tom. pag. 225.

^f Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 269.

^g Hoc tom. pag. 347.

^h Hoc tom. pag. 411.

ⁱ Hoc tom. à p. 419.

^k Hoc tom. pag. 414.

Id primus omnium sibi arrogavit Theodorus Patriarcha, qui Denham Maruthæ successorem circa annum Christi 649. ordinavit. Hic, ut in Chronico Syriaco ^l scribit Bar-hebræus, Maphrianum Orienti ordinare desiderans, quomodo Patriarcha Alexandria Abissinienis Metropolitam instituit, literas hac de re ad Episcopos & primates Orientis dedit, postquam eos sibi conciliaisset eorumque consensum habuisset. (Namque fœdus cum ipsis sanxerat literis systaticis & Episcoporum occidentalium testimoniis firmatum, quod quum Patriarcha decessisset, Maphrianus Electo manum imponeret: & sicuti absque Patriarcha Maphrianus, sic absque Maphriano Patriarcha baudquaquam eligeretur.) Tum verò Tagritenses Denham Maruthæ

^l Hoc tom. pag. 421.

disi-

DE MONOPHYSTITIS.

discipulum elegerunt, & ad Patriarcham Theodorum adduxere: qui eum Tagrito universoque Orienti Maphrianum ordinavit. Theodori exemplo Severus Bar-Maske^a ejusdem successor cunctorum sibi ordinationem Episcoporum vendicare voluit: quumque repugnantes hac in re Sergium Zachonium atque Ananiam cœnobii Cartaminensis aliosque Mesopotamiæ Episcopos expertus esset, nec eorum quisquam à propria sententia recederet; Patriarcha Episcopos, hi Patriarcham anathemate perculere: duravitque hujusmodi dissidium per annos quatuor, donec Severus obiit. Episcopi à Joanne Orientis Maphriano cum Athanasio, qui Severum excepit, reconciliati sunt.

Porrò in Historia Jacobitarum exempla quædam prostant Maphrianorum & Episcoporum, qui ab aliis Episcopis, non à Patriarcha ordinati sunt. In primis Georgius Arabum Episcopus^b duobus post præfati Athanasii Patriarchæ obitum mensibus à Sergio Zachonio Episcoporum seniore ordinatus dicitur. David^c Abrahæ successor, & post hunc Joannes^d atque Denha^e & Basilus^f ab Orientalibus Episcopis in Maphrianos ordinati fuere. Joannes^g cognomento Bionita in Synodo quidem Orientalium Maphrianus proclamatus fuit, sed ad Georgium Patriarcham adductus, ut consecrationis munus ab eo acciperet. Hinc deinceps Patriarchæ non modò consecrationem Maphrianorum, sed etiam electionem ad se pertinere voluerunt: quod fecisse legitur Michaël Patriarcha, qui Gregorium^h suum ex fratre nepotem insciis Orientalibus anno Christi 1189. Maphrianum instituit. Bar-hebræusⁱ Metropolitæ Æthiopiarum cum Maphrianis Orientalis comparans: ex quo, inquit, *Abissini fidem Christianam acceperunt, nullum ex ipsis Metropolitam habuere; sed Ægyptium aliquem virum iis præfici oportuit, cui exactam obedientiam semper præstiteret. Et hæc quidem consuetudo ei consonat, quæ in Oriente apud nos (Jacobitas Syros) viget, ubi Maphrianum Orientales nisi ex Occidente, ordinari sibi non admittunt. Quid autem Orientis & Occidentis nomine hîc intelligat, dixi^k hoc tomo. Quod verò Michaël Patriarcha insciis Orientalibus Maphrianum instituit, id à Jacobitis omnibus improbatum fuit, qui Orientalium consensum in hujusmodi ordinationibus requirunt, ut in Pontificali etiam præscribitur. Hinc idem Bar-hebræus^l peractam suâ ætate à schismaticis Episcopis ordinationem Dioscori Maphriani describens, rem novam eam vocat, & peregrinam, & quæ à seculo acta non fuerat: ut scilicet in Occidente absque Patriarcha ab Episcopis Occidentalibus sine Orientalium consensu Maphrianus crearetur.*

De electione
Patriarchæ.

Nunc ad electionem Patriarchæ venio, cujus ordinationis Ritus habemus in Pontificali^m Jacobitarum, ejusque exiguam partem è Syriaco Latinam fecitⁿ Morinus. Exiguam dixi partem: nam, ut idem Morinus^o notat, *breve compendium est ritus integri, quod olim ad Congregationem de Propaganda Fide ex Oriente missum est. At quod*

^a Hoc tom. pag. 335.

^b Hoc tom. pag. 335.

^c Hoc tom. pag. 429.

^d Hoc tom. pag. 430.

^e Ibidem.

^f Hoc tom. pag. 447.

^g Hoc tom. pag. 432.

^h Hoc tom. pag. 453.

ⁱ Hoc tom. pag. 373.

^k Pag. 305.

^l Hoc tom. pag. 380.

^m Tom. 1. Bibl. Orient. p. 573.
ⁿ Cod. ms. Syr. Eccl. 4. à p. 149.
^o De Sac. Ord. par. 2. pag. 486.
^p Præfat. ad ri-

D I S S E R T A T I O

quod in Bibliotheca nostra Vaticana Syriacum exstat Pontificale, integrum ordinationis Syrorum ritum repræsentat, cumque uti in Ecclesia^a Patriarchali observatur. Quod semel monuisse sufficiat, ne quis talem Syrorum esse ritum suspicetur, qualem Morinus publicavit: nimirum mutilum, in compendium redactum, rubricæ ferè expertem, & quod pejus est, materia & forma Sacramenti carentem, ut in eo quem edidit Maronitarum ritu perspicuum est, in quo pertinentes ad Diaconum preces cantusque describere contentus, benedictiones orationesque Pontificis ordinantis omisit. In eodem Pontificali^b Syriaco describitur etiam ordo, quum novus Patriarcha possessionem, ut ajunt, suæ Sedis capit: qua occasione Barfalibæus^c orationem habuit in Michaëlem Patriarcham, quum is cœnobium S. Ananiæ, ZapharaneNSE nuncupatum, ubi Sedes Patriarchalis erat, ingressus est.

*tum Ordinatio-
nis Jacobitarum
pag. 476.*

a Hoc tom. pag.
155.

b Cod. ms. Syr.
Eccellen. 4. à
pag. 181.

c Tom. 1. p. 573.
Et hoc rom. pag.
170.

Exstat in Cod.
Syr. ms. Eccbel.
4. pag. 186.

д Неч том. pag.
382.

e Cod. ms. Syr.
Eccbell. IV. pag.
149.

Quinam ad electionem Patriarchæ conveniunt: & modus eandem perficiendi.

Qui verò ad electionem Patriarchæ convenirent, docet nos historia eorum Patriarcharum à Bar-hebræo conscripta, in qua id munus Maphriani & Episcoporum in Synodo collectorum proprium ubique dicitur, & in ordinationibus Ignatii Bar-Vahib^d & Ignatii Ismaëlis Patriarcharum præter Jacobitas Præsules Episcopus quoque Armenorum interfuisse suumque suffragium dedisse legitur: quia nimirum in urbe Marde, ubi Armeni frequentes erant, ea peracta sunt: docet & idem Pontificale Syriacum, ubi de ordinatione^e Patriarchæ hæc præ-

[illegible]

Oportet ut si fieri potest, tempusque & occasio id permittunt, omnes qui ubique locorum in Ecclesia Dei sunt Pontifices, ad Synodum seu Concilium accedant. Sin autem plures ex iis ob urgentes causas adesse nequeunt, consensus absentium unâcum eis qui ad Synodum veniunt transmittatur. Quum igitur Synodi Præses & duodecim plus minus Episcopi simul convenerint, exhibito reliquorum Pontificum consensu, ordinatio Patriarchæ peragitur, eaque eâdem prorsus chirotonia, hoc est, iisdem orationibus & officiis, quibus Patriarcha Metropolitæ & Episcopos ordinat &c: Et quidem neque Maphrianum absque Patriarcha, neque Patriarcham absque Maphriano ordinari fas esse, pluribus apud Jacobitas canonibus statutum legitur. Theodorus ^f Patriarcha ex omnibus primus fuit, qui hanc legem tulit, ut suprà notavi. Joannes

§ Hoc tom. pag.

421.

Theo. 447.

DE MONOPHYSITIS.

Theodorus filius sororis Joannis Abdon facta cum Basilio Maphriano pace, confirmavit quod antea definitum fuerat, ne scilicet Patriarcha sine Maphriano, aut sine Patriarcha Maphrianus ordinaretur. Gregorius ^a Bar-hebræus oblatas sibi à Simeone Presbytero preces, ut Philoxenum nepotem suum ipso Bar-hebræo inconsulto in Patriarcham ordinatum reciperet, repulit inquit: *Ab antiquis temporibus definiisse sanctos Patres, nec Patriarcham sine Maphriano, nec Maphrianum sine Patriarcha constitui fas esse.* Eadem ratione Matthæus ^b Maphrianus ordinationi Ignatii Ismaëlis assentiri noluit, quod absentibus & inconsultis Orientalibus peracta fuisset: *Hæc enim consuetudo, inquit, ab antiquis Patribus inducta est, ut quum Patriarcha ordinatur, Maphrianus ejus capiti manum imponat: idemque erga Maphrianum à Patriarcha agitur.* Huc spectat, quod in vita Michaëlis Magni refert ^c Barhebræus: *Quum ortum esset, inquit, inter Episcopos dissidium, ad quemnam consecrandi Patriarchæ munus spectaret, Synodi decreto sancitum est, ut Maphrianus quidem cum duodecim Episcopis manum ei imponeret; Edessenus verò, qui Synodo præerat, Liturgiam celebraret; Melitinenfis Evangelium, Barsalibæus alteram lectionem legeret: Chisumensis gratia divina proclamaret: Gebonius denique & Gubensis orationes recitarent.* Qui ritus accuratè describitur in Pontificali ^d Jacobitarum, ejusdem Michaëlis Patriarchæ auctoritate edito, in quo hæc peculiaris ceremonia in ordi-

^a Hoc tom. pag. 259.

^b Hoc tom. pag. 383.

^c Hoc tom. pag. 363.

^d Tom. I. Bibl. Orient. pag. 573.

natione Patriarchæ præscribitur .

*e Cod.ms. Syriaco Eccebell. IV.
pag. 150.*

Quum ei Baculum Pastoralem tradunt, qui potestatis spiritualis signum est, omnes illum tenent unusquisque secundum suam antiquitatem: deinde manum ejus dexteram, qui in Patriarcham ordinatur, apprehendunt, & elevant illam super omnium manus; ita ut summum Baculi verticem is teneat: atque ita perficitur.

Nam etſi ab antiquis temporibus Patriarchæ ordinatio ad Seniorum Episcoporum pertinuit, cujus de jurisdictione & auctoritate hoc tomo ^f diſſerui; mox tamen primus locus Maphriano delatus fuit, ut Dionyſius ^g Patriarcha anno Chriſti 835. ſanxit, & in Synodo ^h Caphartutæ anno 869. à Joanne Patriarcha definitum eſt, in qua *oſto* ^{347.} *Canones conditi, qui ad Patriarcham & Maphrianum ſpectant: ut ſcilicet Maphrianus primum à Patriarcha locum ſuprà omnes Pontifices Occidentales obtineat, utque ipſe Electo Patriarchæ manum imponat.* ^{340.} *f* Pag. 339. ^g Hoc tom. pag. ^h Hoc tom. pag. 437.

Exempla autem ordinationis Patriarcharum per Seniores Epi-
scopum

DISSERTATIO

scopum peractæ hæc occurrunt. In primis Sergius ^a Telenfis, qui Se- ^{a Hoc tom. pag. 324.}
verum hæreticum excepit, à Joanne Anazarbæ Episcopo ordinatus
dicitur. Paulus ^b Beth-Uchame, idest, Niger, à Thoma Edeffæ Epi- ^{b Ibid. pag. 331.}
scopo, vel secundum alios, à Jacobo Zanzalo, & Eugenio. Petrus ^c ^{c Ibid. pag. 332.}
Callinicensis à Josepho Amidæ Episcopo. Athanasius I. ^d à Severo ^{d Ibid. pag. 334.}
Hierosolymorum. Joannes I. ^e ab Abraham Nisibis. Theodorus ^f ^{e Ibid. pag. 335.}
ab Abraham Emefæ. Severus ^g à Joanne Tarfi. Athanasius II. ^h ab ^{f Ibidem.}
Anania Mardæ. Julianus ⁱ ab Athanasio Sarugi. Athanasius III. ^k ^{g Ibidem.}
à Theodosio Rhēfænæ, vel ut alii scribunt, à Georgio Arabum Epi- ^{h Ibidem.}
scopo. Isaac ^l à Jacobo Reschiphæ. Cyriacus ^m à Theodosio Epi- ^{i Ibid. pag. 337.}
scopo Basilbech. Dionysius I. ⁿ à Theodosio Callinici. Joannes III. ^o ^{k Ibid. pag. 338.}
ab Abibo Tarfi. Ignatius I. ^p & Theodosius ^q à Timotheo Samofatæ. ^{l Ibid. pag. 339.}
Dionysius II. ^r à Jacobo Emefæ. Joannes IV. ^s à Joanne Marha- ^{m Ibid. pag. 342.}
fensi. Basilus I. ^t ab Abibo Anazarbæ. Joannes V. ^u ab Athanasio ^{n Ibid. pag. 344.}
Tarfi. Joannes VI. ^x & Dionysius III. à Jacobo Callinici. Abra- ^{o Ibid. pag. 348.}
ham ^y à Job Zeugmatis. Joannes VII. ^z à Sergio Sarugi. Athana- ^{p Ibidem.}
sius V. ^a à Lazaro Anazarbæ. Joannes VIII. ^b à Petro Haranita. ^{q Ibid. pag. 349.}
Dionysius IV. ^c ab Abraham Callisuræ. Joannes IX. ^d ab Elia Zeug- ^{r Ibidem.}
matis. Basilus II. ^e ab Athanasio Edeffæ. Joannes XII. ^f ab Ignatio ^{s Ibidem.}
Melitinæ. Athanasius ^g denique VII. à Timotheo Telpatricæ. ^{t Ibidem.}

Primus verò qui à Maphriano ordinatus legitur, Dionysius V. ^{u Ibid. pag. 350.}
est, cui Joannes Tagriti manum imposuit. Joannem quoque XIII. ^{x Ibidem.}
Dionysius Maphrianus ordinasse fertur: verum id contigisse notatur ^{y Ibid. pag. 351.}
postquam Dionysius alter Chisumensis, qui Synodo præfuerat, obiisset. ^{z Ibidem.}
Athanasium VIII. ^{a Ibidem.} idem Dionysius Maphrianus præsentibus duode- ^{b Ibid. pag. 352.}
cim Episcopis, in Patriarcham ordinavit: quæ postea consuetudo in ^{c Ibid. pag. 353.}
ordinatione Michaëlis ejusdem Athanasii successoris, communibus ^{d Ibid. pag. 354.}
suffragiis stabilita fuit, ut supra dixi. Auctor Appendicis ad Chroni- ^{e Ibid. pag. 356.}
con Bar-hebræi, quum obitum Philoxeni Syriæ Patriarchæ retulisset, ^{f Ibid. pag. 357.}
hæc de Basilio ejus successore subjungit ^{g Ibid. pag. 358.}: *Basilus autem, qui* ^{h Ibid. pag. 357.}
Simeon Manemita, quum Alexandrinum Coptorum Patriarcham ^{i Ibid. pag. 360.}
adiisset, ab eo in Patriarcham Syriæ in locum Philoxeni ordinatus
fuit. Verum id in schismate factum, & à Jacobitis omnibus improba-
tum. ^{k Ibidem.}

In ipsa verò Patriarchæ electione quinque observare licet, quæ ^{l Ibid. pag. 385.}
ferè omnia Renaudotius ⁿ in sua dissertatione de Patriarcha Alexan- ^{n Tom. I. Liturg. Orient. à p. 383.}
drino notavit: I. Per sortem electio. II. Quod electus non sit Epi-
scopus. III. Fidei professio. IV. Epistolæ Synodicæ ad Patriarcham
Alexandrinum. V. Nominis mutatio.

Electio per for-
tem.

Electio per sortem tunc adhibebatur, quum Candidatorum no-
mina in schedulis describebantur: ex quibus cum Patriarcham procla-
mabant, cujus nomen extractum esset. Accuratè ex praxi Ecclesiæ
Alexandrinæ Coptorum describitur à Renaudotio ^o tom. I. Liturg. ^{o Pag. 395.}
Orient. Si plures, inquit, candidati ab illis, ad quos pertinebat, no-
minati

DE MONOPHYSITIS.

minati reperirentur, per suffragia seligebantur ex eorum numero qui plura tulissent, ceteri excludebantur: atque, ut ex vita Sanutii Patriarchæ LXXV. discimus, seligebantur ex omnibus monasteriis Ascetæ centum, qui dignitate ceteros anteirent. Ex primo isto numero eligebantur quinquaginta: & ex istis viginti quinque, mox decem: & in illo scrutinio, quod ultimum erat, tres qui plura puncta tulerant, reservabantur; & nisi aliqua subita acclamatione quasi per inspirationem, unus ex tribus proclamaretur, electioque omnium votis statim comprobaretur, sorti res committebatur. . . . Trium igitur illorum, in quibus pendebant hominum judicia, adeo ut quis magis idoneus foret, determinare non possent, nomina totidem chartulis inscribebantur: adijciebatur quarta inscripta nomine Jesu Christi Pastoris boni: & postea omnes in urnam conjiciebantur, quæ sub altari collocabatur. Tum in eo ipso altari celebrabatur Liturgia, aliquando semel, aliquando per triduum, continuabanturque die & nocte preces in eadem Ecclesia ad implorandam divinam opem. Peractis precibus & sacrificiis, adducebatur infans ea ætate, quæ omnis peccati suspicione caret, ne fraus aliqua subesset (Apud Nestorianos schedæ à fene & qui propè usum oculorum amiserat Episcopo educatæ leguntur apud eundem Renaudotium^a) jubebaturque manum in urnam immittere, unamque ex schedulis quatuor educere. Si trium alicujus designatorum nomine inscripta schedula educeretur, statim is Patriarcha salutabatur per repetitas acclamationes Episcoporum, Sacerdotum, reliquorum Clericorum, & Laicorum, neque contradicere quisquam audebat. Quod si schedula prodiret nomen habens Jesu Christi, ita apud se statuebant, neminem trium candidatorum Deo acceptum esse, atque ita rursus ad electionem trium aliorum ex septem residuis post ultima suffragia procedebatur: eorum nomina schedis inscribebantur; preces & secunda sortitio fiebat, donec nomen alicujus educeretur. Hæc erat nimirum fortis Ecclesiasticæ ad eligendum Patriarcham Alexandrinum ratio, secundum quam, teste^b Renaudotio, electi fuerunt apud Coptos Patriarchæ Joannes XLVIII. & Michaël LXXI. At Syrorum fors expeditior fuit: candidatorum enim dumtaxat nomina in schedulis notabantur, nec ulla erat nomine Jesu Christi inscripta, quæ eorum electionem posset impedire. Primum autem apud eos per sortem electum invenio Joannem II.^c de quo ex Bar-hebræi chronico hæc narrantur. Quum Episcoporum Synodus tres candidatos, quorum Joannes unus erat, sorte eligi designasset, Athanasius Maipheractæ Episcopus, cui id munus Episcopi commiserant, in tribus schedulis unius Joannis nomen scribi fecit. Ter itaque extractum veluti ex miraculo, sed reverà quia solum in schedulis scriptum erat Joannis nomen. Non absimilem Basilii II.^d electionem fuisse dicunt Joannis XI. fautores, qui hujus nomen quum ante Basilium sorte extractum esset, à Præsidente Synodi occultatum affirmabant. Sed tumultu caruere electiones Atha-

^a Tom. cit. pag. 396.

^b Loc. cit.

^c Hoc tom. pag. 338.

^d Hoc tom. pag. 356.

DISSERTATIO

nasii VII. ^a Joannis XIII. ^b Athanasii VIII. ^c Michaëlis I. ^d & Athanasii IX. ^e per sortem factæ.

Conditio requisita in Patriarcha, quod non sit Episcopus.

Inter præcipuas condiciones, quas olim in Patriarcha designando Syri Jacobitæ exigebant, hæc erat, ut scilicet *Episcopus non esset*. Nam etsi, ut inquit Renaudotius ^f *lex singularis nulla Jacobitis propria adversus translationes Episcoporum perscripta sit, sed commune tantum jus sequuntur, illius hac in parte observantissimi fuerunt*: nimirum Ægyptii, apud quos, si Cyrillum filium Laktaki excipias, qui anno Christi 1234. ordinatus est, nullus Patriarcha occurrit, qui alium antea Episcopatum gesserit. Idem à Syris ferè observatum usque ad annum Christi 1222. quo ex Episcopis & plerumque ex Maphrianis Patriarchas eligere absque ulla antiquæ disciplinæ reverentia cœperunt. Et quidem antea Monachos, Archimandritas, Presbyteros, aut Diaconos creare solebant. Monachi fuere Paulus ^g, Julianus, Athanasius I. Joannes I. Theodorus, Athanasius II. Julianus, Georgius, Joseph, Cyriacus, Dionysius I. Joannes III. Ignatius I. Theodosius; Dionysius II. Joannes IV. Basilus I. Joannes V. Joannes VI. Dionysius III. Abraham, Joannes VII. Athanasius V. Joannes VIII. Joannes IX. Joannes X. Basilus II. Joannes XII. Athanasius VII. & Joannes XIV. Archimandritæ ^h Athanasius III. Dionysius IV. V. VI. Joannes XIII. Michaël I. Athanasius IX. & Ignatius III. Presbyter Sergius ⁱ. Diaconus Athanasius ^k VIII. Hos autem non per saltum, ut ajunt, ex Clericis aut monachis Patriarchas ordinabant, sed servatis sacrorum ordinum gradibus, ut ex ordinationibus Dionysii I. Joannis VIII. & Athanasii VIII. liquet. *Dionysius I.* (ut ex Bar-hebræi ^l chronico notavi) *Basilio Maphriano Tagritensi, Barhadbesciaba Margæ, Joanne Germaniciæ, Anastasio Damasci, ceterisque Episcopis libello electionis ejus se subscribentibus, Diaconus primum ordinatur in monasterio de Columna feria sexta: deinde Sabbato Presbyter in cœnobio S. Zachæ; demum Patriarcha feria prima Kalendis Augusti anni Græcorum 1129. (Christi 818.) in Ecclesia urbis Callinici, imponente ipsi manum Theodosio ejusdem urbis Episcopo. Joannes verò VIII. cognomento Abdon in Synodo ^m Episcoporum electus, anno Græcorum 1315. (Christi 1004.) die 4. Julii ordinatus fuit Diaconus, die sequenti Presbyter, & die 6. Patriarcha. Athanasius denique VIII. cognomento Bar-Chetre, qui Diaconus sæcularis erat, per ⁿ sortem electus, & in cœnobium Macronæ per Episcopos duos evocatus, ibidem monastico habitu indutus fuit..... mox in cœnobio Cancrate Presbyter ab Episcopo Gargar, deinde in urbe Amida à Dionysio Maphriano presentibus duodecim Episcopis Patriarcha ordinatus est die Dominico, 4. Decembris, in festo S. Barbare, anno Græcorum 1450. Christi 1138. Adcò Ecclesiasticorum canonum robur etiam apud hæreticos vigeat.*

De translatione Episcoporum.

Primus qui apud Syros ex Episcopo in Patriarcham electus fuit, Seve-

^a Hoc tom. pag. 358.

^b Ibid. pag. 360.

^c Ibid. pag. 361.

^d Ibid. pag. 363.

^e Ibid. pag. 369.

^f Tom. 1. Litur. Orient. pag. 403.

^g Hoc tom. a pag. 331.

^h Hoc tom. a pag. 338.

ⁱ Ibid. pag. 323.

^k Ibid. pag. 361.

^l Hoc tom. pag. 344.

^m Ibid. pag. 352.

ⁿ Ibid. pag. 361.

DE MONOPHYSITIS.

Severus Bar-Maske^a occurrit, qui Amidensem Ecclesiam antea rexe-
rat. Ejus exemplum sequuti sunt Elias^b Episcopus Euphemiae, Joan-
nes^c Hauræ seu Haran, Isaac^d Haran, Athanasius Sandalensis^e Mai-
pheraetæ, Joannes^f Callinici, David^g Daræ, Athanasius^h Arsamom-
fata, Joannesⁱ Synnadæ, Dionysius Angur^k Melitinæ: Philoxenus
Nemrod^l ejusdem urbis: Joseph Bar-Vahib^m Mardæ; Joannesⁿ
Ismaël Amidæ: Abraham^o Garib ejusdem urbis: Chaleph^p Gozartæ:
& Joannes^q Barfila Amidæ.

Ignatius David^r ad eandem dignitatem Maphrianis viam aperuit:
quem imitati sunt Joannes Barmaadani, Behenamus^s Hedlensis, Noë
^u Libaniota, & recentiores ferè omnes Maphriani. Nam etsi olim sa-
cris repugnare canonibus judicatum fuerit, ut *Maphrianus* ^x *scilicet*
Orientalium ad dignitatem Patriarchæ Occidentalium eveheretur; ex
abusu tamen, & ambitione eorundem Maphrianorum postmodum fa-
ctum est, ut propria eorum dignitas Patriarchalis censeretur. Hinc
Auctor^y Appendicis Chronici Syriaci Bar-hebræi, in vita Behenami
Hedlensis, *morem esse affirmat, ut vel Maphrianus in Patriarcham con-*
stituatur, vel quemcumque is idoneum judicaret, ordinet. Ita paulatim
Maphrianus Patriarchæ, Patriarcha Maphriani limites transgressus est.

Nec minus frequentes fuerunt apud Syros minorum Episcopo-
rum translationes, quos Patriarchæ vel ab una Ecclesia ad alteram,
vel ab Episcopatu ad Maphriani dignitatem evexere. Episcopi ab una
ad alteram Ecclesiam translati, hi leguntur in Chronico Bar-hebræi.
Dionysius^z Bar-Maudiana è Gubenſi Ecclesia ad Melitinenſem ab
Athanasio VII. Patriarcha promotus. Bar-Turca^a à Joanne XIII. ex
urbe Mabugo in Tel-Baſer, deinde Synnadam, demùm Chaboram.
Basilus^b ab eodem Joanne è Chiſumenſi ad Episcopatum Edessenum,
Timotheus è Gargarenſi ad Samofatenum, Joannes è Mabugenſi ad
Carſenenſem, & Timotheus è Carſenenſi ad Mabugenſem. Diony-
sius^c Barſalibæus à Michaële I. ex urbe Mabugo Amidam, & Joannes
Bar-Conon^d è Callifura Melitinam. Dionysius Jeremiæ filius^e ab
Ignatio Davide ad Alepenſem Ecclesiam, unde Melitinam translatus
fuerat, revocatus. Athanasius Joſue^f ab eodem Ignatio è Lacabena
Ptolemaidem, & Gregorius Bar-hebræus^g è Guba ad Lacabenam
promotus. Idem Bar-hebræus^h ex Lacabena Alepum à Dionysio VII.
& Gregoriusⁱ ex Heſen-Manſur Melitinam. Dionysius denique Mat-
thæus^k è Gumarum Sede ad Alepenſem à Joanne Barmaadani trans-
latus. Ex Episcopis ad Maphriani dignitatem aſcenderunt Joannes^l
Episcopus S. Matthæi: Sarbelius^m Episcopus Carſabachæ: Dionysius
Salibaⁿ Capharſaltenſis Episcopus Gozartæ: Joannes^o Barmaadani
Episcopus Mardæ: Ignatius Basilus^p Saliba Episcopus Alepi: Gre-
gorius^q Bar-hebræus Abulpharagius Episcopus ejusdem urbis: Dio-
ſcorus Barkainæus^r Episcopus Damafci: Cyrillus^s Joſeph Episcopus
Emeſæ & Damafci: Noë demùm^t Libaniota Episcopus Emeſæ.

Sed

^a Hoc tom. pag.

335.

^b Ibid. pag. 337.

^c Ibid. pag. 338.

^d Ibid. pag. 339.

^e Ibidem.

^f Ibid. pag. 340.

^g Ibidem.

^h Ibid. pag. 354.

ⁱ Ibid. pag. 356.

^k Ibid. pag. 376.

^l Ibid. pag. 381.

^m Ibidem.

ⁿ Ibid. pag. 382.

^o Ibid. pag. 384.

^p Ibid. pag. 385.

^q Ibid. pag. 386.

^r Ibid. pag. 371.

^s Ibid. pag. 377.

^t Ibid. pag. 384.

^u Ibid. pag. 386.

^x Ibid. pag. 454.

^y Ibid. pag. 466.

^z Hoc tom. pag.

358.

^a Ibid. pag. 360.

^b Ibid. pag. 361.

^c Ibid. pag. 363.

^d Ibid. pag. 368.

^e Ibid. pag. 374.

^f Ibid. pag. 375.

^g Ibidem.

^h Ibid. pag. 378.

ⁱ Ibid. pag. 376.

^k Ibid. pag. 377.

^l Ibid. pag. 430.

^m Ibid. pag. 434.

ⁿ Ibid. pag. 454.

^o Ibidem.

^p Ibid. pag. 454.

^q Ibid. pag. 460.

^r Ibid. pag. 461.

^s Ibid. pag. 462.

^t Ibidem.

D I S S E R T A T I O

Sed licet Jacobitæ in hujusmodi Sedium mutationibus à multis sæculis modum nullum teneant; priscis tamen temporibus eæ sine gravi tumultu vix fieri poterant. Diffidia ob translationem Episcoporum ad Patriarchalem dignitatem plura apud Renaudotium in historia Alexandrina & apud Barhebræum in Chronico Syriaco occurrunt. Quum Joannes ex Episcopo Hauræ ^a seù Haran ab Athanasio Sandalensi in Patriarcham electus esset, *nulla*, inquit Renaudotius ^b *inter ipsum* & Antiochenos Jacobitas, *quamdiu ille in vivis fuit, concordia coaluit*. Isaacus Joannis succellior ^c quòd relicto Haranensi Episcopatu Sedem Patriarchalem favore Abugiaafari Almanforis Chaliphæ occupasset, non modò ab Episcopis suis vexatus est, verùm etiam ab Alexandrino Coptorum Patriarcha repudiat. Plura, ut scribit Renaudotius ^d *leguntur in vita Chailis XLVI*. Coptorum Patriarchæ, *qui quum electionem, vel potiùs intrusionem Isaaci Episcopi Haranensis in Sedem Antiochenam comprobare juberetur ab Abdalla Abbasida, qui Metropolitæ duos, quòd Isaaco, cui favebat, acriter pro tuenda disciplina resisterent, occiderat, nunquam adduci potuit, ut eam ratam haberet: asserens se anathema secundùm canones pronunciasse adversùs eos, qui favore Principum Ecclesiasticas dignitates ambirent, tum qui ex Episcopis Patriarchæ fieri conarentur*. Sed omnium gravissima contentio in electione Athanasii VI. ^e fuit: quem quum Occidentales Episcopi ex Arsamosatæ Sede in Patriarcham ordinassent, Orientales coacta Amide Synodo, *factum Occidentalium improbantes, quòd scilicet Athanasium ex Episcopali ad Patriarchalem dignitatem promovissent, in aliud longè gravius facinus prorupere, Josue Barsusan Joannis Patriarchæ syncellum ac discipulum ordinantes, qui & Joannis nomen assumpsit. Et hanc quidem in vulgus schismatis sui causam obtendebant, Joanne ipso Barsusan multos tractatus de illegitima Episcoporum translatione publicante. Athanasiani verò exemplis Episcoporum se tuebantur, qui ad majores Ecclesias translati fuerant, ut ad Antiochenam Meletii Sebastes, Elie Euphemie, & Joannis Haran: ad Constantinopolitanam Procli Cyzici, & Anthimi. Ad hæc respondit Barsusan, multa majoribus nostris licuisse, quæ sua ætate baud licerent, nec eorum facta, quæ Canonibus contraria sunt, in exemplum trahi oportere*. Hæc ille non tam ex zelo, quàm ex ambitione: nam, ut suprà dixi, ante Athanasii & Barsusan ætatem plures contigerant apud Jacobitas Episcoporum translationes absque ulla contentione.

Quis autem servari deberet in hujusmodi translationibus sacræ Ordinationis Ritus, accuratè notavit Barhebræus ^f in Vita Ignatii Davidis. Hic, inquit, *ex Maphriano in Patriarcham electus, in monasterio Barsumæ consecratus fuit anno Græcorum 1533. (Christi 1222.) Dominica Pentecostes, recitata super eum Oratione S. Clementis, quæ Patriarcharum propria est, & tradito ipsi Baculo Pastoralis super Thro-*

^a Hoc tom. pag.

338.

^b Hystor. Alex.

pag. 217.

^c Hoc tom. pag.

339.

^d Tom. I. Lit.

Orient. p. 404.

^e Hoc tom. pag.

354.

^f Hoc tom. pag.

371.

DE MONOPHYSITIS.

Thronum in Ecclesia circumductus. Nam quum eadem Patriarchæ ac Episcoporum ordinatio in Pontificali præscribatur, qui consecrationis munus in Episcopatu jam acceperat, si in Patriarcham electus esset, eæ dumtaxat ceremoniæ in ejus consecratione suppleri debent, quæ Patriarcharum propriæ sunt: nimirum *Oratio S. Clementis*, & *traditio Baculi Pastoralis*: de quibus hæc in Pontificali ^a Syriaco

a Cod. Eccbell.
4. pag. 149.

[illegible]

Quamobrem consecrationis Patriarchæ tria sunt propria: Primum, quod suffragio, hoc est consensu omnium Episcoporum eligitur: & hoc demonstrat, eum esse Patrem communem totius Ecclesiæ & Patrem Patrum. Secundum Invocatio Sancti Spiritus, quæ tribuitur Clementi, quam inferius descr. oemus, & quæ super Patriarcham tantummodo ab Episcopis consecrantibus recitatur. Tertium Hasta, hoc est, Baculus, quæ tenenda est ab omnibus Episcopis simul & à singulis ex ordine juxta antiquitatem suam, & deinde assumitur manus ejus, qui in Patriarcham eligitur & super manus omnium collocatur: & hoc demonstrat, quod ex voluntate & consensu totius Ecclesiæ, in qua bene complacuit Spiritui sancto, tradita illi sit potestas singularis super omnes ordines sanctæ Ecclesiæ Dei. Ritus autem collocandi eum super Thronum & in Ecclesia circumducendi, in eodem Pontificali^b describitur his verbis.

b Pag. 175.

[illegible]

Tunc admovent Sedem seu Thronum, cui eum imponent versâ facie ad occidentem; & apprehendunt Thronum Episcopi & Presbyteri, & elevant illum tribus vicibus, & Praside Synodi unaquaque vice inchoante excipiunt alii dicentes: ἄξιός, dignus, dignus; & clamat
popu-

D I S S E R T A T I O

populus totus: dignus dignus. Itaque improbata fuit quorundam Patriarcharum Jacobitarum consecratio ^a qui ex Episcopali ad Patriarchalem dignitatem erecti, integram tamen Patriarchæ ordinationem, qualis in Pontificali Syrorum exhibetur, quæque pro iis dumtaxat instituta est, qui ex Presbyteris in Patriarchas ordinantur, perperam acceperunt. Exemplum illegitimæ hujusce ordinationis habemus in vita Athanasii VI. ^b Dionysii Angur ^c, Joannis Barmaadani ^d, & aliorum. Barhebræus quum Dionysii Angur ordinationem descripsisset, hæc ^e subjungit. Verum altera ejus ordinatio non secus ac illa Patriarchæ Hajæ (nimirum Athanasii VI.) reprehendenda est, tamquam alterum Baptisma. Quum enim Episcopus in Patriarcham vocatur & eligitur, Enthronismus dumtaxat celebrari debet, tradito ipsi Baculo, ejusque manu supra omnes elevata. Enthronifini ritus habetur in Pontificali ^f Syrorum, in quo post hymnos, cantus, & preces, processio in Ecclesia præscribitur, modusque imponendi Electum in Throno, unde Enthronifini nomen derivatum est.

Fidei Profes-
sio.

In eodem Pontificali & Professio Fidei ab Electo exigitur: de qua hæc ante officium ordinationis præmittuntur. g Pag. 150.

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَوْفَى بِرَبِّهِ وَهُوَ مِنَ الْغَابِاطِ
 وَأَمَّا الْبُنَىٰ فَابْنُ زَوْجٍ وَهُوَ مِنَ الْغَابِاطِ
 وَأَمَّا الْبَنَىٰ فَابْنُ زَوْجٍ وَهُوَ مِنَ الْغَابِاطِ
 وَأَمَّا الْبَنَىٰ فَابْنُ زَوْجٍ وَهُوَ مِنَ الْغَابِاطِ

Et ideo quando scribet manu sua, & publicè recitabit Syngrapham suam de more pro definitione confessionis orthodoxæ, quam servare debet, & quòd justum & æquum custodiet, sed & canones Apostolicos observabit, & Patres probatos celebresque suscipiet, & tres Synodos, & execrabitur hereticos nominatim &c. Locus verò ejus confessionis edendæ post primum ordinationis officium assignatur ^h

وَقَدْ قَرَأَ الْوَيْلَ لِمَنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّى
وَقَدْ قَرَأَ الْفَيْتَنَةَ لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ
قِيَامَ يَوْمِ هَذَا لَبِئْسَ مَا تَكْسِبُ الْأَعْمَالُ
وَقَدْ قَرَأَ الْحَاقَّةَ الَّتِي لَا يَنْفَعُ الْكَافِرِينَ
وَقَدْ قَرَأَ الْشُّعَرَاءَ الَّتِي لَا يَنْفَعُهُمْ
وَقَدْ قَرَأَ الْغَاثَةَ الْغَاثَةَ الَّتِي لَا يَنْفَعُ الْكَافِرِينَ
وَقَدْ قَرَأَ الْغَاثَةَ الْغَاثَةَ الَّتِي لَا يَنْفَعُ الْكَافِرِينَ

Post lectionem Evangelii sedet Preses Synodi in Sede sua, & Episcopi unusquisque juxta gradum suum. Tunc Episcopi adducunt ordinandum ad cornu Altaris australe, & jubente Preside Synodi, legit Tomum Homologie, quem sua conscripsit manu. Formula ejus Fidei traditur in eodem Pontificali ⁱ, in quo post trium Synodorum commemorationem, Patres qui suscipiuntur, & hæretici qui rejiciuntur, hi recensentur. Patres ^k, Jacobus Apostolus Episcopus Hierusalem: Linus, Anacletus & Clemens Romæ: Timotheus Ephesi: Titus Cretæ: Ignatius Antiochiæ: Polycarpus Smyrnarum: Dionysius Athenæ-

a Hoc tom. pag.
371.

b Hoc tom.pag.

354-
S. 14. 1911

d *Ib.* pag. 377.

c *Ib.* pag. 376.

f Pag. 181.

g Pag. 150.

h In eodem Pcn.
tisticali pag. 164-

Episto
dicæ
triarch
xandri

DE MONOPHYSITIS.

thenarum: Hippolytus Romæ: Petrus, Alexander, & Achilles Alexandria: Gregorius Neocæsareæ: Athanasius Alexandria: Basilus Cæsareæ: Gregorius Nazianzi: Gregorius Nyssæ: Meletius Antiochiæ: Dionysius Alexandria: Eustathius Antiochiæ: Nestorius, Arsacius, & Joannes Constantinopoleos: Theophilus & Timotheus Alexandria: Amphilocheus Iconii: Cyprianus Carthaginis: Cyrillus Alexandria: Proclus Constantinopoleos: Dioscorus Alexandria: Epiphanius Cypri: Theodotus Ancyra: Alexander Constantinopoleos: Irenæus Lugduni: Methodius Olympi: Severus Antiochiæ: Philoxenus Mabugi: Anthimus Constantinopoleos: Theodosius Alexandria: Athanasius Antiochiæ: Jacobus Patriarcha: Jacobus Phasitæ: Petrus uterque Antiochiæ: Julianus, & Theodorus Antiochiæ: Ephræm doctor: Isaac doctor: Jacobus Batnæ Sarugi: Jacobus Edessæ: & Barsumas anachoreta Senæ. Hæretici verò, Simon magus: Elymas: Menander: Saturnilus: Porphyrius: Basilides: Hymeneus: Alexander: Carpocrates: Ebion: Borbor: Symmachus: Photinus: Manes: Marcion: Origenes: Novatus: Valentinus: Bardesanes: Marcellus: Eunomius: Macedonius: Apollinaris: Arius: Eudoxius: Paulus Samosatenus: Andreas Samosatenus: Eusebius Nicomediæ: Diodorus: Theodorus: Nestorius: Theodoritus: Hibas Edessæ: Alexander Mabugi: Irenæus bigamus: Cyrus & Joannes Ægeates: Barsumas Perfæ cum impiis suis canonibus: Dorotheus Marciani concivis: Synodus Chalcedonenfis & Leo Papa unacum ejusdem Tomo: Eutyches: Julianus Halicarnassæus: Zabel impius: Messaliani: Joannes: Joannes alter, & Niphalius Grammaticus: Damianus Alexandria, & Stephanus Barsudaili: quibus in margine additur Sergius Armenus.

Hanc Fidei Formulam in Synodo Episcoporum novus Patriarcha edebat, quæ in Archivum Ecclesiæ Patriarchalis inferebatur, ut in Pontificali ^b præscribitur iis verbis. a In eodem Pontif. pag. 98.

Tum tradit scriptum à se Tomum Præsidi Synodi, ut custodiatur. Alteram ad Alexandrinum Coptorum Patriarcham statim post ordinationem suam transmittere solebat, quæ Synodica Epistola appellabatur, quia primum, ut notat Renaudotius ^c in ^c Tom. I. Lit. Orient. p. 432. Episcoporum Synodo atque ex communi illorum sententia scribebatur. Postmodum verò etsi à solo Patriarcha scriberetur, quia tamen non suo solum, sed totius Jacobiticæ Syriæ Ecclesiæ nomine loquebatur, Synodica ipsi nomen conservatum est. In historia Patriarcharum Alexandriæ nonnulla harum Epistolarum exempla occurrunt: Eliæ scilicet ^d & Athanasii, qui ad Alexandrum XLIII. literas miserunt. Isaacus ad Chailem XLVI. Cyriacus ad Joannem XLVIII. Joannes ad Iusabum LII. Dionysius denique ad Christodulum LXVI. Synodicam scripsit, sed quæ nonnisi post ejus obitum successori ejusdem Cyrillo LXVII. reddita est. Ita deinceps, inquit Renaudotius ^e in ea consue-

DISSERTATIO

tudine perseveratum est à Patriarchis tam Alexandrinis quàm Antiochenis, neque illa videtur interrupta fuisse, nisi occasione bellorum quæ toto Oriente per annos multos exarserunt. In vita Michaëlis I. ^a a Hoc tom. pag. 363. diserta illius consuetudinis fit mentio: Hoc pacto, inquit Barhebræus, consecratus Michaël, libellum professionis Fidei per tres monachos ad Patriarcham Alexandrinum direxit.

De mutatione
nominis,

Nominis mutatio apud Jacobitas usque ab anno Christi 878. inducta fuit, quum Josue ejusdem gentis in Patriarcham electus, nomen Ignatii sibi adscivit, ut refert Barsalibæus ^b in serie eorum Patriarcharum: Hic, inquit, Josue appellabatur, & ab eo deinceps ceperunt Patriarcharum & Episcoporum nomina prorsus mutari. Romanus ^c enim, qui Ignatio successit, nomen Theodosii assumpsit: Lazarus ^d Athanasii; Haje ^e Dionysii: Theodorus ^f Joannis: Haje ^g Athanasii: Josue ^h Joannis: Abdon ⁱ Joannis: Lazarus ^k Dionysii: Marcus ^l Dionysii: Abulpharagius ^m Athanasii: Maudiana ⁿ Joannis: Josue ^o Athanasii: Saliba ^p Athanasii: Josue ^q Michaëlis: Josue ^r Joannis: David ^s Ignatii: Josue ^t Ignatii: Philoxenus ^u Ignatii: & Joseph Bar-Vahib ^x Ignatii. Ex hoc ad successores Patriarchas nomen Ignatii derivatum est, ut hoc tomo ^y notavi: nam et si plures ante Josephum Bar-Vahib extiterint Jacobitarum Patriarchæ, quibus Ignatii nomen inditum fuerat, non tamen omnes idem nomen assumpserunt, ut ex eorum serie liquet; qui verò Josephum exceperunt, omnes ex ordine id nomen ad hanc diem sibi adsciverunt; ut observat Naironus ^z in Evoplia, & Mullerus in Symbolis ^a Syriacis; idque non alia ratione, quàm propter schisma, quod sub eodem Ignatio Bar-Vahib Jacobiticam Ecclesiam afflixit, cui tres eodem tempore Patriarchæ præfuerunt, Ignatius nimirum Bar-Vahib tamquam legitimus, Ignatius alter in Cilicia, & tertius Ignatius in Syria, ut latè hoc tomo ^b exposui: ubi demonstratum ^c est ab eodem Ignatio Bar-Vahib novum hujusce appellationis ordinem inchoatum fuisse. Hinc palàm fit, quo sensu accipienda sint ea Renaudotii ^d verba de Ignatii cognomine scribentis: quod à nonnullis proditum est, omnes vulgò ita appellari, verum non est, quum plures habeamus aliter appellatos, ut ex variis Historiæ Alexandrinæ locis, in quibus Antiochenas res tractavimus, demonstratur: id enim de prioribus verum est, non de posterioribus Patriarchis, qui omnes Ignatii nomen proprio præponere ad hanc diem consueverunt. Antiocheni Patriarchæ titulum, (de Syris loquitur Mullerus ^e) nunc tandem unà duo sunt, qui gerant, neutro quidem Antiochiam habitante. Jacobiticus, qui Amidæ est, & Ignatius dicitur; Maroniticus, qui in monte Libano, & Petri semper nomen gerit. Ex Alexandrinis Coptorum Patriarchis pauci nomen mutasse leguntur: ut ^f Cyrillus LXVII. qui antea Georgius appellabatur: Johannes LXXIV. qui Abulmeged: & Cyrillus ejus successor, qui ante ordinationem David dicebatur. Nestoriani recentiores ^g quum in duas

a Hoc tom. pag. 363.

b Hoc tom. pag. 325.

c Ib. pag. 349.

d Ib. pag. 351.

e Ib. pag. 353.

f Ib. pag. 354.

g Ibidem.

h Ibidem.

i Ib. pag. 356.

k Ib. pag. 357.

l Ibidem.

m Ibidem.

n Ib. pag. 360.

o Ibidem.

p Ib. pag. 369.

q Ibidem.

r Ib. pag. 370.

s Ib. pag. 371.

t Pag. 379.

u Ib. pag. 381.

x Ib. pag. 382.

y Ibidem.

z Par. 1. cap. 2. pag. 44.

a Pag. 22.

b A pag. 382.

c Pag. 480.

d Tom. 2. Litur. Orient. pag. 543.

e In Symbolis Syriacis p. 23.

f Renaud. to. 1. Lit. Orient. pag. 431.

g Hoc tom. pag. 457.

factio-

DE MONOPHYSITIS.

factiones divisi sunt, unus ex eorum Patriarchis *Simeonis* nomen, alter *Elie* semper assumit: Tertius ejusdem gentis orthodoxus Patriarcha *Josephus* appellatur.

Fuere tamen nonnulli Patriarchæ post inductam ab Ignatio Josue eam consuetudinem, qui nomen haudquaquam mutarunt, ut Dionysius II. ^a Joannes IV. Basilus I. Joannes V. & VI. Dionysius III. Abraham, Joannes VII. & VIII. Basilus II. Joannes XII. & Michael I. Contra alii bis nomina mutasse feruntur: quum scilicet ad Episcopatum assummerentur, & quum ex Episcopali ad Patriarchalem dignitatem ascenderent: ut Ignatius ^b V. dictus I. cognomento Bar-Vahib, qui antea Joseph & Bader Zache appellatus fuerat: Ignatius VI. dictus II. qui & Joannes, & Ismaël: Ignatius VIII. ^c dictus IV. qui & Cyrillus, & Abraham: Ignatius denique IX. dictus V. qui & Basilus, & Behenamus: quorum quidem nominum postremum ante Episcopatum gerebant, medium in Episcopatu, & primum in dignitate Patriarchali constituti.

Sed hæc nominum mutatio in Episcopis ad Patriarchatum eventis communiter improbata fuit, non secus atque iterata eorundem ordinatio. Auctor Appendicis ad Chronicon Syriacum Barhebræi quum Joannis Ismaëlis cognomento Magedi ex Episcopo Amidæ in Patriarcham assumpto Ignatii nomine ordinationem descripsisset, hæc ^d subjungit: *Actum illegitimum, non secus atque illud quod attentatum fuerat à Patriarcha Joanne Bar-Maadani cum Basilio Alepi Episcopo* ^e, quem quum Maphrianum Orientis initiasset, mutato nomine Ignatium appellavit: quod nefas erat. Nam qui ex Episcopo aut Maphriano in Patriarcham eligitur, manus impositionem accipere nequaquam debet, sed enthronismum dumtaxat, hoc est, processionem, & orationem S. Clementis, quæ Patriarchæ propria est. Atque idcirco non debet nomen Episcopi mutari, quum in Patriarcham ordinatur. Verum hæc consuetudo per duplicem contrariam abrogata est: ex quo nimirum Patriarchæ ex Episcopis aut Maphrianis eligi cœperunt, & Maphrianis ipsis atque Episcopis propria nomina imponi: nam, ut Naironus in Evoplia ^f notat, omnes ferè Ecclesiæ apud eosdem tam Metropolitanæ, quàm Episcopales nomina propria habent, cuilibet Ecclesiæ addicta, ita ut ad illas ordinati, nomina pariter suscipiant cuicumque Ecclesiæ prefixa. Metropolita Amedensis commutato Dionysii nomine, quo olim vocabatur, nunc illo Timothei insignitur; Metropolita Mausolanus illo Basilii, Madanensis Cyrilli, Alepensis Dionysii, & Hierosolymitanus Gregorii: Episcopus Mardinensis & Nisibensis nuncupatur Athanasius, Edessenus Severus, Gezirensis Julius, Gargarensis & Damascenus Gregorius, & sic ferè de singulis.

Supereft, ut de cæteris agam, quæ ad Patriarcham spectant. Tria autem sunt. I. Titulus. II. Sedes. III. Diploma regium.

D I S S E R T A T I O

**Titulus Patri-
archæ.**

Titulus Patriarchæ Jacobitarum in Pontificali ^a exprimitur iis ^a *Cod. Eccell.*
 verbis, quibus Præses Synodi unâcum cæteris Archiepiscopis & Epi- ^{4. p. 150.}
 scopis humi procumbens Electum Patriarcham compellat, inquit:

وَمَا قَبْلَ ذَلِكَ لَكُم بَآرٌ مُّزَيَّنَةٌ ۖ فَذُقُوا ۖ إِنَّكُمْ أَنتُمُ الْكَافِرُونَ ۖ
 إِنَّكُمْ كُنتُمْ تَقْتُلُونَ ۖ وَنَحْنُ نَعْلَمُ قُلُوبَكُمْ ۖ لَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۖ

Spiritus Sanctus vocat te, ut sis Patriarcha, hoc est, Pater principum, urbi Antiochiæ, totique ditioni Sedis Apostolicæ, idest, Pater omnium nostrum. Nam, ut scribit Renaudotius^b, Jacobitæ duorum Patriarchatum titulos servaverunt: Alexandrini scilicet, atque Antiocheni. Alexandrinam verò diœcesim ita obtinuerunt, ut orthodoxis & plures essent quodammodo, & auctoritate superiores. Antiochenum autem Patriarcham quasi Severi successorem legitimum agnoscunt. vocaturque inter eos, Papa Orientis. Ita seipsum hodieque appellat in Epistolis: quibus nomen suum præfigit hunc in modum:

فُلْهُ قَطْمُومُكُلٌ وَمَدْمُومُكُلٌ لِّلْأَوَّلِ / بِمُكْمَلَةٍ مَّا وَوَكُلٌ مَّا مَدْمُومُكُلٌ .

N. Patriarcha Theopolis Antiochiæ, totiusque Orientis. Nam et si hæreticus hæreticorum successor sit, eos tamen non interrupta successione excipit, qui validam ordinationem habuere, quum impositionem manuum accepissent ab Episcopis legitimè ordinatis, antequam in hæresim prolapsi fuissent; idque in Antiochena Sede; quales fuere Severus ejusque successores, quorum seriem hoc tomo ^c descripsi: quidquid in contrarium scripserit Renaudotius ^d, qui de certitudine successionis Antiochenorum Jacobiticæ gentis Patriarcharum dubium movet, ex hac solùm conjectura, quod Severus Antiochenus, ut ait, & Jacobus Baradaeus multas contra communem Ecclesiæ disciplinam ordinationes celebrassent, quarum validitas vocari in dubium poterat. Naironus in Evoplia ^e alterum ab eo titulum geri scribit: Horum Patriarcha, inquit, sibi Ignatii nomen assumit; unàcum titul. Patriarchæ Antiochiæ, cui etiam addit alium, nimirum Tur-Abdin, hoc est, Montis Devotorum, quia undequaque Monachorum in illis montibus monasteria visuntur, & usque adhuc ibidem antiqua cœnobiolorum rudera perspiciuntur. quæ regio Tur-Abdin nuncupata est satis ampla trans Tigrim, in qua non pauci numerantur Episcopatus sub ejusdem Patriarchæ jurisdictione. Verùm is titulus in illo tantum schismate usurpatus fuit, quod ab anno Christi 1364. ad annum 1494. duravit: quum nimirum Saba Basilii ^f Episcopus Salachensis, qui adversus Ignatium VI. cognomento Ismaëlem in Patriarcham Turabdi-nensium proclamatus fuit, successoribus suis in cœnobio S. Jacobi Salachæ, quod in regione Tur-Abdin situm est, fixit. Per idem fere tempus quum Jacobitica Syrorum natio in plures factiones divisa esset, ejusdem quoque Patriarchatus in plures scissus est. Nam qui legitimus Antiochenorum successor ab ipsis habebatur, Mardæ Sedem fixit, un-

a Cod. Eccbell.
4. p. 150.

b *Tom.* 2. *Lit.*
Orient. p. 375.

c *A* pag. 321.
d *Tom. 1. Lit.*
Orient. p. 365.

e Par. 1. cap. 2.
pag. 44.

f Hoc tom. pag.
384.

DE MONOPHYSITIS.

de *Mardenfis* ^a Patriarcha appellatus fuit; quem verò in Cilicia Occidentales Episcopi elegerunt, is Patriarcha *Sisidis* dictus est: qui autem in cœnobio Barsumæ apud Melitinam ab aliis Episcopis ordinatus fuit, Patriarchæ *Syriæ* titulum assumpsit: his & quartus Patriarcha *Turabdinensium*, quem mox dixi, additus est: schismate demùm anno Christi 1494. sublato, unus cunctis Jacobitis Patriarcha præfuit, qui reiectis illis factionum titulis solum *Antiocheni* nomen retinuit.

Sedes Patriarchæ.

Sedes antiquorum Jacobiticæ gentis Patriarcharum incerta fuit & satis obscura. Quum enim utroque Jure tamquam hæretici & illegitimi urbe Antiochiâ, in qua orthodoxi Patriarchæ Sedem habebant, exigerentur, per *Syriæ* atque *Mesopotamiæ* urbes, vicos, atque monasteria vagari cogebantur: atque ut plurimum in cœnobiis latitabant; quorum in Chronico *Syriaco* Bar-hebræi frequens mentio, ut *Kennesrinensis*, ^b *Eusebonæ*, *Malchi*, *Gubæ*, & *Teledæ*. Saracenis *Syriam* occupantibus, caput extulere, *Antiochiam* ipsam ingressi, ut de *Elia* ^c legitur, qui anno Christi 711. *jussione à Valid Arabum rege accepta Antiochiam cum monachis & clericis ingressus novam Jacobitis Ecclesiam fundavit consecravitque*. Sed parùm in ea urbe subsistere, Græcis qui in *Syria* plures erant plurimumque propter Imperatorum Orientis patrocinium poterant, apud Saracenos ejectionem eorum procurantibus. Inde pulsi, diversis in locis mansionem habuerunt: *Mabugi* ^d nimirum, *Rhesenæ*, *Haran*, *Callinici*, *Amidæ*, *Chisumæ*, *Reschipæ*, & in *Capharnabo*, qui *Sarugensis* regionis pagus est. *Joannes VII.* cognomento *Sarighta*, primus è *Saracenorum* terris ad Græcorum ditionem profugisse dicitur: *Nam* ^e *à Nicephoro Imperatore è Syria Melitinam evocatus, cœnobium Bared, hoc est, Frigidum, edificavit: ubi successores ejus Athanasius V. ^f & Joannes VIII. ^g cognomento Abdon, habitarunt. Verùm Dionysius IV. ^h è Græcorum ditione in Arabum terras se conferens, Amidæ sedem fixit: Joannes enim Abdon Patriarcha, ut scribit Renaudotius ⁱ, paulo antequam è vita discederet, præcepit discipulo, ut suo nomine significaret successori in Cathedra Jacobitarum Antiocheno suo, ne in posterum Sedem in Græcorum provinciis figeret; verùm Amidæ, aut Edessæ resideret: metu scilicet Græcorum Imperatorum, ne quod Joanni Abdon ^k & alteri Joanni contigerat, ceteri Jacobitarum Patriarchæ Byzantium abducerentur. Amidæ Sedem habuerunt & sequentes Patriarchæ, qui Dionysium exceperunt: nimirum Joannes IX. ^l Athanasius VI. Joannes X. Basilus II. Joannes XI. Dionysius V. Joannes XII. Dionysius VI. Athanasius VII. Joannes XIII. & Athanasius VIII. quamquam ^m in cœnobio Bared, vel in cœnobio Barsumæ, quæ apud Melitinam sita sunt, quandoque habitasse dicuntur. Athanasius VIII. ⁿ in urbem Marden transferre Sedem voluit: verùm morte præventus est. Michaël I. ^o statim atque in Patriarcham electus fuit, in cœnobium Ananiæ se contulit, ubi conditis undetriginta canonibus, Mar-*

^a Hoc tom. pag. 382. 383. 480. & 481.

^b Hoc tom. p. 74. 334. 335. 337. 350.

^c Ibid. pag. 337.

^d Hoc tom. pag. 338. 340. 342. 344. 349. 351. & 360.

^e Ibid. pag. 351.

^f Ibidem.

^g Ibid. pag. 352.

^h Ibid. pag. 353.

ⁱ Hist. Alexan. pag. 406.

^k Hoc tom. pag. 351. & 353.

^l Hoc tom. pag. 354. ad p. 360.

^m Ibid. p. 357.

ⁿ 358. & 360.

^o Ibid. pag. 363.

^p Ibidem.

den

D I S S E R T A T I O

den pro Amida in Sedem Patriarchæ constituit. Illud cœnobium, quod nunc Zapharanense appellatur, Ignatius XI. ^a qui antea Joannes Barfila dicebatur, novis exstructis cellis, ductis aquis, comparatiffue amœnis hortis mirificè exornavit. Ibidem in præsentem usque diem Patriarcha Jacobitarum commoratur; etsi aliquando in ipsa Marde, ^b vel Amidæ, aut Alepi, aut in aliis Syriæ vel Mesopotamiæ urbibus habitare eum contingat.

^a Hoc tom. pag. 386.

^b Naironus E-vopl. pag. 44.

Diploma regium.

Postquam Christianus Oriens tyrannidi Barbarorum succubuit, Electus Jacobitarum Patriarcha ab infideli Principe Diploma postulare cœpit, quo in dignitate confirmabatur, Christianique omnes jubebantur tamquam Patriarchæ suo ei obtemperare. *Sigilion*

hoc est, *Sigillum* à Bar-hebræo ^c appellatur in Chronico Syriaco, in quo primus ^d id à Valid Arabum rege obtinuisse dicitur Elias Patriarcha. Abugiaphar Almanfores ^e Isaacum, Athanasium Sandalensem, Joannem Callinicensem & Davidem Darensem concessio diplomate in Patriarchalem Sedem intrusit. Abraham ^f Antipatriarcha à Marmone Chalipha literas impetravit, quibus à Dionysii I. jurisdictione eximebatur: quod tamen ^g privilegium Abdallæ Callinici Ducis operâ paulò post abrogatum fuit. Athanasius VII. ^h ut Abdonis æmuli sui insidias evitaret, à Chalipha Abugiapharo diploma petiit. Athanasio ⁱ Rocnaddinus Melitinæ dominus simile diploma dedit, quo Michaële juniore ejecto, ipse in cœnobio Barsumæ Sedem figeret. Joannes XIV. ^k à Leone Armenorum rege commendatitias ad Ezzaddinum Casareæ Cappadociæ tyrannum literas impetravit, ut in Patriarcham ubique proclamaretur. Ignatius David ^l postquam Melitinæ optimatibus summam auri, quam pro ejus ordinatione postulaverant, persolvisset, ab Aladdino Chikobado ejusdem urbis rege perhonorificè exceptus est, sectæque suæ summus Præsul declaratus. Joannes ^m Barmaadani, & Dionysius Angur quum de Patriarchatu contenderent, suum quisque diploma à Mahometanis Damasci & Iconii tyrannis acceperunt. Idem Dionysius ⁿ in Tartarorum ditionem elapsus, Hulachum eorum regem adiit, qui ei absolutam in cœnobium Barsumæ potestatem diplomate perpetuum valituro dedit. Gregorius Barhebræus ^o eundem Hulachum de Ignatii III. Patriarchæ electione certiorrem faciens, ab eo tria diplomata, sibi scilicet, Patriarchæ, & Casareæ Episcopo, obtinuit. Hulachi successor Abaka Ignatio IV. ^p Sungarnavini Tartarorum militiæ præfecti operâ electo diploma confirmationis concessit. Adelus ^q castri Cephæ dominus Ignatio I. Turabdinensium Patriarchæ. Aytonus Armenorum rex Ignatio ^r Michaëli. Eadem consuetudo à reliquis Patriarchis in præsentem diem observata, in legem transiit, qua nemini conceditur, ut Patriarchali jurisdictione fungatur, nisi obtento prius ab Aula Othomanica diplomate.

^c Hoc tom. pag. 358.

^d Ibid. pag. 337.

^e Ibid. pag. 339. & 340.

^f Ibid. pag. 345.

^g Ibidem.

^h Ibid. pag. 358.

ⁱ Ibid. pag. 370.

^k Ibidem.

^l Ibid. pag. 371.

^m Ibid. pag. 377. & 378.

ⁿ Ibid. pag. 379.

^o Ibid. pag. 380.

^p Ibid. pag. 381.

^q Ibid. pag. 384.

^r Ibid. pag. 382.

DE MONOPHYSITIS.

Depositio Pa-
triarchæ.

Depositiones Patriarcharum etsi in Ecclesiis Orientalibus jam frequentissimæ sint; ex quo nimirum insignis Turcarum avaritia quotidianis propè Antistitum Græcorum Armenorumque mutationibus occasionem dedit; in Alexandrina tamen Coptorum Ecclesia^a nullum earum exemplum occurrit. Apud Nestorianos plures Sede ejecti dicuntur: ut Maanes^b, Marabochtes^c, Elifæus^d, Joseph^e, & Surinus^f. Syri Jacobitæ in Pontificali^g expressam habent constitutionem, quod Patriarcha ab Episcopis nisi propter hæresim, damnari nequit.

^a Renaud tom. i.
Liturg. Orient.
pag. 464.

^b Hoc tom. pag.
402.

^c Ib. pag. 403.

^d Ibid. pag. 409.

^e Ibid. pag. 413.

^f Ibid. pag. 431.

^g Cod. Eccell.
4. pag. 150.

لا يؤمن قدام الله من سكت وناجدة وبعثت له من قبله من الله
ويعتبر من الله من قبله من الله من قبله من الله من قبله من الله
من قبله من الله من قبله من الله من قبله من الله من قبله من الله
من قبله من الله من قبله من الله من قبله من الله من قبله من الله

Indecens autem est, eum (idest, Patriarcham electum) scribere aut dicere in syngrapha suæ Professionis, se subditum futurum mandato alicujus ex numero Episcoporum consecrantium illum, quemadmodum ipsi ejus jurisdictioni subiecti sunt. Quare nullo pacto possunt eum judicare, nisi à fide orthodoxa defecerit. Hac ratione, nimirum propter defectionem à secta Monophysitica, Paulus^h cognomento Niger in Synodo Episcoporum, cujus Jacobus Baradæus pars præcipua fuit, sententiam depositionis excepit, ejusque loco Petrusⁱ Callinicensis suffectus est. Ignatius XIII.^k cognomento Josue, & Ignatius XVII.^l qui antea Nehemes seu Nehemetalla dicebatur, eò quod Christiana religione ejurata, superstitionem Mahometanam amplexi fuissent, Patriarchali dignitate exciderunt, ad quam tamen Josue restitutus dicitur, postquam sceleris sui poenitentiam egisset, ut scribit^m Barfalibæus: *Hic, inquit, à fide deficiens, Hagareus, hoc est, Saracenus factus est: deinde poenitentia ductus, in Cyprum fugit, ubi summam sceleris sui poenitentiam egit. Ferunt autem eum sic poenituisse, ut præ foribus Ecclesiæ procumbens, collum pedibus populi ingredientis & exeuntis submitteret. Atque ita dignitati suæ restitutus, ex hac luce migravit.* Atque hæc quidem fuerunt Patriarcharum depositiones propter fidem. Aliæ factæ leguntur in Chronico Barhebræi propter alias causas, nimirum ex ambitione Episcoporum, aut studio partium, aut in schismate. Sic Georgio dejecto nonnulli Episcopi Joannemⁿ Callinicensem & Davidem Daræ pro Patriarchis habuere. Monachi^o Gubenses quosdam Episcopos induxerunt, ut Cyriacum deponerent & Abrahamum ordinarent. Orientales^p Athanasium VI. repudiantes, Joannem Barfusan in Patriarcham sibi constituerunt. Famosum fuit schisma inter Athanasium IX.^q & Michaëlem II. & inter Dionysium Angur^r & Joannem Bar-Maadani: sed omnium quotquot eam sectam afflixere, luctuosissimum, quod ab Ignatii^s Bar-Vahib ordinatione usque ad Noë Libaniotam per annos biscentum duravit: quo tempore Patriarchatus Jacobiticus in plures

^h Hoc tom. pag.
332.

ⁱ Ibid. pag. 333.

^k Ibid. pag. 481.

^l Ibid. pag. 482.

^m Ibid. pag. 325.

ⁿ Ibid. pag. 340.

^o Ibid. pag. 342.

^p Ibid. pag. 354.

^q Ibid. pag. 369.

^r Ibid. p. 376.

^s Ibid. a p. 382.

divi-

D I S S E R T A T I O

divisus est, ut mox dixi. Joannes XI. ^a cognomento Abdon, qui ^a *Hoc tom. d. p. 356.* Synnadæ olim Episcopus erat, quater ab Episcopis tamquam Sedis invasor depositus fuit: sed post mortem ab Athanasio VII. ^b absolutus: ^b *Pag. 358.* aiebat enim, eum primatus quidem amore ductum fuisse, non tamen à fide aberrasse. Multum tamen aberravit idem Athanasius, qui quum erga Joannem competitorem suum singulari benignitate usus fuisset, in Basilium Abugalebum Edessæ Episcopum adeò inclemens fuit, ut facinus prætereà inauditum admitteret. Nam, ut ex Bar-hebræo notavi hoc ^c *Pag. 359.* tomo, quos Abugalebus Presbyteros & Diaconos ordinaverat, perinde ac si manus impositio irrita & inanis fuisset, Athanasius eos iterum ordinavit. Quumque aliquando ordinationem Presbyteratus nonnullis iterasset, quin prius eis ordinem Diaconatus conferret, eo facto attonitus, & quid agendum esset ignorans, hoc imprudens consilium cepit, ut eis præciperet, ne Liturgiam nisi præsentem Diacono celebrarent; quasi verò Diaconi præsentia illegitimam Presbyteri ordinationem supplere queat. Idem Athanasius Edessenam Ecclesiam propter Abugalebum interdixit. Tres insuper Episcopos censuris dum vivere, ligatos voluit, Dionysium scilicet Bar-Maudiana, qui Episcopatum per annos quinquaginta gessit, & Callisurensem, & Tur-Abdinensem: nec ullis precibus adduci potuit, ut eos etiam morti proximis absolveret. Nec minus irregulare fuit Episcoporum quorundam, & monachorum Matthæanorum factum, quorum primi ^d Severo Bar-Masche Patriarchæ, hi ^e Cyriaco anathema dixerunt. Ulterius progressus est Basilii II. ^f Maphrianus, qui antea Lazarus Stylita appellabatur. Hic enim cum Joanne Patriarcha, qui Dionysium Telmaharensem excepit, gravissimam contentionem habuit: adeò ut Tagritenses nomen Patriarchæ è diptychis expunxerint, & Maphrianus ipse tres iis Episcopos, Callinici scilicet, & Haran, & Rheseuæ, amotis quos Patriarcha ordinaverat, instituerit. Resque eò devenit, ut Synodum uterque in sua ditone coëgerit, in qua alter alterum deposuit. Sergius ^g Basilii post Melchisedechum successor, quòd ad Synodum, quæ pro ordinatione Ignatii Patriarchæ habita est, ab Episcopis Occidentalibus invitatus non fuisset, ejusdem Ignatii nomen prædicari in Oriente vetuit: duravitque hoc schisma Orientales inter & Occidentales, donec Maphrianus in vivis fuit. ^g *Ibid. pag. 439.*

Schismata, quæ
in Ecclesia Jacobitica exorta sunt.

Quoniam verò schismatis facta hic mentio est, non abs re fore judico quæ sectam Jacobiticam affligere, schismata breviter describere. Ea vel generalia fuerunt, vel particularia. Rursus aut propter dogma, vel propter primatum & jurisdictionem. Schismata, quæ ex amore primatus vel propter jurisdictionem inter Jacobitas orta sunt, hæc in Bar-hebræi Chronico referuntur. In primis Severus ^h Patriarcha Theodori successor cum Sergio Zachonio, Anania, aliisque Mesopotamiæ Episcopis contentionem habuit, ad quemnam ordinatio Episcoporum ejus regionis pertineret, ad Patriarcham ne, an ad Metro- ^h *Hoc tom. pag. 335.* poli-

DE MONOPHYSITIS.

politas: & ille quidem exemplo Alexandrini Patriarchæ cunctorum ordinationem Episcoporum sibi vendicabat: Episcopi contra, Nicænos Canones allegabant, quibus definitur, ut Metropolita Episcopos suæ provinciæ ordinet: quumque nemo à propria sententia recedere voluisset, Patriarcha Episcopos, hi Patriarcham excommunicarunt: duravitque hujusmodi dissidium per annos quatuor, donec Severus obiit. Tùm verò Episcopi cum Athanasio Severi successore operâ Joannis Maphriani reconciliati sunt. Simile dissidium Julianus ^a, qui hunc Athanasium excepit, cum Denha Maphriano aliisque Episcopis habuisse legitur. Post electionem Joannis II. ^b qui Episcopus Hauræ seu Haran fuerat, Episcopi in factiones divisi sunt, tùm propter illegitimam ejus, ut agebant, ex Episcopatu ad Patriarchatum translationem, tùm propterea quod is Amidensem dioccesim in duas dividens, partem Severo ejusdem urbis Episcopo, & partem Esaïæ Aspharinenfi adjudicaverat. Quamobrem Synodus in Tarmana Cyrensis regionis pago coacta fuit, in qua Joannes veluti legitimus Patriarcha susceptus est, & Athanasius Sandalensis ejus accusator veniam ab eodem petere compulsus: qui positas simultates mox resumens, Episcopos Telæ congregavit, à quibus ipse summus & Princeps Episcoporum ac Metropolita magnus proclamatus, Patriarchali pene æqualem auctoritatem accepit. Joannes contra, Episcopos excommunicavit, qui Athanasio relicto, absolutionem à Patriarcha postularunt. Georgius ^c, qui post Athanasium Sandalensem in Patriarcham ordinatus fuit, quum ex carcere, in quem jussu Abugiafari Chaliphæ conjectus fuerat, evasisset, amotis quos David intrusus Patriarcha ordinaverat, Episcopis, alios ipse constituit. Idem Georgius ut Tagritenses sibi conciliaret, Joannem ^d Bionitam, quem ii multorum criminum accusabant, substituto in ejus locum Josepho Maphriano deposuit. Cyriacus ^e Mathæanorum monachorum dissidium non ante componere potuit, quam Metropolita titulum ejus cœnobii Episcopo concessisset: quam concessionem confirmavit Dionysius I. ^f ejusdem Cyriaci successor; hac tamen conditione, ut Metropolita S. Matthæi seu Mosul, Maphriano Tagritensi subjaceret. Schismatis inter Athanasium VI. ^g & Joannem X. & inter Joannem XI. ^h & quatuor subsequentes Patriarchas ⁱ orti suprâ memini. Ignatio ⁱ Josepho Bar-Vahib anno Christi 1293. in Patriarcham electo, Occidentales Episcopi ab Orientalibus diro schismate scissi sunt: Alios enim duos sibi Patriarchas instituerunt, Michaëlem scilicet hujus appellationis primum Sifide in Cilicia, & Constantinum in Syria. Bar-Vahibo defuncto quum ad ordinationem Joannis Ismaëlis ejus successoris Matthæus ^k Maphrianus nequaquam invitatus fuisset, ad partes Michaëlis secundi Patriarchæ Sifidis accessit, hujusque nomen in Oriente per annos quatuor tamquam legitimi Patriarchæ proclamari curavit. Michaële Secundo Sifidis, & Constantino Syriæ Patriarchis decedentibus, Philoxenus ^l anno Christi

^a Hoc tom. pag. 337.

^b Ibid. pag. 338.

^c Ibid. pag. 341.

^e Ibid. pag. 342.

^f Ibid. pag. 347.

^g Ibid. pag. 354.

^h Ibid. pag. 357.

ⁱ Ibid. pag. 382.

^k Ibid. pag. 383.

^l Ibidem.

DISSERTATIO

1349. utramque diocesim occupavit, quam successores ejus usque ad annum 1445. tenuere, quo post Basilii Simeonis obitum Behenamus Hedlensis^a id schisma sustulit, quod per Syros & Mardenfes Patriarchas inductum fuerat. Eodem Joanne Ismaële Patriarcha, Basilii Saba Salachensis^b ab ejus obedientia discedens, Turabdinensium Patriarcha assumpto Ignatii nomine anno Christi 1364. proclamatus fuit, sedemque Salachæ in cœnobio S. Jacobi fixit, in qua novem successores habuit omnes ex ordine Ignatii nomen gerentes, donec Masudus, qui Ignatius decimus Turabdinensium fuit, abdicata^c anno Christi 1494. dignitate in cœnobium quoddam se inclusit, his ad suos fautores relictis mandatis: *Ab hac die in posterum quisquis fidei jussorem se præbuerit, aut Patriarcham novum Salachæ post me fecerit, anathema sit tam ordinator, quam ordinatus: à Sanctis Apostolis & à mea humilitate ne absolutor. Quoniam unus est Syrorum Patriarcha: is nimirum qui Mardæ commoratur: sicut ait Dominus noster in Evangelio, ut fiat unum ovile & unus Pastor.* Atque ita Jacobitæ ad unitatem Patriarchæ redierunt, quum Noë Libaniota^d ipsis præ-

^a Hoc tom. pag. 385.

^b Ibid. pag. 384.

^c Ibid. pag. 386.

^d Ibidem.

Schismata verò, quæ propter doctrinam aut disciplinam inter Jacobitas exarserunt, duo celeberrima ab eodem Bar-hebræo in chronico referuntur: alterum *Abrahamianorum*, *Hassassinitarum* alterum. Utrumque initium habuit ex ea quæstione, quæ sub Georgio Patriarcha circa annum Christi 790. moveri cœpta est de iis verbis, quæ in Liturgia Syriaca in fractione Hostiæ leguntur, *Panem cœlestem frangimus in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti*, quæ nonnulli tamquam usu recepta nullumque errorem continentia retinenda esse affirmabant; alii contrà tollenda contendebant, perinde ac si *Panem cœlestem*, qui certè nil aliud est, quàm corpus Christi, idest Christus ipse, à Verbo ac Filio Dei alium esse significant. Georgius^e ea verba neque probans, neque improbens, permisit ut unusquisque quod sibi de iis videretur faceret, modò nulla contentio eorum causa in Ecclesia excitaretur. Cyriacus^f eadem verba abrogare volens, Synodum hac de re in Beth-Botin, qui locus est ditionis Haran, celebravit. Obstiterè tamen Episcopi, nequid in Liturgia innovaretur. Quare ex communi sententia decretum fuit, ut quisque pro suo libitu iis verbis uteretur. Gubenses monachi^g in eundem Cyriacum indignati, quod pro Xenaja, quem ipsi in locum Bacchi Episcopum Alepinorum ordinari postulabant, Salomonem instituisset, non modò Patriarchæ nomen è diptychis expunxere, verùm etiam in apertum schisma prorumpentes, Episcopos quosdam in pago Scialaz congregatos induxerunt, ut duos sibi Episcopos consecrarent. Contrà Cyriacus in Gubirino, quod castrum Cruftenorum, hoc est, Cyrrhensium est, Synodum coëgit, in qua tam Episcopos, quàm monachos illos Gubenses excommunicavit: qui ad extrema redacti, Abrahamum quen-

^e Ibid. pag. 341.

^f Ibid. pag. 342.

^g Ibidem.

dam

VII
De Map
seu Prim
cobitaru
Ejus digi
institutio

DE MONOPHYSITIS.

dam Cartaminensem monachum, unde ipsis Abrahamianorum nomen impositum, sibi in Patriarcham institui curarunt; hanc schismatis sui causam in vulgus spargentes, quod Cyriacus ejusque asseclæ vocem illam Liturgiæ, *Panem cœlestem* &c. expunxissent. Vixit hic Abraham Antipatriarcha ab anno Christi 798. usque ad annum 837. quo obiit, ejusque in locum à schismaticis Episcopis Simeon^a ipsius frater substitutus fuit, Philoxeno Nisibis Episcopo manum ei imponente. Porro Philoxenus^b iste quum à Nonno Archidiacono multorum criminum accusatus esset & in Synodo Rhensinensi à Dionysio I. Patriarcha damnatus, in Cyrrehesticam apud Abrahamum Antipatriarcham se receperat; unde schismaticos Nisibin deducens, eam ipsis Ecclesiam tradiderat. Hæc Gubenses in Cyrrehestica adversus Patriarchas suos moliebantur. Nec minus Hassassinitæ^c, qui populi sunt ditionis Tagritensis, eandem ob questionem adversus Maphrianum suum tumultuati sunt. Quum enim Athanasius anno Christi 887. Maphrianus ordinatus fuisset, eademque de iis Liturgiæ verbis ac Georgius, Cyriacus, Dionysius cæterique Patriarchæ sentiret; illi Gubensibus conjuncti, aliud schisma in ditionem Maphriani invexere, Zebinam quendam sibi in Patriarcham constituentes. Zebina Pheraam Metropolitam Hassassinitidis ordinat. Pheraa Barnasicham Moyfis Barcephæ discipulum Episcopum Mosul instituit. Duravit id Hassassinitarum schisma usque ad annum 1178. quo^d à Michaële I. Patriarcha cum Ecclesia Jacobitica reconciliati sunt; tametsi eorum causa aliud dissidium inter eundem Michaëlem & Joannem Maphrianum exortum sit, quod decennio post sublatum fuit, ut latè Bar-hebræus in vita^e Joannis Sarugensis^e Maphriani.

^a Hoc tom. pag. 347.

^b Ibid. pag. 346.

^c Ibid. pag. 440.

^d Ibid. pag. 452.

^e Ibidem.

VIII.
De Maphriano
seu Primate Jacobitarum.
Ejus dignitatis
institutio.

Nunc expeditis iis, quæ ad Patriarcham spectant, de Maphriano seu Primate Orientis, qui primum post Patriarcham in Ecclesia Jacobitica locum occupat, dicendum est. Ejus dignitatis institutionem ab Apostolorum discipulis Adæo, Achæo & Mari factam tradunt Syri & Chaldæi scriptores^f; idque ex eo confirmant, quod à primis Ecclesiæ sæculis Christiani Orientis, Chaldæi nimirum & Persæ, qui sub Regum Persarum dominio erant, Episcopos habuerint, horumque Primatem & Caput, qui in regiis urbibus Seleucia & Ctesiphonte, Antiocheno tamen Episcopo subjectus, residebat: cujus successores postea Patriarchæ, Catholici, & Maphriani titulum sibi vendicarunt. Sub Justiniano Imperatore nomen & dignitatem Catholici primum audiri cœpisse, observant viri & docti. Gregorius Bar-hebræus in Chronico^g scribit, Maphriani Jacobitarum institutionem sub Jacobo Baradæo contigisse. Quum enim Jacobus, inquit, in Orientem venisset, Achudemem ei regioni Metropolitam præfecit: ex quo tempore duo cœperunt esse in Oriente Primates: alter Nestorianorum, qui tùm Ezechiel erat, successor nempè Catholicorum seu Metropolitarum Seleuciæ & Ctesiphontis, qui olim dicebantur Catholici Persidis, & ad

^f Ibid. pag. 387. & seqq.

^g Pagius ad annum 629. Renaudotius tomo 1. Lit. Orient. pag. 366.

^h Hoc tom. pag. 414.

DISSERTATIO

extremum Nestoriana labe infecti, Patriarchæ Nestorianorum appellati sunt; *Monophysitarum alter, qui primus Achudemes fuit*: unde Bar-hebræus ipse initium Catalogi Maphrianorum seu Primatum gentis suæ ducit. Verum, ut hoc tomo ^a adverti, neque Achudemes, ^a Pag. 414. neque successores ejus Kamjesu, & Samuel inter Maphrianos numerari debent, quum certam Sedem non habuerint; sed Maruthas ^b primus ^b Hoc tom. pag. 419. Jacobitarum Maphrianus statuendus est, qui in urbe Tagrito anno Christi 629. sub Athanasio cognomento Camelario Patriarcha Primatiale Sedem fixit. Hunc enim Episcopi Orientales consentiente eodem Athanasio eligentes, Metropolitam magnum in urbe Tagrito ordinarunt, universam Orientalem ejus sectæ Ecclesiam ipsi committentes, facientesque potestatem, ut idem Metropolitam cœnobii S. Matthæi institueret, qui suprâ cæteros Orientis Episcopos, & infrâ ipsum Maphrianum sedem haberet. Id videtur indicasse Renaudotius ^c quum de Primatis origine scribit: *A Muhamedanarum rerum initiis, quum pauci illic, hoc est, in montanis Armeniæ, & vicinis provinciis, admodum orthodoxi Græci superessent, Syri Jacobitæ in eas effusi, Catholici dignitatem, quæ sub Justiniano videtur instituta, in unum ex Episcopis Antiocheno Patriarchæ subjectis contulerunt, quem Mophriano appellaverunt, ejusque Sedem in urbe Takrit satis celebri constituerunt.* ^c Tom. 2. Lit. Orient. p. 508.

Porro Maruthas ea dignitate auctus, urbem Tagritum novis constructis cœnobiis & Ecclesiis exornavit. Quumque ejus temporibus, ut refert Bar-hebræus ^d, regnum Persarum in Saracenos translatum ^d Hoc tom. pag. 419. esset, ipse arcem Tagritensem ultro iis aperuit, nequid detrimenti circes caperent. Quamobrem Jacobitarum numerus in Perside mirifice auctus est. Sed & ingens Edessenorum multitudo, qui in eam provinciam captivi abducti fuerunt, domicilium in Segehana & Chorasana fixere, quibus Maruthas duos Episcopos præfecit, alterum Segehanæ, Harnuæ alterum: Anno Christi 1262. (ut idem Bar-hebræus narrat ^e) invadentibus in Assyriam Mogulorum copiis, ex urbibus ^e Ibid. pag. 455. Mosul, Ninivæ, adjacentibusque locis ingens Jacobitarum multitudo Arbelam se recepit, ubi operâ Denbæ Nestorianorum ejusdem loci Metropolitana Ecclesia sub nomine S. Bebenami cum Episcopo & monachorum hospitio excitata est. Per eandem occasionem Taurizum, Maragam, aliasque ditionis Mogulensium urbes Jacobitæ petierunt, quibus Maphriani Episcopos ordinavere, ut in vita Bar-hebræi narratur. Quæ autem à temporibus Maruthæ Episcopales Sedes sub Maphriani potestate institutæ sunt, hæ in Chronico Bar-hebræi recensentur. Maruthas, inquit ^f, & Metropolita cœnobii S. Matthæi cum ^f Ibid. pag. 419. sex illis Episcopis, quorum priores quatuor ordinationem ejusdem Maruthæ procuraverant, reliquos duos idem Episcopos consecravit, in Orientem regressi sunt, & ordinaverunt duodecim diœceses sub potestate Maphriani Tagritensis. Nimirum 1. Arabiæ, cujus regionis

Episcopatus
Maphriano
subjecti.

Epi-

Titul
ani.

DE MONOPHYSITIS.

Episcopus Sedem in urbe Akula, seu Cupha habuit: ejus enim civitatis Episcopus Bacchus sub Juliani Patriarchæ tempora vixisse fertur in Chronico ^a Bar-hebræi, qui addit, eandem diœcesim anno Christi 1165. à Joanne ^b Sarugensi in duas divisam fuisse. 2. Sigaræ. 3. Maalte. 4. Arzuni. 5. Gumal. 6. Beth-Raman quæ & Beth-Razich. 7. Charmæ. 8. Gozartæ Carduchæ: cui postmodum ^c Maara, & Nisibis conjuncta fuit: hanc enim urbem, quæ ad Patriarchæ ditionem olim pertinebat, Dionysius VI. Patriarcha ^d Maphriano Joanni concessit. 9. Nuhadræ. 10. Pheroz-Sapor. 11. Sciahargul. 12. Arabum Christianorum, qui sunt Tasilabenses Scenitæ. Metropolitæ autem cœnobii S. Matthæi, unam tantum Ninives diœcesim assignarunt. Alios Episcopatus processu temporis Maphriani instituerunt: ut Bagdadi ^e, Gulmargæ ^f, Beherini ^g, Urmæ ^h, & Adorbiganæ ⁱ. Ad hanc ditionis amplitudinem à parvis initiis Maphrianus devenit; præsertim ob eam, quam dixi, Arabum Mogulensiumque in regnum Persarum excursionem, in qua Jacobitæ è Mesopotamia in terras Persidis finitimarumque provinciarum vel sponte se contulere, vel captivi abducti sunt: quo quidem tempore quantum Patriarchæ ejus sectæ jurisdictio diminuta fuerat, tantum Maphriani dignitas amplificata, ut merito Gregorius Bar-hebræus Maphrianus suam diœcesim Patriarchali prætulit: sic enim Philoxenum Patriarcham alloquitur ^k. *In hac mea diœcesi, Dei gratia, in multa quiete dego, nihilque in ea mihi deest, ut ab ea fugiam, & ad aliam migrem, sicut qui in pace requieverunt prædecessores mei. Et paucis interjectis. Etsi Patriarchatum cuperem, sicut ceteri homines, attamen quum diœceses Occidentis, quæ nimirum sub ditione Patriarchæ sunt, jam vastatæ fuerint, quid superest, quod in eis cupiam? An Antiochiæ desiderium me tenet, quam gemitus luctusque occupat? An diœcesis sacra Gumæ, in qua non remansit qui mingat ad parietem? An Bercæ, an Mabugi, aut Callinici, aut Edesse, & Haran, quæ omnes deserte sunt? An septem diœceseon circa Melitinam, in quibus nec una domus superest, Lacabene scilicet, & Arcæ, & Callisuræ, & Semchæ, & Gubæ, & Claudie, & Gargare.*

^a Hoc tom. pag. 430.
^b Ibid. pag. 452.

^c Ibid. pag. 460.

^d Ibid. pag. 357.

^e Ibid. pag. 251.

346. 453. &

455.

^f Ibid. pag. 432.

^g Ibid. pag. 437.

^h Ibid. pag. 453.

ⁱ Ibid. pag. 251.

^k Ibid. pag. 259.

Tituli Maphriani.

Hæc de institutione & ditione Maphriani. Nunc de titulis ejus, de Sede, & de auctoritate in subiectos Episcopos. Tres ejus titulos apud Syros scriptores invenio: *Metropolitæ* scilicet, *Catholici*, & *Maphriani*. Athanasius Patriarcha ^l rogatus ab Episcopis Christophoro S. Matthæi, Georgio Sigaræ, Daniele Nuhadræ, Gregorio Beth-Raman, & Jazdephane Sciahargul, ut Marutham, vel Aitallaham, vel Acham Orienti Primatem consecraret, postulatis eorum satisfacere recusavit, inquit: *Synodi Nicenæ canone definitum est, ut defuncto METROPOLITA MAGNO ORIENTIS, ipsi Orientales Episcopi caput sibi patremque communem ordinarent*: quibus verbis Arabicus Canon 38. de dignitate Primatuque Seleucienfis Ecclesiæ designatur, de quo dixi

^l Ibid. pag. 419.

tom. I.

D I S S E R T A T I O

tom. i. pag. 9. & hoc tom. pag. 369. In Codicibus Liturgicis ^a uterque titulus nomini Maruthæ præfixus legitur, *Catholici* nimirum & *Metropolitæ Tagritensis*. *Maphrianum Tagriti* Bar-hebræus ^b appellat loco suprâ citato, ubi Episcopatus ipsi subiectos enumerat. Idem Bar-hebræus à suis Jacobitis modò ^c *Catholicus*, modò *Maphrianus* ^d *Orientis* dictus reperitur, quod & à cæteris ejus successoribus in præsentem usque diem observatur. Verùm Nestoriani titulum quidem *Metropolitæ Maphrianique* Primatibus Jacobitarum concedunt; *Catholicos* autem eos dici nequaquam patiuntur: suo enim Patriarchæ id nomen proprium volunt. Quamobrem in vita Bar-hebræi narratur dissidium ortum fuisse inter Patriarcham Nestorianorum, & ipsum Bar-hebræum, propterea quod hic à Jacobitis *Catholicus* appelleretur. *Quum enim* (ut scribit idem Bar-hebræus in sua vita ^e) *quidam Nestoriani audissent, Maphrianum à Jacobitis CATHOLICI nomine in diptychis præconizari, idque suo Catholico* (nimirum Machichæ Nestorianorum Patriarchæ) *retulissent, invidia exarsit, & discordiarum causas captare cœpit*. Id etiam Renaudotius observavit in Notis ^f ad Liturgiam Bar-hebræi. *Quum Nestoriani*, inquit, *Sedem Seleuciæ & Ctesiphontis sub ultimis Persarum regibus occupassent, & in ea caput sectæ suæ, supremumque Antistitem constituis-*
sent, & amplissima ante alios Christianos primi obtinuissent privilegia à Muhamedanis Principibus, abstinerunt aliquando Syri à nomine Catholici, ita forte satagentibus Nestorianis, ne nomen honoris communicaretur Jacobitarum Antistitibus, vel ex sectæ odio. Itaque MOSRIAN vocatus est, neque Antiochiæ, ubi Patriarcha integram auctoritatem habebat, sed Takrite in Armeniæ finibus vulgo Sedem habuit. Idem Renaudotius ^g Pocockium jure arguit, quod titulum **ܡܦܪܝܢܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ** *Maphriani*, seu ut ipse legit, *Mosrian Orientis*, latine *Doctōris Orientis* reddiderit. Nam ejus etymon nequaquam petendum est à verbo **ܐܠܦ** *Aleph*, quod *docere* significat, unde **ܡܠܦܢܐ** *Malphono*, *Doctōr* dicitur; sed à verbo **ܐܦܪܝܐ** *Aphri*, quo *foecunditas* designatur: unde **ܡܦܪܝܢܐ** *Maphriono*, seu, ut Orientales Syri proferunt, *Maphriana*, idest, *foecunditatem tribuens*: quia nimirum Pater Patrum est, & Episcopus Episcoporum Orientis, quos ipse ordinat, ac veluti filios pater gignit.

SedesMaphria-
ni,

Sedes Maphriani primùm in urbe Tagrit, quæ eadem ac Martyropolis est, in ipsa hujusce dignitatis institutione à Jacobitis fixa fuit, ut mox dixi. Maruthas ^h in ejusdem urbis Arce Cathedralem Ecclesiam exstruxit, in qua ipse cum successoribus suis Denha ⁱ, Barjesu, ^k & Paulo ^l conditus est. Alteram Tagriti Ecclesiam Barjesu ^m Maphrianus ædificavit in honorem SS. Sergii & Bacchi, ubi sepultos testatur Barhebræus Joannem senem ⁿ, Athanasium ^o, Sergium, & Cyriacum ^p

Ho-

a Renaud. to. 2.
Lit. Orient. pag.
261.

b Hoc tom. pag.
419.

c Renaud. 10. 2.
Lit. Orient. pag.
456.

d Renaud. tom.
cit. pag. 469.

е Нос том. pag.
250.

f Tom. 1. Litur.
Orient. pag. 469.

g *Loc. cit.*

h Hoc tom. pag.
420.

i Ibid. pag. 421.

k *Ibid.*, pag.422.

1 *Ibid.* pag. 430.
— *Ibid.* pag. 432.

n. *Ibid.* pag. 420.

o *Ibid.*, par. 440.

p *Ibid.* pag. 442.

DE MONOPHYSITIS.

Horanum. Tertiam ibidem Ecclesiam ^a Achudemæ nuncupatam ^a *Ibid. pag. 430.*
 Denha Secundus Maphrianus excitasse legitur, quæ inter Catholicas,
 hoc est, Cathedrales ejus urbis celeberrima fuit, ubi & Denha ipse,
 successoresque ejus Daniel ^b, Thomas ^c, Denha ^d alter, Basilius ^e *b Ibid. pag. 436.*
 Secundus, & Joannes ^f tumultum habuere. Hac anno Græcorum ^d *Ibid. pag. 441.*
 1400. Christi 1089. ab Arabibus direptâ, Joannes Saliba Maphria- ^e *Ibid. pag. 442.*
 nus ^g Tagrito Mosulum abiit, ibique in Ecclesia Sancti Zainæ com- ^f *Ibid. pag. 443.*
 moratus est. Dionysius ^h Moyses Joannis successor à Timotheo Sog- ^g *Ibid. pag. 448.*
 de Metropoli cænobii S. Matthæi & Abulpharagio Mosulano, qui ^h *Ibid. pag. 449.*
 Abulciacherum quendam Tagritensem Presbyterum ad Maphriani di-
 gnitatem evehere nequidquam conati fuerant, Ninive, Nisibi, fini-
 timisque locis excedere coactus, Tagritum destructam urbem petiit,
 quam & permisso Chaliphæ novis ædificiis ornavit: ibique sepultus
 fuit in Ecclesia S. Georgii sub altari Barsumæ, quod ipse extruxerat.
 Ignatius Lazarus ⁱ qui Dionysium excepit, Athanasium Patriarcham ⁱ *Ibid. pag. 451.*
 anno Christi 1152. rogavit, ut cænobium S. Matthæi, cujus Metro-
 polita per id tempus obierat, ad suam, hoc est, Maphriani jurisdic-
 tionem adjiceret: Niniven enim, & Mosul, & cænobium illud, & Ta-
 gritum urbem in unam Maphriani diocesium conjungi desiderabat. *Con-*
trâ Tagritenses, ut scribit Barhebræus ^k veriti, ne is in urbe Ninive, k *Hoc tom pag.*
aut in Cænobio Sedem figeret, antiqua Ecclesiarum jura servari postu- ^{451.}
labant. Athanasius inductum à Cyriaci Patriarche tempore morem,
Metropolitam scilicet Ninives Cænobiique à Maphriano diversum
constituendi, infringi vetuit. Et hec quidem Patriarche sententia
fuit. Ignatius verò nihil intentatum reliquit, ut consilium suum ad
exitum perduceret. Quum itaque ad Synodum à Joanne Marde Epi-
scopo anno Græcorum 1464. (Christi 1153.) convocatam accessisset,
ejusdem Joannis operâ, additis Mosulane urbis Præsidis mandatis,
Ninivitas Cænobitasque compulit, ut sibi tamquam eorum Metro-
polite obedientiam exhiberent. Atque ita Mosulanam diocesim, qua
Cænobium & Ninive continebantur, Tagritensi copularit: quam po-
stèa unionem idem Athanasius Patriarcha in Synodo anno Græcorum
1466. (Christi 1155.) in cænobio Barsumæ coacta ^l confirmavit. l *Hoc tom. pag.*
 Hinc deinceps in cænobio S. Matthæi Sedem Maphriani habere cœpe- ^{362.}
 runt, in quo & cadavera condita sunt Joannis ^m Sarugensis, Gregorii ^m *Ibid. pag. 453.*
 Jacobi ⁿ, Gregorii Bar-hebræi senioris & junioris ^o, & Gregorii ⁿ *Ibid. pag. 454.*
 Matthæi: eâ enim, quam dixi, unionem factâ, quum Tagritum qui- ^o *Ibid. pag. 460.*
 dem dirutum esset, in Mosulo autem seu nova Ninive Maphrianus ob
 infidelis Præsidis metum habitare nequeat, cænobium S. Matthæi sibi
 in domicilium elegit; ita tamen, ut Tagriti, Ninives adjacentium-
 que locorum Dioceses tamquam sibi proprias retinuerit, & in præsen-
 tem usque diem retineat: quibus quidem locis Episcopos aliquando ab
 ipso præfectos legimus, tamquam suffraganeos, aut Vicarios, ut fuit
 Jacobus Severus Bar-Sciaccò, de quo latè hoc tomo ^q differui. *Opta-* ^q *Pag. 237. &*
 verat ^{455.}

D I S S E R T A T I O

verat sanè Ignatius Bar-Chichi Maphrianus in urbe Bagdado Sedem ^a *Hoc tom. pag. 444.* ^b *Hoc tom. pag. 462.* ^c *Hoc tom. pag. 429.* ^d *Ibid. pag. 441.* ^e *Ibid. pag. 442.* ^f *Ibidem.* ^g *Ibid. pag. 443.* ^h *Ibid. pag. 447.* ⁱ *Ibid. pag. 449.* ^k *Ibid. pag. 260.* ^l *Ibid. pag. 261.* ^m *Ibid. pag. 460.* ⁿ *Ibid. p. 432.* ^o *Ibid. pag. 437.*

figere : sed ne id perficeret, obstitit Joannes Nestorianorum Patriarcha, qui anno Hegiræ 394. hujusmodi edictum ^a à Chalipha obtinuit : ut scilicet Solus Nestorianorum Catholicus Sedem Bagdadi perpetuò figeret ; Jacobitarum verò Metropolitæ Tagriti sederet : sed quotiescumque id necessitas postularet, Bagdadum peteret, suosque populares visitaret, deinde ad suam Sedem se reciperet. Bar-hebræus in Vita Ignatii Lazari ordinem describit, quo Matthæani cœnobitæ aliique subiecti oppidani Maphrianum novum excipere solent : quem ad sua tempora exactè observatum fuisse testatur. Primum, inquit, Maphrianus in cœnobium S. Matthæi pergit : deinde superiorem Danielis pagum petit, ubi mulam dono accipit : mox Beth-Chudidam : demùm Bartelam : nam hæ præcipuæ sunt illius Diœceses. Alias enumerat Auctor Appendicis ad Vitas Maphrianorum, Bagdadum nimirum, Carmelisam, & Arbelam, quas unacum Mosul, Bartela, cœnobio Sancti Matthæi, & Tagrito Athanasius Abraham ^b anno Græcorum 1700. Christi 1389. ordinatis ubique Diaconis & Presbyteris iustrasse legitur.

Auctoritas Maphriani in subiectos Episcopos.

Auctoritas Maphrianorum in subiectos Episcopos eadem omninò fuit, ac Patriarchæ Jacobitarum in suos. Nam Episcopales Sedes, ut mox dixi, instituebant : Episcopos ordinabant, & deponebant : Chrisma consecrabant : omnia denique Pontificalia munia in Orientalibus Diœcesibus exercebant, quibus in Occidente Patriarcha fungebatur, exceptis Episcoporum ex una in aliam Sedem translationibus, quas nullibi à Maphrianis factas hucusque legi. Joannes Metropolitæ cœnobii S. Matthæi, quum post obitum Davidis Maphriani Sedes Tagritensis sex annis vacasset, à Cœnobitis rogatus, ut Pastores viduatis Orientis Ecclesiis præficeret, negavit sibi hanc potestatem esse, sed adhibendam ait apud Patriarcham ab ipsis operam, ut Maphrianus in locum Davidis crearetur, ad quem ^c earum Ecclesiarum cura regimenque jure spectabat. Hinc Denha Maphrianus in Chronico Barhebræi ^d Episcopos undecim consecrassè legitur : Basilus ^e Episcopos duodecim : Cyriacus ^f quatuordecim : Ignatius ^g quatuordecim : Athanasius ^h novem : Dionysius ⁱ novem : Gregorius ^k Barhebræus duodecim : & Gregorius ^l Matthæus duos. Joannes autem Bionita ^m Episcopali Sede eiecissè narratur Joannem Gulmargæ, & Thomas Tagritensis ⁿ Georgium Beherini. Atque hæc erant Maphrianorum antiqua privilegia, quibus ferè omnibus hodie exciderunt, & præter speciosum illum Maphriani & Catholici seu Primatis Orientis titulum, nihil ipsis remansit.

IX.
De Episcopis Jacobitarum.

Pauca de Episcopis subjungam, quæ suprà quum de Patriarcha & Maphriano sermonem feci, prætermisissè sunt : de eorum scilicet ordinatione, ac depositione, & de Sedium Episcopaliū ordine ac numero.

Ordi-

DE MONOPHYSITIS.

Ordinatio Epi-
scoporum .

Ordinationis Episcoporum Ritus exhibetur in Pontificali ^a Sy-
riaco , idemque est ac ille , quo Patriarcha consecratur , si pauca exci-
pias , quæ tamquam hujus propria ex eodem Pontificali supra notavi .
Sivè autem Metropolita sit , sivè Episcopus , uno eodemque ritu perfici-
tur , nisi quod , ut in Pontificali advertitur , debet Synodi Præses in
hora ordinationis , & Proclamationis designare unumquemque nomi-
ne Dignitatis eidem convenientis . Octo autem ^b sunt quæ veluti Epi-
scoporum peculiaria in eodem Pontificali recensentur .

^a Cod. Eccbell.
4. d pag. 151.
Tom. 1. Bibliot.
Orient. p. 573.

^b In eodem Cod.
Eccbell. 4. pag.
197.

سُبْحَانَكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَبَارَكَ اسْمُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى
عَرْشُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى مَلَكُوتُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى
قُدْرَتُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى حُكْمُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى
رَحْمَتُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى مَحَبَّتُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى
جَلَالُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى كِبَارُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى
مَجْدُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى قُدْرَتُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى
حُكْمُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى رَحْمَتُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى
مَحَبَّتُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى جَلَالُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى
كِبَارُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا . وَتَعَالَى مَجْدُكَ يَا رَبُّ إِلَهُنَا .

I. Fidei Professio , quam ipse ^c Electus scribit , legit , & prædicat .

II. quod absque tribus aut duobus Episcopis secundum canonem ^c non ordinatur . III. quod ^d Episcopi in ejus consecratione ministrant :

idest , Diaconorum aliorumque Clericorum munere funguntur . IV. ^d quod Evangelium super ejus caput legitur , & aperitur . V. Paramen-
ta , quibus induitur : nimirum ^e Cuculla nigra : ^f ^e ^f

^c Ibid. pag. 164.

^d In eodem Cod.
Eccbell. p. 151.

^e Ibidem .
^f Ibid. pag. 175.

Amictus phrygio opere : ^g Planeta in modum Pluvialis Latinorum :

& ^h Orarium , seu stola magna , loco Homophorii Græcorum ,
& Pallii Latinorum . Anulum autem in digito non gestant , nec cru-
cem ad pectus , nec mitram in capite : quorum tamen usus apud Syros
Maronitas usque ab initio octavi sæculi ⁱ inductus fuit , & apud eos-
dem Jacobitas ad Catholicam Ecclesiam conversos temporibus Andreae
Patriarchæ circa finem sæculi proximè elapsi . VI. Altera Proclama-
tio : quum scilicet Patriarcha Electum in fronte cruce signat inqui-
ens : ^h Ordinatur in Ecclesia sancta Dei N. Episcopus vel Metropolita
Ecclesie sancte N. Primam autem Proclamationem unus ex Epi-
scopis assistentibus intonat dicens ⁱ Gratia divina &c. idque ante-
quam Patriarcha manum Electo imponat : in quo Jacobitæ cum Coptis
quidem conveniunt , apud quos ^k Archidiaconus dicit , Gratia divi-
na &c. quum Episcopus Electo manum imponit ; discrepant verò à
Græcis & Maronitis , in quorum Pontificali ab Episcopo ordinante ea
Proclamatio dicitur . VII. Altera Evangelii lectio , quæ ab Electo re-
citatur , postquam ^l Paramentis Pontificalibus indutus fuerit , & Thro-
no Episcopali impositus : nam primam ex Evangelio lectionem ^m Patri-
archa ipse recitat , antequam ab Electo formulam fidei excipiat . VIII.
Demum Baculus Pastoralis , quem Electus accipit . Cæterum Chris-
matis unctio in ordinatione Presbyterorum & Episcoporum , quam cl.
Stephanus Edenenfis Patriarcha in præmissa ad ordinationes Syrorum

^g Nairon. in
dissertat. de ori-
gine Maronita-
rum pag. 32.

^h In eod. Cod.
Eccbell. p. 174.

ⁱ Ibid. pag. 169.

^k Renaudotius
tom. 1. Lit. O-
rient. pag. 473.

^l In eodem Cod.
Eccbell. p. 175.
^m Ibid. p. 164.

D I S S E R T A T I O

Maronitarum epistola ^a encyclica tamquam amanuensium vitio abrasam conqueritur, & restituendam in Pontificali suæ Nationis præcipit; ut in ritu Græcorum, & Ægyptiorum, ita & apud Jacobitas Syros desideratur, ejusque in laudato Pontificali vestigium nullum deprehenditur.

^a *Exstat ms. Arabicè in Collegio Maronitarum de Urbe.*

Depositio Episcoporum.

Depositionis Episcoporum exempla non pauca occurrunt in historia Jacobitarum. Inprimis ^b Samuel & Jonas, quos Orientis Maphrianus Episcopos Amidæ & Telæ instituerat, ab Athanasio I. Patriarcha circa annum Christi 616. Sedibus illis dejecti, in Assyriam, unde venerant, redire compulsi sunt. Athanasius ^c Sandalensis antequam Patriarchatum invasisset, quum adhuc dignitatem senioris & principis Episcoporum gereret, amoto Elia Sigaræ Episcopo Josue Bacrum substituit. Dionysius I. ^d Lazarum Bagdadi Episcopum à civibus suis accusatum anno Christi 829. deposuit. Joannes Barfufan ^e circa annum 1063. quinque Episcopos ob varia crimina exaudivit, aliis eorum in locum substitutis. Athanasius VII. ^f Basilium Abugalebum Edefæ, & Dionysium Melitinæ Episcopatu deiecit. Joannes XIII. ^g cognominem sibi Bar-Andream Mabugi Episcopum non aliud ob crimen, quàm quod sibi Mabugum adveniienti nequaquam occurrisset, deposuit, substituto in ejus locum Bar-Turca. Idem Patriarcha ^h tertio postquam Mabugo præfecerat Bar-Turcam anno, cognitis ejus flagitiis Sede amovit, Bar-Andream dignitati suæ restituens. Basilus ⁱ Lacabenæ Episcopus ob fornicationis crimen depositus, quum injunctam sibi pœnitentiam egisset, ab Athanasio VIII. Patriarcha cœnobitis Zabar primum præfectus, deinde in diœcesim Sababarchæ eadem de causa translatus, demùm post tres annos quum ejusdem flagitii accusatus fuisset, Episcopatu dejectus est. Sub eodem Patriarcha Athanasio ^k Aaron Hadithæ in Segeftana Episcopus, quem Ignatius Maphrianus ordinaverat, pœnitentia ductus, quod Mahometanam sectam amplexus esset, quum dignitatem Episcopalem recuperare nequivisset, Constantinopolim abiit, & Græcorum religionem suscepit: mox in Syriam reversus, iterùm ad Mahometanos transiit: qua demùm secta ejurata, Hierosolymam pœnitentiæ causa primum petiit, deinde ad montem Libanum apud Maronitas secessit, ubi & vita functus est. Gabriel cognomento Sciamabir ^l Episcopatu Sarugi ab eodem Patriarcha Athanasio ob lasciviam dejectus est: & Josephus ^m filius sororis & coadiutor Timothei Episcopi Gargar ob idem crimen in monasterium Macronæ detrusus. Idem Athanasii ⁿ eum abusum sustulit, quem nonnulli Episcopi induxerant, nepotes scilicet suos sibi in Episcopatu coadiutores constituendi: quamobrem nepotes Basilii Episcopi Gehon, & Dionysii Gubæ in tenera adhuc ætate Episcopos coadiutores ordinatos deposuit. Michaël Athanasii successor ^o eundem Gehonis Episcopum unacum nepote ejus coadiutore ob varia, quorum accusabantur, crimina condemnavit: Joannem verò Denham ^p Callinici Episcopo-

^b *Hoc tom. pag. 334.*

^c *Ibid. pag. 338.*

^d *Ibid. pag. 346.*

^e *Ibid. pag. 355.*

^f *Ibid. pag. 358.*

^g *Hoc tom. pag. 360.*

^h *Ibidem.*

ⁱ *Ibid. pag. 361.*

^k *Ibid. pag. 362.*

^l *Ibidem.*

^m *Ibid. pag. 362.*

ⁿ *Ibidem.*

^o *Ibid. pag. 363.*

^p *Ibid. pag. 366.*

Ord
rus
tuum

Notit
copatu
cobitar

DE MONOPHYSITIS.

scopum, quem olim Athanasius Josue Patriarcha in Synodo in cœnobio Ananiæ habita ab Episcopatus administratione removerat, cognita iterum ejus causâ quum reum deprehendisset, dignitate qua fungebatur, & communione Jacobiticæ Ecclesiæ privavit, donec ipsum Patriarcham Antiochiæ commorantem is resipiscens adjit, à quo in montem Edeßæ missus, ut quum illuc ipse advenisset, Ecclesiæ alicui præficeretur, ante Michaëlis adventum morte præventus fuit. Et hos quidem à Patriarchis Episcopos dejectos in historia Syriaca Barhebræi legimus. Idem à Maphrianis in sua diœcesi peractum ex eodem Barhebræo discimus, qui duo nobis exempla reliquit: Primum Joannis Bionitæ^a Maphriani, qui Jonam Gulmargæ Episcopatu dejecit: alterum Thomæ Tagritensis, qui Georgium Beherini Episcopum damnasse dicitur, quod Charmæ diœcesim usurpasset.

Ordo & numerus Episcopatum.

Reliquum est, ut de ordine ac numero Sedium Episcopaliū differam. Utrumque nobis expressum repræsentant Notitiæ Veteres Patriarchatum, & Subscriptiones Patrum in Conciliis generalibus & provincialibus, ac præsertim in epistolis Episcoporum Antiochenæ diœceseos responsivis ad encyclicas Leonis Imperatoris: ex quibus colligere licet privilegia uniuscujusque Ecclesiæ: quæ nam scilicet Metropolitana sit, quæ Autocephala, quæ Primatialis, seu Catholici dignitate decorata, qui denique Episcopatus unicuique Archiepiscopo subiecti. Sed quum hic de Syris Jacobitis sermo sit, non de Catholicis Antiochenæ Ecclesiæ Episcopatibus; ex eorum dumtaxat monumentis notitiam Episcopaliū Sedium petam; & quidem tam earum quæ ad Antiochenum illius sectæ Patriarcham, quàm quæ ad Maphrianum spectant. Seriem igitur dabo Episcopatum omnium, quotquot in historia hujus gentis mihi hucusque occurrerunt: idque ut alphabetico ordine faciam, duæ me causæ compellunt: primum ut claritati consulam: deinde quia à priscis temporibus mos apud Jacobitas inductus fuit, ut primus post eorum Patriarcham Maphrianus esset, deinde senior Episcoporum, cujuscumque tandem Ecclesiæ sive Archiepiscopalis sive Episcopalis titulum is gerat: nullum enim aliud ex antiquis Ecclesiarum suarum privilegiis Præsules Jacobitæ hodie retinent, præter nuda *Metropolitæ* seu *Archiepiscopi* titulum, quem etiam ab Episcopis gestari videmus. Adeò cum orthodoxa fide vigor etiam sacrorum canonum in Ecclesia Jacobitica corrui.

Notitia Episcopatum Jacobitarum.

Patriarchæ Sedes & titulus *Antiochia* est, tametsi dejecto propter hæresim Monophysiticam Severo, nemo ex ejus successoribus in ea urbe Sedem fixisse legitur præter Eliam, qui^b anno Græcorum 1022. Christi 711. jussionem à Valid Arabum Rege accepit, ut Antiochiæ novam Ecclesiam Jacobitis fundaret consecraretque. Recuperata à Francis urbe gentem suam ibidem commorantem Patriarchæ visitabant, ut de Athanasio VII. ^c & ^d Michaële I. narratur. Ignatius^e David circa annum Christi 1246. æstatem Antiochiæ transegisse dici-

^a Ibid. pag. 432.

^b Hoc tom. pag. 337.

^c Ibid. pag. 359.

^d Ibid. pag. 363.

^e Ibid. pag. 374.

DISSERTATIO

tur & in eadem urbe hortum à Francis emisse, ubi Ecclesiam & cellulas, in quibus Patriarcha manere posset, ædificavit. Pulsis inde Francis quum Saraceni Christianos quoque Orientales Antiochiâ excedere coëgissent, servato dumtaxat ejus urbis titulo, nec domicilium, nec Ecclesia Patriarchis Jacobitarum ad hanc diem ibi remansit.

Maphrianus
seu Primas O-
rientis.

Maphriani, seu Primatis Orientis Sedes ab initio *Tagriti* fuit: deinde in *monasterio S. Matthæi*, postquam is *Niniviticam* seu *Mosulanam* diocesim Tagritensi, ut supra dictum est, conjunxit.

Aatafra.

Aatafra Episcopus Abraham sub Ignatio David Patriarcha ad annum Christi 1583. apud Thomam ^a à Jesu ex Leonardo Sidonienfi Præsule commemoratur. Corruptum ex *Natappha* nomen existimo, de qua infra.

^a Lib. 7. de con-
vers. gent. pag.
386.

Abdin. Vide *Tur-Abdin*.

Abila.

Abila urbs Syriæ inter Heliopolim & Damascum, de qua ^b Ptolemæus, Polybius ^c, & ^d Plinius: in Itinerario Antonini ab Heliopoli distat millibus passuum XXXII. à Damasco XVIII. Alexander ejus urbis Episcopus à Justino Imperatore quod Synodum Chalcedonensem admittere detrectasset, in exilium pulsus dicitur in Chronico Dionysii ad annum Græcorum 829. Christi 518.

^b Lib. 5. Geo-
graph. cap. 15.
^c Lib. 16.
^d Lib. 5. cap. 18.

Abu-Maria. Vide *Arabia*.

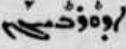
Ace seu Ptole-
mais.

Ace, seu *Aco* , quæ postmodum *Ptolemais* ab Ægyptio rege appellata est, nunc vulgò *Acri*, non autem *Caipha*, ut autumat Postellus, Phœnicie maritimæ urbs Episcopum Jacobitam habere cœpit, postquam Franci eam Saracenis eripuerunt. Ignatius David Patriarcha ^e Athanasium Josue discipulum suum ex Lacabenæ Episcopatu ad eamdem anno Christi 1246. translulisse legitur. Per eadem tempora Jacobitæ Episcopos habebant Hierosolymis, Damasci, Tripoli, & Emesæ. Sed quum pulsus è Syria Francis numerus quoque Jacobitarum in Palæstina & Phœnicie diminutus fuisset, duobus Episcopis contenti fuerunt, quorum alter Hierosolymis, alter Damasci vel Emesæ residebat. Ignatius Behenamus Patriarcha ^f quum Basilii Simeonis æmuli sui obitum anno Christi 1445. accepisset, Hierosolymam profectus, Jacobitas ejus urbis à novi Patriarchæ electione hoc pacto avertit, ut duos illis Episcopos ordinaret: Isam scilicet Hierosolymæ totiusque Palæstinæ, & Josephum Bar-Nisan Damasci atque Emesæ.

^e Hoc tom. pag.
246. & 375.

^f Hoc tom. pag.
385.

Adorbigana,

Adorbigana Persiæ urbs, inquit Masius ^g, *dierum circiter octo itinere ab Ninive posita versus Orientem*. Tres illius loci Episcopi in Chronico Barhebræi commemorantur: Philoxenus scilicet ^h qui sub Cyriaco Horano Maphriano circa annum Christi 970. in stupro cum muliere Mahometana deprehensus à Christiana fide defecit: & Joannes Denha ⁱ Severusque Josue, quos idem Barhebræus ex monachis

^g In epist. ad An-
gerium à Bus-
beck, præmissa
ad Anaphoram
S. Basilii &c.

^h Hoc tom. pag.
442.

ⁱ Ibid. pag. 251.

DE MONOPHYSITIS.

nachis cœnobii S. Matthæi Episcopus anno Christi 1265. & sequenti ordinavit. Maruthas circa annum 630. hunc Episcopatum instituit, ut idem Bar-hebræus in Chronico Syriaco narrat, cujus verba infra producam, quum de Harnua sermo erit.

Akula أَكْلَا, quam Bar-hebræus eandem esse affirmat ^a cum *Cupha* celeberrima Arabiæ urbe, ad Euphratis ripam sita est, teste Geographo Nubienfi, ^b quinque mansionibus à Bagdado distans. Abulpheda ^c دير العاقول *Dair-Al-Akul* appellat eamque oppidulum facit apud Bagdadum decem parasangis à Modaina seu Seleucia distans, à Cupha tamen diversum. Bacchum Akulæ Episcopum laudat Bar-hebræus in Chronico ^d quem ait amoto Denha Maphriano circa annum Christi 706. à Juliano Patriarcha Primatem Orientis institutum fuisse. In eodem Bar-hebræi Chronico frequens fit mentio Episcoporum Jacobitarum, qui *Arabibus* præfuisse dicuntur. Eos in urbe Akula Sedem fixisse existimo, vel saltem in proxima Akulæ urbe Hirta Naamanis, ut infra dicam.

Alepus, seu *Berea*.

Alepus أَلَيْس, seu *Chalepus*, ut legunt Joannes Zonaras ^e & Nicephorus ^f Callistus, برعة *Berea* Græcis Latinisque appellata, nobile Syriæ emporium, Jacobitas Episcopos usque in præsentem diem habet. Antoninus ^g Episcopus anno Christi 518. imperante Justino in exilium pulsus ob hæresim Monophysiticam. Matthæus ^h ejusdem loci Episcopus sub Joanne I. Jacobitarum Patriarcha anno Christi 644. floruit. Bacchus ⁱ anno 798. sub Cyriaco Patriarcha obiit, ejusque in locum ab eodem Cyriaco Salomon monachus cœnobii S. Jacobi apud urbem Cyrum substitutus fuit. Abraham Patriarcha Anastasium ^k præceptorem suum, qui cœnobii Circisii in regione Germaniciæ Archimandrita fuerat, anno 962. Episcopum Alepi instituit. Dionysius ^l Jeremiæ filius, qui ab Ignatio Davide ex ea Ecclesia Melitinam translatus fuerat, ejusdem Ignatii jussu circa annum 1345. Melitinā Alepum revocatus est: eoque paulo post defuncto, Saliba ^m Vagius Jacobi Edeffeni filius anno sequenti illius urbis Episcopatum, assumpto Basilii nomine, obtinuit. Idem Basilus quum anno 1253. à Joanne Bar-Maadani Patriarcha Maphrianus Orientis proclamatus fuisset, Dionysium Matthæum ⁿ successorem habuit, qui è Gumarum Sede Alepum translatus fuit. Gregorius Bar-hebræus ^o eandem Ecclesiam jussu Dionysii Angur Patriarchæ tenuit usque ad annum 1264. quo ad dignitatem Primatis ascendit. Dionysius ^p Sciocralla Jacobitis ejus urbis hodie præest.

Alexandretta.

Alexandria minor أَكْشِدُون, nunc *Alexandretta*, vulgò *Scandarona*, Ptolemæo ^q *Alexandria ad Issicum Sinum*, Alepi portus, in Conciliis & Notitiis Ciliciæ adscribitur, hodie ad Alepi dioccesim unâcum finitimis locis, in quibus pauci Jacobitæ habitant, per-

^a Hoc tom. pag. 319.

^b Clim. 3. Par. 6.

^c In Tab. Geogr. in descript. Arab.

^d Hoc tom. pag. 430.

^e In Romano Lacapeno.

^f Lib. 14. cap. 39.

^g Apud Dionysium in Chronico, & hoc tom. pag. 327.

^h Hoc tom. pag. 103. & 335.

ⁱ Ibid. pag. 342.

^k Ibid. pag. 351.

^l Ibid. pag. 374.

^m Ibid. pag. 375.

ⁿ Ibid. pag. 377.

^o Ibid. pag. 378.

^p Ibid. pag. 170.

^q Lib. 5. cap. 15.

DISSERTATIO

pertinet. Dionysius in Chronico Paulum ejus urbis Episcopum inter Cilicum Præfules recenset, quos Justinus Imperator anno 518. sedibus deturbavit.

Amida.

Amida, Syriacè *ܐܡܝܕܐ* Amid, & Amed; Arabicè, *Amed*, *Emed*, & *Emet*; Ptolemæo *Ammæa*, olim *Constantia* dicta, quod ^a à Constantio Imperatore Constantini Magni filio, vel ^b à Constantino ipso ampliata fuerit; urbs munitissima Mesopotamiæ, nunc *Caramit*, seu *Caramida*, hoc est, *nigra Amida* appellatur, quod, teste Abulpheda ^c عليها حصن عظيم وسور من الحجارة السوداء لا يعمل فيها الحديد ولا تضرها النار.

^a Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 196.
^b 395.
^c Ortelius ex Ann. Marcelino.
^c In Tabul Geograph. num. 260.

Arcem amplam habeat murosque ex nigris lapidibus, in quos nec ferum valet nec ignis. Idem Abulpheda ^d Amidam in regione *ديار بكر* *Diar-Bacr*, seu ut vulgo dicitur, *Diar-Bechir*, locat; unde etiam nomen urbi inditum est. Metropolis ab initio fuit, ut ex libris Conciliorum patet; postea Patriarcharum Jacobitarum Sedes usque ad annum Christi 1176. quo Michael ^e Marden pro Amida in Sedem Patriarchæ elegit. Tùm verò Metropolitans iterum habere crepit ad hanc diem. Seriem eorum Episcoporum à Concilii Nicæni temporibus usque ad annum Christi 776. ex Dionysii Chronico descripsi ^f hoc tomo: cui ex Bar-hebræo unum hic addo: Samuelem ^g nimirum, quem circa annum 616. Chosroës Persarum Rex in eam Ecclesiam intrusit. Idem Bar-hebræus Josephum ^h, qui Joannes apud Dionysium dicitur, ad annum 578. Petro Callinicensi Patriarchæ manum imposuisse scribit: Severum ⁱ autem Amidæ Episcopum sub Joanne Patriarcha ad annum circiter 754. commemorans, sub eo dioccesim Amidensem in duas divisam fuisse scribit, & partem unam eidem Severo, alteram Efaïæ Aspharinenfi adjudicatam. Obiit autem hic Severus, Dionysio ^k teste, anno Græcorum 1076. Christi 765. die 14. Martii, feria sexta, postquam dignitatem suam, quam ab anno Christi 751. ad 755. tenuerat, Abæ spontè abdicasset. Præcessorem habuit Severum alterum, qui annum dumtaxat Amidæ præfuit post Sabam, qui ab anno 730. ad 750. federat. Abas autem vixit ab anno 755. quo Severus abdicavit, ad annum 776. quo Dionysius Chronicon suum claudit, ut ex eodem Chronico palàm fit. Quamobrem Series Episcoporum Amidæ, quam hoc tomo ^l descripsi, à num. XIV. sic augenda & emendanda est: XIII. Joannes ^m, quem Bar-hebræus Josephum appellat, ab anno 551. ad 578. XIV. Cyriacus ⁿ ab anno 578. ad 623. XV. Thomas ^o ab anno 623. ad 713. XVI. Theodorus ^p ab anno 713. ad 729. quo abdicavit. XVII. Cosmas ^q ab anno 729. ad 730. XVIII. Sabas ^r ab anno 730. ad 750. XIX. Severus ^s ab anno 750. ad 751. XX. Severus ^t alter ab anno 751. ad 755. quo abdicavit. XXI. Abas ^u denique ab anno 755. ad annum 776. quo Dionysius Patriarcha scribebat. In Chronico Bar-hebræi sequentes Episcopi laudantur. Cyrinus ^x à Joanne Abdone olim Synnadæ Episcopo

^d Loc. cit.

^e Hoc tom. pag. 363.

^f Pag. 48.

^g Hoc tom. pag. 332.

^h Ibid. pag. 335.

ⁱ Ibid. pag. 338.

^k In Chron. Syr. ms. Tom. 1. Bibl. Orient. p. 613.

^l Pag. 48.

^m Hoc tom. pag. 90.

ⁿ Ibid. pag. 90.

^o Ibid. pag. 102.

^p Ibid. pag. 105.

^q Ibid. pag. 106.

^r Ibid. pag. 107.

^s Ibidem.

^t Ibidem.

^u Ibid. pag. 110.

^x Ibid. pag. 111.

^x Ibid. pag. 112.

^x Ibid. pag. 114.

^x Ibid. pag. 357.

Amori

Anazar

DE MONOPHYSITIS.

scopo circa annum 1076. Ecclesiæ Amidenſi præfectus, ibidem à Christiana religione ad sectam Mahometanam tranſiit. Baſilius Barſumna ^a sub Joanne XII. Patriarcha abdicato Chiſumæ Episcopatu, ^{a Ibid. pag. 360.} in Pheſchinenſi cœnobio per annos quinque commoratus eſt, donec ejuſdem Patriarchæ juſſu, qui Chiſumæ pro Amida Sedem fixerat, Amidæque eundem Baſilium Episcopum præfecerat, ad ſuam tandem Eccleſiam redire coactus fuit. Dionyſius ^b Barſalibæus anno 1166. ^{b Hoc tom. pag. 363.} à Michaële I. è Mabugenſi Eccleſia Amidam translatus, eandem per annos quinque rexit. Abraham ^c circa annum 1180. ex eorum Episcoporum numero fuit, qui conſpiratione in eundem Michaëlem facta, Theodorum Bar-Vehibun in Patriarcham ordinarunt. Mennas ^d Abrahamæ ſucceſſor fautores Michaëlis ſecundi, qui apud infidelem Amidæ principem anno 1199. ejus ordinationem adverſus Athanaſium IX. procurabant, auctoritate qua apud omnes medicinæ cauſa pollebat, urbe excedere compulſit. Idem ^e Joannem XIV. adverſus eundem Michaëlem II. anno 1208. in Patriarcham ordinavit, quod petitam à Michaële ad ſolvendum Amidæ tyranno tributum pecuniam haud impetraſſet. Joannes Saliba ^f cum Joanne altero Maipheractæ Episcopopo diſcipulo ſuo anno 1253. quo Dionyſius Angur in Patriarcham proclamatus fuit, Alepum properavit, ut Joannis Barmaadani Maphriani conatus reprimeret, qui Patriarchalem dignitatem ambiebat. Cyrillus ^g Abraham Bar-garib ex Amidæ Episcopopo in cœnobio Ananiaſtæ poſt Ignatii Sciahab mortem anno 1381. quartus Mardæ Patriarcha aſſumpto Ignatii nomine ordinatus, Joſephum ^h fratrem ſuum cognomento Dionyſium Amidenſi Eccleſiæ præfecit. Ignatius X. qui Chaleph antea dicebatur, anno 1471. adhibitis Azizi Patriarchæ Turabdinenſis & Georgii Episcopopi Cartaminenſis conſiliis, Joannem ⁱ Barſilam Amidæ & Sauræ Episcopum ordinavit. Simeon ^k sub Ignatio Davide à Leonardo Episcopopo Sidonienſi ad annum 1583. poſt Iſaacum Cypri Archiepiscopum & ante Habibum incerti loci Episcopum laudatur. ^{i Ibid. pag. 385. k Apud Thomam à Jeſu lib. 7. pag. 386.}

Amoria.

Amoria ^{أَمُورِيَا}, Meſopotamiæ urbs penes Euphratem, *Bethammaria* Ptolemæo ^l: ſolent enim Syri vocem *Beth*, nominibus civitatum præponere, ut Græci *πόλις* poſtponunt: alia ab *Amoria* Armeniæ, & *Amorio* Phrygiæ, de quibus idem Ptolemæus ^m, & Procopius ⁿ. Inter Monophyſitas Syriæ Episcopos, qui anno 518. Juſtini juſſu relegati ſunt, Joannes Amoriæ Episcopos in Chronico Dionyſii recenſetur. Vide *Himeria*. ^{l Lib. 5. cap. 15. m Lib. 5. cap. 2. n Lib. 3. æliſſe.}

Anazarba.

Anazarba, ſeu *Anazarbus*; Syris nunc ^{أَنَازَرْبَا} *Anazarba*, nunc ^{أَنَازَرْبَا} *Indarbe*; Arabicè, teſte Abulpheda ^o, ^{أَيْنَ زَرْبَا} *Ain-Zarba*, hoc eſt, *Fons Zarbæ*, & ^{نَازَرْبَا} *Nazarga*, quod ex voce *Anabarga* derivatum puto: ſic enim Zonaras ^p, Nicephorus Phocas, & Cedrenus eam ^p urbem. ^{o In Tabul. Geograph. num. 185. p Apud Cellar.}

DE MONOPHYSITIS.

Arabia.

Arabia ܐܪܒܝܬܐ, Episcopatus sub Maphriani^a ditione à Ma-
a Hoc tom. pag.
410.

ruthæ usque temporibus institutus. Duplex autem fuit: alter *Arabum* absolute dictus, cujus Akula ut plurimum Sedes fuit, aliquando etiam *Balada*, & *Telapbar*: alter *Arabum Taalabenfium Scenitarum*, cujus Sedes in *Hirta Naamanis*. Utriusque fit mentio apud Bar-hebræum in vita Maruthæ. Priorem Joannes Sarugenfis Maphrianus anno Christi 1167. in duos divisit: mortuo enim Timotheo^b, qui illum Episco-

patum rexerat, Rahedo quidem diœcesim *وَحَدَّ حَتَّى حُدُودِهَا* *Arabum, & Baladæ, & cœnobii Moallak*, quod idem est ac cœnobium S. Sergii in monte Sajo positum, attribuit, imposito ei Joannis nomine: Abujaferum verò, qui Rahedi præceptor erat, Episcopum instituit *وَجَعَلَ فِيهَا كَنِيسًا* *Tel-Aphar, &* *وَجَعَلَ فِيهَا كَنِيسًا* *Abu-Marie*.

[illegible]

Quum populus universus monachum quendam Abujaferum nomine, virum virtutibus & doctrina præditum postulasset, eo tamen Maphrianus rejecto, Rabedum monachum ejusdem Abujaferi discipulum, imposto ei Mar Joannis nomine, ordinavit. Quamobrem cuncti adversus eum insurgentes, hominem recipere noluerunt. Causa itaque ad Principis tribunal deducta, compulsus fuit Maphrianus Abujaferum quoque ordinare: cui partem ex illa diœcesi, ut supra dixi, attribuit. Abujafero autem extincto, in pristinum statum diœcesis illa rediisse videtur: eique præfuisse in Appendice ad Bar-hebræi Chronicon dicuntur Behenamus Dioscorus ^c Sciatti, qui anno Christi 1412. Behenamo Hedlenfi Patriarchæ manum imposuit, & Saba ^d Ignatius, qui anno 1482. in Patriarcham Turabdinensium electus fuit. Qui verò apud Dionysium & Bar-hebræum in Chronicis vulgò appellantur *Arabum Episcopi*, ut Theodorus, Joannes, & Georgius; ii non Akulæ aut Baladæ, sed Hirtæ Naamanis Sedem habebant, ut mox dicam.

Arca.

Arca **אֶרְכָּה**, non ea, quam in Phœnicia Ptolemæus ^e & Socra- ^{e Lib. 5. cap. 16.}
tes ^f Tripolim inter & Antaradum memorant, sed quæ in Antonini ^{f Lib. 7. cap. 36.}
Itinerario à Melitina Armeniæ urbe millibus passuum XXVIII. distare
dicitur: quam & Bar-hebræus ^g inter septem Episcopatus circa Meli- ^{g Hoc tom. pag. 260.}
tinam positos recenset. Isaac ^h ejus loci Episcopus Jacobita unacum ^{h Ibid. pag. 353.}
Joan-

Joan-

DISSERTATIO

Joanne Abdone Patriarcha anno Christi 1029. Byzantium jussu Græcorum Imperatoris abductus, quum Synodum Chalcedonensem admisisset, à vinculis & exilio evasit: mox in Syriam regressus, porrecto supplici libello, ad communionem Jacobitarum admissus fuit. Basilii^a conjunctis cum Dionysio Melitenensi Episcopo studiis Ignatium Davidem Patriarcham plurimum vexavit. Anno Christi 1283. Arcam unàcum Lacabena, Callifura, Semcha, Guba, Claudia, & Gargara destructam fuisse, testatur^b Bar-hebræus.

^a Hoc tom. pag. 371.

^b Ibid. pag. 260.

Arfam. Vide *Beth-Arsam.*

Arfamofata.

Arfamofata ارفساموفا urbs Armeniæ ad Arsaniam^c fluvium,

^c Ibid. pag. 113.

cui Aaron Episcopus, teste Dionysio, ab anno Christi 503. ad annum 518. præfuit, quo ob hæresim Monophysiticam à Justino Imperatore in exilium pulsus fuit.

Arsania. Vide *Tela-Arsania.*

Arzun.

Arzun ارزون Armeniæ urbs, unde *Arzanena* regio Transfigritana apud Ammianum, *Arzaniorum oppidum* dicitur^d Procopio: in

^d Persic. 2.

Syria ad radices montis Saji locatur à^e Dionysio: Abulpheda^f ارزن *Arzan* appellat, & cum addito ارزن الروم *Arzan-al-Rum*, quia nimirum ditionis Romæorum terminus erat, apud quam Euphratem fluvium nasci scribit. Jesujabi I. & Chaldæorum Patriarchæ patria fuit, unde illi Arzunitæ cognomen impositum. Quarto loco inter Episcopatus Maphriano subjectos^h nominatur. Zacchæusⁱ ejus Ecclesiæ Episcopus sub Dionysio Maphriano circa annum 1140. diocesim Ninives invasisse dicitur; Simeon^k verò anno 1180. partes Theodori Bar-Vehibun adversus Michaëlem Patriarcham sustinuisse. Achæ Episcopi Arzun memoria colitur in Calendario^l Jacobitarum die 28. Junii.

^e In Chron. ad ann. Græc. 706. loc. suprâ cit.

^f In tab. Geogr. nu. 399. & 406.

^g Hoc tom. pag. 415.

^h Ibid. pag. 419.

ⁱ Ibid. pag. 449.

^k Ibid. pag. 368.

^l Cod. Syr. 32. hoc tom. p. 505.

Assassa, Assassinitis. Vide *Hassassinitis.*

Asia.

Asia آسيا unus Episcopus occurrit^m Joannes, quem Bar-hebræus successorem Anthimiⁿ in Episcopatu Constantinopolitano Monophysitarum appellat. Eum verò sectæ suæ in Asia minori, in Caria, in Lydia, & Phrygia præfuisse, ex ipsius Chronico^o palàm fit. Dionysius in Chronico ad annum Græcorum 829. postquam Episcopos Ciliciæ, Cappadociæ, & Syriæ recensuisset, quos Justinus Imperator tamquam Chalcedonensis Concilii impugnatores sedibus deturbavit, duodeviginti alios subjungit Asiæ, Cariae, & Phrygiæ Præsules, qui eandem ob causam relegati fuere. Sectariorum qui in iis provinciis remanserant, curam & regimen suscepit Joannes patriâ Amidensis, à Monophysita Syriæ Patriarcha illuc missus; maximè postquam dejecto Anthimo Constantinopolitano Patriarcha, res Monophysitarum in eo terrarum tractu cecidissent. Hinc Bar-hebræo is, qui simplex Episcopus erat, & hæretico Antiochenæ Sedis invasori subjectus, Anthimi Patriarchæ successor vocatur: quia nimirum hæreticis omnibus illa-

^m Ibid. pag. 83.

ⁿ Ibid. pag. 329.

^o Ibid. pag. 85.

rum

D I S S E R T A T I O

hoc est, civitas pacis appellata fuit: unde Syris dicitur مَدِينَةُ السَّلَامَةِ
Medinat-Salama, & Græcis Εἰρηνόπολις, teste Nilo Doxapatrio in
notitia Patriarchatus Antiocheni. Babel, بָבֶל, seu Babylon recentioribus dicitur,
et si ab antiqua Babylone differat: hæc enim ad Euphratem, Bagdadum verò ad Tigris ripas positum est. Id nomen à monacho quodam Bagdado dicto, qui Ecclesiæ in illis pratis erectæ inserviebat, fortitam urbem scribunt^a Ben-Cafenus & Elmacinus^b. Aliud etymon tradit^c Abulpheda قال بعضهم ان بغ بالعجمية بمكة بان دادام رجلا يسمي بمكة بان داد .

Ajunt nonnulli, inquit, BAGH sermone Persico Hortum significare, & DAD nomen proprium viri esse: adeoque Bagdadum Hortum Dadi sonat. Idem Abulpheda hanc aliam opinionem de nomine Bagdadi præmiserat: وأما سميت بغداد بهذا الاسم لأن كسرى اهدى إليه خصى من الشرق فأتطعمه بغداد وكان لهم صنم يعبدونه بالشرق يقال له البع فقال ذلك الخصى بغى داد يقول اعطاني الصنم والفقهاء يكرهون هذا الاسم من أجل هذا وسماها المنصور مدينة العلم لأن دجلة كان يقال لها وادى العلم. وكان ابن المبارك يقول لا يقال بغداد بالبدال العجبة فإن بغ شيطان وإذا عطيتة وإنما شرك وأما يقال بغداد يعنى بالمدالين المهملتين وبغدادان أيضاً.

Bagdadum eo appellatum est, quod Chosroi eunuchus quidam ex Oriente traditus sit, quem ille Bagdadum misit. Idolium autem in Oriente Bagh nomine colebant. Ait igitur Eunuchus ille, BAGHI DAD, hoc est, dedit mihi idolium. Quamobrem Jurisperiti nomen illud execrantur. Eandem urbem Almanfores Medinat-Affalam vocavit, quia Deglata (Tigris) Vadi-affalam, hoc est, torrens pacis dicebatur. Ajebat autem Ebnol-Mobarach, nequaquam dici debere Bagdadb cum puncto diacritico super ultimum D, quoniam BAGH Diabolus est, & DAD cum puncto diacritico donum ejus significat: quæ gentilium impietas esset: sed dicendum, Bagdad cum duobus D puncto diacritico carentibus, & Bagdan quoque cum N in fine. Hæc Arabes de nomine Bagdad, quæ regia Chalipharum fuit, comminiscuntur. Chaldæi Nestoriani, qui plurimum apud Chaliphas poterant, Sedem Patriarchæ sui olim Seleuciæ & Ctesiphonte fixam, Bagdadum^e transtulere. Græci ibidem Catholicum habebant, ut scribit Nilus^f Doxapatrius: Sed Abraham^g cognomento Abraza Nestorianorum Patriarcha anno Hegiræ 300. Joannem Græcorum Metropolitam, quem Elias ejusdem gentis Antiochenus Patriarcha Bagdadum allegaverat, ea urbe excedere coëgit, quum à Mahometanis diploma obtinuisset, ut adductus Bagdadum Elias Chirographo proprio se suosque successores ad has condiciones adigeret: ^h Nimirum non licere in posterum Catholico aut Metropolita Græco in urbe Bagdado permanere, aut Sedem figere: sed eum identidem Episcopum aliquem eò destinare debere, qui Græcos inibi commorantes visitet, eorum-

a Apud Gabriel.
Sionitam & Jo.
Hesyonitam de
urbibus & mo-
ribus Orienta-
lium, cap. 2.
b Lib. 2. histor.
Sarac. cap. 3.
c In descriptio-
ne Arak, fol. 76.
d Loc. cit.

e Hoc tom. pag.
441.
f In notit. Pa-
triarch. Antio-
chen.
g Bar-bebræus
in vita Atha-
nasilii Maphriani.

h Hoc tom.pag.
441.

DE MONOPHYSITIS.

que necessitatibus consulat, deinde in regionem suam regrediatur. Idem à Nestorianis cum Jacobitis ^a actum, quorum Metropoli-
 ra^a seu Maphriano Ignatio Barchuchi Joannes Nestorianorum Patriar-
 cha, ne Sedem Bagdadi figeret, obtento à Chalipha diplomate anno
 Hegiræ 394. impedimento fuit: non tamen efficere potuit, ut Epi-
 scopum Maphriano subjectum ibidem non haberent. Bar-hebræus in
 vita ^b sua narrat, se Bagdadi ætatem anni Christi 1265. exegisse,
 ibique quatuor Diaconos & Episcopum ordinasse Josue monachum
 cœnobii S. Ananiæ, cui Timothei nomen imposuit. Sed & antea
 Episcopos ejusdem urbis habuerant, ut idem Bar-hebræus refert in
 vita ^c Dionysii Patriarchæ, quem testatur anno Christi 829. Lazarum
 Babylonis seu Bagdadi Episcopum à civibus suis accusatum deposuisse,
 Mamone Chalipha, ad quem Lazarus provocaverat, sententiam
 Patriarchæ approbante, aliumque in ejus locum Bagdadensibus Epi-
 scopum substituisse. Hic autem Lazarus Barfabta est, quem Ecchel-
 lensis ^d Eleazarum Babylonis Episcopum vocat, quinque ^e in Codici-
 bus Liturgicis Basilii & Philoxeni cognomen gessisse dicitur.

^a Hoc tom. pag. 444.

^b Ibid. pag. 251.

^c Ib. pag. 346.

^d In not. ad Ca-
 tal. Ebed. p. 135.
^e Cod. Syr. Nit. IV. fol. 218.

Baghedicia.

Baghedscia, seu Begadscia , oppidum est regionis
 Mardæ juxta Caphartutam, inquit Abraham ^f Presbyter ex eodem
 loco oriundus ad calcem libri S. Isaac, quem idem Abraham anno
 Christi 1210. descripsit. Vicus dicitur à Daniele Diacono ^g juxta
 Hasrai pagum & cœnobium Barsumæ in regione Mardæ positus.
 Ejusdem meminit Joannes ^h Mardæ Episcopus, qui Ecclesiam ibi con-
 didisse fertur. Baghedscia Episcopus Joannes laudatur Abrahamo
 Presbytero ac monacho, qui ad calcem libri Sancti Isaac ⁱ sub Igna-
 tio Salachenfi, cognomento Azizo Barfabta, Turabdinensium Pa-
 triarcha anno Christi 1478. in cœnobio SS. Samuelis, Simeonis, &
 Gabrielis sedisse cum affirmat.

^f Tom. 1. Bibl.
 Orient. pag. 215.

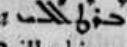
^g Ad calcem
 Codicis Syriaci
 XXXI. quem
 Daniel an. Chri-
 sti 1234. exara-
 vit.
^h Hoc tom. p. 505.
ⁱ Hoc tom. pag.
 222. & 228.
^j Tom. 1. Bibl.
 Orient. p. 216.

Balada.

Balada , quam Balat ^k Masius appellat, Mosis Barce-
 phæ ^l patria, urbs Mesopotamiæ ad Tigrin sita, sex circiter parasan-
 gis à Mosul distans, teste ^m Abulpheda. Ad diœcesim Episcopi Ara-
 biæ apud Jacobitas pertinuit: sed à Joanne Sarugensi Maphriano Epi-
 scopus ei peculiaris anno Christi 1167. ordinatus fuit Joannes Rahe-
 dus, ut supra dixi.

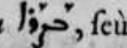

^k In præfat. ad
 Barcepham.
^l Hoc tom. pag.
 219.
^m In tab. geo-
 graph. n. 255.

Bartela.

Bartela , castrum regionis Ninivitiæ, teste ⁿ Bar-
 hebræo, qui ^o illud inter præcipuas Maphriani diœceses in vita Ignatii
 Lazari ad annum Christi 1155. recenset. Patria fuit Severi Jacobi
 Bar-Sciaco, Episcopi Tagritensis, cujus opera hoc tomo ^p retuli.

ⁿ Hoc tom. pag.
 261.
^o Ibid. pag. 451.
^p A pag. 237.

Bassora, seu
 Bosra.

Bassora , seu Bosra , Græcis Βόσρα, Arabibus بصره
 Basra, ad Tigrin versus occasum sita, Abulpheda ^q teste, qui ^r aliam
 Basram regionis Huranæ, hoc est, Arabiæ Petreæ metropolim
 haud

^q In tab. geogr.
 num. 292.
^r Num. 188.

D I S S E R T A T I O

haud procul à Damasco ponit, Syri حُمْصُ Bosar quoque & فـ

وهمجي Perat-Maisan appellant: sic enim Joannes ^a Jacobitarum & Salomon ^b Nestorianorum ejusdem urbis Episcopi dicuntur. Verum,

ut advertit ^c Abulpheda, ميمان في بلدة بامغل ارض البصرة

Maisan regiuncula est in extremis finibus terre Basræ: Mescenen in Tigri fluvio insulam appellant ^d *Plinius, Ammianus, & Stephanus.*

Batnæ. Vide Sarug.

Begadscia. Vide *Bagbedscia*.

Beherinum.

Beberinum خبث, urbs Charmæ proxima sub Maphriani potestate constituta, Episcopum habuit Georgium ^e, quem Thomas Maphrianus circa annum 844. damnasse dicitur, quod Charmæ diocesim usurpasset. *Becerre Episcopatus in Arabia* meminit Gulielmus ^f Tyrius: à quo Beberinum aliud esse, Charmæ & Tagriti situs, quæ urbes Mesopotamiæ sunt, suadet.

Bercæa. Vide *Alepus*.

Bethammaria. Vide *Amoria*.

Beth-Arsam.

Beth-Arsam ܒܝܬ ܐܪܨܡ, pagus apud Seleuciam situs, teste & Bar-hebræo: urbem appellat Dionysius in Chronico ad annum Christi 510. eique Episcopum præfuisse Simeonem ^h testatur, quem sub Cavade Perfarum Rege Nestorianis pro fide orthodoxa murum se se opposuisse affirmat ⁱ idem Bar-hebræus. *Diplomate regio munitus Simeon*, inquit, *quacumque pertransiit, Chirographum ex Armenis, Græcis, Syrisque accepit, profitentibus se à fide Nestorianorum alienos esse; literasque subscriptionibus singulorum firmatas ad Regem attulit, qui sigillo regio easdem firmavit: appellatæque sunt Codices confessionis, & in Ecclesia Tagriti urbis repositæ, quæ sola corruptionem Barsumæ Nisibeni evaserat.* Forte Arsames Perfarum Rex, Darii pater, urbi nomen imposuit.

Beth-Cardu. Vide *Gozarta.*

Beth-Cudida.

Beth-Cudida ܒܝܬ ܩܘܕܝܐ, seu *Beth-Cudidia* ܒܝܬ ܩܘܕܝܐ ܕܝܬܐ
(utroque enim modo appellatur à Bar-hebræo^k) castrum est regionis
Niniviticæ haud procul à cœnobio S. Matthæi, & à Bartela, in quo
Maphrianus novus à Dioxecanis eo ritu excipitur, quem idem Bar-
hebræus^l in vita Ignatii Lazari describit. Patria fuit Joannis^m Jobi
Episcopi Nuhadræ ab eodem Bar-hebræo ordinati. Ex tectō Ecclesiæ
eiusdem castri Joannesⁿ Maphrianus delapsus interiit.

Beth-Chino,
feù Beth-Chio-
nia.

Beth-Chino ° ܒܬ ܚܝܢܐ, seu *Beth-Chionia* ܒܬ ܚܝܢܐ, urbs apud Mosul & Beth-Raman, cui Moses Barcepha Episcopus prae- fuit, Ex ea oriundus videtur Joannes 9 Maphrianus, cui *Bionite*, hoc est,

Chio- q *Ibid.*, pag. 432.

DE MONOPHYSITIS.

Chionitæ cognomentum: nam vitio amanuens literam *Ch* in *CB* mutatam fuisse existimo.

Beth-Daniel.

Beth-Daniel *بيت دانيال*, idest, *Danielis domus*, ex tribus ^a *x Ibid. pag. 451.* castris unum erat, in quo novus Maphrianus possessionem dignitatis suæ capiebat.

Beth-Manaëem.

Beth-Manaëem *بيت مناعيم* seu *Manaëem* *مناعيم*, regionis Turabdinensis, quam *مناعم* *Haitamam* ^b vocant, pagus in schismate ^b *Ibid. pag. 385.* illo, quo Saba Salachensis ^c Turabdinensium Patriarcha proclamatus ^c *Ibid. pag. 384.* fuit, Episcopali dignitate decoratus est. Simeon ^d Zabdæ filius Manemita, idest, Manemitarum Episcopus, Philoxeno in Patriarcham Syriæ electo anno Christi 1387. manum imposuit. Lazarus ^e ex eodem ^e *Ibid. pag. 236.* loco monachus ac Presbyter Codicem Syriacum Evangeliorum, qui nunc in Bibliotheca Vaticana exstat, anno Christi 1211. Scetenſi cœnobio largitus est.

Beth-Nuhadra. Vide *Nuhadra*,

Beth-Raman
seu Beth-Razich.

Beth-Raman *بيت رمان*, urbs ditionis Niniviticæ, inter Episcopales Maphriano subjectas ^f sexta. Moses Barcepha ^g circa annum ^f *Ibid. pag. 419.* Christi 900. ei præfuit. Gregorius Bar-hebræus ^h exeunte anno 1277. ^g *Ibid. pag. 218.* Michaëlem Mochlem ejusdem urbis Episcopum ordinavit. Olim ^h *Hoc tom. pag. 255.*

بيت رازيخ *Beth-Razich* dicta fuit, teste eodem ⁱ Barhebræo: *Beth-* ⁱ *Ibid. pag. 419.*

Razich *رازيخ* alii legunt: qua in regione S. Milleſius cum fociis, & S. Daniel cum Varda Virgine martyrio coronatus est, ut ex Actis Martyrum Orientalium ^k retuli.

Beth-Garme. Vide *Garme*.

^k *Tom. 1. pag. 12. 186. & 187.*

Beth-Saida.

Beth-Saida *بيت سaida*, non quidem Galilææ, sed Niniviticæ regionis oppidum, cui Gregorius Barhebræus ^l Basilium Abrahamum ^l *Hoc tom. pag. 255.* anno 1277. Episcopum præficiens, in cœnobio S. Matthæi federe jussit. Etsi enim Ignatius Lazarus ^m Maphrianus usque ab anno 1155. ^m *Ibid. p. 451.* Mosulanam diœcesim, qua cœnobium S. Matthæi & Ninive continebantur, Tagritensi copulavit; ejus tamen successores ut Episcoporum sibi subjectorum numerum augerent, suffraganeos quosdam Episcopos ad titulum adjacentium castrorum instituerunt, quos veluti Vicarios suos Tagriti, vel Maipheractæ, vel in cœnobio S. Matthæi Sedem figere jubebant: quales fuere juxta eundem Barhebræum ⁿ Severus Jacobus ⁿ *Ibid. pag. 455.* Bar-Sciacco, & Basilus Abrahamus, de quo supra dixi.

S. Bertoniæ. Vide *monasterium S. Bertoniæ*.

Bofra. Vide *Bassora*.

Bisfairia. Vide *Suairia*.

Cæsarea.

Cæsarea *قيساريه* Cappadociæ urbs notissima, sub Mahometanis ejus-

DISSERTATIO

eiusdem civitatis tyrannis sæculo duodecimo Jacobitis frequens, quibus ab anno Christi 1166. Episcopi præfuisse dicuntur. Basilius ^a nimirum, quem anno prædicto Michaël Patriarcha cum Ignatio Gargarenfi Episcopo socium Hierosolymitanæ peregrinationis adhibuit. Basilius alter ^b cognomento Damianus, qui ordinationibus Dionysii Angur Patriarchæ anno 1253. Ignatii Josue item Patriarchæ, & Gregorii Barhebræi Maphriani anno 1264. interfuit. Jacobus ^c denique, qui anno 1283. ordinationi Ignatii IV. Patriarchæ sese opposuit.

Callinicum ^a *Callinicum* قَلْنِكُ, urbs Mesopotamiæ in Osrhoëna ad Eu-

phratis ripas, quam teste ^d auctore Chronici Alexandrini Seleucus Callinicus conditam de suo nomine *Callinicipolim* & *Callinicum* appellavit: Leo autem Imperator, ut ^e auctor Chronici Edeffeni & Dionysius Patriarcha affirmant, anno Christi 466. imposito *Leontopolis* nomine instauravit: pacis tempore inter Persas & Romanos commercio destinata, ut habetur ^f in Codice Justiniano. Episcopum habere cœpit, ex quo à Leone Imp., ut mox dixi, ampliata est, ut idem ^g Chronici Edeffeni auctor affirmat. Paulus ^h ejus urbis Episcopus anno Christi 518. à Justino Imp. propter hæresim Sede pulsus, convertendis è Græco in Syriacum Severi libris, quos ille adversus Julianum Hali-carnassæum de Incorrumpibilitate Corporis Christi composuerat, in cœnobio Seleuciæ apud Edeffam operam dedit. Thomas ⁱ Callinici Episcopus Athanasii Patriarchæ & Jacobi Edeffeni æqualis dicitur ad calcem Codicis Syriaci Nitriensis XXXI. qui anno Græcorum 1012. Christi 701. exaratus est. Joannes ^k è Callinicensi Episcopo ab Orientalibus in Patriarcham anno Græcorum 1067. Christi 756. adversus Georgium proclamatus, vixit usque ad annum Christi 765. Theodosius ^l anno Christi 818. manum Dionysio Patriarchæ imposuit. Cyriacus ^m sub Joanne Patriarcha ad annum Christi 858. in Codice Nitr. XI. laudatur. Jacobus ⁿ anno 954. Joannem VI. tamquam Episcoporum senior ordinavit. Joannes ^o Denha ab Athanasio Josue Patriarcha in Synodo, quæ in cœnobio Ananiæ habita fuit, ab Episcopatus administratione amotus, à Michaële Athanasii successore anno 1172. primùm damnatus, deinde ad communionem admissus est. Ex eadem urbe ortum duxit Petrus junior Monophysitarum Patriarcha, quem idcirco قَلْنِكُ *Callinicensem* appellari ex P Barfalibæo & Barhebræo hoc tomo observavi.

Callisura.

Callisura قَلْسُورَا, urbs Episcopalis ex septem, quæ circa Me-

litinam sunt, teste Barhebræo ^q qui eam sua ætate desolatam scribit. Anno Christi 1034. Abraham ^r Episcopus ei præfuit, qui Dionysium IV. Patriarcham ordinavit. Anno 1193. Joannes ^s Bar-conon ex eadem ad Melitinæ Sedem translatus est. Anno 1274. Andreas ^t Philoxeni

^a Hoc tom. pag. 363.

^b Ibid. pag. 247. 376. & 379.

^c Ibid. pag. 381.

^d Pag. 408.

^e Tom. 1. Biblioth. Orient. p. 258. & 405.

^f Leg. 4. de commercio. & mercat.

^g Loc. cit. ^h Hoc tom. pag. 46.

ⁱ Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 571.

^k Hoc tom. pag. 111. 112. & 340.

^l Ibid. pag. 344. ^m Tom. 1. pag. 566.

ⁿ Hoc tom. pag. 350. ^o Ibid. pag. 365.

^p Pag. 69. 77. 332.

^q Hoc. tom. pag. 260.

^r Hoc tom. pag. 357. ^s Ibid. pag. 368.

^t Ibid. pag. 381.

DE MONOPHYSITIS.

Ioxeni Nemrod ordinationi, quem Ignatius III. in locum Athanasii Melitenensis subrogaverat, interfuit.

Canfarum & Canfarinum Vide *Kennesrin*.

Caphartuta.

Caphartuta ܟܦܗܪܬܘܬܐ oppidum Mesopotamiæ haud procul à Marde, quinque parasangis à Dara distans, teste Abulpheda ^a qui eam ^a *In tab. geograph. num. 254.*

in planitie sitam, arboribus & fluminibus copiosam, Daraque majorem appellat. Mardenſi Episcopatu conjuncta erat sub Anania ^b & Ignatio, qui temporibus Cyriaci Patriarchæ vixere. Joannes ^c ejusdem loci Episcopus Mardæ, Caphartutæ, Daræ, Haran, Nisibi, Chaboræ, ac Telbesmæ simul præfuisse legitur ab anno Christi 1125. ad annum 1165. Joannes Patriarcha ^d anno 869. Synodum ibidem celebravit, in qua Basilium Maphrianum absolvens, quos ille Callinici, Haran, & Rhefinæ Episcopos in schismate consecraverat, ad alias vacuas Sedes transtulit.

Carcaſin, *Carcaſia*. Vide *Circeſium*.

Cardu. Vide *Gozarta*.

Carma. Vide *Charma*.

Carſabaca.

Carſabaca ܟܪܨܒܚܐ, fortasse *Chorſabia* ^e Ptolomæi, Armeniæ minoris haud procul à Tagrito oppidum, cujus Sarbelius ^f Episcopus fuerat, antequam à Cyriaco Patriarcha ad Maphriani dignitatem eveheretur, quam postea spontè abdicavit, in cellula quadam Carſabachæ exstructa sese includens. Vide *Sababarca*. ^e *Lib. 5. cap. 7.* ^f *Hoc tom. pag. 434.*

Carſena.

Carſena ܟܪܨܢܐ, urbs Cyrreſticæ apud Mabugum seu Hierapolim, Armenis Ciliciæ Regibus subjecta. Palutianus ^g Pheſchinensis cœnobii ad ripas Euphratis ſiti fundator ex eadem regione ortum duxit. Timotheus ^h Carſenæ Episcopus anno Christi 1148. ad Mabugenſem Ecclesiam tranſiit; sed paulò post, quum Bar-Andreas, qui Mabugo Carſenam commutaverat, cum Philarto ejusdem Carſenæ gubernatore Armeno diffidium habuiſſet, eaque urbe excedens, in Pheſchinense cœnobiũ se contuliſſet, Timotheus ad suam Sedem Carſenam rediit. ^g *Hoc tom. pag. 359.* ^h *Ibid. pag. 361.*

Cartamina.

Cartamina ܟܪܬܡܢܐ antiquissimum Syrorum monachorum cœnobiũ apud Marden Mesopotamiæ urbem, ante annum Christi 500. conditum, in quo ut Zacharias Melitenensis ⁱ refert, asceticam vitam duxerat Joannes, antequam Episcopus Amidæ renunciatus fuiſſet: Vixit autem Joannes usque ad annum 502. quo Amida à Persis capta fuit, ut scribit Josue ^k Stylites. Ibidem monachum egit Simeon, qui Dionysio ^l teste, anno Christi 756. Haranitarum Episcopus erat. Medio sexto sæculo Episcopum habere cœpit, ut ex Chronico Barhebræi colligitur, qui ad annum Christi 578. obitum Joannis ^m *Cartaminensis cœnobii Episcopi* recitat: idque ex Orientalis Ecclesiæ more factum vi-

^k *Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 283.*
^l *Hoc tom. pag. 107.*

^m *Ibid. pag. 332.*

DISSERTATIO

detur, quem Sozomenus ^a in historia Ecclesiastica laudat, dum scribit, *Barsen, Eulogium & Lazarum Episcopos fuisse non alicujus urbis, sed honoris dumtaxat causa, tamquam ad repensanda præclara ipsorum facinora in suis monasteriis ordinatos*: quo pacto institutos primum fuisse tam cœnobii Cartaminæ, quàm S. Matthæi apud Niven Episcopatus existimo; etsi à Patriarchis Jacobitarum diœceses aliquot iis postea adjectæ sint, ut de cœnobio S. Matthæi infra dicam. Et Cartaminæ quidem Episcopum Mardeni urbi aliquando præfuisse, patet ex auctore Appendicis ad Chronicon Barhebræi, qui anno 1364, Joannem ^b Severinitam Cartaminæ Episcopum laudat: Anno verò 1421. Henochum Inwardensem ^c, & Cumam Severinitam Philoxenum anno 1445. ex Episcopis Cartaminæ & Mardæ in Patriarchas Turabdinensium electos commemorat: Anno demum 1461. Georgium Severinitam ejusdem factionis Mardæ & Cartaminæ Episcopum Philoxeno Azizo Bar-Sabtæ Patriarchæ manum imposuisse scribit. Quos verò Cartaminæ dumtaxat cœnobium Episcopos rexisse affirmat Bar-hebræus, præter laudatum Joannem Jacobi Zanzali æqualem, hi sunt. Ananias non quidem ille ^d junior Mardæ & Caphartutæ, de quo supra dixi, sed ^e senior Cartaminæ Episcopus sub Severo Bar-Maske Patriarcha circa an. 680. Joannes ^f anno 988. ab Athanasio V. ordinatus, qui characteres Syriacos, vulgò Stronghylos, hoc est, rotundos, quorum usus jam ab annis centum sublatus fuerat, restituit. Ignatius ^g qui cognominis Bar-Vahibi Patriarchæ ordinationi anno 1293. interfuit. Denique ^h Daniel, cujus memoria in Calendario Syrorum die 9. Dec. colitur.

Cephæ castrum. Vide Chiphæ.

Cessunium. Vide Chisuma.

Chabura.

Chabura ⁱ *خابورا*, *χαβώρας Chaboras* i Ptolemæo, *الخابور Al-Chabur* Abulphedæ ^k & Nubienfi, *Aborras* i Straboni, & ^m Procopio: *Aboras* n Zosimo & o Ammiano: *Abboras* Joanni p Malalæ: *Aburas* Isidoro q Characeno: fluvius, & oppidum Mesopotamiæ, cujus Episcopus Stephanus ^r ab anno Christi 755. ad annum 768. laudatur in Chronico Dionysii. Bar-turca ^s circa annum 1130. à Joanne XIII. c Synnadæ Ecclesia Chaboram translatus est. Daniel ^t Chaboræ Episcopus, Maphriani Joannis discipulus, ab Ignatio II. circa annum 1252. cellâ Patriarchali excedere jussus fuit, quod ejusdem Ignatii nomine epistolam ad Mardæ dominum calumniis plenam adversus Maphrianum præceptorem suum scripsisset. Idem Daniel ^u Alepum profectus, quum apud Negemum Naxuanensem Mahometanorum antistitem profanis Arabum scientiis animum applicuisset, à Christiana fide ad Mahometanam superstitionem anno 1253. transiit, quod Episcopatum Alepensem consequi nequivisset. Sub Joanne ^x Episcopo ab anno 1125. ad annum 1165. Sedes Chaboræ cum Marde, Haran, Nisibi, Dara, Caphartuta ac Telbesme conjuncta fuit, ut supra dixi.

Char-

Circesiur
Carcasin,
Carchisia.

DE MONOPHYSITIS.

Charma.

Charma ܟܪܡܐ, inter Episcopatus Maphriano subjectos ^a urbs se- a Ibid. pag. 419.
ptima, eadem fortasse ac *Charmodara*, quæ suprà Samosatam ad Eu-
phratem post XII. millia passuum est in Augustana tabula, quam Ptole-
mæus ^b *Cholmadaram* apud Euphratem appellat. Zacchæus ^c Char- b Lib. 5. cap. 15.
mæ Episcopus ad annum Christi 375. in Chronico Dionysii laudatur: c Hoc tom. pag. 111.
& Basilii ^d ad annum 1264. apud Barhebræum, qui circa annum d Ibid. pag. 379.
840. dissidium ^e refert Charmentes inter, & Thomam Maphrianum e Ibid. pag. 437.
ortum, quod hic Georgium Beherini Episcopum, qui Charmæ diœ-
cesim invaserat, damnaſſet.

Charra & *Charran*. Vide *Haran*.

Chionia. Vide *Beth-Chionia*.

Chipha, seu
Cepha.

Chipha, seu *Cepha castrum* ܟܦܗ quod Arabes حصن كينا *He-*
sn-Chipha, & per syncopen حصفى *Haf-Capbi* appellant teste ^f Abul- f Tab. geograph. 244.
pheda, urbs est Mesopotamiæ ad Tigrin inter ^g Gozartam & Mai- g Ibidem: in Masius in præfat. ad Anapho- ram S. Basilii.
pherkin. Ad Episcopatum Maipheractæ spectat, de qua infrà. h In Disp. cum Njerse Ar- menorum Pa- triarcha.

Chifuma.

Chifuma ܟܝܦܘܡܐ, *Cessunium* ^h Theoriano, Syriæ urbs Alepum i Hoc tom. pag. 336.
inter & Edeſſam. Cœnobium S. Jacobi ibidem conditum, in quod Ja- k Ibid. pag. 344.
cobus ⁱ Edeſſenus abdicato Episcopatu secessit: ubi & Dionysium Tel- l Ibid. pag. 356.
maharensem monachum egisse, auctor est ^k Bar-hebræus. Simeon ^l m Ibid. pag. 360.
ejusdem urbis Episcopus partes Joannis XI. cum Athanasio Samofate-
no ſuſtituit. Dionysius ^m anno 1129. Synodo Chifumæ habitæ præ-
fuit, in qua Joannes XIII. electus fuit. Mortuo in eadem Synodo Dio-
nyſio Baſilius ⁿ Barſuma ſubſtitutus, paulò poſt abdicato Episcopatu n Ibidem.
in Pheſchinenſe cœnobium ad ripas Euphratis ſitum ſe contulit, ubi o Ibid. pag. 361.
quinque annis moratus eſt, donec ejusdem Joannis XIII. Patriarchæ
juſſu, qui Chifumæ pro Amida Sedem fixerat, ad ſuam Eccleſiam re-
dire coactus fuit. Anno 1141. idem ^o Barſuma congregatis in caſtro
Manſur unacum Joanne Bar-Andrea Mabugenſi Episcopis Occidenta-
libus, libellum canonum condidit, & ad Athanaſium VIII. Patriar-
cham Joannis ſucceſſorem tranſmiſit, hac conditione eum recepturus,
ſi eos canones obſervaturum ſe promitteret. Duobus poſt annis Goſe-
linus Edeſſæ Comes Baſilium è Chifumenſi ad Episcopatum Edeſſenum
advocavit, cujus in locum Athanaſius Patriarcha Eliam ^p monachum p Ibidem.
Chifumæ Episcopum inſtituit. Eliæ ſucceſſit Joannes ^q doctrinâ apud q Ibid. pag. 208.
Jacobitas celebris, qui conſcriptum à Joanne Mardenſi de divina Pro-
videntia libellum conſutavit: diſputationem ^r quoque cum Theoria- r Ibid. pag. 364.
no habuit ſub Michaële I. Patriarcha & Manuele Comneno Imperatore s Ibid. pag. 362.
anno Chriſti 1170. Idem ^s Joannes anno 1155. Synodo in cœnobio t Ibid. pag. 209.
Barſumæ ſub Athanaſio VIII. Michaëlis præceſſore habitæ interfuit, in u Lib. 2. de bell. Perſ. cap. 5.
qua Roabani ^t diœceſis ad Chifumenſem adjecta eſt. x Lib. 5. hiſt. Eccl. cap. 9.

Circeſium,
Carcasin, ſeu
Carchiſia.

Circeſium Procopio ^u Evagrio ^x & Zoſimo ^y: *Circeſium* Eutro- y Lib. 3. cap. 12.
pio ^z & Sexto ^a Ruſo: *Circuſium* Ammiano ^b: *Circeium* Capitoli- z Lib. 9. cap. 2.
a Cap. 13.
b Lib. 23. cap. 11.

DISSERTATIO

no: **قَرْحِيسَا** ^a Carcasin & **قَرْحِيسَا** ^b Charchesfon Syris: Arabibus ^c **قَرْحِيسَا** ^a In Chronico
Dionysii.
^b In epitome
Canonum Ebed-
jesu tom. 1. Bi-
bl. Orient. pag.
169.
^c Abulpheda
tab. geograph.
245.
^d Dionysius in
Chronico Syria-
co.
^e Hoc tom. pag.
89.
^f Hoc tom. pag.
260.
^g Lib. 5. cap. 7.
^h In Thesaurο
geograph.
ⁱ In Tab. geogr.
num. 400.

Carbisfa; oppidum est Osrhoënæ regionis, cujus mœnia Abo-
ras & Euphrates flumina ambiunt. Nonnus ^d Circesii Episcopus Mo-
nophysita anno Christi 518. Justini jussu Sede pulsus in exilio interijt:
Ceresina ^e Episcopus dicitur in collatione Catholicorum cum Severia-
nis habita Constantinopoli anno 533.

Claudia.

مَكُونِيَا, Bar-hebræo ^f una ex septem Episcopatibus
qui circa Melitinam Armeniæ minoris urbem sunt: Ptolemæo ^g **μακωνία**
Euphratem fluvium ad præfecturam Larvanam olim spectans: quam
hodie *Castamenam* vocari tradit Marius Niger ^h apud Ortelium: sed
Castamenæ, seu ut Arabes proferunt, **قَمَطُونِيَا** & **قَمَطُونِيَا** ⁱ *Castamunia*
situs à Claudia differt: nam Abulpheda ⁱ teste, **قَمَطُونِيَا** ⁱ *Castamunia*
قَمَطُونِيَا ⁱ *Castamunia* inter ⁱ *Ancyram* iter quinque dierum est, *Castamunia*
ad ortum Ancyra posita. Cœnobium Modik, & cœnobium Barsumæ
in regione Claudiæ sita esse, liquet ex ^k Chronico Barhebræi. Aliud ^k Hoc tom. pag.
234. & 341.
^l Ibid. pag. 350.
^m Tom. 1. Bibl.
Orient. pag. 614.
ⁿ Hoc tom. pag.
373. 376. 380.
^o 381.

monasterium in eadem regione ^l à Gajasa conditum. Thomas ^m Clau-
diæ Episcopus circa annum Christi 990. sub Joanne Abdon Patriarcha
vixisse dicitur ad calcem vetustissimi Codicis Syriaci, qui nuper in Bi-
bliothecam Vaticanam illatus est. Dionysius Saliba ⁿ cognomento
Haripha, ab anno 1224. ad 1273. eandem Ecclesiam rexisse fertur.

Cœnobiorum Episcopi. Vide Monasterium.

Constantina. Vide Tela.

Cudidia. Vide Beth-Cudidia.

S. Crucis cœnobium in Zag. Vide Zag.

Cyprus.

قُصْطَنْطِيَا, maris mediterranei Insula notissima. Post ter-
tiam & quartam Synodum quum Oriens in factiones divisus esset, tres
Cypri partes Syriacum ritum amplexæ sunt, ut ^o notavi tom. 1. ni- ^o Pag. 171.
mirum Maronitæ, Jacobitæ, & Nestoriani, qui suos ibidem Episco-
pos habebant. Jacobus Edessenus, qui ^p anno Christi 708. obiit, in ^p Hoc tom. pag.
epistola ad Adæum Presbyterum de Benedictione ^q Aquæ in nocte Epi- ^{337.}
phanix, Proclum Cypri Episcopum laudat, eumque auctorem Oratio- ^q Cod. Ecchell.
nis illius Syrorum, *magnus es Domine* &c. agnoscit. Paulus ejusdem ^{Syr. 4. pag. 274.}
Insulæ Episcopus anno Græcorum 935. Christi 624. triginta S. Grego-
rii Nazianzeni Homilias è Græco in Syriacum sermonem convertit, ut
liquet ex annotatione, quam ex Codice Nitriensi tom. 1. descripsi. An
uterque Jacobita fuerit, non constat. Constat tamen Jacobitis anno
Christi 1264. Episcopum præfuisse ^r Athanasium, qui in Chronico ^r Hoc tom. pag.
Bar-hebræi ordinationi Ignatii III. Patriarchæ interfuisse dicitur. In ^{379.}
Appendice ad idem Chronicon ^s narratur, Episcopum Cypri unacum ^s Ibid. pag. 383.
Episcopis Hierosolymæ, Gargar, & Alepi anno Christi 1349. Sifi-
dem Ciliciæ urbem petiisse, ibique Philoxenum Damasci Episcopum
in

Cyprus

Damasc

DE MONOPHYSITIS.

in Patriarcham Antiochiæ & Syriæ adversus Ignatium Ismaëlem, qui Mardæ sedebat, instituisse. Quum autem Leonardus Abel Nuncius Apostolicus Ignatium Davidem Jacobitarum Patriarcham anno Christi 1583. visitavit, Isaacus ^a Cypri ejusdem sectæ Archiepiscopatum tenebat. Dionysius ^b ad annum Christi 1454. & 57. & Athanasius ^c Cypri Episcopi in Pontificali Syrorum Jacobitarum laudantur: & Dionysius quidem ordinasse dicitur Salomonem Diaconum & Joannem Presbyterum in Ecclesia S. Behenami Magusæ anno Græcorum 1765. & Abrahamum Diaconum in Ecclesia Deiparæ Licosia anno Græcorum 1768. Athanasius verò in eadem Deiparæ Ecclesia Presbyteros Jacobum, Aaron, Joannem; Diaconos Aaron, Isam, Constantinum, Mamam, Ephræm: in Ecclesia autem S. Georgii Diaconos Davidem, Barsumam, Talam, & Abdelmeisiam, ut in laudato Pontificali adnotatur. Est autem *Magusa* مغوصا Cypri urbs, vulgò *Famagosta*, olim *Arsinoë* ^d ad Ἀρμύχασον promontorium, unde corruptum *Famagostæ* & *Magusæ* nomen puto. *Licosia* verò, seu ut Syri scribunt, لېψωσία *Lephcosia*, vulgò *Nicosia*, vetus *Ledrum*, seu *Leuteon* est, mediterranea Cypri civitas, teste Stephano Lusignano, cujus meminit Sozomenus ^e & S. Hieronymus ^f.

^a Thomas à Jesu lib. 7. de convers. gent. pag. 386.
^b Cod. Ecchell. 4. pag. 80.
^c Ibid. pag. 80. 97.

^d Vide Cellar. in Geogr. antiq. tom. 2. pag. 271.

^e Lib. 2. hystor. Eccl. cap. 2.
^f Catal. Script. Ecclesiæ in Triphyllia.
^g Vide Cellar. geograph. antiq. tom. 2. pag. 426.

Cyrus.

Cyrus قورس Syriæ urbs, *Cyrrhus* & *Cyrrus* & nonnullis dicta; caput regionis Cyrrhæsticæ, quam Syri ܩܝܪܝܬܐ regionem *Crustensium* appellant: ut enim ex ܕܐܪܡܫܝܩ *Darmisuk* Damascus, derivant ܕܐܪܡܫܝܩܝܬܐ *Darmuskojo* Damascenus; sic ex ܩܝܪܝܬܐ *Cyros*

Cyrus, ܩܝܪܝܬܐ *Crustoj* Cyrensis. In Chronico Dionysii unus Cyri Episcopus Monophysita occurrit Sergius, qui anno Christi 518. à Justino Imperatore in exilium pulsus est. Vivebat ^h anno Christi 533. quo ex parte Severianorum adfuit in Collatione habita Constantino- poli sub Justiniano Imperatore. Cyrrhensium seu Crustenorum Jacobitarum schisma, ex Bar-hebræi Chronico fusè descripti ⁱ hoc tomo.

^h Hoc tom. pag. 89.

ⁱ A pag. 342.

Damascus.

Damascus ܕܐܪܡܫܝܩ, notissima Syriæ civitas. Thomas ^k Episcopus Monophysita ei præerat anno Christi 518. quo in exilium pulsus est. Anastasius ^l anno 818. ordinationi Dionysii Patriarchæ interfuit. Timotheus ^m Synodicam Joannis Antiocheni ad Jusabum Alexandrinum anno 846. attulit. Joannes ⁿ anno 1211. legatione functus est Joannis Antiocheni Jacobitarum Patriarchæ ad cognominem Alexandrinum Patriarcham, ut ad calcem Codicis ^o Nitriensis II. refertur. Joannes ^p alter Damasci Episcopus in cœnobio Gavicatæ, quod apud Mopsuestiam Ciliciæ urbem situm est, unacum reliquis Episcopis Jacobitis anno 1264. adfuit, quum Ignatius III. Patriarcha ordinatus est. Philoxenus ^q ex ejusdem urbis Episcopo in Patriarcham

^k Hoc tom. pag. 327.

^l Ibid. pag. 344.

^m Ibid. pag. 348.

ⁿ Ibid. pag. 236.

^o Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 561.

^p Hoc tom. pag. 379.

^q Ibid. pag. 383.

Syriæ

D I S S E R T A T I O

Syriæ anno 1349. à schismaticis electus fuit. Dioscorus Jacobus ^a *Hoc tom. pag. 461.* Barkainæus Damasci Episcopatum usque ad annum 1360. tenuit, quo dignitatem Maphriani usurpavit. Joseph ^b Bar-Nisan anno 1445. ^b *Ibid. pag. 385.* ab Ignatio Behenamo Patriarcha Damascum, Emesam, totamque Phœniciam regendam suscepit: ex quo tempore unus Jacobitarum Episcopus præesse cœpit diœcesibus Damasci, Heliopoleos, Caræ, Sadad, Nabachæ, Tripolis, Emesæ, & Apameæ. Idem Joseph ^c *Ibidem.* anno 1458. à Patriarcha Chaleph Maphrianus Orientis assumpto Cyrilli nomine creatus, paucis post mensibus Emesæ decessit. Antequam verò ad Maphriani dignitatem evectus esset, quum adhuc Basilus Maadani Maphrianus viveret, è Syria in Mesopotamiam profectus, vacuam Sedem Dioscoro cognomento Ebn-Dsau Nabachæo reliquit, qui ad calcem Codicis ^d Arabici XL. anno Christi 1454. die 24. No- ^d *Ibid. pag. 509.* vembris Damascenæ Ecclesiæ præfuisse dicitur. Dioscoro successit Noë Libaniota ^e, etsi Emesæ Episcopus passim dicatur: qui anno ^e *Ibid. pag. 462.* 1489. Maphrianus, & anno 1494. Patriarcha Jacobitarum creatus est. Sub Ignatio Davide anno 1583. Jesu ^f Damascenus Jacobitarum ^f *Thomas à Jesu lib. 7. pag. 386.* Episcopus in cœnobio Deiriloomor, quod apud Heliopolim situm est, Sedem habebat, ut infra dicam. Postremus Jacobitarum Damasci Episcopus Gregorius Abdalazal paucis abhinc annis excedere urbe compulsus est: eamque Ecclesiam hæretico Pastore vacuam, annuente Sacra Congregatione de Propaganda Fide, accepit catholicus Syrorum Episcopus Petrus Messiercia: quo paulò post defuncto, ab eadem Sacra Congregatione nuper substitutus fuit Nehemes, quem olim conspirantes Jacobitæ ex urbe Alepo Adanam unacum Petro Patriarcha, aliisque orthodoxis ejusdem Syrorum nationis Episcopis in exilium miserant.

Danielis oppidum. Vide Beth-Daniel.

Dara.

Dara ܕܪܐ, Mesopotamiæ urbs, Nisibi distans, teste Procopio ^g, stadiis centum minus duobus, à limite autem utriusque Imperii, ^g *Lib. 1. de bell. Pers. cap. 10.* Romanorum scilicet & Persarum, stadiis circiter triginta septem. Anno Christi 506. ex vico urbs facta, ut scribunt Josue Stylites ^h, ^h *Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 281.* Dionysius Patriarcha, & Zacharias Melitenensis ⁱ: qui addit primum ⁱ *Hoc tom. pag. 58.* Daræ Episcopum à Thoma Amidenfi ordinatum fuisse Eutychianum: deinde Thomam Abdiæ filium, qui Justinii jussu in exilium pulsus, quod Synodum Chalcedonensem recipere nolisset, anno Christi 540. obiit. Urbe autem in Saracenorum potestatem anno 641. redacta, Darenfis Sedes ab Amidenfis Metropolitæ jurisdictione exempta fuit, imò in Archiepiscopalem erecta, ut hoc tomo ^k observavi. David ^k *Ibid. pag. 119.* Daræ ^l Episcopus ad annum Christi 755. in Chronico Dionysii lau- ^l *Ibid. pag. 110.* datur, & anno 775. Patriarchalem dignitatem usurpassè dicitur. ^{111. & 112.} Joannes ^m ejusdem urbis Episcopus, qui doctissima commentaria in ^m *Ibid. pag. 219.* S. Dionysium reliquit, sub Dionysio Patriarcha circa annum 830. ^{347.} *cla.*

DE MONOPHYSITIS.

claruit. Sub Joanne Mardæ^a Episcopo circa annum 1130. ea Eccle-^{a Hoc tom. pag. 216.}
sia conjuncta erat Mardæ, Nisibi, Haran, Chaboræ, & Capharturæ,
ut suprà observavi.

Deiriloomor. Vide *monasterium Deiriloomor.*

Dolucha, Do-
liche, seu Du-
lichia.

Dolucha ܕܠܚܐ, Ptolemæo *Doliche*, aliis *Dulichium*, & *Dulichia*
urbs Syriae, XII. millibus passuum à Samosatis distans. In Collatione
Catholicorum cum Severianis habita Constantinopoli sub Justiniano
anno 533. Philoxenus ejus urbis Episcopus dicitur à Monophysitica
hæresi ad orthodoxam fidem conversus: quem Bar-hebræus^b Philo-^{b Hoc tom. pag. 327.}
xenum minorem nepotem ex sorore Philoxeni Mabugenfis appellat.

Edeffa.

Edeffa ܐܕܝܬܐ, aliàs ܐܕܝܬܐ *Orrboa*, & ܐܕܝܬܐ *Arach*, teste^c S. E-
phræm: Arabibus *Raba*, & ܐܕܝܬܐ *Orpha*: nonnullis *Roba*: urbs
Mesopotamiæ insignis. Episcoporum ejus seriem ab anno Christi 313.
ad annum 769. ex Chronico Dionysii^d tom. 1. descripsi. Quæ ad^{d Pag. 124.}
Jacobitas spectant, huc revoço. Paulus^e Edessæ Episcopus Mono-
physita anno Christi 522. die 27. Julii Euchaita in exilium pulsus est,
quod Synodum Chalcedonensem minimè admitteret. Asclepius^f ^{f Ibidem.}
Catholicus in ejus locum substitutus, obiit anno 525. quo defuncto
Paulus poenitentia^g ductus, supplicem libellum Euphrasio Patriarchæ^{g Ibid. pag. 413.}
obtulit, suamque Sedem recuperavit, quam tenuit usque ad diem 30.
Octobris anni 526. Andreas^h Pauli successor vixit ad finem anni 532. ^{h Ibid. pag. 414.}
Adaüsⁱ ab anno 533. Edessenam Ecclesiam regendam suscepit. Eu-
lalium^k Cedrenus scribit Edessæ Episcopum fuisse, quum Imago
Achiropœta inventa fuit. Amazonium^l Catholicis præfuisse testatur^{l Hoc tom. pag. 325.}
Bar-hebræus, quo tempore hæreticorum Episcopus erat Theodorus.
Nec dubium quin subsequutis etiam temporibus suum orthodoxi Epi-
scopum habuerint. Sed ut ad Jacobitas revertar, Jacobus Baradaüs
seu Zanzalus, cognomento Phasilta^m apud Dionysium sedisse legitur^{m Tom. 1. pag. 424.}
usque ad annum Christi 578. Bar-hebræusⁿ eum non Edessæ Episco-
pum, sed Metropolitam œcumenicum appellat; idest, nulli Sedi ad-
dictum, sed ubique apud suos gregales Metropolitico jure fungentem.
Phasilta autem nomen cœnobii est, in quo Jacobus monachum egerat
antequam Episcopus Edessenus fieret. In pervelto Sanctorum^o Ka-
lendario, quod Saliba Barchiron Presbyter ad calcem Codicis Syriaci
XXXII. exaravit, Jacobus Phasilta à Baradæo distinguitur: Sic
enim habetur ad diem 2. Julii: ܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ

: ܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ
Sergii, qui successit Jacobo Baradæo (idest in Patriarchatu) anno
Græcorum nongentesimo secundo: & ad diem 31. ejusdem mensis:
ܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ
ܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ ܕܐܕܝܬܐ

DISSERTATIO

Jacobi Episcopi Phasiltæ ex Umka Izalæ oppido, qui fuit discipulus Jacobi magni cognomento Baradæi: quod & indicatur in Formula Fidei ^a, quam electus Patriarcha vel Episcopus ante consecrationem ^a In Pontificali coram Præsidente Synodi emittere solet apud Jacobitas, ubi præter S. Jacobum Apostolum duo alii Jacobi recensentur, nimirum Syr. pag. 94.

ܝܚܝܥܝܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ Jacobus Patriarcha, & Jacobus Phasiltæ: quasi prior Jacobus Baradæus sit, à posteriori Jacobo Phasiltæ distinctus. Verum tam Bar-hebræus ^b & Jacobus ^c Tagritensis, quam b Hoc tom. pag. 327.

Codices Liturgici Baradæum cum Jacobo Phasiltæ unum eundemque faciunt. Idem Bar-hebræus quo tempore Jacobus Baradæus in vivis erat, duos Edessæ Episcopos memorat, quos Dionysius in Chronico prætermisit: Theodorum scilicet ^d sub Sergio Patriarcha circa annum d Ibid. pag. 325.

540. & Thomam ^e ad annum 542. quo Paulus Niger Patriarcha ordinatus fuit. Baradæo ^f autem anno 578. die 30. Julii defuncto, e Ibid. pag. 331.

Severus ^g Jacobitis Edessæ commorantibus præfuisse dicitur in Chronico Dionysii ad annum Christi 603. Sergium ^h Severo præmittit f Ibid. pag. 332.

Bar-hebræus, qui circa annum 591. in scripta Petri Patriarchæ insurgens, propriam sectam constituit, ut supra dixi, quum de Sergianis hæreticis sermonem feci. Post Severum Esaias ⁱ à Chosroë Persarum g Tom. 1. p. 425.

Rege circa annum 604. eodem Bar-hebræo teste, in Edessenam Ecclesiam intrusus fuit. Simeon ^k anno 650. obiit. Cyriacus Simeoni ^l anno 651. suffectus est. Jacobus ^m cognomento Interpretes librorum, vulgò Edessenus, anno 677. Cyriacum excepit, teste Dionysio: h Hoc tom. pag. 333.

cui ⁿ Bar-hebræus repugnat, quum hunc Jacobum dicat ab Athanasio Patriarcha ordinatum Episcopum; Athanasium verò ab anno Christi 684. ad annum 687. Patriarcham fuisse. Abdicante Jacobo Episcopatum suscepit Abibus sub Juliano Patriarcha, ut asserit ^o Bar-hebræus, qui defuncto paulò post Abibo Jacobum ad suam Sedem redire coactum affirmat, eamque mensibus quatuor dumtaxat tenuisse: idest, usque ad diem 5. Junii anni Christi 708. quo mortuus est. Rem i Ibid. pag. 334.

aliter narrans ^p Dionysius, Jacobum scribit ab anno 677. ad annum 710. sedisse: Abibum verò ^q defuncto Jacobo ab anno 710. ad annum 729. Constantinus ^r Abibo successit vixitque usque ad annum 754. Timotheus ab anno 754. ad annum 761. Simeon ^s ab k Tom. 1. p. 425.

anno 761. ad 762. quo abdicavit. Zacharias ^t Stylites ab anno 762. ad annum 769. quo Edessa ejectus fuit. Elias ^u Zachariæ substitutus l Loc. cit.

anno 769. Theodosius ^x Dionysii Patriarchæ frater, qui librum Carminum S. Gregorii Nazianzeni è Græco Syriacum fecit, circa annum 825. Edessenam Ecclesiam regebat. Constantinus ^y ad annum m Tom. 1. p. 426.

Græcorum 1172. Christi 861. sub Joanne Patriarcha floruisse dicitur n Hoc tom. pag. 335.

ad calcem Codicis Syriaci III. Athanasius ^z anno 1074. Basilio Patriarchæ manum imposuit. Basilus ^a Abugaleb, cognomento Barfabuni, ab Athanasio VII. anno 1094. ordinatus, quadragesimo post o Ibid. pag. 336.

die p Tom. 1. p. 426.

q Tom. 1. p. 426.

r Tom. 1. p. 428.

s Tom. 1. p. 428.

t Tom. 2. pag. 105.

u Tom. 1. p. 428.

x Loc. cit.

y Hoc tom. pag. 345.

z Tom. 1. p. 607.

a Hoc tom. pag. 356.

b Hoc tom. pag. 212. & 358.

Emesa

Euphen

Gargar.

DE MONOPHYSITIS.

die ab eodem depositus fuit: qui idem fortasse est cum Basilio Edeffeno Episcopo, quem ^a Bar-hebræus tria carmina metro S. Jacobi, hoc est, ^a *Hoc tom. pag. 317.* dodecasyllabo, de Edeffæ expugnatione composuisse testatur. Basilius ^b alter, cognomento Barsumna, è Chisumensi ad Episcopatum ^b *Ibid. pag. 361.* Edeffenum anno 1143. evectus, obiit circa annum 1169. Athanasius ^c Denha à Michaële Patriarcha anno 1169. ex Ecclesiæ Edeffænæ ^c *Ibid. pag. 364.* Archidiacono in Episcopum ordinatus. Theodorus ^d cognomento ^d *Ibid. pag. 231.* Sukair, anno 1207. Joannis XIV. partes adversus Michaëlem juniorem adjuvit. Joannes ^e anno 1223. sub Ignatio Patriarcha laudatur ^e *Tom. I. p. 611.* in fine Codicis Syriaci VI. Michaëlis ^f meminit Thomas à Jesu ad ^f *ib. 7. de conversione genti. pag. 386.* annum 1583. Eliam Edeffæ Jacobitarum Episcopum ineunte anno 1716. Alepo Tripolim socium itineris habui, qui jussu Isaaci ejusdem gentis Patriarchæ dispersos per Syriam, Phœniciam, & Palæstinam Jacobitas visitavit. Gabriel, Daniel, Agæus, & Abdas Edeffeni Episcopi laudantur in Calendario ^g Syriaco Jacobitarum ad diēs Januarii 9. ^g *Cod. Syr. 32. hoc tom. p. 505.* Februarii 17. Aprilis 28. Julii 7. & Decembris 23.

Emesa.

Emesa ^h *سمرقند*, Ptolemæo & Ammiano *Emissa*, Stephano *Emisa*, Plinio *Hemisa*: Phœniciæ urbs in austrum Apameæ: nunc subjecta uni Jacobitarum in Phœnicia & Syria propriè dicta commorantium Episcopo, qui Damasci ut plurimum sedet: olim suos Episcopos habuit; quos inter ^h Abraham in chronico Bar-hebræi anno 649. dicitur ^h *Hoc tom. pag. 335.* Theodoro Patriarchæ, & ⁱ Jacobus anno 897. Dionysio II. manum ⁱ *Ibid. pag. 349.* imposuisse. Noë Libaniota ^k ex Emesæ Episcopo anno 1489. Ma- ^k *Ibid. pag. 462.* phrianus ordinatus est.

Euphemia.

Euphemia ^l *عُفْمِيَا*, Mesopotamiæ urbs, quam Josue Stylites ^l *1 Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 276.* *Euphediam*, Abulpheda ^m *فامية* *Phamiam* appellat: à priscis temporibus Episcopos Jacobitas habuit. Joannes ⁿ Euphemiæ Episcopus, Jacobo Zanzalo æqualis, circa annum Christi 540. in chronico Bar-hebræi laudatur. Elias ^o anno 709. in Patriarcham electus fuit, postquam Euphemiæ Ecclesiam annis duodeviginti rexisset. Athanasius ^p ejusdem urbis Episcopatum anno 846. gerebat, quo à Joanne III. ad Jusabum Alexandrinum Patriarcham unâcum Timotheo Damasci Episcopo allegatus fuit. In Synodica ^q Joannis Patriarchæ ad Men- ^q *Ibid. pag. 139.* nam, quæ anno Christi 969. scripta fuit, inter Episcopos, qui unâcum eodem Joanne in exilio erant, Sergius recensetur Euphemiæ Episcopus, non Apameæ, ut hoc tomo ^r observavi. ^r *Pag. 478.*

Gargar.

Gargar ^s *گارجار*, castrum ad provinciam Amidæ spectans teste ^s *Hoc tom. pag. 369.* Bar-hebræo, qui illud ^t inter septem diœceses enumerat Melitinæ urbi ^t *Ibid. pag. 260.* adjacentes. *Carcar* ^u *كركر* appellatur ^u Abulphedæ, qui ipsum affirmat ^u *In tab. geogr. 217.* omnium ætatis suæ in Syria castrorum munitissimum fuisse ad occidentalem Euphratis partem positum apud ^x *Cachtam*, quam ^x *In tab. geogr. 213.* bi- ^y *Hoc tom. pag. 361.* diui iter à Melitina distare suprâ affirmaverat. Timotheus ^y Gargaren- ⁿ

DISSERTATIO

sis Episcopus anno Christi 1138. Athanasium VIII. Patriarcham in cœnobio Cancratæ Presbyterum ordinavit. Idem ^a Timotheus quinquennio post, operâ Gofelini Edeffæ Comitis, ad Episcopatum Samofatenum translatus est. Joseph ^b nepos & coadjutor Timothei ab Athanasio VIII. Abugalebi monachi & Joannis Episcopi Mardæ hortatu in cœnobium Macronæ circa annum 1160. detrusus. Ignatius ^c Timotheo successit, & Michaëlis Patriarchæ anno 1167. itineris socius fuit, quum Edeffa, Chisuma, & cœnobio Bared lustratis, Hierosolymam petiit. Simeon Manemita ^d antequam factionis suæ Patriarchatum adeptus esset, Gargarensi præfuerat Ecclesiæ usque ad annum 1421.

Garme.

Garme ^e Beth-Garme ^f Arabibus ^g Bagerma: Metaphrastii ^h Betgerme: Agathiæ & Scholastico ⁱ Cerna: regio Assyriæ, qua urbes Dakuka, Sciahar-Kadta, Buazicha, aliæque continentur, quas Elias ^j Damascenus Nestorianorum Episcopus recenset. Apud Jacobitas anno Christi 969. Episcopum ^k Constantinum habuit, qui cum Joanne Patriarcha jussu Græcorum ^l Imperatoris in exilium pulsus fuit.

Gehon.

Gehon ^m regio Ciliciæ, quam fluvius ⁿ Gehon ^o, Græcis, ^p Pyramus alluit. Basilium ^q ejus loci Episcopus post obitum Joannis XIII. cujus in Cella propter elegantissimum characterem & propter rerum gerendarum peritiam morabatur, Patriarchali ejus Sigillo usus anno 1148. Melitensem sibi Episcopatum vendicavit, postquam nepotem suum Ecclesiæ Gehonis coadjutorem sibi substituisse. Athanasius ^r VIII. eodem anno Melitinâ eum in diœcesim suam excedere jussit. Anno 1167, Michaël ^s Patriarcha tam Basilium, quam ejus nepotem ob varia, quorum accusabantur crimina, Episcopatu Gehonis dejecit. Anno verò 1169. in cœnobio ^t Barsumæ Concilium indixit, in quo Abugalebum monachum Gehonis Episcopum ordinavit.

Germanicia,
seu Marbas.

Germanicia ^u Syris & Arabibus vulgò ^v Marbas ^w, Euphratesiæ urbs, duodecim millibus passuum à ripis fluvii Gehonis distans, teste ^x Abulpheda: quam ^y Baniciam ^z corrupto ex Germanicia nomine appellari scribit ^{aa} Edenensis; sed cum ^{ab} Mabugo, quæ eadem ac Hierapolis est, ex auctoritate cujusdam anonymi Syri perperam confundit. Thomas ^{ac} senior Germaniciæ Episcopus hæresim Monophysitarum acriter propugnavit ab anno 518. quo Justinus jussu in exilium pulsus est, usque ad annum 533. quo Collatio Catholicorum cum Severianis Constantinopoli habita fuit, Thomas alter, cognomento Heracleensis, ejusdem urbis Episcopatum gessit ad annum 616. quo, ^{ad} Bar-hebræo teste, à Domitiano Melitensi

^a Hoc tom. pag. 361.

^b Ibid. pag. 362.

^c Ibid. pag. 363.

^d Ibid. pag. 385.

^e Renaud. to 2. Liturg. Orient. pag. 271.

^f Apud Lipom. tom. 2. in vita S. Bademi.

^g Lib 4. p. 136.

^h Hoc tom. pag. 459.

ⁱ Ibid. pag. 139.

^k Ibid. pag. 351.

^l Abulpheda

num. 185. &

fol. 66.

^m Hoc tom. pag. 360.

ⁿ Ibid. pag. 361.

^o Ibid. pag. 363.

^p Ibidem.

^q Ibid. pag. 91.

^r In tab. geogr.

num 209.

^s Hoc tom. pag. 92.

^t Ibid. & p. 91.

^u Ibid. pag. 89.

^v & 92.

^x Ibid. pag. 334.

nenfi

DE MONOPHYSITIS.

nenſe exagitatus, in *Ægyptum* proſectus eſt, habitavitque in *Anton Alexandria* in ſacro *Antonianorum* monaſterio; ubi memorabili diligētia ſacrum *Evangeliorum* Codicem & reliquos novi *Testamenti* libros admodum exacta & accurata emendatione reſtituit poſt primam *Verſionem* *Philoxeni Mabugenſis* ſtudio elaboratam. Idem *Barhebræus* ^a Thomam *Mabugi* Episcopum vocat, non quod *Germanicia* cum *Mabugo* eadem ſit, ſed quia utrique *Thomas* præfuit. *Joannes* ^b *Germaniciæ* Episcopus anno 818. electioni *Dionysii I.* interfuit. *Joannes* ^c alter anno 910. *Joannem IV.* Patriarcham in cœnobio *Tel-Sephre* ordinavit. *Dionysius* ^d *Jacobus Barſalibi* anno 1154. ab *Athanasio VIII.* Episcopus *Marhaſenſis* creatus eſt: anno 1155. *Mabugenſi* diœceſi ab eodem auctus: demum anno 1167. à *Michaële Athanaſii* ſucceſſore ad *Eccleſiam Amidenſem* translatus.

Gezerta, Gezira. Vide *Gozarta.*

Giaaphar Caſtrum.

Giaaphar caſtrum جياافر, *Abulphedæ* قلعة جيب *Arx* ^e *In tab. geogr. num. 234*
Giaabar, olim دوسريه *Duſaria* appellata, quod à *Duſaro* Duce exercitus *Naamanis* filii *Monderi*, eodem *Abulpheda* teſte, condita fuiſſet: mox caſtri *Giaabar* nomen accepit à *Giaabaro*, qui eā potitus fuit. Inter *Rakam* & *Balam* juxta *Euphratem* ad auſtrum poſita eſt. *Athanaſius VIII.* anno 1148. quo in Patriarcham ordinatus eſt, *Baſilium* ^f *Amidæ* Episcopum in caſtrum *Giaaphar* tranſtulit. ^f *Hoc tom. pag. 361.*

Gozarta, ſeu Gazarta.

Gozarta, ſeu Gazarta كردستان, hoc eſt, *Infula*, & cum addito كردستان *Gozarta* & *Cardu*, *Cardoa* ſcilicet, ſeu *Carduchia*, à proximis *Carduchiis* ^h montibus ſic dicta: *Nestorianis* كردستان
Gozarta ⁱ *Zebedæa*: *Arabibus* ^k جزيرة *Gezira*, & cum addito, جزيرة ابن عمر
Gezirat-Ebn-Omar: *Bezabde*, & *bizabda* dicitur ^l *Ammiano*: *Zabdicene* ^m *Hieronymo*: *Gezerta* denique *Maſio* ⁿ, qui eam *Tigris Infulam* vocat, *XII. circiter paſſuum millibus ſuprà Moſul* (*Moſul*) poſitam, decem ſerè millia paſſuum ſuo ambitu continentem, muris undique cinctam, & à paucis aliis, quàm *Chriſtianis* hominibus habitatam. Inter Episcopatus *Maphriano* ſubjectos ^o octavo loco recenſetur. *Baſilius* ^p *Marcianus* *Geziræ* Episcopus anno *Chriſti* 1172. ab *Arabibus* ejuſdem *Infulæ* in carcerem detrufus, *Jacobitarum* operâ liber dimiſſus fuit. *Dionysius* ^q *Capharſaltenſis* ejuſdem loci Episcopatum ad annum 1222. tenuit, quo ab *Ignatio* Patriarcha in *Maphrianum* ordinatus eſt. *Gregorium* ^r *Joſephum* anno 1243. *Joannes Bar-Maadani* *Maphrianus* Episcopum *Geziræ* inſtituit. *Gregorius Bar-hebræus* ^s item *Maphrianus* *Joannem Vchebum*, & *Dioſcorum Gabrielem* Episcopos ejuſdem urbis creavit, quorum prior ab anno 1266. ad annum 1280. vixit, alter anno 1285. ordinatus fuit, poſtquam ea *Eccleſia* ad quinquennium vidua manſiſſet. *Ignatius* ^t *Chaleph* eandem *Eccleſiam* rexit uſque ad annum 1455. quo ad *Patriarchalem* dignitatem aſcendit. ^t *Ibid. pag. 385.*

DISSERTATIO

- Guba.** *Guba* ܡܚܒܐ, una ex septem diocesisbus Melitinæ proximis, quas Bar-hebræus ^a ejusdem loci olim Episcopus recenset. Dionysius ^b Barmaudiana Gubæ Episcopatum usque ad annum Christi 1096. rexit, quo ab Athanasio VII. ad Melitinensem Episcopatum evectus fuit. Lazarus ^c ante annum Christi 1246. ei Ecclesiæ præfuit. Gregorius ^d Bar-hebræus in locum Lazari ab Ignatio Patriarcha suffectus, anno 1247. ab eodem ex Guba in Lacabenam translatus est. Barsuma ^e Lazari ex fratre nepos Bar-hebræum excepit.
 ^a *Hoc tom. pag. 260.*
 ^b *Ibid. pag. 358.*
 ^c *Ibid. pag. 246.*
 ^d *Ibid. pag. 246.*
 ^e *Ibid. pag. 246.*
- Gulmarga.** *Gulmarga* ܡܚܒܐ, apud Sigaram urbs ad Maphriani ditionem olim spectans. Jonas ^f Gulmargæ Episcopus in Synodo Episcoporum Orientalium in monasterio Canoscia ditionis Sigaræ habitamatus, à Joanne Bionita Maphriano, quod decretum Synodi sperneret, Episcopatu dejectus est.
 ^f *Ibid. pag. 432.*
- Gumæ.** *Gumæ* ܡܚܒܐ, regio & agri Antiocheni, teste Bar-hebræo, qui ^h eam inter Episcopatus Antiochenæ dioceseos recenset. *Giumam* ܡܚܒܐ appellat Abulpheda ⁱ additque ^k aliàs *الراوندان Ravandan* nuncupari. Matthæus ^l sub Joanne Barmaadani, Dionysio Angur, & Ignatio III. Patriarchis ei Ecclesiæ præfuit ab anno 1255. ad annum 1264.
 ^g *Ibid. pag. 336.*
 ^h *Ibid. pag. 260.*
 ⁱ *In descript. Syrie fol. 66.*
 ^k *Tab. geogr. num. 220.*
 ^l *Hoc tom. pag. 377.*
- Gumal.** *Gumal* ܡܚܒܐ, urbs in regione Maragæ sita, inter Episcopatus Maphriano subiectos quinto loco numeratur. Aitallaha ⁿ primus ejus loci Episcopus à Marutha Maphriano circa annum 629. ordinatus est.
 ^m *Ibid. pag. 419.*
 ⁿ *Ibidem.*
- Haa.** *Haa* ܡܚܒܐ, castrum ^o regionis Turabdinensis, ex qua in Calendario ^p Syriaco Jacobitarum ad diem 23. Januarii, 28. Aprilis, 16. Augusti, 21. Septembris, & 18. Novembris, ortum duxisse dicuntur Saba, Phinees, Jazdinus, & Abæus Abbas Cartaminæ. In eodem Calendario die 28. Septembris memoria colitur Jonæ Hæ Episcopi, qui in *Hemat* ܡܚܒܐ urbe martyrium subiisse fertur. Bar-hebræus ^q in Chronico ad annum 1174. meminit Ignatii Episcopi ejusdem urbis, quem ait, quum suos Presbyteros & monachos apud infidelem principem accusatum iret, à Curdis ad stipitem alligatum interiisse. Severus ^r Hæ Episcopus anno 1293. Synodo interfuit, quæ in ordinatione Ignatii Barvahibi Patriarchæ in cœnobio Ananiæ habita est. Cyrillus ^s Simeon Elianita unus ex Episcopis fuit, qui Ignatium Ismaëlem Barvahibi successorem anno 1332. ordinarunt. Philoxenus ^t Azizus Barsabta anno 1461. ex Episcopo Hæ in Patriarcham Turabdinensem electus fuit.
 ^o *Ibid. pag. 501.*
 ^p *ad calcem Cod. Syr. 24.*
 ^q *Ibid. pag. 366.*
 ^r *Ibid. pag. 382.*
 ^s *Ibid. pag. 382.*
 ^t *Ibid. pag. 383.*
- Hadeth, & Haditha.** *Hadeth* ܡܚܒܐ, scù *Hadatha* ܡܚܒܐ, Arabes *Haditham* appellant. Duplex hujus nominis civitas, teste Abulpheda ^u: altera in Me-
 ^u *In tab. geogr. num. 258.*

DE MONOPHYSITIS.

Mesopotamia ad Euphratem fluvium haud procul ab Anbara seu Pheroz-Sapor: altera extra Mesopotamiam ad Tigrim versus ortum eo loco posita, quo Zeba major Tigri miscetur, quatuordecim parasangis à Mosul distans. Haditham in Segeftana ^a habet Bar-hebraeus, cujus Episcopum Aaronem circa annum Christi 1155. ejurata Mahomerana secta, quam amplexus fuerat, ad montem Libanum apud Maronitas poenitentiae causa secessisse refert. Hadethæ ^b ad Tigrim Episcopatus Nestorianorum sub Metropoli Mosulano commemoratur in Tabula Eliæ. Ejusdem urbis Episcopus Jacobita Abraham in Codice ^c Syriaco Nitriensi II. laudatur. Joannes Hadethensis ^d Episcopus anno 1029. unacum Joanne Abdon Patriarcha Byzantium abductus, quod in erroribus Jacobitarum tuendis pertinax esset, vitam in vinculis reliquit.

Hara. Vide Harnua.

Haran, Charan seu Charræ.

Haran حاران, Arabibus ^e *Harran*, seu *Charran*: Græcis Καρ-
^{pxi}, urbs Mesopotamiae Crassi clade notissima. Joannes Episcopus Haran Monophysita anno 518. in exilium pulsus est, teste Dionysio in Chronico, ejusque memoria in Calendario ^f Jacobitarum ad diem 2. Decembris colitur. Sergius ^g in eodem Chronico ad annum Christi 546. unacum Achudeme Persarum Primate, Joanne Armeniae Catholico, Eunomio Amidæ Episcopo, Joanne Pergami, Photio Smyrnae, Joanne Kennesfrini, Joanne Callinici, Joanne Asiae, Joanne & Barsohede Persarum Episcopis claruisse dicitur. Simeon ^h ad annum 617. & Simeon ⁱ alter ad annum 729. & 746. laudantur, quorum posterior in cœnobio Cartaminae monachum egisse dicitur: utriusque autem mentio fit in Calendario ^k Jacobitarum die 3. Januarii, & 2. Junii. Joannes ^l & Isaac ^m ex Episcopis Haran anno 740. & 755. in Patriarchas electi fuere. Athanasius Sandalensis ⁿ qui Isaaco in Patriarchatu successit, ab Haranitis noctu suffocatus est, quod Abdinensem quandam Isaaci discipulum ipsis invitis Antistitem ordinare deliberasset. Dionysius ^o anno 759. sub Georgio Athanasii successore claruit. Idem Dionysius ^p ante annum 755. Episcopus Haranitarum in Chronico Dionysii per antecessum dictus fuit, quo tempore, ut supra dixi, non ipse, sed Isaac ^q sub Joanne Patriarcha Haranitis praeerat. Petrus ^r anno 1004. Joanni Abdoni Patriarchae manum imposuit. In laudato Jacobitarum Calendario Isidorus & Thomas Haranitarum Episcopi die 4. Febr. & 5. Jul. memorantur. Sub Joanne ^s anno 1125. Episcopatus Haran cum Mardæ, Chaboræ, Nisibis, Daræ, Caphartutæ, & Telbesinae conjunctus fuit, ut supra dixi.

Haretbaret.

Haret baret ܠܝܬ ܠܝܬ Armeniae minoris oppidum, ut liquet ex Abulpheda ^t qui illud inter & Amidam, castrum *Semfat am* à Samosata Euphratesis urbe diversum collocat. Idem Abulpheda ^u castrum Zaidi cum Haretbaret unum idemque facit: sic enim de quarta Armenia

^a Hoc tom. pag. 362.

^b Ibid. pag. 459.

^c Tom. 1. pag. 561.

^d Hoc tom. pag. 352.

^e Abulpheda num. 235.

^f Hoc tom. pag. 505.

^g In Chronico Dionysii.

^h Hoc tom. pag. 102.

ⁱ Ibid. pag. 105.

^k Ibid. pag. 107.

^l Ibid. pag. 505.

^m Ibid. pag. 338.

ⁿ Ibid. pag. 339.

^o Ibid. pag. 110.

^p Ibid. pag. 111.

^q Ibid. pag. 110.

^r Ibid. pag. 338.

^s Hoc tom. pag. 352.

^t Ibid. pag. 216.

^u Ibid. pag. 216.

^v Ibid. pag. 216.

^w Ibid. pag. 216.

^x Ibid. pag. 216.

^y Ibid. pag. 216.

^z Ibid. pag. 216.

D I S S E R T A T I O

والرابعة قرب حصن زباد وهو المسمى بخرت برت وخالط وارزن الروم. وما بين ذلك: *nia scribit:*

Quarta complectitur castrum Zaidi, quod Chartbart dicitur, & Chalatam & Argan Romeorum, & quidquid iis interjacet. Barhebræus in historia Dynastiarum ^a refert, Saurnavinum Mogulensium ducem Melitinâ in حرتبت Haretbaret profectum, ibidem operâ Aaronis medici ipsius Barhebræi genitoris amissam sanitatem recuperasse. Leonardus ^b Abel inter Episcopos Jacobitas, qui anno Christi 1583. sub Ignatio Davide Patriarcha vivebant, Joannem Episcopum de Hartbert numerat. Vide Zaidi castrum.

^a Hoc tom. pag. 245.

^b Apud Thomam à Jesu lib. 7. pag. 386.

Harnua , seu
Hara.

Harnua ܚܪܢܘܐ nobilis Chorasanæ urbs, quam Amrus ^c in historia Nestorianorum, & Abulpheda ^d in descriptione Chorasanæ ܚܪܢܘܐ *Harnam* appellant. Barhebræus ^e à Marutha Maphriano Episcopum Harnuæ institutum scribit. ܚܪܢܘܐ ܥܠܝܝܬܐ ܕܚܪܢܘܐ ܕܚܪܢܘܐ ܕܚܪܢܘܐ ܕܚܪܢܘܐ ܕܚܪܢܘܐ

بِحُكْمٍ مِّنَ الْوَقْدَانِ وَالْوَقْدَانِ مِّنَ حُكْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا : أَيْ بِلَاغِهِ بِحُكْمِهِ
 حُكْمُهَا مَعَ حُكْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا
 قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا :
 أَيْ سُبُلًا مِّنَ سُبُلِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا مَعَ قَوْمِهَا

Per idem tempus, inquit ^f, Orbodoxorum (idest Jacobitarum) numerus in Perside auctus est: & ingens Edessenorum numerus, qui à Persis in captivitatē abducti fuerant, domicilium in Segeſtana, & Choraſana fixere: qui ad Marutham Maphrianum legationem miſerunt, Episcopos ſibi ordinari poſtulantes. At ille unum quidem Episcopum Segeſtane inſtituit, alterum Harnuæ, & tertium Adorbiganæ.

Haffassinis. *Haffassinis* حافسين, scù حافسين, regio Tagritensis ditio-

nis, quam Arabes *هلاص* *Hassaffam* appellant, unde populi *Affassini*, seu *Affassini*, vel *Affassinitæ* dicti sunt; iique non modò Mahometani, quorum Gulielmus ^s Tyrius, Jacobus ^h de Vitriaco, & ⁱ Renaudotius meminere; verùm etiam Christiani Jacobitæ, quorum schisma suprà descripsi, & latè hoc tomo ^k exposui. Hassaffinitarum Patriarcha circa annum 820. Zebina ^l fuit, Joannis legitimi Jacobitarum Patriarchæ discipulus: Metropolitæ seu Maphrianus, Pheraa ^m à Zebina ordinatus: Pheraa Barnasicham ⁿ Moysis Barcephæ discipulum Episcopum Mosul instituit. Ejusdem factionis Episcopum fuisse Matthæum ^o cognomento *Pastorem*, Anaphoræ Syriacæ auctorem existimo, quem ex Syrorum monumentis cl. Stephanus Edenensis ^p Hassaffinitis præfuisse scribit: idque ut affirmem, non hac tantùm conjectura adducor, verùm etiam ex stylo ejusdem Anaphoræ Syriacæ, & ex more Episcoporum Syrorum ejusdem ætatis, Liturgias scilicet condendi. Sed de his alibi.

Hata-

DE MONOPHYSITIS.

Hatacha.

Hatacha ܠܬܚܐ, Abulpheda ܠܬܚܐ *Hattach*, urbs regionis Diar-
bechir, hoc est Amidensis, haud procul ^b à Maipheracta. Simeon Ha-
tachæ Episcopus anno 1293. Synodo interfuit, in qua Ignatius Bar-
Vahib ejusdem præceptor in Patriarcham ordinatus est.

^a In tab. geogr.
num. 243.
^b Hoc tom. pag.
454.

Haura.

Haura ܠܬܚܐ, Sarugensis ditionis pagus, teste Barhebræo ^c qui
Jacobum doctorem antequam ad Episcopatum Batnæ ascenderet, Hau-
ræ Periodeuten, seu Visitatorem fuisse scribit. Idem Barhebræus, ^d Jo-
annem Zucheninensem monachum ex Episcopo Hauræ in Patriarcham
circa annum 740. electum affirmat. Verum quum idem Joannes ab
eodem ^e Barhebræo & ab historix ^f Alexandrinæ scriptoribus Episco-
pus *Haran* dicatur, consequens est, ut Hauræ simul & Haran Episco-
patus rexerit.

^c Ibid. pag. 322.

^d Hoc tom. pag.
338.

^e Ibid. pag. 355.
^f Apud Renaud.
in hist. Alex.

Heliopolis. Vide *Baalbach*.

Hefna, seu *Hefen Zaid*. Vide *Zaidi castrum*.

Hefen Chipha. Vide *Chipha Castrum*.

Hefen Mansur. Vide *Mansuri castrum*.

Hegon, seu E-
ges.

Hegon ܠܬܚܐ, seu ܠܬܚܐ *Eges*: Ptolemæo & Plinio *Ægæ*, aliis
Ægea, seu pluraliter *Ægæe*: Ciliciæ oppidum, de quo latè Cellarius &
Julius Hegon Episcopus anno 518. unacum reliquis Episcopis Mono-
physitis à Justino Imp. in exilium pulsus est. In Professione ^h Fidei,
quam Ordinandus coram Pontifice Jacobita emittit, Cyrus & Joannes
Ægeatæ inter hæreticos damnantur.

^g Tom. 2. geogr.
antiq. pag. 246.

^h In Pontif. Syr.
Cod. Ecchell. 4.
p. 95.

Epiphania.

Epiphania ܠܬܚܐ, Ciliciæ urbs non longè ab Issio, alia ab Epi-
phania Syriae, quæ Evagrii Scholastici patria fuit. Paulus Epiphaniæ
in Cilicia Episcopus à Dionysio inter eos recensetur, quos Justinus Imp.
anno 518. exilio multavit.

Hierusalem.

Hierusalem ܠܬܚܐ: Græcis Latinisque Patriarchatus: Jaco-
bitis, Coptis, Armeniis, & Nestorianis simplex Archiepiscopatus
Patriarchæ eorum subjectus: etsi speciosum apud Jacobitas quinti Pa-
triarchæ titulum ei Ecclesiæ delatum invenio in Relatione Leonardi ⁱ
Abel. Post dejectionem Theodosii monachi, qui ^k Juvenalis Patriar-
chæ Hierosolymitani Sedem invaserat, primusque Monophysiticis er-
rores in ea Ecclesia disseminarat, cœperunt Monophysitæ proprium
ibi gregem constituere; accedente præsertim Zenonis & Anastasio Im-
peratorum patrocínio, qui plurimum iis favebant. Quoniam verò sub
Justino Catholicus Oriens de hæreticis triumphavit, & monachorum
S. Sabæ zelo Hierosolymitana Sedes à Monophysitarum faucibus præ-
servata est, ii paulatim imminuti non Patriarcham, sed Episcopum si-
bi constituerunt, qui Antiocheno ipsorum Patriarchæ subesset: ea pla-
nè ratione, qua Anthimo Constantinopolitana Ecclesia dejecto, dis-
persos per eum Patriarchatum sectarios Joannes Asia Episcopus rege-
bat,

ⁱ Apud Tho-
mas à Jesu p.
386.

^k Hoc tom. pag.
55.
Evagr. lib. 2. c. 5.

D I S S E R T A T I O

bat, ut suprà notavi. Primus Hierosolymorum sectæ Jacobiticæ Episcopus in Chronico Bar-hebræi Severus ^a occurrit, qui anno Christi 595. vel juxta alios, anno 597. Athanasium I. Patriarcham in cœnobio Kennefrinensi ordinavit. Ignatius Romanus ^b ex Hierosolymitano Jacobitarum cœnobio, quod Magdalenæ ^c dicitur, in Barfumæ monasterium ab Athanasio VIII. circa annum 1140. evocatus, Sanctæ urbis Episcopatum accepit, quem ^d usque ad annum 1185. per integros quinque suprà quadraginta annos tenuit. Dionysius Barfali-
bæus ^e suum de Liturgia Syriaca commentarium huic Ignatio nuncupavit. Athanasius ^f Michaëlis Patriarchæ frater Ignatio suffectus, à monachis ejus urbis nequaquam exceptus est: ad fratrem igitur regressus, Antiochiæ ^g obiit die 21. Octobris anno Græcorum 1504. Christi 1193. ejusque in locum ab eodem Michaële Patriarcha Ignatius Sahada cœnobii Duair archimandrita subrogatus est. Athanasius ^h Hierusalem Episcopus anno 1264. ordinationi Ignatii III. Patriarchæ in cœnobio Gavicathæ interfuit. Isa ⁱ Hierosolymæ totiusque Palæstinae ab Ignatio Behenamo anno 1445. Episcopus ordinatus est. Gregorius ^k Jacobitarum Hierosolymæ commorantium Episcopus exaratum à Jacobo Abdallæ Syro Liturgiarum Codicem, & ab eodem amanuensi cœnobio S. Mariæ Syrorum in deserto Scetenfi dono oblatum, die 13. Martii anno Christi 1516. propria subscriptione testatur, uti ad calcem Codicis Nitriensis III. adnotatur. Joannes ^l anno 1583. vivebat, quo Leonardus Abel Ignatium Davidem Jacobitarum Patriarcham visitavit. Gregorius denique, qui antea Josue appellabatur, unus ex Catholicis Episcopis fuit, qui cum Petro Patriarcha circa finem sæculi decimi septimi conspiratione Jacobitarum ex Palæstina & Syria pulsus, in Urbem se recepit.

Himeria.

Himeria, vel *Imeria* oppidum Osrhoënæ, seu Edeffenæ regionis, cujus Uranius Episcopus in Concilio Chalcedonensi subscriptus legi-

tur. *Amurin* ^m *Amurin* Syris dicitur, ejusque loci Joannes Episcopus anno 518. relegatus fuit, quod Chalcedonensem Synodum rejiceret. Vide *Amoria*.

Hirta.

Hirta ⁿ *Hirta* & cum addito *Hirta Naamanis*, urbs Assyriæ apud Cupham, à qua tribus passuum millibus distat, teste Abulpheda ⁿ qui causam hanc subjungit, cur ad Naamanem referatur.

وكانت منازل النعمان ابن المنذر وبها تنصر المنذر بن امر القيس وبني بها الكنائس العظيمة
Ibi, inquit, *Sedes erat Naamanis filii Monderi: ibique christianam religionem amplexus Monderus filius Amrilcaisi, magnificas Ecclesias exstruxit.* Patria fuit Honaini celeberrimi medici, cujus gesta ex Barhebræo ^o narravi. Ebedjesu discipulus Abdæ Durkonensis circa annum Christi 400. monasterium apud eam urbem ædificavit, ^p Amro teste. Nestoriani ^q Episcopum habent, qui Hirtæ simul & Akulæ præ-

^o Hoc tom. pag. 271. 438.
^p Ibid. p. 400.
^q Ibid. p. 459.

Hurin

Jabruda

Irenopo

Kennefri
Capfarin

DE MONOPHYSITIS.

est, Patriarchæ eorum immediatè subjectus. Jacobitæ quoque suum in ea urbe Episcopum habuere, teste Dionysio in Chronico, qui ad annum Græcorum 862. Christi 551. Theodorum laudat *Hirtæ Naamannis Episcopum*. Nam Hirtæ vel Akulæ sedebant Episcopi Jacobitæ, qui Arabum dicuntur; ut Theodorus ^a mox laudatus, & Joannes, ^a Tom. 1. pag. 167. qui eum excepit ab anno Christi 617. ad annum 650. Georgius ^b, qui ^b Hoc tom. pag. 335. & 338. ab anno 686. ad annum 724. sedisse dicitur: & Achudemes ^c qui Arabibus præfuit, antequam Maphrianus fieret. ^c Ibid. pag. 414.

Hurin.

Hurin هورين, urbs Syriæ inter Palmyram & Damascum, quam Arabes hodieque هوران *Huran* appellant: alia ab Haran Mesopotamiæ oppido, de quo supra. Joannes Harduinus & Federicus Spanhemius apud Cellarium ^d præter Haran Mesopotamiæ, aliam ponunt apud Palmyram, quæ eadem cum Hurano est. Averiam Palmyrenæ oppidum agnoscit ^e Ptolemæus. In Augustana Tabula, viâ quæ ab Apamea in deferta Arabiæ loca exit, post Palmyram ^f *Haraë* ponitur. Joannes ^d Tom. 2. geogr. antiq. pag. 717. & 718. ^e Lib. 5. cap. 15. ^f Cellar. tom. cit. pag. 436.

Hurini Episcopus inter eos, quos anno 518. Justinus Imp. relegavit, post Episcopum Thadmor seu Palmyræ in Chronico Dionysii recensetur.

Jabruda.

Jabruda جابردا, Laodicenæ provinciæ in Syria oppidum, teste Ptolemæo ^g: in Notitia ^h Episcopatum *Jambruda* dicitur, & in Phœnicia Libanisia collocatur. Thomas Jabrudæ Episcopus inter Monophysitas Syriæ Episcopos, quos Justinus Imp. anno 518. Sedibus deiecit, post Alexandrum Abilæ & ante Joannem Palmyræ in Chronico Dionysii nominatur. ^g Lib. 5. cap. 19. ^h Cellar. tom. cit. pag. 444.

Irenopolis.

Irenopolis ايرنوبولس, Ciliciæ secundæ urbs, quæ olim *Neronias* dicta fuit, teste Theodorito ⁱ. Narcissus ejus Episcopus ^k Sozomeno & ^l Socrati laudatur. Joannes in Chronico Dionysii anno 518. Justinii jussu in exilium pulsus dicitur. ⁱ Lib. 1. histor. Eccl. cap. 7. ^k Lib. 3. c. 10. ^l Lib. 2. c. 26.

Kallifura. Vide *Callifura*.

Kennefrin, seu Casfarinum.

Kennefrin كنفرين, aliàs *Kennefre* كنفرة, Abulphedæ ^m قنسرين ^m Tab. geogr. num. 222. *Kennafrin*, nonnullis *Cansara*, & *Cansarinum*: urbs Syriæ satis ampla initio imperii Saracenici, teste eodem Abulpheda, nunc pagus, postquam illius amplitudo Alepum translata est; Coyaico قوياكو Alepi fluvio alluitur; à qua parva mansione distat. Celeberrimum apud eam urbem cœnobium Joannis Baraphtonii, quod Kennefrinense dicitur, in historia Jacobitarum ⁿ passim laudatur, ex quo prodire Patriarchæ Julianus ^o, Theodorus, Athanasius I. & II. Julianus alter, Georgius, & Dionysius I. Ibidem ^p Jacobus Edessenus & Athanasius Baladensis Patriarcha Græcam linguam edocti, interpretandis è Græco in Syriacum sermonem libris incubuere. Dionysius I. id cœnobium instauran- ⁿ Hoc tom. pag. 47. 54. 111. ^o Ibid. pag. 333. 335. 337. 340. 344. ^p Ibid. pag. 335. & 336.

DISSERTATIO

di ^a iussione ab Othmano duce obtinuit. Isidorus Kennefrinensis ^a *Ibid. pag. 345.*
Episcopus Monophysita in Chronico ejusdem Dionysii ad annum
Christi 518. nominatur. Severus ^b Sabocht ejusdem urbis Episcopus ^b *Ibid. pag. 335.*
ad annum circiter 630. à philosophicis; mathematicis, & ecclesiasti-
cis studiis in Chronico Barhebræi commendatur.

Lacabena.

Lacabena ^c *لَاكَبْنَا*, una ex ^c septem urbibus circa Melitinam, ^c *Ibid. pag. 260.*
quas ætate sua destructas fuisse scribit Barhebræus. Basilius Lacabenæ
Episcopus eodem Barhebræo teste ^d circa annum 1143. ob fornicatio- ^d *Ibid. pag. 361.*
nis crimen ab Athanasio VIII. depositus, quum injunctam sibi pœni-
tentiam egisset, ab eodem Patriarcha cœnobiiis Zabbar primùm præfe-
ctus, deinde in dicecesim Sababarchæ eadem de causa translatus, demùm
post tres annos quum ejusdem flagitii accusatus fuisset, Episcopatu
dejectus est. Eudoxius ^e Bar-Bitra anno 1222. ordinationi Ignatii ^e *Ibid. pag. 371.*
Davidis Patriarchæ interfuit. Athanasius ^f Josue ejusdem Ignatii di- ^f *Ibid. pag. 375.*
scipulus anno 1246. ex Lacabena ad Ecclesiam Ptolemaidis translatus
est. Aaron Tanzig ^g Athanasii successor quum Lacabenæ Sedem per ^g *Ibid. pag. 246.*
duos ferè annos rexisset, dimisso Episcopatu, Hierosolymam anno ^g *Ibid. pag. 375.*
1247. petiit, ubi & in cellula se clausit: cujus in locum idem Ignatius
Patriarcha Gregorium ^h Barhebræum subrogavit. Gregorio au-
tem ⁱ ex Lacabena Alepum translato, Athanasius Pharagus ^k Laca-
benæ regimen suscepit, ex qua primùm à schismaticis Episcopis, deinde
ab Ignatio III. Patriarcha Melitinam translatus, tandem anno 1273.
ad primam suam Ecclesiam revocatus fuit.

Laodicea.

Laodicea ^l *لَاوْدِيكَا*, duplex Syriæ civitas, ut cæteras hujus ap-
pellationis Phrygiæ & Lycaoniæ omittam: altera ^l *ad Libanum*, quam
Ptolemæus *Cabiosam* nuncupat, estque inter Emesam & Heliopolim,
ab hac ^m M.P.LXIV. ab Emesa XVIII. distans: altera *ad*
mare, Seleuciam inter & Gabalam, quam Abulpheda ⁿ ab Antiochia
M.P.XLVIII. à Gabala XII. distare affirmat. Hujus Episcopus Con-
stantinus à Dionysio & Barhebræo ^o inter acerrimos Monophysiticæ
hæreseos propugnatores recensetur, quos Justinus Imp. anno 518. exi-
lio multavit. Ejus memoriam colunt Jacobitæ in Calendario ^p die
26. Junii, quod Saliba Barchiron Presbyter exaravit.

Maadan.

Maadan ^q *مَادَان*, Mesopotamiæ regio, ex qua Joannes cogno-
mento *Bar-Maadan* Jacobitarum Patriarcha ortum duxit. Sermed
pagus, & castrum S. Abel in ea regione nominantur à Joanne ^r Gar-
garensi calligrafo, & ab Ignatio ^s Xenaja Patriarcha. Idem ^t Joannes
Gargarensis prædictum pagum Sermed apud urbem *Hizan*
collocat. Hizan autem ab Abulpheda ^u in regione Mesopotamiæ,
quæ Diar-bacr dicitur, montibus undique circumdata collocatur.
Dionysius ^v David Episcopus Maadan sub Ignatio Davide Patriarcha
anno Christi 1586. vivebat. Davidem, suppressio Dionysii nomine,
cum

^l Strabo lib. 16.

^m Plinius l. 5. c. 23.

ⁿ Itinerar. An-
tonini.

^o Tab. geogr. n.
201.

^p Hoc tom. pag.
327.

^q Cod. Syr. ms.
32. Hoc tom. p.
505.

^r Ad calcem
Cod. Syr. ms. 29.
hoc tom. p. 503.

^s In Chirogra-
pho venditionis
quorundam li-
brorum, ad cal-
cem Cod. Syr. 28.
in 32. hoc tom.
p. 230.

^t Hoc tom. pag.
503.

^u Tab. geogr. n.
247.

^v Hoc tom. pag.
503.

DE MONOPHYSITIS.

eum appellat Leonardus Abel in sua Relatione, quam Thomas ^a à Je- a Pag. 386.
su libro 7. de conversione omnium gentium procuranda inseruit.

Maalta.

Maalta seu *Maaltaja* مَالْتَا, inter ^b subjectos Maphriano b Hoc tom. pag. 419.
Episcopatus tertio loco recensetur à Barhebræo. In Geographia ^c Nu- c Clim. 4. Par. 6.
bienfi مَعْلَتَا *Maaltaja* pagus Mesopotamiæ apud Singaram dicitur.

Maara.

Maara مَارَا seu *Maarin* مَارِين, Episcopatus Nisibi conjun-
ctus. Ignatium VII. cognomento Sciahabum Patriarcham Episcopi
Maaræ ^d & Maiphraetæ anno 1365. ordinarunt. Gregorius Mat- d Hoc tom. pag. 384.
thæus ^e Maphrianus, qui ab anno 1317. ad annum 1345. Orienti e Ibid. pag. 460.
præfuit, Episcopos duos instituisse legitur, quorum alterum cœnobio
S. Sergii in monte Saio & urbi Sigaræ præfecit; alterum Maaræ & Ni-
sibi, & Gozartæ Cardoæ. In Cod. ms. 30. ad calcem ^f hujus tomi, f Pag. 503.
exstat Arabica, sed Syriacis literis exarata Oratio Eliæ Hadethensis ad
Maarinenses, qui habitant apud Nisibin. Aliam in Syria *Maaram*,
seu *Moarram* commemorat Barhebræus ^g, ex qua in Libanum mon- g Hoc tom. pag. 320.
tem Francos perrexisse scribit, ibique ingentem populi multitudinem
ex iis, qui Nazaræi dicuntur, occidisse. Duplicem *Maaram* in Syria
agnoscit Abulpheda: alteram dictam ^h معرفة نمرين *Maarat-Nisfin*, seu h In descript. Syria fol. 64.
ⁱ معرفة مصرين *Maarrat-Mesrin*: alteram absolute ⁱ المارة *Al-Maara*, seu i In tab. geograph. num. 218.
cum addito معرفة النعمان *Maarat-al-Naaman*.

Mabug, seu
Hierapolis.

Mabug مَبُغ, Arabicè ^k مَبُغ *Manbeg*: Syriæ Euphratesiæ urbs: k Abulph. tab. geogr. num. 230.
Straboni ^l, & Plinio ^m *Bambyce*: vulgò *Hierapolis*: alia à *Mam-
ga* ⁿ Ptolemæi, qui Hierapolim in Cyrhestica & Mamugam in Caf-
sotide ponit: Plinius ^o *Bambyce*, inquit, *que alio nomine Hierapo-
lis vocatur*, Syris verò *Magog*, (imò *Mabog* seu *Mabug*.) Ibi prodigi-
osa *Atargatis*, Græcis autem *Derceto* dicta colitur. Huc respexit San-
ctus Jacobus Sarugenensis, quum in ferm. de Idolorum lapsu ^p scripsit: p Tom. 1. Bibl. Orient. p. 328.
Mabugum Sacerdotum Dearum urbem fecit Diabolus, *eamque suo no-
mine nuncupavit, ut post idola in æternum aberraret*. Hierapolis enim
urbs sacra, seu *Sacerdotalis* interpretatur. Idem Sarugenensis ^q *Deam* q Ibid. pag. 327.

تَارَات *Tarstam* non Mabugi tantum, sed etiam in urbe Haran coli
testatur: ex *Tarata* autem, seu *Targata* Atargatim & Derceto dictam
Syrorum *Deam*, mihi certum est. An verò eadem illa sit cum Astarte
sive Alstoreth, ut quidam ^r conjiciunt, aliis judicandum relinquo. Nunc
ad Mabug ut revertar, dupliciter circa eam urbem Ortelius ^s erravit: r Vide Cellar. t. 2. geogr. antiq. p. 428.
primum quum Bambycen Edeßam Mesopotamiæ urbem esse scripsit; s In Thesaur. geogr.
deinde quum Mamugam Ptolemæi, ex fide Andreæ Masii eandem cum
Mabugo fecit. Nec meliora Auctor Vitæ Thomæ Heracleensis, qui ^t t Hoc tom. pag. 91.
Germaniciam seu Marhas cum Mabugo confundit. Celeberrimus apud
Jacobitas fuit Philoxenus, aliàs Xenajas, Mabugi Episcopus, quem
Justinus Imp. anno 518. in exilium misit, ut latè hoc tomo ^u dictum est. u Pag. 19.

DISSERTATIO

Joannes Bar-Andreas ^a anno 1129. Episcopatu ejusdem urbis à Joanne XIII. Patriarcha dejectus est, substituto in ejus locum Bar-Turca: Sed paulò post cum eodem Patriarcha reconciliatus Sedique suæ restitutus ^b, anno 1148. Mabugum cum Carsena commutavit: qua etiam urbe excedens, in Pheschinense cœnobium se contulit. Anno 1155. Dionysio Barsalibæo Marhasensi Episcopo ^c diœcesis Mabugenlis in Synodo, quæ in cœnobio Barsumæ habita fuit, adjecta: Bar-Andreas verò ad Ecclesiam Turabdinensem translatus, anno post in cœnobio Ananiæ obiit. Athanasius ^d Mabugi Episcopus anno 1264. vivebat, quo Ignatius III. Patriarcha ordinatus est.

Maipheracta,
seu Maipher-
chin.

Maipheracta مایفراکتا, vel مایفراکت Maiphercat, seu مایفراکت

Maipherchin; Arabicè, مایفراکت Majapharchin, teste Abulpheda ^e ad austrum montis, quem Dionysius ^f in Chronico *Sajum* appellat; Mesopotamiæ urbs, septem dierum itinere à Mosul per castrum Chipha distans, octo autem à Mosul per Marden, eodem Abulpheda teste, qui eam brevitatis causa فارقى Pharchi etiam vocari testatur. *Macepra-cta* dicitur Ammiano, cujus locum Cellarius ^g illustrat. Eandem cum Tagrito seu Martyropoli facit Renaudotius ^h, idque eâ conjectura, quod Maruthas qui Tagriti Episcopus fuit, Maipheractæ etiam præfuisse in nonnullis Syriacis Codicibus dicatur, ut notavi tom. I. p. 174. & expressè legitur in Calendario ⁱ Syriaco ad diem 17. Februarii. Verum diversas urbes esse Tagritum, & Maipheractam, norunt qui Mesopotamiam lustrarunt: & disertè docet Abulpheda ^k qui Maipheractæ quidem pro sententiarum diversitate dat gradus Longitudinis 64. 65. 66. Latitudinis 33. Tagrito verò Longit. 68. 69. Latitud. 34. 35. Quod autem Maruthas & Maipheractæ, & Tagriti Episcopus dicatur, eò id factum, quod utrique Ecclesiæ præfuit, qua ratione Joannem Ecclesias Mardæ, Daræ, Nisibis, Haran, Caphartutæ, & Telbesinæ rexisse suprâ dictum est. Athanasius ^l cognomento Sandalensis, ex monacho Cartaminensi Episcopus Maipheractæ erat anno Christi 746. deinde Patriarchalem Sedem invasit circa annum 755. Athanasius VIII. Patriarcha ^m quum anno 1141. Melitinâ in cœnobium S. Aaron Sigræ se contulisset, Maipheractensi Episcopo Amidenam Sedem regendam dedit, Tarsensi verò Antiochiam. Is verò Athanasius erat, cujus obitum ad annum 1169. refert ⁿ Barhebræus, ejusque loco Ignatium Abugalebum Maipheractæ Episcopum à Michaële Patriarcha ordinatum testatur. Anno 1182. mortuo Abugalebo ^o subrogatus fuit Ignatius Gabriel ejusdem ex fratre nepos, monachus cœnobii Barsumæ. Jacobus ^p Severus, cognomento Bar-Sciaccus, Gabrielem excepit, vixitque usque ad annum 1231. quo obiit. Et si enim Episcopus Sancti Matthæi & Tagriti dicatur; in Pontificali tamen Jacobitarum, in quo Professio Fidei ab ipso edita legitur, Maipheractæ Episcopus disertè nuncupatur: nimirum à Maphriano, qui Maipheractam, Tagritum,

^a Ibid. pag. 368.

^b Ibid. pag. 361.

^c Ibid. pag. 361.

^d Ibid. pag. 379.

^e In descript. Mesopot. n. 241.
^f Loc. suprâcit. ubi de Anazeta.

^g Tom. 2. geogr. antiq. p. 719.
^h Tom. 2. Lit. Orient. p. 271.

ⁱ Hoc tom. pag. 505.

^k Tab. geogr. n. 241. & 266.

^l Hoc tom. pag. 107. 110. 338. & 339.

^m Ibid. pag. 361.

ⁿ Hoc tom. pag. 364.

^o Ibid. pag. 368.

^p Ibid. pag. 237. & 455.

Man-
strum.

Marde.

DE MONOPHYSITIS.

tum, cœnobium S. Matthæi, & Mosulanam diœcesim usurpaverat, tamquam Vicarius & Suffraganeus eas Ecclesias regendas susceperat. Joannes ^a Maipheractæ Episcopus cum Joanne Saliba Amidensi præceptore suo in urbem Alepum anno 1252. properavit, ut schisma impediret, quod Joannes Barmaadani Maphrianus in Ecclesiam Jacobiticam inducere moliebatur. Malchus ejusdem urbis ^b Episcopus Synodo præfuit, quæ anno 1293. in ordinatione Ignatii Barvahibi Patriarchæ habita est. Anno 1365. Episcopi Maipheractæ ^c & Maare Ignatium Sciahabum Patriarcham ordinarunt. Gazel ^d denique *Archiepiscopus de Miapherichin* post Pilatum metropolitanum in Musal & Oriente, hoc est Maphrianum, anno 1583. à Leonardo Abel in sua Relatione collocatur.

Manæm, & Manem. Vide Berh-manem.

Manfur
strum.

Manfur castrum مَنفَر, Arabicè مَنفَر مَنفَر *Mesn Manfur* apud Samosatam, inquit ^e Abulpheda, ad ortum fluminis الزرق *Azrak*, & austrum Euphratis: monte ipsum inter & Melitinam ad occasum posito. Manfur Amerita sub Meruano Chalipharum Amiadum postremo id castrum extruxit, eodem Abulpheda teste, qui illud sua ætate dirutum affirmat: scribebat autem Abulpheda anno Hegiræ 721. uti ad calcem Operis geographici adnotatur. Stephanus ^f castri Manfur Episcopus cum Menna Amide & Theodoro Edessæ conspiratione facta, Joannem XIV. adversus Michaëlem II. anno 1208. Patriarcham ordinavit. Gregorius ^g ejusdem loci Episcopus anno 1252. ordinationi Dionysii VII. cognomento Angur, interfuit, à quo quum ad Ecclesiam Melitinæ translatus esset, Barsuma ^h diaconus Abibi Presbyteri filius, discipulus & consanguineus Ignatii Davidis Patriarchæ, assumpto Ignatii nomine, ab eodem Dionysio Angur Episcopus castri Manfur consecratus est.

Marde.

Marde مَرْدِيّ seu مَرْدِيّ *Mardin*, Arabicè مَرْدِيّ *Maredin*, Onuphrio ⁱ & Masio ^k *Merdinum*: Joanni Alberto Widmanstadio *Meredin*: castrum munitissimum Mesopotamiæ in vertice montis positum, cujus altitudo duarum parasangarum est, inquit Abulpheda ^l, Nisibi ad radices montis relicta. *Marden ad Tigrim* habet Ptolemæus ^m qui eam inter oppida Assyriæ recenset. Urbis incrementa describit ⁿ Noë Libaniota. A Michaële I. Sedes ^o Patriarchæ Jacobitarum ibidem fixa: nimirum in cœnobio Ananiæ, quod Zapharanense nuncupatur, & Mardæ proximum est. Episcopi Mardenses aliquando in cœnobio Cartaminæ habitaverunt, ut supra dixi, quum de Cartamina sermonem feci. Ananias ^p Mardæ & Caphartutæ Episcopus anno Græcorum 995. Christi 684. Athanasio Patriarchæ manum imposuit, Serguna ^q Mardæ Episcopus ab anno 755. ad annum 769. in Chronico Dionysii laudatur. Ananias ^r alter monachus cœnobii S. Matthæi anno Græcorum 1104. Christi 793. à Cyriaco Patriarcha Episcopus Mardæ & Caphar-

^a Ibid. pag. 376.

^b Ibid. pag. 382.

^c Ibid. pag. 384.

^d Apud Thomam à Jesu pag. 386.

^e Tab. geogr. n. 224.

^f Hoc tom. pag. 231. 370.

^g Ibid. pag. 376.

^h Ibid. pag. 376. 380. & 381.

ⁱ In Vitis Pontificum.

^k In præfat. ad Anaphoram Basilii.

^l Tab. geogr. n. 240.

^m Lib. 6. cap. 1.

ⁿ Hoc tom. pag. 470. & 471.

^o Ibid. pag. 363.

^p Hoc tom. pag. 335.

^q Ibid. pag. 110. 111. 112. 114.

^r Ibid. pag. 222.

& 342.

D I S S E R T A T I O

phartutæ ordinatus est. Ignatius ^a Anania succellit circa annum 816. ^a *Ibid. pag. 223.*
 Joannes ^b ab anno 1125. ad annum 1165. Ecclesias Mardæ, Caphar- ^b *Ibid. pag. 207.*
 tutæ, Telbesinæ, Daræ, Nisibis, Haran & Chaboræ rexit. Maudia- ^c *Ibid. pag. 208. 216. 361.*
 na à Michaële Patriarcha Episcopus Mardæ creatus, paulo post quum ^c *Ibid. pag. 368.*
 ab iis civibus vexatus esset, Melitinenfium consilio, ut scribit Bar-he-
 bræus, Byzantium adiit, ubi suscepta Chalcedonenfium religione, ad
 Maipheractensem diœcesim remissus est. Joannes ^d Aaron Barmaada- ^d *Ibid. pag. 454.*
 dani ex Marde Episcopo Maphrianus, deinde Patriarcha factus. Jo-
 seph ^e Bader Zache Barvahib Mardæ quoque Episcopus fuit, antequam ^e *Ibid. pag. 381.*
 in Patriarcham eligeretur. Timotheus ^f Elias ad annum 1589. à Pre- ^f *Ibid. pag. 500.*
 sbytero Ebednura in fine Codicis Syriaci 23. sub Ignatio Patriarcha lau-
 datur. Athanasius Saphar, Mardenfis Episcopus catholicus, vir ami-
 cissimus, ante finem sæculi proximè elapsi in Urbem advenit, ubi in
 præsentem usque diem moratur.

Marga.

Marga مَرجَا, ditionis Mosulanæ pagus, teste Amro ^g in vita ^g *Ibid. pag. 435.*

Abrahæ Nestorianorum Patriarchæ: alia à Maraga مارَاگَة amplissima

Adorbiganæ regionis civitate, quam describit ^h Abulpheda, quæque ^h *Tab. geogr. num. 417.*
 in chronico ⁱ Bar-hebræi frequenter memoratur. Barhadbesciaba ^k *i* *Hoc tom. pag. 253. 264. 266.*
 Margæ Episcopus libello electionis Dionysii I. Patriarchæ anno 818. ^k *Ibid. pag. 268.*
 se subscripsit. ^k *Ibid. pag. 344.*

Marbas. Vide Germanicia.

S. Matthæi cœnobia. Vide monasterium S. Matthæi.

Melitina.

Melitina مَلِيتِيْنَا, Græcis Latinisque Melitene, Arabibus

ملطية Malatia. وهي في الجنوب عن ميواس وبينهما نحو ثلاث مراحل وهي في الغرب من كختا وكركر وبينهما نحو مرحلتين وهي شمالى زبطرة وبينهما مرحلة كبيرة.

Posita est ad austrum Seabtes, inquit Abulpheda ^l, tribus circiter ^l *Tab. geograph. num. 396.*
 mansionibus ab ea distans: ad occasum Cachtæ & Gargare, duabus
 fere mansionibus ab iisdem distita: & ad aquilonem Zabatre, à qua
 longa mansione distat. Vide ^m Cellarium, qui ejusdem ortum & in- ^m *Tom. 2. geogr. antiq. pag. 353.*
 crementum ex Procopio describit. Frequentes in ea Syros Jacobitas
 fuisse, constat ex chronico Dionysii & Bar-hebræi: testatur & Mi-
 chaël Episcopus Taneos in vita Zachariæ Coptorum Patriarchæ apud
 Severum Mokaffæum, ex quo quæ ad Joannem Abdonem Jacobitarum
 Patriarcham spectant, hoc ⁿ tomo descripsi. Eandem nacti sunt pa- ⁿ *A pag. 146.*
 triam Patriarchæ Joannes VIII. & IX. Athanasius VIII. Michaël I.
 & II. Maphriani Gregorius Jacobus Michaëlis secundi frater & primi
 nepos: Gregorius Bar-hebræus, vulgò Abulpharagius, ejusque frater
 Gregorius Barfuma: Episcopus Dionysius Barfalibæus: aliique pluri-
 mi, quos Jacobitæ summis laudibus celebrant. Zacharias ^o & Jacobus ^p *Hoc tom. pag. 53. 54.*
 Melitinæ Episcopi laudantur à Barfalibæo commentar. in Evan- ^p *Ibid. pag. 158.*
 gelia, quorum prior anno Christi 540. vivebat. Elias ^q ex monacho ^q *Ibid. pag. 284.*
 cœno- ^q *Ibid. pag. 350.*

DE MONOPHYSITIS.

cœnobii Zucheninensis, quod apud Amidam situm est, Melitinæ Episcopatum anno Christi 958. regebat, quo monasterium Sergii in finibus regionis Gubensis fundatum fuit. Eliæ successit Ignatius Isaac ^a *a Hoc tom. pag. 351.* cognomento Cursor, qui ^b anno 969. cœnobium Deiparæ & majorem Melitinæ Ecclesiam, ex ejus nomine *Cursoris* dictam, ædificavit. Cursorem ^c anno 991. Joannes ^d excepit, qui cum septem monachis *Jacobitis Byzantium* abductus est, Græcis Melitinensem Ecclesiam, quæ *Cursoris* dicitur, occupantibus. Ignatius ^e anno 1029. cum Joanne Abdone Patriarcha & quinque aliis Episcopis sub Romano Imperatore Constantinopolim perductus, à Jacobitica secta ad Græcorum fidem transiit. Ignatius ^f alter Athanasii VI. ex fratre nepos, vir Græci & Syriaci sermonis peritus, quum à patruo Episcopus Melitinæ ordinatus esset, anno 1063. à Græcis unacum præfato Patriarcha comprehensus, in cœnobium Eudoxii, quod supra Melitinam est, detrusus fuit; ubi quinto post mense quum patruus obiisset, ipse Byzantium perductus, & in montem Macedoniæ relegatus, mortuo post tres annos Imperatore Duca, Melitinam repetiit: quumque ^g anno 1086. Joanni XII. Patriarchæ manum imposuisset, obiit anno 1095. quo ab Athanasio VII. ei successus fuit Joannes ^h Saidus Barsabuni. Interfecto post quadraginta dies Joanne, quum Melitina urbs, quæ à Turcis capta fuerat, septem annorum spatio Episcopo caruisset, idem Athanasius Patriarcha ad eum Episcopatum è Gubensi Ecclesia Dionysium transtulit cognomento Barmaudiana, *qui scripturam & lectionem librorum Ecclesiasticorum, teste Bar-hebræo, ibidem instauravit, postquam exactum divinorum officiorum ritum, qui in cœnobio Bar-Gaghæi observabatur, cœnobitas monasterii Barsumæ, apud quos destructâ Gubâ sese receperat, summo cum labore docuisset.* Idem Dionysius ^k quum pro Basilio Abugalebo Episcopo Edelleno apud eundem Athanasium Patriarcham precator accessisset, tantum abfuit, ut iratum Athanasium placaret, ut potius ab eodem Melitinæ Episcopatu dejectus fuerit, substituto in ejus locum Joanne ^l Eliseo cœnobii Bared archimandrita, quem tamen Melitinenfes rejecerunt, postquam eum vino addictum esse cognovissent. Athanasius VIII. exeunte anno 1138. Amidæ in Patriarcham ordinatus, in cœnobium Barsumæ profectus est, ubi Theodorum ^m sororis suæ filium, imposito Ignatii nomine, Episcopum Melitinæ creavit. Theodori successor Dionysius ⁿ obiit ineunte anno 1193. eique à Michaële I. Joannes ^o Barconon ex Ecclesia Callisuræ translatus, substitutus est. Idem ^p Michaël Patriarcha anno 1172. Abulhasani Archidiaconi & Romani cœconomi Melitinæ operâ instauravit majus ejusdem urbis Templum, quod Ignatius Cursor olim extruxerat, perfectumque fuit ejusdem Templi ædificium anno 1177. Ignatius David quum adhuc Maphrianus esset, à Joanne Patriarcha ^q Ecclesiam Melitinæ regendam ad biennium suscepit: mortuo autem Joanne in Patriarcham electus, ejus-

DISSERTATIO

eiusdem Ecclesiæ Episcopum ^a Dionysium Jeremiæ filium anno 1222. ^a *Hoc tom. pag. 245. & 371.* creavit: quumque à Hierosolymitana peregrinatione, quam eodem Dionysio socio adhibito susceperat, Antiochiam rediisset, eundem Dionysium ^b tamquam acceptorum beneficiorum immemorem con- ^b *Ibid. pag. 374.* spirationisque quam cœnobitæ Barsumæ in ipsum moliti fuerant, auctorem Melitinenſi Episcopatu deſiciendum eſſe decrevit, & ad Alepenſem Eccleſiam, unde Melitinam translatus fuerat, revocandum. Arias ^c juvenis in ejus locum Episcopus Melitinæ ordinatus est: cui ^c *Ibidem.* intra anni ſpatium deſuncto, Dionysius ^d Aaron cognomento Angur ^d *Ibidem.* ſucceſſit, cujus ordinatio in cœnobio Curſoris peracta. Ejus verò cœnobii Eccleſiam Deiparæ nuncupatam idem Ignatius David Patriarcha inſtauravit, ædificatis juxta cœnobium Xenodochiis duobus, altero pro Chriſtianis, altero pro Mahometanis, qui fanum etiam ſuæ ſuperſtitionis ibidem excitari curarunt. Dionysius Angur anno 1253. in Patriarcham electus, Gregorium ^e Simeonem caſtri Manſur Epi- ^e *Ibid. pag. 376.* scopum ad Eccleſiam Melitinenſem tranſtulit. Hic Gregorius ^f ordi- ^f *Ibid. pag. 377.* nationi Ignatii III. fratris ſui anno 1264. interfuit, obiitque anno ſequenti: cujus loco Ignatius Athanaſio ^g Pharago, qui eam Sedem bis ^g *Ibid. pag. 381.* olim invaſerat, Melitinæ Eccleſiam commendavit: Sed paulò poſt propter Melitinenſium accuſationes ex Maphriani conſilio eodem Pharago Melitina amoto, Nemrodum ^h ſuum ex fratre nepotem in ^h *Ibidem.* cœnobio Gavicathæ anno 1273. impoſito Philoxeni nomine ordina- vit. Idem Philoxenus Nemrod anno 1283. in Patriarcham conſecra- tus, ſucceſſorem ſibi in Episcopatu Melitinenſi Conſtantinum ⁱ inſti- ⁱ *Ibid. pag. 382.* tuit, quem ſchiſmatici Episcopi anno 1293. adverſus Ignatium Bar- vahibum & Ignatium Barſumam ſibi in Patriarcham conſecrarunt.

Moallak موالك. Vide *monasterium Moallak*, & *S. Sergii*.
Mobadra. Vide *Seered*.

Modiad.

Modiad موديا oppidum regionis Turabdinensis cis Tigrim. Cyrillus Modiadensis ^k Episcopus sub Ignatio Salachenſi ſeu Azizo ^k *Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 216.* Barſabta, Turabdinensium Patriarcha, ad annum Græcorum 1789. Chriſti 1478. in ſine cujuſdam Codicis Syriaci, in quo opera S. Iſaaci continentur, à Presbytero & monacho Abrahamo laudatur.

Monasterium
S. Abel.

Monasterium S. Abel موناſٲرٲ اٲبل, in regione ^l Maadan, ^l *Hoc tom. pag. 224. 230. & 462.* Sedes Episcopi Maadanensis. Vide *Maadan*.

Monasterium
S. Ab-Hai.

Monasterium S. Ab-Hai موناſٲرٲ اٲٲٲ ad Euphratis ripas ſitum, teſte ^m Bar-hebræo, qui Joannem Barſuſan ibi Patriarchalem ^m *Ibid. pag. 355.* dignitatem, quam pridem abjecerat, ſuſcipere coactum fuiſſe ab Epi- ſcopis refert, & coacta Synodo quatuor ſupra viginti canones de diſci- plina Eccleſiaſtica condidiſſe. Idem Bar-hebræus in vita ⁿ Athana- ⁿ *Ibid. pag. 359.* ſii VII. narrat, Davidem ejusdem cœnobii monachum unacum Palu-
tiano

Monast
S. Anasti

Monaste
Bared.

Monaster
Barſumæ.

DE MONOPHYSITIS.

tiano fundatorem fuisse Phefchinenfis monasterii, quod juxta Samosatam ad Euphratem positum est. Exstat Syriaca S. Ab-Hai vita in Cod. 32. ad calcem hujus^a tomi, quam Michaël Patriarcha emendasse dicitur. Archiepiscopum hujus loci laudat Leonardus Abel in sua Relatione ad annum Christi 1583. quam Thomas à Jesu^b descripsit. Eum Samosatæ Episcopum fuisse existimo, qui in cœnobio S. Ab-Hai Sedem habuerit, pro more Orientalium recentiorum, maxime Jacobitarum & Maronitarum, quorum Episcopi in cœnobiis extra urbes positis habitant. Est & aliud^c Abæi, seu Abæ cœnobium in regione Suræ, quod ab Ignatio XI. instauratum dicitur.

^a Pag. 505.

^b Lib. 7. de conversioni. gent. pag. 386.

^c Hoc tom. pag. 386.

Monasterium
S. Ananiæ.

Monasterium S. Ananiæ ܐܢܢܝܐ ܕܝܠܕܐܝܐ, Zapharanense^d nuncupatum, haud procul ab urbē Marde, ab Anania^e Mardæ Episcopo & Ignatio Xenaja Patriarcha instauratum. Sedes Patriarchæ^f Jacobitarum ab anno Christi 1166. usque in præsentem diem. In Codice ms. 42. ad calcem hujus^g tomi, id cœnobium dicatum dicitur *S. Ananiæ, Eugenio, & XII. millibus Sanctorum*. Joannes Mardæ Episcopus de æde, seu cœnobio S. Ananiæ^h loquens, nusquam invenimus, inquit, quando, vel quomodo, & à quo nuncupata fuerit, neque nomen Sancti, de cujus nomine nosceretur ante Ananiam Episcopum, quem anno Christi 793. à Cyriaco Patriarcha ordinatum ibidem affirmat. Sed ex Bar-hebræi Chronicoⁱ liquet, Ananiam alterum Mardæ Episcopum anno Christi 684. innotuisse, à quo fortasse id cœnobium exstructum est, tametsi Sanctis Ananiæ, Eugenio, & XII. millibus à recentioribus nuncupatum dicatur.

^d Ibid. pag. 386.

^e Ibid. pag. 222.

^f Ibid. pag. 229. & 386.

^g Ibid. pag. 363.

^h Ibid. pag. 510.

ⁱ Ibid. pag. 222.

^j Ibid. pag. 222.

^k Ibid. pag. 222.

^l Ibid. pag. 222.

^m Ibid. pag. 222.

ⁿ Ibid. pag. 222.

^o Ibid. pag. 222.

^p Ibid. pag. 222.

^q Ibid. pag. 222.

^r Ibid. pag. 222.

^s Ibid. pag. 222.

^t Ibid. pag. 222.

^u Ibid. pag. 222.

^v Ibid. pag. 222.

^w Ibid. pag. 222.

^x Ibid. pag. 222.

^y Ibid. pag. 222.

^z Ibid. pag. 222.

Monasterium
Bared.

Monasterium Bared ܒܪܕܐ, hoc est, Frigidum, à Joanne VII. cognomento Sarigha apud Melitinam urbem fundatum; in quo idem Joannes^k ab anno 969. ad annum 985. habitavit. In eodem cœnobio Athanasius^l quoque Joannis successor habitavit, qui & illud novis ædificiis auxit. Marcus^m verò ejusdem monasterii archimandrita, assumpto Dionysii nomine, in Patriarcham anno 1188. ordinatus fuit, cujus præcessor Joannes XII. ibidem sepultus dicitur.

^k Ibid. pag. 351.

^l Ibidem.

^m Ibid. pag. 357.

Monasterium
Barsumæ.

Monasterium Barsumæ ܒܪܨܘܡܐ, apud Melitinam urbem, in quo digitum Barsumæ asservari testaturⁿ Bar-hebræus: Reliquias insuper Petri^o Apostolorum Principis in theca dexteræ manus instar conformata auroque & gemmis ornata inclusas, quas Kalig-Arselan Turcarum Rex è castris Imperatoris Græcorum ereptas, Michaëli Jacobitarum Patriarchæ dono dedit. Anno 1182. idem cœnobium & Templum vetus Barsumæ igni concrematum, triennio post instauratum fuit: Ecclesia autem nova spatio duodecim annorum exstructa, & duobus aliis annis picturis ornata. Octo ante annis idem Michaël Patriarcha^q privilegium, quod ei cœnobio in Synodo post obitum Joannis Barfufan habita concessum confirmaverat, ne scilicet jurisdi-

ⁿ Ibid. pag. 362.

^o Ibid. pag. 368.

^p Ibidem.

^q Ibid. pag. 366.

DISSERTATIO

tionem Patriarchæ id cœnobium subisset, revocavit, postquam malo suo expertus est, inflatos eo privilegio monachos debitam Patriarchæ obedientiam excussisse. Simeon Presbyter ^a obtento à Tartarorum Rege bino diplomate dominium ejusdem cœnobii ab Ignatio III. in se transferre conatus est, donec Episcopis sequestribus pacem cum eodem Ignatio fecit. Præfecturam monachis ad tempus concedere consueverunt Patriarchæ, ut in vita ^b Joannis XIV. & Dionysii VII. narratur. Prodiere ex eo cœnobio ^c Joannes VIII. Basilius II. Dionysius V. Athanasius VII. Michaël I. Athanasius IX. Ibidem federunt ^d Dionysius V. Athanasius IX. Dionysius VII. Ignatius III. & IV. Terræmotu ^e corruit sub eodem Ignatio IV. anno Christi 1285. Alia Barsumæ ^f cœnobio memorantur in Sena, in regione Claudiæ, apud cœnobium Ananias, & juxta pagos Tel-Cobab, & Begadsciam.

Monasterium
Baraphtonii,
seu Bertonias.

Monasterium Sancti Bertonias, cujus Episcopus Ananias ad annum 1583. à Leonardo & Abel apud Thomam à Jesu laudatur. Corruptum *Bertonias* nomen ex *Baraphtonio* existimo. Fuit autem Joannes ^h Aphtonius, seu Baraphtonius, Abbas cœnobii Seleuciæ S. Thomæ apud Kennefrin urbem: cujus de nomine cœnobium illud, quod aliàs ⁱ Kennefrinense dicitur, Aphtonii seu Baraphtonii nuncupatur. Kennefrinensis verò monasterii in Bar-hebrei Chronico frequens fit mentio: Ex quo prodiiisse dicuntur Patriarchæ ^k Julianus I. Athanasius I. Theodorus, Athanasius II. Julianus II. Georgius, Dionysius I. qui Sedem ibi plerumque habuerunt.

Monasterium Cartamine. Vide *Cartamina*.

Monasterium Chuchte. Vide *S. Matthæi*.

Monasterium
S. Crucis in
Zaz.

Monasterium S. Crucis in Zaz *ܕܡܢܬܐ ܕܡܢܬܐ ܕܡܢܬܐ* supra Haam ^l urbem situm. Sedes Episcopi Haæ. In Calendario Syriaco ^m ad diem 1. Maji colitur memoria *ܕܡܢܬܐ ܕܡܢܬܐ ܕܡܢܬܐ* S. Joannis Caphone supra Zaz. In Relatione Leonardi Abel apud Thomam ⁿ à Jesu *Elias Episcopus in monasterio Sanctæ Crucis in Zaz* ad annum 1583. laudatur. Vide *Haa*.

Monasterium
Deiriloomor.

Monasterium Deiriloomor *ܕܝܪܝܠܝܡܝܐ*, apud pagum, qui Deiriloomor dicitur, & Heliopoli Phœnicie Libanitiæ urbi finitimus est. Sedes Episcopi Baalbach, seu Heliopoleos: nunc ad Damascenum pertinet, qui toti Phœnicie, ut supra dixi, tam maritimæ, quàm mediterraneæ præest. *Jesu Episcopus monasterii Deiriloomor* à Leonardo ^o memoratur.

Monasterium Elpbeph. Vide *S. Matthæi*.

Monasterium
Eusebonz.

Monasterium Eusebonæ *ܕܡܢܬܐ ܕܡܢܬܐ ܕܡܢܬܐ*, apud Teledam Antiocheni agri vicum ab Eusebona & Abibione conditum, teste Theodorito in Philotheo, cujus verba tom. 1. pag. 242. produxi: a temporibus S. Simeonis Stylitæ, qui monasticam vitam ibi professus est, satis celebre: Jacobitarum postea monachorum domicilium, in quo

^a Hoc tom. pag. 381.

^b Ibid. pag. 233. 371. & 378.

^c Ibid. pag. 352. 356. 357. 363. 369.

^d Ibid. pag. 357. 370. 376. 381.

^e Ibid. pag. 381.

^f Ibid. pag. 154. 222. 226. 228.

^g Lib. 7. pag. 386. 341.

^h Hoc tom. pag. 46. 47. 54.

ⁱ Ibid. pag. 333. 336. & 344.

^k Ibid. pag. 333. 335. 337. 340. 344.

^l Ibid. pag. 460.

^m Cod. ms. 32. hoc tom. p. 505.

ⁿ Lib. 7. pag. 386.

^o Apud Thomam à Jesu loc. cit.

DE MONOPHYSITIS.

priores ejus sectæ Patriarchæ aliquandiu manserunt. Ex eo prodiit ^{a a Hoc tom. pag. 335.} Joannes I. cognomento Sedrarum. Jacobum Edessenum, postquam Episcopatu se abdicasset, è cœnobio S. Jacobi Chisumæ *monachi Eusebonæ* ^{b Ibid. pag. 337.} ad se arcesserunt, apud quos, teste Bar-hebræo, per undecim annos Psalmos & Scripturarum Græcam lectionem docuit, Græcumque sermonem ferè jam exoletum restituit. Dionysius I. iussione ^{c Ibid. pag. 345.} ab Othomano Duce obtinuit, monachos Eusebonæ, qui Abrahamo Antipatriarchæ parebant, sibi subjiciendi.

Monasterium
Gavicathæ.

Monasterium Gavicathæ *ܡܢܐܣܬܝܪܐ ܕܓܘܝܥܬܐ* apud Mopsuestiam ^{d Ibid. pag. 370. 379.} Ciliciæ urbem. Sedit in eo Ignatius III. qui ex ejusdem cœnobii Abbate in Patriarcham anno Christi 1264. electus fuit. In schismate, quod ab anno 1293. Jacobiticam Ecclesiam afflixit, Sedes ^{e Ibid. pag. 382. 383.} fuit Patriarcharum Sisidis, eorum nimirum, qui Jacobitis in Cilicia & Syria commorantibus præerant.

Monasterium
Gubæ.

Monasterium Gubæ Barajæ *ܡܢܐܣܬܝܪܐ ܕܒܪܐܝܬܐ ܕܒܪܐܝܬܐ*, ditionis Antiochenæ, in quo ^{f Ibid. pag. 74.} Petrus Callinicensis in causa Probi & Joannis Abbatis ^{g Ibid. pag. 33.} Synodum habuit. Prodiere ex eo Paulus Niger ^{h Ibid. pag. 337. 338. 341.}, Elias, Athanasius & Joseph Patriarchæ, qui ibidem federunt. Turbas à Gubenibus ^{i Ibid. pag. 342. 343.} monachis adversus Cyriacum & Dionysium excitatas suprâ descripsi.

Monasterium
S. Jacobi in Salacha.

Monasterium S. Jacobi in Salacha *ܡܢܐܣܬܝܪܐ ܕܨܢܝܐ ܕܨܢܝܐ*, in monte Abdino cis Tigrim. Sedes Episcopi Salachensis, qui postea in Patriarcham Turabdinensium proclamatus fuit, ut latè ^{i A pag. 384.} hoc i tomo.

Monasterium
S. Malchi.

Monasterium S. Malchi *ܡܢܐܣܬܝܪܐ ܕܡܠܚܝ*, in monte Abdino, qui *Tur-Abdin*, seu absolute *Tur* appellatur. *Melchi* cœnobium dicitur Leonardo Abel, qui Melchez, idest Malchum ejusdem loci Episcopum ad annum 1583. laudat. Aliud *Malchi* ^{k Tom. 1. pag. 493. 494. 495.} cœnobium in agro Antiocheno celebre est, in quo Athanasius Patriarcha interpretandis in Syriacum sermonem libris incubuit.

Monasterium
Magdalenæ.

Monasterium S. Mariæ Magdalenæ *ܡܢܐܣܬܝܪܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܓܕܠܐ*, in urbe Hierusalem, ubi sub Ignatio Davide ^{l Hoc tom. pag. 371.} septuaginta monachi Jacobitæ degebant. Sedes Episcopi Hierosolymorum illius sectæ.

Monasterium
S. Matthæi.

Monasterium S. Matthæi *ܡܢܐܣܬܝܪܐ ܕܡܬܬܝܐ* ^{m Hoc tom. pag. 342. 403. 460.} in Mesopotamia apud novam Niniven, quæ Mosul dicitur, olim *ܡܢܐܣܬܝܪܐ ܕܡܬܬܝܐ* ^{n Ibid. pag. 403.} cœnobium *Chuchta*, Bar-hebræo teste, appellabatur, qui monachos duodecim ejusdem loci unacum Barsohe de Ninives Episcopo à Barsuma Nisibeno interfectos affirmat. *Lephepbium montem* *ܡܢܐܣܬܝܪܐ ܕܠܦܗܝܒ* vocat Jesujabus Nestorianorum Patriarcha

DISSERTATIO

cha, cujus epistola num. 17. extat ad monachos ejusdem montis in Cod. Syr. 16. ad calcem hujus^a tomi. Anno Christi 770. Giaapharus Abdallæ Chaliphæ filius quum supellectilem ejusdem cœnobii abstulisset, à malo dæmone correptus interiit, teste Dionysio^b, qui addit, ablata cœnobio bona postmodum fuisse restituta. Anno 1369. sub Athanasio Maphriano^c à Curdis direptum est. Olim Sedes fuit^d Metropolitæ Ninives, qui & *Metropolita S. Matthæi* dicebatur, & primum à Maphriano locum inter Orientales Episcopos tenebat: ad Maphriani^e postea diœcesim adjectum anno 1155. ut suprà ostensum est. Antequam Ninives Episcopatum adeptus fuisset, ei præfuit Isaac cognomento Ninivita, de quo latè tom. 1. à pag. 444. disserui. Ejusdem cœnobii Episcopi dicuntur à Bar-hebræo^f Barsohede, Garmæus, Tobias, Jesu-Zacha, Sahada, Simeon, & Christophorus, quorum prior, ut mox dixi, circa annum 470. sub Barsuma Nisibeno vivebat, tametsi cum Persidis Episcopum Dionysius in Chronico ad annum 546. appellet; Christophorus verò^g cum Episcopis Sigaræ, Nuhadræ, Beth-Raman, & Sciaharzul circa annum 630. Marutham Maphrianum consecravit. Joannes^h Saba postquam cœnobii S. Matthæi Episcopatum abjecisset, anno 686. Maphrianus Orientis initiatus est. Timotheusⁱ Sogdes à Joanne Saliba Maphriano in Metropolitam ejusdem cœnobii electus, Dionysium^k Joannis successorem anno 1112. Ninive, Nisibi, finitimisque locis, excedere coëgit. Sub eodem Dionysio Maphriano Zacchæus quidem Ninives Ecclesiam invasit; Barbutela verò cœnobii Archimandrita subornato Mosulano præfide Maphrianum compulit, ut se ejusdem loci Metropolitam institueret. Redacto demùm in Maphriani potestatem cœnobio, suffraganeus Episcopus præfici consuevit, ut Severus^l Jacobus Bar-Sciaco, Georgius^m & Stephanus Severinita ejusdem Georgii discipulus, quorum prior sub Ignatio Patriarcha anno 1231. obiit; Stephanus verò in locum Georgii à Noë Libanota anno 1496. susceptus fuit.

Monasterium Moallak. Vide S. Sergii.

Monasterium
Nataphæ.

Monasterium Nataphæ ناطفه apud Zapharanumⁿ haud procul ab urbe Marde, quod Ananias^o Mardæ Episcopus quum circa annum 793. instaurasset, collectis sacris omnis generis libris locupletavit. Saba^p cœnobii Nataphæ Episcopus ordinationi Ignatii VI. Patriarchæ anno 1332. interfuit.

Monasterium Salachæ. Vide S. Jacobi.

Monasterium
Saphyli.

Monasterium Saphyli سافلي apud Rhefinam^q Mesopotamiæ urbem, quod^r Athanasius IX. circa annum 1206. instauravit. Sedes fuit Joannis III. & Dionysii II. quorum cadavera ibidem condita sunt. Ex ejusdem loci monacho in Patriarcham electus est Basilius I.

DE MONOPHYSITIS.

Monasterium Seleucie S. Thomæ. Vide Sancti Bertonie.

Monasterium
S. Sergii.

Monasterium S. Sergii in monte Sajo ܡܢܝܫܬܐ ܫܥܝܐ

ܡܢܝܫܬܐ ܫܥܝܐ, cujus festum in Calendario ^a Syriaco ad diem 14. & ^a Cod. Syr. 32. hoc tom. p. 505.
23. Decembris celebratur, aliàs ܡܘܠܠܐܝܬܐ *Moallak* dictum ^b, è regione Ba- ^b Ibid. pag. 127. ܥܢ 219.
ladae urbis, quæ ad Tigrim fluvium sita est: ubi Moyses Barcepha
monachum egit. Episcopus Maphriano subjectus, quem Gregorius
Matthæus Maphrianus ^c circa annum 1330. cum Episcopatu Sigaræ ^c Ibid. pag. 460.
conjunxit. Sub Gregorio Bar-hebræo divisus erat: qui anno 1278.
Joannem ^d Denham cœnobii S. Sergii, & Joannem Moysen Sigaræ ^d Ibid. pag. 255.
Episcopos instituit.

Monasterium
Teledæ.

Monasterium Teledæ ܡܢܝܫܬܐ ܬܝܠܕܐ sic appellatum à proximo
Teledæ vico, qui in agro Antiocheno situs est. Eusebius & Ammia-
nus id cœnobium condidere, ut ex Theodoretom. 1. pag. 242. dixi.
Monachos ejus loci ineunte sæculo sexto hæresi Monophysitica infe-
ctos fuisse, liquet ex epistolis ^e, quas ad eos Xenajas misit. Jacobus ^e Ibid. pag. 37.
Edeffenus rixas monachorum Eusebonæ fugiens, ad magnum cœno-
bium *Teledæ*, Bar-hebræo ^f teste, migravit, ibique novennio com- ^f Ibid. pag. 337.
moratus, veteris Testamenti libros emendavit. In eodem cœnobio
ordinati sunt Sedemque habuere Patriarchæ ^g Joannes V. & VI. Dio- ^g Ibid. pag. 350. 351.
nysius III. & Abraham, quorum prior ibidem sepultus dicitur in *Arca*
Jacobi Edeffeni.

Monasteria
Zabar.

Monasteria Zabar ܡܢܝܫܬܐ ܙܒܐܪ in regione Melitenensi, quibus
Basilius ^h Lacabænæ Episcopus ab Athanasio VIII. Patriarcha præfectus ^h Ibid. pag. 361.
fuit, postquam Lacabænæ Episcopatu dejectus est. Vide *Zabatra*.

Monasterium
S. Zachæ.

Monasterium S. Zachæ, hoc est, Nicolai ܡܢܝܫܬܐ ܙܚܝܐ, ⁱ
apud Callinicum urbem, ubi ⁱ Dionysius I. & Joannes III. aliquandiu ⁱ Ibid. pag. 344.
Sedem habuere. Ibidem Maruthas ^k antequam ad Maphriani dignita- ^k Ibid. pag. 416.
tem evectus fuisset, annos viginti transegit: & Aitallahas ^l Presbyter ^l Ibid. pag. 307.
tractatum adversus Nestorianos composuit, quem habemus in Codice
Syr. 27. in catalogo, qui huic ^m tomo subjicitur. ^m Ibid. pag. 502.

Monasterium Zapharani ܡܢܝܫܬܐ ܙܦܪܢܐ. Vide S. Ananie.

Monasterium Zaz. Vide S. Crucis.

Mopsuestia.

Mopsuestia ܡܡܣܘܣܬܐ, Arabicè *Messissa*, teste ⁿ Abul- ⁿ Tab. geogr. n. 179.
pheda: Ciliciæ urbs notissima ad Pyramum fluvium, quem Gehonem
hodieque ab indigenis appellari, ex eodem Abulpheda suprâ notatum
est. Gavicathæ cœnobium apud eam urbem situm esse, mox dixi.
Ex adversa Gehonis fluminis parte oppidum ܡܦܫܝܬܐ *Capharnabam* col-
locat idem Abulpheda, quod idem fortasse est cum Capharnabo Saru-
gensis regionis pago, in quo Joannem VII. cognomento Sarightam
ordi-

DISSERTATIO

ordinatum fuisse affirmat ^a Bar-hebræus. Joannes Mopsvestiæ Episcopus Monophysita in Chronico Dionysii ad annum 518. laudatur.

^a Hoc tom. pag. 351.

Mosul, seu Ninive.

Mosul مَوْصُل, nova Ninive, nonnullis ^b *Mosul* & *Mozal*;

^b Mas. in præf. ad anaphoram S. Basilii.
^c Tab. geograph. num. 257.

Arabicè مَوْصِل *Mausel*, teste ^c Abulpheda, urbs ad Tigrim fluvium versus occasum; idest intra Mesopotamiam posita: distat à Maipherchin per Castrum Cepham itinere sex dierum, & à Marde septem dierum: ex adversa Tigris parte ad ortum est antiqua Ninive, quam nonnulli recentiores cum Mosul confundunt. Ad austrum Mosuli Zeba minor Tigri miscetur apud antiquam urbem *Arbur*, inquit ^d Abulpheda. Episcopi Mosulani Sedes in cœnobio S. Matthæi fuit, ut supra dixi. Daniel ^e Episcopus Mosul titulum Metropolitæ à Cyriaco Patriarcha circa annum 817. obtinuit; hac tamen conditione, ut Maphriano Tagritensi subjaceret. Ignatius ^f Lazarus Maphrianus Mosulanam diocesim Tagritensi copulavit anno 1155. Hinc deinceps omnes Maphriani titulum Archiepiscoporum Mosul, seu Ninives sibi vendicarunt. Pilatus ^g *Metropolitanus in Musal & Oriente* à Leonardo Abel ad annum 1583. laudatur: qui postmodum ^h in Patriarcham electus, Ignatius XIX. appellatus fuit. Basilius Isaac sub Petro postremo orthodoxorum Patriarcha Archiepiscopus Ninives, eodem Petro in exilium ob catholicam fidem pulso, Romam ineunte hoc sæculo se recepit: ubi convertendis in Arabicum sermonem Theologicis & Philosophicis libris operam dedit usque ad annum proximè elapsam, quo in vivis esse desuit. In schismate Hassassinitarum, Barnascha ⁱ Barcephæ discipulus à Pheraa ejusdem factionis Primite circa annum 890. Episcopus Mosul institutus est.

^d Loc. cit.

^e Hoc tom. pag. 343.

^f Ibid. pag. 451.

^g Apud Thomam à Jesu p. 386.

^h Hoc tom. pag. 482.

ⁱ Ibid. pag. 440.

Ninive. Vide *Mosul*, & *monasterium S. Matthæi*.

Nisibis.

Nisibis نَيْسَبِينَ, urbs Mesopotamiæ antiquissima juxta & nobilissima: *Achar* olim dicta, seu *Achad*, ut legit S. Hieronymus Quæst. in Genes. cap. 10. num. 10. ubi de Nemrod: *regnavit*, inquit, & in *Arach*, hoc est in *Edeffa*; & in *Achad*, quæ nunc dicitur *Nisibis*: quem Scripturæ locum iisdem planè verbis ante S. Hieronymum exposuit ^k

^k Commentar. in Genes. Cod. Syr. ms. Tom. 1. Biblioth. Orient. pag. 26.

S. Ephræm: نَيْسَبِينَ مَدِينَةُ نِمْرُودَ : هَذِهِ أَرْضُ نِمْرُودَ : هَذِهِ أَرْضُ نِمْرُودَ .

Regnavit autem in Arach, quæ est Edeffa: & in *Achar*, quæ est *Nisibis*: & in *Calanne*, quæ est *Ctesiphon*: & in *Rebebot*, quæ est *Adiab* (non *Birta*, ut autumat *Bochartius* ^l) & in *Calee*, quæ est *Cbetra* (*Chartaram* vocat *Ptolemæus* ^m: *Charta* est in notitia Imperii: *Chartam* & *Chataram* rectius dixeris) & in *Rese*, quæ est *Rhesina*. Syris

^l Lib. 4. cap. 21.

^m Lib. 5. cap. 18.

recentioribus *Soba* ⁿ *Soba* dicitur: Sic enim *Ebedjesu* Catalogi Syrorum Scriptorum auctor, qui *Nisibenus* fuit Episcopus, *Sobenſis* ubique appel-

Nuh
Naar

DE MONOPHYSITIS.

appellatur. Arabes نميبين *Nasibin* vocant, teste ^a Abulpheda: quod ^a Tab. geogr. num. 249. & Stephanus ^b confirmat. *Nesibis* in nummis est. *Antiochia in Myg-* ^b De Orbibus. *donia* Græci dixerunt, ut Plutarchus ^c affirmat. Urbi ad aquilonem ^c In Lucullo. mons *Masius* ^d imminet, quem Abulpheda جبل الموي *montem Geu-* ^d Dionysius in Chronico ad an- dum nuncupat; unde فلوئ ماسي *fluvius Masius*, Abulphedæ المرسان *no Christi 754.* *Hermas*, Andreæ ^e Masio *Hormiz*, sive *Saocora*, Juliano ^f *Mygdonius*, ^f Strabo lib. 16. *inundans infunditur in adjacentem mœnibus campum*. S. Jacobus ^g *Nisibis* ^g Episcopatum ad annum Christi 338. sanctissimè rexit. Vo- ^h *logesus* ^h Jacobo successit. Quum Nestoriana lues Orientem infecisset, Ecclesiam illam Barsumas ⁱ invasit, quem Nestoriani Episcopi ad ⁱ *hanc diem exceperunt*. Pauci ex Jacobitis in ea urbe relictis sunt, quibus aliquando peculiare, sæpius vicinarum Sedium Episcopi præfuere. Abraham ^k *Nisibis* Episcopus in Chronico Bar-hebræi ad annum ^k *Græcorum 942. Christi 631. laudatur, quo Joanni I. Jacobitarum* ^l *Patriarchæ manum imposuisse dicitur. Philoxenus* ^l *ejusdem loci* ^m *Episcopus circa annum 828. in Synodo Rhemenensi sub Dionysio I.* ⁿ *damnatus, in Cyrrhelicam apud Abrahamum Antipatriarcham se* ^o *contulit: unde schismaticos Nisibin deducens, eam ipsis Ecclesiam* ^p *tradidit. Idem Philoxenus* ^p *Cyriacum Patriarcham Dionysii præ-* ^q *cessorem impulit, ut Simeonem Maphrianum deponeret. Diony-* ^r *sus VI. ut Joannem Maphrianum sibi conciliaret, Nisibenam* ^s *dice-* ^t *cesim circa annum 1094. eidem adjunxit: Ex quo tempore, inquit* ^u *Bar-hebræus, cœpit Nisibis ad Maphriani ditionem spectare. Ni-* ^v *hilominus Joannes* ^w *Mardæ Episcopus, qui certè Patriarchæ subjectus* ^x *erat, ab anno 1125. ad annum 1165. Nisibin unacum Haran, Cha-* ^y *bora, Dara, Caphartuta & Telbesme gubernavit: & Naironus in Evo-* ^z *plia* ^{aa} *Mardensem Episcopatum cum Nisibeno hodieque conjunctum* ^{ab} *affirmat. Verum in Appendice ad Chronicon Bar-hebræi in vita* ^{ac} *Gregorii Matthæi Maphriani, circa annum 1330. idem Gregorius* ^{ad} *dicitur Episcopum Maaræ, Nisibi, & Gozartæ Carduchæ præfuisse.* ^{ae} *Varius itaque ejus urbis status fuit; maximè postquam ex pristina am-* ^{af} *plitudine in præsentem statum redacta est.*

Nuhadra, seu Naarda.

Nuhadra ܢܘܗܕܪܐ, aliàs ܢܘܗܕܪܐ ܕܥܡܝܢܐ *Beth-Nuhadra*, Arabicè ^a *Benibudra*; antiquis ^b *Naarda*, *Neerda*, & *Nearda*: recentioribus ^c *Judæis*, ܢܘܗܕܪܐ *Nahardeha*: ubi Hebræos satis celebrem scholam habuisse, refert Bartoloccius ^d in Biblioth. Rabbinica. Inter Episcopatus Maphriani subjectos ^e nono loco ponitur in Chronico Bar-hebræi: ubi Daniel Nuhadræ Episcopus Marutham Maphriannum circa annum 630. consecrasset dicitur. Jonas ^f ejusdem urbis Episcopatum tenebat anno 755. quo Georgius Patriarcha ordinatus fuit, teste Dionysio, qui ^g addit, eundem Jonam anno 773. obiisse. Gregorius Bar-hebræus ^h in vita sua narrat, se anno Christi 1265. feria ⁱ

^a Apud Amrum in vita Patriarch. Nestor. ^b Ptolem. lib. 5. cap. 18. ^c Joseph. Antiqu. Jud. lib. 18. cap. 12. ^d Benjamin Tadelin. in Itiner. Cellar. tom. 2. geogr. antiq. p. 719. ^e Par. 3. §. 13. pag. 663. ^f Hoc tom. pag. 419. ^g Ibid. pag. 111. ^h Ibid. pag. 115. ⁱ Ibid. pag. 249.

DISSERTATIO

quarta intermedia dominici Jejunii in Ecclesia superiori Danielis pagi, Behenamum monachum cognomento Barsummana, Episcopum Nuhadrensiū instituisse, cui nomen Athanasii imposuit: Athanasio autem ^a anno 1279. defuncto, quinque post annis, idest, anno 1284. ^a *Hoc tom. pag. 255.* in urbe Ninive Jobum monachum ^b ex pago Cudidia, imposito Joannis nomine, substituisse. ^b *Ibid. pag. 261.*

Ormia. Vide *Urmia*.

Orpha, Orrhoa. Vide *Edeffa*.

Palmyra. Vide *Thadmor*.

Perrhi.

Perrhi, seu *Perre*, Syris *قارن* *Parin*, sive *Pharin*, oppidum in provincia Euphratensi, à Melitene Samosatam tendentibus in Itinerario Antonini traditur M. P. XXIV. abesse à Samosata. Differt à castro *بارين* *Barin*, de quo ^c Abulpheda in descriptione Syriae: illud enim, eodem Abulpheda teste, una mansione abest ab Apamea versus occasum, idemque est cum antiqua *رانية* *Raphanea*, quæ à Ptolemæo inter Orontem & Antaradum collocatur. At *Parin* in Euphratesia est, ut mox dixi. In Chronico Dionysii ad annum Græcorum 821. Christi 510. *Parin*, seu *Perre* urbs Mesopotamiæ dicitur: nimirum in finibus Euphratesiæ & Mesopotamiæ posita erat. Apud eandem urbem anno Christi 861. cœnobium erat Jacobitarum, septem Martyribus nuncupatum, uti ad calcem Codicis Syriaci tom. 1. Biblioth. Orient. pag. 63. adnotatur. In eodem Dionysii Chronico ^d ad annum Christi 510. Gamalinus Perrhorum Episcopus laudatur, quod in profligandis quorundam pseudomonachorum erroribus egregiam operam navasset: Inter Episcopos verò Monophysitas quos Justinus Imperator anno 518. exilio multavit, Eustathius ejusdem urbis Episcopus recensetur. ^c *Tab. geograph. num. 205.* ^d *Tom. 1. pag. 409.*

Pheroz-Sapor,
seu *Anbara.*

Pheroz-Sapor *فروز سapor*, aliàs *أنبار* *Anbara*, Judæis *Peruz* *Sciabbur*, ubi nongenta fuisse ejus sectæ hominum millia jactant, teste ^e Bartoloccio in Biblioth. Rabbinica. Ad Euphratem sita est, ut scribit ^f Abulpheda, qui eam à Bagdado ad decem parasangas distare affirmat. Post Nuhadram in catalogo ^h Episcopatum Maphriano subsectorum ponitur apud Barhebræum, qui asserit primum Pheroz-Saporis Episcopum Acham à Marutha Maphriano circa annum Christi 630. institutum. ^e *Pontific. Nestor. citat. hoc tom. pag. 459.* ^f *Cod. Syr. 20. ad calcem ejusdem tom. p. 498.* ^g *Loc. supra cit. g Tab. geograph. num. 272.* ^h *Hoc tom. pag. 419.*

Raba. Vide *Edeffa*.

Ramatua. Vide *Zabatra*.

Resaina.

Resaina *رسانا*, aliàs *Resena*, *Resina*, *Rhesina*, seu *Rhisina*: Arabibus *راس عين* *Ras-Ain*, idest, caput fontis, eo quod tercentum & amplius fontes inde emanant, ex quibus *نهر الحابور* fluvius Chaboras coalescit, ut affirmat ⁱ Abulpheda, qui eandem bidui iter ab Haran ⁱ *Tab. geogr. 239.* distare scribens, opinionem quorundam refellit, à quibus Tigris, non

Qarqasta d' Bagd'laie = *قارقالايع* prope *Kisainam*, ostia cœnobium celebre ob correctorium biblicum *seu Masorani* ibi a monachis doctis Syris Jacobitis exaratum, v. infra p. 78. (De urbe *Bagd'laie* = *Bagd'laie* cf. B. H. Chron. Syr. p. 386, *Isakari* 24. 6, *Jaquet*, *Ritter* VII, 278, *Presep. de realid.* II, 6) - *V. id. d. d. bibl. Oxf.* 1891, p. 61/62, (*De of-mann*) in *I. D. M. G.* 32 (78), p. 745. *Z. A. W. I.* (81), p. 159.

DE MONOPHYSITIS.

Chaboras apud Rhesainam scaturire dicitur. Abulphedæ consentit Stephanus, qui *Resainam oppidum circa Aborum fluvium* collocat: & in Notitia Imperii sub Duce Osroëne, idest Edessenæ provinciæ, *equites sagittarii indigenæ primi Osroëni Rasin*. Duplicem Rhesainam ^a Ptolemæus statuit in Mesopotamia: alteram post Edessam sub gradu 73, alteram post Aphadanam sub gradu 74. Quæ verò in Genesi ^b *Rese* seu *Resen* ^c dicitur, extra Mesopotamiam in Assyria ^d est, inter Ninen & Chale, ut ibidem describitur: de qua intelligenda sunt S. Ephræmi verba, quæ supra protuli, ubi de Nisibi: ut enim urbes inter fluvios positas Syri *Apameas*, hoc est, Interamnias dixere; ita eas, apud quas fontes vel amnes erumpunt, *Resainas*. Rhesainæ ad Chaboram civitatis Episcopus Petrus ^e in Dionysii & Barhebræi chronicis laudatur tamquam sectæ monophysitiæ propugnator, ob quam à Justino Imp. anno 518. in exilium pulsus est. Barhebræus in chronico Sergium ^f Rhesainensem Archiatrum memorat, qui Ascolium ejus urbis Episcopum, fortasse in locum Petri successum, apud Ephræmum Antiochiæ Patriarcham accusavit. Theodosius ^g ejusdem urbis Episcopatum tenebat anno 724. quo Athanasium III. Patriarcham ordinasse dicitur. Post obitum Severi Bar-maske in ordinatione Athanasii 11. Synodus Rhesainæ ^h anno 684. habita fuit. Saphyli cœnobiū apud eam urbem situm fuisse, supra notavi.

^a Lib. 5, cap. 18.

^b Cap. 10. v. 12.

^c In Textu hebraico.

^d Apud Dionysium in chron. ad annum Christi 772.

^e Hoc tom. pag. 327.

^f Hoc tom. pag. 323.

^g Ibid. pag. 338.

^h Ibid. pag. 335.

Reschiphæ.

Reschiphæ رَشِيفَا oppidum Mesopotamiæ ad Euphratem fluvium cujus meminit ⁱ Ptolemæus. Jacobus cæcus Reschiphæ Episcopus Isaacum intrusum Patriarcham ^k anno Christi 755. in urbe Rhesainæ ordinavit. Basilii I. Patriarcha ^l in Moriba Reschiphæ castro anno 923. consecratus est.

ⁱ Lib. 5. cap. 18.

^k Hoc tom. pag. 339.

^l Ibid. pag. 349.

Roabanum.

Roabanum رَوَابَانُ oppidum Euphratesiæ haud procul à Chisuma, Episcopalis Sedes Jacobitarum, cui præerat Basilii ^m anno Christi 1253. quo morienti Ignatio Davidi Patriarchæ adstitit. In Synodo, quæ anno Christi 1155. in cœnobia Barsumæ sub Athanasio VIII. habita fuit, Roabani Ecclesiâ ⁿ Joannes Chisumensis auctus est.

ⁿ Ibid. pag. 209.

^o 362.

Romanum castrum.

Romanum castrum, Syris رُومَانَا Hefna Romæorum, Arabibus قَلْعَةُ الرُّومِ Kalat-al-Rum, idest, *Arx Romæorum*, unde Bar-

hebræi קַלָּת רֹמַי Kala-Rumaita, cis Euphratem situm est, teste ^o Abulpheda, ad occasum Birtæ, & ad austrum Edessæ urbis, à quibus æquali ferè mansione distat. In nupera Syriæ divisione secundum Saracenos quidem ad provinciam Kennefrinensem spectabat, teste eodem Abulpheda: secundum Armenos verò, qui longo tempore copotiti sunt ad Ciliciam. Afraphus Rex Almanforis Clavuni Saracenorum Regis filius illud Armeniis eripuit, ut idem Abulpheda notat. Ibi Patriarchæ Armenorum Sedes aliquando fuit, teste Barhebræo, qui ^p ad annum Græcorum 1506. Christi 1295. Derasam Patriarcham

^o Tab. geogr. num. 227.

^p Hoc tom. pag. 368.

à Leo-

DISSERTATIO

à Leone Ciliciæ Rege depositum eique Baidarum substitutum scribit; anno verò circiter 1182. Theodorum ^a Barvehebun Jacobitam factionis suæ Patriarcham in illud Castrum apud Armenorum Catholicum sese recepisse, ibique usque ad annum 1192. sedisse. Ignatius ^b David Patriarcha Ecclesiam in eodem Castro rogatu Josue Presbyteri, qui ingentem ibi populi Jacobitici multitudinem esse & Ecclesia carere significaverat, propriis sumptibus circa annum 1246. à fundamentis extruxit. Idem Ignatius ^c in castro Romano, ubi ab Aytono Rege, à Constantino Patriarcha Armenorum, & à Jacobo Presbytero Josue ejusdem castri Presbyteri filio perhonorificè exceptus fuerat, anno Græcorum 1253. decessit, ad Orientalem majoris Armenorum Ecclesiæ partem sepultus. Dionysius VII. cognomento ^d Angur, ejusdem Ignatii successor, Alepo in illud castrum profectus, filios Josue Presbyteri inducere nequivit, ut nomen suum ad altare proclamarent: aiebant enim se Joanni Barmaadani Dionysii æmulo fidem suam obstrinxisse. Simeon ^e Presbyter ac medicus filius Josue Presbyteri ejusdem castri, magna pars fuit turbarum adversus eundem Dionysium, & Ignatium III. ejus successorem, nec tumultuari destitit, donec Philoxenum Nemrodum suum ex fratre nepotem Melitinæ Episcopum, deinde Patriarcham gentis suæ vidit,

Sababarech. Vide Sibabarcha.

Salacha.

Salacha ^f *سلاخا*, oppidum in Tur-abdin seu monte Abdino cis, non trans Tigrim, ut Naironus in Evopl. pag. 45. affirmat. Patria fuit ^g Athanasii V. Patriarchæ, & Danielis ^h ejusdem urbis Episcopi, qui sub Jacobi Edeffeni tempora vivebat. Sedes Episcoporum Salachæ in cœnobio S. Jacobi fixa, ubi Patriarchæ Turabdinenses postmodum habitarunt, ab anno scilicet Christi 1364. ad annum 1494. Dioscorus Moyfes Salachæ Episcopus anno 1293. ordinationi Ignatii Barvahibi interfuit. Barfuma ejusdem urbis Episcopus Synodo præfuit, quæ in cœnobio Ananiæ pro ordinatione Ignatii Ismaëlis anno 1322. congregata est. Basilus ⁱ Saba ab eodem Ismaële in locum Barfumæ subrogatus, propter cujusdam Georgii monachi calumnias excommunicatus fuit: quamobrem ab ejusdem Ismaëlis obedientia discessit, & novum Patriarchatum Turabdinensem in Salacha instituit. Anno 1583. *Elias Episcopus in Salach* ^k apud Thomam à Jesu commemoratur.

Samofata.

Samofata ^l *ساموفاتا*, Syriæ Comagenæ ad Euphratem urbs clarissima: *Somifata* ^m Abulphedæ, qui Romanum & Mansur castra non multum ab ea distare affirmat, hoc quidem ad austrum Samofatæ, castrum verò Romanum ad ortum. Idem Abulpheda aliam Samofatam in Mesopotamia ponit, quam ⁿ *Semfat* appellat, positamque inter Amidam & Haret-Baret seu Zaidi castrum affirmat. Samofatæ in Comagena Episcopi laudantur in chronicis Dionysii & Barhebræi Severus & Constantinus: & Severus ⁿ quidem circa annum 597. ab A-

^a Ibid. pag. 216.

^b Ibid. pag. 376.

^c Hoc tom. pag.

^d Ibid. pag. 378.

^e Ibid. pag. 379. 380. 381.

^f Ibid. pag. 351.

^g Tom. 1. pag.

495.

^h Hoc tom. pag.

382.

ⁱ Ibid. pag. 383.

^k L. b. 7. de con-

vers. gent. pag.

386.

^l Tab. geogr. nu.

221.

^m Tab. geogr. n.

236.

ⁿ Hoc tom. pag.

334.

Sarug.

Saura.

DE MONOPHYSITIS.

thanasio I. fratre ordinatus dicitur; Constantinus ^a ab anno 746. ad ^a *Ibid. pag. 107.*
 annum 755. claruisse. Theodorus ^b Constantini successor Georgium ^b *Ibid. pag. 340.*
 Syncellum habuit, qui anno 759. in Patriarcham electus est. Cyria-
 cus Patriarcha circa annum 797. Severum ^c alterum Samosatæ Epi- ^c *Ibid. pag. 342.*
 scopum anathematizavit, quod sibi Samosatam advenienti fores Eccle-
 siæ in faciem occlusisset. Timotheus ^d anno 878. Ignatium I. & anno ^d *Ibid. pag. 348.*
 887. Theodosium Patriarchas ordinavit. Thomas ^e sub Joanne Ab- ^e *Ibid. pag. 349.*
 don Antiocheno & Zacharia Alexandrino Patriarchis circa an- ^e *Tom. 1. pag. 614.*
 num 1000. vivebat, uti adnotatur ad calcem Codicis Syriaci 15.
 Athanasius ^f cum Simeone Chifumeni facta adversus Basilium II. con- ^f *Hoc tom. pag. 356.*
 spiratione, Joannem XI. cognomento Abdon & Synnadæ Episcopo
 circa annum 1074. Patriarcham consecravit. Timotheus ^g sub Atha- ^g *Ibid. pag. 361.*
 nasio VIII. è Gargarensi Episcopatu ad Samosatenum anno 1143. Go-
 selini Edessæ comitis jussu translatus est. Proxima Samosatæ cœnobita
 apud Jacobitas celebrantur, *Herbaz*, ^h ubi Ignatius I. monachum ege- ^h *Ibid. pag. 348.*
 rat: *Mar-Ab-Hai* ⁱ ubi Sedes Episcopi Samosatani aliquando fuit: & ⁱ *Ibid. pag. 355.*
Pheschin ^k *Ibid. pag. 359.* ^k *Ibid. pag. 359.* cuius monachus David Archimandrita hanc regulam tra-
 didit, ne quid scilicet possiderent.

Sarug.

Sarug ^l *ساروج*, olim ^m *ساروج* *Batnan*, Stephano *Batne*, Pro-
 copio ⁿ *Batne*, Mesopotamiæ oppidum ab Edessa M. P. X. distans,
 juxta Itinerarium Antonini, totidemque ab Haran & à Birta, teste ^m *Lib. 1. de bell. Pers. cap. 12.*
 Abulpheda, qui illud sua ætate dirutum affirmat. De Sarugo, deque ^m *Tab. geogr. n. 232.*
 S. Jacobo ejusdem loci Episcopo disserui ⁿ *A pag. 283.* a toto capite 27, tomi 1.
 Ejusdem S. Jacobi Vitam describit Barhebræus in chronico, cujus ver-
 ba hoc ^o *A pag. 321.* tomo retuli. Athanasius ^p *Hoc tom. pag. 337.* Sarugensis Episcopus anno 688.
 Julianum Patriarcham ordinavit. Georgius ^q *Tom. 1. pag. 285.* ejusdem oppidi Episco-
 patum temporibus Jacobi Edesseni, idest, circa annum 700. regebat,
 ut liquet ex ejusdem Jacobi epistola, quæ Cod. Syr. 22. ad calcem ^r *Pag. 499.*
 hujus tomi habetur. Sergius ^s *Hoc tom. pag. 351.* Sarugi Episcopus anno 965. Joannem
 Sarightam Patriarcham in Capharnabo regionis Sarugensis pago ordi-
 navit. Gabriel ^t *Ibid. pag. 362.* cognomento Sciamabir ab Athanasio VIII. circa an-
 num 1160. propter incontinentiam depositus fuit.

Saura.

Saura ^u *سورا* oppidum Mesopotamiæ apud Amidam urbem, cu-
 jus Episcopatu ^v *Ibid. pag. 385.* anno 1471. conjuncta erat, quo Joannes Barsila ab
 Ignatio X. cognomento Chaleph, Amida & Sauræ Episcopus institu-
 tus est. Ab Amideni Episcopatu disjuncta anno 1583. quo teste Tho-
 ma ^x *Lib. 7. pag. 386.* à Jesu, Sauræ quidem Episcopus Minas erat, Amida verò Si-
 meon. Idem Thomas in eadem Sauræ provincia Ephræmum tunc Epi-
 scopum fuisse affirmat. Differt à ^y *In descript. Arak fol. 75* *Sura*, quam Abulpheda ^z *Hoc tom. pag. 221.* inter
 Bagdadum & Cupham collocat: hæc enim eadem est cum ^z *no-* *Sura*
 Assyriæ, de qua mox sermo erit: Saura verò ad Marden Mesopotamiæ
 urbem accedit, ut auctor est Joannes ^{q ij} *no-* *Mardenis Episcopus*, qui cœ-

DISSERTATIO

nobia SS. Abæ & Theodoti apud 𐤀𐤃𐤁𐤏 *Sur castrum* (ita Sauram vocat) fita instauravit.

Sciabarzul.

Sciabarzul ^{ܨܝܒܪܘܠ}, Episcopatum Maphriano ^a subsectorum undecimus ante Maruthæ tempora institutus; Abulphedæ ^{ܐܒܘܠܦܗܕܐ} *Sciabarzur* ^b, urbs provinciae ^{ܐܠܗܝܠ} *Al-Gebal*, hoc est, Montanæ Arak seu Assyriæ, à Maraga sex mansionibus distans, ab Halavana duabus supra viginti parasangis, inter Mosul & Hamdanam, à Zur condita; *Sciabra* enim Persico sermone urbem significat, & *Zur* nomen conditoris, ut idem Abulpheda tradit. Jazdephanes ^c Episcopus Sciabarzul unus ex iis fuit, qui anno 630. Marutham Maphrianum ordinarunt.

a *Ibid.* pag. 419.

b *Tab. geogr. n.*
436.

c Hortom. pag.
419.

Seered, feu
Mobadra,

Seered هَحْرَو, aliàs محَبْرَو Mobadra, Abulphedæ^d معرفت Seert &

d Tab. geogr. n.
264.

Efeerd: urbs Mesopotamiæ haud procul à Tigri flumine; à Maipherchin, teste eodem Abulpheda, distat iter unius diei cùm dimidio, ab Amida quatuor dierum, à Mosul quinque dierum: ad ortum Mosuli, & ad austrum Maipherchin Amidæque posita. Philoxenus Secerdæ Episcopus * anno 1332. ordinationi Ignatii VI. Patriarchæ interfuit.

е Hoc tom. pag.
382.

Segeftana.

Segestana سجستان urbs Chorasanæ regionis, teste Abulpheda^f, qui Haram itinere undecim dierum ab ea distare affirmat. Episcopatus à Marutha Maphriano circa annum 630. institutus, ut auctor est Barhebræus, qui Haditam Segestanæ provinciæ oppidum commemorat, ut suprà dictum est. Dionysius in Chronico ad annum Græcorum 1078. Christi 767. Georgium Patriarcham de iis, quos Joannes in schismate ordinaverat, ita loquentem inducit. ἡμεῖς οὐκ ἐκρίναμεν

f Tab. geogr. n.
401.

g Hoc tom. pag.
420.

[illegible]

*Ut Sacerdotium & Episcopatus ei conferatur, qui ad inferiores Sege-
stane & Harabæ regiones pergere voluerit. Quod & Episcopis pla-
cuit.*

Seleucia Isauriæ, Syriæ, & Babylonæ.

Seleucia **سَلْعِيَا** quadruplex in historia Jacobitarum occurrit. Prima in *Isauria*, cujus Episcopus Eugenius ^h dogma Tritheitarum cum Conone Tarsensi propugnavit, manumque Paulo Nigro Patriarchæ cum Jacobo Zanzalo imposuit. Altera in *Syria*, Pieria dicta, ubi Orontes in mare mediterraneum exit, cujus Episcopus Nonnus ⁱ anno 518. ob hæresim monophysiticam exilio multatus, Amidam, unde genus ducebat, se contulit, ibique post Thomæ obitum Episcopum egit. Tertia item in Syria, quæ *Seleucia Beli* seu *Seleucobelus*, appellatur, infra Antiochiam ad meridiem, haud longè à Kennefrin urbe, apud quam

h *Ibid.* pag. 325.
329. & 331.

i Hoc tom. pag.
49.

DE MONOPHYSITIS.

quam cœnobium Bar-Aphtonii exstabat, quod ^a *monasterium Seleucie S. Thomæ* ad calcem Codicis Syriaci Nitriensis 29. dicitur. Quarta denique, novemque Seleuciarum, quibus Seleucum nomen imposuisse Appianus in Syriacis testatur, nobilissima in Babylonia est ex adversa Ctesiphontis parte, ubi Chaldaeorum Patriarcham Sedem fixisse, hoc tomo ^b observavi: *Modainam* recentiores vocant.

^a Ibid. pag. 46.

^b Pag. 394-395.

Semcha.

Semcha, seu *Semaha* ܣܡܚܐ, una ex septem diœcesibus, quas Barhebræus ^c circa Melitinam positas, suâque ætate desolatas affirmat. Trans Euphratem sita videtur ex ejusdem Barhebræi ^d testimonio, qui in Vita Dionysii III. Patriarchæ, Gajasam testatur ex Osna Adorbiganæ urbe in regionem Semcham profectum, primum in cœnobio quodam apud Torfenam pagum habitasse, deinde Euphrate transmissio monasterium in regione Claudie juxta Gregorianum oppidum circa annum 958. condidisse. Simeon ^e cognomento Tabakan, ex eadem regione Semaha oriundus, Joannem XIV. Patriarcham cœnobio Barsumæ, cui olim is præfectus fuerat, excedere coëgit.

^c Ibid. pag. 260.

^d Ibid. pag. 350.

^e Ibid. pag. 234.

S. Sergii. Vide *monasterium S. Sergii*.

Sibabarcha, seu Sababarch.

Sibabarcha, seu *Sababarch* ܣܒܒܐܪܚܐ Episcopatus, cis an trans Euphratem, adhuc mihi incompertum. Fortè eadem ac Carfabacha, ex qua ad Maphriani dignitatem Sarbelius ^f evectus fuit. Basilii ^g ab Athanasio VIII. ab Ecclesia Lacabenæ ad Sababarcham circa annum 1143. translatus, in Synodo anno 1155. habita utroque Episcopatu dejectus fuit, diœcesi Sababarchæ ad Edeffensem adjectâ. Anno 1180. Episcopus ^h ejusdem loci unacum Simeone Arzuni, Josue caltri Zaidi, & Abrahamo Amidæ, Theodorum Bar-Vehibun adversus Michaëlem Patriarcham ordinavit.

^f Ibid. pag. 434.

^g Ibid. pag. 361.

^h Ibid. pag. 213.

Sigara.

Sigara ܣܝܓܪܐ Arabibus *Sengiar*, Græcis Latinisque *Σιγγαρά Singara*, urbs Mesopotamiæ, non Tigri adposita, ut contendit ⁱ Cellarius, sed tribus ferè mansionibus ab eo distans, ut ex ejusdem urbis civium relatione scribit ^k Abulpheda, qui illam totidem mansionibus à Mosul abesse affirmat, illam quidem ad occasum, Mosul verò ad ejus ortum. In proximo Sigaræ monte, qui Sozomeno ^l *Sigoron*, Ptolemæo *Singaras mons* dicitur, cœnobium fuit ^m *S. Aaron*, cujus in Chronico Barhebræi frequens mentio; idque à monasterio *S. Aaronis* apud Edeffam sito diversum, quod in eodem Barhebræi ⁿ Chronico memoratur. Mares ^o, seu Cares, Sigaræ Episcopus ex tot Monophysitis, quos Justinus Imp. exilio multavit, unus in Oriente superfuit, quem, teste Barhebræo, *Monophysitæ ex omnibus locis consulebant, impositionem manus ab eo accipientes*. Georgius ^p ejusdem urbis Episcopatum anno 630. regebat, quo Maruthas Maphrianus ordinatus est. Elias ^q *vir sapiens & doctor*, ut idem Barhebræus affirmat, qui priorem *S. Gregorii Theologi tomum mirifice exposuit* illu.

ⁱ Tom. 2. geogr. antiq. pag. 721.

^k Tab. geogr. n. 252.

^l Lib. 6. cap. 23.

^m Cujus verba de monachis Mesopotamiæ retuli t. 1. pag. 274.

ⁿ Hoc tom. pag. 354. 355. 361.

^o Ibid. pag. 284. 350. 351.

^p Hoc tom. pag. 327. & 411.

^q Ibid. pag. 419.

^r Ibid. pag. 338.

^s Ibid. pag. 339.

DISSERTATIO

illustravitque, etsi ex Maphriani ditione esset (nam Sigara inter sub-
jectos Maphriano Episcopatus ^a secundo loco nominatur) eum tamen ^a Ibid. pag. 419.
Athanasius Sandalensis substituto in ejus locum viro quodam flagitio-
so, qui Josue Bacr dicebatur, circa annum 750. condemnavit. Idem
Elias ^b Sigaræ Episcopus Synodo Mabugensi anno 759. in ordinatio- ^b Ibid. pag. 111.
ne Georgii Patriarchæ habitæ interfuit. Gregorius Matthæus Maphri-
anus ^c circa annum 1330. Episcopatum illum cum cœnobio S. Sergii ^c Ibid. pag. 460.
in monte Sajo conjunxit.

Sis.

Sis ^d Ciliciæ urbs, Sedes Regis & Patriarchæ ^d Armeno-
rum, inter Anazarbam & Mopsueltiam sita, ab utraque M.P.XXIV.
distans, teste ^e Abulpheda, qui eam Arabicè ^e *Sis* & ^e *Sisiam* ^d Galan. in Con-
appellari, conditamque à Leone Armenorum Rege affirmat. Ibi Con- ^d cil. Eccl. Arm.
cilium, quod *Sisense* dicitur, sub Leone III. Armeniæ Rege anno ^e cum Rom. Par. 1.
Christi 1307. celebratum: cujus Acta refert Galanus in Conciliat. Ec- ^e cap. 19. n. 4. pag.
cles. Arm. cum Romana Par. 1. cap. 28. pag. 445. Ignatius ^f David ^f Hoc tom. pag.
Patriarcha anno 1246. Ecclesiam Deiparæ in eadem urbe ad latus ma- ^f 375.
joris Armenorum Ecclesiæ ædificavit. Eodem anno Isa medicus Edef-
senus alteram Jacobiticæ genti Ecclesiam Barsumæ nuncupatam exstru-
xit. Dionysius ^g Sifidis Jacobitarum Episcopus anno 1264. ordina- ^g Ibid. pag. 379.
tioni Ignatii III. Patriarchæ interfuit. Idem Ignatius ^h paulò postquam ^h Ibid. pag. 247.
consecratus est, ex Gavicathæ cœnobio *Sisidem cum Episcopis* profe- ^h 379.
ctus, præsentibus Aytono rege, ejusque filiis, & magnatibus, &
nonnullis Episcopis, & Doctoribus Armenorum cum magna populi
multitudine, in catholica Deiparæ Ecclesia Gregorium Barhebræum
Orientis Primatem proclamavit, ut idem Barhebræus in Vita sua re-
fert.

Suairia, seu
Bisuairia.

Suairiæ, seu Bisuairiæ Episcopus Jacobus laudatur apud Tho-
mam ⁱ à Jesu ad annum Christi 1583. Nomen corruptum puto ex ⁱ Lib. 7. p. 386.

^j *Sura*, seu ^j *Beth-Sura*: hæc enim Syrorum compositio
per *Ba*, *Be*, & *Bi*, Arabicè atque Latine reddi solet, ut Beth-Gar-
me ^k *Bagermi*: Beth-Cherda ^k *Ba'kerda*: Beth-Zabda ^k *Be-*
zabde & *Bigabda*. Sura autem duplex est: altera in Mesopotamia, cui
Jacobus præfuisse videtur, ut mox sermo erit: altera in Babylonia, in-
ter Bagdadum & Cupham posita, teste ^m Abulpheda, qui eam ^m *Sura*
Suram per literam *Sad*, & *Sura* per literam *Sin* appella-
ri observat. *Sora*, & *Soria* hebræis dicitur, qui scholam ibi habuere,
ut in Prologo ⁿ de Scriptoribus Syris dixi. Illius situm describit Cel-
larius ^o ex Itinerario Beniamini Tudelenfis. ^o Tom. 2. geogr.
^o antiq. pag. 753.

Sura.

Sura ^p *Sura*, Syriæ urbs juxta Euphratem, teste ^p Ptolemæo, ^p Lib. 5. cap. 15.
qui alteram *Suram* ^q de qua suprà dixi, in Assyria ponit. *Castrum*
dicitur Josue ^r *Stylitæ*: *Surorum oppidum* ^r Procopio: expugnatum ^r Lib. 6. cap. 1.
à Chosroë Persarum Rege unâcum Alepo, & Antiochia anno Christi ^r Tom. 1. Bibl.
^s Orient. p. 279.
^s Lib. 2. de wili-
^s fic. cap. 9.

DE MONOPHYSITIS.

540. ^a in Chronico Edeffeno. Marion Suræ Episcopus anno 518. in ^a Tom. I. p. 416.
exilium propter hæresim Monophysiticam pulsus est, teste Dionysio
in Chronico. Sergius ^b ejusdem urbis Episcopus tamquam illius Se- ^b Hoc tom. pag.
ctæ propugnator acerrimus sub Sergio Telenfi Patriarcha à Barhebræo ^{327.}

laudatur. An eadem sit cum ^{سورة} Sura, cujustria cœnobio Ignatius XI. cognomento Barfila instauravit, mihi non liquet. Puto tamen diversam esse: nam hæc Sura in Syria cis Euphratem est, ut supra ostendi; illa verò in Mesopotamia haud procul à Marde, ut ex hisce Auctoris Vitæ Ignatii XI. verbis demonstratur. ^{سورة} ^{البارفيلة} ^{في} ^{البلاد} ^{الشرقية}

بَجْعَدَا مَرْجُوًّا لِمَنْ حَفَكَهَا الْعَقَبُ لَا مَرْجُوًّا لِمَنْ فَنِيَ رُحْبُ :
Tria (inquit) *Suræ monasteria instauravit, pulchrisque cellis exornavit, ac præsertim illud Mar Abæi* &c. Subjungit Auctor impensas in ornando Zapharanensi cœnobio ab eodem Ignatio Patriarcha collatas. Atqui Zapharani quidem monasterium apud Marden situm est, ut sæpè dixi: Abæi verò, seu Abæ cœnobium in *Sura*, idem omnino est ac illud, quod Joannes ^d Mardenfis juxta *Sur castrum* positum affirmat, tamen per litteram *ج* *Sade* ibi scriptum sit, hic autem per *ح* *Scin*. Vide quæ suprà de *Saura* disserui.

Symnada, feù
Synnada.

Symnada ^{سمندا}, vulgò *Synnada*,^e & *Synnas*, Phrygiæ urbs
Jacobitis olim frequens, quibus Episcopus præerat Jacobus^f anno
Christi 969. quo unacum Joanne Sarighta Patriarcha jussu Græcorum
Imperatoris Byzantium abductus fuit. Arabicum ^{سمندا} *Semnadu*, Re-
naudotius *Semenduum* legit. Abdon^g ex familia Joannis Abdon Pa-
triarchæ Abbas cœnobii Gaghæi apud Melitinam, à Basilio II. Episco-
pus *Symnadæ* ordinatus, Patriarchatum post ejus mortem invasit te-
nuitque ab anno 1075. ad annum circiter 1095. assumpto Joannis XI.
nomine, Barturca^h à Joanne XIII. ex Telbafer *Symnadam* translatus,
inde Chaboram, quum ob flagitiosam vitam omnibus exosus esset, à
quibusdam Armenis circa annum 1135. interemptus est.

^e *Cellar. tom. 2. geogr. antiq. p. 148.*
^f *Hoc tom. pag. 139. & 351.*
^g *Ibid. pag. 356.*
^h *Ibid. pag. 360.*

Taalabensium
Arabum Sce-
nitarum Epi-
scopus.

Taalabensium Arabum *تالابنس* *تالابنس* five ut in chronico Barhebraei legitur *تالابنس* *تالابنس* *Tagbibensium*, qui *سعنيتا* *Scenita*, hoc est, *tabernaculorum habitatores* dicuntur, Episcopus duodecimo loco recensetur inter eos, qui sub Maphriani ditione sunt. In Hirta Naamanis Sedem habebat, ut supra dixi. In historia Josue Sty-
litæ disertæ fit mentio Arabum *Taalabensium*, qui Romanis subiecti dicuntur, Arabumque Persis conjunctorum audaciam sæpius repressisse. Strabo τὰς Σκηνῶν urbem Arabum Mesopotamiam australem & desertam inhabitantium commemorat, quos inde *Scenitas* dictos affirmat Stephanus. Idem Strabo *Scenas super fossam quandam*
ad

DISSERTATIO

ad *Babyloniae fines* collocat, à *Seleucia schoenis* decem & octo. Quae omnia cum *Hirta* conveniunt.

Tabriz. Vide *Tauriz*.

Tagrit, seu
Tecrit.

Tagrit تگرت, Arabibus تگرت *Tecrit*, urbium Mesopotamiae (inquit *Abulpheda*)^a versùs Assyriam postrema, cis Tigrim, à Mosul itinere sex dierum abest, ad austrum ortumque fluvio alluitur, cui *Isaaco* nomen *Isaacus Ibrahimi filius* copiarum *Al-Motuaccheli Chaliphæ* ductor imposuit. Apud eandem urbem erumpit نهرالديجل *fluvius Degila*, hoc est, *Deglata* seu *Tigris minor*, qui terras Samrae ad Bagdadum usque alluit. Dicitur etiam تگرت وائل *Tecrit Vajel*, propter sororem *Bacri filii Vajel*, ut idem *Abulpheda* affirmat, qui arcem urbis à *Sapore Ardasciri filio Persarum rege* conditam scribit: Proditam Saracenis à *Marutha* fatetur^b *Barhebraeus*, ut suprà dictum est. Tagritensem autem urbem à *Maipherchin* seu *Martyropoli* aliam esse, ostendi suprà. Sedes *Maphriani* seu *Primatis Jacobitarum* fuit ab anno 630. quo *Maruthas* ibidem ordinatus est: idque privilegium eo fortasse Tagritensibus concessum, quod ii *Barsumæ Nisibeno Nestorianisque* per Assyriam & Mesopotamiam debacchantibus fortiter restiterunt, teste^c eodem *Bar-hebraeo*, qui seriem eorum *Maphrianorum* ad suam ætatem perducit. Episcopatus antea fuerat, ut liquet^d ex Syriaco ms. Codice, in quo *Georgius Tagriti Episcopus* circa annum 580. dicitur. Desolatam urbem *Dionysius*^e *Maphrianus* circa annum 1112. permisso *Chaliphæ* novis ædificiis ornavit. *Ignatius*^f *Saliba Maphrianus* eidem Ecclesiæ *Mosulanam diocesim*, qua *Ninive* & cœnobium *Sancti Matthæi* continentur, anno 1155. adjunxit. Ab anno 1222. quo *Ignatius*^g *David* ad Patriarchæ dignitatem ex *Maphriano* evectus est, usque ad annum 1278. quo *Gregorius Barhebraeus* Tagritenses visitavit, nullus eam urbem^h *Maphrianus* intraverat: sed suffraganeus Episcopus eò mitti solebat, qui Pontificalia munia loco *Maphriani* exerceret, qualis fuit inter alios *Jacobus Severus Bar-sciacco*ⁱ, qui anno 1231. in vivis esse desiit.

^a Tab. geogr. n. 266.

^b Hoc tom. pag. 419.

^c Hoc tom. pag. 409. 410.
^d Tom. I. p. 465.

^e Hoc to. p. 449.
^f Ibid. pag. 209. 362. 451.

^g Ibid. pag. 454.

^h Ibid. pag. 254.

ⁱ Hoc tom. pag. 237. & 435.

Tarach.

Tarach تارح Episcopatus in Mesopotamia, quem anno 1583. *Gazal* tenebat, teste *Thoma*^k à *Jesu*. Fortassè idem cum Episcopatu

^k Lib. 7. p. 386.

تالاح *Talach*, de quo *Ebedjesu* in Catalogo pag. 80. *Talach* autem ipsa est, quæ تالاح *Tabal* Garmæorum urbs *Xenajæ* patria dicitur *Simeoni*^l *Beth-Arsamensi* in epistola de Nestorianis, & *Auctori*^m vitæ *Xenajæ*.

^l Tom. I. Bibl. Orient. pag. 352. 353.

^m Hoc tom. pag. 10.

Tarsus.

Tarsus تارص Ciliciæ urbs antiquissima juxta & nobilissima, Jacobitis olim frequens, quibus *Joannes*ⁿ Episcopus an. 668. præerat, quo *Severum Bar-Maske Patriarcham* ordinavit. Abibus^o *Tarfi* Episcopus in cœnobio *S. Silæ* apud *Edeßam* anno 846. *Joanni III.* & *Athanasius*

ⁿ Ibid. pag. 335.
^o Ibid. pag. 348.

nafius

DE MONOPHYSITIS.

nafius ^a anno 936. Joanni VI. in Teleda castro ditionis Antiochenæ manum imposuere. Athanasius VIII. Patriarcha ^b Melitinâ Sigaram anno 1141. profecturus, Maipheractensi Episcopo Amidenam Sedem regendam dedit, Tarsensi verò Antiochenam. Athanasius ^c ejusdem urbis Episcopatum regebat anno 1264. quo Ignatius III. Patriarcha consecratus est.

^a Ibid. pag. 350.
^b Ibid. pag. 361.

^c Ibid. pag. 379.

Tauriz seu
Tabriz.

Tauriz تاوريز, seu Tabriz تبريز Episcopatus Maphriano subje-

ctus. Abulpheda ^d Teuriz vel Tebriz: metropolis Adorbiganæ, ubi Hulachus Tartarorum ^e Rex Sedem habuit, eodem Abulpheda auctore: quod & Barhebræus testis præfens in vita Dionysii Angur Patriarchæ ad annum 1259. confirmat. Ecbatanam Mediæ urbem esse autumat Masius ^f *Judithæ historia nobilitatam*. Verum Ecbatana illa juxta Ptolemæum ^g habet Gradus 88. 37. 45. Tauriz verò secundum Abulphedam, Grad. Longit. 73. Lat. 39. Præterea Niger ^h verosimilius putat Ecbatanam eandem esse cum ⁱ Esbahan, quæ Regis Persarum Sedes est, de qua idem ^j Abulpheda. Basilii ^k Tabrizi Episcopus anno Christi 1273. obiit, qui Ecclesiam populo nostro, inquit Barhebræus, idest Jacobitis, religiosorum mercatorum ope instauravit. Supervenere interim monachi quidam ex cœnobio S. Matthæi, & Maphriano (eidem scilicet Gregorio Barhebræo) supplicarunt, illum Episcopatum petentes: quibus tamen haudquaquam satisfecit, quia doctrina non satis instructi erant, & moribus juvenes: sed eam Ecclesiam Severo ejusdem cœnobii archimandritæ commisit, qui sub diebus festi magni Resurrectionis illuc profectus, honorificè exceptus est, cœpitque urgere fabricam ædium ejusdem Ecclesiæ Tabrizi. Anno Græcorum 1588. Christi 1277. mortuus est Severus Episcopus Tabrizi (ut idem Barhebræus ^l scribit,) & contristati sunt valde fideles (nimirum hæretici Jacobitæ) ob ejus mortem: & suffragium commune dedere Josepho monacho ejus ex sorore nepoti, qui consecratus est in monasterio S. Matthæi ab eodem Maphriano diebus Jejunii quadragesimalis, & abijt, atque in Ecclesia Tabrizi resedit, appellatusque est Dionysius. Anno 1282. idem Barhebræus quum ab Achmede Tartarorum Rege diploma pro ædificatione Ecclesiarum Adorbiganæ, Assyriæ, atque Mesopotamiæ accepisset, Tabrizum ^m petiit, habitavitque in Ecclesia, & ædificium Oratorii ejus perfecit, atque januam eidem ex sectis lapidibus construxit. Cellas quoque super Oratorium Peregrinis edificavit, & cœmeterium defunctis; quia præter ædiculam sub limine templi positam non erat pro Episcopi habitatione locus. Porticum præterea æstivam construxit, & domum hibernam, & caminum, omniaque perfecit pro viribus suis, quæcumque fieri potuerunt, quum reipsa frater ejus Barsuma Saphius hæc omnia facienda curaret. Anno sequenti idem Barhebræus ⁿ duos medicos disci-

^d Tab. geogr. n. 424.
^e Hoc tom. pag. 379.

^f Præfat. in Anaphoram Saphii Basilii.

^g Lib. 6. geogr. cap. 2.

^h Apud Ortelium in Thef. geogr.

ⁱ Tab. geogr. n. 459.

^k Hoc tom. pag. 253.

^l Ibid. pag. 254.

^m Ibid. pag. 253.

ⁿ Ibid. pag. 260.

DISSERTATIO

scipulos suos Tabrizum introduxit; & Abucairum quidem in ipsa Tabrizo habitare jussit, Joannem verò in Maraga.

Tela, seu Constantina.

Tela ³⁷ *absolutè*, vel cum addito *Δαλματία*, ³⁷ *Tela-Maugalat*, qua compositione ab aliis Syriæ ac Mesopotamiæ Telis dignoscitur: idem enim Syrorum sermone sonat *Tela*, ac *mons* seu *collis*. *Antipolis* olim dicta, teste auctore ^a Chronici Edesseni, qui eandem anno Græcorum 661. Christi 350. à Constantio Imp. instauratam *Constantinamque* appellatam affirmat. Pro *Antipoli* Tacitus ^b *Anthemusiada* habet. *Tiridates*, inquit, *volentibus Parthis, Nicephorium & Anthemusiada*, ceterasque urbes, quæ, Macedonibus sitæ, Græca vocabula usurpant, recepit. Stephano *Anthemus*: Ammiano ^c, Straboni ^d & Plinio ^e *Anthemusia*. Cellarius ^f postquam allata suprà Taciti verba recitasset, Constantinæ nomen, quod Anthemusiadi debetur, Nicephorio tribuit, inquiens: *Posteriori ævo nomen mutavit* (de Nicephorio loquitur) *Constantina dicta secundum Stephanum, aut Constantia secundum Svidam*. Idem Cellarius ^g de situ Anthemusiæ longam quæstionem movet, quam uno verbo expedire potuisset, nisi Nicephorium cum Constantina confudisset. Constantinæ, quam eandem esse cum Tela, Antipoli seu Anthemusia, ex Josue Styli-^h ta & Dionysii Chronico ^h tom. 1. demonstravi, situm describit Theopha-ⁱ nes ad annum Anastasii 13. *Constantina*, inquit, *Nisibin ad occasum sex & quinquaginta stadiis, totidemque Amidam septentrionem versus distantes habet*. Sophronius Constantinæ Episcopus, qui in Latrocinio Ephesino sub Dioscoreo depositus fuit, & Baradatus, qui bello Persico circa annum 503. eandem urbem teste ⁱ Procopio Præ-^k sul regebat, *Tela* Episcopi à Dionysio ^k & Josue ^l Stylita disertè vocantur: hujus scilicet Telæ seu Constantinæ, quæ in Mesopotamia sita est, ut suprà ostensum fuit, non autem in Phœnicia, uti eam Henr. Valesius ^m perperam collocat. Joannes ⁿ ejusdem urbis Episcopus Monophysita in Dionysii chronico ad annum Christi 503. laudatur, anno 512. Sidoniensi concilio interfuisse dicitur, & anno 518. Justiniani Imp. jussu in exilium pulsus. Idem Joannes ^o à Barhebræo inter Canonistas, & propugnatores sectæ Monophysiticæ recensetur: cujus etiam nomen, inter Severianos Episcopos legitur ^p in collatione, quæ anno 533. tempore Justiniani Imperatoris Constantinopoli habita fuit. Jonas ^q à Chosroë Persarum Rege circa annum 616. Telam intrusus est. Anno 769. sub Georgio Patriarcha quum Joannes ^r Telâ excedere coactus fuisset, Sabinus ejus locum occupavit. Anno 710. Thomas Stylites ex eadem urbe oriundus à Dionysio in chronico laudatur.

Tela-Arsania.

Tela Arsania ³⁷ *seu ad Arsaniam fluvium Armeniæ inter Tigranocerta & Artaxata fluentem, de quo vide ^s Cellarium. Ignatius ^t hujus Telæ Episcopus anno Christi 1264. cum Dionysio Claudia, Dioscoreo castri Zaidi, Athanasio Lacabenæ, Ignatio altero castri*

^a Tom. 1. p. 273.
^b 395.
^c Lib. 6. cap. 41.

^d Lib. 14. c. 19.
^e Lib. 16.
^f Lib. 5. c. 24.
^g Tom. 2. geogr. antiq. p. 714.

^h Ibid. pag. 711.
730. 731.

ⁱ Pag. 273. 395.

^j Lib. 2. de ædific. cap. 13.
^k In Chron. ad ann. Græc. 757.
^l 814.
^m Tom. 1. Bibl. Orient. p. 277.
ⁿ Not. ad lib. 1. Evagr. pag. 58.
^o Hoc tom. pag. 53.
^p Ibid. pag. 54. 302. 327.

^q Ibid. pag. 89.

^r Ibid. pag. 334.
^s Ibid. pag. 114.

^t Tom. 2. geogr. antiq. p. 380.
^u Hoc tom. pag. 380.

DE MONOPHYSITIS.

castri Manfur Episcopis, Theodoro Cuphlidenſi Abbate cœnobii Barſumæ, & Jacobo caſtri Romani Presbytero, è Cilicia ubi Ignatius III. Patriarcha ordinatus fuerat, Arduam petiit, eundem Patriarcham ejuſque ordinatores apud Regem Tartarorum accusaturus, quod ipſo inconſulto ordinatio peracta fuiſſet.

Tel-Aphar.

Tel-Aphar تل افشار, *Abulpheda* ^a تل افشار *Tel-aaphar*, caſtrum ^a *Tab. geogr. n. 253.*
Meſopotamiæ, eodem Abulpheda teſte, inter Singaram & Moſul ſi-
tum, ad occaſum Moſuli, ad Singaram propius accedens, à qua para-
fangis quinque diſtat: à Balada autem ſex paraſangis. Melchiſedech ^b *Hoc tom. pag. 437.*
Maphrianus ex Ephræmia ditionis Tel-Aphar pago ortum duxit.
Ignatius Lazarus ^c item Maphrianus, quod Presbyteris caſtri Tel-
Aphar conſulentibus de filia cujuſdam Apoſtata, quam Chriſtiana
mater fideli viro deſponſaverat, an in Eccleſia de more benedici debe-
ret, nec ne; benedici eam oportere, ſi quidem Chriſtiana eſſet, reſpon-
diſſet; exquisitis ſuppliciis à Mahometanis anno 1159. affectus fuit.
Joannes Sarugenſis ^d Melchiſedechi ſucceſſor, mortuo Timotheo Ara-
bum Epifcopo, eam diœceſim in duas dividens, Abujaſerum quidem
monachum caſtri Telaphar & Abumariæ Epifcopum inſtituit; Rahe-
dum verò Arabibus, Baladæ & cœnobio Sergii præfecit.

Tel-Baſer.

Tel-Baſer تل باسر, caſtrum in Syria, de quo hæc ^e Abulpheda ^e *In deſcript. Syriæ fol. 65.*
حصن تل باسر على مرحلتين من حلب فيه الياة والبيمارستان.

Caſtrum Tel-Baſer abeſt Alepo duabus manſionibus, aquis hortifque abundans. Ibi ^f Joannes XIII. quem Epifcopi Patriarcham in Synodo ^f *Hoc tom. pag. 360.*
Chiſumæ elegerant, operâ Goſelini Edeſſæ Comitæ à Dionyſio Ma-
phriano in Eccleſia Francorum anno 1129. conſecratus fuit. Idem
Joannes anno 1155. & Barturcam, quem caſtro Telbaſer Epifcopum ^g *Ibid. pag. 360. 362.*
præfecerat, deinde Symnadam, demum Chaboram tranſtulerat, pro-
pter flagitioſum quam ubique dutebat vitam, Epifcopatu dejecit.

Tel-Befme.

Tel-Befme تل بفسمة, Joanni ^h Mardenſi ^h *Ibid. pag. 221. 222. 228.*
Tela-d-Befme, ſcù تل بفسمة *Tel-Befmai*, ideſt, collis aromatum:

Jofue ⁱ Stylitæ, & Dionyſio ^k Patriarchæ ⁱ *Tom. 1. pag. 273.* *Tel-Befmai* cum ^k *Hoc tom. pag. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.*

DISSERTATIO

in eodem cœnobio mortuus est anno Christi 792. Joannes Mardenfis, cujus modò facta est mentio, Telbesimæ, Mardæ, Caphartutæ, Daræ, Nisibis, Haran, & Chaboræ Episcopatum rexille dicitur. Vide *Marde*.

Tel-Patricia . *Tel-Patricia* ܬܠܦܬܪܝܥܐ castrum circa Melitinam, cujus Episcopi laudantur in Chronico Bar-hebræi Dionysius & Timotheus. Et ^a Dionysius quidem unacum Joanne VIII. Patriarcha Byzantium ^a *Hoc tom. pag. 353.* anno Christi 1029. abductus, in Jacobitarum erroribus tuendis constans fuisse perhibetur, postque Romani Imperatoris obitum è carcere dimissus, ad suam Ecclesiam rediisse: Timotheus ^b verò anno ^b *Ibid. pag. 358.* 1090. Athanasium VII. in Ecclesia Curforis Melitinæ ordinasse.

Thadmor, seu Palmyra . *Thadmor* ܬܕܡܘܪ, Josepho ^c *Thadamora*, vulgò *Palmyra*, Syriæ ^c *Lib. 8. Antiq. cap. 2.* urbs notissima, de qua vide ^d Cellarium. Joannes ^e *Thadmoræ* Episcopus Monophysita inter eos recensetur à Dionysio, quos Justinus ^e *Tom. 2. geogr. antiq. pag. 434.* Imperator anno 518. in exilium misit. ^e *Ad ann. Græcor. 829.*

Theodosiopolis . *Theodosiopolis* ܬܗܕܘܨܝܘܦܘܠܝܐ Armeniæ urbs ad dextram Euphratis partem, quam Constantinus Senatorii ordinis vir Illyricarum copiarum ductor anno 502. Persis prodidit, ut scribunt ^f Evagrius, ^f *Citati tom. 1. pag. 272.* Theophanes, & Josue Stylites. Anno sequenti à Romanis receptam, Anastasius Imperator mœnibus validissimis cingi jussit, teste ^g Procopio. Anno 750. Saracenis ^h erepta fuit à Constantino Imperatore, ^g *Lib. 1. de bell. Pers. cap. 10.* qui Syros Armenosque ex ea urbe & ex Melitina in Thraciam transtulit. ^h *Ex Dionys. Chron. hoc tom. pag. 109.* Petrus ⁱ Theodosiopolis Episcopus in collatione habita Constantino- ⁱ *Hoc tom. pag. 89.* poli anno Christi 533. unus ex sex Episcopis Monophysitis fuit, qui partes Severianorum adversus Catholicos propugnarunt.

Tripolis . *Tripolis* ܬܪܝܦܘܠܝܐ Phœniciæ maritimæ urbs notissima, de qua latè Abulpheda ^k & ^l Cellarius. Anno 1253. Josue Pherfonis filius ^m *Tab. geograph. num. 184.* Episcopus Jacobita Tripoli præerat, quem inter & Athanasium Ptole- ^l *Tom. 2. geogr. ant. pag. 446.* maidis ejusdem sectæ Præsulem orta contentio à Joanne Bar-Maadani Patriarcha decisa fuit. Ibi ⁿ Gregorius Bar-hebræus & Saliba Vagius, ^m *Hoc tom. pag. 377.* ambo Jacobitæ, apud Jacobum quendam Nestorianum anno 1246. ⁿ *Ibid. pag. 374.* Rhetoricæ & Medicinæ operam navarunt: idemque ^o Saliba Vagius, ^o *Ibid. pag. 378.* quem Ignatius David Episcopum Alepi & Joannes Barmaadani Maphrianum Orientis instituerant, quum Dionysium Angur adversus eundem Barmaadani in Patriarchatu confirmatum vidisset, abdicata Episcopali dignitate medicum egit, donec in vivis fuit. Ecclesia Jacobitarum in eadem urbe ^p S. Behenamo dicata erat. Nunc pauci ^p *Ibidem.* admodum Jacobitæ Tripoli habitant, quos Episcopus Phœniciæ regit, cujus Sedes Damasci ut plurimum fixa est.

Tur-Abdin . *Tur-Abdin* ܬܘܪܐܒܕܝܢ, idest, *mons Abdinus*, quem indigenæ
 ܐܒܕܝܢ

DE MONOPHYSITIS.

323 Tur absolutè appellant, regio cis Tigrim, qua multa oppida,
 pagi, & cœnobîa tam monachorum, quàm ^a Sanctimonialium con-
 continentur. Trans Tigrim Turabdinî situm collocat ^b Naironus: sed ^a Hoc tom. pag. 407.
 fallitur. Olim unus Episcopus toti regioni præerat, qui Tur-Abdi-
 nensis dicebatur. Crevit postea Episcoporum illius tractus numerus,
 ut Salachæ, Beth-Manaëm, & aliorum locorum: ac præsertim post-
 quam Saba ^c è Salachenfi Episcopo in Patriarcham Tur-Abdinenfium ^c Hoc tom. pag. 384.
 adversus Ignatium VI. legitimum Jacobitarum Patriarcham proclama-
 tus fuit: quod schisma ab anno 1364. ad annum 1494. duravit. Cy-
 riacus ^d Turabdinî Episcopus in Chronico Dionysii ad annum 755. ^d Ibid. pag. 111.
 laudatur. Athanasius VII. circa ^e annum 1129. Turabdinensem Epi- ^e Ibid. pag. 359.
 scopum unacum Callisurenfi & Melitinenfi censuris, dum vixit, liga-
 tum voluit, nec ullis precibus adduci potuit, ut cum vel morti prox-
 imum absolveret. Anno 1155. Joannes ^f Bar-Andreas Mabugensis ^f Ibid. pag. 209.
 Episcopus Turabdinensem Ecclesiam occupavit, amoto seniore ejus ^g Ibid. pag. 371.
 loci Episcopo. Chamisus ^g Episcopatum illum usque ad annum 1222. ^g Ibid. pag. 371.
 tenuit, quo mortuus est. Anno 1583. sub Ignatio Davide Patriarcha
 Episcopos hosce Thomas ^h à Jesu commemorat: *Melchez*, idest Mal- ^h Lib. 7. p. 386.
 chum *Episcopum S. Malchi in Tur*, & *Abelmedich*, seu Abdelmessiam,
Episcopum in eadem provincia Tur. In Calendario ⁱ Jacobitarum, ⁱ Cod. Syr. 32.
 quod Saliba Presbyter edidit, die 3. Januarii colitur memoria Lazari, & ⁱ ad calcem hujus
 die 30. Septembris Ammoïs Episcoporum Turabdinensium. Ammoïs ⁱ tom. p. 505.
 autem, si benè conjicio, is videtur, qui carmen heptasyllabum de resur-
 rectione, quum adhuc Presbyter & medicus esset, composuit, quod ex-
 stat Cod. Syr. 38. ad calcem ^k hujus tomi. Jacobi Edesseni epistola ad ^k Pag. 502.
 Moisen Turabdinensem citatur à Barfalibæo ^l Comment. in Evangel. ^l Hoc tom. pag. 158.

Urima.

Urima ܐܘܪܝܡܐ caltrum in Syria ad ripam Euphratis juxta Samofatam situm, quod Elias Jacobitarum Patriarcha anno Christi 718. unacum reliquis Mesopotamiæ caltris visitasse dicitur ad calcem ^m Codicis Nitriensis I. quo quatuor Evangelia anno Christi 548. Syriacè exarata continentur. Abramius Urimorum Episcopus Socrati ⁿ nominatur. David ejusdem Castri Episcopus erat anno Christi 845. sub Dionysio Jacobitarum Patriarcha, uti adnotatur in fine ^o Codicis ms. Syriaci, qui tomum primum operum S. Gregorii Nazianzeni complectitur. ^m Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 561.
ⁿ Tom. 2. pag. 75.
^o Lib. 3. histor. Eccl. cap. 25.
^o Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 172.

Zabatra, seu
Zabar.

Zabatra ^١ *زَابَرَة*, seu ut Bar-hebræus ^p habet, *Zabar* ^٢, ca- ^p *Hoc tom. pag.*
strum Syriæ est à Melitina & castro Mansur æqualiter distans, cujus ^{361.}
situm Abulpheda ^q describit in hæc verba : *وَمَا زَبْرَة فَنَاهَا حَصْنٌ مِنْ اقْرَبِ* ^q *In descript.*
التَّغُرُّرِ إِلَى بَلَدِ الرُّومِ خَرِبَهَا الرُّومُ قَالَ فِي كِتَابِ الْأَطْوَالِ أَنَّ مَوْضِعَهَا حَيْثُ الطُّولُ سَاكِنٌ وَالْعُرُوسُ ^{Syria fol. 67.}
لَوْنٌ وَزَبْرَة الْيَوْمَ خَرَابٌ خَالِيَةٌ مِنَ الزُّبُرِ وَالسَّكَّانِ وَهُوَ يَبْقَى مِنْهَا غَيْرُ رُومٍ مَوْسِمًا وَلَيْسَ بِالْكَثِيرِ وَهِيَ
فِي أَرْضٍ مُسْتَوِيَةٍ وَالْجِبَالُ تَحِيطُ بِهَا وَالشَّجَرَةُ مِنْ جَمِيعِ جِهَاتِهَا عَلَى الْقَرَبِ مِنْهَا وَهِيَ فِي الْجَنُوبِ عَنْ
مَطْلُوعٍ عَلَى مَوْجِهَتَيْنِ وَهِيَ فِي جِهَةِ الْغَرْبِ عَنْ حَصْنٍ مُنْعَوَرٍ عَلَى مَوْجِهَتَيْنِ أَيْضًا وَبَيْنَهُمَا وَبَيْنَ
حَصْنِ

D I S S E R T A T I O

حصن منصور الجبل والديرند ولقد اختبرت بها في عام فتحها ملطية في المحرم سنة
خمس عشرة ومبعمائة وكان شهر نيسان وامطدنا من ارض زبطوة بين شجير البلسوط ارانب
كثيرة وهي ارانب كبار الى الغاية لا يوجد بالشام ارانب تقاربهن بالقدر.

Zabatra castrum est in finibus regionis Romæorum (quo nomine Armeniam & Cappadociam Abulpheda comprehendit) à Romæis dirutum, cujus situs in libro Longitudinum dicitur esse Longitudinis graduum 61. 20. Latitudinis 36. 50. Nunc autem Zabatra desolata est, & inculta, nec quidquam ex ea superest, præter murorum vestigia, quæ etiam magna ex parte desiderantur. Sita est in planitie, montibus & silvis undequaque circumdata; Abest autem à Melitina duabus ferè mansionibus, & à castro Mansur totidem mansionibus, estque ad austrum Melitinæ, & ad occasum castri Mansur: quod inter & ipsam mons nemusque eminet. Ejus notitiam hausimus, quum Melitinam mense Moharramo anni Hegiræ decimi quinti supra septingentesimum, in quem mensis Nisan, (idest Aprilis) incidit, expugnâvimus. Quo quidem mense inter quercus in territorio Zabatræ lepores plurimos venati sumus, quorum magnitudini pares nullos in Syria reperimus. Ex literarum Arabicarum confusione pro زبطوة Zabatra, ابطوة Abtuam legit Renaudotius; & رباطوة Ramatuam ^b *habet Codex Arabicus 23. quo Fides Monophysitarum Syrorum Ægyptiorumque continetur. Nam literæ ز, cum و, و, cum و, & cum و, in scriptione faciliè confunduntur. Joannes Zabatræ c Episcopus in epistola Joannis Sarightæ ad Mennam Alexandrinum anno Christi 969. laudatur. Basilus ex Lacabenæ Episcopo cœnobiis d Zabar ab Athanasio VIII. circa annum 1143. præfectus fuit. Nimirum quum Zabatra, ut ex Abulpheda mox dixi, diruta esset, non castro, sed cœnobiis in ejus territorio positis Episcopus præfici potuit.*

Zaid castrum. Zaid castrum زاید سحبل aliàs حرت برن Haret-Baret appellatum, teste e Abulpheda, in quarta Armenia est, juxta ejusdem Abulphedæ divisionem, cujus verba supra retuli. Athanasius VIII. circa annum 1150. Amidâ digressus, ut refert f Bar-hebræus, in castrum Zaid venit, ubi & tres annos mansit: ordinavit autem Sergium discipulum suum ejusdem castri Episcopum, imposito ei Joannis nomine. Josue g castri Zaidi Episcopus anno 1180. conjunctis cum Simeone Arzuni, Abrahamo Amidæ, & Episcopo Sababarchæ studiis, Theodorum Bar-Vehibun in Patriarcham adversus Michaëlem ordinavit. Basilus h eidem castro Episcopus præerat anno 1222. quo Ignatius David Patriarcha proclamatus est. Dioscorus i circa annum 1255. libros sacros à Michaële, qui à Christiana fide ad Mahometanam sectam transierat, redimens, Evangelium picturis exornatum, quod Zebina calligraphus exaraverat, Taurizenfi Ecclesiæ dono dedit. Idem Dioscorus k facta adversus Ignatium III. conspiratione, ex Episcopo castri Zaidi in Maphrianum à tumultuantibus Episcopis ele-

^a *Hist. Alex. pag. 362.*
^b *Tom. 1. p. 624.*
Hoc tom. p. 139.
^c *Idem 351.*

^c *Lec. cit.*

^d *Ibid. pag. 361.*

^e *In descript. Armeniæ fol. 94.*
^f *Hoc tom. pag. 362.*

^g *Ibid. pag. 213.*
^h *Ibid. pag. 371.*

ⁱ *Ibid. pag. 378.*

^k *Ibid. pag. 380.*

DE MONOPHYSITIS.

electus, hanc dignitatem paulò post abiecit, quum eidem Ignatio obedientiam exhibuisset. In finibus ejusdem castri cœnobium Zonicratæ S. Cyriaco nuncupatum Simeon^a medicus ante annum 1222. extruxit, quod anno 1255. à Michaële^b Simeonis filio apostata in Xendochium Mahometanorum conversum fuit. Ignatius II. Patriarcha^c è cœnobio Barsumæ, ubi ordinatus fuerat, in illud monasterium anno 1222. se contulit.

Zeugma.

Zeugma ܙܘܓܡܐ oppidum Syriæ Euphratensium, à Samofatis M. P. LXXII. distans, *transitu Euphratis nobile*, inquit^d Plinius: ibi enim ponte Euphrates trajiciebatur; unde nomen oppido impositum: *Ζεύγμα* enim pontem significat. Agar Zeugmatensium^e vicus in historia Josue Stylitæ memoratur. Job^f Zeugmatis Episcopus anno Christi 962. Abrahamum; Elias^g anno 959. Joannem IX. Patriarcham consecravit.

Hæc de antiquis recentibusque Syrorum Jacobitarum Episcopatibus in Palæstina, Phœnicia, Syria, Cilicia, Armenia, Cappadocia, Phrygia, Asia, Mesopotamia, Assyria, Arabia, Perside, Chorasana, & Segestana. Nunc ad postremum hujus dissertationis caput accedo, quod est de Clero, & Monachis.

X.
De Presbyteris
& Clericis.

Cleri nomine non totus Christianus populus intelligitur, ut Sacerdotii destructor Lutherus^h blaterat, quem productis Syrorum testimoniis doctè confutatⁱ Naironus: sed certæ dumtaxat ex populo selectæ personæ, quæ Ordinem aliquem Ecclesiasticum ab Episcopo per manus impositionem accipiunt. Ordines autem in Ecclesia Jacobiti-

ca, qui peculiarem habent consecrationem, hi sunt. I. ܩܬܠܐܢܐ

ܩܬܠܐܢܐ ^k *Psaltes, idest Cantor.* II. ܩܬܠܐܢܐ ^k *Pontific. Syr. ms. pag. 113.*

ܩܬܠܐܢܐ ^l *Anagnostes, idest, Lector.* III. ܩܬܠܐܢܐ ^l *Ibid. pag. 114.*

ܩܬܠܐܢܐ ^m *Hypodiaconus, idest, Subdiaconus.* IV. ܩܬܠܐܢܐ ^m *Ibid. pag. 116.*

ܩܬܠܐܢܐ ⁿ *Diaconus, idest, Minister.* V. ܩܬܠܐܢܐ ⁿ *Ibid. pag. 119.*

ܩܬܠܐܢܐ ^o *Archidiaconus, idest, princeps ministrorum.* VI. ܩܬܠܐܢܐ ^o *Ibid. pag. 138.*

ܩܬܠܐܢܐ ^p *Presbyter, seu Sacerdos.* VII. ܩܬܠܐܢܐ ^p *Ibid. pag. 127.*

^q *Chorepiscopus.* VIII. ܩܬܠܐܢܐ ^q *Periodeutes, seu* ^q *Ibid. pag. 141.*

Visitator. IX. ܩܬܠܐܢܐ ^r *Episcopus.* X. ܩܬܠܐܢܐ ^r *Metropo-* ^r *Ibidem.*

lita. XI. ܩܬܠܐܢܐ ^u *Patriarcha.* Sed Chorepiscopi & Periodeutæ ^u *Ibidem.*

una eademque est ordinatio. Item Episcopi, Metropolitæ & Patriarchæ: si pauca excipias, quæ tamquam ordinationi Patriarchæ peculiaris suprâ notavi. Ordinationes itaque Syrorum Jacobitarum, ut in Pon-

D I S S E R T A T I O

Ordines minores apud Jacobitas sunt Cantor, Lector, & Hypodiaconus. Majores, Diaconus, Presbyter, & Episcopus.

Pontificali exhibentur ^a quod Michlaëlis I. Patriarchæ auctoritate editum in Bibliotheca Vaticana habemus, octo sunt: ordines verò, ut à Bar-hebræo ^b numerantur, sex: videlicet *Cantor*, *Lector*, *Hypodiaconus*, *Diaconus*, *Presbyter*, & *Episcopus*: Ex quibus tres quidem priores inter minores reputantur; reliqui *Majores* dicuntur, ut Darenlis ^c lib. 4. de Sacerdotio cap. 2. tradit: quod & Cl. Stephanus Edenensis, Antiochenus Maronitarum Patriarcha fusè persequitur ^d in Tractatu de Chirotonia, & lib. 2. Vindiciarum suæ nationis, Panophia 8. cap. 1. ubi ostendit, *Subdiaconatum* apud tres Syrorum nationes, Maronitas scilicet, Jacobitas, & Nestorianos, inter minores ordines adhuc reputari: idque præter antiquos Laodicenæ & Antiochenæ Synodorum canones, vigentemque ad hæc usque tempora apud easdem gentes consuetudinem, ex ipso Syrorum Pontificali colligit, in quo *hypodiaconus* genu sinistrum flectens, extra cancellos Altaris, impositionem manus Episcopi super tempora, non super caput accipit: quæ in re Ecclesiæ Græcæ consentiunt, quæ usque ad Trullanæ Synodi tempora Hypodiaconatum minoribus ordinibus accensuit. Vide Arcudium de Sacram. Ordinis lib. 6. cap. 9. Hallier. lib. 3. de Hierarch. Eccles. sect. 2. Habertum in Pontifical. Græcorum pag. 47. & Naironum in fine capitis 7. de Ordine.

DeprimaTon-
fura, Oliario,
Acolyto, &
Exorcista.

Idem Naironus ^f in Evopl. Par. 2. *Tres, inquit, ordines minores, nempe Ostiarii, seu Janitoris, Acolyti, & Exorcistæ, quamvis peculiare apud Syros non habeant consecrationes, includuntur tamen nominatim primi duo in ordinatione Hypodiaconi. Et paucis interjectis. In ordinatione Psaltis seu Cantoris & Psalmistæ, duo videntur contineri, nimirum primam Tonsuram & Exorcistatum. Id quod ex Syriaco Maronitarum Pontificali rectè demonstrat. Verùm in Pontificali Jacobitarum nullum est primæ Tonsuræ, aut Ostiariatus, aut Exorcistatus vestigium: sed Acolytatus dumtaxat in consecratione*

Hypodiaconi exprimitur & his verbis : ܡܠܟܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ ظُلُمَاتٍ إِلَى نُورٍ بِإِذْنِهِ ۚ فَهُمْ يَنْشُرُونَ الْكَفَّارِينَ ۚ

*Item accipiens Episcopus cereum accensum, tradit ei (idest Hypodiacono) inquit: ego sicut oliva &c. Quod consulenti idem Pontificale, palam fit: ubi in ordinationibus Cantoris, Lectoris & Hypodiaconi hæc apud Jacobitas observantur. In primis dicuntur preces cantusque tribus hisce Ordinibus communes. Deinde ^h legit ordinandus Cantor, seu alius ex Clericis pro eo, Psalmum, *In te Domine speravi &c.* quo absoluto introducitur ad Altare, & Episcopus recitat super eum hanc orationem: *Deus, qui per immensam gratiam tuam &c.* Deinde idem Episcopus dextra eum apprehendit, inquit: *Det tibi Dominus &c.* Tum traditur ei liber Psalmorum ad pectus gestandus. Mox osculatur Altare, dexteramque Pontificis, & ab adstantibus salutatur, demum Eucharistiâ reficitur. Ordinandus *Lector* legit ex Ezechiele*

Pro-

**Ordinatio
Cantoris.**

Ordinatio Le-
floris.

a Tom. I. p. 573.

в Номоканон.
cap.7.

с Hoc tom. pag.
122.

d Exstant Ara-
bice mss. in Bi-
blioth. Collegii
Maronitarum
de Urbe.

e Evopl. par. 2.
pag. 250.
f Pag. 224. &
225.

g Pontific. Syr.
pag.119.

Ibid., pag. 113.

DE MONOPHYSITIS.

dem

DISSERTATIO

dem Bar-hebræus profert, Conciliorum Laodicensi: ܐܡܝܢ
ܐܡܝܢ
ܐܡܝܢ

Qui ab Episcopo minimè ordinati sunt Exorcistæ, ne exorcizent: &

Antiocheni: ܐܢܬܝܟܠܡܥܪܒܐ ܕܩܝܫܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

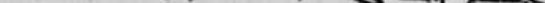
Hypodiaconi, Lectores, & Exorcistæ etiam à Periodicis ordinantur.

Ubi Exorcista Lectoribus & Hypodiaconis æquiparatur, qui per ordinationem, non per simplicem deputationem fiunt. Quamquam, ut suprà dixi, Exorcistarum ordinatio in Ecclesia Syriaca jamdiu cessavit.

De Œconomo
Ecclesiæ.

In eodem Jacobitarum Pontificali ^a post ordinationem Cantoris, ^a Pag. 113.

electio *Oeconomorum* describitur, iisdem precibus ab Episcopo quidem faciendi, sed absque Psalterii traditione, ut in Rubrica declaratur in

hæc verba :

حَمْدُ اللَّهِ : وَيَا لَمَعْنَةِ الْخَمَلِ وَبُحْبُوحِ الْفُحْفُوحِ دَلِيلُ :

فَمِنْهُمْ مَنْ لَا يَخْلُقُ عَمَلًا نافعًا وَتَجْعَلُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا . فَمِنْهُمْ مَنْ لَا يَخْلُقُ عَمَلًا نافعًا وَتَجْعَلُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا .

مَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمِنْ فَضْلِهِ يَكْفِيهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ

وَيَجْعَلُ اللَّهُ ذُرِّيَّتَكَ خَيْرًا مِمَّا كُنْتَ تَعْبُدُ ۖ إِنَّكَ مِنْ الْفَاعِلِينَ ۝

Quando necessitas postulat, & vir secularis eligitur, ut Oeconomus Ecclesie fiat: hoc idem Officium (quod in ordinatione Cantoris peragitur) convenit ut super eum Episcopus faciat, tradendo ei potestatem ingrediendi ad altare. Et omnes quidem super eum orationes recitabit, præterquam quod nec ei Liber Psalmorum gestandus traditur, neque is ad osculum Altaris admittitur, aut Sacramenta ex Altari percipit.

Inter laicos itaque adhuc reputatur, qui nullo ex præfatis ordinibus insignitus est. Non enim omnis Episcoporum benedictio, quæ in

Ecclesia fit, Clericos facit, ut ostenditur ex eodem^b Pontificali, in quo eadem est Classificatio. Rursus

quo eadem est Chorepiscopi, Periodevta, Abbatis, & Abbatissæ
ordinatio, quum tamen primi duo inter Clericos reconferantur. /

scilicet ad id munus nisi Presbyter, non assumitur,) Abbas verò &

Abbatissa non item; tametsi Episcopus manus iis imponat, quum

Diakonissarum quoque consecratio apud Syros antiquior est.

De Diaconissa.

Diaconissarum quoque consecratio apud Syros existat, et si inter

ordines minimè recentantur. Earum munus describit Jacobus Edeffenus hoc Canone: qui in Pontificali d. Iacobini

tenus nec canore, qui in Ponticani et Jacobitarum refertur.

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ جَاءَ بِمَنْفَعَةٍ لِقَوْمٍ فَهُوَ شَرِيكٌ لَهُمْ فِيهَا.

جَحْبِلًا خَلَسَهُ صَفْدًا . مَعَهُ حَمَلًا وَهُوَ حَيٌّ . وَهُوَ حَيٌّ وَهُوَ حَيٌّ .

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنزَلْنَاهُ ذِكْرًا لِّعِبَادِنَا إِنَّهُ كَانَ كَلَمًا وَبُحْرَانًا

[illegible]

DE MONOPHYSITIS.

[illegible]

Potestatem intra altare Diaconissa nullam omnino habet: quoniam & quando ordinatur, in Ecclesia tantum adstat (idest, intra cancellos altaris minimè admittitur.) Hæc autem est ejus potestas: ut scilicet Altare verrat, & lampades in sanctuario accendat; idque tum, quum Presbyter aut Diaconus absunt. Permissum est quoque ei in absentia Presbyteri & Diaconi, sacramenta ex theca in Sanctuario posita accipere mulieribusque & pueris tradere (qui scilicet annum ætatis quintum non exceſſerint, ut exponit Joannes Telenſis apud^a Bar-hebræum;) non tamen ea ex altari accipere, aut altari superimponere, aut mensam vitæ quoquo modo tangere. Quando autem ad suscipiendum Baptismum mulieres adultæ accedunt, ipsa ungat illas jussu Sacerdotis: Item visitet, & ungat gratiâ mulieres ægrotantes. Hæc ejus potestas est, & res hujusmodi administrat: & hac de causa ordinatur, ut in sancta Ecclesia Dei coram Sacerdotibus & Pontificibus ministret. Fusè de Diaconissis differit Bar-hebræus in Nomocanone cap. 7. sect. 7. ubi præter Constitutiones Apostolorum, citat etiam Canones Conciliorum Laodicæni & Nicæni, Basilii Magni, & Severi, Joannis Telenſis, & Jacobi Edesseni: quorum hæc summa est. Diaconissa ante annum ætatis quadragesimum ne ordinetur. Si post ordinationem nupserit, excommunicetur. Consuetudo in ditione Antiochena obtinuit, ut Abbatissa monialium Diaconissa fiat, subditisque monialibus Eucharistiâ porrigat: idque Presbytero & Diacono absentibus dumtaxat. In eadem Antiochena ditione quum Diaconissa ordinatur, Orarium humero ejus instar Diaconorum imponitur. Quum menstrua patitur, ingressu Sanctuarii prohibetur ob reverentiam Altaris. Ad cujus titulum ordinata est, in eo Sanctuario dumtaxat ministrat. Ungit mulieres oleo catechumenorum, quum baptizantur. Ægrotas visitat, ungitque (quo oleo, non explicat Jacobus Edessenus. Sed de oleo benedicto, non de oleo Infirmorum loqui videtur.) Quum ipsa ægrotat, vices suas cuidam sorori in monasterio monialium committere potest, ut scilicet Sanctuarii curam gerat; non ut sacra mysteria contingat. Partem Eucharistiæ, ut facere solent Diaconi, in Calicem immittere nequit: permissu tamen Episcopi, vinum & aquam in calice miscere potest: & calicem etiam consecratum ministrare, quum id necessitas postulat. Hæc summatim ex Barhebræo.

^aNomocan. cap. 7. sect. 7.

D I S S E R T A T I O

De iisdem Diaconis exstat Michaëlis Patriarchæ Canon in Pontificali ^a Syriaco, quod auctoritate ejus publicatum est. ^a *Loc. supra cit.*

فَمِنْهُمْ مَنْ قَالُوهٗ لَا يَرْجُوْنَ غَدًا ۖ وَهُم مِّنْهُم مَّنْ يَّهْتَكُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ حَتّٰى يَكُوْنُوْا فِىْ سُلٰكٍ ۚ
 وَكَذٰلِكَ يَدْعُوْا كَلِمٰتٍ كٰثِرٰتٍ ۚ وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ
 اَتَيْتُكَ بِحٰجَتِكَ ۙ اَلَمْ تَعْلَمْ اَنَّكَ تَقْعُدُ فِىْ سُلٰكٍ ۚ وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ
 لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ
 وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ
 لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ
 وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ
 لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ
 وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ
 لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَذٰلِكَ يَخْلَعُ عَنْهُمْ اَغْلٰثُ الْبَشَرِ لِيُحِثُّوْهُمْ عَلَيْهِمْ ۚ

Chirotoniam, hoc est, ordinationem Diaconissarum olim faciebant: proptereaque in antiquis Codicibus ordo de iis descriptus exstat: nam Diaconissarum opera antiquitus desiderabatur, ac præsertim pro Baptismo mulierum: quæ enim ex gentibus aut Judæis ad Christianam fidem conversæ mulieres, ad sacrum baptismum accedebant, eas Sacerdotes Pontificesque, quum baptizarentur, per Diaconissas ungebant. Atque idcirco eam ordinabant, quæ ut Diaconissæ munere fungeretur, eligebatur. Quia verò Diaconissas jamdiu in Ecclesia cessasse comperimus: eo nimirum quod in tenera etate constitutis baptismus jam confertur, nec amplius Diaconissis opus est, quum nullæ sint mulieres, quæ baptizentur; his aliisque de causis, quas referre supersedemus, hunc ordinem hic minimè descripsimus, tametsi in pluribus actisque voluminibus perfectè accurateque exaratus occurrat. Siquis autem Pontifex Diaconissam propter urgentem necessitatem aliquando ordinare voluerit, mulierem ordinet, cujus de castitate testimonium habeatur, quæque ad senectutem proximè accedat: quoniam & sancti Apostoli Patresque talem ordinari decreverunt. Vide Arcudium de Sacramentis lib. 6. cap. 10. ubi doctè probat, Diaconissas nullum habuisse Sacrum ordinem, sed ministerium Ecclesiæ dumtaxat. Porro officium Diaconissarum in Ecclesia Syriaca diutiùs duravit, quàm in Græca, ut ex citato Michaëlis Patriarchæ testimonio liquet. Celebres autem apud Jacobitas præ aliis sunt, Olympias Diaconissa, cujus S. Joannes Chrysostomus frequenter meminit, & Anastasia, ad quam

DE MONOPHYSITIS.

Severus Patriarcha Antiochenus epistolam misit, quam sermone Ægyptiaco integram habemus in Bibliotheca Vaticana. Utriusque memoria colitur in Calendario Sanctorum, quod Saliba Presbyter descripsit.

Thomas à Jefu circa Sacramentum Ordinis errorum quatuor Sy-
ros cùm Maronitas, tùm Jacobitas arguit. Primum quod in collatio-
ne facrorum Ordinum, ætatis ordinandorum rationem non habent,
fed ab illis pueri quarto aut quinto anno ad sacros ordines promoven-
tur. 2. quod à Sacerdotio minimè removetur mancus aut debilis, dum-
modo dignus fit. 3. quod in facris constituti ad præscriptum Hora-
rum canonicarum pensum minimè adiguntur. 4. quod Diaconi &
Presbyteri uxores habent.

De ætate ordi-
nandorum.

in suo Nomocanone ⁊ hæc habet de Hypodiaconis. 𐌹𐌿𐌺𐌰. 𐌹𐌿𐌺𐌰 ⁊ Cap. 7. f. 8.

وَيَوْمَ يُنْفَخُ الْفُجَاءُ فَتُفْجَرُ السُّجُودُ فَتَرَى الْعِبَادَ لِرَبِّهِمْ أَشَدَّ خَوْفًا وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ رُفُودًا عَلَى الْأَفْجَادِ

*Canon Perſarum. Qui rudis eſt & ignarus, niſi Davidem totum le-
gere didicerit, ne Hypodiaconus quidem ordinetur. Et infra.*

[illegible]

Cyriaci Patriarchæ. Hypodiaconus decimo anno minor nescit: idque nonnisi postquam omnes Davidis Psalmos percurrerit. Quem canonem Daniel ^b Barhebræi interpret & abbreviator ita Arabicè reddidit. ^b Par. 6. cap. 8.

لا يجوز ان يصير ايدينا من يبلغ من العمر عشرين سنة .

c Can. 6. Cartha-
gin. & 26. Epi-
phanii.
d Can. 11. Neo-
cæsarien.
e Canon. septi-
mæ Synodi.
f Hoc tom. pag.
263.

con-

DISSERTATIO

contingit, quàm ex aliqua apud ipsos receptâ lege: ut colligitur ex Synodo^a Caphartutæ anno Græcorum 1180. Chriſti 869. sub Joanne III. Patriarcha habita, cujus^b Canon XVI. de Presbyteris & Diaconis hic legitur. ليس يجب ان يقم كاهن دون الثلثون وان كان من ضرورة يقتضى ذلك وكذلك الشمامسة من العشرون ومن يفتقر من ثلثين من الضرورة non oportet Sacerdotem trigesimo anno minorem ordinari: si autem id necessitas postulet, tribus ante annis fas esto. Similiter Diaconus ante annum vigesimum non ordinetur: sed propter urgentem necessitatem tribus annis minor ordinari permittitur.

De defectibus naturalibus,

Quoad defectus naturales ministrorum, verum est, quod Syris Thomas objicit: sed in casu necessitatis dumtaxat id locum habere ex eorumdem Syrorum libris demonstrat^c Edenensis. Barhebræus^d in Nomocanone quum hanc Apostolorum constitutionem citasset,

^a Ibid. pag. 302. 437.
^b Ad calcem Nomocanonis Danielis.

^c Lib. 2. Vindictiarum Maronit. apol. 8.
^d Cap. 7. sect. 5.

لا يجب ان يقم كاهن دون الثلثون وان كان من ضرورة يقتضى ذلك وكذلك الشمامسة من العشرون ومن يفتقر من ثلثين من الضرورة

Si quis debilis, aut monoculus, aut claudus, Episcopatu dignus sit, fiat: non enim corporis defectus deturpant hominem, sed sordes animi:

subjungit: لا يجب ان يقم كاهن دون الثلثون وان كان من ضرورة يقتضى ذلك

Itaque Presbyter & Diaconus fieri potest, si dignus sit. Excipit tamen surdum, & cæcum: de quibus hunc Apostolicum Canonem subnectens, لا يجب ان يقم كاهن دون الثلثون وان كان من ضرورة يقتضى ذلك

Surdus, aut cæcus ne fiat Episcopus: idque non propterea quod immundus est, sed ne per ipsum Ecclesiastica officia impediuntur: concludit: لا يجب ان يقم كاهن دون الثلثون وان كان من ضرورة يقتضى ذلك

Itaque nec Presbyter, neque Diaconus fieri potest. In historia Patriarcharum Jacobitarum, Jacobus^e cæcus Reschiphæ Episcopus Isaaco intruso manum imposuisse dicitur. Sed verosimilius est, eum post Episcopatum, quàm antea cæcum fuisse.

^e Hoc tom. pag. 339.

De Horis canonicis.

De Horis Canonicis latè Jacobus Tagritensis^f in libro Thefaurorum Par. 2. cap. 39. & Barhebræus^g in Nomocanone; ubi quum

^f Hoc tom. pag. 239.
^g Cap. 5. sect. 5.

septenarium earum numerum exposuisset, subjungit: لا يجب ان يقم كاهن دون الثلثون وان كان من ضرورة يقتضى ذلك

Seculares autem quum septies orare nequeant, ter orent: idest, mane, vespere, & meridie: quibus verbis Clericos ad septem Horas canonicas recitandas obstrictos subintelligit. Certè Diaconi, Presbyteri, & Episcopi apud Syrorum gentem muneri suo deesse censentur, si divinum Officium dietim haud persolvunt. Nam ii vel in suis Ecclesiis

exi-

DE MONOPHYSITIS.

existunt, ad quarum titulum ordinati sunt: vel in itinere, aut demum in loco, ubi Ecclesiam sui Ritus habent. In itinere Officium Feriale, quod vulgò *ܡܝܨܚܐ* *Beth-gaza*, hoc est, thesaurus, dicitur, ex codice, & plerumque memoriter recitare solent. In Titulari verò, aut alia qualibet sui Ritus Ecclesia, Horarum canonicarum pensum in Choro persolvunt, ut præter consuetudinem, canones isti à Barhebræo ^a a Loc. cit.

relati declarant. : فَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَقْرَأُوا فِيهَا
وَيُحِيطُوا بِهَا حِطًّا
وَمَا يَتَّبِعُهَا إِلَّا الَّذِينَ يَنْتَظِرُونَ
وَيُخَوِّفُونَ نَفْسَهُمْ بِهَا خَوْفًا كَبِيرًا

Canon Perfarum . Omnis Presbyter qui in civitate moratur , nec infirmus est , si tempore orationis cum suis sociis non adfuerit , diris segregetur , Similiter Diaconi & Hypodiaconi . ٢٠٠ — ثَمَلَا

أَتَمَّتْ خُرُوجَهُمْ سَفَرَهُمْ بِأَعْيُنِنَا ذُكِّرُوا وَلَئِنْ يَتَذَكَّرُوا
فَإِنَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

Canon Rabulæ. *Sint assidui in oratione & diligentes in ministerio omnes Ecclesiastici: nec cessent ab horis orationum & Psalmorum nocte dieque.* : ح : د ق ق ق ق لا ق : ح :

عَدَدُ مَعْدُومَاتِا وَيُضْمَرُ اَعْدَادُا مَبْرُورًا مَبْرُورًا فَمَبْرُورًا

Canon ^b Jacobi Edeffeni. *Absente Presbytero, fas est Diacono Officium indicere, (idest, in Horis canonicis persolvendis Choro præf-* ^b Cap. 7. sect. 6.

قُمْهُمَا . قُمْهُمَا مِنْ مَدْمَعُنَا وَلَا رَيْبَ
وَلَا حَوْلَ لَنَا : لَا عُدَّةَ وَبَدِئًا لَدُنْهُمْ : لَا حَوْلَ لَنَا نَعْبُدُ :

Canon^c Perfarum. Presbytero, aut Diacono, qui orationem nocturnam haud persolvit, ingrediendi altare fas nequaquam esto, sed ad ejus fores Communionem accipiat. In Pontificali Maronitarum Diaconus ab Episcopo immediatè post ordinationem admonetur his verbis:

وَهُبْ ذَهَبًا / نَعْمَلْ جَهَنَّمَاءَ خَرُفًا / هَذِهِ مَعًا / حَقَّقِي بِهِ / وَلَكِنَّهَا لَبِئْسَ مَا
وُضِعَ لِلنَّاسِ / لَدُنْهَا / وَمِنْهَا / وَشَجَرٌ يَأْكُلُ النَّاسَ / لُحْمًا / أَلَمْ تَرَ أَنَّهَا

Esto, fili, assiduus in Officio mane, & vespere, & in media nocte, neve mens tua lassetur ab agone tuo: dilige orationem assiduam. Ubi Pontifex numerum precum Diacono non determinat, (ut cl. Edenensis ^d observat) quum ille ab antiquo fuerit stabilitus, & adeò notus, ut distinctè exprimi non fuerit necesse: sed eidem expressè inculcat preces matutinas, & vespertinas, & nocturnas, eò quod ad eas accedere soleat populus ad Ecclesiam: reliquas omisit Pontifex, quia & breviores sunt, & à sacris ministris recitari solent, ubi libuerit; ut re-

D I S S E R T A T I O

lata Pontificis verba exponit Arabicus Interpres in eodem Maronitarum Pontificali: *esto, fili mi, in ministerio, (hoc est, Officio) frequens mane, & vespere, & medianocte: neve mens tua relaxetur ab agone. Attamen reliquas preces recita ubicumque te esse contigerit, in Ecclesia, sive domi, sive in labore tuo.* Eadem ferè in Pontificali^a Jacobitarum in Admonitione ad Diaconos & Presbyteros, quam Jacobus Episcopus Maiphraetæ composuit. Idque ex duplici canone sequitur, quem exactè observant Syri: in singulis scilicet Ecclesiis Horas canonicas singulis diebus canendi, & Clericos non nisi ad certam Ecclesiam certumque altare ordinandi.

De matrimo-
nio Sacerdotũ,
& Diaconorũ.

Demum quoad Diaconorum & Presbyterorum Jacobitarum matrimonium, quod Thomas accusat; neque id novum est, neque à recepta Orientalium consuetudine alienum: quinimò in Conciliis approbatum, & à Summis Pontificibus expressè permissum, modò ante sacrorum ordinum susceptionem contractum sit. Vide Arcudium de sacramentis lib. 7. à cap. 33. Conditionem hanc ex communi Orientalium sententia requirunt Joannes Darense^b & ^c Barhebræus: ut scilicet *Diaconus aut Presbyter Unicam & Virginem ante ordinationem duxerit, & post ejus mortem alteram non ducat*. Quibus verbis excluditur à sacris ordinibus suscipiendis ^d *Digamus*, & qui *viduam* duxerit, aut *meretricem*, aut *repudiatam*, aut *servam*, vel qualibet infamia notatam foeminam: quam si quis duxerit, etsi Virginem, à sacris ordinibus suscipiendis arcetur. Diaconus verò aut Presbyter, qui post susceptos ordines ad primas vel secundas nuptias transferit; tamquam Apostolici illius mandati, *unius uxoris vir*, transgressor reprehenditur. Sed ut apud Græcos recentiores, ita & apud Jacobitas ^e hac pœna dumtaxat multatur, ut ad laicorum statum redigatur; cæterum ejus matrimonium tamquam validum ratumque habetur: quo de casu latè differit Arcudius lib. 7. cap. 40. In Nomocanone Barhebræi ^f citatur hic Igna-

ἡ Patriarchæ Jacobitarum canon. ١٢٢

Diaconi, quorum sponsæ in vivis esse desierunt, antequam cum iis copulam habuerint, aut osculum eisdem fixerint; uxores ducant, & Diaconatu fungantur, & Presbyteri quoque fiant. Ita nimirum ab iis intelligitur ille Ancyranus canon: Diaconi quicumque si in ipsa ordinatione fuissent protestati, se velle habere uxores, nec posse continere, si postea ad nuptias venerint, manean in Ministerio.

De Monachis
Syris.

**Instituti mona-
stici origo in
Palestina & Sy-
ria .**

Monachorum originem in Palæstina quidem *Hilarioni* S. Antonii Magni discipulo acceptam refert S. Hieronymus in ejusdem Vita: in Syria verò atque Mesopotamia *Aoni* Sozomenus, de quo lib. 6. hist. Eccles. cap. 33. hæc habet: *Aones domicilium habuit in Phadana*. Et paucis interjectis. *Hunc porro Aonem primum apud Syros perinde ac Antonium apud Ægyptios, auctorem fuisse ferunt solitariae* &

arElio-

в Прг. 106.

b Lib. 4. de Sa-
cerd. c. 7.
c Nomocan. c. 8.
sect. 5.
d Ibidem.

с Сав. 8. феВ. 4.

‡ Ibid. sec. 6.

Multi-
nach-
nus.

DE MONOPHYSITIS.

arctioris philosophiæ. *أخف*, *Abun*, & *أبي* *Abi* seu *أبا* *Aba* Syris Occidentalibus appellatur: quæ voces ab Orientalibus sic proferuntur, *Arun*, *Arvi*, & *Arva*: unde Græci *Aonem* dixere. Cœnobium ejus nomini nuncupatum duplex mihi occurrit: alterum ^a in ditione Mardensi: in monte Libano alterum in Valle, quam *Sanctam* vocant. Ex utriusque, Hilarionis scilicet & Aonis, Schola prodire tot monachorum agmina, quot ab eodem ^b Sozomeno, & à Theodorito ^c laudantur. Celebriores præ aliis antiquioresque instituti monastici propagatores hi feruntur: In Palæstina Hefychius, Epiphanius, qui postea Episcopus Cypri fuit. Ammonius & Silvanus. In Mesopotamia apud Nisibenos circa montem qui Sigoron dicitur, Jacobus Magnus, Batthæus, Eusebius, Barges, Halas, Abbo, Lazarus, Abdaleus, Zeno, Heliodorus: Apud Edeßiam, & apud urbes in circuitu Edeßiæ positas, Gadanus, Julianus, Ephræm Magnus, Barfes, Eulogius, Protogenes, Eusebius. In Syria & Cilicia, Valentinus, Theodorus, Marofa, Bassius, Bassones, Paulus, Marcianus, Eusebius, Publius, Simeones priscus, Palladius, Aphraates, Petrus, Theodosius, Romanus, Zeno, Macedonius, Malchus, Mesymas, Acepsimas, Maro, ejusque discipuli Jacobus & Limnæus, Thalassius, Zebinas, Polychronius ejusque discipuli Moyfes & Damianus, Abraham, Salamanus, Eusebius, Maris, Jacobus, Asclepius, Joannes, Moyfes, Antiochus, Antonius, Baradatus, Thalelæus, & Simeon Stylites. Hæc monasticæ philosophiæ apud Syros initia & incrementa. *Disciplina* verò, ut verbis utar ^d Sozomeni, *communis hæc fuit pene omnibus: animæ quidem præcipuam curam gerere, eamque ad relinquenda hujus vitæ bona promptam ac paratam reddere, orando scilicet, jejunando, ac divinos hymnos canendo: & in his quidem rebus maximam temporis partem consumere. Pecuniam verò & curam civilium negotiorum, corporis item molliem & cultum prorsus contemnere.* ^e Sed non idem omnibus vitæ institutum. Alii enim in monasteriis sub Abbatis regimine simul vivebant, quos vulgò *ܡܢܚܝܬܐ* *Monachos* seu *ܡܢܚܝܬܐ* *Cœnobitas* dicimus: Alii solitariam vitam eligebant, quos *ܡܢܚܝܬܐ* *Solitarios* & *ܡܢܚܝܬܐ* *Eremicolas* appellamus: Alii de nique vel in cella inclusi, vel suprà columnam positi: quorum primos *ܡܢܚܝܬܐ* *Inclusos*, alteros *ܡܢܚܝܬܐ* *Stylitas* vocamus. *Stylitarum* auctor Simeones fuit, quem non catholici modò plurimi imitati sunt, verùm etiam Monophysitæ, quorum fit ^e mentio in historia Jacobitica, eorumque institutum usque ad annum Christi 1400. durasse, liquet ex ^f Auctore Appendicis ad Barhebræum de Vitis Maphrianorum, qui Basilium Behenamum Hedlensem refert, antequam in Maphrianum electus fuisset, sub Jacobo Stylita in Turri quadam apud Severinum vi-

^a Hoc tom. pag. 228. & 386.

^b Lib. 6. hist. Eccl. cap. 32. 33. & 34. ^c In hist. Religiôsa.

^d Lib. 6. c. 34.

Multiplex monachorum genus.

^e Hoc tom. pag. 105. 226. 349. 350. & 437. ^f Hoc tom. pag. 462.

cum

DISSERTATIO

cum monachum egisse. *Inclusorum* primus Eusebius legitur apud ^a *Hist. Eccl. lib. 6. cap. 33.* Sozomenum, qui eum scribit *juxta Carras sponte sua inclusum*, monastica philosophiæ vacasse: idque institutum hucusque à Syris observatur, apud quos in frequentioribus cœnobiis cellæ exstant seorsim à conventu monachorum pro iis, qui includere se volunt. Exstabant etiam *Columnæ* pro iis, qui Stylicam vitam adamarent, ut ex ^b Barhebræo liquet, qui narrat Joannem IV. & VI. ex *Columna cœnobiai Curzachel ditiois Antiochenæ* ad Patriarchatum Jacobitarum raptos; Basilium autem II. ex *columna Beth-Batin ditiois Haran*, & Thomam ex *columna montis Edeffe* ad Maphriani dignitatem evocatos. Eremitis in Ægypto Paulus prævit: cujus exemplo in Syriæ Mesopotamiæque montibus innumeri Anachoretæ floruerunt: & Jacobitæ quoque suos eremitas habuere in *monte Nigro apud Antiochiam*, teste ^c Barhebræo: ex quorum numero fuisse perhibentur Patriarchæ Joannes V. ^c *Ibid. pag. 350. 352. 357.* VIII. & XII. Sozomenus ^d de eremitis Nisibenis hæc scribit. *Istos porro vulgò Boscos, idest pascentes, vocabant, qui hoc philosophandi genus tunc primum invexerant. Sic autem eos appellant, propterea quod nec domicilia habent ulla, nec pane aut obsonio vescuntur, nec vinum bibunt: sed in montibus degentes, Deum perpetuò celebrant; orationibus & hymnis, juxta Ecclesiæ ritum vacantes. Quumque vescendi tempus adveniret, singuli falce arrepta per montem vagantes, instar pascentium pecorum herbas comedunt. Institutum hujusmodi quodolim frequentissimè colebatur, post ob incursiones Barbarorum in Syria & Mesopotamia ferè cessavit, quum monachi vix in cœnobiis securi essent.* ^d *Loc. cit.*

Cœnobia ut apud Catholicos, ita & apud Syros Jacobitas vigerunt olim, vigentque usque in præsentem diem, quemadmodum ex iis, quæ hodieque supersunt monasteriis palam fit, & ex Jacobitica historia colligitur, in qua cœnobiolorum mentio passim occurrit. Celebriora hæc memorantur. In *Mesopotamia* quidem, monasterium Gaugalense ^e *Hoc tom. pag. 37.* in monte Gaugalia apud Amidam: Senunenense ^f apud Edeffam, quod & ^g *Ibid. pag. 45.* *Ibid. pag. 110.* *Ibid.* ^h *Ibid. pag. 116.* *Ibid. pag. 221.* *Ibid.* ⁱ *Ibid. pag. 106.* *Ibid. tom. 1. pag. 215.* *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid.* ^x *Ibid.* ^y *Ibid.* ^z *Ibid.* ^a *Ibid.* ^b *Ibid.* ^c *Ibid.* ^d *Ibid.* ^e *Ibid.* ^f *Ibid.* ^g *Ibid.* ^h *Ibid.* ⁱ *Ibid.* ^j *Ibid.* ^k *Ibid.* ^l *Ibid.* ^m *Ibid.* ⁿ *Ibid.* ^o *Ibid.* ^p *Ibid.* ^q *Ibid.* ^r *Ibid.* ^s *Ibid.* ^t *Ibid.* ^u *Ibid*

DE MONOPHYSITIS.

Bezonæ, ^a quod & de Columna dicitur, in ditione Callinici. S. Zachæ, seu Nicolai ^b apud Callinicum. Hanikitarum ^c apud Baladam. Saphyli ^d apud Rhesinam. Beth-Batenſe ^e apud Haran. Beth-Batenſe alterum ^f in Aſeth pago ditionis Sarugenſis. Telfephre ^g apud Haran. S. Aaron ^h apud Edeſſam. Phares ⁱ in regione Heſen-Manſur. Cancratæ ^k apud Amidam. Siræ ^l apud eandem urbem. S. Jacobi ^m apud Salacham in regione Turabдини. Modiadenſe ⁿ in eadem regione. Inkenæ, & ^o Gavicathæ apud Tagritum. S. Matthæi ^p in monte Elphephio apud novam Niniven. Saporis ^q apud Akulam. Nardi ^r apud Nuhadram. Canoſciæ ^s in ditione Sigaræ. Severi ^t in monte Edeſſæ. Aluch ^u in regione Tagritenſi. S. Gabrielis ^x apud pagum Severinum, quod & ^y SS. Samueli & Simeoni nuncupatum dicitur. S. Sergii ^z in monte Sajo, quod & Moallak nuncupatur. S. Crucis ^a in Zaz apud Haam. Orientalium ^b monachorum apud Edeſſam. S. Thomæ ^c apud eandem urbem. S. Davidis ^d. S. Joannis ^e S. Barbaræ ^f in monte Edeſſæ. S. Jacobi ^g in monte Edeſſæ. S. Cyriaci ^h. Phafiltæ ⁱ. Deiparæ ^k in monte Edeſſæ. Barſumæ ^l in Sena. Malchi ^m in Turabдино. Birkumenſe ⁿ apud Baladam. Circiſi ^o.

In Syria verò, Palæſtina, Cilicia, Euphrateſia, Ægypto, & Armenia. Barſumæ ^p apud Samofatam. Teledæ ^q & Euſebonæ in ditione Antiochena. Joannis Baraphtonii ^r quod Kennefrinenſe, & S. Thomæ Seleuciæ dicitur. S. Danielis ^s in monte Sciulac, hoc eſt Seleuciæ. Gubæ ^t Barajæ. Licinii ^u. S. Eliſæi ^x. Abibi ^y in Arzenun. Holæ ^z seu Arenæ. Tarilenſe ^a apud Berceam. Phaghimta ^b. Malchi ^c in ditione Antiochena. S. Jacobi ^d de Chiſuma. Herbaz ^e in ditione Samofatæ. Curzachel ^f apud Antiochiam. S. Sergii ^g apud Gubam. Gaghai ^h apud Melitinam. Bared ⁱ & Curſoris ^k apud eandem urbem. S. Aaron ^l apud Sigaram, quod ad Calliſuræ ditionem ſpectare dicitur. Lazari ^m apud Gubam. Ab-Hai ⁿ ad Euphratem. Barſumæ ^o apud Melitinam. Zarnuchæ ^p in ditione Melitinæ. Duair ^q in ditione Antiochiæ. Pheſchinenſe ^r ad Euphratem propè Samofatam. Macronæ ^s in Euphrateſia, ut videtur. S. Mariæ Magdale-næ ^t in urbe Hieruſalem. Zabar ^u seu Zabatræ apud Melitinam. Zonieratæ ^x apud caſtrum Zaidum. Baximatæ ^y in Cilicia. Gavicatæ ^z apud Mopſueſtiam. Cuphli-dæ ^a in Cilicia. Sarbelii ^b apud Carſabacam. S. Moyſis ^c apud Nabach pagum ditionis Damafcenæ. Salomonis ^d Dolichæ. S. Domitii in regione Claudiæ ^e. Garumitarum ^f. Demum S. Macarii ^g, S. Piſois, & S. Mariæ in deſerto Scetenſi, in quibus Syri monachi cum Ægyptiis à priſcis temporibus habitaverunt.

Nec Monachi tantum, ſed & Moniales apud Syros Jacobitas

Monachorum
Moni liumque
Tonſura.

^a Ibid. pag. 350. ^b Ibid. pag. 371. ^c Ibid. pag. 351. ^d Ibid. pag. 354. ^e Ibidem. ^f Ibid. pag. 352. 371. 374. ^g Ibid. pag. 351. ^h Ibid. pag. 500. ⁱ alibi ſepe. ^j Ibid. pag. 353. ^k Ibid. pag. 355. ^l Ibid. p. 357. ^m alibi frequenter. ⁿ Ibid. pag. 357. 448. ^o Ibid. pag. 359. 360. ^p Ibid. pag. 368. ^q Ibid. pag. 359. ^r Ibid. ^s Ibid. p. 361. 362. ^t Ibid. p. 371. ^u Ibid. p. 361. ^x Ibid. pag. 370. 371. 378. ^y Ibid. p. 370. ^z Ibid. p. 370. 379. ^a Ibid. pag. 384. ^b Ibid. p. 371. ^c Ibid. p. 434. ^d Ibid. p. 509. ^e Ibid. p. 350. ^f Ibid. p. 353. ^g Ibid. p. 334. ^h Ibid. p. 386. ⁱ Ibid. pag. 349. ^j Ibid. pag. 341. ^k Ibid. tom. 1. pag. 566. ^l Ibid. tom. pag. 344. ^m Ibid. pag. 346. ⁿ Ibid. pag. 348. ^o Ibid. pag. 342. ^p Ibid. pag. 349. ^q Ibidem. ^r Ibid. pag. 351. ^s Ibid. pag. 354. ^t Ibid. pag. 361. ^u Ibid. ^v Ibid. pag. 370. ^w Ibid. pag. 384. ^x Ibid. pag. 386. ^y Ibid. pag. 414. ^z Ibid. pag. 416. ^a alibi paſſim. ^b Ibid. pag. 416. ^c Ibidem. ^d Ibid. pag. 430. ^e Ibid. pag. 437. ^f Ibid. ^g Ibid. pag. 439. ^h Ibid. pag. 439. ⁱ Ibid. pag. 418. ^j Ibid. p. 216. ^k Ibid. tom. pag. 452. 460. ^l Ibid. pag. 460. ^m Ibid. p. 411. ⁿ Ibid. pag. 561. ^o Ibid. pag. 569. ^p Ibid. pag. 572. ^q Ibid. pag. 607. ^r Ibid. pag. 611. ^s Ibid. pag. 612. ^t Ibid. tom. pag. 67. ^u Ibid. pag. 111. ^v Ibid. ^w Ibid. pag. 154. ^x Ibid. p. 386. ^y Ibid. pag. 346. ^z Ibid. pag. 351. ^a Ibid. tom. p. 1. ^b Ibid. pag. 37. 334. 337. ^c Ibid. pag. 46. ^d Ibid. tom. 1. pag. 571. ^e alibi frequenter. ^f Ibid. p. 565. ^g Ibid. tom. pag. 75. 331. 337. ^h Ibid. tom. pag. 83. ⁱ Ibidem. ^j Ibid. pag. 111. ^k Ibid. pag. 324. ^l Ibid. pag. 334. ^m Ibid. ⁿ Ibid. pag. 335. ^o Ibid. pag. 335. ^p Ibid. pag. 336. ^q Ibid. ^r Ibid. pag. 344. ^s Ibid. pag. 348. ^t Ibid. pag. 349.

D I S S E R T A T I O

floruisse, liquet ex Chronico Barhebræi ^a qui in vita Acaçii Primatis refert, *Sanctimoniales montis Abdini in Ecclesia impium Barsumam Nisibenum aggressas, clavibus cellarum interemisse*. In pervetusto Jacobitarum ^b Pontificali tam monachorum, quam monialium Tonsura accuratè describitur, cujus hæc summa est. Expletis precibus, cantibus, & lectionibus ex veteri & novo Testamento editaque à Novitio Professione fidei, Archimandrita signat eum pollice in fronte tribus vicibus: dicens, *signatur* &c. Novitius dat forficem Archimandritæ, qui eum tondet in crucis formam, inquires: *Tondetur N.* &c. deinde exuit eum tunica seculari, inquires: *Exuat te Dominus* &c. Induit tunica monastica, dicens: *Induat te* &c. Præcingit zona, inquires: *Præcingat te* &c. Imponit capiti cucullum, dicens: *Virtus fortissima* &c. Pallio seu Amictu induit, inquires: *Induat te pallio gloriæ* &c. Legit ex Zacharia Propheta: deinde aquam in pelui positam benedicit, lavatque Novitii pedes, dicens: *Aquæ viventes* &c. quod & cæteri adstantes faciunt. Abstergens pedes sindone, dicit: *Flumen pacis* &c. Calceum pedi sinistro imponit, inquires: *Calceat te Dominus* &c. & pedi dextero, *Det tibi Dominus* &c. Novitius genu flectit ad orientem, occasum, aquilonem, & austrum, inquires: *Benedic Domine*. Archimandrita dat ei Crucem gestandam, inquires: *In confirmationem pactorum quæ pepigisti* &c. Novitius Crucem gestans, ad australem partem altaris adstat: Dant ei pacem: & Archimandrita gratiarum actionem persolvit. Atque ita monachus tondetur. Idem quoque est Tonsuræ monialium Ritus; sed Orationes, & Lectiones diversæ.

Tonsuram autem ܬܢܨܪܐ vocant, & ܬܢܨܪܐ ܕܡܢܚܐ *monastici habitus impositionem*, non *chirotoniam* ܬܢܨܪܐ ܕܡܢܚܐ aut *impositionem manus* ܬܢܨܪܐ ܕܡܢܚܐ: quoniam monachi monialesque extra Clerum sunt reputanturque: ut in Divinis Syrorum officiis passim indicatur iis verbis, quibus publicæ pro fidelibus preces exhibentur, ܬܢܨܪܐ ܕܡܢܚܐ ܕܡܢܚܐ

ܬܢܨܪܐ ܕܡܢܚܐ ܕܡܢܚܐ *Ecclesiæ, monasteria, populusque fidelis*: idest, Clerici, Monachi, & Laici: & Canone hoc Apostolico declaratur, quem citat ^c ܬܢܨܪܐ ܕܡܢܚܐ ܕܡܢܚܐ ^c *Nomocan. c. 8. sect. 10.*

Barhebræus: ܬܢܨܪܐ ܕܡܢܚܐ ܕܡܢܚܐ
: ܬܢܨܪܐ ܕܡܢܚܐ ܕܡܢܚܐ

Utriusque sexus Virgo non à quoquam fit, aut per manus impositionem ordinatur. Usus tamen in Oriente apud omnes Christianos, maximè Syros, ita invaluit, ut Monachatus ante Episcopatum, tamquam ordo sacer ante superiorem ordinem, necessario præmitti debeat. Exemplum habemus in ^d Athanasio VIII. Patriarcha Jacobitarum, qui quum ante electionem Diaconus secularis esset, monastico primum

^d *Hoc tom. pag. 361.*

DE MONOPHYSITIS.

habitu indutus fuit, deinde Presbyter, & Patriarcha ordinatus. Idem factum cum Maphrianis ^a Denha, Basilio, Cyriaco, Joanne, Ignatio, & Athanasio, qui ex Diaconis, Archidiaconis, aut Presbyteris secularibus ad Maphriani dignitatem eveſti ſunt, haud ambigo.

^a Ibid. pag. 441.
442. 443. 447.

Abbatis & Abbatiffæ confe-
cratio.

In eodem ^b Jacobitarum Pontificali exſtat Ritus Conſecrationis Abbatis, & Abbatiffæ, cujus ſummam accipe. Poſt preces, cantus-
que, & Lectionem ex Apoſtolo, Episcopus orat, inquiens: *Deus largitor* &c. Imponit manum capiti ejus dicens. *Det tibi Dominus* &c.

^b Pag. 141.

Monasteria Episcopis subje-
cta.

& hymno dicto, Eucharistia eum reficit. Ubi notandum, Tonſuram monachorum monialiumque ab Archimandrita perfici; Archimandrita verò & Abbatiffæ conſecrationem ab Episcopo: Antiquum enim Eccleſiæ Orientalis Jus eſt, quod hodieque viget, ut monachi Archimandritis, Archimandritæ Episcopis ſubjecti ſint, quemadmodum ſtatuitur in Concilio Chalcedonenſi, cujus hunc canonem ^c Barhebræus,

^c Cap. 7. ſect. 10.

etſi Monophyſita laudat: لا اُتبع وُيُؤْمِلُ نَحْنُا وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا
قَدَمُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ: دَدِؤْمِلُ وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا

Nequis monachus monasterium ædificet, Fratresque congreget, nisi Episcopi jussu. Omnes monachi Episcopo ſubjaceant. Georgius Patriarcha apud eundem Barhebræum.

وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا
وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا

Archimandrita absque jussu Episcopi ne fiat. Archimandrita, qui à proprio Episcopo defecit, ejusque Proclamationem (hoc eſt, commemorationem ejus nominis in Liturgia & divinis Officiis) ſuſtulit,

anathema ſit. Jacobus Edeſſenus: اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا
وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا
وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا
وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا

Stylita, qui Episcopo reſtiterit, excommunicationeſque ad ejus loca ſcripſerit, anathema ſit ipſe, & qui ejus excommunicationes admiſerit. Similiter & Prefectus monaſterii, & monachi, qui conventus faciunt adverſus Episcopum eique haud obtemperant, ſegregentur, nec ante ſuſcipiantur, quàm à prava ipſorum ſententia receſſerint, Canonemque admiſerint. Idem à Georgio Patriarcha definitum

hoc canone: اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا
وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا وَيُؤْمِلُ اَوْ يَنْتَفِىْ نَحْنُا

Prefe-

DISSERTATIO

Praefectis monasteriorum & Stylitis fas non est, epistolas decisionum, aut judiciorum, aut adhortationum ad urbes pagosve scribere. Michaël Patriarcha duodecim canones in cœnobio Ananiæ sub pœna interdicti & excommunicationis edidit, teste Barhebræo,

וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ

ut, scilicet, Archimandrita & monachi Mattheani sub Maphriani potestate sint, ipsiusque injussu faciant nihil, siue magni siue parvi momenti sit. Id tamen in iis dumtaxat cœnobiis locum habet, in quibus Sedes est Patriarchæ, Maphriani, aut Episcoporum. Nam cætera monasteria Episcopis quidem, ut supra dixi, subjecta sunt; immediatum verò monachorum regimen ad Archimandritas spectat, quorum absque suffragiis monachos ordinari Cyriacus Patriarcha vetat hoc

canone: וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ

Sine Archimandritæ Fratrumque literis Episcopus ne monachis manum imponat in chirotonia. Nonnulla quoque monasteria ab Episcoporum jurisdictione exempta esse voluerunt Patriarchæ Jacobitarum, quando vel disertum iis Privilegium conceditur, (quale est Græcorum Patriarcharum Stauropegium) vel cadavera eorum in ipsis tumultantur.

Canon Persarum apud Barhebræum: וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ

In cœnobia, in quibus Patriarcha, aut Catholicus sepulti sunt, potestatem non habeant Episcopi, sed Patriarcha in Occidente, & Catholicus in Oriente: Eadem enim hac in re est Syrorum Jacobitarum, Nestorianorumque consuetudo. Michaël Patriarcha subjectum præcessoribus suis Barsumæ cœnobium anno 1174. sui juris fecit: hoc est, decrevit, ut à Patriarchæ jurisdictione exemptum proprio Archimandritæ subesset: quod Privilegium in Synodo post obitum Joannis Barfufan habita, ei cœnobio concessum fuerat; raro quidem & pernicioso exemplo, ut idem Michaël expertus didicit.

a Hoc tom. pag. 366.

Canones de monachorum instituto

De monachorum Professione, Votis, & Regulis latè disserit Barhebræus in Nomocanone, ubi citat canones Apostolorum, Nicæni, Ancyрани, Chalcedonensis, Persarum, Basilii, Lisi, Rabulæ, Jacobi, Edesiæni, Joannis Telenis: Patriarcharum Joannis, Georgii, Cyriaci, Dionyhi & Michaëlis: ex quibus hosce seligo, qui institutum monasticum illustrent. Persarum. וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ וְיִמְנֵהוּ בְּיָמָיו לְפָנֵי הַכְּתִיבָהּ

דדדד

De pro Monac

Monac nialesq put rad lancis nuntur Includi nutriu loric f induun

Moni esu caritinent.

Nihil possiden

DE MONOPHYSITIS.

De probatione
Monachorum.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

Eorundem: ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

Presbyter, aut Diaconus, qui monasticum habitum induere voluerit, annum unum in cancellis antea ministret: deinde induat.

Sin autem frater est (hoc est, Laicus), in alio ministerio à Præfecto cœnobii constituatur per annum antequam induat.

Nicæni Canon 81. ex iis nimirum, quos Arabicos vulgò dicimus.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

Monachi ne capillos nutriant, sed totum caput radant, neve super id coronam ex capillis relinquant.

Qua in re monachi Syri à Presbyteris differunt, qui Coronam ex capillis gerebant, geruntque hodie apud Maronitas; secus apud Jacobitas, atque Nestorianos.

Rabulæ. ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

Monachi Inclusi dumtaxat capillos nutriant, & ferro induantur: Lorica nimirum ferrea, qualem Barsumas^a gestasse dicitur, unde cognomentum

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

Non liceat per Deum mulieri Moniali balneum ingredi, aut corpus aqua ablueri, neque vestimentis lineis aut aliis indui, præter lanam: neque capillos nutrire: sed tondeatur.

Rabulæ. ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

Monachi & Moniales ab esu carnis abstineant: vino autem modico propter infirmitatem utantur.

Perfarum. ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

Monachus, qui carnem comedit, veluti mœchus, judicetur.

Rabulæ. ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

Nemo ex Fratribus quidquam sibi proprium possideat, sed omnia communia sint, & sub potestate Archimandrite.

Ancyrani. ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

ⲕⲗⲁⲗⲁ ⲙⲟⲛⲁⲥⲧⲁⲥⲁⲛⲁ ⲛⲉ ⲥⲉⲕⲁⲗⲁⲣⲉⲙ ⲥⲓⲛⲟⲛⲉⲁⲧ, ⲥⲉⲉ ⲡⲟⲥⲧ ⲁⲛⲛⲟⲙ ⲡⲣⲟⲃⲁⲧⲓⲟⲛⲓ.

Monachi Monialesque caput radunt, & laneis nigris utuntur. Inclusi capillos nutriunt, & lorica ferrea induuntur.

Monachi ab esu carnis abstinent.

Nihil proprium possident.

^a Nairon. Eua-
pl. par. 1. p. 53.

DISSERTATIO

Nubere ne-
queunt, si pro-
fessi sunt.

De Monachis
apostatis.

De conjugatis
& servis, qui
monachatum
desiderant.

اشهدوا بانهم قد اقبلوا على نكاحهم

Qui Virginitatem sponderunt, & promissis nequaquam stant;
sententiam eorum qui duas uxores duxere, impleant. Nicæni.

وَمَنْ اَتَى مِنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ فَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ
بَعْدَ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ

Qui semel mundo abrenunciarunt, deinde ad eum rediere, decennio
in pœnitentia maneant. Et, si veram pœnitentiam in lacrymis osten-
derint, tertio anno suscipiantur. Basilii.

وَمَنْ اَتَى مِنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ فَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ
بَعْدَ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ

Qui seipso in ordine Monachorum recensuerunt absque publica pro-
fessione, si legaliter nupserint, ne reprehendantur. Chalcedonenſis.

وَمَنْ اَتَى مِنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ فَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ
بَعْدَ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ

Rabulæ. Monachi & Moniales, qui habitum exuerint, sub in-
terdicto sint. Episcopus autem potestatem habet miserendi eorum.

وَمَنْ اَتَى مِنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ فَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ
بَعْدَ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ

Monachi & Moniales, qui ha-
bitum exuerint, pœnitentiam agant; alioquin excommunicentur
unâcum eorum parentibus, si ipsis consentiant. Eiusdem.

وَمَنْ اَتَى مِنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ فَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ
بَعْدَ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ

Secularis, qui filiam fœderis (hoc est,
Monialem) desponsaverit, excommunicetur. Jacobi Edesseni.

وَمَنْ اَتَى مِنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ فَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ
بَعْدَ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ

Monachus qui habitum deponens,
uxorem duxit, si pœnitentiam egerit, permittatur ei, ut relicta
ea muliere, ad schema (hoc est, sacrum habitum) redeat. Rabulæ.

وَمَنْ اَتَى مِنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ فَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ
بَعْدَ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ

Uxor absque viri consensu disciplinam (monasticam)
ne suscipiat: neque vir absque voluntate conjugis. Chalcedonenſis.

وَمَنْ اَتَى مِنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ فَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ
بَعْدَ ذَلِكَ مَرْثَاةً وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ وَهِيَ حُرٌّ

Servus injussu domini ne monachus suscipiatur. Rabulæ.

Habitus mo-
chorum ex
monasterio

Cucullum i
capite per
tuo gerunt.

Presbyter M
nachis & D
conissa Mon
libus præsi
in Choro.

Nec viris n
nasterium m
nialium, i
mulieribus n
nasterium
rorum ingr
fas est, nec n
nachis cum
cularibus col
bitare licet.

DE MONOPHYSITIS.

Habitus monachorum extra monasteria.

Monachi visitatores omnesque fratres extra monasteria ne laneis nigrisque vestibus induantur, ne scilicet schematis honor vilescat.

In margine additur hæc nota: قَامُوا فِي مَعْبَدِهِمْ وَكَلْبُهُمْ نَحْبُهُمْ

Nimirum habitu secularium utantur, aut vestibus albis laneis absque cucullo: quod tamen postremum opponitur communi monachorum Syrorum consuetudini, qui cucillum ne in Liturgia quidem exuunt: opponitur & huic Persarum canoni:

وَمِنْهُمْ مَنْ قَدْ نَسِيَ حُلَّيْهِمْ وَجَمَاعَتُهُمْ فِي مَقَامِهِمْ

Cucillum in capite perpetuo gerunt.

Monachus, qui sacerdotio fungitur in Ecclesia civitatis aut pagi, vestes albas gerat supra schema: ut faciunt & Episcopi Syri, qui cidarim cucullo superimponunt. Et inter Regulas, quas Angelus Sancto Pachomio ^a tradidisse fertur, hæc est: ut scilicet accedentes ad communionem sacramentorum Christi, & cingulos solvant, & melotem deponant, cucullis utentes tantummodo. Rabulæ.

^a Apud Rosveidum in vit. Patrum lib. 1. pag. 120.

وَمِنْهُمْ مَنْ قَدْ نَسِيَ حُلَّيْهِمْ وَجَمَاعَتُهُمْ فِي مَقَامِهِمْ

Presbyter Monachis & Diaconissa Monialibus præst in Choro.

Monachi absque Presbytero, & Moniales absque Diaconissa ne pergant ad Synaxes: ut enim Presbyter Monachis, ita & Diaconissa Monialibus præst in Divinis Officiis. Eiusdem.

وَمِنْهُمْ مَنْ قَدْ نَسِيَ حُلَّيْهِمْ وَجَمَاعَتُهُمْ فِي مَقَامِهِمْ

Nec viris monasterium monialium, nec mulieribus monasterium virorum ingredi fas est, nec monachis cum secularibus cohabitare licet.

Monachi & Moniales ne cobabitent cum secularibus. Eiusdem.

Mulieres intra fores monasteriorum ne ingrediantur. Joannis Telæ,

& Jacobi Edesiensi.

O Monachi, ne mulieres in vestra monasteria ingrediantur. Persarum.

وَمِنْهُمْ مَنْ قَدْ نَسِيَ حُلَّيْهِمْ وَجَمَاعَتُهُمْ فِي مَقَامِهِمْ

Monachus autem monasterium sororum ne ingrediatur omnino. Cyriaci Patriarchæ.

وَمِنْهُمْ مَنْ قَدْ نَسِيَ حُلَّيْهِمْ وَجَمَاعَتُهُمْ فِي مَقَامِهِمْ

Viro per Deum non liceat ingredi monasterium sororum, nisi Presbytero aut Diacono, qui eis Eucharistiam præbet. Eiusdem.

وَمِنْهُمْ مَنْ قَدْ نَسِيَ حُلَّيْهِمْ وَجَمَاعَتُهُمْ فِي مَقَامِهِمْ

Moniales omnes in unum cœnobium congregentur ibique degant, & ex iis una, quæ etate provec̃ta sit, eligatur, ut necessaria iis subministret. Rabulæ.

وَمِنْهُمْ مَنْ قَدْ نَسِيَ حُلَّيْهِمْ وَجَمَاعَتُهُمْ فِي مَقَامِهِمْ

Moniales omnes in unum cœnobium congregentur ibique degant, & ex iis una, quæ etate provec̃ta sit, eligatur, ut necessaria iis subministret. Rabulæ.

وَمِنْهُمْ مَنْ قَدْ نَسِيَ حُلَّيْهِمْ وَجَمَاعَتُهُمْ فِي مَقَامِهِمْ

Moniales omnes in unum cœnobium congregentur ibique degant, & ex iis una, quæ etate provec̃ta sit, eligatur, ut necessaria iis subministret. Rabulæ.

DISSERTATIO

Moniales, quæ in urbibus pagisque sunt nec habent monasterium aut cœnobium sororum, binæ simul in una domo maneant, binæque ad Ecclesiam vadant. Perfarum. بَيْنَا بَيْنَا وَبَيْنَا
فَيْنَا لَا نَحْمَلُ . مَخْلُفَتَا وَفَيْنَا نَحْمَلُ : حَيْنَا نَحْمَلُ :

Monachus excipi non debet absque dimissoria Archimandritæ.

Monachus in cella focii sui monachi ne dormiat. Sæculares autem,
qui monasterium adeunt, in ædibus communibus dormiant. Rabulæ.
لَا يُدْعَى بِمَقْعَدِ الْوُجُوهِ وَتَحْفِلُ قَمِي وَنَا حَمِيْنَا هَا حَقْلَاهُ وَمَعْمُونَا قَمِيْنَا .

Monachum ex uno ad alterum monasterium migrantem nequis suscipiat, nisi ex fide prefecti prioris monasterii. Eiusdem.

وَمِمَّا كَفَرُوا هَاجَرُوا وَلَمْ يُؤْمِرُوا بِأَلْحِقُوا الْفِرَارَ بِالْهَرَبِ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلُوا لَإِنَّكَ لَأَتَىٰ إِلَهُكُمُ الْيَوْمَ الْفِتْرَةُ فَيَكْتُمُ الْمُؤْمِنُونَ لَهُمْ أَفْئِدَةً فَاعْلَمُوا إِنْ هَاجَرُوا فَمَا عَلَيْهِمْ مِنَ جُنَاحٍ شَيْءٍ إِنْ فَتَرْتُمُوهُمْ إِنَّكَ لَآتِيهِم بِكَثِيرٍ مِّنْ عَذَابٍ مُّتَشَابِهٍ لِّئَلَّا يَعْلَمُوا لِيَوْمِهِمْ أَن يَدْعُوا بِهِم مُّوْسَىٰ وَآلَهُ عِيسَىٰ ابْنُ مَرْيَمَ وَرُسُلَهُم بِمَا كَفَرُوا قَبْلَ ذَلِكَ لَا تُدْعُوا إِلَهُكُم بِهِمْ لَقَدْ كَانَ لِكُلِّ أَصْحَابٍ لَّدُنَّا وَصِي ۖ وَبَيَّنَّا إِلَيْكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَإِنَّ آدَمَ كَانَ لِلْإِنسَانِ أَنذَارًا ۚ وَلَقَدْ أَتَىٰكَ الْكَلْبُ الْأَعْيُنُ عَصَا مُؤْسَىٰ بِطَوَافٍ مِن مَّوْجٍ مَّكِينٍ ۚ وَلَقَدْ أَتَىٰكَ الْكَلْبُ الْأَعْيُنُ عَصَا مُؤْسَىٰ بِطَوَافٍ مِن مَّوْجٍ مَّكِينٍ ۚ وَلَقَدْ أَتَىٰكَ الْكَلْبُ الْأَعْيُنُ عَصَا مُؤْسَىٰ بِطَوَافٍ مِن مَّوْجٍ مَّكِينٍ ۚ

**Regulæ Mona-
chorum extra
monasterium .**

Monachi ne pagos urbesque petant, sed Visitatores dumtaxat: iique in Ecclesia aut monasterio commorentur, neque per domos vagentur.

Ejusdem. وَقُلْ لِّاٰتِيَةِ السَّاعَةِ
لَا تَأْتِيَنَّكُمْ

*Præfectus monasterii ne Fratribus permittat, ut consanguineos ad-
eant, ne colloquiis vanis relaxentur. Jacobi Edesseni. وَمَنْعَةُ الْوَلَدَانِ*

١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١

وَمَنْ كَانَ مِنْهُمْ مُنْكَرًا فَاجْزَأْهُ مِنْ مَالِهِمْ . Monachus qui ob necessitatem monasterio suo excedit, jussu Episcopi in civitate aut pago maneat . Perfarum.

أَتَسْتَدْلِكُ فَمَعِي وَتَعْبُدُنِي لَا تَعْبُدُنِي خَلْقِي وَمَا

De Monachis,
Stylitis & In-
clusis, qui Sa-
cerdotes sunt
aut Diaconi.

Fratres injussu Archimandritæ ne exeant è monasterio. Eorundem.

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَشْرِي بِنَفْسِهِ أَجْلًا مُّسَمًّى ۖ ذَٰلِكُمُ الْمُنَافِقُ ۚ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ لَا يَبْغُونَ
رِزْقًا ۚ لَهُمْ فِي رُؤُوسِهِمْ رُءُوسٌ مُّطْرُوحَةٌ ۚ أُولَٰئِكَ فِي سَعَتٍ مُّبِينٍ ۚ

Monachus, qui studiorum causa civitatem ingreditur, in Ecclesia maneat, nec à jejuniis aut oratione cesset: quodsi pauper sit, artem decentem exerceat. Rabulæ: ; رُبُلٌ وَهَ قَفْلٌ وَهَ قَفْلٌ وَهَ قَفْلٌ

Monachus qui neque Presbyter est, neque Diaconus, ne audeat Eucharistiam porrigere. Ejusdem.

صَمِّعْنَا مَعْقِدُنَا وَمَوَازِي : دُبُوحُنَا وَآلَمَ حَتَمِ مَلِكُنَا حَلَمُنَا

ويعملون

DE MONOPHYSITIS.

Presbyteri & Diaconi monachi in locis, ubi Clerici non sunt, ministrare possunt iubente Episcopo. Jacobi Edeseni.

Non convenit, ut Stylitæ Liturgiam super columnis suis faciant.

Ejusdem.

Indecens est, ut Inclusi Liturgiam celebrent, nisi ob necessitatem: neque ut sanctum Corpus apud Stylitas supra columnam ponatur, si adest, qui eis Eucharistiam porrigat. Rabulæ.

Monachi Psalmos discant, & Moniales etiam cantica. Ejusdem.

De Psalmodia.

Monachi & moniales horas orationum impleant, Psalmosque recitent die nocteque. Perfarum.

Noctes dominicarum, si fieri potest, in officio Fratres transigant. Eorundem.

Monachus, qui unum dumtaxat Psalmum novit, eundem in omnibus Orationibus repetat. Eorundem.

Monachus, qui in cella sua orare voluerit, in diebus ferialibus dumtaxat id ei permittatur, non in festis, aut Dominicis. Rabulæ.

Nemo Fratrum solitariam vitam ducat, nisi cujus opera diu probata fuerint. Perfarum.

Monachus, qui officio nocturno minimè interfuerit, ne fratribus ad mensam confideat. Eorundem.

Quum Fratres vescuntur, commentarium legatur, ut unacum corpore etiam anima nutriatur. Eorundem.

De mensa.

Monachus, qui officio nocturno minimè interfuerit, ne fratribus ad mensam confideat. Eorundem.

Quum Fratres vescuntur, commentarium legatur, ut unacum corpore etiam anima nutriatur. Eorundem.

Monachus, qui officio nocturno minimè interfuerit, ne fratribus ad mensam confideat. Eorundem.

Quum Fratres vescuntur, commentarium legatur, ut unacum corpore etiam anima nutriatur. Eorundem.

Monachus, qui officio nocturno minimè interfuerit, ne fratribus ad mensam confideat. Eorundem.

Quum Fratres vescuntur, commentarium legatur, ut unacum corpore etiam anima nutriatur. Eorundem.

Monachus, qui officio nocturno minimè interfuerit, ne fratribus ad mensam confideat. Eorundem.

Quum Fratres vescuntur, commentarium legatur, ut unacum corpore etiam anima nutriatur. Eorundem.

Monachus, qui officio nocturno minimè interfuerit, ne fratribus ad mensam confideat. Eorundem.

Quum Fratres vescuntur, commentarium legatur, ut unacum corpore etiam anima nutriatur. Eorundem.

Monachus, qui officio nocturno minimè interfuerit, ne fratribus ad mensam confideat. Eorundem.

Quum Fratres vescuntur, commentarium legatur, ut unacum corpore etiam anima nutriatur. Eorundem.

D I S S E R T A T I O

**De opere ma-
nuum.**

De opere ma-
nuum. *Præfectus monasterii quum fratres probaverit, unumquemque ei mi-
nisterio præficiat, cui aptus sit. Eorundem. يُؤْتِيهِمْ مِنْهُمْ فَمَنْ يَمُنْ .
Monachus : فَمَنْ يَمُنْ : فَمَنْ يَمُنْ : فَمَنْ يَمُنْ .
quum ab opere manuum cessaverit, divinis libris vacet. Eorundem.*

وَبُنِيَ مُدَا وَحَدِّمْصَعَا ۝ وَجَعَلَا : لَا عَمَلِي وَبَعْدَ مَا قَبُرَ خَلْفِي .
*Donec monachus in ministerio communitatis erit, nihil pro se ipso
 poterit operari. Eorundem. :* ۝ وَبُنِيَ مُدَا وَحَدِّمْصَعَا ۝ وَجَعَلَا :

De cubitu.

Fratres super floreis stratisque cubent: Archimandrita verò & ægroti in lectulis: quin tamen lumbos solvant aut vestes exuant. Rabulæ.

كَمْ قَاتِلُ الَّذِينَ دُونِهِ قُتِلُوا بِمَنَافِعِهِمْ : جَارُواكَ نَهَوهُ ، وَفَعِلُوا قَبْلَهُ .
خَبَرٌ : إِنَّمَا نَعْبُدُهُمْ إِسْمًا لَا نَعْلَمُ مَا لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ مِنْ شَيْءٍ .

De sepultura.

Arce, in quibus monachi sepeliuntur, in terra condantur. Archimandrita quum moritur, fratres eum cum silentio sepeliant, nec seculares ad ejus funeris pompam congregentur.

De Jejunii Jaco-
bitarum Mo-
nachorum &
ſæcularium.

Denique de Jejunii monachorum hæc Jacobus Edeffenus^a in ^a *Apud Bar-*
epistola ad Joannem Stylitam: *breum in No-*
mocanone cap. 5.
pg. 2.

وَقُلْ لِّمَن لَّهُ الْغَنَىٰ عَذَابٌ مُّهِينٌ ۝١٠٠

. In Oriente viros Ascetas ego novi, qui per totum annum septenis hebdomadis jejunant, & septenis manducant & bibunt, donec Jejunium magnum auspicentur. Quæ Jacobi verba quum Bar-hebræus^b in libro Ethicorum Par. I. cap. 6. sect. 6. retu-

lislet, subjungit: وَمِنْهُمْ أَهْلُ الْكِتَابِ وَفُلَانُ أَهْلُ الْكِتَابِ

Sunt & quidam Ascetæ, qui toto vitæ suæ tempore jejunt. Id verò de susceptis spontè jejuniis intelligitur. At jejunia, quæ ex præcepto Ecclesiæ Jacobiticæ omnes adulti, ac præsertim monachi, observare tenentur, hæc ab eodem Bar-hebræo in Nomocanone cap. 5. sect. 2.

& in libro Ethicorum loc. cit. numerantur:
 سَمْعًا رَمْعًا هَمْعًا مَعْرَمًا
 رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا
 رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا
 رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا رَمْعًا

Jejunium Qua-
dragesimæ .
Jejunium Apo-
stolorum .

Quinque jejunia præter jejunium feriæ quartæ & sextæ per totum annum colimus. Jejunium magnum quadragesimæ: Jejunium Apostolorum: Jejunium migrationis Deiparæ: Jejunium Nativitatis; & Jejunium Niniuiticum. Primum à feriâ secundâ per octo supra quadraginta dies ante Dominicam Resurrectionis protrahitur. Alterum Orientales quidem à feriâ secundâ post Pentecosten usque ad

com-

DE MONOPHYSITIS.

complementum quinquaginta dierum producant; Occidentales verò die vigesima nona Junii solvunt, in qua festum Apostolorum Petri & Pauli celebratur; sed à nonnullis, ut loc. cit. advertit idem Barhebræus, feria secunda post Dominicam Pentecostes inchoatur: ab aliis feria secunda hebdomadæ sequentis. Tertium Jejunium à Kalendis Augusti ad festum Assumptionis Deiparæ colitur. De quarto Jejunio hæc idem Barhebræus.

[illegible]

Jejunium Nativitatis Ascetæ quidem à quintadecima Novembris per quadraginta dies deducunt: Seculares verò in Occidente à decima Decembris per duas hebdomadas, in Oriente à Kalendis ejusdem

Jejunium Nivitarum. *menfis.* Quintum Jejunium, quod Nivitarum dicitur, à feria secundæ tertie ante jejunium quadragesimale hebdomadis, usque ad feriæ quintæ matutinum ejusdem hebdomadæ observant Orientales; Occidentales verò usque ad matutinum Sabbati. Quid verò in hisce jejniis præstandum sit, Canones sequentes ab eodem Bar-hebræo citati docent. *Canon*

Cyriaci Patriarchæ. Presbytero, aut Diacono, aut sexus utriusque a Hoc tom. pag.
fidei, qui vigesimum ætatis annum excedit, fas non esto solvendi ie- 305

junium feriæ quartæ & sextæ, exceptis quinquaginta diebus Pentecostes, præterquàm si morbo, aut pressurâ, aut vi aliqua detentus sit, aut mulier gravida, vel lactans. Gregorii Bar-hebræi.

حَتَّىٰ تَمُوتَ لَهُ ذُنُوبُهُ ۚ مَمْلُوءًا بِفِعْلِهَا ۖ هَٰذَا نِسْمُهُ ۖ وَمِمَّا
مَمْلُوءًا ۚ وَذَٰلِكَ حَقُّكَ مَخْذُوعًا ۖ لَا حَقَّكَ ۚ وَتَمُوتُ ۚ كَلِمَةٌ ۖ

Diebus nostris non omnibus diebus Pentecostes Syri Græcique feriam quartam & sextam solvunt, sed in hebdomada in Albis dumtaxat. De Syris Jacobitis loquitur. Nam Maronitæ antiquum Syrorum ritum hac in re à Paschate Resurrectionis usque ad festum Ascensionis observant. مَحْفُوفٌ وَهَيَّوْب. لَا مَكْلَ حَقْفُفُلٌ وَيَقْبَى ذَاكُفُلٌ وَتَعَبَلُ

Jacobi Edeffeni. Non licet Presbytero facultatem seculari dare, ut vinum cum amico bibat in Jejunio quadragesimo. *فَمَوْعِدًا فَقَدْ عَمَلْنَا . فَاَمْوَدًا مَعَهُ مَعْنَاهُ . وَلَا زَمَرًا .*

Cyriaci Patriarche. Si quis utriusque sexus fidelis jejunium quadragesimale haud observaverit, ab Ecclesia segegetur. Similiter & quicumque vinum aut quodlibet vini genus biberit, supra vigesimum etatis annum constitutus. ٧٠٢ ٧٠٣ ٧٠٤ ٧٠٥ ٧٠٦ ٧٠٧ ٧٠٨ ٧٠٩ ٧١٠ ٧١١ ٧١٢ ٧١٣ ٧١٤ ٧١٥ ٧١٦ ٧١٧ ٧١٨ ٧١٩ ٧٢٠ ٧٢١ ٧٢٢ ٧٢٣ ٧٢٤ ٧٢٥ ٧٢٦ ٧٢٧ ٧٢٨ ٧٢٩ ٧٣٠ ٧٣١ ٧٣٢ ٧٣٣ ٧٣٤ ٧٣٥ ٧٣٦ ٧٣٧ ٧٣٨ ٧٣٩ ٧٤٠ ٧٤١ ٧٤٢ ٧٤٣ ٧٤٤ ٧٤٥ ٧٤٦ ٧٤٧ ٧٤٨ ٧٤٩ ٧٥٠ ٧٥١ ٧٥٢ ٧٥٣ ٧٥٤ ٧٥٥ ٧٥٦ ٧٥٧ ٧٥٨ ٧٥٩ ٧٦٠ ٧٦١ ٧٦٢ ٧٦٣ ٧٦٤ ٧٦٥ ٧٦٦ ٧٦٧ ٧٦٨ ٧٦٩ ٧٧٠ ٧٧١ ٧٧٢ ٧٧٣ ٧٧٤ ٧٧٥ ٧٧٦ ٧٧٧ ٧٧٨ ٧٧٩ ٧٨٠ ٧٨١ ٧٨٢ ٧٨٣ ٧٨٤ ٧٨٥ ٧٨٦ ٧٨٧ ٧٨٨ ٧٨٩ ٧٩٠ ٧٩١ ٧٩٢ ٧٩٣ ٧٩٤ ٧٩٥ ٧٩٦ ٧٩٧ ٧٩٨ ٧٩٩ ٨٠٠ ٨٠١ ٨٠٢ ٨٠٣ ٨٠٤ ٨٠٥ ٨٠٦ ٨٠٧ ٨٠٨ ٨٠٩ ٨١٠ ٨١١ ٨١٢ ٨١٣ ٨١٤ ٨١٥ ٨١٦ ٨١٧ ٨١٨ ٨١٩ ٨٢٠ ٨٢١ ٨٢٢ ٨٢٣ ٨٢٤ ٨٢٥ ٨٢٦ ٨٢٧ ٨٢٨ ٨٢٩ ٨٣٠ ٨٣١ ٨٣٢ ٨٣٣ ٨٣٤ ٨٣٥ ٨٣٦ ٨٣٧ ٨٣٨ ٨٣٩ ٨٤٠ ٨٤١ ٨٤٢ ٨٤٣ ٨٤٤ ٨٤٥ ٨٤٦ ٨٤٧ ٨٤٨ ٨٤٩ ٨٥٠ ٨٥١ ٨٥٢ ٨٥٣ ٨٥٤ ٨٥٥ ٨٥٦ ٨٥٧ ٨٥٨ ٨٥٩ ٨٦٠ ٨٦١ ٨٦٢ ٨٦٣ ٨٦٤ ٨٦٥ ٨٦٦ ٨٦٧ ٨٦٨ ٨٦٩ ٨٧٠ ٨٧١ ٨٧٢ ٨٧٣ ٨٧٤ ٨٧٥ ٨٧٦ ٨٧٧ ٨٧٨ ٨٧٩ ٨٨٠ ٨٨١ ٨٨٢ ٨٨٣ ٨٨٤ ٨٨٥ ٨٨٦ ٨٨٧ ٨٨٨ ٨٨٩ ٨٩٠ ٨٩١ ٨٩٢ ٨٩٣ ٨٩٤ ٨٩٥ ٨٩٦ ٨٩٧ ٨٩٨ ٨٩٩ ٩٠٠ ٩٠١ ٩٠٢ ٩٠٣ ٩٠٤ ٩٠٥ ٩٠٦ ٩٠٧ ٩٠٨ ٩٠٩ ٩١٠ ٩١١ ٩١٢ ٩١٣ ٩١٤ ٩١٥ ٩١٦ ٩١٧ ٩١٨ ٩١٩ ٩٢٠ ٩٢١ ٩٢٢ ٩٢٣ ٩٢٤ ٩٢٥ ٩٢٦ ٩٢٧ ٩٢٨ ٩٢٩ ٩٣٠ ٩٣١ ٩٣٢ ٩٣٣ ٩٣٤ ٩٣٥ ٩٣٦ ٩٣٧ ٩٣٨ ٩٣٩ ٩٤٠ ٩٤١ ٩٤٢ ٩٤٣ ٩٤٤ ٩٤٥ ٩٤٦ ٩٤٧ ٩٤٨ ٩٤٩ ٩٥٠ ٩٥١ ٩٥٢ ٩٥٣ ٩٥٤ ٩٥٥ ٩٥٦ ٩٥٧ ٩٥٨ ٩٥٩ ٩٦٠ ٩٦١ ٩٦٢ ٩٦٣ ٩٦٤ ٩٦٥ ٩٦٦ ٩٦٧ ٩٦٨ ٩٦٩ ٩٧٠ ٩٧١ ٩٧٢ ٩٧٣ ٩٧٤ ٩٧٥ ٩٧٦ ٩٧٧ ٩٧٨ ٩٧٩ ٩٨٠ ٩٨١ ٩٨٢ ٩٨٣ ٩٨٤ ٩٨٥ ٩٨٦ ٩٨٧ ٩٨٨ ٩٨٩ ٩٩٠ ٩٩١ ٩٩٢ ٩٩٣ ٩٩٤ ٩٩٥ ٩٩٦ ٩٩٧ ٩٩٨ ٩٩٩ ١٠٠٠ ١٠٠١ ١٠٠٢ ١٠٠٣ ١٠٠٤ ١٠٠٥ ١٠٠٦ ١٠٠٧ ١٠٠٨ ١٠٠٩ ١٠١٠ ١٠١١ ١٠١٢ ١٠١٣ ١٠١٤ ١٠١٥ ١٠١٦ ١٠١٧ ١٠١٨ ١٠١٩ ١٠٢٠ ١٠٢١ ١٠٢٢ ١٠٢٣ ١٠٢٤ ١٠٢٥ ١٠٢٦ ١٠٢٧ ١٠٢٨ ١٠٢٩ ١٠٣٠ ١٠٣١ ١٠٣٢ ١٠٣٣ ١٠٣٤ ١٠٣٥ ١٠٣٦ ١٠٣٧ ١٠٣٨ ١٠٣٩ ١٠٤٠ ١٠٤١ ١٠٤٢ ١٠٤٣ ١٠٤٤ ١٠٤٥ ١٠٤٦ ١٠٤٧ ١٠٤٨ ١٠٤٩ ١٠٥٠ ١٠٥١ ١٠٥٢ ١٠٥٣ ١٠٥٤ ١٠٥٥ ١٠٥٦ ١٠٥٧ ١٠٥٨ ١٠٥٩ ١٠٦٠ ١٠٦١ ١٠٦٢ ١٠٦٣ ١٠٦٤ ١٠٦٥ ١٠٦٦ ١٠٦٧ ١٠٦٨ ١٠٦٩ ١٠٧٠ ١٠٧١ ١٠٧٢ ١٠٧٣ ١٠٧٤ ١٠٧٥ ١٠٧٦ ١٠٧٧ ١٠٧٨ ١٠٧٩ ١٠٨٠ ١٠٨١ ١٠٨٢ ١٠٨٣ ١٠٨٤ ١٠٨٥ ١٠٨٦ ١٠٨٧ ١٠٨٨ ١٠٨٩ ١٠٩٠ ١٠٩١ ١٠٩٢ ١٠٩٣ ١٠٩٤ ١٠٩٥ ١٠٩٦ ١٠٩٧ ١٠٩٨ ١٠٩٩ ١١٠٠ ١١٠١ ١١٠٢ ١١٠٣ ١١٠٤ ١١٠٥ ١١٠٦ ١١٠٧ ١١٠٨ ١١٠٩ ١١١٠ ١١١١ ١١١٢ ١١١٣ ١١١٤ ١١١٥ ١١١٦ ١١١٧ ١١١٨ ١١١٩ ١١٢٠ ١١٢١ ١١٢٢ ١١٢٣ ١١٢٤ ١١٢٥ ١١٢٦ ١١٢٧ ١١٢٨ ١١٢٩ ١١٣٠ ١١٣١ ١١٣٢ ١١٣٣ ١١٣٤ ١١٣٥ ١١٣٦ ١١٣٧ ١١٣٨ ١١٣٩ ١١٤٠ ١١٤١ ١١٤٢ ١١٤٣ ١١٤٤ ١١٤٥ ١١٤٦ ١١٤٧ ١١٤٨ ١١٤٩ ١١٥٠ ١١٥١ ١١٥٢ ١١٥٣ ١١٥٤ ١١٥٥ ١١٥٦ ١١٥٧ ١١٥٨ ١١٥٩ ١١٦٠ ١١٦١ ١١٦٢ ١١٦٣ ١١٦٤ ١١٦٥ ١١٦٦ ١١٦٧ ١١٦٨ ١١٦٩ ١١٧٠ ١١٧١ ١١٧٢ ١١٧٣ ١١٧٤ ١١٧٥ ١١٧٦ ١١٧٧ ١١٧٨ ١١٧٩ ١١٨٠ ١١٨١ ١١٨٢ ١١٨٣ ١١٨٤ ١١٨٥ ١١٨٦ ١١٨٧ ١١٨٨ ١١٨٩ ١١٩٠ ١١٩١ ١١٩٢ ١١٩٣ ١١٩٤ ١١٩٥ ١١٩٦ ١١٩٧ ١١٩٨ ١١٩٩ ١٢٠٠ ١٢٠١ ١٢٠٢ ١٢٠٣ ١٢٠٤ ١٢٠٥ ١٢٠٦ ١٢٠٧ ١٢٠٨ ١٢٠٩ ١٢١٠ ١٢١١ ١٢١٢ ١٢١٣ ١٢١٤

حارث

Carnis, Lacti-
ciniorum, Vi-
ni, Piscium,
Oleique absti-
nentia in Jeju-
nio.

D I S S E R T A T I O

كَاذِبًا حَقًّا. / غَمًّا سَعًا حَرَمًا وَكَلًّا. نَهْجًا.

Joannis Patriarchæ. Qui feria sexta aut quarta carnem comedunt,
aut vinum in Jejunio magno bibunt, interdican- tur. Gregorii Bar-

hebraei. *עֲלֵה דָּחַל / זֶה שְׁלֵחַ פִּחְחָה / מִמֶּנּוּ אִכְלֵם / דָּוִדְכֶם חֶפְחָה*.

הַחֵטִּיּוֹת הַזֵּהוּ. וְעַתָּה יִשְׁמְעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׁכַּח חֲטֹאֵינוּ. וְעַתָּה יִשְׁמְעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׁכַּח חֲטֹאֵינוּ.

حَقِّمْنَا وَجْهَ الْيَوْمِ مَعَنَا قَدَرًا أَوْسَى . نَحْنُ الْمُتَّقِينَ هَسْتُمْ يَا دُرَّهْمًا وَقَدْ لَا

فَعَلِيهِ فُتُوحَاتُنَا وَبِقُدْرَتِهِ رُفَعْنَا رُفْعًا كَرِيمًا ۖ

وَقَدْ جَاءَ فِيهِ مِنْ جَمْعِ الْأَمْثِلِ: وَدَعَا مُدَا وَدَعَا
وَقَدْ جَاءَ فِيهِ مِنْ جَمْعِ الْأَمْثِلِ: وَدَعَا مُدَا وَدَعَا

لَا تَعْلَمُ مَا فِي يَدَيْهِ وَمَا فِي خَزَائِنِهِ وَمَا يُحِيطُ بِشَيْءٍ مِّنْ شَيْءٍ

أَفَلَا دَعَوْهُمْ أَنْ يُدْعُوا إِلَهُهُمْ إِيَّاهُ يَدْعُونَ ۚ وَلَهُ الْغُيُوبُ ۚ

فَبَشِّرْهُ بِأَنَّكَ أَنتَ الْوَارِثُ الْكَلِيمُ ۝

aut las - aut cafeus quarta & sexta feriis comeduntur

Neque ova, aut lac, aut caseus quarta & sexta feris comeduntur.
A quo autem & piscibus in Jejunio magno dumtaxat fideles abstinent. Et in feriale

*A vino autem & piscibus in jejunio magno abstinere solent. Et in seriali
nere tenentur. Asceta vero etiam ab oleo se continent. Et in seriali*

libus quidem Jejunii magni diebus non licet Christiano ante horam

nonam jejunium solvere: Sabbatis verò & Dominicis & in ceteris
omnibus Jejuniis meridie. Feria autem quarta & sexta non licet

omnibus Jejunis meridiē. Feria autem quarta & sexta non
fidei ante Solis occasum vetitis cibis uti (hoc est, lacticiis vel car-

ne:) idque si à vespere ad matutinum differatur, equius erit: quod

ne: idque si à Despere au malheurum
niam à luce initium creationis fecit Deus, non à tenebris, ut in n
Festibus ostendimus: Nimirum in Candelabro Sanctorum

stris tractatibus ostendimus: Nimirum in Candelabro Sanctorum
Fundamento 2. cap. 3. sect. 1. scopo 6. ubi Bar-hebræus gentis suæ m

Fundamento 2. cap. 3. sect. 1. scopo 6. ubi Bar-hebraeus gentis hae
rem fugillat, qui feria sexta & quarta statim post Solis occasum jej

rem fugillat, qui feria sexta & quarta ieiunium protuli. Quod autem de Af-

modo à vino & piscibus, sed etiam ab oleo abstinere, hanc reg-

modo à vino & piscibus, sed etiam ab oleo abstinere, hanc res-
lam seculares hodie ita amplexi sunt, ut jejunium solvi credant

lam seculares hodie ita amplexi sunt, ut jejunium totum
si vel oleo utantur. Sic enim disciplina monachorum ad secula

transit: & seculo addicti homines & mulieres (ut verbis utar docti
 & Alletii differt. I. de libris Ecclesiasticis Græcorum num. 1. de 1

fimi Allatii differt. 1. de libris Ecclesiasticis Græcorum num. 1. de
pico:) *abſtinentias & jejunia Monachis, & ſimilis ſortis homini*

pico:) abstinentias & jejunia Monachis, & similis fortis bonitatis à Patribus præscripta ita amplectuntur atque iis obligantur, ut ab

vel minimum quidem unguem recedere piaculum sit. Quare in

Græcia (addam ego & in Syria) ferè secularium hominum ac mo-
lestum vite institutum, si uxores tantum subtrahas, à quibus

chorum vitæ institutum, si uxores tantum subtrahas, a quibus
nachi ex precepto abstinēt, quoad omnia unum idemque est. U

nachi ex præcepto abstinent, quoad omnia unum tacumque est. Sed adèo severioris disciplinæ legis Orientalibus placuerunt.

Hæc de Syrorum Monachorum instituto ex ejusdem nationis hinc idè congesti, ut ex iis, quæ veteres de cœno

monumentis huc idè congeſſi, ut ex iis, quæ veteres de cœno-
ſaris ſcribere, hodiernus eorundem ſtatu agnoſcatur. Etſi

Syris scripsere, hodiernus eorum status agnoscatur. Et

DE MONOPHYSITIS.

à Barſumæ temporibus celeberrima Syriæ Meſopotamiæque monaſteria cœperunt paulatim hæreſi Monophyſitica infici, donec orthodoxa fides ab iis (maximè in Meſopotamia) omninò exciderit; monaſtica tamen diſciplinæ vigor ad hanc diem in ſuo robore permanſit; Deo ita diſponente, ut ex ipſis Catholica Eccleſia hoſtibus ſuis teſtes haberet, quos Novatoribus iſtis opponeret, qui Monachatum annexaque ei vota, tamquam libidini ſuæ minimè conſentanea, averſantur.

Qui plura de Syris monachis scire aveat, consulat Syros ipsos monachos, qui egregios de institutione monastica commentarios edidere: Isaacum ^a, inquam, magnum, alterum cognomento Ninivitam, Joannem Sabam, Gregorium, Abrahamum, Joannem Apameensem: & Ananjefu Chaldaeum, libri ^b *Paradisi* collectorem, in quo Græcorum, Ægyptiorum, Syrorumque Ascetarum opera continentur. Eaque è Syriæ Ægyptique angulis in Bibliothecam Vaticanam nuper illata sunt. Moses denique Barcepha ^c elegantem tractatum scripsit, in quo mysteria exponit, quæ in Tonsura Monachorum continentur, ubi hæc de Monachatus origine disserit. ٢٠٠

^a Tom. i. p. 567-568. 569. 586. 607. 608.
^b Hoc tom. pag. 492. 493.
^c In Pontificali Syrorum Jacobitarum. pag. 257.

continentur, ubi hæc de Monachatus origine differit.

Intellige itaque, Fili, & tecum auditores omnes noverint, quid sit Monachatus, & quæ sint mysticæ significationes hujus Instituti. Exercitationes siquidem monasticæ antecessere monasticum habitum. Nam veteres habitu hujusmodi carebant, quum tamen casta monachatus opera haberent, Henoch, inquam, & Noë, & Melchisedech, & Moyses, & Josue filius Nun, & Elias, & Eliseus, & Jeremias, & Daniel, pluresque alii eorum similes: quorum temporibus etsi hic habitus nequaquam concessus fuisset; continentiam tamen, Ascetism, justitiam, æquitatem & sanctitatem colebant, & sue-

DISSERTATIO.

fuerunt ex iis etiam, qui virginitatem corporum suorum servare. Quum autem servator omnium Christus apparuit, Joannes Baptista, & Sancti Apostoli, & Evangelistæ eorumque discipuli hoc idem Monachatus institutum amplexi, Deo vivebant. Tum verò Dominus Deus inter cætera dona sua hanc etiam formam habitus monastici temporibus Antonii Magni concessit: omnesque qui eo induuntur, hoc est, qui eo digni sunt, Monachi appellantur, & ædes illorum Monasteria vocantur. Itaque ad Antonium Magnum originem suam nomenque Syri Ascetæ referunt, qui seipsos absolute monachos, & aliquando cum addito Antonianos^a appellant; sive ii Maronitæ sint, aut Nestoriani, vel Jacobitæ.

a Tom. I. pag. 215.

Atque hæc de Syris Monophysitis in præsentî Dissertatione dicta sunt satis.

De scriptoribus Syris Monophysitis

INDEX CAPITUM

TOMI SECUNDI.

	Anno Chrifli.	Pagina
C APUT I. Barsumas Presbyter & Archimandrita.	450.	I
CAP. II. Xenajas Mabugensis, qui & Philoxenus Episcopus Hierapolis.	518.	10
CAP. III. Paulus Episcopus Callinici.	518.	46
CAP. IV. Maras Episcopus Amide.	520.	48
CAP. V. Joannes Episcopus Tele.	520.	53
CAP. VI. Joannes Bar-Aphronius Abbas Cansarensis.	530.	54
CAP. VII. Zacharias Episcopus Melitine.	540.	54
Historie ejusdem Epitome.		55
CAP. VIII. Jacobus Baradeus, seu Zanzalus, Episcopus Edesse.	550.	62
CAP. IX. Petrus Junior, Patriarcha Antiochie Monophysitarum.	578.	69
CAP. X. Moyfes Aghelcus, & Simeon Abbas.	570.	82
CAP. XI. Joannes Episcopus Asie.	570.	83
Historie ejusdem Epitome.		85
CAP. XII. Cyriacus Episcopus Amide.	600.	90
CAP. XIII. Thomas Heracleensis Episcopus Germanicie.	610.	90
CAP. XIV. Elias Patriarcha Jacobitarum.	710.	95
CAP. XV. Joannes Episcopus Bassore.	650.	97
CAP. XVI. Dionysius I. Patriarcha Jacobitarum, cognomento Telmaharensis.	800.	98
Historie ejusdem Epitome.		101
CAP. XVII. Cyriacus Patriarcha Jacobitarum.	800.	116
CAP. XVIII. Joannes Episcopus Dara.	830.	118
CAP. XIX. Philoxenus Lazarus Episcopus Bagdadensis.	830.	123
CAP. XX. Theodosius Patriarcha Jacobitarum.	890.	124
CAP. XXI. Dionysius II. Patriarcha Jacobitarum.	900.	125
CAP. XXII. Basilius I. Patriarcha Jacobitarum.	930.	126
CAP. XXIII. Moyfes Barcepha Episcopus Beth-Raman.	900.	127

	Anno Chrifli.	Pagina.
CAP. XXIV. <i>Dionysius III. Patriarcha Jacobi- tarum.</i>	960.	131
CAP. XXV. <i>Joannes VII. cognomento Sari- gha, Patriarcha Jacobitarum.</i>	970.	132
CAP. XXVI. <i>Athanasius V. Patriarcha Jaco- bitarum.</i>	1000.	141
CAP. XXVII. <i>Joannes X. qui & Barsusan, Patriarcha Jacobitarum.</i>	1060.	143
CAP. XXVIII. <i>Joannes VIII. cognomento Ab- don, Patriarcha Jacobitarum.</i>	1010.	145
CAP. XXIX. <i>Dionysius IV. Patriarcha Jacobi- tarum.</i>	1040.	152
CAP. XXX. <i>Joannes IX. Patriarcha Jacobi- tarum.</i>	1050.	153
CAP. XXXI. <i>Michaël I. cognomento Magnus, Patriarcha Jacobitarum.</i>	1166.	154
CAP. XXXII. <i>Dionysius Jacobus Barsalibi; Episcopus Amide.</i>	1170.	156
CAP. XXXIII. <i>Joannes Saidus Barsabuni, Episc. Melitine.</i>	1094.	211
CAP. XXXIV. <i>Theodorus Joannes Bar-Vebe- bun Patriarcha Jacobit.</i>	1180.	213
CAP. XXXV. <i>Joannes Episcopus Marda.</i>	1160.	216
CAP. XXXVI. <i>Michaël II. Patr. Jacobit.</i>	1210.	230
CAP. XXXVII. <i>Joannes XIV. qui & Josue Pusillus, Patr. Jacobit.</i>	1215.	232
CAP. XXXVIII. <i>Jacobus Severus Episc. Tagri- tensis.</i>	1230.	237
CAP. XXXIX. <i>Joannes XV. cognomento Bar- Maadani, Patr. Jacobit.</i>	1252.	242
CAP. XL. <i>David Pauli, & Daniel Chettab.</i>		244
CAP. XLI. <i>Gregorius Barhebraeus, vulgò Abul- pharagius, Primas Orientis.</i>	1250.	244
CAP. XLII. <i>Patriarche & Primates seu Ma- phriani Syrorum tum Jacobi- tarum, tum Nestorianorum.</i>		321
CAP. XLIII. <i>Dioscorus Gabriel Episcopus Ge- zire.</i>	1285.	463
<i>Dioscorus Bar-Kaineus Primas Jacobitarum.</i>	1360.	463
<i>Severus Episcopus Cansarensis.</i>	640.	463
<i>Joannes Saba ex Episcopo S. Mat- thæi, Primas Jacobitarum.</i>	680.	463
		CAP.

	Anno Christi.	Pagina.
CAP. XLIV. <i>Daniel Presbyter.</i>		463
CAP. XLV. <i>Ignatius V. qui & Joseph Bar-Va- bib, Patriarcha Jacobitarum.</i>	1293.	464
CAP. XLVI. <i>Ignatius IX. qui & Bebenamus Hedlensis, Patriarcha Jacobita- rum.</i>	1412.	465
CAP. XLVII. <i>Ignatius XI. qui & Joannes, seu Ananias Xenajas, Patr. Jac.</i>	1484.	468
CAP. XLVIII. <i>Ignatius XII. qui & Noë Liba- niota, Patr. Jacobitarum.</i>	1494.	468
<i>Historia ejusdem.</i>		469
<i>Addenda & Corrigenda.</i>		473
<i>Catalogus Patriarcharum Jacobi- tarum.</i>		479
<i>Catalogus Primatum seu Maphri- anorum Jacobitarum.</i>		482
<i>Index Codicum manuscriptorum.</i>		485

De scriptoribus Syris Monophysitis

SCRIPTORES SYRI,

QUORUM MENTIO

In hoc Tomo facta est.

1. HARAATES, seu Aphraates Persa, cujus meminit Sobensis in Catalogo Scriptorum Syrorum pag. 55. *Librum paræneticum Syriacè edidit, duasque supra viginti epistolas juxta ordinem Alphabeti*, inquit Gregorius Bar-hebræus Par. 3. Chronici Syriaci in vita Papæ Seleuciensis Episcopi, cumque circa annum Christi 320. floruisse refert. Vide hoc Tomo pag. 398.

2. ACHEUS sub Jezdegerde Persarum Rege Episcopus Seleuciæ, scripsit historiam Martyrum, qui in Oriente sub Sapore passi sunt: item gesta S. Abdæ præceptoris sui. Hoc Tom. pag. 401.

3. SAMUEL discipulus Barsumæ Archimandritæ, scripsit historiam præceptoris sui circa annum Christi 460. quæ Jacobitarum manibus teritur. Ejus meminit Bar-hebræus in libro, cui titulus Candelabrum Sanctorum, Fundam. 4. cap. 6. sect. 2. & 3. Vide hoc tomo pag. 296.

4. MATTHEANORUM monachorum Canones duo supra viginti, conditi anno Græcorum 810. Christi 499. quos *eodem antiquo charactere ad suam usque ætatem in cœnobio S. Matthæi asservari* testatur Bar-hebræus in Chronici Syriaci Parte 3. in vita Acacii. Vide hoc tomo pag. 408.

5. SIMEON Kokita, hoc est, ex Koka Assyriæ loco oriundus: clauit in agro Antiocheno in pago, quem Ghisram dicunt, circa annum Christi 510. idemque, teste Bar-hebræo in Chron. Syr. Par. 2. in vita Severi Patriarchæ, auctor est Canticorum, quæ apud Syros *Kokenzia* appellantur. Pag. 323.

6. SERGIUS Rhēfinensis Archiater, *primus fuit*, teste Bar-hebræo in Chronico Syriaco fol. 25. *qui libros Philosophicos & Medicos ex Græco in Syriacum traduxit*. Clauit, eodem Bar-hebræo teste, sub Ephræmo Patriarcha Antiocheno circa annum Christi 530. Pag. 323.

7. JULIANUS I. Patriarcha Petri Callinicensis Syncellus ac successor, scripsit librum pro eodem Petro adversus Sergium Edessæ Episcopum, qui editum à Petro in Damianum Alexandrinum volumen reprehendebat. Obiit anno Christi 594. Pag. 333.

8. JOANNES I. Patriarcha cognomento Sedrarum, jubente Amro Saadi filio Arabum Dynasta, Evangelia è Syriaco in Arabicum sermonem interpretatus est. Obiit anno Christi 649. Pag. 335.

9. SEVERUS qui & Sabocht, Episcopus Kennesrinensis, à philosophicis, mathematicis & Ecclesiasticis studiis apud Bar-hebræum commendatus. Vivebat anno Christi 640. Pag. 335.

10. MARUTHAS Maphrianus Jacobitarum fuit ab anno Christi 629. ad annum 649. In monasterio S. Matthæi *Ritus & Canones*, teste Bar-hebræo, *ordinavit*. Pag. 416.

11. CHIDIDATUS Senorinus Amidensis claruit anno Christi 660. Versus Jambicos S. Gregorii Nazianzeni anno Græcorum 976. Christi 665. è Græco Syriacos fecit, quorum fragmentum habemus Cod. Syr. ms. 28. ad calcem hujus Tomi pag. 502.

12. ATHANASIUS II. Patriarcha Jacobitarum, patria Baladensis, obiit anno Christi 687. Isagogen Porphyrii, Dialecticosque Aristotelis libros è Græco in Syriacum convertit anno Christi 956. in cœnobio Malchi, ubi monachum agebat. Vide Tom. 1. pag. 493. & hoc Tom. pag. 335.

13. ATHANASIUS III. Patriarcha Jacobitarum obiit anno 740. Synodum celebravit anno Græcorum 1037. Christi 726. in qua Armenos cum Syris Jacobitis conciliavit. Vide Galanum in Conciliatione Ecclesiæ Armenæ cum Romana Par. 1. pag. 105. & hoc tomo pag. 296. & 338.

14. ELIAS Sigaræ Episcopus primam Partem S. Gregorii Nazianzeni commentariis illustravit. Circa annum 750. ab Athanasio Sandalensi depositus est, substituto in ejus locum Josue Bacro. Vide hoc Tom. pag. 338. & 339.

15. THOMAS Diaconus scripsit Tractatum de Punctis & interpungendi ratione, quem citat Jacobus Edessenus in Onomastico ad calcem hujus Tomi pag. 499. Cod. Syr. 22. qui anno Græcorum 1291. Christi 980. exaratus esse dicitur. Obiit autem Jacobus Edessenus die 5. Junii anno Græcorum 1019. Christi 708. ut scribit Bar-hebræus, cujus verba retuli hoc Tom. pag. 337.

16. GEORGIUS Patriarcha Jacobitarum obiit anno Christi 790. Quum in carcere esset, *scripsit*, Bar-hebræo teste, *elegantes Orationes, & Hymnos: sed & Canones 22. postquam inde exiit, constituit*. Commentaria in quatuor Evangelia per modum interrogationis & responsionis exstant in Bibliotheca Vaticana. Synodica ejusdem ad Joannem Alexandrinum Patriarcham XLVIII. laudatur à Renaudotio in Historia Alexandrina. Fragmentum epistolæ ad Guriam Diaconum Edessenum refertur à Bar-hebræo. Vide hoc Tomo pag. 341.

17. THEODOSIUS ex Presbytero & monacho cœnobii Kennesrinensis, Episcopus Edessæ, frater Dionysii I. Patriarchæ Jacobitarum, anno Græcorum 1113. Christi 802. Homiliam S. Gregorii Nazianzeni de miraculis Eliæ è Græco Syriacam fecisse dicitur, in Codice Syr. 28. ad calcem hujus Tomi pag. 502. Ejus meminit Bar-hebræus in Chronico Syriaco Par. 2. in vita Dionysii I. hoc Tomo pag. 345.
ubi

ubi affirmat, eum Carmina Theologi in Syriacum transtulisse.

18. PAULUS auctor versionis τῶν septuaginta apud Syros, Episcopus Telæ seu Constantinæ in Mesopotamia appellatur à Bar-hebræo hoc Tomo pag. 279. Edessenus in Calendario Jacobitarum dicitur, ut pag. 47. observavi. De ejus ætate nihil certi affirmari potest, nisi quod elaborata ab eodem Syriaca veteris Testamenti versio Heracleensi quidem & Mabugensi posterior sit; etsi ab antiquis Jacobitarum scriptoribus commendata.

19. ANTONIUS Rhetor, monachus Tagritensis, quinque Orationes scripsit, quas Rhetoricam Philoponi nuncupavit, ut Bar-hebræus testatur, qui eundem floruisse refert sub Dionysio I. Patriarcha circa annum Christi 825. Vide hoc Tomo pag. 307. & 345.

20. JOANNES III. Patriarcha ab anno Christi 846. ad annum 873. Jacobiticam Ecclesiam rexit. Anno verò Græcorum 1180. Christi 869. Synodum Caphartutæ celebravit, cujus octo Canones à Bar-hebræo laudantur hoc tom. pag. 302. sex autem supra viginti Arabicè exstant ad calcem Nomocanonis Danielis.

21. ABIBI Tagritensis epistolam ad Christianos Arabas, tresque alias de Sancta Trinitate laudat Joannes IX. Jacobitarum Patriarcha in Synodica ad Christodulum Alexandrinum missâ anno Christi 1066. Vide hoc Tomo pag. 154.

22. JAHIA Abu-Zachariæ, Ebn-Adi, hoc est, Joannes pater Zachariæ, filius Adi, scriptor Jacobita, obiit, Bar-hebræo teste in historia Dynastiarum, die 13. Augusti anni Græcorum 1285. Christi 974. Scripsit multa opera, è quibus epistolam ad Alcasemum Abil-Hafanum adversus Nestorianos laudat idem Joannes IX. Jacobitarum Patriarcha in epistola, cujus supra memini.

23. ISA Abu-Ali, Zaráe filius, filii Isaac, filii Marci, Philosophus Bagdadensis Jacobita, natus est Bagdadi mense undecimo anno Hegiræ 331. Christi 1008. Obiit die 19. mensis octavi anni Hegiræ 398. Christi 943. Quinquelibros de Dialectica & Medicina Syriacè composuit: sex autem è Syriaco in Arabicum transtulit. Pag. 311. & 444.

24. JOANNES Maro, non is qui Syris Maronitis Patriarcha præfuit, sed alter Monachus Jacobita, qui quum cœnobio Gaghæi apud Melitinam sito ab anno Christi 1001. ad annum 1013. præfuisset, ad monasterium Aaronis in montem Edessæ profugiens, ibidem quatuor post annis decessit. Ejus commentaria in Sapientiam Salomonis citantur à Bar-hebræo. Pag. 283. & 351.

25. IGNATIUS Barchichi Maphrianus Jacobitarum quum anno Christi 1016. à Christiana fide ad Mahometanam superstitionem defecisset, Carmen de Pœnitentia scripsit, cujus initium ex Bar-hebræo produxi pag. 443.

26. JOSEPH monachus tres sermones scripsit de Petro Diacono, quem

quem Barbari anno Græcorum 1369. Christi 1058. Melitinæ trucidarunt. Pag.317.

27. BASILIUS, qui & Abugalebus Barfabuni, Episcopus Edessæ, obiit anno 1129. Scripsit de expugnatione Edessæ tria Carmina metro S. Jacobi. Pag.317.

28. JOANNES Bar-Andreas, hoc est, Andreæ filius, Episcopus Mabugentis obiit anno Christi 1156. Scripsit Tractatum de Divina Providentia adversus Joannem Mardensem. Item Carmen sermone Armenico, quo Armenios Judaicorum rituum accusat. Denique Carmen Syriacum sub nomine Michaëlis monachi, quo Athanasium VIII. Patriarcham carpit, quod sacros ordines pecunia venderet. Citantur à Bar-hebræo hoc Tomo pag.208. 211. 360. 361. & 362.

29. JOANNES Chisumæ Episcopus Bar-Andreæ æqualis, edito libello doctrinam Joannis Mardensis de Providentia Dei impugnavit. Pag.208. Idem cum Theoriano disputavit pro Michaële Jacobitarum Patriarcha anno Christi 1170. Vide pag.364.

30. SALIBA Carigara Presbyter Jacobita, cui Dionysius Barfalibæus pleraque sua opera nuncupavit, obiit Melitinæ anno Christi 1164. Scripsit librum adversus Joannem Mardensem. Pag.208. 361. & 362.

31. ATHANASIUS VIII. Patriarcha Jacobitarum obiit anno Christi 1166. Habuit Synodum in cœnobio Barsumæ anno 1155. in qua Canones quadraginta conditi. Pag.362. 363.

32. GREGORIUS Barsuma Saphius, qui & Bar-hebræus junior, senioris Bar-hebræi Abulpharagii frater, Maphrianus Jacobitarum, obiit anno Christi 1308. Vitæ fratris ultimam manum apposuit, suamque ipse conscripsit, quæ exstat ad calcem Chronici Syriaci Bar-hebræi. Pag.460.

SCRIPTORES INCERTÆ ÆTATIS.

33. LIAS Salamenfis, qui & Aphthonius, Diatesaron Syriacum confecit: hoc est, ex quatuor Evangeliiis unum digessit, cujus meminit Dionysius Barfalibæus hoc tomo pag.159.

34. AITALLAHAS Presbyter & monachus cœnobii S. Zachæ, hoc est, Nicolai apud urbem Callinicum, scripsit Disputationem adversus Nestorianos, quæ exstat in Codice Syriaco 27. ad calcem hujus Tomi pag.502.

35. EUDUCHUS, seu Eudoxius, Presbyter Melitinenfis, scripsit Tractatum de Vocibus Æquivocis Syriacis, cujus Bar-hebræus meminit hoc Tomo pag.308.

36. ATHANASIUS medicus Amidenfis

37. PHILAGRIUS medicus Syrus: &

38. GRE-

38. GREGORIUS Episcopus & medicus : quos laudat Bar-hebræus in Chronico Syriaco hoc tomo pag. 315.

39. GEORGIUS Presbyter Regtenfis inter historiographos à Bar-hebræo laudatur pag. 314.

40. GOSIUS Alexandrinus Syntagma medicum Aaronis Presbyteri è Græco Syriacum fecit. Pag. 315.

41. AMMOES Presbyter & medicus edidit Carmen Syriacum de resurrectione, quod exstat in Cod. Syr. 28. ad calcem hujus Tomi pag. 502.

42. DANIELIS monachi Tractatus, qua in re Chrisma differat ab Eucharistia. Exstat ad calcem hujus Tomi pag. 505. in Codice Syriaco, qui exaratus esse dicitur anno Christi 1234. Alius proinde hic Daniel est ab eo, qui Nomocanonem Bar-hebræi abbreviavit : nam Bar-hebræus anno Christi 1226. natus est, & anno 1286. obiit.

43. JOSEPH Bar-Garib Metropolita, &

44. JOSUE Ben-Hebron monachus Nomocanonem scripsere : quos David Emesenus Gregorio Bar-hebræo & Daniele Presbytero priores fuisse testatur hoc Tomo pag. 464.

45. DAVID Emesenus Nomocanonis Auctor, cujus loco mox citato facta est mentio.

46. LISUS scripsit de re Canonica, cujus testimonium Bar-hebræus in suo Nomocanone usurpat hoc Tomo pag. 302.

47. CHRONICON Syriacum anonymum eidem Bar-hebræo memoratur in historia Dynastiarum, hoc tomo pag. 310.

48. HISTORIAS Patrum, & Doctorum, & Martyrum apud Syros Jacobitas quinque suprâ centum & viginti numerat Bar-hebræus. ibid. pag. 303.

SCRIPTORES SYRI SABÆI.

49. HABETI Ben Korra opera de Sabæorum secta, & alia. Pag. 311. 316.

50. THABETI Ben Senan Historia. 311. 317.

51. SENANI Ben Thabeti Astronomia. 311.

52. ABRAHAMI Ben Helal epistolæ. 311.

Scriptores Syri Nestoriani, quorum hic mentio fit, in Tomum sequentem rejiciuntur.

De scriptoribus Syris Monophysitis

BIBLIOTHECÆ ORIENTALIS CLEMENTINO-VATICANÆ TOMUS SECUNDUS.

De Scriptoribus Syris Monophysitis.

CAPUT I.

*Barsumas Presbyter
& Archimandrita.*

I.
Barsumæ pa-
tria, & institu-
tum.

UIT Barsumas patria Samosatenus ex vi-
co *حما*
Autan, ut Dionysius in chronico ad annum Græcorum 746. Christi 435. Michael Meligentis in Synaxario Coptorum die 9. Mechir, & Auctor Vitæ ejusdem Cod. nostro Syriaco XVI. tradunt. Adolescens in speluncam,
Tom. II.

monasticæ professionis amore ductus, juxta Euphratem fluvium se recepit, ubi & nonnullos discipulos, eodem Meligenfi teste, habuit. Quum enim, inquit ille, ad Dei cognitionem Barsumas pervenisset, relictis parentibus ad fluvium Euphratem se contulit, & sanctum quemdam virum, Abraham nomine, adivit: qui veritus parentum ejus indignationem, in paternam ipsum domum reduxit. Tum Barsumas in rupe quadam domicilium quæsit, ubi complures habuit sui instituti imitatores.

فما ولد ونشأ في معرفة الله هرب من ابيه واتي الى نهر الفرات واقام عند رجل قدس يقال له ابراهيم فمضى به الى الديارة خوفا من ابيه . فاتي الى شقيقه ومكن هناك وصارت له تلاميذا .

Certè monachis eum præfuisse affirmant Acta Conciliabuli Ephesini
A lecta

II.
Ejusdem ficta
miracula.

وكان ما الموضع مروا . *fana destruxit* .
فصلى فائده الرب حلوا . واجرى الرب على
يديه ايات عظام . فبينما انه دفعة كان بعيدا من
قلايته هو وثلاميذ . وامضى عليهم النهار .
فقال المسيح فمضى له الشمس الى ان وصل
الى قلايته . ودفعة اخرى كانت مدينة راغام
امها كفرة وامتنع المطر بامر الله ان لا ينزل
عليهم . ولما ضاق بهم الامر قصدوا القديس .
فوعظهم وقرر معهم ان يؤمنوا بالمسيح اذا ما
اعانهم المطر . فقال المسيح ثم فذلل المطر
فامنوا بالله . وكذلك مدينة اخرى ردها الى الله
: *paucis interjectis* : وعدم برايا كثيرة :
وبشرى مدن الصامرة وامنوا على
يده لما ان منع لهم ايات :

مار بوسوما سيد العباد وزين الناصيين الذي
ثم اربعة وخمسين سنة ما قعد على الارض
ولا اكل خبزا ولا شرب ماء :
*Mar Barsumas monachorum domi-
nus & Ascietarum decus, quatuor
annos supra quinquaginta transégit,
nec*

nec unquam in terra sedit, aut panem comedit, vel aquam bibit. Quod quis crederet, nisi insensatus Jacobita?

IV.
S. Simeonem
Stylitam con-
sulit.

Demum peregrinationem à Barsuma ad S. Simeonem Stylitam susceptam narrat suprà laudatus Meligenensis. *وكان هذا القديس في زمان ميعان العمودى فاشهدى ان يراه . فجا اليه هذا القديس وتباركا من بعضهم ثم عاد الى دير .*

Porro hic sanctus, inquit, æqualis erat Simeoni Stylitæ: quem videre cupiens, adiit, & alter alterius benedictione donatus est: mox ad suum cœnobium remigravit. Hisce nimirum fabulis primipilo Monophysitarum Barsumæ auctoritatem ex sanctissimi Stylitæ familiaritate mendicare sectarii conantur; quum tamen Evagrii testimonio lib. 2. cap. 10. constet, S. Simeonem pro Synodo Chalcedonensi, qua Barsumas damnatus est, gravissimas ad Leonem Imperatorem, & ad Basilium Antiochiæ Patriarcham literas dedisse.

V.
In Eutychia-
num errorem
abripitur.

Hæc jejuniorum & singularis sanctitatis fama, quam sibi monachum hypocritam in asceterio comparasse suprà dixi, fallendis populis opportuna fuit, & Ecclesiæ Syriacæ funestissima: quando egregium ille in Nestorianos zelum prætendens, Eutychanam verè hæresim primus in Mesopotamiam invexit. Exacto per Ephesinam Synodum Nestorio, in duas Oriens scissus erat factiones. Nonnulli pro decretis Synodi acriter, ut par erat, pugnabant, quos inter eximius Rabulæ Edeffeni Episcopi ardor celebrabatur. Cæteri Joannem Antiochenum Patriarcham sequuti, ex privato in S. Cyrillum odio ad impii Nestorii defensionem conspiraverant: & hi quidem rursus bifariam divisi, partim damnatum Nestorii errorem ad extremum usque spiritum propugnarunt, plerique cum S. Cyrillo reconciliati sunt. Non ablimili æstu Clerici quoque & Monachi, suos quisque æmulatus Antistites, ferebantur: sed præ cæteris Chaldaei, Assyrii, Persæ, atque

Tom. II.

hujusce gentis in Edeffena Schola Alumni, quos pro Nestoriano dogmate adversus communem Mesopotamenorum sententiam stetit notavi tom. 1. pag. 351. Hinc reliqui Syrorum Monachi, vel Episcopi, qui præfatos hæreticos, antequam Eutychiana hæresis innotesceret, impugnabant, apud universos Orientalium Ecclesiarum moderatores pro orthodoxis habebantur: necdum enim oppositam Nestorianis doctrinam ad unius naturæ assertionem Eutyches contraxerat. Quamobrem Barsumas, obscurus cæteroquin in angulo Euphratesiæ monachus, inclarescere in Syria cœpit, quasi hostis Nestorianorum acerrimus, sed revera Nestorianos simul & orthodoxos uno impetu feriens: namque Apollinaris & Manichæorum placitis imbutus, eadem Syris ipse persuadere conabatur, quæ Græcis Eutyches: *Ita enim* (ut verbis utar Auctoris Breviculi Historiæ Eutychnitarum tom. 4. Concil. Labb. pag. 1079.) *Ita, inquam, nihil volunt Eutychnistæ inter se esse, atque Nestorium, ut quicumque apud eos Eutychnista non fuerit, Nestorianus prorsus habeatur. Quæ est calliditas omnium ferè novatorum, inquit Pagi ad ann. 451. num. 45. ut qui cum ipsis non desipiunt, statim præcipientes ire dicant in dogma aliquod prævum, & hæresim manifestam: quasi media aliqua non sit, & sana doctrina.*

Et quidem Barsumam Eutychiana hæresi laborasse, ex Synodo Chalcedonensi Act. 1. constat, ubi ille in Latrocinio Ephesino sententiam Dioscori amplexus, Eutychetis fidei & absolutioni subscribit in hæc verba: *Barsumas Presbyter & Archimandrita per interpretem Eusebium monachum dixit. Et ego, ut filius, sequor proprios patres, & testimonium perhibens catholica fidei sanctissimi & religiosissimi archimandritæ Eutychis, consentio & concordo, & gratulor, quoniam restituitis ei sacerdotii gradum & principatum sanctissimi sui monasterii.* Idem disertè tradit

A ij

Gre-

Gregorius Barhebraeus, vulgò Abulpharagius, Scriptor & ipse Monophysita, in libro Theologico, quem nuncupat *Radiorum*, par. 3.

cap. 3. sect. 2. ubi hosce sibi objicit refellitque Eutychiani erroris patros.

نَفَقَ وَهُوَ مَسْكُونٌ
وَأَمَّا هَذَا فَكَلِمَةٌ مَسْكُونَةٌ
وَمَنْ رَجَعْنَا إِلَيْهِ فَمَنْ
مَعَهُمَا دَلِيلٌ لِحَقِّهِ وَوَيْمُ مَنْ
مُؤْمَرٌ وَبَيْتُهُمْ وَبَحْبُفٌ
وَدَلِيلُهُمْ وَبَيْتُهُمْ وَدَلِيلُهُمْ
وَمَرْفُوعٌ وَدَلِيلُهُمْ وَدَلِيلُهُمْ
مَعَهُمْ فَمَنْ دَلِيلُهُمْ وَدَلِيلُهُمْ
وَمَنْ دَلِيلُهُمْ وَدَلِيلُهُمْ
وَمَنْ دَلِيلُهُمْ وَدَلِيلُهُمْ
وَمَنْ دَلِيلُهُمْ وَدَلِيلُهُمْ
وَمَنْ دَلِيلُهُمْ وَدَلِيلُهُمْ
وَمَنْ دَلِيلُهُمْ وَدَلِيلُهُمْ
وَمَنْ دَلِيلُهُمْ وَدَلِيلُهُمْ

Defensio Julianistarum. Philoxenus, inquit, passiones Domini voluntarias, non naturales agnoscit. Moyses quoque Barcepha corpus Adæ, antequam is peccasset, Dominum induisse testatur. Denique in historia Mar Barsumæ, corpus Domini nostri baud instar corporis humani esse dicitur. *Responsio.* Longè plures sunt, iique doctiores, qui secus sentiunt: Sanctus, inquam, Basilus, & Gregorius, & Joannes, & Amphilocheus, & Sarugensis, & Edeßenus, qui naturales Dominum passiones sponte suscepisse affirmant. Quibus verbis Barsumam verè Eutychianismo infectum fuisse, fatetur Barhebraeus, negaturus certè, si falso hæc de Barsuma narrari credidisset. Quamobrem Jacobitarum Syriæ & Ægypti hæreticorum inconstantiam mirari fatis nequeo,

qui quum Eutychen non secus atque Nestorium execrentur, & in Ecclesiasticis ipsorum libris passim veluti hæresiarcham traducant, Barsumam tamen & Dioscorum ejusdem erroris, & majorum etiam criminum reos tamquam sanctos colunt, ac veluti primarios sectæ suæ auctores propugnatoresque agnoscunt: quod, que magis mirandum est, idem Barsumas à Barhebræo, qui Eutychianos cateroquin averfatur, Sanctus simul & Eutychianus uno eodemque loco appellatur. Id Severianis objecerunt Catholici in Collatione habita Constantinopoli anno Domini 533. tempore Justiniani Imperatoris circa initium in hæc verba: *Dicite nobis, qualem opinionem de Eutychæ habetis? Orientales dixerunt: Tamquam hæreticus, magis autem princeps hæresis. Reverendissimus Episcopus dixit: De Dioscuro verò, & secundo in Epheso Concilio, quod ab ipso congregatum est, qualem? Orientales: Tamquam orthodoxorum. Episcopus dixit: Si Eutychen velut hæreticum condemnatis, quemadmodum Dioscorum, & cum eo congregatos orthodoxos dicitis esse, qui Eutychen quidem hæreticum justificarunt, Flavianum verò & Eusebium condemnarunt? &c.*

Excitatis igitur ab Eutychæ circa naturas Christi in Ecclesia dissidiis, quum S. Flavianus Constantinopolitanus Episcopus novaturientem hominem in Synodo compefcuisset, ejusque sententiæ Jacobus Diaconus & Archimandrita Syrorum per Zoticum Monachum suum (ut in Aët. 1. Concil. Chalced. legitur,) subscripsisset; Barsumas tamen damnati Eutychetis patrocinium suscepit, & Jacobum prædictum caterosque in civitatibus Orientis constitutos Episcopos, qui Eutychiano errori ad-versabantur, quasi Nestorianæ hæreseos fautores averfatus, Orientalium quorundam Archimandritarum nomine legationem in Urbem regiam obire coactus est. Indicta jam fuerat à Theodosio Juniore Ephesina altera Synodus, in qua Eutychetis cau-

VI.
Conciliabulo
Ephesino in-
terest.

fa plenis Episcoporum suffragiis expenderetur . Huic ut sibi interesse liceret , Barsumas Imperatori supplicavit , à quo tres epistolas in Concil. Chalced. Act. 1. relatas obtinuit . Alteram ad ipsum Barsumam , cujus initium *nostram pietatem* : Alteram ad Dioscorum Alexandrinum , *Pervenit ad nostram Serenitatis auditum* : Tertiam denique ad Juvenalem Hierosolymitanum , cujus exemplar in Actis laudati Chalcedonenis Concilii nequaquam insertum est . Quibus in literis id bonus Theodosius de catholicis Orientis Episcopis affirmat , quod mendacissimus Barsumas ipsi retulerat . *Nostram* , inquit , *pietatem latere non potuit* , in quali sint certamine constituti *per Orientem religiosissimi & sanctissimi Archimandrita* , pro fide laborantes catholica , & quosdam Episcopos in civitatibus Orientis constitutos , Nestoriana hæreseos participes avversantes , collaborante etiam orthodoxo populo eisdem religiosissimis Archimandritis . Deinde Barsumam tamquam omnium Orientalium Monachorum legatum in Synodo locum habere jubet , his verbis ipsum alloquens . *Quoniam igitur & tua Sanctitas pro Catholica fide tantum laborem sustinuit* , ut ad nostram perveniret pietatem , iustum esse duximus , tuam Sanctitatem puritate vitæ & catholica fide probabilem ad Ephesinam pergere civitatem , & locum tenentem omnium religiosissimorum Archimandritarum Orientalium , confidere sanctæ Synodo , quæ ibidem disposita est , convenire , & cum aliis sanctis Patribus & Episcopis , quæ sunt Domino placita , ordinare .

Hinc ortum habuit fabula illa , quæ in Barsumæ Vita apud Meligensem legitur loc. cit. his verbis :

ومضى الى الملك ثارود ميموس الصغير وثبتته على الايمان . فاعرض عليه اموال . فابى ان ياخذها . فكتب ان يكون له السلطان على جميع اساقفة كبرى انطاكية واعطاه خاتمه . ولما اجتمع الجميع بافسوس على قطع نسطور حضر هذا الالب وكتب له الملك بان يطيعوه كل روميا

بلاد انطاكية فكان يكتب الى ساير المدن ويختتم بخاتم الملك الذى اعطاه . فتمتعوا اقوام اسوار وسعوا فيه للملك انه قد صار ياكل ويشرب ويلبس . فغير الملك بعض اصداقاه . فلما جا فلم يجد عليه شيئا مما قالوا عنه . ثم احضره للملك . فلما وجده الملك لم يتغير عن امره الروحانية فاكرمه واعاده حيث كان .

Profectus autem ad Theodosium Juniorem Imperatorem , in fide eum confirmavit , oblataeque ab ipso ingentes opes recusavit . Scripto igitur praecepit Theodosius , ut in omnes Antiocheni Throni Episcopos potestatem Barsumas haberet , & anulum quoque suum ipsi tradidit . Quum autem Ephesina Synodus adversus Nestorium congregata esset , interfuit & hic Pater , cui Imperator scripta scheda concessit , ut omnes regionis Antiochenae Praefules ei obtemperarent . Ille verò signatas Imperatoris anulo literas ad singulas urbes dabat . Quod fuit in causa , ut quidam flagitiosi homines conspiratione facta Imperatorem adierint , & Barsumam ipsi detulerint , quasi monasticae professionis desertorem , utpote qui abdicata veteris disciplinae severitate commensationibus atque computationibus operam daret , & pretiosis vestibus uteretur . At missis Imperator quibusdam familiaribus suis , qui rem accuratè perquirerent , quum nihil eorum , quæ de Barsuma jaebantur , deprehendisset , iterum eundem ad se arcessit , hominemque conspicatus exspiritalis vitæ proposito nihil omnino remisisse , ampliori ipsum honore affecit , & in locum suum abire iussit . Ubi Auctor Monophysita præterquam quod Latrocinium Ephesinum cum Oecumenica Synodo , quæ adversus Nestorium in eadem urbe habita fuerat , confundit , à laico etiam Principe potestatem in universos Antiocheni Throni Praefules Presbytero Barsumæ contra omnes Ecclesiae Canones traditam , anulumque Imperatorium ad obsignandas ubique literas concessum nugatur : quum Barsumas reverà nil aliud , ut suprà vidimus , à Theo-

Theodosio in Eutychianos nimium propenso impetraverit, præter tres epistolas, quibus illi, ut Concilio Ephesi mox habendo interesse liceret, indultum est.

VII.
In S. Flaviani
necem conspi-
rat.

Quantum verò ea potestate Barsumas abusus fuerit, declarant Acta ejusdem Conciliabuli relecta Chalcedone. Nam primò Eutychetis doctrinæ & absolutioni subscripsit, ut suprà diximus num. 5. Deinde Flaviani damnationem ab impio Dioscoro decretam amplexus est, in hæc verba: *Barsumas Presbyter & Archimandrita, interpretante cum Eusebio monacho, dixit. Et ego sequens sanctos Patres, qui in Nicæa conveniunt, & qui in Epheso prius, nunc verò vestram Sanctitatem, Flavianum quondam Constantinopolitanæ civitatis Episcopum & Eusebium damnatos à vobis condemnabo, sciens quæ à vestra Sanctitate acta sunt, secundum Dei timorem esse confecta.* Demùm ex Anachoreta & Sacerdote satelles factus, valida monachorum manu in Synodum irrupit, & Flaviano ipsi necem molitus est: *Irruebant enim in Ecclesiam milites cum armis* (inquit Basilii Seleuciæ Isauriæ Episcopus Dioscorum increpans Act. 1. Concil. Chalced.) *& instabant monachi qui cum Barsuma, & parabolani, & multitudo alia grandis: qui per summos terrores ac minas nolentium Episcoporum suffragia adversus Flavianum extorquentes, eosdem coegerunt subscribere puris albisque membranis, in quibus describendum quid esset, ignorarent.* Et Act. 4. Diogenes Cyzici Episcopus sacrilegum hominem inter refractarios monachos sacræ Synodo sese obtrudentem coarguens, *Barsumas, inquit, qui inter illos intravit, occidit B. Flavianum. Ipse instabat & dicebat, occide.* Quod scelus & Patres universi contestantes, exclamarunt: *Omniem Syriam Barsumas evertit: duxit super nos mille monachos.*

Atque hic obiter notandus cl. Eusebii Renaudotii lapsus, qui tom. 2. Liturg. Orient. pag. 99. pro S. Fla-

viano Constantinopolitano Episcopo, quem à Barsuma interfectum fuisse mox vidimus, *Proterium* Alexandrinum ponit, in hæc verba: *At monstro simile, Barsomæ nomen, scelerati illius monachi, qui Proterium occidisse dictus fuit in Chalcedonensi Concilio, à quo anathemate percussus, in Romana editione cum Sancti titulo reperiri.* Ubi doctissimus Vir quum acriter in Fr. Thomam de Terracina Missalis Chaldaici Censorem invehitur, quod Barsumæ nomen sanctis Martyribus Stephano & Georgio adjungi permisisset, eundem redarguens tamquam *Antiquitatum Ecclesiasticarum imperitum*, non advertit, hallucinationis censuram in se quoque retorqueri posse, qui Proterium Alexandrinum cum Flaviano Constantinopolitano nulla habita nominis, sedis, temporis, aut celeberrimi illius facti ratione confuderit. Præterquam quod si nuda Missalis Chaldaici verba expendantur, tantum abest, ut constet, Barsumam ibi expressum, monachum esse illum, quem Jacobitæ sectæ suæ propagatorem laudant, ut potius colligatur alterum Barsumam martyrem ibi designari: Stephano enim & Georgio martyri, ut suprà dixi, adjunctus est. Barsumam verò martyrem alium à monacho in Syria clauvisse, notavi in priori tom. pag. 331. Celeberrimum nimirum Edessæ Episcopum, sanctorum Sarbelii & Barbæ magistrum, quem Ecclesia Catholica in Martyrol. Rom. sub die 30. Jan. celebrat: ubi Syriacum nomen

ܒܪܫܘܡܐ *Bar-Sauma*, ad Latini sermonis leges, ut solet, inflectens, in *Barsimæum* convertit: quemadmodum etiam ܫܥܝܪܒܝܠ *Sciabel* ejus-

dem Barsumæ, ut modò dicebam, discipuli nomen ibidem in *Sarbelium* commutavit. Æquius igitur erat, ut Renaudotius Romanum Censorem de martyre Barsuma locum illum intellexisse crederet. Scio

Jaco-

In fa-
cedon-
cilio

Qui-
gestis
Jacobi

Jacobitas existimare hic & alibi non martyrem, sed monachum suum Barsumam intelligendum esse. At enim Romanus Censor errores non nisi in Libro, quem præ manibus habebat, expressos expurgare sui officii esse ducebat. Sed ad Barsumam.

VIII.
In sacro Chalcedonensi Concilio damnatur.

Admissus in Concilium ut fidei suæ rationem redderet, nihil ad rem, quæ agitabatur, subdolos Barsumas respondit, sed supplicationi à monachis Synodo porrectæ subscribens, hanc fidem, quæ nequitiam exigebatur, obtrulit: *sic credo, quomodo trecenti decem & octo: & sic baptizatus sum in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, sicut ipsos Dominus docuit Apostolos.* Quali verò Synodus aliter sentiret, aut Nicanam Synodum non perinde Nestoriani admitterent. Tergiversanti igitur cum fociis Barsumæ terminus ad ejurandum Eutyrianum dogma præscribitur à Synodo Act. 4. his verbis: *Christi Domini benignitatem atque humanitatem imitans sancta hæc & universalis Synodus, probat laudatque magnificentissimos & gloriosissimos Judices, & sacrum Christi que amantem Senatum, de condescensione erga monachos Carosum, Dorotheum, Barsumam, & qui cum ipsis sunt: ut memoratis ad deliberandum & ad obediendum sancto huic & Oecumenico Concilio, & iis, quæ ab eo de recta fide statuta sunt, darentur triginta dierum induciæ, idest, à 15. die præsentis Octobris usque ad Novembris 15. Anni nimirum Christi 451. quo Synodus habita est. Quid verò post hæc de Barsuma sociisque actum sit, ex Synodi gestis non liquet. Certum tamen videtur, eos Patribus obtemperare detrectantes, post præscriptam quintamdecimam diem Novembris, anathemate percussos fuisse.*

IX.
Quid de ejus gestis & morte Jacobitæ.

Verum audiamus Meligensem de Barsumæ gestis in Concilio Chalcedonensi, deque ejusdem exitu loco supra citato sic de more fabulantem.

ولا جمع الملك مرقيان المجمع سالوا اصحاب

الملك ان لا يحضرهم برصوما لعلمهم بالنعمة التي فيه. ولما انصرف المجمع بالقول بالطبيعتين عليهم وابطل اقوالهم فكتبوا للملك فييه. فاستجضرة ولم يستطيع ان يقاوم النعمة التي فيه. ثم انصرف داعيا على الملكة فلم تقيم الا يحيرا وماتت. وكانوا المخالفين يعاندوه ويكتبوا الى اهل البلاد ان لا يسمعوا له الشعب فلم يسمعوا منهم. وانفقت التي رجل ومعهم اسقف وكتبوا له في الطريق ان يقتلوه. ولما ان ارسلوا خلفه ليأتي معهم الى الكنيسة فلما جا اليهم وتوسطوا معه في الطريق رجوه. فصارت حجارته تعود على رؤسهم وانصرفوا خارجين. وبعد ذلك لما اراد الرب ان يخرج من مجى هذا العالم فارسل اليه ملاك ليعزيه ويعرفه ان الى اربعة ايام ينتقل من هذا العالم. فارسل تلميذه الى البلاد المجاورة لهم. فعزى كل المؤمنين وفيما طاف التلميذ وجا الى حيث راس يوحنا المعمدان فقبل الراس وبكى وعاله في مرقيان الملك. فجاء الصوت من الراس يقول لا تخاف فانه قد مات لان برصوما استكاه الى المجمع. فاما القديس فانه بارك على تلاميذه وتنبه. وظهر همد من نور قايم على باب القلاية. فراوه المؤمنين من بعد فانوا ووجدوا القديس قد تنبع. فتناكروا منه ودفنوه كما يجب ووضعوه في قبر.

Mox congregata à Marciano Imperatore Synodo, rogarunt familiares ejusdem, ut Patrum consensu Barsumas excluderetur: noverant enim, quantam is à Deo nactus fuisset gratiam. Quumque duas in Synodo naturas asseruissent, opposuit se Barsumas, eorumque sententiam impugnare cepit. At illi hominem apud Imperatorem detulere, qui omni ope contendit, ut ad suam opinionem Barsumam pertraheret: nihil tamen effecit: neque enim poterat resistere gratiæ, quæ in ipso inhabitabat. Quare dimisit eum: qui Imperatrici mala imprecatus, abiit. At illa paucis post diebus interiit. Hac ergo de causa adversarii in Barsumam insurrexerunt, datis ad provinciales literis admonentes, ut ab homine caverent. Verum spe sua frustrati sunt: neque enim quisquam eis assensus

sus est. Conspirarunt autem adversus Barsumam viri bis mille unacum Episcopo quodam, ut per insidias interceptum perimerent. Quumque illum invitassent, ut secum ad Ecclesiam pergeret, isque libenter annuisset, ex inopinato hominem infesti adoriuntur. At lapidibus, quibus hospitem obruere moliebantur, in eorundem capita recidentibus, rubore suffusi victique recedere coacti sunt. Post hæc volens Deus de carcere hujus sæculi Barsumam educere, misit ad eum Angelum suum, qui ipsum consolaretur, eique sequuturam quatuor post diebus mortem indicaret. Hoc ille accepto nuncio, discipulum suum ad vicinas circum regiones misit, ut fidelium animos confirmaret. Ille verò quum ad eum locum pervenisset, ubi caput Joannis Baptiste servabatur, deosculans illud, flere cepit, & de Marciano Imperatore conqueri: ad quem vox hujusmodi de Sancti Præcursoris capite emissæ est: ne timeas, inquit; perit enim Imperator, quia Barsumas illum apud Christum accusavit. Sanctus verò Barsumas discipulis suis benedixit, & requievit in pace. Et statim apparuit columna ignis super ostium cellæ, quam & reliqua fidelium multitudo procul videns, ad Sanctum virum conflavit, eumque honorificè extulit.

Hucusque Meligenis, vera falsis commiscens. Verum enim est, Barsumam à confessu Patrum Chalcedonenis Synodi non modò prohibitum, sed etiam velut S. Flaviani interfectorem & Dioscori satellitem diris devotum fuisse. Verum quoque est, S. Pulcheriam Marciani conjugem biennio post Concilium atque sospite adhuc marito, diem suum obiisse; quemadmodum etiam vero proximum existimo, catholicos Antistites ipsumque Marcianum in Barsumam Orientis perturbatorem totque scelerum reum pro Canonum æquissima severitate pœnas statuisse. Reliqua verò, quæ Meligenis suo Barsumæ appinxit, omnium ferè gentium historiis, traditionibus, atque omnis

generis documentis repugnant. Causa, cur ista Auctor Jacobita mentiretur, illa ipsa fuit, qua Barsumas apud omnes Orientis populos laborabat, infamia, quam quum nullo alio pacto abstergere se posse confideret, ad consuetas hæreticorum artes confugit. Aded istis persuasum est, veræ religionis notam omnium ferè clarissimam contestatissimamque esse miraculorum donum: quod tamen Jacobitarum aliorumque hæreticorum cætibz defuisse, & nunc deesse, tam certum est, quàm haudquaquam posse à rerum Auctore vanam aliquam & mendacem vitæ instituendæ rationem ac Superos colendi formulam prodigiis commendari; imò nec permitti quidem, ut eadem à malo Dæmone prælligiis suis veluti signis adulterinis, quorum fraudem Deus non detegat, obsignetur. His præmuniendum lectorem duxi, ne si quando in progressu operis nostri hujus generis quædam occurrant, aliquam inde auctoritatem aut laudem à nobis quæri existimaret Scriptoris heterodoxis, quorum non modò elucubrationes, sed præcipua etiam gesta exponere, nostra nos scribendi methodus & ratio cogit. Occurrent autem pauca, & nigro ubique theta notata, atque non nisi necessitate cogente deprompta; ubi videlicet deficientibus certioribus atque sincerioribus documentis recurrendum erit ad Jacobitarum fontes, lutulentos illos quidem, sed qui de Jacobitarum rebus scribenti, quando nulli alii suppetunt puriores, minimè sint negligendi.

Decessit ex hoc sæculo (ut notat Auctor Syrus vitæ ejusdem in Cod. nostro Syriaco XVI.) *Anno Græcorum septingentesimo sexagesimo nono, Christi 458. die prima Februarii, sepultusque fuit die tertia ejusdem mensis:*

نَقِبَ رُبَّ قَسَمٍ كَلْفًا رُبَّ خَفَاءِ
مَدَحًا مَدَحًا مَدَحًا مَدَحًا
دِينًا مَدَحًا مَدَحًا مَدَحًا

Hinc

X.
Ejus interitus, memoria apud Monophysitas, & Templum in Monte Libano.

Hinc festum Barsumæ apud Armenos quidem agitur Kal. Februar. ut in libro, quem Donazuiz appellant, impresso Constantinopoli Anno Armenorum 1150. Christi 1701. Apud Jacobitas verò cum Syros, tum Ægyptios die tertia ejusdem mensis, ut ex Kalendaris Syriacis & Arabicis liquet. Porro memoria scelestissimi hujus pseudomonachi in omnibus ferè Monophysitarum Codicibus sacrum ministerium continentibus occurrit. Sed & ejus cultum apud Maronitas in Monte Libano propagare conatus est Dioscorus quidam cognomento ابن دهاو *Ebn Dhau*, Jacobitarum Hierosolymis degentium Episcopus, cum Moise ابن عطيّه *Ebn Athia*, & Noë Bacupheni, aliisque, quorum meminit cl. Stephanus Edenenfis in Chronico ad annum Christi 1487. Cod. nostro Arabico 82. Hi enim in oppido Besciara domicilium nacti, Abdalmonemum Libaniticæ provinciæ Præfectum in suum errorem pertraxere, Templumque ab eo sub nomine Barsumæ in eodem oppido extrui curarunt: cujus Templi mentionem facit Abdalmonemus ipse in ms. Cod. Syr. & Arab. Evangeliorum Bibliothecæ Collegii Maronitarum de Urbe fol. 9. in hæc verba:

لما كان في سنة الف وسمعمائة واحد وسمعين من سنين امكندر اليوناني ابن فيليفس اوقفا الانجيل الطاهر المقدسين وم المقدم عبدالمعمر ابن الزين والمقدم بدر ابن القدر من انفسهم وانفس والديهم وعن اولادهم وعن نفس المقدم رزق الله وولده يعقوب اوقفوه للقديس الطاهر الفاضل مار برصوما المعمور بقريّة بشري . عبدالمعمر ابن الزين كعب

Anno Alexandri Philippi Græcorum Regis 1771. (Christi 1460.) hunc sacri Evangelii Codicem Dux Abdalmonemus Zaini, & Dux Badrus Camari pro animabus suis, & pro animabus parentum suorum, & pro filiis suis, & pro anima Ducis Rescallæ & Jacobi ejus filii, legarunt sancto, puro ac præstantissimo Mar Barsumæ, cujus Templum situm est in oppido Be-

Tom. II.

sciara &c. Scripsit Abdalmonemus Zaini filius. Obijt hic Abdalmonemus, Edenenfi teste in Chronico, anno Christi 1469. Templum vero Barsumæ in oppido Besciara excitatum fuerat ante annum 1460., ut ex præfata epigraphe constat. Fallitur ergo Edenenfis, quum in eodem Chronico ad annum 1487. templi hujus conditorem alterum Abdalmonemum facit, quem anno Christi 1495. obijtse refert. Nec minus deceptus fuit Michael Rifiis Maronitarum Patriarcha, dum Besciarense Templum Barsumæ martyri, non monacho dicatum fortassè existimans, hanc adnotationem in laudato Evangeliorum Cod. fol. 3. apposuit:

حَقْمَرُ الْكَلْبَا سَا دَاكْدَمَر . قَدُوهَا
قَدُوهَا وَطَرُوهَا

فلما كان تاريخ سنة الف وثمانماية واثنين وثمانين من سنين امكندر اليوناني انتهت الصيغة قريّة بشري واخذوا انجيل مار برصوما وبقا سنة غايب واعتراه القس مركيس ابن الخوري مارون من القريّة المذكورة بمبلغ اربعمماية واوقفه للقديس المذكور . وای من غيره يكون القديس مار برصوما خصمه .

In nomine Dei vivi in æternum. Petrus Patriarcha Maronitarum. Anno Alexandri Græcorum Regis 1882. (Christi 1571.) direpto oppido Besciara, ablatus fuit etiam Codex Evangeliorum Mar Barsumæ: quumque per annum integrum desideratus fuisset, repertus tandem à Sergio Presbytero filio Aaron Archipresbyteri, de dicto oppido Besciara, redemptusque fuit quadringentis nummis, & legatus ab eodem fuit prædicto Sancto. Quisquis igitur ipsum distraxerit, sanctum Mar Barsumam experiatur ultorem. Caterum constans apud Maronitas fama est, quam Edenenfis in Chronico loc. cit. Gabriel Barclaius in suis epistolis ad Libaniotas tum Jacobitarum fautores, tum adversarios, & Syriacum ipsum Barsumæ Officium à Jacobitis in Monte Libano relictum confirmant, Barsumam, cui Templum Besciara dicatum erat, non

B

non

non martyrem Edeffenum, sed impium monachum Samosatenum fuisse.

XI.
Epistolas aliquot conscripsit.

Inter Scriptores Syros Barsumæ locum damus ex iis, quæ Jacobitæ de suo antesignano prædicant: ipsum videlicet plures ad sectarios literas scripsisse, quæ hæcenus in Mesopotamia circumferri dicuntur. Asceticas aliquot se legisse testatur amicissimus idem ac rerum Syriacarum doctissimus Isaac Archiepiscopus Niniues, qui à Jacobitis propter orthodoxam fidem exagitatus, in Urbem se recepit, ubi Philosophicis ac Theologicis libris è Latino in Arabicum convertendis strenuam operam etiamnum impendit: additque, se dudum de iis dubitasse, an genuinæ sint: Barsumam enim, inquit, à sanctitate quidem & miraculis ab antiquis Monophysitis plurimum; ab eruditione verò & doctrina nequaquam commendatum fuisse, ex omnibus ferè illorum hominum monumentis liquet.

XII.
Alius à Barsuma Nisibeno, & Ægyptio.

Denique advertendum, duos alios exstitisse Barsumas, quorum frequens est apud Orientales memoria, ut rectè monet Renaudotius tom. 2. Lit. Orient. pag. 99. Alterum Nisibenum Metropolitam Nestorianismi apud Assyrios instauratorem, de quo dixi in priori tom. pag. 304. 346. & 351. Alterum Ægyptium Anachoretam Nudum cognomine, quem Copti in Synaxario die 5. mensis parvi referunt, in Ecclesia S. Mercurii in Cairo vetere, olim Babylone, asceticam vitam per annos viginti egisse: mox in carcerem à Mahometano Principe detrusum, deinde post septem dies libertate donatum, ad monasterium شهران Sciabaran perrexisse, quod iter unius diei à Cairo vetere Thebaidem versus distat, & mutato nomine دير برصيا العربان monasterium Barsumæ nudi ab indigenis modò appellatur: Ibi demum

NOTA.

1 Excitare: Rectius vicos evertere, ut vertit Henr. Valesius pag. 569. Vicos An-

decessisse die ultima anni Martyrum 1033. hoc est, 27. Augusti anno Christi 1317. quem cum esse, qui لباس الحديد ferro indutus vocatur, contra Naironum Evopl. pag. 53. rectè conjicit Renaudotius tom. cit. p. 100.

CAPUT II.

*Xenajas Mabugensis,
qui & Philoxenus
Episcopus Hie-
rapolis.*

ENAJAS genere Persa, in provincia Garmaorum in oppido Tabal natus est, ut ex Simeone Betharsamenfi demon-

I.
Xenajæ patria.

stravi in priori tom. pag. 353. quod & confirmatur ex Anonymo Jacobita in Syriaca ejusdem Vita Cod. nostro

Syr. 13. in hæc verba: *ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ*

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

Conditione servum, eumque Divini Baptismatis exortem facit Theodorus Lecttor in hist. Eccl. relatus in Septima Synodo, Nicæna II. Act. 5. his verbis: Persa quidam Xenajas vocatus, quem tempore sacerdotii sui Calendio inveniens Ecclesiastica adulterare dogmata, & castella excitare ^{pellit}

II. Ejusdem conditio ex Theodoro Lectore.

1 iochie viciniores nondum Baptismi lavacro expiatus, Clericum se fingens, à vero fidei sensu deturbabat, inquit Theophanes ad annum Zenonis 17. & ex eo Cedrenus.

II.
Baptis-
naje
tur.

De scriptoribus Syris Monophysitis

non martyrem Edeffenum, sed impium monachum Samosatenum fuisse.

XI.
Epistolas aliquot conscripsit.

Inter Scriptores Syros Barsumæ locum damus ex iis, quæ Jacobitæ de suo antesignano prædicant: ipsum videlicet plures ad sectarios literas scripsisse, quæ hætenus in Mesopotamia circumferri dicuntur. Asceticas aliquot se legisse testatur amicissimus idem ac rerum Syriacarum doctissimus Isaac Archiepiscopus Nini- ves, qui à Jacobitis propter orthodoxam fidem exagitatus, in Urbem se recepit, ubi Philosophicis ac Theologicis libris è Latino in Arabicum convertendis strenuam operam etiamnum impendit: additque, se dudum de iis dubitasse, an genuinæ sint: Barsumam enim, inquit, à sanctitate quidem & miraculis ab antiquis Monophysitis plurimum; ab eruditione verò & doctrina nequaquam commendatum fuisse, ex omnibus ferè illorum hominum monumentis liquet.

XII.
Alius à Barsumæ Nisibeno, & Ægyptio.

Denique advertendum, duos alios exstitisse Barsumas, quorum frequens est apud Orientales memoria, ut rectè monet Renaudotius tom. 2. Lit. Orient. pag. 99. Alterum Nisibenum Metropolitam Nestorianismi apud Assyrios instauratorem, de quo dixi in priori tom. pag. 304. 346. & 351. Alterum Ægyptium Anachoretam Nudum cognomine, quem Copti in Synaxario die 5. mensis parvi referunt, in Ecclesia S. Mercurii in Cairo vetere, olim Babylone, asceticam vitam per annos viginti egisse: mox in carcerem à Mahometano Principe detrusum, deinde post septem dies libertate donatum, ad monasterium شهران Sciabaran perrexisse, quod iter unius diei à Cairo vetere Thebaidem versus distat, & mutato nomine دير برصيا العربان monasterium Barsumæ nudi ab indigenis modò appellatur: Ibi demum

NOTA.

1 Excitare: Rectius vicos evertere, ut vertit Henr. Valesius pag. 569. Vicos An-

decessisse die ultima anni Martyrum 1033. hoc est, 27. Augusti anno Christi 1317. quem cum esse, qui لباس الحديد ferro indutus vocatur, contra Naironum Evopl. pag. 53. rectè conjicit Renaudotius tom. cit. p. 100.

CAPUT II.

*Xenajas Mabugensis,
qui & Philoxenus
Episcopus Hie-
rapolis.*

ENAJAS genere Persa, in provincia Garmaorum in oppido Tabal natus est, ut ex Simeone Beth-Arsamensi demon-

I.
Xenajæ patria.

stravi in priori tom. pag. 353. quod & confirmatur ex Anonymo Jacobita in Syriaca ejusdem Vita Cod. nostro

Syr. 13. in hæc verba: *ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ*

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

ܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ

Conditione servum, eumque Divini Baptismatis exortem facit Theodorus Lecttor in hist. Eccl. relatus in Septima Synodo, Nicæna II. Act. 5. his verbis: Persa quidam Xenajas vocatus, quem tempore sacerdotii sui Calendio inveniens Ecclesiastica adulterare dogmata, & castella excitare ^{pellit}

iochiae viciniores nondum Baptismi lavacro expiatus, Clericum se fingens, à vero fidei sensu deturbabat, inquit Theophanes ad annum Zenonis 17. & ex eo Cedrenus.

II.
Ejusdem conditio ex Theodoro Lectore.

II.
Baptis-
naje
tur.

د/ا س/ب ق/ح ا/ك م/م ل/ا م/ر و/ع و/ك
 م/ل م/ا م/ا ل/ا م/م م/م و/ع م/ع
 ل/ا م/م م/م م/م م/م م/م م/م
 ا/ن م/م م/م م/م م/م م/م م/م
 م/م م/م م/م م/م م/م م/م
 م/م م/م م/م م/م م/م م/م
 م/م م/م م/م م/م م/م م/م
 م/م م/م م/م م/م م/م م/م

Unigenitus Filius unus est de Trinitate, sicut ipse significat, quum ad Discipulos suos ait : Ite, docete omnes populos, & baptizate eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Igitur in ejus nomine BAPTIZATUS SUM, qui mortuus est : & illum, cujus in nomine BAPTIZATUS SUM, confiteor pro me mortuum fuisse : eum denique, cujus in nomine & morte BAPTIZATUS SUM, credo me ex BAPTISMO induisse. Quid clarius dicere potuisset, ut se baptismo initiatum significaret? Et in Tract. de Trinitate & Incarnatione Codice nostro Syriaco 10.

وَمَا جَعَلْنَاكَ إِلَّا رَجُلًا فَادًّا ۖ
مَدْعًى إِلَىٰ دِينِ اللَّهِ وَمَدْعًى إِلَىٰ
وَجْهِ اللَّهِ ۚ وَتَدْعُهُمْ إِلَىٰ

Nunc & semper retinemus, custodimus, nec ulla ratione corrumpimus aut signaculum fidei, aut sigillum Baptismatis: ubi loquitur Xenajas de Symbolo Nicæno, deque Forma, ut vocant, Baptismi: de qua profectò non ita sollicitus fuisset, si Baptismo caruisset. Tùm demùm quia Pontifices Orthodoxi, quales erant in Syria non pauci sub Petro Cnaphæo, non baptizatum nec ritè ordinatum hominem in Episcopali dignitate nequaquam tulissent; eoque solo de crimine convictum Xenajam Flavianus sanctissimus Antiochiæ Presul omni honore spoliasset; nec or.

III.

Verum Xenajam, scelestissimum
ceteroquin hæreticum, Baptismo ta-
men nequaquam caruisse, nec Cle-
ricum se, quum ordinatus non fuisset,
finxisse, rationibus haud contemnendis
suaderi posse existimo: Tum quia is in
regione Garmæorum, antequam è Per-
sæ ditione in Syriam erupisset, Nestoriano
jam dogmati & Ibæ Edeßeni Marisque
Persæ conatibus, unacum fratre Adæo,
Papa Lapethensi, Bar-hadbesciaba
Carduensi, Beniamino Assyrio, aliisque
sefe opposuerat, ut ex Simeone
Beth-Arsamensi rerum Christianarum
in Perside peritissimo notavi in
priori tom. pag. 352. quæ omnia
vernule homini & nondum baptizato
haudquaquam conveniunt: Tum
quia exiis Xenajæ scriptis, qualis
is fuerit, deprehenditur: sic enim
Zenonem Imperatorem alloquitur in
Epist. de Incarnatione Dei Verbi Co-
dice nostro Syr. 2. ܠܚܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

٥٠- ٤٧٨؛ حقله مذكورة

V.
Catholicos ex-
agitat, & Fla-
vianum Antio-
chenum ad He-
noticum Zeno-
nis suscipien-
dum adigere
nititur.

thodoxus anno Christi 498. substitutus fuisset, Xenajas hominem exagitare cœpit, ut vel eum in suam sententiam induceret, vel sede deiceret. Rem narrat Evagrius lib. 3. hist. Eccl. cap. 31. ex Epistola Monachorum Palæstinæ ad Alcysonem Nicopolis in Illyrico Episcopum. In hoc, inquit, rerum statu quum essent totius orbis Ecclesiæ, Eutychni & Dioscoriani ad exiguum prorsus numerum redacti sunt. Quumque brevi defecturi essent, ita ut amplius in terris non exstarent, Xenajas quidam verè nominis sui, idest, alienus à Deo, nescio quo consilio, nec qua de causa susceptas adversus Flavianum inimicitias exercens: prætextu tamen fidei ut plerique narrant, adversus eum commoveri, eumque tamquam Nestorianum calumniari cœpit. Sed quum ille Nestorium simul ejusque opinionem sub anathemate damnaſset, Xenajas relictò Nestorio, ad Dioscorum transgressus est, & ad Theodorum ac Theodoritum & Ibam ac Cyrum & Eleutherium² ac Joannem, aliosque nescio quos, nec unde collectos. Ex quibus quidam Nestorii dogma revera jectati fuerant: quidam verò quum in suspensionem ejus rei venissent, postea idem dogma sub anathemate damnaverant, & in Ecclesiæ communione extremum diem clauſerant. Hos, inquit, omnes Nestoriani dogmatis assertores nisi anathematizaveris, Nestorianus es, licet Nestorium millies cum doctrina ipsius anathematizes. Scriptis etiam literis ad fautores Dioscori & Eutychni, eos concitavit, suadens eis, ut sibi adversus Flavianum auxilio essent, exigenterque ab eo, non quidem ut ipsam Synodum, sed ut eas dumtaxat personas quas supra

nominavi, sub anathemate damnaſset. Quibus quum Flavianus Episcopus diu multumque restitisset, alique rursus cum Xenaja adversus illum insurrexissent, Eleusinus scilicet Cappadociæ secundæ Episcopus, Nicias Laodiceæ quæ est in Syria, & ex aliis locis alii, quorum odii adversus Flavianum quænam causæ fuerint, haud nostrum est, sed aliorum exponere: tandem illos hoc factò quieturos esse arbitratus, cessit illorum contentioni. Quumque supradictas personas scripto anathematizasset, libellum suum ad Imperatorem misit: nam & hunc adversus Flavianum, tamquam Nestoriani dogmatis propugnatorem, commoverant. Sed neque hac re contentus Xenajas, exegit iterum à Flaviano, ut & Synodum ipsam, & eos qui duas naturas in Christo prædicaverant, alteram carnis, alteram Deitatis, anathemati subjiceret. Qui quum id facere recusasset, rursus Xenajas eum ut Nestorianum accusavit. Et paucis interjectis. Interea Xenajas & Dioscorus multis Episcopis sibi adjunctis, intolerabiles erant, dum tumultus concitarent adversus eos, qui Synodum anathemati subjicere recusabant. Ex quibus eos, qui ad finem usque ipsis non cesserant, multis machinationibus in exilium ejici curarunt. Sed de his infra.

Nequid vero Xenajas intentatum relinqueret, quo conceptam animo hæresim firmius stabiliret, bis in Urbem regiam ad Anastasium Imperatorem, qui Monophysitis impensè favebat, profectus est, ut ipse testatur in laudata ad Senenenses Epistola fol. 129. in hæc verba.

VI.
Bis Constanti-
nopolim profi-
ciscitur.

وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ

NOTÆ.

1 Dioscorum. Ita in omnibus Evagrii editionibus. Sed legendum puto Diodorum, quum hic de Nestorianis Episcopis, non de Eutychnianis agatur, nec Dioscoro Xenajas aut seniori, aut juniori anathema unquam dixisse perhibeatur. Quod & confirmatur ex eo quia Theodoro, Theodorito, Ibæ aliis-

que qui hic nominantur, tum à Catholicis tum à Monophysitis præmitti aut conjungi solet Diodorus Tarsensis, non Dioscorus Alexandrinus, qui ab eis omnino abhorruit.

2 Eleutherium. Euthereum lego, qui fuit Tyanorum in Cappadocia secunda Metropolitæ, Nestorii familiaris, & pertinacissimus S. Cyrilli hostis.

per Urbem peregrinantibus Episcopis, deque scripto firmandis, quæ Chalcedonensis Synodus recte decreverat, Imperatori auctorem fuisse: quod per actum scripturæ consignatum postea factum est: videlicet, ut idem Theophanes subiungit, Monachis Dii, & Bassiani, & Insennium atque Matrone, qui ab iis qui Unionis Sanctiorem admiserant, cæus Ecclesiasticos separatim agere proposuerant, in arrepto semel consilio constanter perseverantibus, illos potius suæ concedere voluntati decrevit Macedonius, quàm duriores in eos cedere persecutionem. Et hæc quidem Macedonius. Verùm Xenajam longe aliud Imperatori consilium suggestisse, credibile est: illud nimirum, quod ex Tununenfi supra descripti: à quo tamen abhoruisse Flavianum constat, tùm ex iis, quæ ex Evagrio retuli: tùm quia nulla Episcoporum Synodus Constantinopoli habita est, ut affirmat Theophanes loc. cit. aut si qua habita fuisset, Macedonius ei potius, quàm Flavianus interesse debuisset. Quis enim credat, ut recte advertit Pagius, Constantinopoli Synodum habitam, à qua absuerit Macedonius Patriarcha Constantinopolitanus, & interfuerit Flavianus Patriarcha Antiochenus? Hoc procul dubio absurdum.

VII.
Sidoniensem
Synodum con-
gregari curat.

Hæc Xenajas Constantinopoli. At in Syriam reversus, ab anno 507. ad annum 510. frequentibus apud Anastasium Imperatorem calumniis Flavianum vexare non destitit, donec is Zenonis Henoticum¹ suscepit: qui Episcoporum sibi subditorum congregata Synodo, ut refert Theophanes, prolixam scripsit Epistolam, Nicænam, Constantinopolitanam & Ephesinam admittens Synodos, Chalcedone verò actam silentio præterit. Et paucis interjectis: Porro Flavianus privatam Anastasio dedit Epistolam, qua in mentem ejus omninò concedit,

quemadmodum etiam impius Xenajas, qui eò progressus est temeritatis, ut adversus divinissimum Leonem Romæ Episcopum, Synodum ipsam, & utriusque asecras execrationes immitteret. Quin etiam Constantinus Seleuciæ Episcopus Sanctam Chalcedonensem Synodum anathemate percussit, eadem prorsus ac Xenajas scribens. Flavianus autem, ac si ipsos eo nomine accusare maluisset, hæc omnia Imperatori per literas renunciavit. Imperator Flaviano succensuit; Constantinum autem atque Xenajam probavit amplius &c.

Quo Anastasii favore abusus Xenajas, Sidone Synodum congregari postulavit, in qua Orientales & Palæstini Episcopi Chalcedonensè Concilium palàm rejicerent. At Anastasius Imperator, ut scribit Cyrillus in Vita Sancti Sabæ edita per Cotele- rium tom. 3. pag. 289. *effreni insania in Flavianum ac Eliam Patriarchas usus, præcipit Synodum Sidone Episcoporum Orientalium & Palæstino- rum fieri, jussitque ut Synodo præf- sent Soterichus Casareæ Cappadociæ & Philoxenus Hierapolis, qui Episcopi decreta Concilii Chalcedonensis præci- pue anathematizabant, nec non Euty- chi, Dioscoro, eorumque pravæ aliene- que doctrine patrocinabantur.* Meminit hujus Synodi Theophanes ad annum Anastasii 20. Auctor Libelli Synodici, Marcellinus in Chronico, & Dionysius Jacobitarum Patriarcha ad annum Græcorum 823. eamque anno Christi 512. inchoatam, & se- quentis anni initio finitam, docte Pagius ostendit. Tantum verò ab- fuit ut in ea Synodo hæretici trium- pharent, ut potiùs veritas catholica confirmata sit: operâ præsertim Eliæ Hierosolymitani Antistitis, qui Fla- viano animum contra heterodoxos addidit, ut conqueritur Anastasius Imperator cum S. Saba ejusdem Eliæ legato in cit. tom. 3. Cotel. p. 300.

Ve-

NOTA.

¹ Henoticum. Vide quæ notavi in priori

Tom. pag. 343. de SS. Flaviano & Elia Pa- triarchis, qui Henoticum Zenonis suscep- runt.

V
In Fla
positi
spirat

præ statuerat de distinctione personarum his verbis: *مَعْسَكُ اَنَا قَم*
حُوا حُوا حُوا حُوا حُوا حُوا حُوا حُوا
لَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم

Pater in hoc dumtaxat distinguitur à Filio, quod sit genitor ingenuus: Filius item à Patre, quod sit genitus, non genitor: Ita & Spiritus à Patre & Filio, quod semper sit Spiritus Sanctus, numquam Pater aut Filius. Si enim Filius in eo dumtaxat distinguitur à Patre, quod sit genitus, non genitor; sequitur manifestè cum cætera habere, quæ habet Pater, præter generandi fecunditatem, atque adeo communem ipsi cum Patre esse virtutem spirativam Spiritus Sancti.

Alter Xenajæ error, idemque notissimus, est de tollendis Incorporeorum Imaginibus: cujus indicium habes in citato Tractatu de Trinitate & Incarnatione, ubi sic ille:

لَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم
وَلَا مَكَم. مَاهُ دُوا قَم اَنَا قَم

Deus similitudinis expertus est: in visionibus autem apud nos per similitudines ostenditur. Depictus est enim in variis similitudinibus, quia complacuit voluntati ejus, ut secundum nominum suorum figuram seipsum quoque depingeret. Ipsum verò creatura nulla potuit depingere. Quæ verba etiam ad imagines in mente expressas commo-

dè referri possint, ratio tamen cui Philoxeni thesis innititur, est illa ipsa, quam Iconoclastæ postea usurparunt: Corporeis nempe imaginibus incorporea depingi minime oportere. Quamobrem merito ejus erroris accusatur Philoxenus à Joanne Diacrinomeno, hoc est, Hæsitante, è Monophysitarum secta scriptore, cujus hæc verba Act. 5. Concil. Nicæni II. referuntur. Non enim licitum asserbat Xenajas, Angelos, quum incorporei sint, corpora facere, & quasi in humanis formis existentes corporeos formare. Sed nec illud existimare, honorem aut gloriam impendere Christo, imaginem ei per picturæ artem efficere: esse autem illi solam acceptabilem nosse in spiritu & veritate adorationem. Et post alia. Nosse autem dicit & illud esse puerilis sensus, fingere in Columbe idolo sanctissimum & adorandum Spiritum; præsertim quum Evangelicæ nequaquam tradant literæ, quia factus est columba spiritus, sed quia in specie columbe apparuit aliquando: quia verò dispensatorie, non substantialiter semel ostensus est, non idè aptum piis est corporis idolum faciendi. Hoc Philoxenus docens unacum doctrina etiam opus patrabat. Crebrò namque Angelorum imagines quidem deponens debebat; eas verò quæ Christum figurabant, in abditis locis occultabat. Eandem Xenajæ hæresim spirat anonymus Auctor Encomii in Jacobitis Cod. Arab. ms. Bibliothecæ Collegii Maronitarum de Urbe fol. 43. ubi in Latinos sic invehitur: *وللميم الافرنج بصورا ميرة*
الاب كزى شيخ وميرة الابن في حشنة ورج
طالعة من قم الاب ونازلة على راس الابن:
Et usque in præsentem diem Franci¹ depingunt imaginem Patris tamquam Senis, & imaginem Filii in sinu ejus, & Spiritum Sanctum ex ore Patris prodeuntem, & super caput

NOTA.

¹ Franci. Ità Latinos appellare solent

Syri Arabesque Scriptores, ut notavi in priori tom. pag. 499.

put Filii descendente. Et fol. 87.

فلا توصف لك الاله قائم ولا الاله جالس .
اسمع قوله ايضا في الانجيل انا والاب واحد .
اعرب يا حبيب القلب الروحاني من تصوير
الافرنج اليوم وسمع قوله ايضا في الانجيل
القدس ان من راني راي الاب ولا احدا
يعرف الابن الا الاب الذي ارسله ولا
احدا يعرف الاب الا الاب ——— :

Tu verò noli describere tibi Deum stantem, aut Deum sedentem. Audi quid ipse dixit in Evangelio: Ego & Pater unum sumus. Fuge charissime in spiritu, fuge hodiernum depingendi Francorum morem, & audi quæ etiam in sacro dixit Evangelio: Qui videt me, videt & Patrem: & nemo novit Filium, nisi Pater qui cum misit; nec Filium quis novit, nisi Pater. Hanc nimirum doctrinam Jacobitis tradidere Xenajas & Severus, quos Iconoclastarum parentes fuisse, liquet ex Act. 5. septimæ Synodi. Eidem tamen sententiæ quoad Incorporeorum imagines nonnullos veteres Catholicos subscripsisse, ostendit Petavius lib. 15. de Incarn. cap. 14. non quod ab imaginibus, in quibus Deus ipse Prophetis se spectandum adorandumque obtulerat, abhorrerent, sed ut Anthropomorphitarum errorem per ea tempora grassantem à Fidelium mentibus quam longissimè removerent. Ne autem Novatores Christianos Orientales ipsis in hac parte consentire credant, animadvertendum est, Jacobitas contrariam prædictis suis Doctoribus doctrinam cum Catholica Ecclesia retinuisse: quod perantiquæ imagines in eorum Ecclesiis depictæ, ejusque sectæ perpetuus & communis usus manifestè declarant.

XV.
In errorem In-
corrupticola-
rum impiegit.

Gregorius Bar-hebræus in Libro Radiorum par. 3. cap. 3. sect. 2. eandem videtur Philoxeno cum Juliano Halicarnassæo de Christi corpore sententiam tribuere. Verba ejus retuli supra pag. 4. Hæc enim dictio, *passiones Domini voluntariæ*, duplicem sensum habere potest: primum orthodoxum, ut credamus Christum

sua sponte se obtulisse passioni & morti: alterum hæreticum & probabilius à Xenaja intentum, quod Christus famem, sitim, lassitudinem & alias hujusmodi naturales affectiones non ex naturali corporis indigentia, defectuque virium naturaliter contingenti sentiret, sed quod istas affectiones sibi ascisceret atque aptaret pro libito, eo modo quo post resurrectionem suam manducasse & bibisse dicitur: quæ fuit Incorrupticolarum hæresis ex Manichæorum placitis à Juliano adversus Severum excogitata. Et in hoc sensu loquutum fuisse Xenajam, Bar-hebræus indicat loco supra citato scribens, ab illo contrariam Patribus sententiam fuisse propugnatam: ex quo capite Manichæismum Xenajæ veteres objecerunt, etsi Manichæos ipse in libris suis passim execretur: nam hæreticos in suis opinionibus inconstantes fuisse, & ex veris principiis falsas quandoque theses collegisse, ut cæteros taceam, liquet ex Monophysitis & Monothelitis, quorum primi ex vera & hypostatica humanitatis ac divinitatis Christi unione commisionis atque conversionis experte unam tamen naturam, & secundi unam voluntatem unamque operationem incohærenter deducebant: quippe (inquit Petavius lib. 1. de Incarnat. cap. 14.) *ut errantium temerè incerta vestigia sunt, sic hæreticorum inconditæ ac dissonæ sunt voces: nec minus discordes inter se, quàm cum veritate pugnantes.* An verò Xenajas Monothelismo etiam infectus fuerit, dicam infra, ubi de ejus Professione Fidei.

Ad Hierapolim quod spectat, cuius Episcopatum Xenajas gessit, hanc

Syri appellant **ܡܒܘܓ** *Mabug*,

ܡܒܘܓܐ ܕܗܝܪܥܡܐ *Hierapolim*, &

ܡܒܘܓܐ ܕܫܡܝܢܐ *Urbem Sacerdotalem*, seu *Sacram*:

quæ enim Græcè *ἱερωδολις* dicitur,

hæc Syriaco sermone **ܡܒܘܓܐ ܕܫܡܝܢܐ**
Urbis

XVI.

De Hierapoli,
cui Xenajas Episcopus præfuit.

Postmodum Episcopus factus est Germanicia, quæ eadem est ac Mabug. Tertio hallucinatur Edenensis, qui cap. 7. de hæreticis Anaphorarum auctoribus num. 10. Mabugum cum مرعش Marbas, eandem urbem facit. Denique fallitur Naironus, qui in Evopl. pag. 51. Berhæam cum Hierapoli confundit, contra expressam Procopii auctoritatem lib. 2. de bello Persico hæc scribentis: Sic ea die Magnus Episcopus Antiochiam versus, & Chosroës Berhæam ivere, quæ civitas inter Hierapolim & Antiochiam sita, iter diei expedito ab utrifque distat.

XVII.
Scripta Xenaję.
I.
Commentaria
in Scripturam.

Ommentaria in Sacram
Scripturam. ۞ ۞ ۞
۞ ۞ ۞

Citantur passim à Dionysio Barsalibæo in expositione Evangeliorum: à Gregorio Barhebræo in Horreo mysteriorum in Matth. cap. 20. 22. & ab Auctore Syro Expositionis in Evangelia per modum interrogationis & responsionis Cod. Syr. Vatic. Joannes Darenfis Tract. 2. de Resurrect. corporum cap. 14. laudat Philoxeni expositionem in Matthaum.

Versio Sacrorum Evangeliorum.
Hanc è Græco edidit Xénajas, teste
Thoma Heracleensi in nota ad cal-
cem Codicis Evangeliorum exarati
anno Græcorum 927. Christi 616.
qui in Bibliotheca Angelica S. Au-
gustini de Urbe exstat: ubi hæc de
Versione Philoxeni. *١٩٢٧*

١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١
 ٥١٢
 ٥١٣
 ٥١٤
 ٥١٥
 ٥١٦
 ٥١٧
 ٥١٨
 ٥١٩
 ٥٢٠
 ٥٢١
 ٥٢٢
 ٥٢٣
 ٥٢٤
 ٥٢٥
 ٥٢٦
 ٥٢٧
 ٥٢٨
 ٥٢٩

Evangelistarum primum quidem in urbe Mabugo diebus religiosissimi Mar Philoxeni Confessoris ejusdem urbis Episcopi &c. Tempus factæ Versionis designatur in Codice ms. Bibliothecæ Regiæ Parisiensis Syriaco membranaceo, qui Evangelia quatuor continet elegantissimè scripta anno Alexandri 1503. Christi 1192. ubi ad calcem hæc leguntur apud Renaudotium tom.2. Liturg.Orient. pag. 389. Hic est liber quatuor Evangeliorum Sanctorum, qui translatus est ex Græca lingua in Syriacam studio exactissimo maximoque labore, primo quidem in urbe Mabug sive Hierapoli anno 819. Alexandri Macedonis (hoc est, Christi 508.) tempore S. Philoxeni Confessoris & Episcopi ejusdem civitatis. Cætera describam, ubi de Thoma Heracleensi. Laudat hanc Philoxeni Versionem Auctor Jacobita in Professione Fidei Cod. ms. Arabico Bibliothecæ Collegii Maronitarum de Urbe fol. 414. in hæc verba. فيلوخينوس المديني مفرج النجيل الى لغة السريانية الذي طيبه على كل من يقرأ النجيل بالسرياني من الملكية واليعاقبة والنساطرة والموارنة. واما المرقس فعندنا نسخة المرقس لهوذا المرقس؛
Phi-

Pbi-

rum Codice Ecchellen. 4. fol. 223. post Severi Antiocheni Ritum. Tres enim Baptismatis Ritus usurpant Jacobitæ: Primum Apostolis, seu Jacobo fratri Domini adscribunt in laudato Rituali fol. 199. Alterum Severo fol. 210. Tertium denique, cumque omnium brevissimum, Philoxeno nostro.

Scio, nonnullos Syros opinari, Anaphoram, Precationem, & Ordinem Baptismi, de quibus supra, non Philoxeni nostri hæretici fœtum esse, sed alterius orthodoxi ejusdem Hierapolitanæ urbis Episcopi, qui Nicæno Concilio interfuit, & subscriptus legitur inter Patres ejusdem Synodi, licet Philotimus in quibusdam exemplaribus dicatur. Verum non constat seniore illum Philoxenum quidquam scripsisse; contra verò in laudatis operibus, ac præsertim in Anaphora, quædam sunt quæ Xenajæ nostri ingenium ætatemque redolent, ut illud de incarnatione

Verbi **وَلَا مَحْضًا** absque mutatione apud Renaud. to. 2. p. 311. & 312. quod in ejus scriptis adversus Eutychianos frequenter occurrit: denique Jacobitæ, qui Xenajam suam optimè norunt, Ordinem Baptismi, Anaphoram & Precationem supra memoratas, ad ipsum constanter referunt.

De Trinitate & Incarnatione Tra-

ctatus III. **وَاللَّهُ يَدْعُوهُ**

: **وَاللَّهُ يَدْعُوهُ**

quorum primus de Trinitate inscribitur, in quo de Deo trino & uno amplissimè differit. Secundus de Incarnatione Verbi, in quo per octo

capita (**وَحُجَّتْ**) sententias vocat) continuata oratione invehitur in Eutychianos, quos *Phantasiastas* appellat, in Nestorianos, & in Chalcedonenses, unam statuens in Christo personam unamque naturam: sed & alios hæreticos confutat, qui malè de Incarnationis mysterio senserunt,

Tom. II.

ut Manes, Marcion, Valentinus, Bardefanes, Sabellius, Apollinaris, Photinus, Marcellus Galata, Arius, Aëtius, & Theodorus Mopsvestenus. Idem agit in tertio Tractatu quem in quinque Capita, seu sententias partitur.

Et quidem in Tractatu de Trinitate nihil notatu dignum occurrit, si eum errorem excipias, quem circa Spiritus Sancti processionem admittit Xenajas, ut notavi supra pag. 20. In Tractatu verò de Incarnatione nec orthodoxum gerit, nec Eutychianum, sed mediam quandam initiam, quam Jacobitæ post ipsum tenere & usque in hodiernum diem tenent: unam scilicet in Christo esse naturam, ex Divinitate & humanitate compositam, conversionis tamen, confusionis & commistionis omnino expertem. Sic enim ille de Incarnationis mysterio. Filius, inquit, qui unus ex Trinitate est, univit sibi personaliter corpus anima rationali & mente præditum, in utero Deiparentis. Non ante formatum corpus, quàm Verbo unitum, sed in puncto temporis & formatum & unitum. In hoc Christus natus, in hoc enutritus, in hoc passus, in hoc mortuus. Divinitas Filii nec passa nec mortua. Hæc autem omnia non apparenter, non phantasticè, sed vere & naturaliter gesta. Denique Verbum non in carnem conversum, aut cum ea commistum, vel confusum, neque ab ea divisum, & viceversa; sed eo modo humanitati unitum, quo anima rationalis corpori: & quemadmodum ex anima rationali & corpore una conflatur humana natura; ita ex humanitate Christi & divinitate una consurgit natura, non quidem simplex, sed composita, seu, ut recentiores Jacobitæ loquuntur, **نَتَبْ**

وَحُجَّتْ Una natura duplex, vel ut

Xenajas loquutione S. Cyrilli in epist. 1. ad Successum abutitur, post unionem in Christo una tantummodo Verbi incarnata natura. Nam

D

tribus

tribus omninò modis rem componi, seu ex duabus *unam effici* intelligebant Monophysitæ, ut observat Petavius lib. 3. de Incarnatione cap. 6. (si phantasticam apparitionem excipias, qualem Manichæi & nonnulli Eutychiani asseruere.) Aut nimirum unâ pereunte & in alteram velut absorptâ, incolumis & sola ista ipsa remanet; cujus generis exemplum habes in aquæ stilla, quæ in vini amphoram projecta, naturam mutat & in vinum convertitur: aut ex duabus mutatis fit aliqua tertia dissimilis ambarum, ut in elementis apparet, ex quibus mistorum corporum substantia conflatur: aut demùm ex duabus salvis & integris tertia itidem & diversâ componitur, ut videre est in anima & corpore, ex quibus hominis natura constat. Atqui Xenajas, ut ex hoc Tractatu colligitur, primi quidem & secundi generis compositionem rejicit, quam solos admisisse stolidiores Eutychianos monet idem Petavius lib. 1. cap. 14. Tertium igitur compositionis genus probat, quod excogitarunt doctiores Monophysitæ, qui assiduè Catholicorum disputationibus irritati & calefacti, ad ista subtilius enucleanda compulsi sunt, ut notat Sophronius in epist. ad Sergium Act. 2. Synodi VI. Ejus verba, quæ in priori tom. pag. 81. Syriacè retuli, hæc sunt: *Item quum ait Beatus Ephraem, miscuit 1 naturas tamquam pharmacum, id pro univit intellexit. Non enim existimavit Sanctus, eo modo naturas divinitatis & humanitatis ad commistionem venisse, quo aqua & vinum, aut ceteræ humidae liquidæque naturæ, quæ naturarum suarum veritatem amittere solent, diversumque saporem acquirere. Absit, ut ita de Verbo ejusque corpore aut Sanctus ille, aut alii eidem æquales, aut nos ipsorum discipuli sentiamus, & dicamus, ea instar aquæ &*

vini permixta fuisse. Et paucis interjectis:

لَمْ يَخْلُصْ وَمِنْ الْإِنْسَانِ مَخْلُصٌ
خَمْرٌ خَمْرًا وَبَدَلَهُ بِنَمُوذَارِ
هَلَا أَهْلًا خَمْرًا خَمْرًا
مَخْلُصًا: الْإِنْسَانُ مَخْلُصٌ وَبَدَلَهُ خَمْرًا:

Quomodo autem Verbum cum sua carne commistum, hoc est, unitum fuerit absque confusione & absque corruptione, oportet ut exemplis demonstremus &c. Plura autem exempla producit, sed potissimum unionis animæ cum corpore. Hinc ab Eutychianis simul & Catholicis Xenajas recedit: ab illis quidem, quia carnem Christi veram esse, & ex Virgine sumptam, & divinitati citra confusionem aut mutationem aut divisionem unitam affirmat; à Catholicis verò, quia non duas asserit post unionem mansisse naturas, sed ex duabus unam compositam: quod animæ rationalis, & corporis exemplo, ut suprâ dixi, ostendere frustra conatur. Vide S. Thomam lib. 4. contra Gent. cap. 35. & Par. 3. quæst. 2. art. 1. ubi istud *natura unus & composita* commentum evertit; & Petavium de Incarn. lib. 3. cap. 10. ubi rationem assignat, propter quam non fit in Christo natura una ex duabus in unum concurrentibus, fit autem ex duabus una partibus, ex quibus homo componitur.

Quàm verò inter se differant hæc duæ dictiones *natura duplex*, & *una natura duplex*, nemo non videt. Prima in duabus Christum naturis secundum Concilii Chalcedonensis definitionem significat: Altera ex duabus unam Christi naturam compositam, ut Dioscorus Alexandrinus agebat & post ipsum Monophysitæ: Atque hæc compositio unum infert operationum & voluntatum Christi principium, quæ Monothelitarum hæresis

NOTA.

1 Miscuit. Mistionem pro Unione à Sy-

ris usurpari, ibidem ex Philoxeno & Ede-
nensi demonstravi.

Tom. II.

D ij

VII.
De Uno ex
Trinitate in-
carnato & pas-
so.

¶ *alius, neque proprietates alterius*
 ¶ *alterius: neque alius infans qui vi-*
debatur, ¶ alius sublimis ¶ altissi-
mus Deus Verbum. Neque alius qui
ex ventre initium duxit, ¶ alius qui
ex Patre absque principio genitus est.
Neque in binarium excrevit una illa
Dei persona, qui homo factus est, ne-
que alius Filius naturalis ¶ Verbum
extra Jesum Christum, de quo in Scri-
pturis humana omnia prædicantur,
sed in omnibus verbis, operibus, pas-
sionibus ¶ miraculis, quæ ab invicem
differunt, unus idemque est Deus Ver-
bum, qui absque conversione homo fa-
ctus est. V. Et quemadmodum opus
passionis ¶ mortis nomini Christi, aut
Filii, aut Jesu, vel Unigeniti tribui-
tur; ita ¶ vere ac fideliter de nomine
Dei prædicatur: ¶ sicuti reprehensio-
ne caret qui credit Christum ¶ Filium
passum fuisse; sic etiam qui affirmat,
Deum aut Verbum crucifixum ¶ mor-
tuum: nam constat, unum illum Uni-
genitum, qui in mundo apparuit ¶ in
omnibus quæ homines pati solent, præ-
ter peccatum, tentatus fuit, ipsum es-
se Christum ¶ Filium naturalem: con-
stat insuper, eum qui natura Filius
est, natura quoque Deum esse. Si igitur
passus dicitur Filius, qui non per
gratiam, sed per naturam Filius est,
sequitur credi quoque oportere, Deum
passum esse ac mortuum, non autem
hominem ab ipso separatum, aut qui
ipsum sequatur, aut in quo ipse, tam-
quam alius in alio, inhabitet. Hucus-
que Xenajas.

¶ Qui plura de famosæ illius quæ-
 stionis origine & progressu scire de-
 siderat, consulat Baronium ad an-
 num 519. Petavium lib. 1. de Incarn.
 cap. 18. & lib. 5. cap. 2. & Norisium
 lib. 2. hist. Pelag. cap. 18. & singula-
 ri Dissertatione ea de re edita: ubi
 fuit de monachis Scythis, quos com-
 munis fert Scriptorum sententia, ce-
 leberrimam illam de Uno ex Trinitate
 quæstionem Constantinopoli circa
 annum Christi 519. primum excitaf-
 se. At in Oriente eandem contro-
 versiam tam inter catholicos & hære-
 ticos, quam inter hæreticos ipsos,

Monophysitas scilicet & Nestorianos
 jamdiu agitari captam fuisse, liquet
 ex laudato Xenaja libro: nimirum,
 paulò postquam Petrus Fullo clausu-
 lam illam, *Qui crucifixus es pro no-*
bis, Trisagio addidit, quando occa-
 sione illius additamenti quæri cœ-
 ptum est de veritate harum proposi-
 tionum, *Christus unus est de Trinita-*
te, & Unus de Trinitate passus, cruci-
fixus, ¶ mortuus.

Epistola ad Abraham ¶ Orestem
 Presbyteros Edesenos de Stephano
 Bar-Sudaili Edeseno. ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ

ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ

Exstat in Cod. Syr. Vat. XV. fol. 60.

Initium: ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ

Stephanum illum virum doctum qui
 olim apud vos habitabat, nunc verò in
 Hierosolymorum regione moratur, ac-
 cepti ad vos misisse paucis abhinc diebus
 quosdam de suis unicum epistolis ¶
 commentariis à se editis. Hæc Ste-
 phani commentaria ut supprimantur,
 ne in publicum prodeant, & fide-
 lium animos corrumpant, admonet
 laudatos Presbyteros Xenajas, in-

quiens: ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ
 ܐܒܪܗܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ ܐܘܪܝܫܬܝܡ

Sive igitur ad vos scripsit, ut didici,
 sive libros blasphemiarum suarum vo-
 bis transmisit, illud omni studio vobis
 caven-

VIII.
 Epistola ad
 Abraham & O-
 restem Presby-
 teros Edesiæ de
 Stephano Bar-
 Sudaili.

luit, & æconomiam Verbi incarnati
palam negavit. Cum quo Eutychetem hæreticum & ejus
opinionem, qui veram Dei ex Virgine
incarnationem oppugnans, phantasti-
cum statuit Incarnationis mysterium.
Synodum verò Chalcedonensem &
S. Leonis Papæ Tomum, Henotico
Zenonis adhærens, tacitus præterit:
quo artificio reliqui etiam Mono-
physitæ sub eo Imperatore usi sunt,
postquam Henoticum edictum pro-
mulgatum fuit. Demùm ad propul-
sandas Catholicorum æquè ac hære-
ticorum criminationes, eandem pla-
nè fidem se amplecti profitetur,
quam Catholica tenet Ecclesia, &
Baptismi præsertim meminit, quo
ipsum caruisse nonnulli fortassè ac-
cusabant. Verba ejus retuli pag. 11.

Hæc dogmata (Nestorii & Eutyche-
tis) anathematizans, sacris Scriptur-
is consentio, & traditioni Patrum in-
hareo, à quibus veram fidem accepi,
per quam unicum omnibus baptizatis,
vita, libertate & adoptione filiorum
dignus factus sum . Et concludit :

وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ فَأَنزَلَ السَّيْلَ فَنَافَذَهُمْ فِيهَا وَلَهُمْ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ

Hæc breviter scripsi, sicut præcepisti, religiosissime Imperator, tum in reprehensionem hæreticorum, qui meam

Tom. II.

*in Christum fidem accusant, tñm in
edificationem eorum, qui eadem me-
cum sentiunt, & divino amore incita-
ti, pro me apologiam facere conantur.*

Epistole due ad Monachos Gaugalen-
ses. L^o — 11° — 12° — 13° — 14° — 15° — 16° — 17° — 18° — 19° — 20° — 21° — 22° — 23° — 24° — 25° — 26° — 27° — 28° — 29° — 30° — 31° — 32° — 33° — 34° — 35° — 36° — 37° — 38° — 39° — 40° — 41° — 42° — 43° — 44° — 45° — 46° — 47° — 48° — 49° — 50° — 51° — 52° — 53° — 54° — 55° — 56° — 57° — 58° — 59° — 60° — 61° — 62° — 63° — 64° — 65° — 66° — 67° — 68° — 69° — 70° — 71° — 72° — 73° — 74° — 75° — 76° — 77° — 78° — 79° — 80° — 81° — 82° — 83° — 84° — 85° — 86° — 87° — 88° — 89° — 90° — 91° — 92° — 93° — 94° — 95° — 96° — 97° — 98° — 99° — 100° — 101° — 102° — 103° — 104° — 105° — 106° — 107° — 108° — 109° — 110° — 111° — 112° — 113° — 114° — 115° — 116° — 117° — 118° — 119° — 120° — 121° — 122° — 123° — 124° — 125° — 126° — 127° — 128° — 129° — 130° — 131° — 132° — 133° — 134° — 135° — 136° — 137° — 138° — 139° — 140° — 141° — 142° — 143° — 144° — 145° — 146° — 147° — 148° — 149° — 150° — 151° — 152° — 153° — 154° — 155° — 156° — 157° — 158° — 159° — 160° — 161° — 162° — 163° — 164° — 165° — 166° — 167° — 168° — 169° — 170° — 171° — 172° — 173° — 174° — 175° — 176° — 177° — 178° — 179° — 180° — 181° — 182° — 183° — 184° — 185° — 186° — 187° — 188° — 189° — 190° — 191° — 192° — 193° — 194° — 195° — 196° — 197° — 198° — 199° — 200° — 201° — 202° — 203° — 204° — 205° — 206° — 207° — 208° — 209° — 210° — 211° — 212° — 213° — 214° — 215° — 216° — 217° — 218° — 219° — 220° — 221° — 222° — 223° — 224° — 225° — 226° — 227° — 228° — 229° — 230° — 231° — 232° — 233° — 234° — 235° — 236° — 237° — 238° — 239° — 240° — 241° — 242° — 243° — 244° — 245° — 246° — 247° — 248° — 249° — 250° — 251° — 252° — 253° — 254° — 255° — 256° — 257° — 258° — 259° — 260° — 261° — 262° — 263° — 264° — 265° — 266° — 267° — 268° — 269° — 270° — 271° — 272° — 273° — 274° — 275° — 276° — 277° — 278° — 279° — 280° — 281° — 282° — 283° — 284° — 285° — 286° — 287° — 288° — 289° — 290° — 291° — 292° — 293° — 294° — 295° — 296° — 297° — 298° — 299° — 300° — 301° — 302° — 303° — 304° — 305° — 306° — 307° — 308° — 309° — 310° — 311° — 312° — 313° — 314° — 315° — 316° — 317° — 318° — 319° — 320° — 321° — 322° — 323° — 324° — 325° — 326° — 327° — 328° — 329° — 330° — 331° — 332° — 333° — 334° — 335° — 336° — 337° — 338° — 339° — 340° — 341° — 342° — 343° — 344° — 345° — 346° — 347° — 348° — 349° — 350° — 351° — 352° — 353° — 354° — 355° — 356° — 357<

lenfes. $L^s \rightarrow L^{s+1} \rightarrow L^{s+2}$
: $L^s \rightarrow L^{s+1} \rightarrow L^{s+2}$

Altera exstat in Cod. nostro Syriaco XI. Altera in Cod. Nitriensi 27. In utraque Monophysiticum errorem adversus Nestorianos, Euty-
chianos, & Catholicos statuit eo sensu, quem suprà exposui pag. 25. Sed notandum quod in prima epistola de his dictionibus *Unus de Trinitate*, & *Deus passus* affirmat :

لا تُبَدِّلْهُ وَنَسْنَا حَتْمًا وَنَسْنَا
 وَنَسْنَا هَاجِرًا وَنَسْنَا إِلَهًُا
 وَنَسْنَا حَتْمًا وَنَسْنَا حَتْمًا
 وَنَسْنَا حَتْمًا وَنَسْنَا حَتْمًا
 وَنَسْنَا حَتْمًا وَنَسْنَا حَتْمًا :

*Nequaquam mortuus est; inquit, spiri-
tuali, ut spiritalis, neque passus est
Deus, ut Deus. Passus est autem, quia
corpus assumpsit: mortuus est, quia
mortalium socius factus est. In can-
dem sententiam loquitur in epist. 2.
ad monachos Teledenses, ubi hæc*

de Trifagio hymno : ॐ ह्रीं क्लीं

فَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَلَالٍ مِمَّنْ
 قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ سُلَاطِينُ. قُلْ إِنَّمَا
 أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ أُولِي
 بَالٍ.

وَأَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنِّي عَجِزٌ إِنَّكُمْ عِندَ رَبِّي كَانُونَ مُجْرِمِينَ فَأَنزَلْنَاهُ فِي الْوَادِئِ الْغَرِيِّ إِذْ قَامَسَ عَلَيْهِتُ الْأَنْبِيَاءِ الْأَكْبَرُ الْيَوْمَ الْأَوَّلِ فَذَرَاهُنَّ عَلَىٰ الْوَادِئِ الْغَرِيِّ إِذْ قَامَسَ عَلَيْهِتُ الْأَنْبِيَاءِ الْأَكْبَرُ الْيَوْمَ الْأَوَّلِ فَذَرَاهُنَّ عَلَىٰ الْوَادِئِ الْغَرِيِّ

Quemadmodum & universa Dei Ec-
clesia in Hymno canit, Sanctus Deus,

 E_{ij}

San-

II.
Epistolarum duarum
ad Monachos
Gaugalenses.

*Sanctus fortis, Sanctus immortalis, qui crucifixus es pro nobis, miserere nobis: sic & vera credit Ecclesia, sic & lingua, quas veritas movet, exclamant, eundem scilicet Deum Verbum, qui natura immortalis est, corpore pro omnibus crucifixum, non autem corpus, aut hominem extra ipsum in crucem sublatum. Ex quibus liquet, non eodem sensu appendicem illam Trisagii reliquos Monophysitas accepisse, ac Petrum Cnaphaeum: hic enim quatuor errores in illa appendice occultabat, vel saltem ex eo additamento quatuor errorum in suspicionem vocari poterat à Catholicis, quibus ejus mens haud perspecta esset, ut ei exprobrant Felix Papa, Acacius Constantinopolitanus, alii-que Episcopi, qui ad eundem acres literas miserunt. Primum quod tribus personis passionem & in cruce suspensionem tribueret, dum Trinitati subiecit, *Qui crucifixus es pro nobis*. Deinde, quod Spiritum Sanctum passum ac mortuum esse pro nobis diceret, quum post verba illa *Sanctus immortalis*, quibus propriè Spiritus Sanctus exprimitur, proxime additur, *qui crucifixus es pro nobis*. Tertio, quod duos Filios constitueret, alterum, qui medius inter Patrem & Spiritum ponitur: alterum, qui seorsim à tribus nominatus, pro nobis passus invocatur: qua ratione pro Trinitate quaternitas inducitur. Quarto denique, quod solum Filium, in quem totum illud carmen cum appendice sua redegit, passionis ac mortis legibus obnoxium faceret, sine ulla carnis & humanae naturae mentione: atque adeò Trinitatis consubstantialitatem dissolveret, quum Filii substantiam ipsam & patibilem & mortalem facit, quod negat de duabus aliis. At reliqui Monophysitae, qui eandem Trisagii appendicem admiserunt, longe diversam à Cnaphaeo sententiam circa eum, qui passus & crucifixus dicitur, habebant, ut supra ex Xenaja observavi: Id enim carmen ad Christum, non ad totam Trinitatem*

referentes, hunc non divinitate, sed corpore passum & crucifixum asseriebant, ut explicat Severus homil. 125. Codd. Nitr. 33. & 34. Hinc etiam Catholici Antiochenae Dioceseos idem additamentum usurparunt, ut scribit Ephraemius Patriarcha Antiochenus apud Photium Codice 228. ubi affirmat, sine ullo piaculo eos Trisagium hymnum cum appendice illa canere, quem de solo Filio intelligunt: Byzantinos verò, & Occidentales, quod Trisagium in totius honorem Trinitatis concini putent, abhorre ab illa Petri Fulonis clausula: ac rectè utrosque facere, quum ex mente ac sensu, quem quisque adhibet, probanda vel repudianda sit ista sententia: nam, ut observat Petavius lib. 5. de Incarnat. cap. 4. *haec in Trisagii appendice notata reprehensaque ab Catholicis errorum semina, magis ad corruptoris mentem venient istis* (quatuor scilicet quae supra recensui) *aut omnibus, aut quibusdam imbutam referenda sunt, quàm ad ipsam verborum conceptionem, quae vindicari per se facile posset ab multiplici hac invidia dissidentium invicem haereseon, quas simul complecti dicitur*. Vide quae notavi in priori tom. pag. 518. & seqq.

Gaugalenses verò monachos quo ad Incarnationis mysterium, ejusdem cum Xenaja persuasionis fuisse, ex eadem epistola constat, in qua sic

eos alloquitur: *وَمَنْ هُوَ الَّذِي*

حَسْبُكَ هَذِهِ الْمَسْجِدُ

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

وَلَا تَكُنْ لَهُ خَلْفًا

فَقَالَ لَهُمْ هَذِهِ هِيَ الْبَيْتَةُ
وَجَبَّوْنًا هُتُوْا بِهِ وَتَمَرَّ كَتِفَا
حَتَّى لَمَّا وَجَّهَتْ لَهُمْ عَقْلًا أَدْمًا
لَا دَلِيلَ خَقَقِهِمْ مَعْنَى ح وَتَمَّ
لَهُمْ أَمْرُهُمْ وَتَمَّ لَهُمْ عَقْلُهُمْ
لَمْ يَلَا غَمًّا وَخَبْرًا مَدْفَعًا مَدْفَعًا
لَهُمْ دَلِيلَ خَقَقِهِمْ وَرَكْعًا

Sed & fidelis ac justus Imperator Ze-
no, & Archiepiscopus urbis regiae
(Acacius) gratias vobis agunt pro his
Anaphoris, (oblationibus, seu Eu-
logiis) quas missistis. Idem autem
Christi amantissimus Imperator pa-
lam confessus est, vestris precibus vi-
ctoriam de inimicis suis (nimirum de
Basilisco tyranno) se retulisse, & pa-
ratus est satis amplam mercedem pro
labore, quem ob pacem Ecclesiarum
suscepimus, retribuere, atque hostes
crucis ex iis funditus extirpare. De-
mum invehitur in anonymum mo-
nachum, ejusdem fortasse monaste-
rii, qui nec Zenonis Henotico sub-
scribere, neque Xenajæ sententiam
amplecti volebat.

Porro **Γαυγάλιος** Gaugalius mons
est juxta Amidam Mesopotamiæ ur-
bem, de quo hæc Sozomenus lib. 3.
cap. 14. Præter hunc aliis quoque
multis Ecclesiasticis Philosophis regio
illa inclaruit tum in territorio Edesse-
no, tum ad urbem Amidam circa mon-
tem Gaugalius &c.

Epistola ad monachos Amidenfes.

Fragmentum ejus extat in Cod. no-
stro Syriaco 6. initium:

وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي
وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي
وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي
وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي

Monachus qui propter munera ze-
lum fidei negligit, Jude proditoris
particeps est. In hanc sententiam in

tota epistola differit. Videntur enim
monachi Amidenses aut Monophy-
sismo parum favisse, aut à disputa-
tionibus & contentionibus abhor-
ruisse, quos proinde Xenajas tur-
barum excitator acriter redarguit,
tamquam inertes, rebusque Eccle-
siæ parum intentos. Eadem protesta-
tur ad monachos Teledenfes in
epist. 2. de qua mox sermo erit, ad-
hortans eos, ut ex cœnobiis in civi-
tates ad tutandam fidem profiliant:

his verbis:

وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي
وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي
وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي
وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي

Neve quis dicat, fidem meam intra
me conservo: non enim hæc apud te
conservatur, si eam in aliis perire vi-
deas & negligas. Hoc consilio ex ca-
tholicis Aphraates relicta eremo An-
tiochiam perrexit, ut Arianis resiste-
ret, teste Theodoretto lib. 4. cap. 36.
& Daniel zelo fidei succensus è co-
lumna descendit, ut Monophysitis
sefe opposeret, apud Theodorum
Lectorem hist. Eccl. lib. 1. & alii præ-
stantissimi monachi in Ægypto, in
Syria, & in Palæstina novis dogma-
tibus Arianorum, Nestorianorum,
Monophysitarum, Monothelitarum,
& Iconomachorum strenuè occurre-
runt.

Epistole due ad monachos Teledæ.

Exstant in Cod. Nitr. 27. fol. 1. &
fol. 29. In utraque de fide differit,
ubi unam Christi naturam passim in-
culcat. Et primam quidem ab exilio
se scripsisse testatur his verbis:

وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي
وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي
وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي
وَبَعْدَ ذَلِكَ هُوَ الَّذِي

Orate pro me, non quidem ut ab exilio
liber dimittar, sed ut eodem exilio pro-
ficiam, & ipsum mihi sit causa vite
æter-

12.
Epistola ad mo-
nachos Ami-
denses.

13.
Epistolæ duæ
ad monachos
Teledenfes.

eternæ . Idem de secunda epistola

significat, dum ait: ܡܠܟܐ ܕܥܡܪܐ

ܘܟܕܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

Audiui enim, postquam à vobis discessi, scripsisse illos adversus me convicia, meque seductorem appellasse. Nimirum postquam in exilium pulsus fuit, & Syros subvertere desiit, è quorum numero Teledenſes etiam monachos fuisse, idem Xenajas affirmat, in-

quiens, ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

Si autem seductores & corruptores sumus, ut adversarii asserunt; vos quoque una nobiscum eritis: qui videlicet eandem doctrinam tenetis.

Missa fuit hæc secunda epistola per Ephræmum quemdam, cujus meminuit Xenajas in hæc verba. ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

Quæ verbo accepistis, hæc per epistolam ad vos, & ad sanctos amicos, quos nondum in corpore vidi, transmissi per latorem hujus Ephræmum, ad Mar, inquam, Acacium Presbyterum (Teledæ fortasse Archimandritam) qui præceptoris sui exemplo certamen hujusmodi jamdudum subijt. Ubi verò situm fuerit Teledenſe cœnobium, dixi in priori tom. pag. 241. & seqq.

Epistola ad monachos Senunenses de

Fide & Incarnatione ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

Exstat in Cod. Nitr. 27. à fol. 58. ad fol. 131. cui titulus hujusmodi

præfigitur: ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

Ejusdem Philoxeni Episcopi Mabugensis (Epistola) ad castos monachos Senun de Incarnatione Unigeniti, & de Fide, adversus eos, qui naturas & operationes post unionem dividunt ac separant, miracula Deo tribuentes & passiones homini. Scripta autem fuit hæc epistola ex secundo exilio in urbe Thraciæ Philoppopoli, circa annum Christi 522. ut ex ejusdem Xenajæ verbis collegi suprà pag. 20. In duas autem partes dividitur: Altera adversus Nestorianos pugnat, adversus Catholicos Chalcedonenſes altera.

Et in prima quidem Epistolæ parte insignem habet locum de reali præsentia corporis Christi in Eucharistia fol. 61. ubi & pravum Nestorianorum dogma circa idem Sacramentum confutans, catholicæ veritati subscribit, Christumque non modò ut hominem, sed etiam ut Deum, in Eucharistia præsentem agnoscit, in

hæc verba. ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܡܪܐ

وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ

Comperita mihi sunt, quæ olim gessit Dei amantissimus Flavianus Episcopus Constantinopolitanus adversus Eutychen, & eos, qui eadem ante ipsum sentire: qui ausus fuit aliquando dicere, Divinitas conversa est, Deus incarnatus, & similis nobis factus, natus, & passus: qui denique veræ fidei perpetuus est adversarius. Item audiui, quæ nuper gesta sunt à fidelissimo Leone Episcopo, qui pro prietate in Deum decertans, ei, quæ dicitur Synodus, se opposuit. Deum autem summo studio glorificavi, cunctosque dies in laudibus canendis transigo. Vobis igitur, qui docibiles Dei estis, hoc pro certo habendum, quæ à præfatis religiosissimis viris Flaviano & Leone definita sunt, meum ipsum factum esse, meamque, imo veræ in Deum religionis doctrinam. Itaque quum omnes sententiam meam teneant, & præsertim Clerici, cur ego solus per invidiam, tamquam hæreticus, condemnor, anathematizor, & odio habeor? Et paucis interjectis:

وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ

Tom. II.

وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ
وَمَنْ هُوَ الَّذِي هُوَ

Vos autem nolite illos admittere: (loquitur de Gregorio Thaumaturgo, Basilio, Athanasio, Cælestino & Proclo:) Sophistica enim sunt eorum verba, non vera: videlicet, hæresim Valentini, & Apollinaris, & Arii, & Manetis sapiunt eorum prava dogmata, quæ animas subvertunt, atque adeo digna sunt, quæ anathemate damnentur. Verum sic credite, ut sancti comministri nostri Doctores Flavianus & Leo, & orate, ut Synodus œcumenica fiat, in qua doctrina mea, seu, ut verius dicam, cuncti orthodoxi in vero dogmate confirmantur. Confido autem, hoc si fiet, illud etiam Dei ope confectum iri. Sic impius ille hæresiarcha ad extremum usque spiritum blasphemus: si tamen hæc scripsit Nestorius dissipatis per Eutychianos rumoribus deceptus, ut sunt pro suis votis credula hominum ingenia. Si autem, quod verius existimo, ea epistola ab ipsis Monophysitis Sancto Leoni & Concilio Chalcedonensi infestis conficta & Nestorio supposita fuit, ex ea impudentissimè arguit Xenajas, doctrinam ejus in Concilio Chalcedonensi fuisse confirmatam. Namque rem aliter se habere, ut verbis utar Evagrii lib. 2. cap. 2. hanc Monophysitarum calumniam explodentis, ex eo liquet, quod Nestorius in illa Synodo passim anathemate damnatus est &c.

In secunda Epistolæ parte, qua in Catholicos Xenajas invehitur, eos in primis Nestorianismi falsò accusat, consueto Monophysitarum artificio usus, quibus quotquot unam in Christo naturam dicere, recusarent, Nestoriani appellabantur, ut supra observavi pag. 3. Deinde in duas eos

F

par-

Tom. II.

Demùm ut Monophysiticæ perfidia ex sectariorum numero fucum faciat, illam jactat fol. 120. ab omnibus ferè monachis ab urbe Antiochia usque ad fines Persarum propugnari: sed & Antiochenos eandem doctrinam tueri affirmat adversus proprium Pastorem, eumque idcirco *Judeum* ab ipsis appellari: Edeffenos quoque tùm laicos, tùm monachos testatur ejusdem esse persuasionis: quæ omnia quam longè à veritate distent, apparet ex epistolis monachorum secundæ Syriæ, ex Actis Concilii Constantinopolitani sub Joanne & Menna Patriarchis, ex Evagrio, aliisque Ecclesiasticis Scriptoribus, & ex ipsis historicis Monophysitis, qui docent, Severo, Xenaja, Petro Apameensi, cæterisque ejusdem fur-

F ij

furis Episcopis in exilium actis, catholicam fidem per totam Syriam, Phœniciam, atque Mesopotamiam obtinuisse: Justinī præsertim religiosissimi Imperatoris opera, qui sanctas quatuor Synodos in toto Romano Imperio in Diptycha referri iussit, ut ex Chronico Edeffeno observavi in priori tom. pag. 408. Vide Dionysium Patriarcham Jacobitarum, qui ad annum Græcorum 834. ex Joanne Monophysita Scriptore narrat, monachos Orientales eorumque Sodales cœnobitas, quod Chalcædonensē Concilium respuerent, à militiæ Præfecto Pharesmane, Asclepii Episcopi Edeffeni hortatu, è monasteriis suis ejectos fuisse. Certè Hierapolitas relictis, quos à Xenaja hauserant, erroribus, ad orthodoxam fidem rediisse, auctor est idem Xenajas, qui fol. cit. hæc de ipsis scribit.

مَقْبُولٌ حَقًّا وَهُوَ رَجُلٌ قَسِيصٌ لَيْسَ
بِعَبْدٍ لِحَدَثِهِ وَمِنْهُمَا رَجُلٌ وَصَفْتُهُ :
دَلَسْتُ مَدِينَتَهُ أَيْ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
لَقَدْ خَلَا لِي كَلْبًا مَقْبُولٌ لِحَدَثِهِ
وَلَا يَمْنَعُهُ وَجَسْتُ لِحَدَثِهِ وَجَسْتُ
لِمَنْ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ خَيْرٌ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
بِعَبْدِهِ هَلْ خَيْرٌ وَجَسْتُ :

Quumque ubique locorum essent, qui hac pro Christo confessione (sic pertinaciam in hæresi appellat) digni habiti sunt, ea dumtaxat urbs, cuius pascendæ cura mihi obtigit, hoc exstilit indigna bono, ut oppositum taceam; nam quidam ex eis feruntur, persecutorum potius, quàm eorum, qui persecutionem patiuntur, numerum augere

voluisse. Et infra: هَلْ خَيْرٌ لِحَدَثِهِ
وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ : فَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
وَجَسْتُ لِحَدَثِهِ وَجَسْتُ لِمَنْ وَجَسْتُ
مَدِينَتَهُ خَيْرٌ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
بِعَبْدِهِ هَلْ خَيْرٌ وَجَسْتُ :

نَحْنُ هَذَا لِحَدَثِهِ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
بِعَبْدِهِ هَلْ خَيْرٌ وَجَسْتُ :

Nunc verò gestorum suorum immemores, ad eum, qui modò Antiochenæ incubat Ecclesiæ, ut mihi renunciatum est, scripsere, se tenebris obvolutos toto eo tempore, quo ipsis Pastores præsumimus, jacuisse, nunc verò in lucem translatos, postquam Synodum receperunt. Sed & antequam impius homo ex Hierapolitana Sede ejectus fuisset, à civibus illis se exagitatum religionis causâ testatur fol. 129.

هَلْ خَيْرٌ لِحَدَثِهِ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
بِعَبْدِهِ هَلْ خَيْرٌ وَجَسْتُ :
فَجَسْتُ مَدِينَتَهُ وَجَسْتُ لِحَدَثِهِ
وَجَسْتُ لِمَنْ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
خَيْرٌ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
بِعَبْدِهِ هَلْ خَيْرٌ وَجَسْتُ :
فَجَسْتُ مَدِينَتَهُ وَجَسْتُ لِحَدَثِهِ
وَجَسْتُ لِمَنْ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
خَيْرٌ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
بِعَبْدِهِ هَلْ خَيْرٌ وَجَسْتُ :

Item in ea, inquit, urbe, in qua Pastor sui (utinam verò numquam fuisset) sæpe mortem effugi, quam hæretici gentilibus conjuncti mihi machinabantur: nam lapidibus quidem, atque fustibus, & igne armati, adversus me assiduas colligiones faciebant: singulos verò judices, qui ad regendam Provinciam veniebant, omni studio inducere conabantur, ut me pœnis coercerent, & Ecclesiam exactionibus vexarent. Et paulò ante,

هَلْ خَيْرٌ لِحَدَثِهِ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
بِعَبْدِهِ هَلْ خَيْرٌ وَجَسْتُ :
فَجَسْتُ مَدِينَتَهُ وَجَسْتُ لِحَدَثِهِ
وَجَسْتُ لِمَنْ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
خَيْرٌ وَجَسْتُ مَدِينَتَهُ
بِعَبْدِهِ هَلْ خَيْرٌ وَجَسْتُ :

Quum enim in Cyreslicam regionem profe-

De scriptoribus Syris Monophysitis

adversus Manichæos, & Philalethem, feu Apologiam pro Philalethe, quem Severus adversus Joannem Episcopum Casareensem conscripserat. Exstant in laudato Codice Nitr. 29. ex quibus celeberrimæ controversiæ, quæ Severum inter ac Julianum de corruptibili agitata est, origo & status deprehenditur.

III.
Ejus Præfatio
in Librum Se-
veri de Corru-
ptione.

His *Præfationem* Paulus præmittit *de multiplici corruptionis significatu*, eum ferme in modum, quo Eusebius Thessalonicae Episcopus apud Photium Cod. 162. quam claudit in hæc

١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١
 ٥١٢
 ٥١٣
 ٥١٤
 ٥١٥
 ٥١٦
 ٥١٧
 ٥١٨
 ٥١٩
 ٥٢٠
 ٥٢١
 ٥٢٢
 ٥٢٣
 ٥٢٤
 ٥٢٥
 ٥٢٦
 ٥٢٧
 ٥٢٨
 ٥٢٩

En igitur ex inspiratis divinitus scripturis nomen corruptionis diversimodè usurpatur. At verò sacrosanctam Domini nostri carnem nemo fidelium credit aut peccati, aut plenæ resolutionis corruptioni obnoxiam fuisse: non enim peccatum fecit, neque dolus inventus est in ore ejus, neque caro ejusdem vi-

dit corruptionem, sicut scriptum est: unde anathemati subjacet, qui aliter senserit. Dicendum ergo, Dei Verbi, qui seipsum voluntarie exinanivit, carnem corruptioni, quæ ex indetrectabilibus passionibus constituitur, subjacuisse, utpote quæ tàm nostræ carni æqualis erat, tàm affectionibus nostris similis, præter peccatum: at quæ ita cogitandum & sentiendum esse, ab ipsius Verbi ministris definitum est, quemadmodum opus hoc impigrè evolventi, Dei ope, constabit.

Octoëchum insuper Severi, idest,
Cantus tonis octo expressos, Pau-
lus Syriacos fecit correxitque, ut
colligitur ex Codice Syriaco Cle-
mentino-Vaticano XV. fol. 142.

اَللّٰهُمَّ قَدْ اُحْسِلْتُ قُلُوْبِيْ
 مَخْلُوْسًا وَوَجَعْتُهَا مَذْمُوْمًا وَاُكْلِيْ
 حَبْكُهَا اِنْهَا مَذْلُوْمَةٌ اَلْعَذَابُ
 اَوْحَىٰ اِلَيْهَا وَجَعْتُهَا اَلْمَذْمُوْمَةَ وَجَعَلْتُ
 كَيْدِيْ اَلْعَدُوْلَ وَتَعَبْتُهَا وَجَعَلْتُهَا
 مَوْجَعَةً اَسْتَنْتُ فَبَعِثْتُهَا وَمَكَرْتُ
 وَجَعَلْتُهَا مَوْجَعَةً اَسْتَنْتُهَا وَلَا مَبْجُودَ
 هَدَيْتُمُوْنِيْ اَمْرًا لَّيْسَ لِيْ وَجَعَلْتُمْ قَوْلًا
 وَوَجَعَلْتُمْ مَخْلُوْسًا اَلدُّوْرُ مَا :

Cantus autem Sancti Mar Severi, qui in hoc libro continentur, sunt universim bis centum nonaginta quinque. Reliqui verò sunt Joannis Bar-Abhtonii Abbatis Cansari, & Joannis aliterius ejusdem Cænobii Abbatis, aliorumque anonymorum, juxta emendationem Mar PAULI, & Mar Jacobi Edeßeni. Tres demùm Cantus de Sacro Chrismate in eodem Codice nostro Syr. 15. nomen Pauli præterunt in margine, quem nostrum Callicensem esse, ex suprà notatis liquet.

Hinc Paulus apud Monophysitas *Interpretis Librorum* cognomentum meruit, ut legitur in Kalendario Jacobitarum ad diem 23. Augusti Cod. Syr. Vatic. 25. & 26. Textum retuli in priori tom. pag. 409. ubi id Paulo Epi-

IV.
Oſtoëchum Se-
veri emendat,
& nonnullos
Cantus Syria-
cos condit.

V.
An sit Paulus
ille, qui Libro-
rum Interpres
appellatur a Ja-
cobitis.

De scriptoribus Syris Monophysitis

post beati Severi ejectionem reliquisset, quoniam ex Amida urbe oriundus erat, in eandem civitatem se contulit, ubi privatam vitam ducebat. Accidit

autem, ut beatus Thomas & Amide Episcopus, vir magnus & spiritualis, & monachus continens, sanctus & misericors, ex hoc seculo decederet: qui ante-

tii anni 519. eo pervenisse, testatur Dioscorus unus ex Legatis in Relatione apud Eminentissimum Baronium, additque in Epistola ad Hormisdam Papam: Nunc de Antiochena Ecclesia tractatur, & ideo adhuc laboratur, quia nondum persona congrua est electa: Et in alia Relatione ad eundem Hormisdam: Nunc etsi post labores, etsi post intentiones plures, Antiochena Ecclesia ordinata est, electus est quidam Paulus nomine Presbyter Constantinopolitane Ecclesie, qui in Synodo Antiochena ordinatus est mense Junio ejusdem anni 519. ut supra ex Relatione Legatorum, cui consonat Dionysius in chronico, inquit:

Paulus presbyter Constantinopolitane Ecclesie, qui in Synodo Antiochena ordinatus est mense Junio ejusdem anni 519. ut supra ex Relatione Legatorum, cui consonat Dionysius in chronico, inquit: Paulus presbyter Constantinopolitane Ecclesie, qui in Synodo Antiochena ordinatus est mense Junio ejusdem anni 519. ut supra ex Relatione Legatorum, cui consonat Dionysius in chronico, inquit: Paulus presbyter Constantinopolitane Ecclesie, qui in Synodo Antiochena ordinatus est mense Junio ejusdem anni 519. ut supra ex Relatione Legatorum, cui consonat Dionysius in chronico, inquit:

Ejedo Severo, mansit Antiochia absque Episcopo annum unum (non integrum, sed decem menses, qui à Septembri ad Junium fluxere.) Postea electus fuit, eoque missus vas perditionis Paulus, qui Eutyches dicebatur, & si fas est dicere, etiam Judeus, qui Xenodochus fuerat in Xenodochio Eublorum in Regia urbe... Hic induxit scripsitque Synodum Chalcedonensem primum quidem in Ecclesia Antiochie, deinde in omnibus Ecclesiis Antiochene subditis. Quamobrem seve persecutiones, & mala, & exilia omnium Episcoporum, quos supra commemoravi (nimirum quatuor supra quinquaginta, quorum nomina recitat Dionysius ad annum Græcorum 829. & cum eis Nonnum Seleuciensem nominat,) & reliquorum monachorum relegationes contingere, eo quod Pauli Judæi impietati baud consentirent. Sic impius Monophysita Dionysius de fortissimis Concilii Chalcedonensis propugnatoribus effutit.

1 Thomas. Quem hic Dionysius vtrum magnum & spirituale monachumque continentem, sanctum & misericordem appellat, eum supra ad annum Græcorum 816. ambiciosum, insidiatorem, & Episcopatus Nonni

invasorem dixerat: verba ejus retuli tom. 1. pag. 280. Eadem de Thomæ ambitu Josue

Stylites in chronico his verbis: &

Paulus presbyter Constantinopolitane Ecclesie, qui in Synodo Antiochena ordinatus est mense Junio ejusdem anni 519. ut supra ex Relatione Legatorum, cui consonat Dionysius in chronico, inquit: Paulus presbyter Constantinopolitane Ecclesie, qui in Synodo Antiochena ordinatus est mense Junio ejusdem anni 519. ut supra ex Relatione Legatorum, cui consonat Dionysius in chronico, inquit: Paulus presbyter Constantinopolitane Ecclesie, qui in Synodo Antiochena ordinatus est mense Junio ejusdem anni 519. ut supra ex Relatione Legatorum, cui consonat Dionysius in chronico, inquit:

Joannes autem præstantissimus Amide Episcopus è vivis prius decesserat, quam Persæ eam urbem obsiderent. Clerici vero ejusdem civitatis ad sanctum, religiosissimum, divinis virtutibus præditum, constantissimum, inclitumque Mar Flavianum Antiochie Patriarcham profecti, eundem rogarunt, ut Episcopum sibi ordinaret: quos præstantissimus Nonnus Presbyter & ejusdem Amidenis Ecclesie Oeconomus summo cum honore tamdiu apud se detinuit, donec Antiochie commorati sunt, nimirum usquedum à captivitate liberati sunt, (Amida à Romanis recuperata.) Hunc ergo postulant Clerici à Patriarcha sibi Episcopum fieri, qui morem eis gessit. At præstantissimus Nonnus Episcopatum adeptus, Thomam Chorepiscopum suum Constantinopolim allegat, ut Amidenes ibidem commorantes in patriam reducat, & beneficium aliquod urbi ab Imperatore obtineat. Amidenes vero, qui ibi morabantur, conspiratione cum Thoma facta, Imperatorem rogarunt, ut is sibi Episcopus constitueretur: quorum precibus Imperator annuit, & ad Patriarcham rescripti, ne eis vim inferret. En, egregium Thomam, cujus precum admirabilem virtutem prædicat Dionysius.

De scriptoribus Syris Monophysitis

De scriptoribus Syris Monophysitis

De scriptoribus Syris Monophysitis

ZACHARIAS EPISCOPUS MELETINENSIS. 55

ad annum Justiniani vigesimum, quæ anonyma exstat in Cod. Syr. Vat. 24. Sed Auctoris nomen tum ex collatione locorum, quæ ab Evagrio ex Zacharia citantur, tum ex Barfalibæo, qui ejus nomen disertè prodidit, restituiamus. Tres verò Partes continet. Prima est epitome Socratis: Altera Theodoret: Tertia opus ipsius Zachariæ à Theodosio Juniore usque ad Justinianum.

Et prima quidem Pars Præfationem Socratis, & sequentia ejusdem capita complectitur: videlicet, Ex Libro I. cap. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. Ex Libro II. cap. 21. Iterum ex Libro I. cap. 10. 11. 12. 13. 15. 17. 19. 20. 21. 22. 37. 38. 39. 40. Ex Libro III. cap. 8. 11. 12. 13. 14. 20. 21. 23. Ex Libro IV. cap. 11. 13. 16. 17. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 30. 36. Ex Libro V. cap. 6. 8. & 10.

Secunda Pars incipit fol. 65. continetque hæc Theodoret: capita: videlicet, ex Libro II. caput 16. 17. 30. Ex Libro IV. cap. 7. Ex Libro V. cap. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. Iterum ex Libro IV. cap. 11. & 29.

Tertia denique Pars, unde Zacharias initium historiæ suæ ducit, incipit à fol. 78. mutila est autem, & ab amanuensi videtur in compendium redacta, vel potius capita quædam ex historia Zachariæ, quæ in octo libros dividebatur, ut infra patebit, decerpta. Quæ autem in Codice nostro exstant, in capita quatuordecim distribuo.

Primum *de celebratione Concilii Chalcedonensis*, & *de obitu Nestorii*, fol. 78. ubi comminiscitur Zacharias, Nestorium & Dorotheum à Marciano Imp. ad Synodum Chalcedonensem per Joannem Tribunalum evocatos, quum ab exilio Oasitano reduces in Deiparam blasphemias evomerent, morte præreptos fuisse, ne Synodo interessent: Joannem verò Tribunalum literas Marciani Imperatoris, quibus ii ad Synodum invitabantur, Dioscoro & Juvenali tradidisse, eosque certiores fecisse de iis, quæ Nestorio ac Dorotheo conti-

gerant. Hanc fabulam, quam & Xenajas in epistola ad Monachos Senuenses tradit, citat ex Zacharia refellitque Evagrius lib. 2. cap. 2. cujus verba suprâ descripsi pag. 40. Addit Zacharias, Synodum Chalcedone coactam anno *Alexandri* 764. hoc est, Christi 453. eique *Episcopos* 564. interfuisse: quod tamen omnino falsum est: nam Synodum quidem duobus ante annis celebratam, ex ejusdem Actis liquet: Episcopos verò sexcentos ac triginta ei præsentibus fuisse, testantur Marcellinus in Chronico, Liberatus Diaconus in Breviario, & Photius de septem Conciliis cap. 4.

Alterum caput *de Proterio Alexandrino* fol. 79. quem Dioscori Presbyterum fuisse asserit, eoque Gangra in exilium pulso Alexandrinam Sedem occupasse. Ubi verò Alexandriam tenuit, Dioscori nomen à Clero & populo in diptycha referri, & privatos ab eis conventus fieri, ægrè tulisse: refractarios partim in exilium pepulisse, partim diversis pœnis affecisse, militum præsertim opera, quibus Imperator, ut Proterio subsidio essent, præceperat. Hinc natus utrinque multas cædes affirmat, multosque etiam in Altari & Baptisterio interfectos. Sic Zacharias tumultus Alexandriæ à Monophysitis excitatos, in quibus & Proterius cecidit, in militares quosdam rejicit: cujus narrationem confutans Evagrius lib. 2. cap. 8. *Porrò Zacharias*, inquit, *hæc in historia sua narrans, eorum pleraque ita, ut dixi, gesta esse fatetur, sed Proterii culpa, qui gravissimos tumultus in urbe Alexandria excitaverat: nec à populo, verum à quibusdam militaribus ea perpetrata esse contendit.*

Tertium, *de Theodosio monacho, qui Juvenalis Sedem invasit*, fol. 80. Hunc ait, simul atque Juvenalis Chalcedonensi Concilio subscripsit, unâ cum nonnullis pseudomonachis in Palæstinam reversum, cuncta, quæ ibi gesta fuerant, tumultuanti populo nunciassse, fidemque proditam con-

que-

questum, universos monachos concitasse, ut Juvenali à Synodo reverenti occurrentes, eum compellerent, ut sententiam suam retractaret atque anathemate damnet: qui quum nihil horum admittere voluisset, ad urbem regiam contendit. At monachi & clerici cum nonnullis Episcopis in unum coeuntes, de substituendo in Juvenalis locum Episcopo cogitabant, & alii quidem Romanum & Marcianum monachos (impropios nimirum Concilii Chalcedonensis detractatores, quorum fit mentio in Vita Sancti Euthymii apud Cotelierum tom. 2. pag. 273.) proponebant: alii alios: tandem huc omnium, inquit, devoluta est sententia, ut Episcopum ordinarent Theodosium, qui in Chalcedonensi Concilio maximos tumultus excitaverat, primusque ipsis de eodem Concilio nunciaverat. Ille verò statim post ordinationem suam, plures in urbibus trium Palæstinarum intrudit Episcopos, inter quos fuit Petrus quidam Iberus, cui Gazæ Episcopatus commissus est. Hæc iisdem ferè verbis, suppresso Zachariæ nomine, narrat Evagrius lib. 2. cap. 5. qui tamen Petrum Iberum non Gazæ, sed Majumæ Episcopum consecratum affirmat: calami certè lapsu, quem idem lib. 3. cap. 33. corrigit, ubi de monasterio Gazam inter & Majumam posito, in quo Severus monachum egit, *hoc in loco*, inquit, *Petrus quoque Iberus, qui ejusdem Gazæ Episcopus fuit &c.* Pergit Zacharias ejectionem Theodosii referre. Juvenalis, inquit, ab Imperatore cum Dorotheo Comite & ingenti exercitu in Palæstinam remittitur, ut Theodosium quidem vinctum in urbem regiam perduceret, Episcopos verò ab eo ordinatos Sedibus suis deiceret, præter Petrum Iberum, pro quo Imperatrix intercesserat. Committitur acre bellum cum Theodosianis: caduntur ex his plurimi, Samaritanis maximè in ipsos debacchantibus. Theodosius cum suis Episcopis pellitur, Petro Ibero ex-

excepto, quem Zacharias comminiscitur, Angeli monitu exules sponte sequutum fuisse. Ubi verò Juvenalis Sedem recepit, Salomon monachus ad ipsum accedens, quasi benedictionem petiturus, sportam pulvere & cinere plenam, ut narrat, super caput ejus effudit, coarguens, quod Synodo Chalcedonensi subscripsisset. Hæc ille: vide Cotelierum in vita S. Euthymii pag. 261. ubi sacrilegi hominis maleficia describuntur, & Evagrius loc. cit. qui Zachariæ historiam in compendium redigens, *hæc ubi comperit Marcianus*, inquit, *primò quidem Theodosium ad se in comitatum perducere jubet. Deinde Juvenalem mittit, ut ea, quæ gesta fuerant, corrigeret: mandans, ut cunctos, qui à Theodosio ordinati fuerant, expelleret. Post adventum igitur Juvenalis, multa tristitia atque acerba contigerunt, quum ex utraque parte fierent quæcumque furor ipsis suggererat.*

Quantum de obitu Zenonis Imperatoris, & de inauguratione Anastasii, fol. 82.

قَبْرُ الْمَلِكِ زَنْوْنٍ مَرْحُومٍ
 الْمَرْحُومِ الْمَلِكِ زَنْوْنٍ
 وَهُوَ مَوْلَا دِيْنَسَافِ
 وَابْنُ دِيْنَسَافِ الْمَلِكِ
 الْمَلِكِ دِيْنَسَافِ الْمَلِكِ
 الْمَلِكِ دِيْنَسَافِ الْمَلِكِ
 الْمَلِكِ دِيْنَسَافِ الْمَلِكِ
 الْمَلِكِ دِيْنَسَافِ الْمَلِكِ
 الْمَلِكِ دِيْنَسَافِ الْمَلِكِ
 الْمَلِكِ دِيْنَسَافِ الْمَلِكِ

Postquam imperasset Zeno, inquit, annos 17. sicut scriptum est supra libro sexto & capitibus in eo contentis, obiit Olympiade 317. anno Græcorum 802. Indiétione 14. feria quarta hebdomadæ majoris: & imperavit Anastasius, qui fuerat Decurio Silentiaris, die nimirum sequenti, ut ex Chronico Alexandrino & Theophane observat Pagius ad annum 491. Quare corrigendus Dionysius, qui in Chronico scribit, Anastasium Imperii

perii gubernacula suscepisse anno
Græcorum 808. Christi 497. Subjun-
git Zacharias de *Joanne Scholastico*
Amidensi, quem Donati cujusdam
fratrem fuisse scribit, & in urbem re-
giam propter Ecclesiæ Amidensis ne-
gotia profectum, ibidem Anastasio
imperium prænuñcialle.

Quintum de expugnatione *Amidæ*,
ibid. Est autem caput quartum idem-
que integrum ex libro septimo Za-
chariæ, cui & quintum eadem de re
subjungitur fol. 87. Convenit autem
Zacharias in hac narratione cum iis,
quæ ex Josue Stylita de Amidæ ex-
pugnatione notavi tom. 1. pag. 274.
sed paulò diffusius res ibidem gestas
describit, quas hic non vacat in com-
pendium redigere, Quatuor tamen
observatu digna occurrunt, Pri-
mum, quod bellum Persarum cum
Hunnis sub Pheroze Rege commis-
sum dicitur anno *Anastasio decimo ter-
tio*, in quo Pherozes ipse periit, &
Cavades in locum ejus substitutus,
in fines Romanorum invasit. Unde
corrigendus Eustathius, qui apud
Evagrium lib. 3, cap. 37. expugna-
tionem Amidæ, quæ sub Cavade
contigit, ad annum Anastasio deci-
mum secundum refert. Alterum de
Joanne Episcopo Amidæ, cujus vir-
tutes & visionem describit fol. 84.

[illegible]

فَلَمَّا نَسُوا مَا فِيهَا جِئُوا لَهَا
وَيَكْفُرُوا بِهَا كَيْفَ فَجَاءَهُمْ
ذُرِّيَّتُهَا أَسَافٌ مَّذَلًا وَقَامَ
فِيهَا كَبْكًا فَمِنْهُمْ رَجُومٌ
وَمِنْهُمْ قَوْمٌ مُّؤْمِنُونَ وَلَقَدْ
جِئْنَا بَنِي إِدْرِسَ مِنْ شِمْكَانَ
وَيَكْفُرُوا بِهَا كَيْفَ فَجَاءَهُمْ
ذُرِّيَّتُهَا أَسَافٌ مَّذَلًا وَقَامَ
فِيهَا كَبْكًا فَمِنْهُمْ رَجُومٌ
وَمِنْهُمْ قَوْمٌ مُّؤْمِنُونَ وَلَقَدْ
جِئْنَا بَنِي إِدْرِسَ مِنْ شِمْكَانَ

Nam paucis ante diebus (quàm Amida expugnaretur à Persis) de vivis discesserat Joannes Episcopus vir castus & purus & honestis moribus prædictus. Hic è monasterio Cartaminensi ad Episcopatum evectus, jejunium, abstinentiam, & pristinos mores haud mutavit, sed noctu diuque in ministerio assiduus erat: divites autem civitatis admonebat tempore famis, & incursionis Arabum, & pestis, eosque adhortabatur, ut frumentum tempore angustiae non absconderent, sed venderent, darentque egentibus, ne fortè ipsum pro hostibus servoarent, ut ait Scriptura, quæ opere impleta est. Huic palam apparuit Angelus stans ad latus mensae Altaris, eique adventum inimicorum prænuntiavit, & quod ipse tamquam vir justus prius colligendus foret, quàm hostes in urbem invaderent. Quæ omnia ipse universo civitatis populo patefecit, ut pœnitentiam agerent, & flagellum evaderent. De eodem Joanne Episcopo vide quæ ex Josue Stylita notavi tom. I. pag. 280. & 283. Tertium, quod ex Zacharia post urbis expugnationem observandum, factum Cavadis Persarum Regis. Hunc, ut Zacharias narrat, Regulus quidam Christianus 𐌕𐌆𐌗𐌊𐌸𐌹𐍂𐌰𐌺𐌹𐍃 regionis Aran rogavit, ut à militum furore immunes esse juberet quotquot in majorem Amidæ Ecclesiam, quæ Martyribus Quadraginta dicata

H erat,

erat, confugissent. Annuit Cavades: quin & ipse Ecclesiam ingredi

voluit. *وَقَدْ سَارَ الْمَلِكُ مَعَهُمْ وَهُمْ
مَعَهُمْ وَهُمْ دَخَلُوا فِي عَمَلِكُنَا بِأَمْرٍ
وَقَدْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا.
وَقَدْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا.
وَقَدْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا.
وَقَدْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا.*

Quumque ibi Domini nostri Jesu, qui instar Galilaei depictus erat, imaginem cerneret, percontatus est, cuiusnam esset. Illis autem Dei Nazarenorum eam esse respondentibus, inclinato ipse coram ea capite, Hic, inquit, mihi dixit: mane, & accipe à me urbem ejusque incolas, quia mihi peccaverunt. Subjungit, Cavadem abstulisse ab ea Ecclesia aurum, argentum, & pretiosam suppellectilem, quæ paucis ante annis ab Isaac *دَخَلُوا*

Barai filio consulari viro ad eandem Ecclesiam ex hæreditate devenerant: sed & optimum vinum, quod cum sua fœce per septem annos ad solem positum œconomi illius Ecclesiæ explicabant, & in lineis pannis in pulverem reductum, in calicem immittere consueverant,

Quartum denique de Amida redemptione. Cavades, inquit, urbe potitus, Eglone ibi militiæ præfecto cum tribus militum millibus relicto, post exactam hyemem aliò secedit. Romani, Patricius nimirum, Hypatius, Celer, Arcobindus, & Justinus (qui postea ad Imperium evectus fuit) cum Persis manus sæpè conferunt: nunquam tamen Amidam obtinere potuerunt. Tentant autem in urbem penetrare per portam *وَقَدْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا.*

que *Mur Zoaræ* appellatur: sed à Persis strenuè repelluntur, qui tamen rerum omnium inopia intra Amidam laborant. Venator quidam,

وَقَدْ دَخَلُوا Gadanas nomine, ex vico *وَقَدْ دَخَلُوا*

Achedorum, Zachariæ ipsi notus, Eglonem Persarum Ducem callidè ex urbe eductum Romanis prodit. Hi Eglonem interficiunt, traditisque Cavadi undecim millibus pondo auri, Amidam recuperant, murosque urbis instaurant. Tum Amida Thomas Episcopus præficitur, cujus ambitionem à Josue Stylita & Dionysio Patriarcha notatam dissimulans Zacharias, ex consilio Donati, qui plurimum apud Anastasium pollebat, ejus electionem peractam narrat: Samuelem præterea quendam ex monasterio *وَقَدْ دَخَلُوا* Catarorum Amidam

arcessitum commemorat, qui Thomæ partes strenuè adjuvabat.

Sextum de ædificatione Dara urbis, fol. 88. Est autem caput sextum libri septimi Zachariæ, cujus hanc summam accipe. Recuperata à Romanis Amida, rogant Duces Anastasium Imperatorem, ut urbem aliquam in confinio Persarum muniret, vel Ammodiam, vel Daram, aut quamlibet aliam. Ille ad Thomam Amida Episcopum rescribit, qui Daram cæteris locis præposuit. Conditur itaque Dara, subministrante expensas Anastasio per Thomam Episcopum, qui hosce Clericos suos

operi præfecit: *وَقَدْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا. وَهُمْ دَخَلُوا.*

Cyrum Adun, & Eutybianum Presbyteros, & Paphnutium, & Sergium, & Joannem Diaconos. Urbi condita primus ab ipso Thoma Episcopus Eutychianus præficitur. Hic Joannem quendam Amidensem, & Abrahamum Bar-chili (qui postmodum Amida Episcopatum tenuit) Presbyteros consecrat: & Joanni quidem Xenodochii curam committit. Decedente verò Eutychiano, Thomas Rhesinensis Abdiæ filius secundus Dara Episcopus creatur. Hic, ut refert

Ejus diebus Marinus quidam Apameensis exstitit, vir vigilans, dexter, operibus sagax, sapiens & doctus. Hic orthodoxam etiam fidem colebat, & Imperatoris amicus, à secretis, & à consiliis erat: qui quum per vicos urbis incederet, aut alicubi sederet, quidquid observatu dignum in mentem ipsi succurrebat, literis mandari jubebat. Præterea atramentarium ad lectulum appensum tenebat, accensa juxta pulvinar lucerna, ut cogitationes suas in charta describere posset, quas orto sole Imperatori significabat, eundem admonens, ut eas executioni manderet. Et quoniam ex Antiochiæ provincia oriundus erat, quæ ab Eustathii Episcopi temporibus vocem, qui crucifixus es pro nobis, primum prædicare tentavit, ipse etiam omni studio Anastasium Imperatorem ad hoc idem peragendum sollicitabat. Quos hominis conatus quum hæretici quidam cognovissent, ipsum catervatim adorti: cur, inquit, terrenos homines inducere vis, ut faciant præter sanctum hymnum, quem Angeli Trinitati offerunt, dicentes, Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus fortis, cujus laudibus pleni sunt cæli & terra? Ad hæc Deus Verbum, qui pro nobis hominibus crucifixus est, in ore ejus apologiam hujusmodi statim præparavit: Angeli quidem hymnum confessionis suæ rectè ad colendam & consubstantialem Trinitatem dirigunt, cumque pro ipsis crucifixum nequaquam prædicant; nos verò in hymno confessionis nostræ crucifixum pro nobis hominibus illum justè dicimus: ex nobis enim, non ex Angelis corpus assumpsit. Atque ita illis quidem os obturavit; Imperatori verò sensum patefecit: qui particulam illam, qui crucifixus es pro nobis, sicut in Antiochena provincia, sic & in urbe regia prædicari jussit. Hæc idè ex Zacharia descripsi, ut causam tumultus Constantinopoli ob Trifagii additamentum excitati exponerem, quam neque Evagrius, neque Theophanes, aliive Scriptores indicarunt: Marinum scilicet Apameensem fuisse, qui Anastasio sug-

gestit, ut ter sanctum hymnum cum novo additamento sic in urbe regia decantari juberet, ut Antiochiæ à Monophysitis canebatur, auctore, non quidem Eustathio Episcopo, ut Zacharias mentitur, sed Petro Fullone, qui primus usurpatum Eustathii fortasse temporibus in Ecclesia Antiochena Trifagium clausula illa corripuit. Quod verò Evagrius lib. 3. cap. 44. ex epistola Severi ad Soterichum scribit, illius seditionis principem atque auctorem fuisse Macedonium & Clerum urbis Constantinopolitanæ, id de priori tumultu intelligit, qui anno 511. sub Macedonio excitatus fuit, dum Severus adhuc Presbyterum ageret in urbe regia, ut apud Evagrium loc. cit. notatur; non de posteriori, qui anno sequenti sub Timotheo Constantinopolitano Episcopo contigit, de quo Zacharias, Theophanes, aliique scribunt.

Octavum de obitu Ariadnæ Imperatricis, fol. 90. Est pars capitis 13. ex libro 7. Zachariæ. Ariadne autem obiisse dicitur anno Græcorum 824. Christi 513. postquam quadraginta annos in Imperio egisset. Id contigisse duobus post annis refert Marcellinus in chronico, hoc est, sub Anthemio & Florentio Coss. anno Christi 515. & quidem non XL. sed LX. annis in Palatio exactis. Vide Pagium ad prædictum annum numero 4.

Nonum de obitu Anastasii Imperatoris fol. 91. Est pars capitis 14. lib. 7. Zachariæ. Obiisse dicitur die 9. Julii, ut ex Chronico Edeffeno observavi in priori tom. pag. 408. Paulò antea narrat Zacharias, Hierosolymis in festo sanctæ Crucis die 14. Septembris homines canina rabie agi cæptos fuisse: Constantinopoli autem in locum Timothei Episcopum ordinatum Joannem, postquam is sex, vel septem annos eam Ecclesiam tenuisset.

Decimum de Martyribus Homeritis, cod. fol. 91. Est integra epistola Simeonis Episcopi Beth-Arsamenensis ad Simeonem Gabulæ Archimandri-

Itaque missus fuit hic Rufinus & Hermogenes Magister Indictione 1 cum Epistolis ad Chosroem, quem pluribus alloquuti sunt. Et quoniam Rufinus iste notus ibi erat, utpote qui saepe ad Cavadem allegatus fuerat, ejusque amorem sibi conciliaverat, & optimates regni multis muneribus affecerat; Regina verò Chosroe mater summo eundem amore prosequabatur, eo quod consilium Cavadi dedisset, ut filio suo regnum traderet: gratiam insuper curationis suae post Deum beato Moyse Tarmelensi debebat; idcirco filium suum pro pace enixè rogavit: qui quum auri summam à Justiniano Imperatore cum Rufino & Hermogene legatis sibi missam accepisset, pax facta est & scriptis obsignatisque libris confirmata: visusque sunt in caelo sidera 2 exultantia, rem novam! Erat autem 3 aestas 3 Indictionis; duravitque (hæc pax) sex vel septem annos usque ad tertiam Indictionem, quæ in annum Christi 540. incidit: eo enim anno Chosroës rupto fœdere in fines Romanorum invasit, & Daram, Suram, Alepum, Antiochiam, Seleuciam, Daphnem, atque Apameam expugnavit, ut refert Evagrius lib. 4. cap. 25. & 26.

Decimum tertium de controversia Julianum inter & Severum orta circa corpus Christi, corruptibile ne, an incorruptibile dicendum sit, fol. 98. ubi Zacharias fragmentum ex utriusque epistolis recitat.

Denique de Romæ expugnatione sub Totila Gothorum Rege fol. 100. quæ contigit anno Justiniani vigesimo, Christi 546. ut ostendit Pagius ad annum 547. à num. 1.

Hucusque Zacharias in Codice Syriaco Vaticano 24. cui tres narra-

tiones recentiori caractere subjiciuntur. Prima fol. 101. de Daræ expugnatione sub Chosroë Persarum Rege anno Græcorum 884. Christi 573. de qua Evagrius loc. cit. Theophanes ad annum Incarnationis secundum Alexandrinos 565. & Theophylactus lib. 3. cap. 10. Altera de Apamea ab eodem Chosroë expugnata, fol. 104. Tertia de his mille virginibus, quæ ne in barbarorum manus devenirent, in rapidum flumen se præcipites egere, fol. 105. Quis autem harum narrationum auctor sit, non liquet.

CAPUT VIII.

Jacobus Baradaeus Episcopus Edesse.

ACOBUS, Syris

Baradaeus, Græcis
Ζάβζαλος Zanzalus
nuncupatus, Edes-

I.
Jacobus Baradaeus ex Monacho Phasiltæ Episcopus Edesse.

senæ incubavit Ecclesiæ post Adriani mortem anno Græcorum 852. Christi 541. ut in priori tom. pag. 424. ex accuratissimis Syrorum Scriptoribus observavi. Monachum prius egerat in Monasterio Phasiltensi, teste Dionysio in Chronico his verbis:

Ἰακώβος ὁ ἐκ τῆς Φασίλης
ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Εἰσέσει
ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Εἰσέσει
ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Εἰσέσει

Anno Græcorum 862. claruit Jacobus Edesse Episcopus, ex Monasterio Phasiltæ,

Epi-

NOTÆ.

1 Indictione: nimirum decima, ut ex Chronico Edesseño liquet, ubi id factum refertur anno Græcorum 843. Christi 532. in quem Indictio decima incidit. Vide tom. 1. pag. 416. Erat tunc sextus Justiniani Imperii annus, ut notat Procopius lib. 1. de bello Persico: cui repugnat Marcellinus in Chro-

nico, dum pacem cum Persis sanctam affirmat Justiniano III. Cos. hoc est, anno 533.

2 Sidera. Eadem fere Theophanes ad annum 5. Justiniani.

3 Aestas. Mense Elul, seu Septembri id factum narratur in Chronico Edesseño: ex quo corrigendus Pagius, qui ad annum 533. num. 5. scribit pacem cum Persis initam ante Kalendas Aprilis.

De scriptoribus Syris Monophysitis

Itaque missus fuit hic Rufinus & Hermogenes Magister Indictione 1 cum Epistolis ad Chosroem, quem pluribus alloquuti sunt. Et quoniam Rufinus iste notus ibi erat, utpote qui saepe ad Cavadem allegatus fuerat, ejusque amorem sibi conciliaverat, & optimates regni multis muneribus affecerat; Regina verò Chosroë mater summo eundem amore prosequabatur, eo quod consilium Cavadi dedisset, ut filio suo regnum traderet: gratiam insuper curationis suae post Deum beato Moyse Tarmelensi debebat; idcirco filium suum pro pace enixè rogavit: qui quum auri summam à Justiniano Imperatore cum Rufino & Hermogene legatis sibi missam accepisset, pax facta est & scriptis obsignatisque libris confirmata: visusque sunt in caelo sidera 2 exultantia, rem novam! Erat autem 3 aestas 3 Indictionis; duravitque (hæc pax) sex vel septem annos usque ad tertiam Indictionem, quæ in annum Christi 540. incidit: eo enim anno Chosroës rupto fœdere in fines Romanorum invasit, & Daram, Suram, Alepum, Antiochiam, Seleuciam, Daphnem, atque Apameam expugnavit, ut refert Evagrius lib. 4. cap. 25. & 26.

Decimum tertium de controversia Julianum inter & Severum orta circa corpus Christi, corruptibile ne, an incorruptibile dicendum sit, fol. 98. ubi Zacharias fragmentum ex utriusque epistolis recitat.

Denique de Romæ expugnatione sub Totila Gothorum Rege fol. 100. quæ contigit anno Justiniani vigesimo, Christi 546. ut ostendit Pagius ad annum 547. à num. 1.

Hucusque Zacharias in Codice Syriaco Vaticano 24. cui tres narra-

tiones recentiori caractere subjiciuntur. Prima fol. 101. de Daræ expugnatione sub Chosroë Persarum Rege anno Græcorum 884. Christi 573. de qua Evagrius loc. cit. Theophanes ad annum Incarnationis secundum Alexandrinos 565. & Theophylactus lib. 3. cap. 10. Altera de Apamea ab eodem Chosroë expugnata, fol. 104. Tertia de his mille virginibus, quæ ne in barbarorum manus devenirent, in rapidum flumen se præcipites egere, fol. 105. Quis autem harum narrationum auctor sit, non liquet.

CAPUT VIII.

Jacobus Baradaeus Episcopus Edesse.

ACOBUS, Syris

Baradaeus, Græcis
Ζάβζαλος Zanzalus
nuncupatus, Edes-

I.
Jacobus Baradaeus ex Monacho Phasiltæ Episcopus Edesse.

senæ incubavit Ecclesiæ post Adriani mortem anno Græcorum 852. Christi 541. ut in priori tom. pag. 424. ex accuratissimis Syrorum Scriptoribus observavi. Monachum prius egerat in Monasterio Phasiltensi, teste Dionysio in Chronico his verbis:

Ἰακώβος ὁ ἐκ τῆς Φασίλης
ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Εἰσέσει
ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Εἰσέσει
ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Εἰσέσει

Anno Græcorum 862. claruit Jacobus Edesse Episcopus, ex Monasterio Phasiltæ,

Epi-

NOTÆ.

1 Indictione: nimirum decima, ut ex Chronico Edesseño liquet, ubi id factum refertur anno Græcorum 843. Christi 532. in quem Indictio decima incidit. Vide tom. 1. pag. 416. Erat tunc sextus Justiniani Imperii annus, ut notat Procopius lib. 1. de bello Persico: cui repugnat Marcellinus in Chro-

nico, dum pacem cum Persis sanctam affirmat Justiniano III. Cos. hoc est, anno 533.

2 Sidera. Eadem fere Theophanes ad annum 5. Justiniani.

3 Aestas. Mense Elul, seu Septembri id factum narratur in Chronico Edesseño: ex quo corrigendus Pagius, qui ad annum 533. num. 5. scribit pacem cum Persis initam ante Kalendas Aprilis.

II.
Monophysita-
rum sectam mi-
rifice propa-
gat.

Episcopatum adeptus, Monophy-
sitaram partes acerrimè propugna-
vit, adeò ut eosdem in varias factio-
nes scissos diversaque nomina sortito-
rum, in unam sectam colligere, de-
que suo nomine *Jacobitas* appellare
potuerit. Præerat tùm Orthodoxis
Antiochenus Patriarcha Ephræm A-
midensis; Monophysitis verò Ser-
gius, primus eorundem post Seve-
rum Patriarcha, quem ab anno Græ-
corum 850. ad annum 861. cathe-
dram erroris tenuisse, affirmat Dio-
nysius. Eo sublato, conveniunt sec-
tarii, ut alterum Patriarcham sibi
præficerent. Primas in hoc concilia-
bulo tenuit Baradæus, qui manu sua
Paulum quendam ordinavit, uti ad-
notatur in fragmento historiæ Eccle-
siasticæ Dionysii Patriarchæ ad cal-
cem operum Joannis Philoponi Co-
dice nostro Syr. 14. in hæc verba:

هنا قدامنا فيهم قديسنا
بولسنا من حقه وبقا:

Hic Paulus Antiochiæ Patriarcha or-
dinatus fuit à Jacobo Baradæo: nec
mirum: Edessenam enim Ecclesiam
occupabat, primariam scilicet in Me-
sopotamia, ubi Syri à legitimo An-
tiochiæ Præsule desciverant, Se-
dem.

III.
Quid de ipso
Nestoriani.

Renaudotius ex Mari Salomonis
filio, & ex Amro ejus abbreviatore
Nestorianis historicis, paradoxa pla-
nè de Baradæo refert tom. 2. Lit.
Orient. pag. 342. *Sublato*, inquit,
à vivis Severo, olim Antiochiæ Pa-
triarcha, Baradæus mirifice sectam
ejus per totam Syriam propagavit, ac
præsertim Tagriti, quæ urbs est in
Armenia finibus, & aliis in locis.
Illic magnam Jacobitarum cædem fe-
cit Pherozes Persarum Rex: & ex ea
se surripuit Baradæus, habituque Su-
ffi, sive Religiosi Persæ, evasit. Co-
mites fugæ duos habuit, Georgium &
Gregorium, quos ille Episcopos, il-
lum ipsi Patriarcham ordinaverunt.
Quumque passim ordinationes faceret,
quocumque transibat, ajunt eum Sa-
cerdotes & Diaconos octoginta mille

ordinasse, longo vitæ decursu, quum
septuaginta tres annos impleverit.
Nugæ Nestorianorum, qui Bara-
dæum Jacobitis ipsis reclamantibus
Patriarcham faciunt, quum Episco-
pus Edessæ decesserit: Cædem insu-
per orthodoxorum à Pheroze Rege,
instigatione Barsumæ Nilibeni, fa-
ctam, quam ex Beth-Arsamenis to. 1.
pag. 351. descripsi, de Jacobitis
perperam intelligunt.

Nec minus nugantur Jacobitæ in
ms. Codice Arabico Collegii Maro-
nitæ de Urbe, de laudibus *Jaco-
bitarum*, seu de Fide Syrorum inscri-
pto, dum fol. 46. Jacobi sui gesta
& obitum his verbis referunt, quæ
licet pura puta sint commenta, in
gratiam tamen studiosorum Antiqui-
tatis Ecclesiasticæ, ut quid ea gens
de suo primipilo fabuletur, comper-
tum habeat, hic describere operæ

pretium duco. ما لي ما امدح الملك
الحارث البدوي الذي تعصب للامانة الارثوذكسية
وذهب مار يعقوب البرادعي من القسطنطينية
وزكره على النياق العهدية واصله الى مدينة
المرسان الرومانية. ومضى من السرا وكوز لهم
مطران. وسار في الدنيا كلها ودخل الى بلاد
الشرق وكوز فيها قسوس كثير وشمامسة. ومضى
ايضا الى بلاد الشام وكوز لهم مطران على
السواحل كلها. وكان المطران يسمى في كرايته
ديوسقورس والى زماننا هذا عندنا تواريخ تشهد
بذلك. وايضا دخل الى بلاد القبط وكوز لهم
قسوس كثير وشمامسة وبطرك لاسكندرية وبطرك
لانطاكية. ودخل ايضا الى بلاد النوبة والى بلاد
الحبشة. وجملة ما كوز من الكهنة والشمامسة
ماية الف قسيس وشماس. وعشرين اسقف.
ومطران. وبطركين. وبعد ذلك تسج في بيرة
الاسقيط بين القديسين في الدبر الذي فيه
جسد مار يوحنا المعمدان المنتقل من مدينة
جمن الى بيرة الاسقيط. وهناك ايضا مدفون
شعر مريم الحاطية التي دعت اقدام سيدنا
بالطيب ومعهنهما شعر واماها. وكانت طابفة
الملكية يبغضوا مار يعقوب لاجل دخوله الى
بلاد الحبشة. واما يوسطيان كان قد حبس
قثمانية اب اساقفة ومطارنة في السجن وكان يقول

لعم

IV.
Jacobitarum
fabulæ de Ba-
radæi gestis.

لعم ارجعوا الى امانة مجمع خلقدونية التي بالمجمع الرابع فما فعلوا يرجعوا اليه ولا الى مخالفة. فاما الابعات جميعهم لما راوا ان الامانة الارتدكية اذا ماتوا الابعات في الحبس فما كان يعود لامانة الارتدكية خبر فطلبوا من الله ان يبقى لهم من اهل الامانة الارتدكية فضلة. فتبقى مار يعقوب البرادعي وقد كان قسيس. فكرهه الابعات جميعهم ثم كرره ناردسيوس برى الملكة ثاوديرة في بيعة. ثم بعد ذلك ايدوه الابعات من طاعة الحبس واعطوه دستور يكررو في جميع مراعيهم. فاما الملكة ثاوديرة امرأة يوسطينيان القبطية فلما صعبت ان مطران الحبشة مات وكرزوا الملكية واحدا غيره على بلاد الحبشة فارسلت الى القبط واعلمتهم بذلك. فارسلوا الى مار يعقوب البرادعي واعلموه بذلك واعلموه ان ملك سواكين هو الذي ماسك باب الحبشة. فلما وصل اليه ذلك المطران الرومي الملكي ومعه الف خيال ومدايا يقال الخ.

Quibus encomiis celebrabo Aethiam Beduitam Regem, qui orthodoxae fidei zelo ductus, Mar Jacobum Baradaem ex urbe Constantinopolitana rapuit, dromedariisque impositum in urbem Syrorum Edeßam perduxit &c. Profectus est autem Edeßa, postquam Archiepiscopum ipsis ordinasset, perque universum mundum discurrens, Orientales regiones lustravit, ubi plurimos Presbyteros & Diaconos ordinavit. In Syriam quoque se contulit, & Archiepiscopum ibidem maritimis regionibus consecravit: erat autem nomen ejus, dum impositionem manus acciperet, Dioscorus: qua de re testes habemus Annales ad nostram usque aetatem perductos. Præterea adiit regionem Coptorum, quibus & complures Presbyteros & Diaconos instituit: Sed & Patriarcham Alexandriae constituit, & alterum Patriarcham Antiochia. Nubiam insuper, & Aethiopiam perlustravit. Numerus autem eorum, qui ab ipso ordinati sunt, hic est. Presbyteri & Diaconi centum milia: Episcopi viginti: Archiepiscopus unus: Patriarchæ duo. Demum inter sanctos requievit in deserto Scetensi in Monasterio, ubi est corpus Sancti

Joannis Baptistæ ex urbe Emesa illuc translatus; ibi etiam servantur Capilli Mariæ peccatricis, quæ pedes Domini aromatibus unxit, & capillis capitis sui terfit. Gens autem Melchitarum in Mar Jacobum exarsit, quod in Aethiopiam pervasisset. Justinianus vero octingentos Patres Episcopos & Archiepiscopos in carcerem detruserat, persuadere eis conatus, ut ad Chalcedonensem quartæ Synodi fidem transirent. At illi sententiam ejus amplecti recusarunt. Timentes autem, ne si omnes in carcere morentur, fides orthodoxa una cum ipsis periret, enixè Deum rogarunt, ut reliquias religionis Catholicæ servaret. Superfuit igitur Mar Jacobus Baradaeus, qui tàm Presbyter erat. Electus verò ab eorum Patrum cætu, ordinationem jussu Theodora Imperatricis à Theodosio in Ecclesia suscepit: quam & postea Patres ex fenestra carceris confirmarunt. Ab his autem facultatem obtinuit, ut prædicationis munus in cunctis eorum Diæcesibus exerceret. At Theodora Imperatrix Justiniani uxor, genere Aegyptia, quum accepisset Archiepiscopum Aethiopiæ de vivis decessisse, & alium in ejus locum à Melchitis ordinatum, misso ad Coptos nuncio, eisdem hac de re certiores reddidit. Illi verò Mar Jacobo Baradaeo rem totam significant, subduntque Regem Suachinorum Aethiopiæ claves tenere. Reliqua retuli tom. 1. pag. 384. Perpetua ineptiæ, conficta Archiepiscopi Edeßeni, qui dum Baradaeus viveret, non alius certè præter ipsum fuit, ordinatio: nec minus fabulosa Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum, Presbyterorum, & Diaconorum institutio: quis enim ab homine Syro, qui nunquam Patriarcham egit, tot lustratas regiones, totque ordinationes factas crederet? & quidem sub Justiniano Imperatore in Monophysitas non bene animato. Quid quod res ab Alexandrinis Coptorum Patriarchis in Aethiopia gestas, de quibus ex Joanne Asiæ Episcopo Dionysius Jacobita-

bitarum Patriarcha scribit, in Baradæum suum mendacissimus hic scriptor confert, eumque à Theodosio ordinatum comminiscitur, quem à Sergio illius factionis in Syria Præfule impositionem manus accepisse constat: in deserto verò Scetenſi eundem obiisse affirmat, qui Edessæ in Mesopotamia ex communi Jacobitarum sententia mortuus & sepultus fuisse dicitur. Illud præterea de corpore S. Joannis Baptistæ in Scetenſi cœnobio conservato, Rufino repugnat, qui lib. 2. hist. Eccl. cap. 8. id sub Juliano Apostata in Sebaste Palæstinæ urbe combustum narrat, ejusque caput Sozomenus lib. 7. c. 21. sub Valente Imperatore in Pantichium, qui locus est in agro Chalcedonenſium, & sub Theodosio magno Constantinopolim translatum fuisse testatur. Quod denique de Aretha Arabe ad solvendum è captivitate Jacobum Constantinopolim profecto dicitur, ex aliis recentiorum Jacobitarum historiis confarcinatum est, & ad Baradæi tempora perperam traductum. Nam Joannes Antiochenus illius gentis Patriarcha circa annum Christi 960. Byzantium à Romæorum Imperatore victus perductus fuisse perhibetur in Codice Arabico Clementino-Vaticano 23. qui *Fides Patrum* inscribitur, tom. 1. Bibliotheca nostræ Orientalis pagina 625.

V. Obiit anno Græcorum 889. Christi 578. postquam Edessenam Sedem per annos 37. tenuisset, ut narrat Dionysius in Chronico, cujus verba retuli tom. 1. pag. 424. Ejus memoriam colunt Jacobitæ in Calendario ad diem 28. Nov. 21. Mart. & 31. Julii. Eundem in Divina Liturgia & in Professione Fidei, quæ ab ordinandis exigitur, in Patrum Doctorumque numerum referunt, eoque veluti parente gloriantur: ab hoc enim Jacobo *Jacobi*æ sunt dicti, uti adnotatur in Codice Syriaco Nitriensi Clementino-Vaticano 3. fol. 153. & in Codice Syr. Vaticano 26. ad diem 31. Jul. in hæc verba:

Tom. II.

يَعْقُوبُ خَدْوُوكُنْا وَهَ وَهَ وَهَ
مَدِينَةُ الْيَمِينِ:

Jacobus Baradæus, à quo Jacobitæ nuncupati sumus: & Nicephorus lib. 18. cap. 52. Jacobitæ, inquit, sunt nominati, propterea quod ei, quem dixi, Monophysitarum hæresis studio Jacobo adhererent: quod & de Jacobitarum nomine tradunt, præter cœvum Baradæo Anastasium Synaitam, qui hujusce hæreseos frequenter meminit in Odegi, aliarum etiam Nationum Scriptores cum antiqui, tum recentiores.

Quare audiendi non sunt Jacobitarum nonnulli, qui ad propulsandam hujusce nominis invidiam, ex S. Jacobo Apostolo fratre Domini originem suam falsò petunt, ut notat F. Naironus in Evopl. pag. 40.

Georgius Elmacinus Homaidus to. 1. Chronicorum, quem Erpenius ineditum reliquit, tres de Jacobitarum denominatione opiniones referens, in eam demùm sententiam concedit, ut dicat, id nomen ex Dioscoro Alexandrino Patriarcha, qui in sæculo *Jacobus* dicebatur, derivatum fuisse: sic enim scribit Cod. Berœen. 7.

وقيل إنما صيروا يعقوبية لأن
ديوسقورس كان اسمه يعقوب في العلمانيين فكان
يكتب إلى المؤمنين وهو في النقي ويوصيهم بأن
يثبتوا على أمانته المسكين المنفي يعقوب وقيل
إنما كان له تلميذ اسمه يعقوب وكان هو في النقي
ورسله إلى الشعب ليثبتهم على الأمانة. فنسبوا
إليه. وقيل إن يعقوب كان تلميذا لماوريس
بطورك مدينة انطاكية وكانت أمانته موافقة
لأمانة ديوسقورس فكان الأب لماوريس يرمس
يعقوب تلميذه إلى المؤمنين ويثبتهم على أمانة
ديوسقورس فنسبوا إليه:

Dicuntur autem Jacobitæ, quod Dioscorus nomen Jacobi apud seculares gereret. Nam quum in exilio esset, literas ad fideles dabat, monens eos, ut in fide pauperis & exulis Jacobi manerent. Alii ferunt, eum habuisse discipulum quendam, Jacobum nomine

I

mine

V.
Ejus obitus, &
derivatum ab
eo Jacobitarum
nomen.

mine, quem ipse, dum exul esset, ad populum mittebat, ut eos in fide confirmaret: ab hoc autem Jacobo nomen illos traxisse. Alii denique censent, Jacobum Severi Patriarchæ Antiocheni discipulum fuisse, cujus fides Dioscorianæ consentanea erat. Et hunc quidem Jacobum, ajunt, Pater Severus ad fideles allegabat, ut eos in fide Dioscori corroboraret: Unde Jacobitarum nomen ipsis impositum. Et pag. 391. sententiam Eutychii Alexandrini refert & refellit, inquiens:

وقال سعيد ابن بطريق وكان لساوريس تلميذا اسمه يعقوب البرادعى فكان يطوف البلاد ويرد الناس الى مقالة ديوسقورس وساوريس. وقال ان اليعاقبة منسوبين الى يعقوب هذا وليس الامر كما قال. لان اليعاقبة سموا يعاقبة من عهد ديوسقورس وقد شرحنا ذلك مقدما:

Ait Said (Eutychius) Patricii filius: Severus discipulum habebat nomine Jacobum Baradæum, qui omnes circumquaque regiones lustrabat, ut homines ad Dioscori & Severi sententiam traduceret. Ab hoc, inquit, Jacobo nomen Jacobitarum derivatum est. Verum non ita se res habet: nam Jacobitæ à Dioscori usque temporibus nomen hujusmodi sortiti sunt: quod tamen est adeo falsum, ut ante Baradæi Jacobitatem ne vestigium quidem Jacobitarum in ullis tam Monophysitarum, quam Catholicorum monumentis appareat.

VI.
An Trinitatem personarum in divinis negaverit.

Prateolus lib. de sect. heret. verbo Jacobitæ ex Bernardo Luxemburgo refert, Jacobum Zanzalum Jacobitarum authorem sacrosanctam Trinitatem minimè credidisse, sed unam dumtaxat in divinis esse personam docuisse, adeoque Crucis signum digito uno pinxisse. Verum quum antiquorum Scriptorum nemo hunc errorem Baradæo tribuerit, non video, unde Luxemburgus & Prateolus illum eruerint. Qui è Monophysitis trinitatem naturarum in divinis asseruit Joannes Philoponus, ab omnibus illius ævi auctoribus notatus & exagitatus fuit. Jacobum ergo Sabellianæ impietati monophysiticam

luem miscentem cur silentio præterjissent Ephræm, & Anastasius Antiocheni, Eulogius Alexandrinus, aliique, qui intima illius hæreseos receptacula rimati sunt, & nullum alium Jacobo ejusque affectis errorem præter monophysitismum adscribere? Audi Nicephorum lib. 18. cap. 52. qui Baradæum circa mysterium quidem Incarnationis errasse, non circa Trinitatem personarum disertè affirmat. Hic, inquit, Eutychetis, & Dioscori, Cnaphæique Petri atque Severi dogmate recepto, magnopere id apud Syros propagare studuit. Et infra loquens de Jacobitis ejus sectariis: Postea verò aliud etiam hæresum examen ad se pertraxere, quæ Trinitatem consubstantialem credentes, unam naturam post unionem in Christo esse docuerunt. Consule ejusdem Baradæi Liturgiam apud Renaudotium to. 2. pag. 333. ubi tres in Deo personas non uno in loco agnoscit. Prateoli hallucinatio inde orta, quod Crucis signum à Jacobitis unico digito formari audierit. Verum id fieri ab ipsis ut unicam in Christo naturam, non ut unam in divinis personam designent, testis est locupletissimus David Pauli filius Episcopus Jacobita apud F. Naironum Evopl. pag. 30. cui adde Petrum Meligensem, Petrum alterum Abusciocum Abicaramum, & Abulbarcatum ben-Cabar Ægyptios auctores in Cod. Arabic. Clementino-Vatican. 30. 31. & 2. in priori tom. Biblioth. nostræ p. 626. & 633.

Duplex Jacobi cognomen legitur apud Scriptores. Græci Zanzalum vocant, teste Nicephoro loc. cit. ubi hanc causam reddit, Zanzalus dictus est, propter summam tenuitatem; for-

tasse à voce زانل Zalil, vel زانل

Dhalil cum Daleth tenui, quæ pauperem & tenuem inter alia significat apud Syros, atque Arabas. Syri

برادعى Burdojo, & Arabes برادعى

Baradei appellant: cujus cognominis

VII.
De Baradæi, & Zanzali cognomine.

nus Etymon à voce **حَرْوُجْدَا** Bur-
daato, & **برده** Bardaa, quæ clitel-
lam lacerumque pannum designat, pe-
tendum est: Baradai enim, ut in-
quit Eutychius Alexandrinus tom. 2.
Annal. pag. 147. appellatus est, quod ei
amictus erat à centonibus al-Baradai,
sive dorsualium, quæ jumentis inferni
solent, ut indicant etiam verba Ca-
techismi Jacobitici, quæ refert Nai-
ronus in Evoplia pag. 42. David Ar-
chiepiscopus Maronita in libro Con-
stitutionum Cod. Arab. Clementino-
Vatic. 76. ab urbe Bardaa Baradæum
dictum existimat: sic enim ait cap. 1.

ثم اليعاقبة وفى المدينة الى يعقوب النى كان
من مدينة تدعى البردة ولذلك يقال
لـ يعقوب البرادى :

Tum Jacobitica (secta) quæ refer-
tur ad Jacobum, qui erat ex urbe qua-
dam nomine Bardaa, unde dictus est
Jacobus Baradæus. Hujus urbis me-
minit auctor Geographiæ Nubiensis
Par. 6. Clim. 5. cujus verba refert
Naironus Evopl. pag. 42. Verum
urbs Bardaa longè post Jacobum
condita est, nimirum circa annum
Christi 705. sub Abdalmalecho Me-
ruanis filio, teste Gelaleddino Asiu-
tensi in Chronico Chalipharum Cod.
Arab. Clem. Var. 46. fol. 80. in hæc
verba: وفى سنة خمس وثمانين ببيت مدينة:

أردبيل ومدينة برده بنامها عبد العزيز بن
حاتم بن النعمان الباهلى :

Anno Hegiræ 85. edificata fuit urbs
Ardabel, & urbs Bardaa, quas con-
didit Abdalaziz filius Hatemi filii
Naaman Babelitæ.

Scripsit Anaphoram, de qua hæc
Edenenfis cap. 7. num. 9. **حَرْوُجْدَا**

حَرْوُجْدَا **مَدِينَةُ** **بَرْدَا** **وَهِيَ** **مَدِينَةُ**

الْمَدِينَةِ **الْمَدِينَةِ** **الْمَدِينَةِ** **الْمَدِينَةِ**

الْمَدِينَةِ **الْمَدِينَةِ** **الْمَدِينَةِ** **الْمَدِينَةِ**

الْمَدِينَةِ **الْمَدِينَةِ** **الْمَدِينَةِ** **الْمَدِينَةِ**

الْمَدِينَةِ **الْمَدِينَةِ** **الْمَدِينَةِ** **الْمَدِينَةِ**

الْمَدِينَةِ **الْمَدِينَةِ** **الْمَدِينَةِ** **الْمَدِينَةِ**

Tom. II.

Jacobus Baradæus ex monasterio Pha-
sita, Episcopus Edesiæ, à quo gens
Jacobitica nomen trahit, condidit
Anaphoram, cujus initium, Deus
Pater pacis sanctissime. Exstat ms.
in Cod. Nitr. 3. fol. 153. prodiit au-
tem Latine per Renaudotium tom. 2.
pag. 333.

Abraham Ecchellenfis, Faustus
Naironus, & ex iis Gulielmus Cave
tom. 2. hist. lit. pag. 110. Baradæo
adjudicant Catechesim, quæ quasi
totius fidei Jacobitica norma est, in-
quiunt, & fundamentum. Ex ea quæ-
dam profert Ecchellenfis in Euty-
chio vindicato Par. 2. cap. 26. pagi-
na 280. 283. Naironus Evopl. pagi-
na 28. 29. 35. 41. & Dissert. de Ma-
ronitis pag. 21. 38. & 39. Exstat Ara-
bicè, Syriacis tamen literis exarata,
in Biblioth. Collegii Maronitarum
de Urbe, hoc titulo prænotata:

هذه إمانة اليعاقبة الذين يسمون السريان :

Hæc est fides Jacobitarum, qui Syri

appelluntur. Initium: قال القديس مار :

يعقوب البرادى راس إمانة اليعاقبة السريان

والقبط والحبش بعدما وقعت الاختلافات

بين السريان الخ :

Ait Sanctus Mar Jacobus Baradæus

Archiepiscopus Jacobitarum, Syro-
rum, Coptorum, & Ethiopum: post-

quam dissidia inter Christianos oborta
sunt &c.

Catechesi subnectitur in eodem

Codice Encomium in Jacobitas fol.

36. ex quo Naironus Evopl. pag. 57.

locum citat de processione Spiritus

Sancti ex Patre Filioque: inscribitur

مبسر على الامانة السريان :

Sermo de Fide Syrorum. Initium:

بديت اشرح إمانة اليعاقبة :

Fidem Jacobitarum exponere aggre-

dior.

Demum in eodem Codice fol. 370.

Baradai nomine inscribitur Homilia

Arabica de Annunciatione B. M. V.

cujus titulus: مبسر من القديس مار

يعقوب البرادى صاحب الملة اليعاقبية قاله

على I 1 j

IX.

An sit Auſtor
Catecheſis, En-
comit in fidem
Jacobitarum,
& Homiliæ de
Annunciatione
B. V.

De scriptoribus Syris Monophysitis

وانه مقترب بالانبياء متحد بالجوهر الخ مثل هذا الكلام كتب به دميانس البطرك الى بطرس بطرك انطاكية . وكان بطرس المذكور مثل الافة الصبا التي تمد ادنيها فلا تجمع كلام الجاوي ولا درا يصنعه حكيم بل بقى مدمى على فكره الضال ويعترف بلسانه الذي يستحق القلع ما الحاجة الى تسمية الثالث وكان يقسم الثالث الغير منقسم فصار بين المصريين والمشرقيين خصومة بسبب هذا . واقاموا هكذا عشرين سنة مختلفين بغير اتفاق حتى رحم الله شعبه الذي هو مهمتهم في كل حين وتصف غير المخالف وابداه من السلام :

Quum autem Pater Patriarcha Theophilus ad Dominum migrasset, congregati Antiocheni virum quendam de Ecclesia Sacerdotem, Petrum nomine, in Patriarcham elegerunt. Erat is gravi corde, obtusa mente, perturbatis operibus, recta fidei adversarius &c. De unitate autem inter duas Sedes scripsit Petrus epistolam Synodicam ad Patrem Damianum Patriarcham, ut consuetudo ferebat: quam quum ille accepisset, letatus est, & Episcoporum Concilium indixit. Quum verò contentos in ea sermones examinaret, deprehendit, Petrum in confessione sanctae Trinitatis offendisse. Qua igitur pollebat sapientia atque mansuetudine, conatus est prædictum Petrum ab errore revocare, ne divideretur Ecclesia, neve unitas, quæ inter duas Sedes viguerat, scinderetur. Scripsit autem ad eum sermonem, quo omnium hæreticorum catalogum recensens, traditam à Severo Patriarcha doctrinam exponebat, ut quæ quidem esset recta fides cognosceret, mentem verò suam à præconcepta falsa opinione advocaret. Nam Petrus extranea sapientia usus affirmabat, non oportere Trinitatis mentionem fieri, quum tamen omnes Ecclesiæ Doctores, & sapientissimus Cyrillus, quique ipsum usque ad hujus Patris Damiani tempora subsequuti sunt, oppositum constanter doceant, sacrosanctam Trinitatem in libris suis expressè consistentes tres esse personas & unam naturam, unam Deitatem creatricem, in qua nihil

creatum, quæque in personis distincta sit, una in substantia &c. Hæc & similia scripsit Damianus Patriarcha ad Petrum Patriarcham Antiochiæ. At ille instar aspidis surdæ & obturantis aures suas, ne audiat vocem incantantis, & tamquam egrotus, qui præscriptum à medico pharmacum aversatur, ab erronea sua cogitatione haudquaquam recedens, lingua quæ præcideretur digna, ajebat, non oportere Trinitatem nominare: indivisibilem enim Trinitatem dividebat. Quamobrem Aegyptios inter & Orientales dissensio nata est: manseruntque sic discordes viginti annos, donec misertus Deus populi sui, cuius curam semper gerit, refractarii illius vitam præcidit, eumque ex hoc sæculo sustulit. Hucusque Mokassus in cap. de Damiano, quem trigessimum quintum Patriarcham nominat. Eadem de Petro repetit cap. sequenti, ubi de Anastasio Damiani successore, quem scribit apud Athanasium Petro fuisse, & per literas egisse, ut dissentientes ab Aegyptiis ejusdem Petri causa Orientales conjungens, schisma illud, quod per annos viginti duraverat, tolleretur, idque feliciter ipsum assequutum affirmat.

Verum ea in controversia Damianum Alexandrinum, non Petrum Antiochenum à veritate aberrasse liquet ex singulari Opere mox citando, quod idem Petrus de Trinitate adversus Damianum exaravit, ubi Damianus quidem manifesti erroris convincitur, dum personas cum proprietatibus in divinis confundit, Petrus verò orthodoxam hac in re doctrinam tuetur, ut infra ostendam.

Aliam Petrus eamque gravissimam quæstionem circa Incarnationis mysterium cum Stephano, Probo, & Joanne habuit, quæ multorum dissidiarum, & Gubensis etiam Concilii causa fuit. Hanc refert Dionysius Patriarcha in historia Ecclesiastica, cujus fragmentum ad calcem Codicis Syriaci Clementino-Vaticani 14. accipe,

IV.
Alia Petri cum Probo, Joanne, & Stephano controversia de Incarnatione.

Ex

[illegible]

١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١
 ٥١٢
 ٥١٣
 ٥١٤
 ٥١٥
 ٥١٦
 ٥١٧
 ٥١٨
 ٥١٩
 ٥٢٠
 ٥٢١

Ex Ecclesiastica historia Dionysii Patriarchæ de Probi & Joannis Abbatis apostasia à fide.

Sophista quidam, Stephanus 1 nomine, erat in urbe Alexandrinorum. Hic aiebat, post rationem unitio- nis non oportere dici, quod remaneat dis- tinctio significationis naturalis earum rerum, ex quibus est Christus. Quum- que pluribus hac de causa à Damiano Papa Alexandria admoneretur, ut ab huiusmodi opinione recederet, non ta- men acquievit, sed multò magis con- tendebat, & majori cum petulantia turbas excitans, sententiam suam sta- bilire conabatur, ratus, fieri non pos- se, ut diversitas significationis natu- ralis rerum earum, ex quibus est Chri- stus, remaneat, absque naturarum di- visione & numero. Quocirca propter suam amentiam, & quia sacris Do- ctoribus contraria sentiebat, iuste à Damiano cæterisque veritatis amato- ribus damnatus rejectusque fuit. Per idem tempus accidit, ut Mar Petrus Patriarcha pro eorum, qui Pauli 2 se- ctatores erant, negotio, Alexandriam, sicut ipse retulit, se conferret. Sequi i sunt Petrum, præter cæteros, etiam Probus 3 & Joannes Barbur Archi- mandrita, utpote qui eruditi inprimis erant, & summa eloquentia præ- diti. Quum verò Sophista illius no- titiam hausisset, doctrinæque eius rationem comperissent, hominem Probus edito libello confutare constituit, in quo opinionem quidem ejus rejicie- bat, inscitiam verò eundem arguens, ostent-

N O T Æ.

1. *Stephanus. Ejus meminit Photius in Biblioth. Cod. 24. his verbis. Lellus liber alia continens disputationis initia coram Joanne Regiae Urbis Episcopo, Justino imperante, inter Cononem & Eugenium Trithemias, & Paulum ac Stephanum, qui & ipsi Hesitantium de numero erant. Vide Cedren. ad ann. 12. Heraclii, ubi ejus Vaticanum de Saracenis refert.*

2. *Pauli. Hic ad marginem legitur adnotatio, quam supra retuli pag. 63.*

3 *Probus*. Inania hujus sophismata solvit Georgius Episcopus Tagritensis, ut notavi tom. 1. pag. 465. Idem *Probus* Græcæ Athanasii & Cyrilli Anaphoras in Syriacum translulisse dicitur apud Schultingium tom. 3. pag. 106. num. 15. & 16. in hæc verba: *quas duas missas superiores Chaldæus fecit eximus Doctor Ephroba*: ubi Joannes Trancofus Ignatii Jacobitarum Patriarchæ Interpres ex *Probo Ephrobam, Syrorum & Arabum more reddidit*.

ostendebat ipsum sanctis Patribus ad-
versari.
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

Verum quum res ibi præter ipso-
rum sententiam accidisset, nec votum
suum ambo, Probus scilicet & Joannes
Archimandrita, assequi potuissent
(Episcopatum enim ambiebant,) eo-
rum sese partibus adjungere, qui ini-
micitias cum Patriarcha exercebant,
& in id summo studio incubuerunt,
ut sermonem cum Sophista illo misce-
rent, etsi Patriarcha Mar Petrus plu-
ribus eos exhortatus fuerat, ut homi-
nis commercium devitarent: præso-
verat enim, illorum mentem ad ejus
amplexandam sectam proclivem esse.
At illi monita ejus spernentes, in
Ægypto permansere, Sophista sermo-
nibus capti; & statim eorum quæ ad-
versus ipsum scripserant, immemores,
in turpem illius sententiam uterque
transiit, & Probus quidem palam &
absque ambagibus; Archimandrita
verò clam ad tempus.
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

Probus itaque Alexandria moras
cum Sophista ac reliquis veritatis ho-
stibus ducens, turbas plurimas data
opera excitabat, & qua sermonibus,
qua scriptis epistolis, id impudenter
stabilire satagebat, quod antea ad ter-
ram deiecerat. Archimandrita verò
utroque, ut ajunt, pede claudicans,
huc & illuc ferebatur, mentemque
mutabat, prout eos sentire videbat,
quos obvios haberet, excusans se, ra-
tionemque adducens, cur aliorum de-
mentiam rejiceret. Quum autem Pro-
bus à Damiano pulsus in Orientem se
contulisset, doctrinam Sophista sum-
mo studio ubique disseminabat. Qua-
re

ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ
 ܐܘܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

continet capita 25. nimirum à vigesimo sexto ad quinquagesimum : Codex verò 15. fragmenta quædam complectitur ex capitibus 2. 3. 4. 5. 10. 11. 14. 15. 84. 88. Hunc autem

titulum opus præfert: ५०:१-१२

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّهْدِي اللَّهُ سَبِيلَهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّضَلُّ اللَّهُ سَبِيلَهُ ۚ وَمَا يَضِلُّ إِلَّا السَّيِّئِينَ ۖ

فَعَلُوا وَتَمَعُوا :

Petri Archiepiscopi Antiocheni Liber

adversus Dauidanum. Ad calcem laudati Codicis Vat. 17, bina legitur in-

scriptio, quam hîc referre operæ pre-

[illegible]

1901 / 12-25-26, 27, 28, 29, 30, 31, 1902

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّهْدِي اللَّهُ سَبِيلَهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّضَلُّ اللَّهُ سَبِيلَهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ ذُو الْقُدْرَةِ الْعَظِيمِ

طريقه درجه اول و دوم و سوم و چهارم و پنجم و ششم و هفتم و هشتم و نهم و دهم و یازدهم و بیستم

وَقَدْ جَاءَ فِيهِ دَلِيلٌ عَلَى أَنَّ الْمَقْلُوبَ هُوَ الْمَقْلُوبُ

١١١١ ١٢١٢ ١٣١٤ ١٤١٥ ١٥١٦ ١٦١٧ ١٧١٨ ١٨١٩ ١٩٢٠ ٢٠٢١ ٢١٢٢ ٢٢٢٣ ٢٣٢٤ ٢٤٢٥ ٢٥٢٦ ٢٦٢٧ ٢٧٢٨ ٢٨٢٩ ٢٩٣٠ ٣٠٣١ ٣١٣٢ ٣٢٣٣ ٣٣٣٤ ٣٤٣٥ ٣٥٣٦ ٣٦٣٧ ٣٧٣٨ ٣٨٣٩ ٣٩٤٠ ٤٠٤١ ٤١٤٢ ٤٢٤٣ ٤٣٤٤ ٤٤٤٥ ٤٥٤٦ ٤٦٤٧ ٤٧٤٨ ٤٨٤٩ ٤٩٥٠ ٥٠٥١ ٥١٥٢ ٥٢٥٣ ٥٣٥٤ ٥٤٥٥ ٥٥٥٦ ٥٦٥٧ ٥٧٥٨ ٥٨٥٩ ٥٩٦٠ ٦٠٦١ ٦١٦٢ ٦٢٦٣ ٦٣٦٤ ٦٤٦٥ ٦٥٦٦ ٦٦٦٧ ٦٧٦٨ ٦٨٦٩ ٦٩٧٠ ٧٠٧١ ٧١٧٢ ٧٢٧٣ ٧٣٧٤ ٧٤٧٥ ٧٥٧٦ ٧٦٧٧ ٧٧٧٨ ٧٨٧٩ ٧٩٨٠ ٨٠٨١ ٨١٨٢ ٨٢٨٣ ٨٣٨٤ ٨٤٨٥ ٨٥٨٦ ٨٦٨٧ ٨٧٨٨ ٨٨٨٩ ٨٩٩٠ ٩٠٩١ ٩١٩٢ ٩٢٩٣ ٩٣٩٤ ٩٤٩٥ ٩٥٩٦ ٩٦٩٧ ٩٧٩٨ ٩٨٩٩ ٩٩٠٠ ١٠٠٠١ ١٠١٠٢ ١٠٢٠٣ ١٠٣٠٤ ١٠٤٠٥ ١٠٥٠٦ ١٠٦٠٧ ١٠٧٠٨ ١٠٨٠٩ ١٠٩١٠ ١١٠١١ ١١١١٢ ١١٢١٣ ١١٣١٤ ١١٤١٥ ١١٥١٦ ١١٦١٧ ١١٧١٨ ١١٨١٩ ١١٩٢٠ ١٢٠٢١ ١٢١٢٢ ١٢٢٢٣ ١٢٣٢٤ ١٢٤٢٥ ١٢٥٢٦ ١٢٦٢٧ ١٢٧٢٨ ١٢٨٢٩ ١٢٩٣٠ ١٣٠٣١ ١٣١٣٢ ١٣٢٣٣ ١٣٣٣٤ ١٣٤٣٥ ١٣٥٣٦ ١٣٦٣٧ ١٣٧٣٨ ١٣٨٣٩ ١٣٩٤٠ ١٤٠٤١ ١٤١٤٢ ١٤٢٤٣ ١٤٣٤٤ ١٤٤٤٥ ١٤٥٤٦ ١٤٦٤٧ ١٤٧٤٨ ١٤٨٤٩ ١٤٩٥٠ ١٥٠٥١ ١٥١٥٢ ١٥٢٥٣ ١٥٣٥٤ ١٥٤٥٥ ١٥٥٥٦ ١٥٦٥٧ ١٥٧٥٨ ١٥٨٥٩ ١٥٩٦٠ ١٦٠٦١ ١٦١٦٢ ١٦٢٦٣ ١٦٣٦٤ ١٦٤٦٥ ١٦٥٦٦ ١٦٦٦٧ ١٦٧٦٨ ١٦٨٦٩ ١٦٩٧٠ ١٧٠٧١ ١٧١٧٢ ١٧٢٧٣ ١٧٣٧٤ ١٧٤٧٥ ١٧٥٧٦ ١٧٦٧٧ ١٧٧٧٨ ١٧٨٧٩ ١٧٩٨٠ ١٨٠٨١ ١٨١٨٢ ١٨٢٨٣ ١٨٣٨٤ ١٨٤٨٥ ١٨٥٨٦ ١٨٦٨٧ ١٨٧٨٨ ١٨٨٨٩ ١٨٩٩٠ ١٩٠٩١ ١٩١٩٢ ١٩٢٩٣ ١٩٣٩٤ ١٩٤٩٥ ١٩٥٩٦ ١٩٦٩٧ ١٩٧٩٨ ١٩٨٩٩ ١٩٩٠٠ ٢٠٠٠١ ٢٠١٠٢ ٢٠٢٠٣ ٢٠٣٠٤ ٢٠٤٠٥ ٢٠٥٠٦ ٢٠٦٠٧ ٢٠٧٠٨ ٢٠٨٠٩ ٢٠٩١٠ ٢١٠١١ ٢١١١٢ ٢١٢١٣ ٢١٣١٤ ٢١٤١٥ ٢١٥١٦ ٢١٦١٧ ٢١٧١٨ ٢١٨١٩ ٢١٩٢٠ ٢٢٠٢١ ٢٢١٢٢ ٢٢٢٢٣ ٢٢٣٢٤ ٢٢٤٢٥ ٢٢٥٢٦ ٢٢٦٢٧ ٢٢٧٢٨ ٢٢٨٢٩ ٢٢٩٣٠ ٢٣٠٣١ ٢٣١٣٢ ٢٣٢٣٣ ٢٣٣٣٤ ٢٣٤٣٥ ٢٣٥٣٦ ٢٣٦٣٧ ٢٣٧٣٨ ٢٣٨٣٩ ٢٣٩٤٠ ٢٤٠٤١ ٢٤١٤٢ ٢٤٢٤٣ ٢٤٣٤٤ ٢٤٤٤٥ ٢٤٥٤٦ ٢٤٦٤٧ ٢٤٧٤٨ ٢٤٨٤٩ ٢٤٩٥٠ ٢٥٠٥١ ٢٥١٥٢ ٢٥٢٥٣ ٢٥٣٥٤ ٢٥٤٥٥ ٢٥٥٥٦ ٢٥٦٥٧ ٢٥٧٥٨ ٢٥٨٥٩ ٢٥٩٦٠ ٢٦٠٦١ ٢٦١٦٢ ٢٦٢٦٣ ٢٦٣٦٤ ٢٦٤٦٥ ٢٦٥٦٦ ٢٦٦٦٧ ٢٦٧٦٨ ٢٦٨٦٩ ٢٦٩٧٠ ٢٧٠٧١ ٢٧١٧٢ ٢٧٢٧٣ ٢٧٣٧٤ ٢٧٤٧٥ ٢٧٥٧٦ ٢٧٦٧٧ ٢٧٧٧٨ ٢٧٨٧٩ ٢٧٩٨٠ ٢٨٠٨١ ٢٨١٨٢ ٢٨٢٨٣ ٢٨٣٨٤ ٢٨٤٨٥ ٢٨٥٨٦ ٢٨٦٨٧ ٢٨٧٨٨ ٢٨٨٨٩ ٢٨٩٩٠ ٢٩٠٩١ ٢٩١٩٢ ٢٩٢٩٣ ٢٩٣٩٤ ٢٩٤٩٥ ٢٩٥٩٦ ٢٩٦٩٧ ٢٩٧٩٨ ٢٩٨٩٩ ٢٩٩٠٠ ٣٠٠٠١ ٣٠١٠٢ ٣٠٢٠٣ ٣٠٣٠٤ ٣٠٤٠٥ ٣٠٥٠٦ ٣٠٦٠٧ ٣٠٧٠٨ ٣٠٨٠٩ ٣٠٩١٠ ٣١٠١١ ٣١١١٢ ٣١٢١٣ ٣١٣١٤ ٣١٤١٥ ٣١٥١٦ ٣١٦١٧ ٣١٧١٨ ٣١٨١٩ ٣١٩٢٠ ٣٢٠٢١ ٣٢١٢٢ ٣٢٢٢٣ ٣٢٣٢٤ ٣٢٤٢٥ ٣٢٥٢٦ ٣٢٦٢٧ ٣٢٧٢٨ ٣٢٨٢٩ ٣٢٩٣٠ ٣٣٠٣١ ٣٣١٣٢ ٣٣٢٣٣ ٣٣٣٣٤ ٣٣٤٣٥ ٣٣٥٣٦ ٣٣٦٣٧ ٣٣٧٣٨ ٣٣٨٣٩ ٣٣٩٤٠ ٣٤٠٤١ ٣٤١٤٢ ٣٤٢٤٣ ٣٤٣٤٤ ٣٤٤٤٥ ٣٤٥٤٦ ٣٤٦٤٧ ٣٤٧٤٨ ٣٤٨٤٩ ٣٤٩٥٠ ٣٥٠٥١ ٣٥١٥٢ ٣٥٢٥٣ ٣٥٣٥٤ ٣٥٤٥٥ ٣٥٥٥٦ ٣٥٦٥٧ ٣٥٧٥٨ ٣٥٨٥٩ ٣٥٩٦٠ ٣٦٠٦١ ٣٦١٦٢ ٣٦٢٦٣ ٣٦٣٦٤ ٣٦٤٦٥ ٣٦٥٦٦ ٣٦٦٦٧ ٣٦٧٦٨ ٣٦٨٦٩ ٣٦٩٧٠ ٣٧٠٧١ ٣٧١٧٢ ٣٧٢٧٣ ٣٧٣٧٤ ٣٧٤٧٥ ٣٧٥٧٦ ٣٧٦٧٧ ٣٧٧٧٨ ٣٧٨٧٩ ٣٧٩٨٠ ٣٨٠٨١ ٣٨١٨٢ ٣٨٢٨٣ ٣٨٣٨٤ ٣٨٤٨٥ ٣٨٥٨٦ ٣٨٦٨٧ ٣٨٧٨٨ ٣٨٨٨٩ ٣٨٩٩٠ ٣٩٠٩١ ٣٩١٩٢ ٣٩٢٩٣ ٣٩٣٩٤ ٣٩٤٩٥ ٣٩٥٩٦ ٣٩٦٩٧ ٣٩٧٩٨ ٣٩٨٩٩ ٣٩

15-3-2017 15-3-2017 15-3-2017

[illegible]

١٢٣٤٥٦٧٨٩١٠١١١٢١٣١٤١٥١٦١٧١٨١٩٢٠٢١٢٢٢٣٢٤٢٥٢٦٢٧٢٨٢٩٣٠٣١٣٢٣٣٣٤٣٥٣٦٣٧٣٨٣٩٤٠٤١٤٢٤٣٤٤٤٥٤٦٤٧٤٨٤٩٥٠٥١٥٢٥٣٥٤٥٥٥٦٥٧٥٨٥٩٦٠٦١٦٢٦٣٦٤٦٥٦٦٦٧٦٨٦٩٧٠٧١٧٢٧٣٧٤٧٥٧٦٧٧٧٨٧٩٨٠٨١٨٢٨٣٨٤٨٥٨٦٨٧٨٨٨٩٩٠٩١٩٢٩٣٩٤٩٥٩٦٩٧٩٨٩٩١٠١١١٢١٣١٤١٥١٦١٧١٨١٩٢٠٢١٢٢٢٣٢٤٢٥٢٦٢٧٢٨٢٩٣٠٣١٣٢٣٣٣٤٣٥٣٦٣٧٣٨٣٩٤٠٤١٤٢٤٣٤٤٤٥٤٦٤٧٤٨٤٩٥٠٥١٥٢٥٣٥٤٥٥٥٦٥٧٥٨٥٩٦٠٦١٦٢٦٣٦٤٦٥٦٦٦٧٦٨٦٩٧٠٧١٧٢٧٣٧٤٧٥٧٦٧٧٧٨٧٩٨٠٨١٨٢٨٣٨٤٨٥٨٦٨٧٨٨٨٩٩٠٩١٩٢٩٣٩٤٩٥٩٦٩٧٩٨٩٩

१३३ ७५ ५ १३५ ७ ११ ५ ५ ११५ ५
 १३३ ७५ ५ १३५ ७ ११ ५ ५ ११५ ५

١٢

Spiritualium hunc thesaurum de Dei

munere deque suo reponi curavit pro

monachus montis Magdolorum Ca-
phisa dictus religiosi & sancti Mar

Albanasii Patriarchæ (qui anno

Carilli 728. VIVEBAT, ut inquit ex
epigraphe, quàm suprà retuli pag.

75.) & Mar Thomæ Episcopi, &
Gulielm. Simonis Presbyteri & Capituli

mandritæ, & Georgii Presbyteri, &

Bar-bad-veſciaba Presbyteri, & Da-
nielis Presbyteri, & Abraham Pres-

byteri, & Mochimi Presbyteri, una-

cum reliquis Presbyteris, & Diaconis, & universa à Deo custodita Fra-

ternitate. Altera fol. 439. c—29.

ĐỀ CƯƠNG

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840.

12-13-14-15-16-17

ⲉⲃⲉⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ

Hæc nullo fere apice mutato scripsit ⲉ
in Epistola Synodica, quæ misit ad
sanctum Patrem nostrum Jacobum,
ⲉ ad universos sanctos ac religiosos
Orientales Episcopos, Presbyteros,
Diaconos, ⲉ reliquos. Cod. 17. pa-
gina 48. Epistolæ Paschales. Eodem
Cod. pag. 305. Epistolam ad Zacha-
riam. In utroque demum Codice
opus de divinis proprietatibus ⲉ perso-

nis, quod Petrus, ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ prolixam epistolam appel-
lat, & plura ex eo fragmenta passim
adducit, ex quibus constat, Trithei-
tarum hæresim Damiano scribendi
occasionem præbuisse: sic enim ait
Damianus apud Petrum Cod. 17.

pag. 213. ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ

Ipse Joannes Grammaticus, qui hu-
jus hæreseos director fuit ⲉ. & Petrus
de Damiano cit. Cod. pag. 217. hæc

notat: ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ

Ostendit, se adversus Tritheitas bel-
lum gerere, ut impietatem in Deum
hoc artificio persuasibiliorem faciat.
Ait enim: Sic igitur secundum Patres
credendum est, unumquemque Deum

esse, ita tamen ut justæ Tritheismi re-
prehensioni haud subijciamur.

Præter Eustathii, Basilii, Nazian-
zeni, Nysseni, Chrysostomi, Cy-
rilli, aliorumque Patrum testimo-
nia, quibus utitur Petrus, laudat
etiam Dionysii librum de divinis no-
minibus in cit. Codice 17. pag. 282.

283. & 373. ubi eum ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ
Dionysium Magnum, ⲉ Athenien-
sium Episcopum disertè appellat. Sed
& Theodosii opus de Trinitate adversus
Tritheitas commemorat in eod. Co-
dice pag. 348. & 395. in quo Theo-
dosius Areopagita quoque testimo-
nio doctrinam suam comprobat.
Præterea Petri Fullonis sermonem ci-
tat eod. Cod. pag. 175. quem ab eo
Antiochiæ habitum fuisse affirmat,
quum primùm ad Sedem illam eve-
ctus fuit.

Denique ex Severo Antiocheno
plura loca producit, quæ hic indi-
care visum est: videlicet in Cod. 15.
fol. 120. Ex epistola ducentesima quin-
quagesima libri primi, quæ ante Epi-
scopatium ad Theognostum scripta fuit.
fol. 127. ex epistola ad Episcopos Orien-
tales Alexandria commorantes, cu-
jus initium, ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ

Ex iis, quæ mihi à religiofitate vestra
transmissa sunt, uti adnotatur pagi-
na 379. Cod. 17. in margine. Iterum
fol. 127. ex capite quarto libri secun-
di adversus Cæsarium. Ibidem, &
fol. 131. ex libro primo, ⲉ secundo
adversus Grammaticum Cæsareen-
sem, ex quibus fragmenta multa in
Cod. 17. profert. Fol. 134. ex libro
primo adversus Julianum Halicar-
nassæum, cujus Apologiam, & Ap-
pendicem impugnat Severus Cod. 17.
pag. 68. 113. & 428. Iterum fol. 134.
ex epistola ad orthodoxos Emesæ, cu-

jus initium: ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ ⲛⲁⲛⲁⲛⲁ

Matthæi Evangelio, quod magnificè descriptum erat & in regia æde summa cum veneratione servabatur, quodque imperante claræ memoriæ Zenone in urbe Cypri insula unicum sancto Barnabæ Pauli in lastrandis regionibus & in divinæ prædicationis muniis obeundis socio, repertum fuisse ferebant, eoque aperto, deprehensum est, hujusmodi historię militis & lanceæ additamentum in ipso haudquaquam exstare. Subjungit, antiquorum expositorum neminem hujusce rei meminisse, præter Chrysostomum & Cyrillum Alexandrinum, quorum in commentaria id additamentum obrepfit. Et quidem Chrysostomus homil. 89. in Matth. disertam illius facti mentionem facit, inquiens: Alius autem accedens, lancea latus ejus aperuit &c. perinde quasi ea verba in Matthæi Evangelio exstarent, ut meritò in edit. Paris. 1558. tom. 2. pag. 598. ad marginem sic adnotatum sit: hæc suo loco posita esse non videntur, quæ habentur Jo. 19. In Græcis verò Evangeliorum Codicibus, quod hætenus observavi, nihil tale apud Matthæum legitur, sed in Joannis dumtaxat Evangelio ea historia habetur. Quare dicendum est, Chrysostomum & Cyrillum in depravatam Codicem incidisse, in quo ea verba ex Joanne in Matthæum amanuensis vitio translata sunt, ut Severus probat, tùm ex collatione facta ad præstantissimum illum Codicem Barnabæ manu descriptum, tùm ex Patrum commentariis, qui in Matthæi Evangelio nullam ejus rei mentionem fecere, tùm denique ex canone Eusebii Pamphili, qui eam historiam tamquam singulare Joannis caput designat. Quod verò Severus de corporis sancti Barnabæ & Evangelii ab eo descripti inventionem narrat, historiam Alexandri monachi à Surio ad diem 11. Junii relatum mirificè confirmat: Severus enim Zenonis temporibus vivebat, quibus id factum contigit, cujus proinde testimonium tanti ponderis hac in re debet esse, ut nullum de veritate

illius historię ambigendi locum relinquitur; præsertim quum æqualis Severo Scriptor Theodorus Anagnostes eandem narrationem tradat lib. 2. hist. Eccl. non longè ab initio. Vide Emin. Baronium ad annum 485. ubi Nicephori oscitantiam notat, qui eam historiam ad Anastasii Imperatoris tempora perperam refert.

CAPUT X.

*Moyse Aghelæus, &
Simeon Abbas.*

MOYSES ex Aghelæus Mesopotamiæ oppido oriundus, claruit circa annum Christi 550. Hortatu Paphnutii Glaphyra S.

I.
Moyse Aghe-
læus Glaphyra
S. Cyrilli Sy-
riacè reddit.

Cyrilli Alexandrini è Græco in Syriacum convertit, quorum priora quinque folia dumtaxat supersunt in Codice Syriaco Vatic. 15. à fol. 65.

Glaphyris duæ epistolæ præmittuntur: Altera Paphnutii ad Moy-

II.
Ejus epistola ad
Paphnutium.

sem, cujus initium, *ܡܘܝܣܝ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ*

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ

De scriptoribus Syris Monophysitis

*Matthæi Evangelio, quod magnificè descriptum erat & in regia æde summa cum veneratione servabatur, quodque imperante claræ memoriæ Zenone in urbe Cypri insula unicum sancto Barnabæ Pauli in lastrandis regionibus & in divinæ prædicationis muniis obeundis socio, repertum fuisse ferebant, eoque aperto, deprehensum est, hujusmodi historię militis & lanceæ additamentum in ipso haudquaquam exstare. Subjungit, antiquorum expositorum neminem hujusce rei meminisse, præter Chrysostomum & Cyrillum Alexandrinum, quorum in commentaria id additamentum obrepfit. Et quidem Chrysostomus homil. 89. in Matth. disertam illius facti mentionem facit, inquiens: *Alius autem accedens, lancea latus ejus aperuit &c.* perinde quasi ea verba in Matthæi Evangelio exstarent, ut meritò in edit. Paris. 1558. tom. 2. pag. 598. ad marginem sic adnotatum sit: *hæc suo loco posita esse non videntur, quæ habentur Jo. 19.* In Græcis verò Evangeliorum Codicibus, quod hætenus observavi, nihil tale apud Matthæum legitur, sed in Joannis dumtaxat Evangelio ea historia habetur. Quare dicendum est, Chrysostomum & Cyrillum in depravatam Codicem incidisse, in quo ea verba ex Joanne in Matthæum amanuensis vitio translata sunt, ut Severus probat, tùm ex collatione facta ad præstantissimum illum Codicem Barnabæ manu descriptum, tùm ex Patrum commentariis, qui in Matthæi Evangelio nullam ejus rei mentionem fecere, tùm denique ex canone Eusebii Pamphili, qui eam historiam tamquam singulare Joannis caput designat. Quod verò Severus de corporis sancti Barnabæ & Evangelii ab eo descripti inventionem narrat, historiam Alexandri monachi à Surio ad diem 11. Junii relatum mirificè confirmat: Severus enim Zenonis temporibus vivebat, quibus id factum contigit, cujus proinde testimonium tanti ponderis hac in re debet esse, ut nullum de veritate*

illius historię ambigendi locum relinquitur; præsertim quum æqualis Severo Scriptor Theodorus Anagnostes eandem narrationem tradat lib. 2. hist. Eccl. non longè ab initio. Vide Emin. Baronium ad annum 485. ubi Nicephori oscitantiam notat, qui eam historiam ad Anastasii Imperatoris tempora perperam refert.

CAPUT X.

*Moyse Aghelæus, &
Simeon Abbas.*

MOYSES ex Aghelæus Mesopotamiæ oppido oriundus, claruit circa annum Christi 550. Hortatu Paphnutii Glaphyra S.

I.
Moyse Aghe-
læus Glaphyra
S. Cyrilli Sy-
riacè reddit.

Cyrilli Alexandrini è Græco in Syriacum convertit, quorum priora quinque folia dumtaxat supersunt in Codice Syriaco Vatic. 15. à fol. 65.

Glaphyris duæ epistolæ præmittuntur: Altera Paphnutii ad Moy-

II.
Ejus epistola ad
Paphnutium.

sem, cujus initium, *ܡܘܝܫܐ ܕܥܗܠܐܝܐ*

ܩܘܡܬܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ ܕܥܗܠܐܝܐ

III.
Simeonis Ab-
batis versio &
expositio Psal-
morum.

CAPUT XI.
*Joannes Episcopus
Asie.*

I.
Joannis Epi-
scopi Asiae hi-
storia Ecclesia-
stica.

Ex Amida Mesopotamiæ urbe genus se duxisse idem Joannes testatur apud Dionysium in Chronico fol. 115. ubi de peste, quæ in Mesopotamia grassabatur, sic loquitur:

وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ۝ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ يَتْلُو آيَاتِ اللَّهِ وَلِيُؤْمِنُوا بِهِ ۚ فَلَا تُؤْمِنُوا بِهِ وَلَٰكِن آيَاتُ اللَّهِ تَكُونُ فِيكُمْ وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّنْ قَبْلِكَ فَكَفَرُوا بِهَا فَأَخَذْنَا مِنْ آلِهِمُ الْمَالَ ۚ فَلَا تَنفَعُكُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا بَنُونَ ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَكِبُونَ ۝

Haecenus Moyſes, cujus testi-
monio tria diſcimus: Primum, mona-
chorum praefectum eum fuiſſe, quos
fratres diſcipulos ſuos tyrones ap-
Tom. II.

De scriptoribus Syris Monophysitis

III.
Simeonis Ab-
batis versio &
expositio Psal-
morum.

CAPUT XI.
*Joannes Episcopus
Asie.*

I.
Joannis Epi-
scopi Asiae hi-
storia Ecclesia-
stica.

Ex Amida Mesopotamiæ urbe genus se duxisse idem Joannes testatur apud Dionysium in Chronico fol. 115. ubi de peste, quæ in Mesopotamia grassabatur, sic loquitur:

وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ۝ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ يَتْلُو آيَاتِ اللَّهِ وَلِيُؤْمِنُوا بِهِ ۚ فَلَا تُؤْمِنُوا بِهِ وَلَٰكِن آيَاتُ اللَّهِ تَلَا ۚ

Haecenus Moyses, cujus testimo-
nio tria discimus: Primum, mona-
chorum praefectum eum fuisse, quos
fratres discipulos suos tyrones ap-
Tom. II.

ܐܘܠܡܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ
 ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

Tempus nunc est de flagello referre, quo
 percussa est urbs educationis nostrae
 Amida cum reliquis finitimis civitati-
 bus, Monophysitarum verò hæresi
 eundem infectum fuisse, liquet tum
 ex iis, quæ de sacro Chalcedonenſi
 Concilio narrat, ubi Dioscorianam
 factionem summis laudibus exor-
 nans, orthodoxorum Synodum pas-
 sim perstringit; tum ex verbis ejus
 ad annum Græcorum 365. ubi de
 Monophysitis à Justiniano Imp. ad
 urbem regiam pro pace Ecclesiarum,

convocatis hæc scribit: ܐܘܠܡܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܐܘܠܡܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ
 ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

Non igitur possumus accuratè & sin-
 gillatim pro merito describere eorum
 conventum, qui zelo inflammati ad
 Imperatorem pro unione Ecclesiæ di-
 versis temporibus unus post alium con-
 vocarunt. Ad annum verò 374. Ju-
 stinianum ait sibi provinciam man-
 dasse, ut ejus factionis monachos è
 Syria Constantinopolim arceſſeret:

ܐܘܠܡܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ
 ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

Ac primum quidem, inquit, humi-
 litatem nostram, Joannem scilicet
 Asiæ, hortari cepit, ut ex universis
 Syriæ cœnobiis homines convocaremus:
 nos verò hujusmodi rei mediatores ac
 ministri esse recusavimus. Causam

reddit in hæc verba: ܐܘܠܡܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

Verebatur enim sanctorum horum
 perfectorumque virorum maledicta &
 imprecationes: ne scilicet, si labo-
 rem adeundi regiam urbem susce-
 pissent, nec unitas Ecclesiarum è sen-
 tentia successisset, in auctorem illius
 consilii diras congererent.

Cur autem Asia Episcopus dica-
 tur, aut cujus Ecclesiæ gubernacula
 suscepit, non explicat Dionysius.
 Videtur tamen non unius certi loci,
 aut urbis, sed totius Asiæ minoris
 regimen apud suos Monophysitas
 accepisse: nam consueverunt hære-
 tici, partium suarum Episcopos, ubi
 exiguus sectariorum numerus esset,
 integræ provinciæ, aut regno præfi-
 cere. Sic legimus apud ipsum Joan-
 nem, Eutropium Julianistarum in
 Asia Episcopum fuisse, Sergium in
 regno Homeritarum, & alios alibi.

Ex dictis liquet, Joannem hunc
 alium esse à Joanne Rhetore, cujus
 testimoniis utitur Evagrius in histor.
 Eccles. lib. 1. cap. 16. lib. 2. cap. 12.
 lib. 3. cap. 10. & 28. & Theodorus
 Lector lib. 2. nam Rhetorem Joan-
 nem sub Justino seniore historiam
 suam clausisse, auctor est idem Eva-
 grius lib. 4. cap. 5. At Joannes Asiæ
 Episcopus Chronicon suum ad Justi-
 nianum usque perduxit. Neque ad-
 mitti potest, cum esse Joannem ci-
 vem & cognatum Evagrii, de quo
 hic lib. 5. cap. ult. sic loquitur: *Quæ*
autem deinceps subsēcuta sunt, usque
ad junioris Chosrois fugam ad Roma-
nos, & ejusdem restitutionem per
Mauricium, scripserunt quidem Aga-
thias Rhetor, & Joannes civis & co-
gnatus meus: nondum tamen historias
suas in lucem ediderunt: Hic enim
Joannes Epiphaniensis fuit, & histo-
riam suam inde inchoavit, ubi desiit
Amidensis Joannes, qui & Asiæ
apud Monophysitas, ut suprà dixi,
Episcopatum gessit.

Quod verò ad ejus historiam spe-
 ctat, plura continet, quæ ab aliis vel
 præ-

III.
 Monophysita-
 rum in Asia E-
 piscopus.

IV.
 Alius à Joanne
 Rhetore, &
 à Joanne Epi-
 phaniensi.

V.
 Specimen ex
 ejus historia,
 præ-

ubi singulari
Græcorum e-
pocha usus fuit
se videtur.

prætermiffa, vel levi manu tractata sunt. Præterea fingulari annorum Alexandræ epocha usus fuisse videtur, dum Justiniani Imperatoris vitam ufque ad annum 885. protrahit, quem omnes decennio ante, hoc est, anno Græcorum 875. obiiffe affirmant: Si enim communem Syrorum opinionem fequutus fuiffet, qui Alexandræ æram trecentis novem, vel undecim, aut duodecim annis Chriftiana vulgari priorem faciunt, ut obfervavi tom. 1. pag. 83. 182. & 387. non utique Justinianum fcripiffet anno Græcorum 885. fed 875. è vivis migraffe: quod & in reliquis Justiniani geftis obfervare licet, quæ ferè cuncta decennio poft à Joanne, quàm ab aliis fcriptoribus referuntur: quum tamen neque ipfum circa res fua ætate geftas adeò ofcitantem fuiffe, neque Evagrium, Theophanem, Cedrenum, aliofve graviffimos auctores in ea epocha confignanda erraffe credibile fit. Ut verò omittam quæ ab ineunte Theodofii Imperio ab ipfo narrantur, fpecimen dumtaxat quorundam geftorum fub Justiniano breviter exhibebo.

Anno Justiniani decimo nono, refert Joannes, commiffum fibi fuiffe ab Imperatore munus inquirendi in Ethnicos, qui in regia urbe latitabant; peracto autem diligenti examine, complures deprehenfos fuiffe hujus fuperftitionis homines nobilitate, opibus & eruditione infignes, ut Patricios, Grammaticos, Sophiftas, Scholafticos, & Medicos. Ex his Phocas quidam, inquit, vir Patricia dignitate, quum intelligeret à confciis illius criminis fe Justiniano denunciatum, haufto veneno fibi mortem confcivit: cujus cadaver abfque ullo fepulturæ honore in foveam quandam projici juffit Imperator: reliquos verò Paganos in Ecclefiam convenire, ubi Chriftiana religione per Joannem imbuerentur. Id Theophanes *ad annum Justiniani tertium Indictione oclava* referens, difertam Phocæ mentionem facit,

quem Crateri filium appellat, fubditque, *Imperatorem folos Chriftianos, eofque recta in fide probatos ad communia & curialia munera fufcipientia admitti, gentiles & hæreticos ab eis amoveri lata lege fanxiffe; iifdem verò trimeftre tempus ineunda refipifcentiæ terminum ultimum præfcripiffe.*

Anno Græcorum octingentefimo quinquagefimo tertio, fcribit Joannes, fe Justiniani juffu regiones Afia, Caria, Lydia, & Phrygia perluftraffe, & à gentiliū erroribus ad Chriftianam fidem feptuaginta hominum millia pertraxiffe, quibus ab ipfo baptifmi gratiam collatam afferit, Justinianum verò neceffaria ad id opus liberali manu fuppeditaffe, vafa nimirum argentea & ænea, lineas veftes, & facros libros pro nonaginta fex Ecclefiis, è quibus neophyti illi unam fuper quadraginta fumptibus propriis exftruxere, cæteræ ex ærario publico juffu Imperatoris condita.

Anno octingentefimo quinquagefimo quarto Cyzicum urbs terræmotu concuffa eft, & cometes ad occidentalem plagam apparuit.

Ab anno octingentefimo quinquagefimo quinto ad annum 858. defcribit Peftem, quæ fub Justiniano totum ferè orbem devaftavit: cujus meminere Procopius lib. 2. de bell. Perf. cap. 22. Agathias ad annum Justiniani 5. lib. 4. Theophanes ad annum Incarnationis fecundum Alexandrinos 534. Indict. 5. & Evagrius lib. 4. cap. 29. ubi eam duobus & quinquaginta annis jam graffatam fuiffe teftatur, dum hiftoriam fuam publicavit. Videbantur, inquit Joannes, veluti cymbæ æneæ nigris nautis iifque truncato capite plenæ, per mare difcurrere, coque ferri, ubi morbus graffari incipiebat: & illum quidem in Ægypto originem habuiffe refert, mox Gazam & Afcalonem infeciffe, deinde Palestinam, denique reliquas Orientis partes, Syriam videlicet, Ciliciam, Melopotamiam, Myfiam, Lycaoniam,

Bithyniam, Asiam, Galatiam, Capadociam, & regiam ipsam urbem. In Ægypto verò urbem quandam integram peste absumptam fuisse testatur, septem solis viris cum puero decenni superstitibus, hosque etiam, collecta è divitum ædibus ingenti auri argentique copia quum urbe excedere statuissent, repente exanimatos corruisse, præter puerum illum, qui sociorum infortunio territus, relictis opibus, fugit. Verum ubi ad portas urbis pervenit, à spectro quodam comprehensus in eam domum, ubi focii perierant, invitus & reluctans retrahitur: quod postea hac ratione compertum fuit: nam quum procurator cujusdam viri opulentissimi, qui antequam pestis grassaretur, rusticatum iverat, in eam urbem cum nonnullis famulis ad auferendam suppellectilem missus in puerum illum incidisset, ut ab urbe excederet hortatus est; uterque tamen ab eodem spectro retractus, ibidem pestifero morbo interiit, evidentibus dumtaxat famulis, qui rem hero suo narrarunt.

Aliam præterea in Palæstinæ finibus urbem fuisse scribit, in qua Dæmones in Angelos lucis sese transfigurantes civibus polliciti sunt, à pestilenti morbo immunes fore quicumque simulacrum quoddam æneum, quod ibidem asservabatur, adorarent. His promissis capti miser, conveniunt in ædem, ut cultum simulacro exhiberent. Sed quum impias cœremonias inchoassent, repentino turbine simulacrum illud in altum ad mille cubitos elatum est, tantoque impetu terræ allisum, ut in pulverem abierit: homines verò peste correpti statim interiere.

Ea tempestate in Palæstina se fuisse memorat Joannes, qua lues ibidem grassabatur. Inde ad Mesopotamiam vitandæ pestis causa, & ex Mesopotamia in regiam urbem sese contulisse, quin tamen locum aliquem, vel urbem à peste immunem repererit. Paulo verò antequam ea lues inva-

luisset, Barbaros scribit in Imperium Romanum invasisse, & regiam ipsam urbem, in qua ipse morabatur, obsidione cinxisse: Antiochiam præterea à Persis captam & incensam. Constantinopoli autem singulis diebus quinque, aut septem, aut duodecim, quandoque etiam sexdecim hominum millia absumpta fuisse, ita ut extinctorum summa ad bis centum triginta millia ascenderit. Quumque cadaveribus sepulcra decissent, Justinianum Theodoro mandasse, ut paratis sexcentis leetulis in proximum montem extinctos efferret: qui pro singulis feretris quinque, aut sex, aut septem, & decem etiam denarios erogabat: atque ita à cadaverum fœtore urbs expurgata. Rumorem verò per urbem dissipatum fuisse memorat, projectis nempe è sublimi in terram amphoris pestem extinctum iri. Quamobrem videre erat omnes amphoris projiciendis intentos, & vacuos hominibus viros, incolis fuga salutis consulentibus. Visos quoque esse narrat dæmonas per urbem discurrere sub specie Monachorum & Clericorum: id quod sacratis Deo viris summum contemptum peperit: nam inde ad duos usque annos quotiescumque Monachus, aut Diaconus, vel Presbyter, seu quilibet ex Clero in publicum prodibat, existimantes eum cœdæmonem esse, signabant se & clamabant, *Ego sum Deipara, vel Apostoli N. aut Martyris N. vel alia hujusmodi.*

Amidam patriam suam, ait Joannes ab anno 855. ad annum 858. peste oppressam fuisse. Ab anno 858. ad annum 866. summa annonæ difficultate laborasse. Anno 867. plerisque cives, ac præsertim utriusque sexus juvenes à dæmoniis vexatos fuisse, & Thomæ Apostoli ope liberatos. Anno 869. iterum pestem in urbe recruidisse, quæ trium mensium spatio triginta quinque hominum millia absumpsit.

Anno 856. illegitimam Julianistarum Episcoporum ordinationem refert

fert hunc in modum. Procopius, inquit, Ephesi Episcopus, in hæresim Julianistarum, quam olim abjuraverat, relapsus, eandem ad extremum usque spiritum retinuit. Eo è vivis sublato conveniunt septem ejusdem hæreseos Presbyteri, ut Pontificem loco ipsius sibi præficiant. Quumque nullus superesset ejus factionis Episcopus, qui ordinationem rite faceret, ipsi Eutropium quemdam in medium producunt, ejusque capiti manum defuncti Procopii imponunt, orationes Chirotoniæ interim recitantes. Atque ita consecratus Eutropius, alios ipse solus decem Episcopos ordinavit, quos ad disseminandum in Oriente & Occidente errorem distribuit, Constantinopolim scilicet, Alexandriam, Antiochiam, in Arabiam, in Persidem, & usque ad Homeritas. Primus verò Homeritarum Pseudo-Episcopus Sergius fuit, qui substituto sibi Moyse, antequam annos quatuor impleret, interiit. Nonnulli verò ex ipsis in Sophenem, & Arzunitidem profecti sunt, & in Armeniam usque pervadentes, populos illos hæresi Julianistarum insecere. Vide quæ de Homeritis ex Joannis Chronico descripsi in priori tom. pag. 359. 381. & 385. ubi meri Presbyteri Episcopum ordinasse dicuntur.

Hoc factum Joannes Seldenus, si in nostrum Codicem incidisset, multo libentius, quàm periocham illam Eutychie Alexandriini, latinitate donatum commentariis suis adornasset, magnoque cum triumpho inter suos divulgasset, ut probaret nullum esse inter Episcopos & Presbyteros discrimen, & ordinationem Episcoporum à Presbyteris fieri posse, quod ex Eutychie narratione colligere conatus est. Verùm ut Eutychie ab hac Seldeni calumnia doctissimus Echellensis edito singulari opere vindicavit, ita ex ipsis Joannis verbis demonstratur eam Episcoporum Julianistarum ordinationem pro irrita & inani tum à Catholicis, tum à Mo-

nophysitis, è quorum grege Joannes erat, habitam fuisse. Audi Joannem de Eutropii, Sergii, & Moyſis ordinatione ſic differentem.

١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١

Episcopi Asiæ è tumulo eruta, ignique tradita sunt.

Anno 862, die 7. Augusti, nocte inuentis feriæ primæ urbs regia terræ motu concussa, & supplicatio publica ad Campum facta. Id refertur à Theophane ad annum Justiniani 27. Indiæ. 2. Augusti 15. qui annus secundum Pagium fuit Christi 554.

Anno 863. Justinianus Imp. in Judæos & Samaritanos, qui Christianos Cæsareæ in Palæstina trucidaverant, missis Amantio militiæ Orientis Præfecto, animadvertit. Pagius id ad annum Christi 530. refert.

Anno 864. mense Junio urbes Phœniciaë Berytus, Tripolis, Tyrus, Sidon, Sarepta, Byblus, Antaradus, & aliæ terræmotu corruerunt.

Anno 865, Episcopi & Monachi quamplurimi è grege Monophysitarum, Justiniani jussu, in regiam urbem convocantur, ut de fide disputarent. Idem rursus factum an. 869 & anno 871. Denique anno 874. quadringenti viri è Monophysitis ex Syria & Ægypto, ejusdem Justiniani jussu, congregati frequentes cum Catholicis disputationes habent per anni spatium, quin tamen quisquam à sua opinione recederet. Exstat *collatio Catholicorum cum Severianis habita Constantinopoli anno Domini 533. tempore Justiniani Imperatoris*, descripta ab Innocentio Maroniæ Episcopo, cui ex parte Severianorum adfuere Episcopi sex, nimirum Sergius Cyri, Thomas Germaniciæ, Petrus Theodosiopolis, Joannes Constantiniæ, Nonnus Ceresinæ, & Philoxenus Dulichii, quem ad orthodoxam fidem reversum fuisse, in eadem collatione testatur Innocentius. Verùm quatuor collationes à Joanne relatæ, posteriores sunt ea, quæ in Tomo Conciliorum legitur.

Anno 866. Idolum solis in Helio-
poli Phœnicia: urbe fulmine percuf-
fum, in cineres unacum templo re-
ductum fuit. Longum fuiſſe dicitur
centum & quinquaginta cubitos,

Tom. II.

latum feptuaginta quinque.

Anno 867. Maii 3. magna Ecclesia urbis regiæ ex dimidio collapsa est, quam Justinianus in meliorem formam instauravit.

Anno 868. urbes Phœniciaë terramotu concussæ sunt; ad Botrum verò civitatem magna pars proximi promontorii, cui nomen 𐤁𐤏𐤕𐤓, est

Λιθοπέτρων *facies saxi*, avulsa in
mare projecta est, portumque effe-
cit navibus recipiendis idoneum,
quum urbs illa portu hactenus ca-
ruisset. Id à Theophane totidem
verbis refertur die 9. Julii ad annum
Justiniani 24. & à Pagio ad annum
Christi 551. Indict. 14.

Anno 870. Berytus Phœniciæ urbs
terramotu corruit cum aliis Galilææ,
Palaestinae, Arabiae, & Phœniciæ ci-
vitatibus. In tota autem Phœniciâ
ad duo milliaria mare recessit.

Anno 872. Justiniani 26. Quinta Synodus Constantinopoli habita. Sic Joannes Asiæ Episcopus: quum tamen ex Actis ejusdem Concilii constet, ipsum anno Christi 553. celebratum fuisse.

Anno 875. Septembris 6. hora 3.
quum Evangelium in Ecclesia lege-
retur, Templum Cyzici urbis ter-
ramotu quassatum cecidit, multos-
que oppressit.

Anno 876. urbes Phœnicia, Palestina, & Arabia terramotu concutuntur mense Junio.

Anno 877. Junii 19. obiit Theodosius Patriarcha Alexandria, postquam in exilio annos triginta & unum cum dimidio egisset. In Chronico Orientali sedisse dicitur annos 31. dies 131. adeoque obiit anno Christi 568. nam Timotheus ejus prædecessor perierat an. Christi 537. ut ostendit Pagius ad ann. 535. n. 10.

Anno 879. Januarii 14. illucescente feria 6. post mediam noctem ingenti terræmotu urbs regia quassata est, & duo ejusdem muri, quorum alterum Constantinus, Theodosius alterum condidit, collapsi sunt. Id à Theophane narratur ad annum Justinia-

M

finia-

stiniani 31. Indiēt. 6. die tamen Octobris 6. & Decembris 14. & à Pagio ad annum Christi 557.

Anno 882. apud Monophysitas celebres habebantur Paulus Antiochiæ, Jacobus Phasiltentis Edessæ & Joannes Amidæ: Chalcedonensibus verò præerant Vigilius Romæ, Anastasius Antiochiæ, Apollinaris Alexandriæ, Eutychius Constantinopoleos, & Macarius Hierusalem. Verùm ut cæteros omitam, Vigilius Papa sexdecim ante annis, hoc est, anno Græcorum 866. Christi 555. è vivis decesserat, ut ex historicis liquet.

Anno 883. pulso Eutychio, Joannes Sedem Constantinopolitanam occupat: quod initio anni Christi 565. factum Pagius ostendit ad ann. 563. num. 3.

Anno 884. Justinianus in Julianistarum errorem incidit.

Anno 885. mense Majo ignis in cælo apparuit in lanceæ speciem, à septentrione ad Occidentem, qui post obitum Justiniani statim disparuit. Id à Theophane ad annum Justiniani 30. refertur.

Eodem anno moritur Justinianus, eique succedit Justinus sororis ejusdem filius. Tam Justiniani lapsus in errorem Julianistarum, quàm ejus mors ad annum Græcorum 876. Christi 565. ab omnibus ferè historicis consignatur.

Hucusque ex Joanne Dionysius Patriarcha in Chronico.

CAPUT XII.

Cyriacus Episcopus Amidæ.

I.
Cyriacus Amide
Episcopus.

YRIACUS Joanni Amidenſium Episcopo anno Græcorum 889. ſuſſectus fuit, ut refert Dionyſius Patriarcha in Chronico

his verbis: ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

Anno 889. (Christi 578.) obiit Mar Joannes Episcopus Amidæ, ejusque in locum subrogatus fuit sanctus Mar Cyriacus. Obiit anno Christi 623. postquam Ecclesiam illam quadraginta quinque annos tenuisset, eodem Dionysio teste

in hæc verba: ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

Anno Græcorum 934. mortuus est Mar Cyriacus Episcopus Amidæ, eique successit Mar Thomas.

Scriptit *Canones*, quos laudat Gregorius Barhebraeus in suo Nomocanone, ubi præter hunc Cyriacum, alios etiam citat Canonistas Syros, videlicet Episcopos Joannem Telæ, Rabulam & Jacobum Edessæ, Patriarchas Cyriacum, Michaëlem, & Ignatium.

II.
Ejus Canones.

CAPUT XIII.

Thomas Heracleensis Episcopus Germanicæ.

THOMÆ Heracleensis vitam describit anonymus in Codice Syriaco Clemen. Vat. 16. in hæc verba

ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

I.
Thomæ Heracleensis Vita, auctore anonymo Syro.

De scriptoribus Syris Monophysitis

stiniani 31. Indiēt. 6. die tamen Octobris 6. & Decembris 14. & à Pagio ad annum Christi 557.

Anno 882. apud Monophysitas celebres habebantur Paulus Antiochiæ, Jacobus Phasiltentis Edessæ & Joannes Amidæ: Chalcedonensibus verò præerant Vigilius Romæ, Anastasius Antiochiæ, Apollinaris Alexandriæ, Eutychius Constantinopoleos, & Macarius Hierusalem. Verùm ut cæteros omitam, Vigilius Papa sexdecim ante annis, hoc est, anno Græcorum 866. Christi 555. è vivis decesserat, ut ex historicis liquet.

Anno 883. pulso Eutychio, Joannes Sedem Constantinopolitanam occupat: quod initio anni Christi 565. factum Pagius ostendit ad ann. 563. num. 3.

Anno 884. Justinianus in Julianistarum errorem incidit.

Anno 885. mense Majo ignis in cælo apparuit in lanceæ speciem, à septentrione ad Occidentem, qui post obitum Justiniani statim disparuit. Id à Theophane ad annum Justiniani 30. refertur.

Eodem anno moritur Justinianus, eique succedit Justinus sororis ejusdem filius. Tam Justiniani lapsus in errorem Julianistarum, quàm ejus mors ad annum Græcorum 876. Christi 565. ab omnibus ferè historicis consignatur.

Hucusque ex Joanne Dionysius Patriarcha in Chronico.

CAPUT XII.

Cyriacus Episcopus Amidæ.

I.
Cyriacus Amide
Episcopus.

YRIACUS Joanni Amidenſium Episcopo anno Græcorum 889. ſuſſectus fuit, ut refert Dionysius Patriarcha in Chronico

his verbis: ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

Anno 889. (Christi 578.) obiit Mar Joannes Episcopus Amidæ, ejusque in locum subrogatus fuit sanctus Mar Cyriacus. Obiit anno Christi 623. postquam Ecclesiam illam quadraginta quinque annos tenuisset, eodem Dionysio teste

in hæc verba: ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

Anno Græcorum 934. mortuus est Mar Cyriacus Episcopus Amidæ, eique successit Mar Thomas.

Scriptit *Canones*, quos laudat Gregorius Barhebraeus in suo Nomocanone, ubi præter hunc Cyriacum, alios etiam citat Canonistas Syros, videlicet Episcopos Joannem Telæ, Rabulam & Jacobum Edessæ, Patriarchas Cyriacum, Michaëlem, & Ignatium.

II.
Ejus Canones.

CAPUT XIII.

Thomas Heracleensis Episcopus Germanicæ.

THOMÆ Heracleensis vitam describit anonymus in Codice Syriaco Clemen. Vat. 16. in hæc verba

ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

I.
Thomæ Heracleensis Vita, auctore anonymo Syro.

De scriptoribus Syris Monophysitis

stiniani 31. Indiēt. 6. die tamen Octobris 6. & Decembris 14. & à Pagio ad annum Christi 557.

Anno 882. apud Monophysitas celebres habebantur Paulus Antiochiæ, Jacobus Phasiltentis Edessæ & Joannes Amidæ: Chalcedonensibus verò præerant Vigilius Romæ, Anastasius Antiochiæ, Apollinaris Alexandriæ, Eutychius Constantinopoleos, & Macarius Hierusalem. Verùm ut cæteros omittam, Vigilius Papa sexdecim ante annis, hoc est, anno Græcorum 866. Christi 555. è vivis decesserat, ut ex historicis liquet.

Anno 883. pulso Eutychio, Joannes Sedem Constantinopolitanam occupat: quod initio anni Christi 565. factum Pagius ostendit ad ann. 563. num. 3.

Anno 884. Justinianus in Julianistarum errorem incidit.

Anno 885. mense Majo ignis in cælo apparuit in lanceæ speciem, à septentrione ad Occidentem, qui post obitum Justiniani statim disparuit. Id à Theophane ad annum Justiniani 30. refertur.

Eodem anno moritur Justinianus, eique succedit Justinus sororis ejusdem filius. Tam Justiniani lapsus in errorem Julianistarum, quàm ejus mors ad annum Græcorum 876. Christi 565. ab omnibus ferè historicis consignatur.

Hucusque ex Joanne Dionysius Patriarcha in Chronico.

CAPUT XII.

Cyriacus Episcopus Amidæ.

I.
Cyriacus Amide
Episcopus.

YRIACUS Joanni Amidenſium Episcopo anno Græcorum 889. ſuſſectus fuit, ut refert Dionysius Patriarcha in Chronico

his verbis: ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

Anno 889. (Christi 578.) obiit Mar Joannes Episcopus Amidæ, ejusque in locum subrogatus fuit sanctus Mar Cyriacus. Obiit anno Christi 623. postquam Ecclesiam illam quadraginta quinque annos tenuisset, eodem Dionysio teste

in hæc verba: ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

Anno Græcorum 934. mortuus est Mar Cyriacus Episcopus Amidæ, eique successit Mar Thomas.

Scriptit *Canones*, quos laudat Gregorius Barhebraus in suo Nomocanone, ubi præter hunc Cyriacum, alios etiam citat Canonistas Syros, videlicet Episcopos Joannem Telæ, Rabulam & Jacobum Edessæ, Patriarchas Cyriacum, Michaëlem, & Ignatium.

II.
Ejus Canones.

CAPUT XIII.

Thomas Heracleensis Episcopus Germanicæ.

THOMÆ Heracleensis vitam describit anonymus in Codice Syriaco Clemen. Vat. 16. in hæc verba

ⲉⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ
ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ ⲛⲓⲛⲁⲓⲛⲁ

I.
Thomæ Heracleensis Vita, auctore anonymo Syro.

hac non *versionem* significet, sed *editionem*, seu recensionem, quam ad Græca exemplaria Thomam fecisse, non vertisse affirmat, id, inquam, falsum est: nam Thomas, ut ex suprà dictis liquet, novam totius Novi Testamenti versionem Syriacam è Græco elaboravit, quæ proinde non minus *editio*, seu *recensio* dicenda est, quàm Testamentum vetus Græcum à septuaginta Interpretibus ex Hebraicis fontibus editum.

ut ex altera ejusdem Codicis epigraphe ibidem relata liquet, ubi Athanasius Eliæ discipulus & successor anno Græcorum 1039. Christi 728. Jacobitis præfuisse dicitur. Unde corrigendus Dionysius in Chronico, qui anno post, hoc est, anno Græc. 1040. obitum Eliæ consignat, his verbis:

جَدَّوْ قَبْمَعْلَا مَدْنَبُ الْكَلَامِ قَدِيٌّ مِنْهَا
وَالْغَيْبُ مِنْهَا قَدِيٌّ مِنْهَا الْغَيْبُ مِنْهَا :

Post sanctum Mar Eliam Antiochiæ Patriarcham factus est sanctus Athanasius. Nam Bar-had-besciaba Presbyter, qui eam inscriptionem ad calcem laudati Nitriensis Codicis apposuit, Athanasium Eliæ successorum vivum ac præsentem viderat, dum id scriberet. Vide tom. 1. Biblioth. nostræ pag. 561.

Scriptum *Librum adversus Leonem Harnanitarum Episcopum*, in quo rationem reddit, cur Monophysitarum religionem amplexus sit. Exstat in Biblioth. Vatic. Codice Syriaco ms. 24. hoc titulo prænотatus:

II.
Scripsit Apo-
logeticum Li-
brum ad Leo-
nem.

CAPUT XIV.

Elias Patriarcha Jacobitarum.

I.
Elias Jacobi-
tarum Patriar-
cha.

ELIAS Sancti Joannis
Damasцени & Jacobi
Edeffeni æqualis, cla-
ruit ineunte sæculo
octavo. Mortuo Ju-
liano, quem Diony-
sius Barfalibæus in serie Patriarcha-
rum Jacobitarum à S. Petro ad suam
usque ætatem perducta in libro ad-
versus hæreses cap. 54. sexagesimum
quintum nominat, in ejus locum
substituitur, ut refert Dionysius
Patriarcha in Chronico his verbis:

هَذَا كَلَامُ الْإِسْلَامِ فِي دِينِهِ وَمُؤْمَلِهِ
وَمَنْ أَحْبَبَهُ فَقَدْ أَحْبَبَهُ وَمَنْ كَرِهَهُ
فَمَنْ كَرِهَهُ فَكَرِهَهُ :

Anno Græcorum millesimo decimo septimo, Christi 706. obiit S. Mar-
Julianus Patriarcha Antiochiæ, ei-
que successit Mar Elias: postquam,
scilicet, ex lectione librorum Severi
Patriarchæ Antiocheni aliorumque
eiusdem hæreseos auctorum, ab or-
thodoxa fide ad Monophysitarum
sectam transierat, ut idem de seipso
testatur in Libro, de quo infra sermo
erit. Anno Christi 718. Uremam
castrum aliaque Mesopotamiæ loca
visitavit, ut discimus ex inscriptione
Codici Nitriensis 1. quam suprà re-
tuli pag. 75. Decem post annis obiit,

*Epistola Apologetica Eliæ ad Leonem
duarum naturarum assertorem, quam
ob causam relictâ Chalcedonensium
communione iis adhaeserit, qui unam
Dei Verbi incarnati naturam in Chri-
sto post unionem, salvæ proprietatibus,
profitentur. Continet etiam solutio-
nem nonnullorum ejusdem Leonis que-
sitorum. Duodecim autem capitibus
absolvitur, quorum postrema quin-
que è nostro Codice exciderunt, ti-
tulo dumtaxat in præfixo indice su-
perstite. Summam totius libri paucis
acci-*

De scriptoribus Syris Monophysitis

hac non *versionem* significet, sed *editionem*, seu recensionem, quam ad Græca exemplaria Thomam fecisse, non vertisse affirmat, id, inquam, falsum est: nam Thomas, ut ex suprà dictis liquet, novam totius Novi Testamenti versionem Syriacam è Græco elaboravit, quæ proinde non minus *editio*, seu *recensio* dicenda est, quàm Testamentum vetus Græcum à septuaginta Interpretibus ex Hebraicis fontibus editum.

ut ex altera ejusdem Codicis epigraphe ibidem relata liquet, ubi Athanasius Eliæ discipulus & successor anno Græcorum 1039. Christi 728. Jacobitis præfuisse dicitur. Unde corrigendus Dionysius in Chronico, qui anno post, hoc est, anno Græc. 1040. obitum Eliæ consignat, his verbis:

جَدَّوْ قَبُّمُحَا مَدُنُ لَكُمَا قَحِيٌّ مَنُحَا
وَلِيْنِيْمُهُ جَمَا مَدُنُ قَبُّمُحَا لِيْنِيْمُهُ مَدُنُ :

Post sanctum Mar Eliam Antiochiæ Patriarcham factus est sanctus Athanasius. Nam Bar-had-besciaba Presbyter, qui eam inscriptionem ad calcem laudati Nitriensis Codicis apposuit, Athanasium Eliæ successorum vivum ac præsentem viderat, dum id scriberet. Vide tom. 1. Biblioth. nostræ pag. 561.

Scriptum *Librum adversus Leonem Harnanitarum Episcopum*, in quo rationem reddit, cur Monophysitarum religionem amplexus sit. Exstat in Biblioth. Vatic. Codice Syriaco ms. 24. hoc titulo prænотatus:

II.
Scripsit Apo-
logeticum Li-
brum ad Leo-
nem.

CAPUT XIV.

Elias Patriarcha Jacobitarum.

I.
Elias Jacobi-
tarum Patriar-
cha.

ELIAS Sancti Joannis
Damasцени & Jacobi
Edeffeni æqualis, cla-
ruit ineunte sæculo
octavo. Mortuo Ju-
liano, quem Diony-
sius Barfalibæus in serie Patriarcha-
rum Jacobitarum à S. Petro ad suam
usque ætatem perducta in libro ad-
versus hæreses cap. 54. sexagesimum
quintum nominat, in ejus locum
substituitur, ut refert Dionysius
Patriarcha in Chronico his verbis:

هَذَا كَلَامُ الْإِسْلَامِ فِي دِينِهِ وَمُؤْمَلِهِ
وَمِنْ مَحَلِّهَا قَوْلُهُمْ: وَبِهَا
وَلَا يَكْفِيهِمْ إِلَّا الْإِسْلَامُ :

Anno Græcorum millesimo decimo septimo, Christi 706. obiit S. Mar-
Julianus Patriarcha Antiochiæ, ei-
que successit Mar Elias: postquam,
scilicet, ex lectione librorum Severi
Patriarchæ Antiocheni aliorumque
eiusdem hæreseos auctorum, ab or-
thodoxa fide ad Monophysitarum
sectam transierat, ut idem de seipso
testatur in Libro, de quo infra sermo
erit. Anno Christi 718. Uremam
castrum aliaque Mesopotamiæ loca
visitavit, ut discimus ex inscriptione
Codici Nitriensis 1. quam suprà re-
tuli pag. 75. Decem post annis obiit,

*Epistola Apologetica Eliæ ad Leonem
duarum naturarum assertorem, quam
ob causam relictâ Chalcedonensium
communione iis adhaeserit, qui unam
Dei Verbi incarnati naturam in Chri-
sto post unionem, salvæ proprietatibus,
profitentur. Continet etiam solutio-
nem nonnullorum ejusdem Leonis que-
sitorum. Duodecim autem capitibus
absolvitur, quorum postrema quin-
que è nostro Codice exciderunt, ti-
tulo dumtaxat in præfixo indice su-
perstite. Summam totius libri paucis
acci-*

accipe. In primo capite respondet Elias Leoni, cur ad ejus epistolam rescribere distulisset: quia videlicet eadem sero sibi reddita fuerat. Deinde respondere volentem, quadrimestri ægritudine se fuisse prædeditum: eademque depulsa, duas profectiones suscipere fuisse coactum. In secundo capite adblanditur Leoni, eumque proximi & veritatis amatorem appellat, quod is in sua ad ipsum epistola rogasset, ut mutatae religionis causam sibi exponeret. Leonis verba citavi in priori tom. pag. 467. His præmissis ad rem propositam in tertio capite venit: & primo quidem exponit fidem, quam is tenebat, quum Chalcedonensium communionem amplectebatur: mox causam reddit, cur ab ea recessisset: eo scilicet, quod existimabat, Chalcedonenses inter duas Christi naturas solam distinctionem intellectualem ponere, ex quo sequi ait, ab iis naturas Christi confundi, easque non duas revera prædicari, sed unam: Eam verò Chalcedonensium sententiam fuisse, ostendere conatur ex iis, quæ pro Concilio Chalcedonensi scripserant Constantinus Harnitarum, & Georgius Tagritensium Episcopi, quorum opera adversus Monophysitas, & potissimum adversus Joannem Philoponum & Probum Elias citat, ut notavi in priori tom. pag. 465. & 466. quæ tamen erat manifesta hæreticorum calumnia, Catholicos accusantium, vel quod duas Christi naturas cum Eutyche confunderent, vel quod eas cum Nestorio separarent: ita enim obcæcatam præjudiciis mentem habebant, ut naturam cum hypostasi seu persona, & distinctionem cum separatione in Christo confunderent, qui neutrum in augustissimæ Trinitatis mysterio sequi cateroqui affirmabant. Pergit Elias, & Leonem ad tres Severi adversus Joannem Grammaticum Cæsariensem libros remittit, in quibus Monophysiticæ ait fidei summam contineri. Mox Chalcedonensibus quatuor errores objicit: nimirum

Cap. 4. quod confusionem in Christo ponunt. Cap. 5. quod duæ naturæ, quas iidem in Christo esse, & intellectualiter ab invicem distingui asserunt, non unitæ sunt, sed separatæ: id quod Nestorianam hæresim sapit. Cap. 6. quod Chalcedonenses asserunt, unam illam Christi Personam non ex rebus, sed ex proprietatibus rerum compositam esse. Cap. 7. quod duæ naturæ, quas in Christo post unionem ponunt, revera personæ sunt & Filii. Demum Monophysitarum doctrinam de una Christi natura composita exponit in sequentibus Capitibus: videlicet cap. 8. quod una Verbi Dei incarnati natura eadem est ac una ejusdem Verbi incarnati persona, & quod Chalcedonenses, qui secus sentiunt, Accidens esse dicunt Personam Christi. Cap. 9. quod non debent dici duæ naturæ post unionem. Cap. 10. Responso ad tria quæ sita Leonis. Cap. 11. quod Leo in epistola sua abutitur auctoritate Patrum, dum probare contendit duas post unionem naturas. Cap. 12. quo sensu à Severo aliisque dicuntur in Christo duæ naturæ: nimirum ante, non post unionem. Adversus ejusmodi errores acriter pugnat S. Joannes Damascenus Eliæ coævus in libro de natura composita adversus Acephalos.

Hucusque Elias, qui de Incarnatione eadem sentit, ac Jacobitæ recentiores, ut de Philoxeno notavi pag. 25. Ejus verò ætas præter allatum Dionysii utriusque testimonium, colligitur ex eo, quod tamquam sibi æquales laudat Leonem Harnitarum Episcopum, & Sanctum Joannem Damascenum. Et Leonem quidem asserit cap. 3. discipulum fuisse Georgii Episcopi Tagritensis, cujus librum adversus Probum & Joannem Philoponum laudat. Vixit autem Probus, ut ex Dionysii Chronico retuli supra pag. 72. sub Petro Juniore Patriarcha circa annum Christi 580. Joannes verò Philoponus Tritheitarum parens in vivis erat sub Heraclio Imperatore,

ut

III.

Joanni Damasceno, Probo, & Joanni Philopono æqualis fuit.

ut liquet ex ejus opere *de mundi creatione*, scilicet in *Hexæmeron* ad *Sergium Constantinopolitanum Archiepiscopum*, & ex Nicephoro lib. 18. cap. 48. ubi ait, eum fuisse æqualem Georgio Pisidio, qui varios libros de Imperio Heraclii & bello Persico ab eo gesto scripsit. De Joanne verò Damasceno scribit cap. 6. quod Tractatum pro Petro Archiepiscopo suo adversus ipsum (Eliam nimirum) composuit, ut in priori tom. p. 467. relatis Eliæ verbis observavi: ex quo sequitur Eliam vergente septimo Christiano sæculo claruisse: Mansures enim, qui S. Joannis Damasceni pater fuit, non avus (ut malè ex Gouaro Pagius ad annum 734.) vivebat anno Hegiræ 14. Christi 635. quo Damascus Syriæ urbs à Mahometanis sub Omaro Duce capta fuit, seu potius ab ipso Mansure eis prodita, ut refert Nicon Græcus Abbas in Nomocanone Cod. Arab. Clem. Vat. 4. fol. 448. Joannes verò Damascenus editis adversus Iconomachos libris clarus habebatur, Baronio teste, anno Christi 727. de quo vide Theophanem ad ann. Incarn. 721. & 734.

CAPUT XV.

Joannes Episcopus
Basorensis.

I.
Joannes Episcopus Basoræ.

JOANNES Basoræ, seu Bostorum in Arabia Episcopus claruit ab anno Græcorum 928. ad ann. 961. quibus in Dionysii Chronico laudatur, ut dixi in priori tom. pag. 167. Obiit anno Christi 650. & in urbe Amida in templo S. Joannis Baptistæ sepultus fuit, ut ex eodem Dionysio notavi in cit. to. pag. 425.

II.
Ejus Anaphora.
Edidit *Anaphoram*, quam Renaudotius latinè vertit tom. 2. Liturg. Orient. pag. 421. init. *Deus largitor caritatis & æquanimittatis*: ubi Joannes hæresim suam prodit pag. 424.

Tom. II.

de Incarnatione hæc scribens: *Illam verò omnia accepit, excepto solùm peccato non secundum phantasticam aliquam speciem, aut opinionem, apparuit; neque in duabus naturis, aut in duobus cognitus, sed unum fuit, Verbum quod incarnatum est: unus Filius, unus Christus, una persona, una natura sive suppositum Verbi incarnati.* Meminit ejus Anaphoræ cl. Stephanus Edenenfis circa finem capituli 7. de hæreticis Liturgiarum au-

toribus in hæc verba: *امرا*
دعوتهم في ايمانهم
وهم في ايمانهم
وهم في ايمانهم
وهم في ايمانهم

Exstant etiam aliæ præter enumeratas *Anaphoræ*, quas composuit Dioscorus *Insule Cardoæ*, *Barkineus*, *Severus Cansarinensis*, & *Joannes Basorensis*. Laudatur & in Coptica S. Basilii Liturgia, in qua *Oratio fractionis*, seu *Præfatio ad Pater noster*, ex Joannis hujus *Anaphora* desumpta legitur, ut rectè advertit Renaudotius tom. 1. pag. 21. & tom. 2. pag. 435. qui nil aliud de hoc auctore se scire ingenuè fatetur.

Eundem Joannem tamquam Scripturæ sacræ commentatorem citat Jacobus Bartelenfis Episcopus Maiphercatæ, seu Martyropolis in libro *Theaurorum* par. 4. cap. 1. Cod. Beræen. 1. ubi de creatione Angelo-

rum sic differit: *وهم في ايمانهم*
وهم في ايمانهم
وهم في ايمانهم
وهم في ايمانهم
وهم في ايمانهم
وهم في ايمانهم
وهم في ايمانهم
وهم في ايمانهم

وهم

N

III.
An Commentaria in Scripturam sacram ediderit.

De scriptoribus Syris Monophysitis

ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ :

Jacobus Sarugensis Homil. in Hexæmeron, & S. Ephraem in expositione literali Genesios, & Epiphanius in libro Traditionum, alique cum ipsis asserunt Angelos unacum cælo terra-que creatos fuisse. Gregorius verò Theologus Homil. de nativitate, & Gregorius Nyssenus & S. Joannes (Chrysostomus), & Joannes Basorensis, & Jacobus Edesenus, & Moyses Barcephra tradunt, eos ante hunc mundum creatos.

CAPUT XVI.

Dionysius Patriarcha
Jacobitarum.

I.
Dionysius Ja-
cobitarum Pa-
triarcha.

IONYSIUS, primus
hujus nominis Jaco-
bitarum Patriarcha
claruit anno Græ-
corum 1086. Chri-
sti 775. Domo fuit

ܬܠܡܐܪܝܬܐ ܬܠܡܐܪܝܬܐ, teste Diony-
sio Barsalibæo Amidæ Episcopo, qui
eum in serie Patriarcharum Antio-
chiæ à S. Petro ad suam ætatem, hoc
est, ad annum Græcorum 1518. per-
ducta, septuagesimo quinto loco col-
locat post Georgium, Josephum &

Cyriacum his verbis : ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ .

ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ :

LXXV. *Dionysius Telmarenfis. Hu-
jus ætate intrusus fuit impius Abra-
ham, qui & Abirom, & mox deposti-
tus. Monachum egerat in cænobio*

Zuchenin, quod apud Ami-
dam urbem situm erat, ut idem de
seipso testatur in Chronico ad an-
num Græcorum 1062. ubi loquens
de peste & fame, quibus Mesopota-
mia eo anno laboravit, sic ait :

ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ :

*mortui sunt hoc anno ex monasterio no-
stro Zucheninensi quadraginta duo vi-
ri absque exteris. Et ad annum 1057.
ejusdem cænobii situm indicans :*

ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ
ܡܚܒܐ ܕܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ ܡܪܝܢܐ :

*Amidæ verò, inquit, post Cosmam
factus fuit Episcopus Mar Sabas ex
sacro monasterio Zuchenin, quod in
ejusdem urbis regione positum est. De-
nique ad annum Græcorum 1062.
laudat Joannem Syrorum in montan-
is Maiphraçtæ, seu Martyropolis
habitantium ducem, quem suum
consobrinum fuisse, & adversus
Arabas strenuè dimicasse affirmat.*

*Scriptis Annales ab orbe condito ad
suam usque ætatem, nimirum ad an-
num Græcorum 1086. quorum du-
plex editio apud Syros circumfertur:
Alii enim prolixiores sunt, & in mo-
dum historiæ Ecclesiasticæ Eusebii
cæterorumque Scriptorum Græco-
rum compositi, ex quibus fragmen-
tum de Petro Juniore Patriarcha, de-
que Probo & Joanne Archimandrita
retuli suprâ pag. 72. eorumque me-
minit quisquis indicem quorundam
mss. librorum Chaldaicorum texuit
in Cod. ms. Latino-Vaticano 6429.
pag. 133. iis verbis : Dionysii Patri-
archæ Antiocheni historiæ. Alii bre-
viores, & Chronici Eusebiani instar,
in annos digesti, quorum exemplar
pervetustum in Scetenfi Deiparæ Sy-
rorum monasterio nacti sumus, ini-
tio tamen & fine mutilum, quodque
ipsum*

II.
Ejus Chroni-
con.

De scriptoribus Syris Monophysitis

ipsum in eo monasterio exaratum arguit, Copticis abrafis literis, quibus membranæ à fol. 1. ad fol. 122. scriptæ erant, superinducta sunt verba Syriaca.

Id verò Chronicon Dionysius publicavit, quom nondum Episcopus esset: nam ejus scribendi finem facit in Patriarchatu Georgii, quem tertius ipse excepit; simplices verò Presbyteros, patres suos spirituales appellat in Præfatione fol. 2. in hæc

[illegible]

*explicit responsiva epistola unicum
scholio ejusdem Libri, quam Auctor
inscripsit venerabilibus patribus suis
spiritualibus Georgio Chorepiscopo
Amide, Eutelio Archimandrite,
Lazaro Periodente, & venerabili Ana-
stasio, unicum universa Fraternita-
te. Quæ verba etſi à descriptore hu-
jus Codicis apposita sunt, desumpta
tamen videntur ex ipsâ Dionysii
Præfatione, cujus in nostro Codice
postremum dumtaxat folium super-
est.*

III. Chronici Dionysiani divisio.

Toto libro continentur gesta sex millium annorum, uti in fine Præfationis testatur Auctor, inquit:

مَهْمُجْ حَه حَهْجَا / مَر وَدَسْمَا
هِنَا مَن دَهْمَا وَخَلْمَا مَدْبَمَا
لَه لَحْلَا وَوَلَحْ / لَقْلَقْ
وَلَمَمَا هِنَا لَه مَلَمَمَا مَهْمَا
وَالْقَهْمُ وَهَم مَدْبَمَا وَدَم مَدْمَمَا

[illegible]

comprehenduntur in hoc Libro ab orbe condito ad id usque tempus, quo hæc scripta sunt, nimirum ad annum Alexandri Macedonis 1087. quo Mobdus filius Abdallæ Syris, Ægyptiis, Armenis, Adarbigianis, Persis omnibus, Sindis, Chusanitis, & Arabibus imperat; Græcis verò Leo filius Constantini; Romanis autem Pepus: comprehenduntur, inquam, anni sex mille. In quatuor autem Partes dividitur. Prima ab orbe condito ad Constantini Magni tempora decurrit, in qua Eusebium Pamphili Dionysius sequitur. Altera à Constantino ad Theodosium Juniorem, Socrate Duce. Tertia à Theodosio ad Justinianum, ubi Joannis Episcopi Asiæ Chronicon describit. Quarta denique à Justiniano ad suam usque ætatem. Audi Dionysium fol. 122.

مَعْنَا وَمَا سَمِعْنَا قَوْلَ الْكَافِرِ
 مَعْنَا قَوْلَهُمْ قَوْلَهُمْ وَمَا
 وَدَعْنَاهُمْ إِلَّا الْوَلَايَةَ لِمَنْ أَهْلُهَا
 وَكَذَلِكَ مِمَّا يَفْعَلُونَ وَيَسْمَعُونَ
 وَجَاءَ الْحَبِيرُ الْمَكْرُورُ هَتَمًا
 سَمِعْنَاهُ مَا قَالُوا مَعْنَاهُ الْوَلَايَةَ
 مَا قَالُوا الْحَبِيرُ الْمَكْرُورُ الْمَكْرُورُ
 وَمَا كَذَلِكَ الْمَكْرُورُ وَمَا كَذَلِكَ
 مَعْنَاهُ وَمَا كَذَلِكَ الْمَكْرُورُ
 مَعْنَاهُ

N O T A.

I *Pepus*. Pippinum intelligit Caroli Ma-
Tom. II.

gni patrem, licet is anno Christi 768. obierit, cujus fortasse mors ad notitiam Dionysii haud pervenerat.

 N_{ij}

Primus quaternio Ecclesiasticæ (historiæ) Mar Eusebii. Domine adesto famulo tuo, ut incipiat, & absolvat.

IV.
Epochæ Chronici Dionysiani.

Tribus Epochis in Chronico suo utitur Dionysius. *Epocha mundi* ab Adam ad Abraham. *Epocha Abrahamæ* ab hujus ortu usque ad Constantinum Magnum. *Epocha demum Alexandri* à Constantino usque ad Chronici finem. In annis verò Patrum enumerandis nunc sequitur Vulgatam Syriacam, quæ Hebraicis fontibus & Latine Vulgatæ adamussim respondet, præterquam in Thare, qui anno ætatis 75. non 70. Abrahamum genuisse dicitur: nunc Versionem septuaginta Interpretum: quandoque etiam ab utraque recedit, ut in serie Patrum, Judicum, & Regum cernere est, ubi Jared in Dionysii Chronico dicitur genuisse Enoch anno ætatis 122. (At in Vulgata Latina 162.) Mathusala genuisse Lamech anno 169. (In Vulg. 187.) Lamech Noë anno 188. (in Vulg. 182.) Sem Arphaxad anno 102. (in Vulg. 100.) Sarug Nachor an. 35. (in Vulg. 30.) Nachor Thare anno 79. (in Vulgata 29.) Isaac Jacob anno 60. (in Vulg. 40.) & sic in quibusdam aliis.

Ab Adam ad Diluvium numerat annos 2242. A Diluvio ad Abraham 942. Ab hoc ad Christum 2016. Alexandrum Macedonem natum fuisse ait anno Abrahamæ 1662. regnare cœpisse anno ejusdem 1680. regnum tenuisse annos 12. menses 6. Christum natum anno Alexandri 309. ab orbe condito 5200. At siue annos Alexandri enumeres à die, qua regnum iniit, hoc est ab anno Abrahamæ 1680. siue à die, qua obiit, nimirum ab anno ejusdem Abrahamæ 1692. cum mensibus sex, stare tamen nequit quod asserit Dionysius, Christum scilicet natum fuisse anno Abrahamæ 2016. nam si annis Abrahamæ 1680. aut 1692. addantur anni Alexandri 309. erunt ab Abraham ad Christum anni 1689. vel 2001. non autem 2016. Præterea fol. 5. scripserat, Abraham natum fuisse anno ab orbe condito 3047. quod hac ratione sta-

tuerat. Thare natus est anno mundi 2977. Abraham verò post ann. 70. qui adjuncti annis 2977. efficiunt universim annos 3047. At fol. 6. & 26. affirmat, Abraham natum fuisse anno mundi 3184. Ab Adam enim numerat usque ad Diluvium annos 2242. & à Diluvio ad Abraham annos 942. qui summatim conficiunt annos 3184. Omitto alia non pauca hujus generis menda, quæ videre est ab exordio Chronici usque ad fol. 57. hoc est, usque ad annum Alexandri 610. Hinc enim ad finem usque Chronici in describendis Alexandri annis accuratior est, ac præsertim à postrema libri Parte, unde ipse historiam suam inchoat, si tempora Romanorum Imperatorum excipias, quæ ille, utpote in Syria sub Saracenico Imperio constitutus, plerumque confundit. Compendium Chronici Dionysiani accipe.

Anno Græcorum 898. obiit Justinianus Imperator, eique successit Justinianus quartus, & Tiberius Cæsar. Anno 901. obiit Justinianus, & imperavit Tiberius solus. Anno 905. obiit Tiberius, & imperavit Mauricius. Anno 913. obiit Mauricius, & imperavit Phocas. Hæc Dionysius initio Chronici sui de Romanis Imperatoribus: ubi tria peccat: primum, quod obitum Justini junioris, quem Justinianum ex more Orientalium appellat, ad annum 898. differt, quum ille quinque, aut septem ante annis obierit, ut supra dictum est. Deinde quia post Justini hujus obitum, Justinianum alterum obtrudit, qui numquam fuit: mortuo enim Justino seniore Tiberius solus imperavit, donec Mauricium Cæsarem creavit, id quod paucis antequam in vivis esse desineret, diebus contigit, ut ex Chronico Alexandrino Pagius ad annum Christi 582. num. 9. Fortasse Dionysius ex novi Constantini cognomine, quo Tiberius appellabatur, alium ab ipso Imperatorem fingendi occasionem accepit, pro Constantino Justinianum scribens. Demum octo dumtaxat

IV.
Compendium Chronici Dionysiani.

xat imperii annos Mauricio tribuit, quem constat ab anno Christi 582. ad annum 602. per integros viginti annos & aliquot menses Romanum Imperium tenuisse.

Anno Christi
591.

Anno 902. obiit Petrus Patriarcha, quem anno 889. in locum Pauli subrogatum fuisse scripserat. Anno 915. Athanasius Petro successit.

Anno Christi
603.

Anno 914. Narses militiæ Persarum Præfectus Edessam expugnavit, & Severum ejusdem urbis Episcopum lapidibus obrui jussit. Eodem Græcorum anno, qui fuit Christi 603. initium belli Romanos inter & Persas describunt Theophylactus lib. 8. cap. ult. & Theophanes ad annum Incarnationis secundum Alexandrinos 595. ejusque causam reddunt, quod Chosroës Persarum Rex illam Mauricio Imperatori à Phoca mortem se ulcisceri velle simulavit. Idem Dionysius in Chronico Edessam duobus post annis iterum expugnatam refert. Theophanes verò ad annum Incarnationis secundum Alexandrinos 599. qui mense Augusto anni Christi 607. absolvitur, Persarum irruptionem in Syriam narrans, *Persæ, inquit, Euphratem transgressi, Syriam universam, & Palæstinam atque Phœniciam populati sunt, ingentemque stragem atque prædam in Romanorum ditione fecere.*

Christi 617.

Anno 928. Phocas Imperator Judæos baptizari compulit. Per idem tempus florebant Jacob Judæus, Athanasius Patriarcha Jacobitarum, Joannes Episcopus Arabum, Simeon Episcopus Haran, & Cyriacus Episcopus Amidæ.

Christi 621.

Anno 932. Arabes Mahometo duce Palæstinam infestant. Hic est famosus Arabum Pseudo-propheta, quem Saraceni *محمد* *Mohammad* Arabicè proferunt, Græci *Μωαμυδ*, *Μωαμυδ*, & *Μωαμυδ*, Latini *Mahometum*, vel *Mahometum*. Ab anno frequenti, qui fuit Christi 622. sumitur initium Hegiræ, seu Epochæ Mahometanorum. Vide Gregorium Abulpharagium in historia Dynastiæ, & Georgium Elmacinum Homaïdum

in historia Saracenica, qui ex Arabum Scriptorum fide testantur Mahometum genti suæ præfuisse annis lunaribus decem & diebus 71. hoc est, annis solaribus novem, & undecim mensibus, uno die excepto; & obiisse anno Hegiræ undecimo, die duodecimo mensis Rabii prioris, feria secunda, nimirum anno Christi 632. die 17. Junii. At Dionysius septem dumtaxat imperii annos Mahometo tribuit, eumque periisse affirmat anno Græcorum 938. (Christi 627.)

Anno 934. obiit Cyriacus Amidæ Christi 623. Episcopus, quem Dionysius ann. 889. Joanni substitutum fuisse scripserat, eique successit Thomas.

Anno 937. visus est cometa in trabis formam, Arabum prænuncians imperium: quod Theophanes & Cedrenus ad annum Heraclii 23. hoc est, 2. post Mahometi mortem, referunt. Christi 626.

Anno 938. Abubacrus Mahometo Christi 627. successit: præfuit Saracenis annos quinque: obiit anno 943. Theophanes & Cedrenus Abubacri mortem ad annum Heraclii 24. (Christi 633.) consignant, exactis duobus imperii cum dimidio annis. Pagius ex Elmacino scribit eum obiisse anno Hegiræ 13. feria 3. die 24. Gemadi posterioris, hoc est, 23. Augusti anni Christi 634. Abulvalidus Mohammad Ben-Sciachnæ in Chronico, quod *præxim speculationum de scientia priorum & posteriorum* appellat, Cod. Arab. Clem. Vat. 49. pro feria tertia *quartam illucescentem* habet, & pro die 24. Gemadi secundi *diem vigesimum secundum* ejusdem mensis: additque, Abubacrum regnasse *duobus annis, tribus mensibus, & decem diebus*, quod etiam asseritur in Chronico Orientali Petri Ebnarrahebi per Ecchellensem edito pag. 64.

Anno 940. Heraclius Imperator Christi 629. majorem Amidæ Ecclesiam ædificari jubet.

Anno 943. Umarus, seu Omarus Christi 632. Abubacro successit. Regnavit annos duodecim. Obiit anno 956. Pagius
ex

ex Theophane obitum ejus ad annum Christi 645. mense Novembri refert. Arabes tamen historici cum Christiani, tum Mahometani Omarum interfectum scribunt anno Hegiræ 23. exeunte mense Dil-Hege, postquam regnasset annos lunares 10. menses 6. dies 8.

Christi 633.

Anno 944. Heraclius Imperator Edessam venit, Persasque Mesopotamia excedere compulit.

Christi 637.

Anno 948. Arabes (*Tajos* vocat Dionysius, *Saracenos* alii) Geziram infestis signis ingressi Romanorum exercitum fuderunt. Asus verò eorum Dux Edessam occupavit. *Jaf-dum* pro Aso habet Theophanes, qui Edessæ expugnationem ad annum Heraclii 29. refert. Idem Theophanes pro *Gezira*, quæ *Insulam*, seu Mesopotamiam significat, Armeniam ubique ponit, eam nempe, quæ Mesopotamiæ contermina erat.

Christi 641.

Anno 952. Arabes Daram bello invadunt, & *Adabinum* Armeniæ civitatem expugnant. Anno sequenti Casaream Palæstinæ. Anno 955. Valentinum Patricium Romanorum Ducem profligant. Eodem anno Procopius & Theodorus Batnam Sarugi depopulantur.

Christi 644.

Anno 955. Athanasio Patriarchæ Joannes ejus discipulus succedit. Per idem tempus claruere Joannes Arabum Episcopus, Simeon Edessæ, Matthæus Alepi ex Monasterio Zuchenin, & Thomas Amidæ ex eodem monasterio.

Christi 645.

Anno 956. Othmanus Omaro successit. Regnavit annos 12. Obiit anno 967. Ebnarrahebus in Chronico Orientali *die prima Moharrami* Othmanum inauguratum scribit; Abulvalidus verò *die 3.* ejusdem mensis anni Hegiræ 24. ejusque eadem refert anno Hegiræ 35. die 8. mensis Dil-hege, postquam imperasset annos lunares 12. diebus duodecim exceptis. Sub ejus principatu Mavias anno 960. in Cyprum expeditionem suscepit, eodemque anno Aradum expugnavit. Anno 963. apud Tri-

polim Phœniciæ urbem bellum cum Romanis commisit. Anno 964. Abibus in Geziram armata manu invasit. Eodem anno Procopius ab Imperatore allegatus est, ut pacem cum Arabibus componeret.

Christi 650.

Anno 961. obiit Joannes Patriarcha, & sepultus fuit Amidæ in Templo sancti Zoaræ. Eodem anno obiit Joannes Arabum Episcopus, & sepultus fuit Amidæ in templo S. Joannis Baptistæ ejusdem urbis. Item eodem anno obiit Simeon Episcopus Edessæ, & sepultus fuit in templo S. Zoaræ in eadem urbe Amida. Anno sequenti pro Joanne factus fuit Patriarcha Theodorus, & pro Simeone Episcopus Edessæ Cyriacus.

Christi 656.

Anno 967. mortuo Othmano dissidium inter Arabes exortum est. Mavias enim ab iis, qui provincias Occidentales (hoc est, Syriam & Ægyptum) incolebant, princeps inauguratus fuit: qui verò in Oriente & Gezira habitabant (Mesopotamini, scilicet, & Assyrii) Abbaso principatum detulere. Duravit hujusmodi dissidium annos circiter quinque. Anno 968. collatis utrinque signis configitur. Anno 973. fer. 6. Abbasus dum flexis genibus oraret, à suis cæsus est, & Mavias summa rerum potitus, qui solus regnavit annos 16. universim à morte Othmani 21. obiit anno 988. Ebnarrahebus & Abulvalidus Maviæ annos 19. menses 3. assignant, eumque decessisse scribunt anno Hegiræ 60. qui anno Christi 679. die 12. Octobris inchoatus est. Pro Abbaso verò, quem Dionysius Maviæ æmulum facit, tam Arabes, quam Græci *Ali Ben-Abi-Taleb* habent, cui successisse referunt filios duos, nimirum *Hafenum*, & *Hofainum*, quorum principatus universim duravit annos circiter quinque cum dimidio. Verum quia Dionysius in Syria scribebat, Syri autem Maviæ, ut supra dixi, adherentes, memoriam Ali ejusque filiorum exosam habebant, ex illius nationis genio tam Ali, quam ejus filiorum nomina è numero

ram refertur, iis verbis ad annum Heraclii 30. *Eo ipso tempore Umarus censum egit per omnes suas ditiones hominum, pecoris, & stirpium.* Id quod ex Theophane descripsit.

Christi 703. Anno 1014. obiit Abdalmalechus, eique successit Valid ejus filius, qui regnavit annos novem.

Christi 704. Anno 1015. obiit Athanasius Patriarcha, eique successit Julianus.

Christi 705. Anno 1016. pestis grassata est in Mesopotamia, ac praesertim in territorio Sarugensi, ubi ex monasterio Sancti Silae 72. viri perierunt.

Christi 706. Anno 1017. habita fuit Synodus in Monasterio Sancti Silae, cui praefuere Julianus Patriarcha, Thomas Episcopus Amidae, & Jacobus Edeffae.

Christi 708. Anno 1019. obiit Julianus Patriarcha, eique successit Elias.

Christi 710. Anno 1021. obiit Jacobus Episcopus Edeffae, eique successit Abibus. Per idem tempus claruit Thomas Telenis Stylita.

Christi 712. Anno 1023. obiit Valid Arabum Rex, cujus mortem historici Arabes illigant anno Hegirae 96. qui inchoatus fuit anno Christi 714. die 16. Septembris. Ei successit Solimanus, qui regnavit annos 2. cum dimidio. Obiit anno 1028. quum Masalmas urbem Constantinopolitanam obsidione cingeret, de quo vide Theophanem ad annum Incarnationis secundum Alexandrinos 708. Elmacinus, Ebnarrahebus, alique Solimani obitum narrant ad annum Hegirae 99. hoc est, Christi 717. Quare non anno Graecorum 1023. sed 1025. regnum iniisse cum necesse est. Ei successit Omarus.

Christi 713. Anno 1024. obiit Thomas Episcopus Amidae, eique Theodotus substitutus fuit.

Christi 718. Anno 1029. ingens terrae motus exstitit, & vetus Edeffae Ecclesia cum multis aliis templis & aedibus corruit.

Christi 721. Anno 1032. florebat Elias Patriarcha, Abibus Episcopus Edeffae, Simeon Haran, & Theodotus Amidae. Eodem anno narrat Dionysius Abibi Edeffeni factum, quod in priori tom. pag. 426. retuli.

Tom. II.

Anno 1034. obiit Omarus, postquam annos 2. cum mensibus 4. regnasset. Ejus obitum scriptores Arabes consignant ad ann. Hegirae 101. hoc est, Christi 720. Successorem habuit Jazidum, qui regnavit annos 4.

Anno 1035. Jazidus edictum de tollendis Imaginibus promulgavit, cujus occasio narratur in Concilio Nicæno 2. Act. 5. idque non extremo Jazidi anno contigit, ut ex corrupta laudati Concilii versione tradit Baronius ad ann. 723. quæ sic habet: *quum hoc egisset Ezidus, ultra annum cum dimidio non vixit*: sed secundo imperii ejus anno, ut habet altera emendatior versio, in qua sic legitur, *quum hoc egisset Ezidus, non plus quam duobus annis & dimidio vivens defunctus est.*

Annos 1036. canes albos, columnas, gallos, aliaque hujus coloris volatilia & animantia deleri jussit Jazidus. Item in Christianos persecutionem movit, edixitque, ne Christiani adversus Saracenum testimonium recipiatur: id quod Theophanes & Cedrenus ad annum Leonis Isauri primum ab Omaro factum referunt. Demum Saraceni pretium duplo majus, quam Christiani statuit.

Anno 1038. obiit Jazidus, cujus interitus à Scriptoribus Arabibus ad annum Hegirae 105. Christi 724. ponitur. Sub ejus imperio Ameras, seu Praefectus Mesopotamiae fuit Aburin: quo deposito, Mardas; & Marda demum ejecto, iterum Aburin.

Anno 1039. regnum iniit Hisciamus Abdalmalechi filius, qui annos 19. menses 4. imperavit.

Anno 1040. obiit Abibus Edeffae Episcopus, & pro eo factus est Constantinus.

Eodem anno florebat Elias Patriarcha, Simeon Episcopus Haran, Constantinus Edeffae, & Theodotus Amidae. Et hic quidem abdicato Episcopatu, in locum quendam Amidam inter & Daram secedens, ibi columnam aedificavit, & supra eam ascendit, Thomam Telensem Styli-

O tam

tam æmulatus. Cænobium præterea ibidem exstruxit, quod (inquit Dionysius) in præsentem usque diem vi-

situr apud pagum, quem ملا Coluc appellant, ubi & diem clausit. Ejus memoriam celebrant Jacobitæ ad diem 16. Augusti, ubi eum *Amida Patriarcham* librarius perperam vocat. Successorem habuit Cosmam, virum antiqui moris, qui quum pa-

gum ملا ملا *Tela-Comum* (in Itinerario Antonini *Thilaticomum*) appellatum visitare voluisset, ab incolis rejectus, grandem ipsis calamitatem fufis ad Deum precibus accessit, ut latè narrat Dionysius, qui Cosmæ virtutes extollit.

Per id tempus obiit Elias Patriarcha, eique Athanasius successit.

Eodem anno Masalmas Neocæsaream expugnavit, ejusque incolas captivos abducens vendidit, præter Judæos, qui eam urbem ipsi prodiderant. Cæsaream Cappadociæ à Masalma occupatam ad annum Leonis 10. refert Theophanes.

Christi 731.

Anno 1042. Masalmas Hunnos, seu Turcos in Armeniam invadentes armis aggressus est, eosque ad pacem postulandam adegit. Eodem anno ad portas Caspias, quibus ii claudebantur, penetravit. Anno sequenti refeētis, quas ii effregerant, portis, jusjurandum ab ipsis exegit, quod finibus suis numquam excederent. Quum autem nulla jurisjurandi habita ratione è Caspiis portis iterum profiliissent, conferto cum ipsis prælio, in fines suos recedere eos compulit, & Meruanum Mahometi filium Armeniæ præficiens, in Syriam regressus est. Hæc aliter à Theophane narrantur, qui ad annum Leonis 13. *Masalmas*, inquit, *in Turcorum terras expeditionem suscepit: confertoque adinvicem prælio, plures ex utraque parte cecidere. Quare Masalmas terrore prostratus, fuga saluti consulit, & per Chazarie montes ad suos revertitur.* Et ad annum Leonis 15. *Hoc anno Masalmas in Tur-*

ciam exercitum duxit, & quum jam Caspias portas attigisset, metu correptus, retro cessit.

Per idem tempus Hisciamus هشام

Zaitun fluvium deduxit, & plura oppida, pagosque juxta ipsum exstrui jussit. *Zaita*, seu *Zeita* oppidum sexaginta stadiis à Circesio castro distans memoratur Zosimo lib. 3. cap. 13. Hinc fortassè fluvio nomen inditum. Idem Hisciamus fluvium

alterum هشام هشام *Beth-Calas* nomine derivavit, cujus ad ripas Masalmas ejus frater castella, pagosque ædificavit.

Anno 1045. Solimanus in ditio- Christi 734.
nem Romanorum invadens, castrum

هشام *Pelozonium* depopulatus est.

Ferreum appellat Theophanes ad annum Leonis 22.

Eodem anno Artabasus Constantini Imperatoris gener tyrannidem in urbe regia exercuit. Id factum Leone Isauro & Constantino Copronymo Imperatoribus refert Dionysius, à quibus ait, dum exercitum in Barbaros ducerent, Artabasum Constantinopoli relictum fuisse, qui Imperium sibi per eam occasionem arripuit. Theophanes verò, & ex eo Pagius ad annum Christi 741. Artabasum, seu Artabasum Imperatorem salutatum fuisse scribunt post obitum Leonis, quum Constantinus solus imperaret.

Anno 1046. Melich filius Sciabib Christi 735.

Melitenes Ameras seu Dux, unacum Abdalla Batal, cum copiis suis apud Synada urbem à Romanis ad internecionem deletus est, ita ut ex quinquaginta millibus vix quinque eorum millia evaserint. Hæc narrat Theophanes ad annum Leonis 23.

Per idem tempus quidam Syrus ex territorio Mardenfi oriundus emerfit, qui Moysen se esse mentitus, Hebræos seduxit: quumque eos expilasset, aufugit. Illi verò hominem ad Hisciamum Arabum Regem detulere, qui eum ipsis puniendum tradidit.

didit. Eadem fere Theophanes ad annum 5. Leonis Isauri.

Christi 736.

Anno 1047. Atichus in Hisciamum rebellans commisso apud Sigaram cum Caliu & Zohair Hisciami ducibus prælio, eos noctu adortus profligavit.

Christi 741.

Anno 1052. obiit Leo Imp. anno imperii vigesimo quinto: inchoato nimirum, non completo, ut scribit Theophanes, qui ait eum tenuisse Imperium annis viginti quatuor, mensibus duobus, diebus viginti quinque; obiisse verò Indictione 9. die 18. Junii, hoc est anno Christi 741.

Per idem tempus Hisciamus Arabum Rex pontem Euphrati è regione Callinici imposuit.

Christi 742.

Anno 1053. illucescente feria prima terræmotus contigit. Hora autem oblationis, quum populus in

Ecclesia ^{ܡܪܐܩ} Marak frequens esset, corruit Ecclesia, cunctosque oppressit, præter Sacerdotem celebrantem.

Christi 743.

Anno 1054. pons Tigris apud Amidam urbem aquarum vi abruptus concidit: quem Hisciamus Arabum Rex advocatis architectis reparari iussit, sed morte præventus, imperfectum opus reliquit.

Eodem anno Edessa urbs exundante Defane fluvio obruta est. Id factum die 28. mensis Peritii anno Leonis Imp. 24. refert Theophanes.

Eodem anno ineunte Januario feria 6. Cometes in cælo visus est: de quo Theophanes ad annum Incarn. secundum Alexandrinos 736.

Christi 744.

Anno 1055. obiit Hisciamus Arabum Rex, cujus mortem Theophanes ad annum Incarn. secundum Alexandrinos 734. Constantini Imp. 2. recitat. Elmacinus verò aliique Arabes Scriptores ad annum Hegiræ 125. Christi 743.

Hisciamo successit Valid, regnavitque menses octo. Ebnarrahebus & Abulvalidus annum unum, mensesque tres ei consignant. In Validem insurrexere tyranni Jazid, Abbasus, Tom. II.

& Ibrahim fratres unacum Abdalazi-

zo, eumque apud Core ^{ܡܪܐܩ} urbem interfecerunt. Quo sublato regnavit Jazidus menses sex. Deinde Ibrahimus Jazidi frater.

Per idem tempus fames & pestis per totum Orientem grassata sunt.

Anno 1057. Meruanes ex terra Turcorum egressus in Mesopotamiam invadit. Necaimus filius Tebith, Ibrahimis iussu, cum exercitu

Christi 746.

ei occurrit: in campo ^{ܓܪܐ} Gara pug-

gnatur; Meruanus victo Necaimo, cum Solimano Hisciami filio configit, & victoria potitus, Emesam urbem expugnat: effossam è tumulo Jazidi cadaver cruci affigit. Judæum quendam quadringentis auri millibus multat. Thesaurum denique regium ex Occidente, hoc est ex urbe Damasco, Charras in Mesopotamiam transfert. Eadem serè Theophanes ad annum Constantini Copronymi 3.

Per idem tempus post Athanasium factus fuit Patriarcha Joannes. Celebres verò habebantur, Constantinus Episcopus Edessæ, Simeon Episcopus Haran ex monasterio Cartaminensi, Constantinus Episcopus Samosata, Athanasius cognomento Sandalensis, Episcopus Maiphersæ seu Martyropolis, qui postmodum Patriarcha fuit: Amida verò post Cosmam factus fuit Episcopus Saba ex monasterio Zuchenin, cui post annos viginti defuncto, subrogatus fuit Severus ex eodem monasterio. Hic post annum unum, quum Dioccesim visitaret, grassante ea, de qua supra dictum est, peste sublatus fuit, eique succēssit Severus alter ex eodem cœnobio. Eodem tempore ortum est schisma in Ecclesia propter Joannis Patriarchæ electionem, cui non omnes consenteiebant.

Anno 1058. Dachacus ex monte Christi 747.

Izla ^{ܡܪܐܩ} ^{ܡܪܐܩ} ^{ܡܪܐܩ} unacum

Jacob, & Caibaro ^{ܡܪܐܩ} & Sakaf-

O ij beo

[illegible]

*Non atra modo facie, sed nigris etiam
vestibus erant: atque adeò Mesuadi
(Arabicè) appellabantur, quæ vox
apud Syros Uchama, hoc est, nigrum*

significat. Et infra: ^١وَمِنْ لَدُنَّا ^٢لَا كَافَّةً ^٣لَهُمْ ^٤وَلَدٌ ^٥مَعَهُمَا ^٦لَهُمْ ^٧أَحْمَقُ ^٨:

*Factus est autem primus Vicarius in
Gezira (hoc est Mesopotamia) Achæ-
us & lege lata sanxerunt, ut omnes
Mosulmani atris uterentur.*

Christi 750.

Anno 1061, Arabes albis induti adversus Perfæ conspiratione facta, plurimos eorum cadunt, Buricha duce. Hinc *alborum* & *nigrorum* factio in Syria. Perfæ nigris, albis Arabes utebantur.

Per idem tempus Constantinus Romanorum Imperator Melitenen urbem armata manu invadit, murisque ad terram dejectis, cives secum transfert. Idem de Gezira urbe factum. Quæ Theophanes ad annum Constantini Copronymi 5. referens, suppressis Melitenæ & Geziræ nominibus, Germaniciam & Dulichiam commemorat, inquit: *Dum hæc gerantur, Constantinus Germaniciam invadit, exercitumque in Syriam & Dulichiam emittit, commodam ex Arabum bellis vincendi occasionem natum. Arabes etiam ex eis urbibus inermes eductos & in fidem suam receptos, nec non patris consanguineos (hoc est Isauros) cum pluribus Syris Monophysitis hæreticorum nota inussis Byzantium transtulit. Ad annum verò ejusdem Constantini 15. Melitenen diserte nominat, his verbis: Imperator autem Constantinus, quos Theodosiopoli & Melitene Syros & Armenios eduxit, in Thraciam transtulit.*

Anno 1062. dissidium inter Arabes Maipheractæ exortum . Cyrus filius Tebith in locum, quem indi-

genar: مَلْمُؤٌ وَفُجَّارٌ clima Culab
appellant, invadens, primores ejus
cepit, septemque ex ipsis interfecit.

Quo audito incolæ **مَكْمَلًا وَفَيْفَا** *climatis Phis*, oppidum suum communierunt, auctore ac duce Joanne Syro Dionysii confobrino, qui ex eodem loco genus ducebat. Severus quidam ex Phis ad Arabum castra transiens populares suos barbaris subjicere conatur. Joannes Phisensium dux proditorem debellat & innumeram hostium multitudinem delet. Vicarium etiam castri *Culab*, qui in Cyrum rebellans finitima lo-

ca **Elul & Phaspha-**
sat armata manu occupaverat, com-
misso praelio fundit. Stephanum
præterea Pauli filium, qui in vico

Opb Arabum duce copiis insidias sibi struxerat, hastatorum militum virtute fugat.

Per idem tempus Gregorius Iberus cum incolis *إبراهيم وبنو* fluminis

Haræ bellum committit, & plurimos ex ipsis interficit : adeò ut quotquot

in monte Saio 12° 13° habitabant, ad Joannem Phisensium ducem confugerent, ut e regione illa barbaros repelleret. In Oriente verò Buricha principatum sibi arripuit; Edeſſæ autem Abdalla Boſtri filius, qui cœnobîa juxta Edeſſam, Haran, & Telam ſita destruxit, videlicet:

وَمِنْهَا وَفَقَا . وَمِنْهَا وَوَعَمَدَا وَمِنْهَا
 حَقْمَعَا . وَمِنْهَا وَفَقَا . وَمِنْهَا وَفَقَا
 وَشَقْعَا . وَمِنْهَا وَوَعَمَدَا وَوَعَمَدَا
 وَوَعَمَدَا : وَمِنْهَا وَوَعَمَدَا وَوَعَمَدَا
 وَمِنْهَا وَوَعَمَدَا . وَمِنْهَا وَوَعَمَدَا .

Monasterium Cubæ : monasterium Kemat in Taisapha : monasterium Cataræ ; monasterium magnum Hestmæ : monasterium S. Lazari : Beth-Maada : monasterium S. Abel : monasterium S. Milles : & monasterium Senin.

Eodem anno nivibus & glacie, bruchis & locustis annona absumpta est. Hinc fames ingens in Iberia, Armenia, & Mesopotamia; & in hac præsertim regione, in quam vitandæ famis causa, infinita Iberorum Armenorumque multitudo confluerat.

Christi 752.

Anno 1063. Persæ adversus Arabes bellum instaurant, eosque apud

Mosul, & Akulam *موسول و اکولام*

ad internecionem delent. Abdalla Mohammad filius, Regis Persarum frater, apud Daram cum Buricha congressus, eundem profligat: Joannem verò Syrum, cujus præclara adversus Arabas Maiphæactæ gesta compererat, muneribus affectum genti Syrorum illius loci præficit. Idem *Abdalla Ameras seu præfectus Mesopotamiæ à fratre Persarum rege constituitur. Salich autem Sa-

bichi filius *سليح بن سبيح* totam

Armeniam excurrens, obsides ex cunctis illius regionis urbibus Maiphæactam ad Abdallam adducit. Maiphæactenses Arabes cum Salicho agunt, ut Joannem Syrum qui obsides quosdam solutum venerat, dolo interimat: sed Abdallæ patrocinio imminentem mortem idem evadit. Stephanus Pauli filius in urbe Haran repentina morte perit.

Christi 753.

Anno 1064. Persæ excursionem in Syriam facta, illustriores urbes solo æquarunt: quod Theophanes ad annum Constantini Copronymi 9. refert, inquiens: *Porrò clades ista sub Maruam recepta per annos sex duravit, qua illustriorum omnium Syriæ civitatum mœnia in terram dejecta sunt, præter solius Antiochiæ, quod eam tutum sibi refugium victor destina-*

Anno 1065. Chusanus Armenus Christi 754.

قنق, qui victo Meruano

ad Romanorum partes transierat, acceptis à Constantino Imp. copiis septentrionales regiones, ac præsertim *Sajum* montem depopulatus est.

Eodem anno obiit Abdalla filius Mohammad Rex Persarum, qui ple-

no nomine *المغاح عبد الله بن حمد بن علي بن عبد الله بن العباس*

Saphabus Abdalla filius Mohammad filii Ali, filii Abdallæ, filii Abbasi appellabatur: ortumque est dissidium de principatu inter Abdallam ejus fratrem cognomento *Abugiasar Almanforem*, & inter Abdallam alterum filium Ali ejusdem consobrini, Persis & Chorasani prioris Abdallæ partes suscipientibus; Arabibus verò, Mesopotamenis & reliquis Syriæ atque Ægypti incolis pro Abdalla filio Ali decertantibus; conferta verò manu ad fluvium *Masium*

نهر ماس qui sub Nisibi est, Abu-

maslamus Persa Abdallæ Ali filii exercitum profligavit die 26. Tefri posterioris (Novembris) feria 3. vertente, & 4. illucescente: hoc est, anno Christi 754, quo dies 26. Novembris in feriam tertiam incidit. Vide Theophanem ad ann. Constantini Imp. 14.

Anno 1066. Chusanus armata Romanorum Iberorumque manu in ditionem Barbarorum iterum invadit, quum Mesopotamiæ Ameras seu præfectus esset Achæus, cujus filium cum copiis Arabum Persarumque sibi occurrentem profligavit.

Christi 755.

Per idem tempus florebant apud Monophysitas Joannes Patriarcha Antiochiæ, Michael Patriarcha Alexandriæ, Timotheus Episcopus Edessæ, Constantinus Samosatæ, Dionysius Haran, Serguna Mardæ, David Daræ, qui postmodum ad Patriarchatum evectus fuit: Athanasius

cognomento *هبلخا Sandalensis*, Epi-

Episcopus Maipheraetæ, qui ædificavit monasterium in monte *Tel-*

besme ܬܠܒܝܬܐ ܕܡܝܦܗܪܐܬܐ, quod cœnobium Mar Athanasii dicitur, & in Patriarcham demum electus fuit: Aba denique ex monasterio Mar

Abibi ܐܒܝܒܝ ܐܪܨܢܘܢܝܬܐ *Arzenunensis* Episcopus Amidæ, qui Severo eam dignitatem sponte abdicanti suscectus est.

Defuncto autem Joanne Patriarcha, Abdallas Mesopotamiæ Præfectus, qui postea Rex Arabum & Persarum fuit, eligi in Patriarcham curavit monachum quendam, Isaac nomine, qui Edessæ cellam sibi construxerat, ubi chymicæ arti studebat; sed paulò post ab eodem Abdalla interemptus est.

Isaaco subrogatus Athanasius Sandalensis, paucis post diebus jussu ejusdem Abdallæ interiit: eique successit Georgius ex monasterio ܩܝܫܝܐ

Cansaræ, electus in Synodo Mabugensi in Ecclesia S. Thomæ extra urbem posita. Ei autem Synodo interfuere Joannes Episcopus Callinici, Timotheus Edessæ, David Daræ, Aba Amidæ, Serguna Mardæ, Stephanus Chaburæ, Constantinus

Samosatæ, Cyriacus ܩܝܫܝܐ ܕܥܝܪܝܐܩܐ Tur-Abdini, Dionysius Haran, Elias Sigar, Paulus Tagrit, Zachæus

ܩܝܫܝܐ ܕܡܚܠܐ ܕܡܚܠܐ Charmæ, Jonas ܕܢܘܗܕܪܐ

Be-Nuhadræ (quæ & Naarda, Nearda, & Neardea dicitur) alii-que ex Syria benè multi. Quum verò absenti Georgio suffragium scripta manu dedissent, & consecrationis munus ipsi jam collaturi essent, Joannis cujusdam monachi impulsu schisma inter eos ortum est. Nam qui ex Insula Mesopotamena erant, ac præsertim Cartaminenses & Athanasiani, antequam Georgius ordinaretur, sese subducere, factoque conventu Joannem

Callinici Episcopum, qui primus omnium Georgio suffragium dederat, in Patriarcham constituunt. Et occidentales quidem omnes atque Mosulani Georgio parebant; Orientales verò Joannem sequebantur.

Anno 1067. die 3. Martii, feria 3. Christi 756. accidit terræmotus in regione Geziræ, & tria Chaburæ adjacentia oppida corruerunt.

Anno 1070. dissidium de Paschate in Oriente ortum est. Quidam enim Jejunium inchoarunt die 18. Februarii, solveruntque die 6. Aprilis: alii Jejunium die 25. Februarii, & Pascha die 13. Aprilis celebrarunt. Id Theophanes ad annum Constantini 20. (Christi 761.) refert, his verbis: *Hoc anno error in celebrando Paschatis festo admixtus est, Orthodoxis per Orientales tractus mensis Aprilis die sexto, Hæreticis autem, quorum id fuit erratum, tertio decimo solemnitatem illam agentibus.* Verum, ut benè notat Pagius, *Theophanes rem hanc uno tardius narrat.* Non enim anno Constantini 3. qui Kalendis Septembris anni Christi 760. inchoatus est, sed præcedenti illud de Paschate dissidium contigit; Anno autem Græcorum 1070. quo Dionysius utitur, quique Kalendis Octobris anni Christi 759. inchoatur, dies Dominica incidit in diem 6. & 13. Aprilis.

Anno 1071, mensè Martio Cometes in cælo apparuit. Christi 760.

Eodem anno schisma in Ecclesia invaluit, Joannis causa, quem Orientales Patriarcham sibi constituerant.

Anno 1072. obiit Timotheus Edessæ Episcopus, ejusque in locum Christi 761. subrogatus fuit Simeon ex vico

ܕܒܝܬ ܕܚܕܘܢܐ *Beth-Cheduna*, ubi inclusus asceticam vitam ducebat. Hic ab Edessenis ad Georgium Patriarcham vi pertractus, ut Episcopatus chirotoniam acciperet; adduci non potuit, ut in urbe maneret, aut Pontificalia munia obiret, sed tertio ab ordinatione sua die in montem Edessæ proximum secedens, cœnobium quod-

quoddam Deiparæ nuncupatum incoluit. Ut verò ab Episcopatus onere se penitus eximeret, Anastasium quendam Æthiopem, qui monachum in monasterio Zuchenin agebat, sibi subrogandum curavit. At ille è manibus Edeffensorum fuga elapsus, ad suum cœnobium reversus est. Tùm Simeon Anastasii exemplo relicta Edeffa, in montem Samosate-ni agri se recepit, ubi reliquum vitæ suę tempus in suscipiendis peregrinis impendit. Ejus in locum *Zacharias* susceptus fuit, quem Edeffeni ex Columna ad Episcopatum pertraxere.

Eodem anno Abdalla Mohammad filius, Rex Persarum, cum ingentibus copiis Bar-Vahebum misit, ut Melitenen Cappadocum urbem instauraret, quæ octo annos diruta jacuerat.

Christi 763. Anno 1074. mense Martio Tigris fluvius exundans, omnia circum oppida, ac Mosul præsertim urbem vastavit.

Christi 764. Anno 1075. equi, pecora, catæraque jumenta pestilenti morbo laborarunt.

Christi 765. Anno 1076. mense Canun posteriori (Januario) die 4. feria 6. stellæ quasi è cœlo decidere visæ sunt. Rem similem narrat Theophanes ad annum Constantini Copronymi 23. mense Martio.

Eodem anno mense Adar (Martio) die 14. feria 6. (ineunte, & feria 5. vergente) obiit Severus Episcopus Amidæ, & sepultus fuit in suo cœnobio.

Synodus autem Episcoporum Geziraëorum, Mosulanorum, & Occidentalium in Sarug habita fuit post mortem Joannis Episcopi Callinici, quem Geziraëi in Patriarcham sibi elegerant. In ea Synodo omnes Georgio Patriarchæ consensere: decreverunt præterea Episcopali honore amovendos esse, quotquot Joannes ordinaverat. Præfuit huic Synodo Georgius Patriarcha, præsentibus David Episcopo Daræ, Aba Episcopo Amidæ, Serguna Mardæ, & Constantino Samosata.

Per idem tempus Abbasus Gezira Ameras, seu Præfectus in Manichæos, qui in urbe Haran morabantur, maleficiorum reos gravissimis pœnis animadvertit. Eorum flagitium hac ratione deprehensum. Habebant illi cœnobium ad orientem urbis Haran positum, mille circiter passus distans, in quo Pseudo-Episcopus cum nonnullis falsis monachis habitabat. Mos autem apud ipsos invaluerat, ut adventante Paschate hominem quempiam comprehenderent, & ad alterum Pascha maectandum servarent: interim cum, quem præcedenti anno comprehenderant, in ipsa profanæ solemnitatis die jugulabant, ejusque caput immisso in os nummo, & accensa coram lampade ad fenestram adorandum exponebant, quo postea ad præstigias faciendas utebantur. Quum igitur sacrilegum Pascha ea qua dixi ratione celebraturi essent, profiliens in forum urbis quidam ex eorum primoribus, virumque omnibus, quæ requirebantur, conditionibus præditum conspicatus, quantovis, inquit, pretio hanc epistolam ad Abbatem illius cœnobii properè deserto, & tandiù illic maneto, dum is per te responsum mihi mittat. Ille nil mali suspicatus, cœnobium adit, Abbati epistolam reddit, responsum rogat. Abbas verò, qui hominem ex condicto expectabat, lautè exceptum in intimum conclave introducit, ibique miserum claudit, ubi alter detinebatur, qui proximo Paschate sacrificandus erat. Verùm is opportuno focii consilio usus, qui Manichæos à sanguine contrectando abhorreere observaverat, quum miseri illius caput amputatum cruentumque vidisset, illico ipsum arripiens, atque hac & illac circumcurrans, totum conclave sanguine aspergit, & inde circumstantes fugat, viamque sibi ad evadendum ex impio loco aperit. Mox Abbasum Gezira præfectum consulit, quem de sacrilega hominum consuetudine certiores reddit.

An-

Christi 766.

Anno 1077. Idibus Novembris
monasterium Arcae super montes Car-

dos situm ܐܪܟܐ ܕܥܠ ܬܠܬ ܕܥܡܪܐ ܕܥܠ ܬܠܬ ܕܥܡܪܐ

ubi populus Nestorianus festum
diem de more celebrabat in loco, in
quo Arca Noë confederat, fulmine
de cælo tactum in cineres redactum
est cum Templo, & universa ho-
minum multitudine, qui illuc con-
venerant.

Christi 767.

Anno 1078. Abdallas Arabum
Persarumque Rex in Romanorum
ditionem divisis trifariam copiis
invadit, ducibus Abbaso ejus-
dem fratre, qui Gezira præfectus
erat, Hasano filio Caatabæ, & Bar-
Asaad: milite verò ex omnibus gen-
tibus & sectis collecto; videlicet,

Sindis ܐܠܝܬܐ ܕܥܝܪܐܢ, Alanis ܐܠܝܬܐ ܕܥܝܪܐܢ,

Chazaris ܐܠܝܬܐ ܕܥܝܪܐܢ, Medis ܐܠܝܬܐ ܕܥܝܪܐܢ,

Persis ܐܠܝܬܐ ܕܥܝܪܐܢ, Akulitis ܐܠܝܬܐ ܕܥܝܪܐܢ,

Arabibus ܐܠܝܬܐ ܕܥܝܪܐܢ, Chosānitis ܐܠܝܬܐ ܕܥܝܪܐܢ,

Turcis ܐܠܝܬܐ ܕܥܝܪܐܢ. Egressus verò ex

Amida, Edeffa, Abdino ܐܠܝܬܐ ܕܥܝܪܐܢ,

& Tela-Como, in Septentrionales
Romani Imperii partes irrumpit, &
Castrum quoddam in finibus posi-

tum, nomine ܥܡܚܐܡ Camachum, per

totam ætatem frustra oppugnat:
quare cum ignominia pedem referre
coactus est. Vide Theophanem ad
annum Constantini Copronymi 29.

Eodem anno indignati in Geor-
gium Patriarcham Episcopi, quos
ille in Synodo Sarugensi exauctora-
verat, Abdallam Arabum Regem in
urbe Bagdad adeunt, accusantes
Georgium, quod tyrannidem in Sy-
ros exerceret. Abdallas conjecto in
vincula Georgio, Episcopis dat fa-
cultatem, alium in ejus locum quem
vellent Patriarcham substituendi.
Communibus igitur suffragiis eligitur
David Episcopus Daræ: qui licet

Tom. II.

eximiam in cunctos mansuetudinem
præ se ferret, neminem tamen sibi
obsequentem habuit, præter eos,
qui ipsum ordinaverant: vertebatur
autem ei in crimen, quod Georgium
prodidisset. Hinc schisma ortum est
inter Jacobitas, quorum nonnulli
Davidem in Patriarcham agnosce-
bant, alii Georgii nomen, donec is
in carcere vixit, prædicare in Eccle-
sia non destitere: alii denique neu-
trum sequebantur.

Anno 1079. jubente Abbaso ad-
ficatum fuit Castrum Arsamofata ad

Christi 768.

Arsaniam fluvium ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

: ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

instauratum potius: nam Ptolemæo,
Plinio, aliisque hoc oppidum com-
memoratur, ut docet Cellarius to. 2.
Notitiæ orbis antiqui pag. 390. ubi
illud à nonnullis Armosata, & Ar-
samote appellatum observat, sed
procul ab Arsania flumine perperam
collocat pag. 787. Audi Dionysium:

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ ܐܪܫܐܡܐ ܕܥܝܪܐܢ

Quumque architecti & fabri ipsum

P

ca-

castrum edificare cepissent, & stru-
ctura ad unam circiter staturam sur-
rexisset, superveniens validus Roma-
norum exercitus, ad collum fluminis
juxta latus ejusdem castris applicuit
quidem, sed fluvium transmittere no-
luit: erat enim sanctus Dominica
dies, nec in mandatis habebant, ut
appropinquarent. Quum verò castra
metati, Oblationem peregrissent, & pa-
nem manducassent, omnis illius castris
populus relictis omnibus fugam arri-
puit: Romani verò transmissis flumine
omnia quæ invenerunt, diripuerunt, re-
liqua concremarunt, & inchoatum
edificium ad terram dejicientes, in
regionem suam remearunt. Tùm Ara-
bes cum architectis & fabris reversi,
castrum illud reedificaverunt.

Eodem anno obiit Dionysius Epi-
scopus Haran, cui successit Diony-
sius alter, ex monasterio Zuchenin.
Item eodem anno obiit Stephanus
Episcopus Chaburæ.

Christi 769.

Anno 1080. Zacharias Episcopus
Edeffa excessit, & Jannes جنا Tela.
Pro Zacharia autem factus fuit Edeffæ
Episcopus Elias ex monasterio
Cartaminensi, vir crudelis & flagi-
tiosus, quique Deum ob oculos ne-
quaquam haberet: Pro Janne verò
Sabinus.

Per idem tempus clarebant David
Patriarcha, Serguna Episcopus Mar-
dæ, Abas Amidæ, Constantinus Sa-
mosatæ, & Paulus Tagriti. Annonæ
verò incredibilis fuit laxitas.

Eodem anno mense Majo Come-
tes in cælo inter Orientem & Septen-
trionem visus est, & Zaidus ab Scy-
this مقلا nummum capitatum ex-
egit. Lapidibus etiam nigris pluit,
quæ (inquit Dionysius) ad præsen-
tem usque diem visuntur: & quidem
in loco, ubi aliud hujusmodi coloris
faxum minimè reperire est.

Christi 770.

Anno 1081. Abdallas Mohammad
filius Vicarium in urbe Mosul con-
stituit Moyfen Musaabi موسا
موسا, qui in Christianos illius

regionis per substitutos suos imma-
niter deserviit: nam alios ipse crude-
lissimos viros tribus quibusque illius
provincia civitatibus præfecit, qui
populum bonis omnibus spoliabant:
quos inter eam tyrannidem sævissi-
mè exercuit Adam Jazidi filius, cui
Amida, Arzunc, & Maipheracta ob-
tigerant.

Eodem anno Abas Amidæ Episco-
pi, Georgii Periodeutæ, & Thomæ
Archidiaconi cura, major illius ur-
bis Ecclesia, quam Heraclius Impe-
rator extruxerat, instaurata est.
Quidam verò monachus ex cœnobio
S. Matthæi apud Mosul, nomine
Zoaras, odio in illos monachos in-
flammatum, eosdem apud Giaapha-

rum جافا Regis Abdallæ filium
accusavit, quod thesauros Hisciami,
Meruani, aliorumque Regum in cœ-
nobio conditos haberent: argentum
insuper, & aurum, totamque ejus
cœnobii supellectilem avaro Principi
prodidit: qui armata manu in cœno-
bium invadens, monachos quidem
tormentis subjecit, & quidquid ibi
reperit abstulit: mox edictum
promulgavit, ut cuncta Ecclesiarum,
ac monasteriorum Mesopotamiæ bo-
na describerentur. Sed paulò post
à cacodæmone correptus interiit,
ejusque edictum revocatum fuit, &
ablata cœnobio S. Matthæi bona re-
stituta.

Per idem tempus quingenti circi-
ter ex Mauris, Sindis, & Chazaris
fervi in urbe Haran rebellaverunt, &
facto agmine regium thesaurum diri-
pere tentarunt. Sed ab ejus loci præ-
fecto Abbaso repulsi, partim fuga
sibi censuere, partim pœnas rebel-
lionis dederunt. Abdallas verò Ara-
bum Persarumque Rex in Romanam
ditionem invasurus, Callinici urbis
muros primum refecit: deinde præ-
fectos in Sophenen, cæterasque Sy-
riæ ac Mesopotamiæ regiones misit,
ut capitalem censum ab omnibus
subditis exigent; eorumque cer-
vicibus, frontibus, manibus, pecto-
ribus, & humeris signum, tamquam
ser-

Christi 77

servis, inurerent: quod fuit in causa, ut multi in Romanam ditionem profugerent. Theophanes ad annum Constantini Copronymi 32. *Abdelas*, inquit, *Hierosolymam profectus jejunium celebravit: Christianosque & Hebræos manus inscriptas gerere compulit*. Hinc fortasse manavit consuetudo Orientalium, ac præsertim peregrinorum, qui Hierosolymam petunt, signa quædam manibus inscribendi.

Eodem anno perditissimus quidam nebulo ex regione Tagritensi,

in vico natus, cui nomen *Ῥαμα*, postquam aliquot annos in cœnobio S. Matthæi apud Mosul urbem monachum egisset, relicto monastico habitu ad sæculum reversus, Mahometanam sectam amplexus est: postmodum pœnitentia ductus, precibus & jejuniis vacare impensè visus est. Hinc ad Geziram in territorium Darense profectus, prophetæ nomen potestatemque sibi arrogare cœpit, ausus futura prædicere, subversionem urbium civibus, nisi pœnitentiam agerent, comminari: in Cathedra Episcopali sedere in Ecclesia, licet simplex Diaconus esset: Presbyteris ipsis benedictionem impartiri: oleum sputo admixtum consecrare, & populis velut potentissimum ad omne morborum genus remedium distribuere: quibus artibus ingentem auri summam corrogavit. Quæ quum Cyriacus ejusdem loci Episcopus ad Davidem Patriarcham detulisset, hic comprehensum hominem, in Haran urbem perducere, ibique in carcerem detrudi jussit.

Anno 1083. Mesopotameni defectu pluvie laborarunt. Arabes ve-

rò Taalabitæ *Ῥαλαβ*, & Maadde-
ni *Ῥαδδ* è finibus suis egressi cum camelis, jumentis & pecoribus, regiones Musal *Ῥαῤῥ*, Beth-Garme *Ῥαῤῥ*, Hezæ *Ῥαῤῥ*, Margæ *Ῥαῤῥ*, Canisapor *Ῥαῤῥ*, Resæ *Ῥαῤῥ*, Cochæ *Ῥαῤῥ*, & Salachæ *Ῥαῤῥ* occuparunt.

Anno 1084. obiit Paulus Episcopus Tagrit, Zachæus Charmæ, & Jonas Neardæ: quorum in locum nemo sussectus fuit, dum Georgius Patriarcha in vinculis detineretur: Davidem enim pro legitimo Patriarcha haud agnoscebant.

Eodem anno Abdallas Hierosolymis Bagdadum reversus, pro Abbato quidem Moysen Musaabi vicarium suum in tota Mesopotamia constituit; Akulæ vero castro incolarum sumptibus muros fieri jussit; Patrio autem Armeniæ majoris duce fraude interempto, incredibiles ejus opes, in thesaurum regium intulit. Eò denique avaritiæ ac impietatis homines devenerunt, ut spe auri sepulcra per totam Mesopotamiam effoderent.

Anno 1085. Fames per totam Mesopotamiam grassatur, adeò ut Christiani carnibus quadragesimali tempore vesci coacti fuerint. Famem subsequuta est pestis, quæ majorem ejus regionis incolarum partem absumpsit. Tanta autem fuit Moysis Musaabi ejusque Præfectorum in Christianos crudelitas, ut vel in monachos, Inclusos, & Stylitas sævirent.

N O T A.

1. *Cochæ*. An eadem sit cum *Ῥαῤῥ Cochæ* castro Seleuciæ & Ctesiphonti conjuncto, ubi Patriarcharum Chaldaeorum Sedes fuisse dicitur in eorum Pontificali, non liquet. Puto diversam esse, nam diversis elementis scribitur: hæc enim *Ῥαῤῥ Kuk*, illa verò *Ῥαῤῥ*

Cuche appellatur. Hinc *Ῥαῤῥ Kukoje*, idest, viri ex *Kuk oriundi*, quales fuisse auctores cantuum quorundam apud Syros ex Barhebræo notavi tom. 1. pag. 121. & 166. verosimilius est, quàm etymon ibi allatum De Cuche verò apud Seleuciam vide Cellarium in Notitia orbis antiqui tom. 2. pag. 721. & 752.

rint, suisque è locis extractos in vincula conjecerint, quum tributo solvendo non essent. Theophanes ad annum Constantini 17. Hoc anno, inquit, *Abdelas imposita Christianis tributa auxit: adeo ut omnes sive monachi, sive Inclusi, sive Columnicolæ Deo sua vita placiti vectigales describerentur.*

Christi 775.

Anno 1086. Abdallas Arabum Rex periit, eique successit Mahadius ejus filius. Eadem Theophanes ad annum Incarn. secundum Alexandrinos 767. Erat hic Abdallas alterius Abdallæ Arabum Regis frater, quem anno Hegiræ 136. Christi 754. obiisse suprâ notavi: pleno autem

nomine appellabatur *عبد الله بن محمد*

بن علي بن عبد الله بن العباس

Abdallas filius Mohammad, filii Ali, filii Abdallæ, filii Abbasi;

cognomine verò *المصور ابو جعفر* Al-Mansores Abu-Giaaphar. Quod idè notavi, quia Pagius ad annum Christi 775. Almanforem aliquando *Abdallam* nuncupatum fuisse negat, inquiens: *At licet verum sit, Almanforem Bagdadensium Saracenorum Chalipham diu regnasse, ab anno nempe Christi 754. ad præsentem (775.) & Christianos summopere vexasse; falsum tamen eum Abdellam aliquando nuncupatum fuisse, & Septembri mense interiisse, ut liquet ex Elmacino lib. Hist. Sarac. & ex Abulpharagio in Historia Dynastiarum. Esto enim, Abulpharagium & Elmacinum solo eum Almanforis cognomine appellasse; At Ebnarrahebus Chronici Orientalis Auctor pag. 72. Abdallam disertè nuncupat, licet ibi pro Almanfore filius Mansuri perperam dicatur.*

Hucusque Dionysius, cujus Chronicon, ut initio dixi, in fine mutilum est.

CAPUT XVII.

Cyriacus Patriarcha Jacobitarum.

IONYSIO Cyriacum subijcio, virum ætate quidem eo priorem, sed cujus mentionem inter Arabes Scriptores facere decreveram, quum Arabicam dumtaxat ejus epistolam hucusque vidissem. Verum Catalogum Syriacarum Anaphorarum evolventi, quem Schultingius tom. 3. publicavit, occurrit vigesimo sexto loco nomen Cyriaci Patriarchæ, utique hujus, qui Dionysii prædecessor fuit: nam præter eum nemo alius hoc nomine in serie eorum Patriarcharum recensetur. Præterea Bar-hebraeus in suo nomocanone Cyriacum inter antiquos Canonistas Syros refert, quos Syro sermone id genus opera, ac præsertim Liturgiam scripsisse, certum est: atque adeo epistolam quoque ejus, de qua mox sermo erit, Syriacè primùm conscriptam puto, quæ postmodum in Copticum sermonem, ac demum in Arabicum operâ Ebn-Regia Collectoris libri inscripti *Fides Patrum*, translata est.

I.
Cyriacus Jacobitarum Patriarcha præfatus Dionysii prædecessor.

Fuit autem Cyriacus septuagesimus quartus Jacobitarum Patriarcha, teste Barsalibæo in libro adversus hæreses cap. 54. Eam verò sectam regebat circa annum Christi 790. Exstat enim in laudato Codice Arabico Clemen. Vat. 23. qui *Fides Patrum* inscribitur, fol. 240. directâ ad eum *Epistola Synodica Joannis quadragiesimi octavi Alexandrini Coptorum Patriarchæ*, qui ab anno Martyrum 478. ad annum eorundem 502. hoc est, ab anno Christi 762. ad annum 786. sub Abdalla Abugiaafar Almanfore & Mohammad Mahadio ejus filio Arabum Regibus Alexandrinæ Ecclesiæ præfuit, ut in

II.
Ejus ætas.

Chro-

De scriptoribus Syris Monophysitis

rint, suisque è locis extractos in vincula conjecerint, quum tributo solvendo non essent. Theophanes ad annum Constantini 17. Hoc anno, inquit, *Abdelas imposita Christianis tributa auxit: adeo ut omnes sive monachi, sive Inclusi, sive Columnicolæ Deo sua vita placiti vectigales describerentur.*

Christi 775.

Anno 1086. Abdallas Arabum Rex periit, eique successit Mahadius ejus filius. Eadem Theophanes ad annum Incarn. secundum Alexandrinos 767. Erat hic Abdallas alterius Abdallæ Arabum Regis frater, quem anno Hegiræ 136. Christi 754. obiisse supra notavi: pleno autem nomine appellabatur *عبد الله بن محمد*

بن علي بن عبد الله بن العباس
Abdallas filius Mohammad, filii Ali, filii Abdallæ, filii Abbasi;

cognomine verò *المصور ابو جعفر* Al-Mansores Abu-Giaaphar. Quod idè notavi, quia Pagius ad annum Christi 775. Almanforem aliquando Abdallam nuncupatum fuisse negat, inquiens: *At licet verum sit, Almanforem Bagdadensium Saracenorum Chalipham diu regnasse, ab anno nempe Christi 754. ad præsentem (775.) & Christianos summopere vexasse; falsum tamen eum Abdellam aliquando nuncupatum fuisse, & Septembri mense interiisse, ut liquet ex Elmacino lib. Hist. Sarac. & ex Abulpharagio in Historia Dynastiarum. Esto enim, Abulpharagium & Elmacinum solo eum Almanforis cognomine appellasse; At Ebnarrahebus Chronici Orientalis Auctor pag. 72. Abdallam disertè nuncupat, licet ibi pro Almanfore filius Mansuri perperam dicatur.*

Hucusque Dionysius, cujus Chronicon, ut initio dixi, in fine mutilum est.

CAPUT XVII.

Cyriacus Patriarcha Jacobitarum.

IONYSIO Cyriacum subjicio, virum ætate quidem eo priorem, sed cujus mentionem inter Arabes Scriptores facere decreveram, quum Arabicam dumtaxat ejus epistolam hucusque vidissem. Verum Catalogum Syriacarum Anaphorarum evolventi, quem Schultingius tom. 3. publicavit, occurrit vigesimo sexto loco nomen Cyriaci Patriarchæ, utique hujus, qui Dionysii prædecessor fuit: nam præter eum nemo alius hoc nomine in serie eorum Patriarcharum recensetur. Præterea Bar-hebraeus in suo nomocanone Cyriacum inter antiquos Canonistas Syros refert, quos Syro sermone id genus opera, ac præsertim Liturgiam scripsisse, certum est: atque adeo epistolam quoque ejus, de qua mox sermo erit, Syriacè primùm conscriptam puto, quæ postmodum in Copticum sermonem, ac demum in Arabicum operâ Ebn-Regia Collectoris libri inscripti *Fides Patrum*, translata est.

I.
Cyriacus Jacobitarum Patriarcha præfatus Dionysii prædecessor.

Fuit autem Cyriacus septuagesimus quartus Jacobitarum Patriarcha, teste Barsalibæo in libro adversus hæreses cap. 54. Eam verò sectam regebat circa annum Christi 790. Exstat enim in laudato Codice Arabico Clemen. Vat. 23. qui *Fides Patrum* inscribitur, fol. 240. directæ ad eum *Epistola Synodica Joannis quadragiesimi octavi Alexandrini Coptorum Patriarchæ*, qui ab anno Martyrum 478. ad annum eorundem 502. hoc est, ab anno Christi 762. ad annum 786. sub Abdalla Abugiaafar Almanfore & Mohammad Mahadio ejus filio Arabum Regibus Alexandrinæ Ecclesiæ præfuit, ut in Chro-

II.
Ejus ætas.

III.
Epistola Syno-
dica.

Chronico Orientali pag. 128.

Exstat Arabicè ejus epistola Syno-
dica de Fide in Trinitatem & Incar-
nationem, ad Marcum Patriarcham
Alexandrinum, præfati Joannis suc-
cessorem, cujus initium in laudato

Codice fol. 247. نحن ثابتين ونسألكم

بالاقرار بالثلاثية المقدسة الخ

Constantes sumus, & prædicamus con-
fessionem sanctissimæ Trinitatis &c.
ubi sententiam suam, seu potius
Jacobitarum hæresim circa naturas
Christi & voluntates prodit his ver-

bis fol. 250. وهو ذو فعل واحد ومشية واحدة

من غير اختلاط ولا امتزاج ولا افتراق
الى طبيعتين ولا اقنومين :

Habetque unam operationem & unam
voluntatem absque commistione, &
absque confusione, aut divisione in
duas naturas, vel in duas personas.
Christi enim unam esse personam com-
positam affirmat, & unam naturam

incarnatam اقنوم واحد مركب

وطبيعة واحدة بمجسدة :

Severi Antiocheni & Theodosii Ale-
xandrini errores sequutus, quos di-
fertè laudat fol. 253. Phantasiastas
verò, Manichæos, Nestorianos, &
Chalcedonenses refellens, unam fuisse
ostendit Coptorum Syrorumque
Jacobitarum fidem à Severi tempo-
ribus ad eam usque diem, ut collig-
itur etiam ex epistolis Synodicis
utriusque gentis Præfulum, quæ in
citato Codice referuntur. Demùm
ut Theopaschitarum insaniam à gen-
te sua procul abesse demonstret,

subjungit ولاجل ان الجسم هو

من طبيعتنا فهو قسار

الالام مثلنا وصبر بالحقيقة على الالام التي

قبلها في جسده من اجلنا اعدى كلمة الله ولم يقترب

هباء منها الى لاهوته . لا يكون هذا جيدا . لانه

كيف يكون الذي يبطل كل الالم وموت رهبة منه

يخضع للموت . وانما ضبط الالام في جسده فقط

الذي هو متحد بالجسم لاهوت وهو

جسم واحد الكلمة كما قلنا .

Quoniam verò ex natura nostra corpus
est, ipsum passiones, instar nostri, su-
scipit, & susceptas verò in corpore suo
passiones sustinuit pro nobis Verbum
Dei, quin aliquid horum Divinita-
tem affecerit. Absit hoc: quomodo enim
qui passiones omnes & mortem ipsam
destruxit, morti succumbat? sed pas-
siones in corpore suo dumtaxat assump-
sit, quod est divinitati conjunctum,
estque corpus Verbi, ut diximus. In
eandem sententiam tum Alexandrini,
tum Antiocheni Jacobitarum Patri-
archæ in præfato Codice loquuntur.

IV.
Canones. Citantur à Bar-hebræo
in Nomocanone, ut supra notavi
pag. 90.

V.
Liturgia. Liturgia, cujus meminit Cornelius
Schultingius tom. 3. p. 106. num. 26.
ex fide Ignatii Jacobitarum Patriar-
chæ in hæc verba: Cyriaci Patriar-
chæ Antiocheni, Chaldaicè composita
in civitate nomine Teent, anno à nati-
vitate Domini 58. fortasse, 758. nam
in eo Anaphorarum Catalogo pluri-
ma hujusmodi menda occurrunt.

Dionysius Barfalibæus in exposi-
tione Liturgiæ Syrorum Cod. ms.
Ecchell. 36. cap. 12. Cyriaci Patri-
archæ testimonio confirmat, Chri-
stum Dominum in sacra Cæna cor-
pus suum & Sanguinem sumpsisse.

هو وضمه في ثوبه
هو وضمه في ثوبه
هو وضمه في ثوبه
هو وضمه في ثوبه

Cyriacus Patriarcha, inquit, & Bar-
cephæ docent, eum corpus suum man-
ducaste, & sanguinem bibisse. Non
tamen Opus indicat, in quo hanc
Cyriacus sententiam tradit. Fortasse
in expositione Missæ, aut Commen-
tar. in Evangelia, quales lucubra-
tiones Syris Episcopis familiares
fuere.

De scriptoribus Syris Monophysitis

quemquam ex iis quomodo sibi arrogare, & in suum jus convertere, aut annotationem hanc delere, vel expungere, aut abradere, aut eos cuiuspiam testamento legare, aut ex hoc cænobio extrahere. Qui secus ausus fuerit, anathema sit. Parce anima tuæ miser. Accidit autem eorum adventus in hoc cænobium unicum prædicto Moysæ Archimandrita sexto post anno, nimirum anno Græcorum millesimo ducentesimo quadagesimo tertio, Christi 932. Codex iste pertinuit olim ad cl. Abrahamum Ecchellensem, cujus mentionem is facit tum in Notis ad Catalogum Hebedjesu pag. cit. tum in Indice Auctorum, quorum testimonio usus fuit in suo Eutychio vindicato: nunc verò in Bibliotheca Vaticana servatur inter Codices Ecchellenfes num. 16. qui quum ante annum Christi 932. scriptus fuerit, Auctorem octavo in nonum vergente sæculo claruisse, necesse est. Certè cum anno Christi 725. Liturgiam edidisse, observat Auctor Catalogi Liturgiarum apud Schultingium loco infra citando.

III.
De Urbis Daræ conditu, & primis Episcopis.

Ad Daram quod spectat, cui Joannes Episcopus præfuit, ejus situm describit Procopius lib. 1. de bello Persico cap. 10. *Distat Nisibi, inquit, stadiis centum minus duobus, à limite autem utriusque Imperii circiter triginta septem.* Quo verò tempore ex vico urbs facta sit, ibidem narrat Procopius, & Evagrius lib. 3. cap. 37. Anno nimirum Anastasii Imp. 17. Christi 507. ut notat Theophanes. Id factum anno ante, scribunt Auctores Syri, Josue Stylites, Dionysius Patriarcha, & Zacharias Melitenensis: qui addit, primum Daræ Episcopum à Thoma Amidensis ordinatum fuisse Eutychianum: deinde Thomam Abdiæ filium, quem ait Justinij jussu, quod Synodum Chalcedonensem recipere nolisset, in exilium pulsum, obiisse anno Christi 540. quo Dara à Chosroë Persarum Rege expugnata, teste Evagrio lib. 5. cap. 10. mox sub Mauricio Imp. à Romanis recepta, eodem Eva-

grio teste lib. 6. cap. 19. demum in Saracenorum potestatem venit anno Græcorum 952. Christi 641. ut ex Dionysii Chronico retuli pag. 103. Tum verò immutato per Jacobitas Ecclesiastica politia ordine, Darenfis Sedes ab Amidensis Metropolitæ jurisdictione exempta fuit, imò in Archiepiscopalem erecta, ut ex vetustissimo Codice nostro liquet, ubi Joannes *Metropolita Daræ* ubique appellatur. Primus autem post occupatam à Saracenis urbem Episcopus in Dionysii Chronico occurrit David ad annum Christi 755. quem postea contra Georgium in Patriarcham anno 775. electum fuisse, idem Dionysius affirmat.

Scripta Joannis, quæ in laudato Codice exstant, hæc sunt.

De Resurrectione corporum libri IV.

مِنْهَا وَفِيهَا مَدَامَا زَوْدَا

quorum primus continet capita 11. alter capita 15. tertius capita 8. & quartus capita 24. Proponit autem Joannes primo loco, rejicitque eorum errorem, qui negant resurrectionem, videlicet, Ethnicorum, Simonis Magi, Bardesanis, Manetis, Marcionis, Manandri, Carpocratis, Magorum, Valentini, Tatiani, Samaritanorum, Nicolai Diaconi, Joannis Philoponi, Origenis & Sadducæorum. Deinde probat veram fore corporum resurrectionem, respondetque ad objectiones, quæ contra adducuntur: mox qualitatem resurrectionis describit: quomodo videlicet corpora resurgent, quibus membris, qua mensura, & alia hujusmodi: denique agit de iis, quæ resurrectionem consequentur: nimirum, de Judicio extremo, de Paradiso, & Inferno, deque horum perpetuitate: ubi millenariorum objecta solvit, & voluptuosum Hagarenorum Paradisum deridet. Hos verò Auctores citat: Lib. 1. cap. 6. 7. 8. *Jacobum Saragensem* Homil. de consummatione sæculi, cujus initium:

مَدَامَا زَوْدَا cum doctrina. Lib. 2. cap.

IV.
Scripta Joannis Darenfis.

I.
Libri IV. de resurrectione corporum.

cap. 10. *Severum Antiochenum* epist. ad Solonem Seleuciae in Isauria Episcopum: cap. 13. eundem epist. ad Caesarium: cap. 14. *Philoxenum Mabugensem* Commentar. in Evangel. Matthaei. Lib. 4. cap. 1. *Methodium* Orat. de resurrectione, & adversus Origenem: cap. 4. *Severum* epist. ad Anastasiam Diaconissam: cap. 9. *Jacobum Sarugensem* Homil. de consummatione, cujus initium,

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

Excita in me Domine: & Homil. de sepulcro Moysis, quae incipit,

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ *Ens absconditum.*

Cap. 15. *Ephraem Syri* & *Jacobi Sarugensis* Hymnos, in quibus de Sanctorum statu in futuro saeculo. Cap. 21. *Diodorum Tarsensem* in libro de

oeconomia ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

ubi eum asserit, Paradiso & Gehennae finem imponere: idem affirmari

ait in Libro, ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

qui Hierotheo inscribitur, quum ejus revera non sit, sed à quopiam sub ejus nomine confictus.

Liber primus de caelesti Hierarchia, ubi verba Sancti Dionysii in Tractatu de Angelica Hierarchia illustrantur.

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

2.
Libri II. de caelesti & Ecclesiastica Hierarchia.

: ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

Dividitur in capita 16. In primo agit de divina bonitate. 2. quomodo, & qua in re ex bono participant. 3. quodnam sit summum bonum. 4. cur omnes Angeli appellantur virtutes caelestes. 5. cur omnes substantiae caelestes in Scripturis Angeli dicuntur. 6. de prima, media, & infima caelestium substantiarum Hierarchia.

7. unde caelestium virtutum nomina derivantur: ubi de Seraphim, Cherubim & Thronis: de quibus vide apud *Morinum de Ordinationibus Syrorum*. 8. De Dominationibus, Virtutibus, & Potestatibus. 9. de Principatibus, Archangelis, & Angelis.

10. quomodo ordinatae sunt superiores Ecclesiae, & quomodo ordines divisi. 11. cur omnes substantiae caelestes dicuntur virtutes caelorum, quum haec non infimi fiat ordinis, sed secundi in secunda Hierarchia. 12. cur Episcopus apud nos Angelus dicitur, quum superiorum ordinum nomine appellari Angeli nequeant.

13. Si is inter Spiritus beatos ordo servatur, ut superior inferiorem immediatum illuminet, cur unus de Seraphim Isaïam prophetam illuminasse dicitur. 14. quid sibi vult numerus Angelorum, quem nobis Scriptura tradit. 15. quod etsi cunctos divina bonitas diversimodè illuminet, haec tamen non modo simplex est & una, verum etiam eos, qui illuminantur, in unum copulat: ubi adducitur à Joanne testimonium

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

Fe-

NOTA.

1. *Felicitis*. Fragmentum, quod à Daren- si citatur integrum accipe.

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ
ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ
ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ
ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ
ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ
ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ ⲛⲓⲙⲉ

ⲛⲓⲙⲉ

3.
Libri I.
Sacerdoti

*Felicem intelligat Darentis, incom-
pertum. 16. quibus modis divina
Scriptura Angelos depingit, nimi-
rùm per ignem, per animalia &c.*

Liber secundus de Ecclesiastica Hierarchy in Sanctum Dionysium.

من اذنا و لا من اذنا و لا من اذنا
 من اذنا و لا من اذنا و لا من اذنا
 من اذنا و لا من اذنا و لا من اذنا
 من اذنا و لا من اذنا و لا من اذنا

Complectitur capita quinque: 1. de Baptismo. 2. de Eucharistia, & sacra Anaphora, seu Liturgia. 3. de Chrismate. 4. de Sacerdotio, hoc est, de Episcopis, Presbyteris, & Diaconis. 5. de Monachis.

Libri IV. de
Sacerdotio.

De Sacerdotio Libri quatuor:

Primus Liber continet cap. octo. 1. de muneribus divinis, & de summo Sacerdotio celesti, ac terrestri. 2. quod Sacramenta debito honore colenda sint, nec omnibus patefacienda. 3. Quid sit summum Sacerdotium. 4. quæ sit substantia summi Sacerdotii nostri. 5. unde initium summi

Sacerdotii. 6. quæ sit communis totius summi Sacerdotii perfectio.

7. quis effectus summi Sacerdotii, & à quo collatum. 8. quæ communia, & quæ propria summi Sacerdotii nostri, & Angelorum.

Liber secundus dividitur in capi-
ta duodeviginti. 1. quid sit Sacer-
dotium, & unde hoc nomen deriva-
tum. 2. quid significat hoc nomen

ἱερός Sacerdotium, 3. unde ini-

tium, & unde originem traxit Sacerdotium. 4. quomodo Sacerdotium successively deductum. 5. quam ob causam traditum Sacerdotium. 6. quibus, & pro quibus traditum Ecclesiasticum Sacerdotium. 7. divisio Sacerdotii in cœleste, legale, & Ecclesiasticum. 8. quæ sit substantia, quæ virtus, & quæ operatio uniuscujusque. 9. Sacerdotii nostri

[illegible]

hoc est, Deum, *in effectum* Sacerdotii, & *in eum*, *in quem influit*, hoc est, in subiectum Sacerdotii. 10. quis & quotuplex effectus Sacerdotii.

11. quæ

[illegible]

*Quum plures sint spiritualium (Angelorum)
ordines, gradibus, & locis, & facultatibus, &*

Tom. II.

diversis ministerii quod per ipsos perficitur, modis abinvicem differunt: nec possumus mente comprehendere, aut verbis exponere, quomodo quum spirituales omnes sint, eorum tamen personarum abinvicem differant: & utrum sit, & quale nomen eorum discrimen, & an in differentia ministerii consistat: & qua ratione quum omnes spirituales sint, faciem tamen habent, & latera, & alas, & vultus, quorum alter ab altero sit dissimilis, & species rotarum, & juncturam curvus, & linguas glorificantes & ora clamantia: & quomodo quum omnes compositione careant, vident tamen, & audiunt, & gustant, & olfaciunt, & ambulant. An per partes & sensus hae operationes intelligende sunt, aut unaqueque earum in tota persona? Si in tota persona unaqueque earum, quomodo non confundantur operationes? Sin autem per sensus, ibi nulla compositio. Si in caelesti Hierusalem dumtaxat habitant, quorsum civitas pro personis, quae compositionis expertes sunt? Sin autem in aliis locis commorantur, quamnam esset eorum finium divisio? Hæc Felices de substantiis spiritualibus quaestita indicant Auctorem post illud sæculum scripsisse, quo Dionysii opus de caelesti Hierarchia à viris doctis citari cepit: nimirum quinto sæculo.

Abraham Ecchellenfis. Ea autem Darenfis, non Maronis genuinum opus effe, antiquitas Codicis noſtri fatiſ probat.

4.
Anaphora.

Ejuſdem Darenſis *Anaphoram* laudat Auſtor Catalogi Liturgiarum apud Schultingium tom.3. pag. 106. num.29. hiſ verbis: *Joannis Epifcopi Daranenſis Chaldaicè compoſita anno à Nativitate Domini ſeptingentefimo vigefimo quinto.*

CAPUT XIX.

Philoxenus Epifcopus Bagdadenfis.

1.
Philoxeniztas.

PHILOXENUS Bagdadi in Aſſyria Epifcopus claruit ineunte ſæculo nono, ut ex ejus dignitate, Epifcopi ſcilicet Bagdadenfis, rectè colligit Renaudotius tom.2. Liturg. Orient. pag.408. nam Bagdadum ab Almanſor Abugiaſar Abdalla Arabum Rege conditum fuit anno Hegiræ 145. Chriſti 762. ut reſert Elmacinus lib. 2. Hiſtor. Sarac. cap. 3. hiſ verbis: *Anno (Hegiræ) centefimo quadrageſimo quinto juſſit Almanſor ædificari civitatem Bagdadum: eamque fundavit eo tempore, quod unanimi conſenſu elegerant Aſtrologi. Dicitur autem fuiſſe pratum viride, in quo tugurium erat Eremitæ, cui nomen erat Bagdadi; atque ab eo hoc nomen traxiſſe. Almanſor autem eam appellavit Medinat-aſſalam (hoc eſt, civitatem pacis.) Quæ totidem verbis Arabes Hiſtorici narrant: Unde certum argumentum conſtat, ante prædictum annum Philoxenum haud exiſtiſſe.*

Præterea ex Barhebræo in Ethicis par.1. cap.5. ſect.4. diſcimus, Philoxenum Jacobo Edelleno, Georgio Arabum Epifcopo, Coſma Majumæ, & S. Joanne Damasceno, qui octavo ſæculo vivere, poſterioreſ fuiſſe: horum enim omnium ipſe meminit,

Tom. II.

eodem Barhebræo teſte, cujuſ verba retuli in priori tom. pag.167.

Antequam Epifcopus fieret, ei

II.

Lazarus Bar-Sabta, Philoxenus, & Baſilius appellatus.

nomen erat **ܠܐܙܪܘܫ ܒܪ ܫܒܬܐ** Lazarus Sabtæ filius. Ita eum diſertè appellat Barhebræus loc. citat. & deſcriptores Anaphorarum paſſim. Eleazarum vocat Abraham Ecchellenſis not. in Catalogum Hebedjeſu pag.135. & pro Bagdado cui Epifcopus præfuit, *Babylonem* nominat, morem ſcilicet recentiorum Orientalium ſequutus, qui Bagdadum, & Babylonem pro una eademque urbe ſumunt, quum tamen certum ſit, hanc ad Euphratem, Bagdadum ad Tigris ripas conditum fuiſſe. Baſilii etiam nomen Philoxeno inditum reperio in tituliſ Anaphoræ, quæ ab ipſo edita eſt: Sic enim legitur in

Cod. Nitr. 4. fol. 218. **ܐܡܝܢ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ**

ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ

ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ

Baſilii, aliàs Philoxeni, Epifcopi Bagdadi, qui & Lazarus Barſabta.

Hinc aliud ad colligendam ejus ætatem conſurgit argumentum: ex eo ſcilicet, quod nomen proprium depoſuerit, quum Epifcopus ordinatus eſt: id enim circa annum Chriſti 800. apud Syros Jacobitas fieri cœpiſſe, obſervat Barſalibæus in libro adverſus hæreſes cap. 54. ubi ſeriem Patriarcharum Jacobitarum deſcribens, poſt Cyriacum, Dionyſium Telmarenſem, & Joannem Patriarchas, numero ſeptuageſimo ſeptimo Ignatium collocat hiſ verbis:

ܐܡܝܢ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ

ܐܡܝܢ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ

ܐܡܝܢ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ

ܐܡܝܢ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ ܕܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ

Ignatius. Hic Joſue appellabatur. Ab eo verò deinceps nomina Patriarcharum & Epifcoporum penitus mutari cœpta ſunt. Atqui Ignatius hic prædeceſſor fuit Theodoſii Patriarchæ,

Q ij

chæ,

De scriptoribus Syris Monophysitis

chæ, cujus exstat epistola ad Michaelē Alexandrinum Coptorum Patriarcham circa annum Christi 851. scripta, ut infra dicam.

Quare hallucinatus est Auctor Catalogi Anaphorarum apud Schultingium, qui Philoxenum incunte sæculo septimo vixisse scribit his verbis: *Lazari Episcopi Babyloniae (Anaphora) Chaldaicè composita anno à Nativitate Domini sexcentesimo septimo*. Nec meliora Edenensis, qui hæreticos Liturgiarum Auctores tomo 2. Expositionis Missæ Syriacæ Candelabro 7. Par. 4. Tract. 2. cap. 7. recensens, duo peccat: Primum, quod hunc Philoxenum ad ætatem Philoxeni senioris Episcopi Mabugenensis rejicit, imo illius ex sorore nepotem eum facit, inquiens u. 11.

فَلَا تَحْشُرْهُ فِي سُلْطَانِهِ
الْمَدْرُؤُ فِي مَحَلِّ الْفَتَحَةِ
وَجَدِي : رَبِّ الْبَلَدِ وَالْجَبَلِ
دِينِي : الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ
مَنْ : الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ

Philoxenus, ejus (hoc est, Philoxeni Mabugenensis, de quo num. 10. sermonem fecerat) sororis filius, qui Eleazarus Bar-Sabta, Episcopus Bagdadi, composuit Anaphoram, cujus initium, Deus qui es mare tranquillitatis. Deinde ex uno Philoxeno, quem Basilium etiam appellatum fuisse mox notavi, duos facit, alterum Philoxenum, de quo numero citato, alterum Basilium, de quo sic

loquitur num. 14. هَمَلِي
أَهْمِي حَبَابِي مَحَبَا بَلَدِي
الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ

Basilium Episcopus Bagdadi, auctor est Anaphoræ, quæ incipit, Deus qui es mare tranquillitatis. Atqui ex solo Liturgiæ initio, quod idem utrobique est, deprehendere debuisset, unum fuisse, qui & Lazarus Bar-Sabta, & Philoxenus, & Basilium appellatus fuerit.

Præter Tractatum de Officiis Ecclesiasticis, cujus meminit Barhebraeus in Ethicis loc. supra cit. edidit *Anaphoram*, de qua Schultingius & Edenensis num. præcedenti. Prodiit Latine per Renaudotium tom. 2. Liturg. Orient. pag. 399. qui scite observat pag. 408. duas ex ea precatioes sub Lazari nomine referri in Liturgia Joannis Magni Patriarchæ Jacobitarum, quæ *Sanctorum Doctorum* appellatur: unam scilicet tom. cit. pag. 414. & alteram pag. 415.

CAPUT XX.

Theodosius Patriarcha Jacobitarum.

THEODOSIUS septuagesimus octavus Jacobitarum Patriarcha, æqualis fuit Michaeli quinquagesimo tertio Coptorum Patriarchæ, ad quem Synodicam scripsit mox referendam. Obiit autem Michael die 22. Barmudæ anno Martyrum 569. teste Severo Ammonæorum Episcopo in Historia Patriarcharum Alexandriæ, hoc est, anno Christi 853. postquam annum unum diesque centum & quadraginta novem Coptis præfuisset, ut in Chronico Orientali pag. 131.

Exstant binæ ejus epistolæ. Altera de fide in Trinitatem & Incarnationem ad præfatum Michaelē Patriarcham Alexandrinum in Libro, qui *Fides Patrum* inscribitur, Codice Arabico 23. fol. 254. Initium:

أَوَّلُ الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ
الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ

Ore itaque & corde credo in unum verum Deum, quem novimus esse Patrem & Filium & Spiritum Sanctum &c. Ubi prioribus Synodis œcumenicis, quas se recipere fatetur, subjungit Henoticum Zenonis fol. 255. & in Sacrum Chalcedonenſe Concilium

To-

III.
Ejus Anaphora.

I.
Theodosii Patriarchæ ætas.

II.
Ejus Epistolæ.

De scriptoribus Syris Monophysitis

chæ, cujus exstat epistola ad Michaelē Alexandrinum Coptorum Patriarcham circa annum Christi 851. scripta, ut infra dicam.

Quare hallucinatus est Auctor Catalogi Anaphorarum apud Schultingium, qui Philoxenum incunte sæculo septimo vixisse scribit his verbis: *Lazari Episcopi Babyloniae (Anaphora) Chaldaicè composita anno à Nativitate Domini sexcentesimo septimo*. Nec meliora Edenensis, qui hæreticos Liturgiarum Auctores tomo 2. Expositionis Missæ Syriacæ Candelabro 7. Par. 4. Tract. 2. cap. 7. recensens, duo peccat: Primum, quod hunc Philoxenum ad ætatem Philoxeni senioris Episcopi Mabugenensis rejicit, imo illius ex sorore nepotem eum facit, inquiens u. 11.

فَلَا يَحْتَمِلُ فِي سُلَالَةِ
الْمَلِكِ فِي مَحَلِّ الْفَتَاهِ
وَجَدَ: رَبِّ الْبَلَدِ وَالْجَبَلِ
دِينَهُ: الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ
مَوْلَا وَفِي:

Philoxenus, ejus (hoc est, Philoxeni Mabugenensis, de quo num. 10. sermonem fecerat) sororis filius, qui Eleazarus Bar-Sabta, Episcopus Bagdadi, composuit Anaphoram, cujus initium, Deus qui es mare tranquillitatis. Deinde ex uno Philoxeno, quem Basilium etiam appellatum fuisse mox notavi, duos facit, alterum Philoxenum, de quo numero citato, alterum Basilium, de quo sic

loquitur num. 14. هَمَلُ
أَهْمُ حَبَابُ مَحَبَا بَلَدُهُ
الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ
مَوْلَا وَفِي:

Basilium Episcopus Bagdadi, auctor est Anaphoræ, quæ incipit, Deus qui es mare tranquillitatis. Atqui ex solo Liturgiæ initio, quod idem utrobique est, deprehendere debuisset, unum fuisse, qui & Lazarus Bar-Sabta, & Philoxenus, & Basilium appellatus fuerit.

Præter Tractatum de Officiis Ecclesiasticis, cujus meminit Barhebraeus in Ethicis loc. supra cit. edidit *Anaphoram*, de qua Schultingius & Edenensis num. præcedenti. Prodiit Latine per Renaudotium tom. 2. Liturg. Orient. pag. 399. qui scite observat pag. 408. duas ex ea preces sub Lazari nomine referri in Liturgia Joannis Magni Patriarchæ Jacobitarum, quæ *Sanctorum Doctorum* appellatur: unam scilicet tom. cit. pag. 414. & alteram pag. 415.

CAPUT XX.

Theodosius Patriarcha Jacobitarum.

THEODOSIUS septuagesimus octavus Jacobitarum Patriarcha, æqualis fuit Michaeli quinquagesimo tertio Coptorum Patriarchæ, ad quem Synodicam scripsit mox referendam. Obiit autem Michael die 22. Barmudæ anno Martyrum 569. teste Severo Ammonæorum Episcopo in Historia Patriarcharum Alexandriæ, hoc est, anno Christi 853. postquam annum unum diesque centum & quadraginta novem Coptis præfuisset, ut in Chronico Orientali pag. 131.

Exstant binæ ejus epistolæ. Altera de fide in Trinitatem & Incarnationem ad præfatum Michaelē Patriarcham Alexandrinum in Libro, qui *Fides Patrum* inscribitur, Codice Arabico 23. fol. 254. Initium:

أَوَّلُ الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ
الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ
مَوْلَا وَفِي:

Ore itaque & corde credo in unum verum Deum, quem novimus esse Patrem & Filium & Spiritum Sanctum &c. Ubi prioribus Synodis œcumenicis, quas se recipere fatetur, subjungit Henoticum Zenonis fol. 255. & in Sacrum Chalcedonenſe Concilium

To-

III.
Ejus Anaphora.

I.
Theodosii Patriarchæ ætas.

II.
Ejus Epistolæ.

CAPUT XXI.

*Dionysius secundus
Patriarcha.*

Tomumque S. Leonis invehitur.
De naturis verò & persona Christi
sol. sequenti differens, in hunc no-
vum errorem incidit, ut eum di-
cat ex duabus personis compositum:

والذى ولد منها بالجسد هو الله كامل وهو هو
انسان كامل. ونعبرى له اقدوسا واحدا
من اقدوسين وكيانا واحدا من كيانيين:

Et qui ex ea (inquit, hoc est Deipara) in corpore natus est, Deus est perfectus idemque homo perfectus, quem novimus habere unam personam ex duabus personis, & unam naturam ex duabus naturis: Id quod nec Dioscorus, neque Philoxenus, aut Severus, allive Monophysitæ ante Theodosium ausi sunt proferre: Christum enim ex duabus naturis, non ex duabus personis dixere.

Altera ad Gregorium amicum, in qua Adagia Philosophorum exponit. Plura ex ea loca profert Ecchellenfis in Eutychio vindicato Par. 2. cap. 28. à pag. 362. & ad calcem libri in Indice Auctorum, quibus usus est, hæc de Theodosio notat. Theodosius Patriarcha Antiochenus Epistolam dedit ad Gregorium amicum, dum is interpretabatur verba mystica Philosophorum, in qua etiam sunt quedam ex Epistola Pythagoræ. Quæ Theodosii Epistola comprehenditur centum duodecim paræmiis. Exemplar Syriacis characteribus & lingua exstat penes nos; aliud etiam servatur in Bibliotheca S. Petri Montis Aurei.

DIONYSIUS hujus nominis secundus, in serie Patriarcharum Jacobitarum septuagesimus nonus, Theodosium excepit eodem tempore, quo præfatus Michael quinquagesimus tertius Coptorum Patriarcha vivebat: id quod duabus rationibus colligo: Primum, quia exstat ejusdem Dionysii ad Michaelem Synodica mox citanda: Deinde quia Joannes, qui hunc Dionysium in Antiochena Jacobitarum Sede excepit, vivebat anno Græcorum 1169. Christi 858. uti adnotatur in Codice Nitriensi XI. & anno Græcorum 1172. Christi 861. ut legitur ad calcem Codicis Syriaci Clementino-Vaticani III. Atqui laudatus Michael postquam annum 1. diesque 149. Alexandriæ præfuisset, obiit anno Christi 853. ut cap. præcedenti ostensum est. Eo igitur anno Patriarchatum iniit Dionysius, quo & Theodosius ejus prædecessor ad eundem Michaelem Synodicam misit. Nam alter ejusdem nominis quinquagesimus sextus Coptorum Patriarcha, neque Theodosio neque Dionysio æqualis fuit, sed post utriusque obitum sedere cæpit ab anno Martyrum 597. ad annum 622. hoc est, ab anno Christi 881. ad annum 906. ut ex historia eorum Patriarcharum per Renaudotium edita colligitur.

Scriptit Synodicam ad Michaelem Patriarcham Alexandrinum, quæ exstat in Libro, qui *Fides Patrum* inscribitur, folio 256. Initium: Alexandrinum.

ونؤمن بالواحد الاب صاحب الكل الخ:

Credimus in unum Patrem omnipotentem &c. Ubi de Trinitate & Incarnatione ex mente Jacobitarum.

CA-

I.
Dionysii secundus.

II.
Ejus Synodica ad Michaelem Patriarcham Alexandrinum.

De scriptoribus Syris Monophysitis

CAPUT XXI.

*Dionysius secundus
Patriarcha.*

Tomumque S. Leonis invehitur.
De naturis verò & persona Christi
sol. sequenti differens, in hunc no-
vum errorem incidit, ut eum di-
cat ex duabus personis compositum:

والذي ولد منها بالجسد هو الله كامل وهو هو
انسان كامل. ونعبرى له اقدوسا واحدا
من اقدوسين وكياناً واحداً من كيانيين:

Et qui ex ea (inquit, hoc est Deipara) in corpore natus est, Deus est perfectus idemque homo perfectus, quem novimus habere unam personam ex duabus personis, & unam naturam ex duabus naturis: Id quod nec Dioscorus, neque Philoxenus, aut Severus, allive Monophysitæ ante Theodosium ausi sunt proferre: Christum enim ex duabus naturis, non ex duabus personis dixere.

Altera ad Gregorium amicum, in qua Adagia Philosophorum exponit. Plura ex ea loca profert Ecchellenfis in Eutychio vindicato Par. 2. cap. 28. à pag. 362. & ad calcem libri in Indice Auctorum, quibus usus est, hæc de Theodosio notat. Theodosius Patriarcha Antiochenus Epistolam dedit ad Gregorium amicum, dum is interpretabatur verba mystica Philosophorum, in qua etiam sunt quedam ex Epistola Pythagoræ. Quæ Theodosii Epistola comprehenditur centum duodecim paræmiis. Exemplar Syriacis characteribus & lingua exstat penes nos; aliud etiam servatur in Bibliotheca S. Petri Montis Aurei.

DIONYSIUS hujus nominis secundus, in serie Patriarcharum Jacobitarum septuagesimus nonus, Theodosium excepit eodem tempore, quo præfatus Michael quinquagesimus tertius Coptorum Patriarcha vivebat: id quod duabus rationibus colligo: Primum, quia exstat ejusdem Dionysii ad Michaelem Synodica mox citanda: Deinde quia Joannes, qui hunc Dionysium in Antiochena Jacobitarum Sede excepit, vivebat anno Græcorum 1169. Christi 858. uti adnotatur in Codice Nitriensi XI. & anno Græcorum 1172. Christi 861. ut legitur ad calcem Codicis Syriaci Clementino-Vaticani III. Atqui laudatus Michael postquam annum 1. diesque 149. Alexandriæ præfuisset, obiit anno Christi 853. ut cap. præcedenti ostensum est. Eo igitur anno Patriarchatum iniit Dionysius, quo & Theodosius ejus prædecessor ad eundem Michaelem Synodicam misit. Nam alter ejusdem nominis quinquagesimus sextus Coptorum Patriarcha, neque Theodosio neque Dionysio æqualis fuit, sed post utriusque obitum sedere cæpit ab anno Martyrum 597. ad annum 622. hoc est, ab anno Christi 881. ad annum 906. ut ex historia eorum Patriarcharum per Renaudotium edita colligitur.

Scriptit Synodicam ad Michaelem Patriarcham Alexandrinum, quæ exstat in Libro, qui *Fides Patrum* inscribitur, folio 256. Initium: Alexandrinum.

ونؤمن بالواحد الاب صاحب الكل الخ:

Credimus in unum Patrem omnipotentem &c. Ubi de Trinitate & Incarnatione ex mente Jacobitarum.

CA-

I.
Dionysii secundus.

II.
Ejus Synodica ad Michaelem Patriarcham Alexandrinum.

De scriptoribus Syris Monophysitis

CAPUT XXII.

Basilii Patriarcha
Jacobitarum.

I.
Basilii præde-
cessor Joannes.

IONYSIO Joannes
successit octogelimus
Jacobitarum Patriar-
cha in serie Barsali-
bæi: ad quem in li-
bro *Fides Patrum* in-
scripto binæ exstant Patriarcharum
Alexandrinorum epistolæ: altera
fol. 259. *Michaelis*, de quo cap. præ-
ced. Altera fol. 262. *Cosmæ*, qui Ga-
brielem Michaelis successorem ex-
cepit.

II.
Ejus Synodica
ad Cosmam.

Joannis in locum Basilii successus
fuit, eodem Barsalibæo teste: cujus
exstat *epistola Synodica ad Cosmam
Alexandrinum LVIII.* Initium f. 267.

اومن بالقلب واعترف بالغم معا يقينا بك
مك اعترافى على بالاب والابن الحى

*Corde credo, & ore simul confiteor pa-
lam, certè, & absque hesitatione, Pa-
trem & Filium &c.* Ubi Basilii de
Trinitate & Incarnatione fusè disse-
rens, Severum inter alios citat in
opere adversus Phantasiastas & Incor-
rupticolas, Ephræm Syrum in
Hymnis, & Jacobum Episcopum Sa-
rugensem in *Homilia de Crucifixione
Domini*. Epistolam verò his verbis
claudit.

نحن الان نقول لقدسكم ايها الاخ
المغبوط القديس اننا قد صحتنا عندكم الموافقة
والاخوة الروحانية بكلام الامانة
القويم والاقرار الابوى الحى

Nunc igitur sanctitati vestre dici-
mus, beatissime & sanctissime frater,
quod per nos vobiscum stabilita est con-
cordia & fraternitas spiritualis in ver-
bo rectæ fidei, & paternæ confes-
sionis &c. Is enim erat istiusmodi Syno-
dicarum scopus, ut communio inter
Patriarchas per fidei professionem
stabiliretur. Et quidem Syri atque
Ægyptii à Severi Antiocheni &
Theodosii Alexandrini temporibus
mutuam in iisdem erroribus concor-

diam, ab Ecclesia Catholica separati,
inierant. Sub Damiano Alexandri-
no XXXV. pax rupta est per Petrum
Antiochenum. Anastasius Damiani
successor dissidentes populos iterum
reconciliavit, scripta ad Athanasium,
qui Petro post Julianum successus
fuerat, epistola Synodica. Michael
XLVI. Synodicam suam circa an-
num Christi 746. Joanni Antioche-
no LXVIII. denegavit, quod hunc
inter & Episcopos suos in Syria con-
stitutos propter illegitimam ordina-
tionem discordia orta esset. Sub
Cosma Alexandrino LIV. & Joanne
Antiocheno LXXX. circa annum
Christi 854. redintegrata Alexandri-
norum cum Antiochenis concordia,
duravit usque ad Joannem Bar-Su-
san XCI. Antiochenum, & Philo-
theum LXIII. Alexandrinum, quo-
rum temporibus quæstio de Pane
Eucharistico sale & oleo miscendo
Syros à Coptis divisit, ut legitur in
Catechesi Jacobitarum, Cod. ms.
Arabico Collegii Maronitarum de
Urbe pag. 51. cujus verba infra da-
bo, ubi de Joanne Bar-Susan. De-
mum ea controversia sopita, Syri
cum Coptis in præsentem usque
diem communicant, testemque mu-
tuæ inter ipsos amicitiae literas Syno-
dicas, in quibus fidei seu potius hæ-
reseos Monophysitæ compendium
continetur, statim ab ordinatione
adinvicem transmittunt. Vide Re-
naudotium in Historia Patriarcha-
rum Alexandria, & tom. 1. Liturg.
Orient. pag. 433. & tom. 2. pag. 489.
& in Dissertat. procemiali num. 36.
pag. 23. Vixit autem Cosmas Alex-
andrinus, de quo supra, ab anno
Martyrum 636. ad annum 649. hoc
est, ab anno Christi 920. ad an-
num 933. ut in Chronico Orientali
per Ecchellensem edito pag. 133.

Mo-
cephæ
dignita

De scriptoribus Syris Monophysitis

CAPUT XXIII.

Moyſes Barcepha.

I.
Moyſis Bar-
cephæ ætas, &
dignitas.

MOYSES Bar-Cepha, hoc est, Cepha seu Petri filius, claruit circa finem sæculi noni. A puero religiosam vitam coluit

in cænobio Sergii, quod situm est

in Turra-Sajo, hoc est, si Latine dicas, monte arido, è regione urbis Balat, quæ exstat ad Tigridis fluvium. Mox Episcopus creatus, Severi nomen assumpsit. Quo munere non uno functus est loco, (inquit Mafius in Præfatione ad ejusdem Barcephæ Tractatum de Paradiso.)

Nam Episcopum Beth-Raman,

Beth-Ceno (seu Beth-Cbino,) denique etiam ipsius Mosal appel-

latum invenio: quamquam hujus postremæ civitatis subinde non Episcopus

quidem, sed Sauro, hoc est, Curator (potius, Visitator, quem

aliàs Syri Periodeuten Græco vocabulo appellare solent) nominetur: cui tamen vocabulo, apto sanè, Aquilas Ponticus etiam quos Græci vocant Episcopos, solet subjicere. Certè Barſalibæus in Expositione Liturgiæ Syriacæ cap. 10. eum di-

sertè nominat Moysen

Mosuli, & Moysen Barcepham Mosuli, nimirum Episcopum, non simplicem Vi-

sitatorem, ut ex more loquendi Syrorum constat: neque enim omiſſa superiori dignitate, qualis erat Episcopatus Beth-Ramensis, inferius

Visitatoris seu Curatoris Mosuli munus memorasset. Quod autem addit Mafius, At enim ego, non uno atque eodem tempore tribus istis Ecclesiis præfectum illum fuisse pessimo nostrorum hominum more, quorum turpissima ambitio implacabilis est: sed pro maximis, quibus clarebat virtutibus, gradatim à faciliore ad difficiliorem provinciam esse subiectum audio: id, inquam, verum usquequaque non est: nam frequentius duabus aut tribus simul civitatibus præfectos Episcopos Jacobitas legimus, quàm ab una in aliam Ecclesiam translatos. Hoc ambitus in Conciliis damnatur. Illud propter exiguum Christianorum numerum necessarium visum est, ut congrui ad sustentationem Episcoporum redditus, qui in Oriente ex solis ferè oblationibus & decimis fidelium constant, haberi possent.

Obiit, eodem Mafio teste, anno ab Alexandri Magni regno millesimo ducentesimo vigesimo quarto, die Sabbato, qui tùm decimus tertius erat ejus mensis, quem Syri Sebot, nostri plerumque Februarii interlunio inchoatum appellant, hoc est, anno Christi 913. quo dies 13. Februarii in Sabbatum incidit, non anno 914. ut idem Mafius autumat, subjungens: Numerat enim Asia tota annos ab Alexandri Macedonis regno: idque annis circiter decem supra trecentos auspiciatur ante Christum: nam etsi Alexandria Epocha juxta nonnullos Syros Christiana prior esse dicatur annis 309. vel 312. (ut notavi tom. I. pag. 83. & 387.) hic tamen ex die hebdomadæ & mensis liquet, eam annis undecim supra trecentos ante Christum à Syro Auctore vitæ Barcephæ, ex quo hæc Mafius descripsit, auspiciatam fuisse.

Renaudotius tom. 2. Liturg. Orient. pag. 398. de Barcephæ ætate & conditione titubans, Mafium etiam reprehendit, quasi eum quarto aut quinto sæculo (quod tamen Mafio nunquam in mentem venit) floruisse scripserit. Sed quis, inquit, aut quando vixerit Moyses, neque docuit

II.
Ejus obitus.

III.
Andreas Mafius injuria, Margarinus Binius jure à Renaudotio reprehensus.

cuit nos Masius, neque aliunde certo scire potuimus. Et paucis interjectis. Valde autem hallucinatus est Masius, dum illum non longe post Joannem Chrysostomum vixisse existimavit. Nimirum Præfationem Masii haud legerat vir doctus, ex qua vel una deprehendere potuisset, neque à Masio Barcepham ad ætatem Chrysostomi detrusum fuisse, neque Naïronum, qui cum sæculo decimo vixisse scribit in Evopl. pag. 53. nullam conjecturæ suæ probationem habuisse. Quod autem de Margarino Binio ibidem notat, qui Barcepham ad tempora Julii II. & Pauli III. immani anachronismo reduxit, cum cum Mose Mardeno, qui Ignatii Jacobitarum Patriarchæ Legatus & Masii in Syriacis præceptor fuit, confundens: id, inquam, optimè quidem notat Renaudotius: sed ante ipsum observatum jam fuerat à Morerio in Lexico Gallico, verbo *Moise Barcepha*, & satis indicat Bellar. in lib. de Script. Eccl. ubi eum sæculo decimo floruisse scribit. Quid quod in Masium injuria invehitur, quod Mosen præceptorem suum is *Mardenum*, non *Meredinensem* appellaverit:

Patria enim Mosis, quæ Syris *ܡܪܕܝܢ* Merde, & *ܡܪܕܝܢ* Merdin dicitur, ea Ptolomæo *Marde* appellata fuit, & Arabicè *ماردين* *Mardin* nuncupatur; unde *Mardenus*, aut *Mardenis* rectius derivatur, quàm ex Syriaco Merdin *Meredinensis*.

I V. Scripta Barcephæ. Scripta Barcephæ recenset Masius in Præfatione ad ejus Commentarium de Paradiso; ea tamen dumtaxat, quorum ille in eo Commentario mentionem facit. Nos alia subiungimus, quæ vel in nostris Codd. exstant, vel apud Syros Scriptores laudata legimus. Sunt autem hæc.

I. In Hexæmeron. De Opere sex dierum: de quo hæc Bar-Cepha in Proëmio Commentarii de Paradiso. *Posteaquam, sancto frater Ignati, absolvimus, non sine ope divina, commentarium de sex diebus conditi orbis, minimè perfectum*

illum quidem, neque omni ex parte absolutum Orationibus quinque; accedimus ad tractandum de Paradiso, tuæ pietatis voluntate persuasioneque inducti. Et Part. 1. cap. 12. de elementis differens, ait: *de qua re nos quoque dilucidè egimus in eo libro, quem de sex diebus conscripsimus. Et eadem Part. cap. 28. de nomine Ade loquens: Alii existimant, apud Hebræos hoc nomen esse specificum, & totum genus humanum sua notione complecti, sicut antehac diximus in Commentario nostro de sex diebus: Ibidem de Syriacis veteris Testamenti versionibus disputans: Ceterum, inquit, quæ fuerit tam multarum translationum causa, & quæ inter ipsas cæteris probior existimari debeat, cum aliis ejus generis argumentis disseruimus in eo libro, quem de sex diebus præmisimus.*

De Paradiso Commentarius ad Ignatium, in tres Partes (non in duas, ut De Paradiso. apud Bellar. loc. cit.) distributus, quarum prima Paradisum in sensu literali exponit capitibus viginti octo: in secunda capitibus septem, quorum tamen tertium desideratur, mysticum sensum tradit: in tertia denique duabus quæstionibus, & octo objectionibus respondet: videlicet, Simonis Magi, Manetis, Juliani apostatæ, Juliani Halicarnassæi, Theodori & Nestorii. Ubi Barcepha Theodorum Mopsvestenum intelligit, Nestorianorum parentem, non Theodorum Laodiceæ Episcopum, Apollinaris successorem, ut Masius perperam autumat in Præfatione & in notis marginalibus ad Part. 1. cap. 28.

Latine prodiit anno 1569. typis Plantiniani interprete Andrea Masio, cujus versio in Bibliothecam Patrum translata est: eique præmittitur docta ejusdem Masii Præfatio ad Henricos à Rec, & à Vveze scripta Kalendis sextilibus anno 1567. in qua natales Barcephæ, studia, opera, & citatos ab ipso Auctores latè persequitur. Hi autem à Barcepha citantur: è Græcis quidem *Aiba-*

Athanasius orat. de cruce, Par. 1. de Paradiso cap. 28. & orat. de ortu corporali, Par. 3. *Basilius* in illud, *in omni re gratias agite*, Par. 1. cap. 13. *Nazianzenus* orat. de Christi Natalibus, Par. 1. cap. 1. 28. Orat. de patientia, Par. 1. cap. 1. & orat. in Dominicam novam, Par. 1. cap. 22. & orat. de virtute, Par. 3. *Nysenus* Commentar. de homine, Part. 1. cap. 1. 23. 25. & Serm. in orationem Dominicam, Par. 1. cap. 13. *Joannes Chrysostomus* in ea oratione, cui titulus, *Cur arbor illa appellata sit arbor scientiæ boni & mali, & quid sibi velit illud Christi, hodie mecum eris in Paradiso*, Par. 1. cap. 1. 7. 11. & orat. ad Sitigirium, seu Stagirium, monachum, Par. 1. cap. 13. & orat. contra eos, qui mundum gubernari à Dæmonibus putant, Part. 1. cap. 22. *Nemesius* philosophus Christianus, quem Numysium vertit Mafius, de arbore vitæ, Part. 1. cap. 20. *Julius* Commentar. in Evangelium Joannis, quem Mafius in Præfatione, & cl. Fabricius tom. 5. Biblioth. Græcæ pag. 270. Julium Africanum Emmaus Episcopum esse putant, cujus Commentarios Novi Testamenti & Chronicon laudat Hebed-Jesu in Catalogo librorum Chaldaeorum num. 15. & expositiones in Scripturam subinde in Catenis allegantur, ac præsertim in Catenâ Corderiana in Joannem, ubi *Julius Episcopus* vocatur: quamquam fortasse dubitare quis possit, num diversus ab Africano sit, quum à Gregorio Bar-hebræo in Horreo mysteriorum frequenter citetur *Julius*, aliquando verò *Africanus*, quasi duo Auctores fuerint; nisi illum utroque nomine indigitare voluerit. Demum *Severus*, utique Patriarcha Antiochenus Acephalorum princeps, Orat. seu Homilia 22. de Epithronio, Par. 1. cap. 1. 7. 11. & orat. 33. de eodem Epithronio, ubi de cruce Christi loquitur, Par. 1. cap. 20. Orat. qua differit, cur versi ad Orientem oremus, Par. 1. cap. 13. Orat. de Dei Genitrice, Par. 1. cap. 28. & Tom. II.

Orat. adversus Felicissimum Par. 3. E Syris verò, *Ephrem Syrus* in iis sermonibus, quos de Paradiso conscripsit, Par. 1. cap. 1. 7. 13. & in eo opere, quo librum Geneseos, hoc est, de rerum ortu interpretatur, Par. 1. cap. 1. 9. 14. 28. ubi duas à sancto Doctore expositiones in Genesim elaboratas fuisse docet Barcepha Par. 1. cap. 1. inquit: *Deinde beatus Ephrem duplici interpretatione exposuit librum Moysi prophetæ, quarum altera mystica est, atque arcana eruit sensa, altera res ipsas pertrahat à Mose descriptas: de hac secunda idem Barcepha paucis interjectis: Ita & dominus Ephrem in suo Commentario, quo librum Geneseos de rebus ipsis interpretatur.* Hæc Barcephæ auctoritas dubitationem eximit, quam ex Bar-hebræo tetigi in priori tom. pag. 68. an videlicet utriusque expositionis in Genesim, quæ nomen Ephræmi præfert, unus idemque Ephræm auctor fuerit. *Philoxenus Episcopus Mabugensis* in eo sermone, quem de contemplatione arboris vitæ conscripsit, Par. 1. cap. 8. 17. 19. 20. 22. 28. & in Capitulis, quæ adversus Diodorum (Tarsensem) composuit, Par. 3. *Jacobus Sarugensis*, quem & Botnariensem, (hoc est, Batnarum Episcopum) non semel appellat Barcepha, Orat. de ejecto Adamo ex Paradiso, Par. 1. cap. 20. 22. 25. 27. 28. Orat. de Passione Domini, Part. 1. cap. 28. Orat. de Ascensu Domini, ibidem: & Orat. qua differit, fuerit ne Adam mortalis conditus, an immortalis, Par. 3. *Joannes monachus* (non quidem Chrysostomus, ut male conjicit Mafius, sed Apameensis, de quo nos in priori tomo pag. 430.) serm. de occasu mundi hujus, & de venturo mundo novo, Par. 1. cap. 1. & sermone priore, quem de mundo novo scripsit, Par. 1. cap. 10. *Jacobus Edessenus*, quem Mafius *Orrobaitam* vocat, in sermone de Theologia, Par. 1. cap. 1.

Porro in hoc Barcephæ commentario duo observanda sunt. Primum, R quod

quod de Syriacis Scripturæ Versio-
nibus notat Par. 1. cap. 28. *Sciendum*
est, inquit, *vetus Testamentum plu-*
ribus translationibus ex Hebræa in
Græcam linguam esse conversum; Sy-
riacè verò redditum altera quidem in-
terpretatione ex ipso Hebræo, altera
verò ex Greco. Hebed-jesu in Catalo-
go Librorum Chaldaeorum pag. 50.

Mar-Abæ id tribuit: ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

Mar-Abæ magnus exposuit & inter-
pretatus est totum vetus Testamentum
ex Græco sermone in hanc linguam Sy-
riacam: Vixit autem Mar-Abas sæculo
sexto; quartus enim fuit ab Aca-
cio Nestorianorum primate, qui sub
Pheroze Perfarum Rege Babuæ
martyris Sedem occupavit, ut dixi
in priori tom. pag. 351.

Alterum, quod de animabus Bea-
torum post exitum à corpore docet,
Par. 1. cap. 18. eas videlicet usque
ad communem resurrectionem in Pa-
radiso terrestri detineri. *Responde-*
mus, inquit, *eo fuisse creatum primo,*
constitutumque ab opifice Deo Paradisum,
ut Adam cum suis in ipso habitaret,
qui ubi contra conditoris sui imperium
peccasset, eliminati inde pulsique sunt.
Ex illo porrò tempore usque ad Christi
adventum versati sunt in Paradiso
Enoch, atque Elias. At verò post
Christi regis adventum huic præterea
rei seroit, ut in ipso habitent animæ
hominum justorum piorumque, atque
eorum, qui per corporis sui cruciatus
Christi fidem comprobarunt, quique
fideles Deum amarunt, exutæ corpori-
bus usque ad resurrectionis diem; quod
in eo sermone ostendimus, quem de
Anima fecimus. Nam latronis ani-
am eo subvexit Dominus: dicebat
enim ad ipsum, profeud dico tibi, hodie
mecum eris in paradiso. Porrò post diem
resurrectionis nullus prorsus ejus fu-
turus est usus, sed supervacaneus ma-
nebit & vacuus. Eadem fuit nonnul-
lorum Interpretum de Anima Latro-
nis, estque Græcorum recentiorum

de omnibus Sanctorum animabus us-
que ad diem Judicii in Paradiso vo-
luptatis, aut in aliquo alio terrestri
loco detentis sententia, de qua vide
Bellarminum de Sanct. Beatit. cap. 1.
An verò hic error per animos om-
nium Syrorum pervaserit, alterius est
loci discutere. Confule Renaudo-
tium to. 2. Liturg. Orient. pag. 333.

Commentaria in Testamentum ve-
tus & novum: Citantur passim à Gre-
gorio Bar-hebræo in Horreo myste-
riorum, in quo sacram Scripturam
exponit: eorumque notitiam habuit
quisquis est Auctor Catalogi libro-
rum Chaldaicorum in ms. Codice
Latino-Vaticano 6429. pag. 133. qui
num. 13. hæc adnotat: *Moyse Barce-*
phi Episcopi Beth-Raman expositio su-
per vetus & novum Testamentum.
Idem Barcepha in Commentario de
Paradiso Par. 3. respondens ad hanc
quæstionem, cur Deus creavit Ada-
mum, quem peccaturum præ sciebat,
expositionis suæ in Matthæum me-
minit his verbis: *Verum hanc que-*
stionem dissolvimus quoque in nostra
interpretatione, quam in divi Mat-
thæi Evangelium fecimus.

Anaphora. Prodiit Latine per
Renaudotium tom. 2. Liturg. Orient.
pag. 391. ejusque meminit cl. Ste-
phanus Edenensis cap. 7. de hæreti-
cis Anaphorarum auctoribus nu. 15.

in hæc verba. ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

ܡܪܝܢ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ ܕܥܝܪܐ

3.
Expositio ve-
teris & novi
Testamenti.

4.
Anaphora.

9.
Homi-
præcipuas
solemnitas

CAPUT XXIV.

Dionysius III. Patriarcha
Jacobitarum.

nenfis) Chaldaicè composita anno à
nativitate Domini octingentesimo un-
decimo. Imo nongentelimo, ut su-
prà ostendi.

5. Expositio Ana-
phoræ Syriacæ.
Commentaria Barcephæ in Litu-
rgiam laudantur à Barfalibæo in ex-
positione Missæ Syriacæ cap. 10. 12.
13. & alibi passim.

6. De Anima.

De Anima liber, cujus meminit
idem Bar-cepha in Comment. de Pa-
radiso Par. 1. cap. 18. ejusque verba
suprà descripsi. Hunc propediem
in Bibliothecam Vaticanam cura
D. Andrea Scandar, qui ipsum in
Mesopotamia comparavit, inferen-
dum expectamus.

7. De Sectis.

De Sectis Tractatus, quem idem
Bar-cepha citat in suo commentar. de
Paradiso Par. 3. ad calcem solutionis
primæ objectionis, inquit: *Ve-
rum hæc omnia ex eo libro cognosci
possunt, quem de multitudine differen-
tiarum Sectarum conscripsimus.*

8. Expositio ton-
suræ monacho-
rum.

Expositio mysteriorum, quæ in Ton-
sura monachorum continentur. Ex-
stat in Codice Echellen. Clement.

Vatic. 4. pag. 257. Initium: *لحمهم*

*وَبَدَنُهُمُ وَاللَّهُ لَا يَهْتَفِلُ
بِأَحَدٍ مِنْهُمْ وَلَا يَهْتَفِلُ بِأَحَدٍ مِنْهُمْ*

Primum oportet eos, qui propter Deum
ad habitum monasticum accedunt &c.

9. Homiliæ in
præcipuas anni
solemnitates.

Homiliæ in præcipuas anni solempi-
tates. Exstant quatuor è Syriaco in
Arabicum conversæ in Cod. Berceen.
Clement. Vatic. 1. à fol. 313. ubi
Barcephæ Episcopus Mosul disertè ap-
pellatur: nimirum de Dedicatione Ec-
clesiæ: de Annunciatione Zachariæ
Sacerdotis: de Annunciatione Deipa-
ræ: de tentatione Christi per Diabo-
lum: & de leproso, quem Dominus
mandavit.

IONYSIUS hujus
nominis tertius, in
serie Patriarcharum
Jacobitarum octoge-
simus tertius, Joan-
ni successit, ad quem

I.
Dionysii III.
ætas.

exstat in libro, quem Paulus Ebn.Re-
gia de Fide Patrum scripsit, fol. 276.
Epistola Synodica Macarii quinqu-
agesimi noni Coptorum Patriarchæ,
qui apud Severum Mokassæum in
Historia Alexandrina ab anno Mar-
tyrum 649. ad annum 669. hoc est,
ab anno Christi 933. ad annum 953.
sedisse dicitur.

Exstant binæ ejus epistolæ Syno-
dicæ ad Mennam sexagesimum pri-
mum Patriarcham Alexandrinum,
de fide in Trinitatem & Incarnatio-
nem Verbi. Altera apud Ebn-Re-

II.
Epistolæ Syno-
dicæ.

نومن ونعتون
باله واحد جومر بسيت غير مغارق:

Credimus & confitemur unum Deum,
substantiam simplicem & increa-
tam &c. Altera apud eundem fol. 279.

نومن ونقر بالله واحد
البات المقدس:

Credimus & confitemur Deum unum,
sanctam Trinitatem: ubi Spiritum
Sanctum ex Patre Filioque procede-

re fatetur, inquit: *الب ليس وجوده
عن احد اذ هو موجود غير مولود والابن المولود
من الاب منذ الابد وروح القدس
الغياص من الاب والابن*

Pater à nullo habet existentiam, sed
per seipsum existit ingenitus: Filius
est genitus à Patre ab æterno: Spiritus
Sanctus promanat ex Patre & Filio:
quibus verbis hanc notam amanuen-

sis in margine adjecit: *كانه يسوع الى
الغيص*

R ij

De scriptoribus Syris Monophysitis

CAPUT XXIV.

Dionysius III. Patriarcha
Jacobitarum.

nenfis) Chaldaicè composita anno à
nativitate Domini octingentesimo un-
decimo. Imo nongentelimo, ut su-
prà ostendi.

5. Expositio Ana-
phoræ Syriacæ.
Commentaria Barcephæ in Litu-
rgiam laudantur à Barfalibæo in ex-
positione Missæ Syriacæ cap. 10. 12.
13. & alibi passim.

6. De Anima.
De Anima liber, cujus meminit
idem Bar-cepha in Comment. de Pa-
radiso Par. 1. cap. 18. ejusque verba
suprà descripsi. Hunc propediem
in Bibliothecam Vaticanam cura
D. Andrea Scandar, qui ipsum in
Mesopotamia comparavit, inferen-
dum expectamus.

7. De Sectis.
De Sectis Tractatus, quem idem
Bar-cepha citat in suo commentar. de
Paradiso Par. 3. ad calcem solutionis
primæ objectionis, inquit: Ve-
rum hæc omnia ex eo libro cognosci
possunt, quem de multitudine differen-
tiarum Sectarum conscripsimus.

8. Expositio ton-
suræ monacho-
rum.
Expositio mysteriorum, quæ in Ton-
sura monachorum continentur. Ex-
stat in Codice Echellen. Clement.

Vatic. 4. pag. 257. Initium: **لَحْمُ**

رَبِّهِمْ وَدَعَا إِلَى الْإِسْلَامِ

وَيُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ

Primum oportet eos, qui propter Deum
ad habitum monasticum accedunt &c.

9. Homiliæ in
præcipuas anni
solemnitates.
Homiliæ in præcipuas anni solemn-
itates. Exstant quatuor è Syriaco in
Arabicum conversæ in Cod. Berceen.
Clement. Vatic. 1. à fol. 313. ubi
Barcephæ Episcopus Mosul disertè ap-
pellatur: nimirum de Dedicatione Ec-
clesiæ: de Annunciatione Zachariæ
Sacerdotis: de Annunciatione Deipa-
ræ: de tentatione Christi per Diabo-
lum: & de leproso, quem Dominus
mandavit.

IONYSIUS hujus
nominis tertius, in
serie Patriarcharum
Jacobitarum octoge-
simus tertius, Joan-
ni successit, ad quem
exstat in libro, quem Paulus Ebn.Re-
gia de Fide Patrum scripsit, fol. 276.
Epistola Synodica Macarii quinqu-
agesimi noni Coptorum Patriarchæ,
qui apud Severum Mokassæum in
Historia Alexandrina ab anno Mar-
tyrum 649. ad annum 669. hoc est,
ab anno Christi 933. ad annum 953.
sedisse dicitur.

I.
Dionysii III.
ætas.

Exstant binæ ejus epistolæ Syno-
dicæ ad Mennam sexagesimum pri-
mum Patriarcham Alexandrinum,
de fide in Trinitatem & Incarnatio-
nem Verbi. Altera apud Ebn-Re-

II.
Epistolæ Syno-
dicæ.

نومن ونعتون
باله واحد جومر بسيسط غير مغارق:

Credimus & confitemur unum Deum,
substantiam simplicem & increa-
tam &c. Altera apud eundem fol. 279.

نومن ونقر بالله واحد
البالوت المقدس:

Credimus & confitemur Deum unum,
sanctam Trinitatem: ubi Spiritum
Sanctum ex Patre Filioque procede-

re fatetur, inquit: **الاب ليس وجوده**
عن احد اذ هو موجود غير مولود والابن المولود
من الاب منذ الابد وروح القدس
الشرائى من الاب والابن

Pater à nullo habet existentiam, sed
per seipsum existit ingenitus: Filius
est genitus à Patre ab æterno: Spiritus
Sanctus promanat ex Patre & Filio:
quibus verbis hanc notam amanuen-

sis in margine adjecit: **كانه يسوع الى**
القيص

الغيث انه خلاى الانبياء لانه ذكر الانبياء
فيما بعد من الاب خـ

*Promanationis nomine rem à processio-
ne diversam Auctor significat, qui
paulò post processionem ex Patre prin-
cipaliter esse scribit. At Dionysium
pro una eademque re promanationem
& processionem accepisse, constat ex
iis ipsis verbis, quæ ab amanuensi
perperam intellecta fuere. Sic enim
ait fol. 280. ونؤمن ايضا بروح القدس المنبثق*

*Item credimus in Spiritum Sanctum,
qui ex Patre procedit & promanat,
quatenus personam accipit. Aliud in
tota epistola non habet Dionysius,
quo Spiritus Sancti ex Filio proces-
sionem neget, aut promanatio à
processione diversam esse affirmet.*

CAPUT XXV.

Joannes Patriarcha
Jacobitarum.

I.
Joannes Men-
næ Alexandri-
ni æqualis.

JOANNES Octoge-
simus quintus Jaco-
bitarum Patriarcha
vivebat anno Græ-
corum 1280. Chri-
sti 969. quo ad Men-
nam LXI. Coptorum Patriarcham ex
urbe Byzantina epistolam mox ci-
tandam dedit. Mennas autem in
Historia Severi Mokassai obiisse
narratur anno Martyrum 687. Chri-
sti 971. postquam Alexandrinæ Ec-
clesiæ præfuisset annis 17. diebus 340.
ut in Chronico Orientali pag. 133.
quod tamen in ea parte corrigend-
um, ubi idem Mennas decessisse
dicitur anno Christi 966.

II.
Binæ ejus Sy-
nodicæ.

Exstat apud Paulum Ebn-Regia in
Tractatu de Fide Patrum, *Synodica
Mennæ ad Joannem fol. 285. & binæ
Joannis ad eundem Mennam Synodi-
cæ: Altera fidei professionem conti-*

net fol. 298. Initium: ونؤمن
بالابن وروح القدس ثلوثا معاويسا في الطبع

*Credimus in Patrem & Filium & Spi-
ritum Sanctum consubstantialem Tri-
nitatem.*

Altera disputationem complecti-
tur, quam Joannes Constantinopoli
coram Græco Patriarcha habuit,
cui hic titulus præfigitur fol. 291.

رماله منوديقي للاب الطامو انبا يوحنا بطريرك
انطاكية الى انبا مينا بطريرك الاسكندرية لما
انقد ملك الروم واستامر انبا يوحنا بطريرك
انطاكية ومضى به الى القسطنطينية واحضره
بمضرتة وبطرك القسطنطينية حاضر والكهنة
ومقدمى الملك وجادل بطرك القسطنطينية

*Epistola Synodica sancti Patris Ab-
batibus Joannis Patriarchæ Antiocheni
ad Abbatem Mennam Patriarcham
Alexandrinum, quum Romæ eorum
Imperator jussit, captum Abbatem
Joannem Patriarcham Antiochiæ,
Constantinopolim perducere, ubi præ-
sentibus Imperatore Patriarcha Con-
stantinopolitano, sacerdotibus, Im-
perilique proceribus, idem Joannes
cum Constantinopolitano Patriarcha
disputavit. Anno nimirum Christi
969., uti ad calcem epistolæ Joannis
adnotatur: quo anno Constantino-
poli Patriarcha præerat Polyeuctus,
& Imperium tenebat Nicephorus
Phocas, qui circa finem ejusdem an-
ni à Joanne Zimisca interemptus fuit,
ut narrant Cedrenus, Zonaras, &
Leo Diaconus, quorum testimonio
liquet, Nicephorum anno præce-
denti Syriam ejusque maritima de-
populatum, Byzantium reversum
fuisse, ducto nimirum secum Joanne
Patriarcha, ut modò dixi. Vi-
de Pagium ad annum Christi 968.
à num. 7.*

Synodicam Joannis accipe, ex qua
ejusdem ætas, & fides Monophysiti-
ca quidem, ut cæterorum Jacobita-
rum, sed ab Eutychianismo prorsus
aliena demonstratur.

III.
Ejusdem Dis-
putatio Const-
antinopoli sub Ni-
cephoro Phoca
Imp.

Joan-

De scriptoribus Syris Monophysitis

الغيث انه خلاى الانبياء لانه ذكر الانبياء
فيما بعد من الاب خـ

*Promanationis nomine rem à processio-
ne diversam Auctor significat, qui
paulò post processionem ex Patre prin-
cipaliter esse scribit. At Dionysium
pro una eademque re promanationem
& processionem accepisse, constat ex
iis ipsis verbis, quæ ab amanuensi
perperam intellecta fuere. Sic enim
ait fol. 280. ونؤمن ايضا بروح القدس المنبتق*

*Item credimus in Spiritum Sanctum,
qui ex Patre procedit & promanat,
quatenus personam accipit. Aliud in
tota epistola non habet Dionysius,
quo Spiritus Sancti ex Filio proces-
sionem neget, aut promanatio à
processione diversam esse affirmet.*

CAPUT XXV.

Joannes Patriarcha
Jacobitarum.

I.
Joannes Men-
næ Alexandri-
ni æqualis.

JOANNES Octoge-
simus quintus Jaco-
bitarum Patriarcha
vivebat anno Græ-
corum 1280. Chri-
sti 969. quo ad Men-
nam LXI. Coptorum Patriarcham ex
urbe Byzantina epistolam mox ci-
tandam dedit. Mennas autem in
Historia Severi Mokassai obiisse
narratur anno Martyrum 687. Chri-
sti 971. postquam Alexandrinæ Ec-
clesiæ præfuisset annis 17. diebus 340.
ut in Chronico Orientali pag. 133.
quod tamen in ea parte corrigend-
um, ubi idem Mennas decessisse
dicitur anno Christi 966.

II.
Binæ ejus Sy-
nodicæ.

Exstat apud Paulum Ebn-Regia in
Tractatu de Fide Patrum, *Synodica
Mennæ ad Joannem* fol. 285. & *binæ
Joannis ad eundem Mennam Synodi-
cæ*: Altera fidei professionem conti-

net fol. 298. Initium: ونؤمن بالاب
والابن وروح القدس ثلوثا معاويسا في الطبع

*Credimus in Patrem & Filium & Spi-
ritum Sanctum consubstantialem Tri-
nitatem.*

Altera disputationem complecti-
tur, quam Joannes Constantinopoli
coram Græco Patriarcha habuit,
cui hic titulus præfigitur fol. 291.

رماله منوديقي للاب الطامو انبا يوحنا بطريرك
انطاكية الى انبا مينا بطريرك الاسكندرية لما
انقد ملك الروم واستامر انبا يوحنا بطريرك
انطاكية ومضى به الى القسطنطينية واحضره
بمضرتة وبطرك القسطنطينية حاضر والكهنة
ومقدمى الملك وجادل بطرك القسطنطينية

*Epistola Synodica sancti Patris Ab-
batibus Joannis Patriarchæ Antiocheni
ad Abbatem Mennam Patriarcham
Alexandrinum, quum Romæ eorum
Imperator jussit, captum Abbatem
Joannem Patriarcham Antiochiæ,
Constantinopolim perducere, ubi præ-
sentibus Imperatore Patriarcha Con-
stantinopolitano, sacerdotibus, Im-
perilique proceribus, idem Joannes
cum Constantinopolitano Patriarcha
disputavit. Anno nimirum Christi
969., uti ad calcem epistolæ Joannis
adnotatur: quo anno Constantino-
poli Patriarcha præerat Polyeuctus,
& Imperium tenebat Nicephorus
Phocas, qui circa finem ejusdem an-
ni à Joanne Zimisca interemptus fuit,
ut narrant Cedrenus, Zonaras, &
Leo Diaconus, quorum testimonio
liquet, Nicephorum anno præce-
denti Syriam ejusque maritima de-
populatum, Byzantium reversum
fuisse, ducto nimirum secum Joanne
Patriarcha, ut modò dixi. Vi-
de Pagium ad annum Christi 968.
à num. 7.*

Synodicam Joannis accipe, ex qua
ejusdem ætas, & fides Monophysiti-
ca quidem, ut cæterorum Jacobita-
rum, sed ab Eutychianismo prorsus
aliena demonstratur.

Joan-

III.
Ejusdem Dis-
putatio Costan-
tinopoli sub Ni-
cephoro Phoca
Imp.

Joannis Synodica ad Mennam .

Quum Imperator ex urbe Emesa Constantinopolim redisset , quo nos (*Joannem Jacobitarum Patriarcham*) abduxerat , Patriarchæ (*Polyeucto*) mandavit , ut nos arcesse- ret . Arcessivit ille feria quinta ante Dominicam in Hosanna , præsentibus ejus Clericis . Antequam verò Patriarcham adjissemus , occurrit nobis ingens hominum multitudo , qui inconditis clamoribus terrorem nobis incutere volebant ad Patriarchæ colloquium euntibus . At Deus per

Post multum verò temporis ad Patriarchæ tandem ades pervenimus , cui milites & turba magna assistebant . Salutavimus eum , & ipse salutem quoque nobis dicens , federe nos jussit . Mox percontatus est , inquires , Cujusnam loci Patriarcha es ? Antiochenæ Sedis , respondimus . Tum ille : Duo igitur Patriarchæ estis , qui unam Sedem tenetis ; an schisma inter vos est , & tu unam Sedem tenes , & alter alteram ? cui ego , schisma , inquam , inter nos est . Quod quum ille audisset , excepit : ecquis Patriarcharum te admisit , quum in Patriarcham ordinatus fuisti ? Respondimus : Dominus Mennas . Ait ille : At is hæreticus est : scripsit enim nobis epistolam erroribus plenam , ejusque in Christum fides haud orthodoxa est : Alium autem habemus orthodoxum Alexandriæ Patriarcham , Eliam nomine . Cui nos confestim responsum dedimus , prout Deus nobis suppeditavit , dicentes : non alium novimus Alexandriæ Patriarcham , præter Patrem Mennam , qui est noster in Christo Pater & comminister . Tum ille : Tua verò quænam est in Christum fides ? Affirmas ipsum de cælo descendisse & inhabitasse in Sancta Maria Virgine , & ex ea corpus connaturale nobis induisse , nec ne ? Respondi , confiteor , Deum Verbum , qui est

وان الملك لما وصل من حمص الى القسطنطينية بعد ان ميّره الملك ومبق به الى القسطنطينية تقدم الملك الى البطرك ان يحضرنا فاستحضرنا البطرك اليه يوم الخميس الذي قبل الشعانيين وعنده جماعة الكليروس الذين له . فالتقونا جميعا عظيميا قبل وصولنا الى البطرك فحضرنا علينا وجلبوا وارعبوا لكى يفرعوننا ويرعبوننا قبل لقاء البطرك والله بشقاعة صلو انكم المقبوله اعطانا الصبر والشجاعة .

و بعد وقت كبير وصلنا الى البطرك في موضع جلوسه وحوله جيش وخلق . فسلمنا عليه فرد علينا واجلسنا وقال : بطرك اى موضع انت . فاجبناه بانا على كرسى انطاكية . فقال انتما بطريركان جالسان على كرسى واحد او يتركها الشقاق وانت على كرسى وذلك على اخر . فاجبناه ان بيننا الشقاق فلما سمع هذا قال لنا . لما اسرحت بطرك ومن ارتضاك من البطركية فقلنا مارمينا . فقال ذاك هو ايضا لانه قد كتب الينا كتابا ليس فيه معرفة واعترافه بالمسيح على امانته ردية بل لنا في الاسكندرية بطرك مستقيم الامانة واسم الياس . فاجبناه في الوقت بما اطلقه الله على المنةنا وقلنا لسننا نعرف بالاسكندرية بطركا غير انبا مينا وهو ابونا ومشاركنا في الخدمة المسيحية . فحينئذ انال لنا انت كيق اعترافك بالمسيح اتقول انه نزل من السما وسكن في مريم البتول القديسة وليس منها جسدا بطبعنا نعم او لا . فاجبته انا نعتري ان الله الكلمة الذي قبل كل العالم ابن الاب نزل من السما وسكن في والدة الله البتول مريم القديسة ومنهها اتحد قنوميا جسدا بطبعنا متنفسا بنفس ناطقة عالمه وكذلك ولد منهها اله متنازس بغير تبديل ولا غيار . ولما سمع هذا قال لنا فيها ان طبعنا هو المسيح فاجبناه انا نعرف المسيح مركبا من

طبيعتين

ante secula Filium Patris de caelo descendisse, & inhabitasse in Sancta Dei genitrice Virgine Maria, & ex ea personaliter corpus connaturale nobis, anima rationali & intelligente præditum assumpsisse, atque ita ex ea natum fuisse Deum hominem factum absque mutatione & conversione. His auditis: duæ, inquit, sunt igitur in Christo naturæ. Cui nos: Christum ex duabus naturis compositum novimus: unam autem duntaxat naturam ipsum fatemur post Unionem, & unam Personam Verbi incarnati. Et post longam disceptationem discessimus eo die.

Quum verò dies Dominica Paschatis esset, etsi Liturgiæ & oblationis atque festivitatis expertes, juxta illud prophetæ, solemnitates vestræ in tristitiam convertentur; arcessivit nos tamen Imperator ad magnam eorum Ecclesiam, ostenditque nobis ornamenta Ecclesiæ, ejusque multiplicem apparatus, & stolas, & vela, & lampades, & innumerum populum, qui eo confluerat, & magnitudinem Imperii sui, existimans caducis iis rebus puerorum instar capi nos posse. Sumpta autem Eucharistia egressus Imperator, arcessitos nos duris sermonibus hunc in modum alloquutus est. En Christum dividimus, ut ait Paulus, & alius quidem dicit, ego sum Cephæ, alius alterius se esse dicit, & id negat quod prior affirmat. Cui suggerente Deo per vestras acceptas preces responsum. Et post longam confabulationem dimisit nos cum populo, à quo in paratas nobis ædes usque deducti sumus.

Dominica nova iterum adesse nos jussit Imperator, & blandè nos est alloquutus. Moslemani, ait, & Judæi reprehendunt nos, Auditores, & dicunt, varias inter nos hæreses esse; quosdam scilicet Melchitas, alios Jacobitas, alios Nestorianos, & alios ex aliis sectis. Quæ autem, rogo, causa est schismatis inter nos & vos? Congregamini, & scrutemur scripturas uno, duobus, aut tribus mensibus, & inquiramus ubinam sit veritas, & sequamur eam omnes. Hæc ait, volens nos dulcibus sermonibus capere: existimabat enim se veritatem tenere. Cui protinus respondimus, nos in ea re ab Imperatore haudquaquam dissentire, simulque

طبيعتهن وأما من بعد الاتحاد فما نعرفه إلا طبعاً واحداً وقنوساً واحداً كلمة متجسدة. وبعد مناظرة طويلة أنصرفنا في ذلك اليوم.

ولما كان يوم أحد القمص وإن كنا بغير قداس ولا قربان ولا عبيد كما قيل في النبوة إن أعيانكم صارت حزناً مع غير ذلك فاستدعانا الملك إليه إلى كنيسة الكبرياء وأرانا تزين الكنيسة وكثرة جمالها وحليها وسورها ومصابيحها وكثرة الخلق فيها وعظم مملكته تقديراً منه أنه يرغبنا في هذه الأحوال المنقضة كما يرغب الصبيان. ولما تقرب الملك وخرج استدعانا إليه وخاطبنا خطاباً غليظاً صعباً وقال لنا نقسم المسيح كما قال بولس أنا للصفى أنا وقال الآخر أنا لا قالوا أنا مع غير ذلك مما قاله. وإعطانا الله معونة صلواتكم المقبولة في الوقت أجابة بما يصلح. وبعد أشياء كثيرة لو ذكرت لأطلت ثم صرفنا مع الناس وكلمة بنا ليوسلينا إلى الموضع الذي أنزلنا فيه.

congruum & opportunum dedimus

ولما كان في يوم الأحد الجديد استدعانا الملك إليه وخاطبنا خطاباً ليناً وقال قولاً لطيفاً بما قوم. المسلمون واليهود يوبخون ويقولون إن فيكم أوسيس مختلفة فمنكم ملكية ويعاقبة ونسبورية وغير ذلك. ولأى صوب بيننا وبينكم الانشقاق اجتمعوا لنبحث في الكتب شهراً أو شهرين وثلاثة ونعرف الحق أي هو ونتبعه باجمعنا. وقررائنه يصيد بالكلام الطيب لأنه يزعم أن الحق في يده ومعه. ونحن أجبناء في الوقت وقتنا نعم ما قاله الملك ودعونا له. وقال لنا عند من تختارون أن يكون جمعكم واليهوت عنده. عندي أم عند البطرك أم عند المطارنة أم عند الرهبان. فأجبناء عند من يشاء الملك الرحيم لأننا عندكم في أيديكم بل

pro ejus incolumitate precati sumus. Rogat ille: quem futurae disputationi praesse ipse velim: utrum ipsum, an Patriarcham, aut Metropolitam, vel monachos. Respondimus, cum nos optare, quem clementissimus Imperator statuisset: quandoquidem, ajo, sub vestra sumus potestate; modò absit vis & injuria. His ab eo dimissi, ad nostras ades regredimur.

Post biduum à Patriarcha vocati accedimus. Invenimus eidem affidentes Episcopos, & magistratus Imperii. Disputatum est. At illi nulum ex Scripturis testimonium protulerunt, sed sola sui cerebri commenta producentes, eadem pertinaciter tueri conabantur, affirmantes, Christo duas naturas inesse. Nos contra Christum ex duabus quidem naturis compositum; id tamen intelligendum esse ad mentem omnium Sanctae Ecclesiae Doctorum, velut in homine animam & corpus. Quumque illi reposuissent, homini quoque duas inesse naturas; contradiximus, affirmantes, nos unicam agnoscere naturam compositam, nec Christum dici nisi unum, & unam voluntatem, atque operationem unam. At illi à sententia minimè recessere, nec Scripturarum verba attenderunt. Et quoniam identidem opponebamus, à nobis nihil ex nostro sensu affirmari, sed ea dumtaxat, quae Sancti Patres, & Sanctae Ecclesiae Doctores Christi Dei nostri unitatem optimè intelligentes docuerant: qui non agnoscebant post unionem, nisi naturam unam Dei Verbi incarnati, atque omnino dualitatem peracta unione remansisse negabant; Patriarcha subintulit. Cedo Doctores, quos vestrae opinioni sanctaeque patrocinari affirmatis. Omnes, ajo, Patres dabo, qui Ecclesiam aedificaverunt, fidemque confirmavere sua quisque aetate. Hujus, subdit ille, quam memorabas, Unionis testimonium mihi ex Cyrillo redde. Quod nos actutum facturos spondimus. Existimabat nimirum id nos nunquam effecturos. Descriptam ergo Graece obtulimus Syllogen testimoniorum, quam ad hujus voluminis calcem subjiciemus. Quum porrò

ca

لا نمتصام ولا نطلب باطلاً وأنصرفنا من عنده إلى الموضوع الذي كنا فيه ما كنه.

وبعد يومين استحضرنّا البطريرك وعنده جمع من المطارنة والعظماء مدبّري الملك وجرى الخطب. فإمام فما استشهدوا بكلمة واحدة من الكتب بل يذكرون من أنفسهم ويكابرون عليه بما يقولون به ويقولون أن المسيح طبيعتان. فقلنا لم أنه يعرف المسيح من طبيعتين حسب ما تقوله ماير معلى البيعة المقدسة كممثل النفس والجسد فقالوا لنا والإنسان هو طبيعتان فقلنا لهم ما نعرف إلا طبيعا واحدا مركبا ولا يقال إلا واحد ومشية واحدة وفعل واحد. فما انتنوا عما هم عليه ولا سمعوا كلام الكتب. ولما قلنا لهم دفعات كثيرة أنا ما نقول لكم شيئا من أنفسنا بل نذكر ما قاله الآبا القديسون ومعلموا البيعة المقدسة المحققون لاتحاد المسيح الامنسا فانهم لا يعرفونه من بعد الاتحاد غير طبع واحد الله الكلمة المتجسدة وأنه قد انقضى وبطل بالكلية ذكر اثنين من بعد الاتحاد. ولما سمع البطريرك هذا قال ممن من المعلمين تحضروننا حقيقة ما تزعمونه وتقولون به وتظهرونه لنا. فاجبنا أنا من قول جميع المعلمين الذين هم متبعون الامانة وبانيون البيعة كل واحد منهم في زمانه. فقال تبينون من قول قورلايس القديس شهادة هذا الاتحاد الذي ذكرتموه. فوجدناه أنا نفعل هذا وطن أنا لا نقدر على ذلك ولا نعرفه وكتبنا الشهادات التي ذكرناها اخر هذا الكتاب باليونانية واحضرنّاها وسلمناها اليه. فلما نظر اليها امسك ولم يقرأها. فقلت أنامر البطريرك وتقرأ عليه هذه الشهادات التي للمعلمين الارثوذكسيين المستقيين الامانة الذي نحن وانتم جميعون على القول بهم وهم ابائنا وتبينوا ما ذكروه الابهاات وارونا متى سموا طبيعين من قبل الاتحاد او من بعده ونحن نرضى بما يذكروه الآبا. وهذه الشهادات وهي بعض ما قاله الآبا لا نعرف لسانكم فاقصصنا على ما ذكرناه وهو يبيّن من كثير لتعلموا حقيقة كلامنا وما نعتقد ولا نظنوا بنا أنا غير عالمين وأنا

ea minimè legeretur: Jubes, ajo, ut perlegantur Patriarchæ testimonia Doctorum orthodoxorum, qui communi partium consensu suscipiuntur; ipsique sunt Patres nostri. Et ostendite nobis ex Patrum decretis, utrùm Christo duas naturas ante unionem, an post illam tribuerint, nosque Patrum dictis consentientes habebitis. En testimonia: Sunt autem pauca quædam: ignorant enim vestrum sermonem, cetera multa prætereunda duximus; ut inde fidei nostræ veritatem certitudinemque cognoscatis, neque nos imperitos atque erroribus implicitos existimetis. Ad hæc conticuere illi, hoc tantummodo subdentes, Gregorium Theologum in priori epistola ad Caledonium Apollinari objicere, eundemque graviter reprehendere, quod Christum negaret assumpsisse corpus perfectum anima rationali intelligente præditum: duasque naturas, sicut animam & corpus, Christo asserere. Tum verò, Percurrite, ajo, epistolam ab initio usque ad calcem, & perspicietis, quomodo sanctus Doctor unionem definiat in eadem epistola, quam protulistis, & quomodo affirmet, *non alius est & alius, absit: sed uterque in unione & commissionem unus*: Non quod sanctus Gregorius inducat in Christo commissionem, & confusionem, sed quia veritatem unionis certam atque indubitabilem reddere voluit, Christumque unum esse & agnosci in corpore, nec duabus constare naturis, sicut dicitis. At illi sententiam suam pertinacissimè tuentes: en ergo, ajebant, commissionem & confusionem facitis, & divinitatem passam fuisse affirmatis, si unicam naturam asseritis. Unus porrò Deus novit, quæ gesta fuere, & quæ in hac nostra cum illis disputatione disseruimus: quoniam duodecies hætenus nos ad collationem provocarunt.

1 Hæc verò sunt testimonia¹, quæ Græcè scripta eis obtulimus consona doctrinæ sancti Cyrilli: quorum primum est ejusdem Cyrilli ex sermone Athanasii de Incarnatione Dei Verbi

وإنما على ضلالة كما تزعمون. فأمام فما أجابوا غير هذه المسئلة وقالوا قال القديس غريغوريوس التاولوغس في الرسالة الأولى التي منه إلى تلمندينوس وعويديوخ فيها لافالينريوس ويكتنه على أنه ما كان يقول أن المسيح لم يخذ جسدا تاما بنفس ناطقة عامة ويقول أنه طبعان كالجسد والنفس فقلنا لم اقروا الرسالة من أولها إلى آخرها وتبينوا حقيقة ذلك القديس كيف يجد التآحد في هذه الرسالة التي استشهدتم منها ويقول فيها ليس آخر وآخر معاذ الله بل إننيهما بالانحداد والامتزاج الواحد. ليس أن القديس اغريغوريوس يدخل على المسيح مزاجا واختلاطا. وإنما قال هذا ليحقق ويصحيح الاتحاد وأنه واحد يعرف بجسد وليس طبيعتين كما تقولون. وم يكابرون على ربههم ويقولون هوذا اذن تعملون مزاجا واختلاطا وإن اللاهوت ثالث تقولون أن كنتم تقولون بطبع واحد. والله وحده يعلم ما جرى وما قلنا في هذه الجوهرة التي صارت لنا معهم لأنهم جمعوا علينا اثني عشر دفعة إلى هذا الوقت.

وهذه الشهادات التي كتبناها لكم باليونانية محققين لتعليم قورلاص القديس وأولها ما ذكره قورلاص من مهر اثاناسيوس على محمد الله الكلمة الخ فانظر

NOTA.

1 Testimonia. Auctores, quos citat Joannes, hi sunt. Cyrillus Orat. in Diodorum & Andream Samosatenum, ubi Athanasii sermonem de Incarn. Dei Verbi citat. Gregorius Thaumaturgus de Fide. Julius Papa Rome Orat. adversus eos, qui Incarnationem Dei Verbi impugnant. Idem Orat. de unionem Deitatis & corporis Christi. Idem in epi-

stola ad Dionysium Episcopum Cypri. Gregorius Theologus Orat. de Nativitate Domini. Idem Orat. de Deo Verbo. Cyrillus epist. ad Acacium Meletinensem Episcopum. Idem epist. ad Successum. Idem tomo 2. adversus Nestorium. Idem epistola heoristica ad Theodosium Imperatorem. Idem epistola ad Eulogium Presbyterum Constantinopolitanum.

bi &c. Vos itaque legite & expendite omnes ejusmodi textus, quos Spiritus Sanctus loquutus est per ora sanctorum Patrum, & quidquid demonstravit sanctus Pater Cyrillus in omnibus suis libris, quorum lux est lux solis: quæ ve idem circa Incarnationem Dei Verbi ostendit: quoniam ubique anathematizat, & affirmat, mentem speculationi intentam videre duas naturas ad unionem & compositionem venire in Christo, nosque confiteri unam naturam unamque personam perfectam ex duabus per unionem sine defectu, aut commissione, aut corruptione, unum incarnatum. Testatur etiam Pater Cyrillus antiquos Patres hoc idem sensitisse, & eadem similitudine usus fuisse: & secundum reliquos omnes electos Patres credimus & affirmamus, unum esse Christum ex duabus naturis & personis¹, divinitate & humanitate perfecta, factamque fuisse unam naturam & personam unam Verbo incarnato homini facto. Omnino autem negamus post unionem duas naturas duasque personas, vel duas voluntates, aut contrarias operationes. Quicumque enim hoc dicit, anathematizatur & rejicitur à sanctis Patribus & præstantibus Doctoribus, quemadmodum præfati sumus. Et hæc est Nestorii assertio & doctrina, & omnium ejus gregalium.

Porro

وكلمة

N O T A.

¹ Ex duabus naturis & personis. Locutio à nullo veterum Monophysitarum, quod sciam, usurpata, primum occurrit in Synodica Theodosii, ut notavi supra pag. 125. Eadem legitur in epistola Athanasii Antiocheni ad Philotheum sexagesimum tertium Coptorum Patriarcham his verbis:

نعترف ان عمانوئيل مسيح واحد رب واحد ابن واحد وجه واحد وطبع واحد اقنوم واحد متجسد من اقنومين اعلى طبيعتين من لاموت وناسوت:

Confitemur, quod Emmanuel est Christus unus, Dominus unus, unus Filius, unum propositum, una natura, una persona incarnata ex duabus personis, hoc est, naturis, ex divinitate scilicet & humanitate. Ubi Athanasius personam cum natura confundit: mox subjungit hoc ineptissimum ratiocinium.

فان قلنا ان سيدنا المسيح من بعد الاتحاد طبيعتين او طبيعتين كما زعموا النيسين لا فهم لهم

Tom. II.

فانظروا وتاملوا جميع هذه المقالات التي نطق بها روح القدس على افواه الابا القديسين وجميع ما بينه الاب القديس قورلانس في ساير كتبه التي نورها كنور الشمس. وكما اظهره من معنى تجسد الله الكلمة فانه في كل موضع يحرم ويقول ان العقل اذا تأمل بالتأويريا نظر الى طبيعتين صار الى الاتحاد والتركيب في المسيح ونعترف بطبع واحد وقنوم واحد كامل من اثنين بالاتحاد من غير زوال ولا امتزاج ولا تفساد للواحد الكلمة المتجسدة. وشهد الاب قورلانس ايضا عن الابا الذين تقدموا انهم ممكنوا قالوا ومكذبا مثلوا. ومثل ساير الابا الاخيار نؤمن ويقول ان واحد هو المسيح بن الله من طبيعتين وقنومين لاموت وناسوت كامله وانه صار طبيعا واحدا وقنوم واحد للكلمة المتجسد المتانس وما نقول بتة من بعد الاتحاد لا طبيعتين ولا قنومين ولا مشيئين ولا افعال مختلفة. لانه من يقول بهذا المقالة محروم مردول من الابهات القديسين والعلمين الفاضلين كما قدمنا وذكرنا. وهذا مقالنا نستوريوس وتعليقه وجميع من قال بقوله.

ويظنوا انهم حكما فكيف لا يقولون ايضا ان المسيح اقنومين وباقنومين ويجعلون التالوت اربعة لانه لا يمكن ان يكون طبع الا باقنوم:

Quod si dicimus, Christum Dominum post adunationem duas esse naturas, aut in duabus naturis, ut opinantur qui se sapientes putant, quum insipientes sint, quomodo dicendum non erit, Christum quoque duas esse personas & in duabus personis: sic pro Trinitate quaternitas obtrudetur, quum fieri nequeat, ut natura sit, nisi in persona. Personam ergo à natura haud distinguunt recentiores Monophysitæ, qui tamen quum in Trinitate naturam unam, tresque personas in iis ipsis Synodicis, quas citavi, disertè fateantur, necessario sequitur, eos vel omnino cæcos esse (id enim in Incarnatione non vident, quod in Trinitatis mysterio perspicacissimè intuentur: vel sibi met repugnare, qui nunc personam à natura distinguunt, nunc utramque pro una eademque re sumunt.

S

Porro quoties aiebam hanc esse Nestorii hæresim, vehementer excandescabant, sibi id permolestum esse præferebant, Nestorium cum suo errore execrantes, quamvis & ipsi ejus doctrinam confectentur & doceant. Et nos quidem hæc & alia, quæ consulto præterimus, illis sæpius suggessimus. At illi in sua pertinacia atque inveterato errore persistere, his modis nobiscum agentes, sui que Imperii auctoritate nobis instantes & vim intentantes, juxta vetus adagium: qui dominatur, sapit. Ut verò intelleximus, Scripturarum oraculis eos minimè acquieturos, nec veritati manus unquam daturus: nec nostra, subjecimus, voluntate ad vos venimus, nec vobiscum disputare ambivimus unquam, sed Imperatoris mandato nos huc accedere adegistis, rogatique fidei nostræ fundamenta aperuimus, simi Patres & orthodoxi Doctores, propugnarunt, atque Apostolicam fidem confirmarunt. Vos autem nec illis neque nobis acquiescitis. Implete igitur opera Patrum vestrorum, eorumque vestigiis insistite. Nos itidem nostros sequemur.

Enimverò postquam patuit, nos nulla vi, nullo metu à proposito discessuros, nec minis, nec pollicitationibus infirmitatem virtutis nostræ ad eorum vota pertractum iri (quoniam extrema pati nobis deliberatum fuerat, & mortem cætera inevitabilem oppetere:) ipsi contuentes mortis metu nostram constantiam minimè fractam, continuere sese parumper, nosque in carcerem conjecerunt. Sic hætenus nobiscum agitur. Mèliora à Dei clementia præstolamur, vestris nimirum exorata precibus. Spes autem nostra in Deo est, & patientia firma, quam nulla vis, nullus metus, aut casus ullus franget: & confidimus in eo, cujus spes non confundit, fore ut nos minimè deserat, sed contra nobis gaudium, & finem bonum sit allaturus, suumque judicium in nobis impleturus.

Quod autem rerum nostrarum ferri hoc libello retexere suasit, fuit, quoniam comperimus vobis nunciatum fuisse nostrum in urbem Constantinopolitanam adventum: sed fortasse res, ut gestæ sunt, minimè

tene-

وكلمنا كنت اذكر لهم هذا مقالته نسطوريوس كان فيهم يريد ويشق ذلك عليهم جدا ويظهرون نفورا من امانته نسطوريوس ومنه وهم يقولون وينكرون علومه. ولما ذكرنا لهم هذا وغيره اضعافا مضاعفة مما يطول ذكره فاما هم فعلى مكابرتهم ومباينتهم القديمة فيهم. وذلك استعملوا معنا متعززين علينا متحكمين جعلهم كقول المثل المسلط حكيم. فلما رايناهم لا يسمعون قول الكتب ولا يرضون بالحق قلنا لهم نحن ليس باختيارنا جينا اليكم ولا اردنا محادلتكم بل بيد الملك اغتصبونا واحضرهونا ولما طالبعونا باطلاعكم على مذهبنا عرفناكم اصل امانتنا وما سلمه الينا الابا الفاضلون والمعلمون المستقيمون العلم الذين رعو بيعة الله وجاهدوا عنها ودينوا الامانة السليبية وانتم فيما منهم تسمعون ولا منا. فقموا افعال ابايكم واسلكوا في اعقابهم ونحن نعقب من لنا.

quodque nobis tradidere præstantissimi qui Dei Ecclesiam rexerunt, eamque fidem confirmarunt. Vos autem nec illis neque nobis acquiescitis. Implete igitur opera Patrum vestrorum, eorumque vestigiis insistite. Nos itidem nostros sequemur.

فلما نظرناهم ان ترعيبهم لنا وتهويلهم علينا لا يزيلنا عما نحن عليه ولا مواعيدهم ولا كرامتهم تجتذب ضعف قوتنا الى ما يريدونه لانا نحن قد جعلناهم واحدة واسلمنا انفسنا للموت الذي لا يد منه. فعند تاملهم ما نحن عليه من الصبر على الموت امسكوا عنا قايلا واعتقلونا في الحبس ونحن على هذه الجملة الى الان نترجس رحمة الله وان تلحقنا بقوة صلواتكم فاما يقيننا بالله وصبرنا فمستحكم لا يتداخل قلوبنا جزع ولا خوف ولا حال من الاحوال ونعتقد على من لا يخشى رجاء انه لا يغفل عنا وان يجعل لنا فرجا وخاتمة صالحة وان ينقد حكمه فينا.

والذي دعانا الى شرح ما ضمناه هذا الكتاب انه صبح عندنا ما اتصل بكم من حصولنا بالقسطنطينية فاما بيان الصورة فليس عندكم لان السماع بعيد عن الحقيقة ونعلم انكم بغضلكم

مغمومون

tenetis; Fama quippe à veritate plerumque aberrat. Compertumque præterea nobis est, vos pro vestra in nos benevolentia ex nostro infortunio non mediocri mœrore affectos; quandoquidem alter alterius membra fumus, & quum unum membrum dolet, reliqua eidem condolere consequens est, quia uno spiritu animati fumus. Tùm etiam ne vobis, quod absit, ulla incidat adversus nos suspicio ex iis, quæ fatanas maledictus ferere solet, aut à flagitiosis hominibus vobis infusurrari contingat: qui enim maledicto diabolo adhæret, ipse decipitur, & seductus puras mentes perturbat, et si de vestra bona mente optimè sentiamus, nec eam delatorum obtreptionibus patere credamus. Demùm quia Deus, cujus nomini laus & gloria, videt, quàm oppidò cupiamus fieri certiores, vos bene valere, vestraque omnia quàm optimè se habere: vestras, inquam, benedictas Ecclesias, & omnes Pastores vestræ jurisdictioni subiectos, quos ut Deus vestris precibus tueatur, oramus: nec non monachos, qui in deserto agunt, & sanctos patres: ut tribuat nobis Deus benedictionem vestrarum eorumque orationum. Quod autem supplices etiam atque etiam à sanctitate vestra flagitamus, rogate omnes sanctos, qui in vestris provinciis commorantur, tùm propinquos, tùm à vobis remotos, ut pro nostra infirmitate, & pro universa Ecclesia orthodoxa ipsorum matre ac nutrice orent: quia nobis certum est, à Deo non confundi eos qui simpliciter in corde puro invocant illum, sed illum petitionem eorum ipsis tribuere. Precamur etiam sanctitatem & præstantissimam fraternitatem vestram, ut nos solari dignemini in hac tribulatione, in qua fumus, & in hoc exilio literis vestris, in quibus conquiescamus. Enimverò epistolam vestram contueri perinde erit, ac si gloriosam personam vestram videamus. Salutem divinam spiritualem dicimus dilectioni nobilis animæ tuæ, & omnibus electissimis Episcopis nominatim, atque universis discipulis vestris, & iis qui vobis accepti sunt; & præcipuè illustri, ac sapienti Domino Macario Scriptori. Ego verò, & Sergius Metropolita Apameæ, & Jacobus Metropolita Symnadæ, & Joannes Episcopus Ramatæ, & Constantinus Episcopus Garmæ, qui mecum sunt in exilio: & omnes nostri discipuli, David & Zacharias: & fideles

مغمومون لاجل نقصنا لانا اعضا بعضنا لبعض
فاذا لم عضو واحد فمسير البدن متعطل لانا
نتنعم روحا واحدة. وايضا ليلا يداخلكم والمعاذ
بالله شك فيها عندنا مما يزرعه الشيطان للعين
او بتبليغ من لا خير فيه اليكم من هوارعين
لايلبس للعين فيتخلل ويغتال ويكدر الافكار
النافية وان كنا على اجمل واحسن ثقة وحقيقة
مما عندكم وان البلاغات الرديئة لا تنجح فيكم.
وايضا فائق الله جل اسمه الشاهد على ما
عندنا من الشوق الى معرفة اخياركم الصارة
ومجاري احوالكم وروعاتكم المباركة وجميع الرعاية
التي تحت ايديكم حرهم الله بصلواتكم
والرعيان الذين في البرية والابا القديسين رزقنا
الله بركة صلواتكم وصلواتهم والذي نساله من
قدسكم بالتضرع والتحنن ان تسلموا جميع
القديسين الذين بنواحيكم بالقرب منكم والبعد
تقديم الصلاة وتضرع عن ضعفنا وعن جميع
البيعة الارثوذكسية امهم ومرييتهم فانه حقيق
عندنا ان الله لا ينجي من دعاء مخلصا بقلبي
طاهر وبعطية مسلته. ونمل قدسكم وفضل
اخرتكم ان تعزونا في هذه الشدة التي نحن فيها
والاكسورية بكتاب منكم نذكر اليه وكنا اذا
عائنا كتابا منكم فقد شاعدا جليل
شخصكم وناجيناكم بالسلام الالهى الروحاني
لورد نفاك النبيلة وجميع الاساقفة الاخيار
كل واحد منهم باسمه. وجميع تلاميذكم والمرضى
لكم وخاصة البهي الحكيم مار مقارة الكاتب وانا
وسوجس مطران اوغاميا ويعقوب مطران همدوا
ويوحنا اسقف رمطوه وتسلططين اسقف جرم
الذين معي بالنفى وجميع تلاميذنا داود وزخريا
والمؤمنون الذين من اصحابنا بمدينة الملك
يخصكم جميعا بالسلام ونستودعكم الله ونسالكم
ان تستودعونا اياه واغفروا لنا واذكرونا في
صلواتكم المقبولة.

familiares nostri in Regia urbe vobis salutem dicunt : vosque Deo commendamus , & oramus , ut nos similiter Deo vos commendetis , nobisque partatis , atque in vestra acceptabili oratione nostri memoriam habeatis.

Hæc scripsimus feria secunda , die vigesima tertia Ab (*Augusti*) anno Alexandri Macedonis millesimo ducentesimo octogesimo .

Is fuit annus Christi 969. quo dies 23. Augusti in feriam secundam incidit : non annus 958. ut perperam scribit Renaudotius tom. 2. Liturg. Orient. pag. 489. ubi disputationis quidem Joannis summam cum Græco Patriarcha ex Codice Segueriano retulit , sed in assignanda ejus epocha deceptus est : nam anno Christi 958. nec Joannes Patriarchatum , neque Nicephorus Phocas imperium inierant . Hic enim imperare cepit anno 963. Joannes verò in Patriarcham Syrorum Jacobitarum , ut ipse scribit in laudata epistola , electus fuit , quum Alexandrinam Coptorum Ecclesiam regeret Mennas , qui Patriarchatum quidem inierat anno Martyrum 673. Christi 957. ut ostendi pag. 132. sed duo Jacobitarum Syrorum Patriarchæ Joannis prædecessores sub eodem Menna existerant : Dionysius nimirum , de quo supra pag. 131. & Abraham , cujus meminit Bar-salibæus in serie eorum Patriarcharum num. 84.

IV.
Anaphora, quæ
Sanctorum Do-
ctorum nuncu-
patur .

Idem Renaudotius tom. cit. p. 409. ex Codicibus Seguerianis & Colbertinis publicavit *Anaphoram Sanctorum Doctorum* , quæ Joannis Magni Patriarchæ nomen præfert . Initium : *Domine Deus potens* . Dicitur autem *Sanctorum Doctorum* , quia tota contexta est ex aliis Anaphoris : quarum , inquit , *Auctores perhibentur aut Sancti nominatissimi in antiqua Ecclesia ante omnem schismatis memoriam : aut recentiores , qui ob defensionem vel professionem Monophysitarum doctrinæ , fama inter eos celebres sunt* . Adscribuntur autem in margine unicuique orationi nomina Auctorum , qui sunt : Jacobus frater Domini : Joannes Evangelista : Duodecim Apostoli : Clemens : Ignatius martyr : Dionysius Atheniensis :

وكتب يوم الاثنين وقد مضى من اب ثلثة وعشرون يوما سنة الى ومايى وثمانين للامم كنند
الما قدوني .

Julius Papa : Gregorius Theologus : Cyrillus : Philoxenus Hierapolitanus : Jacobus Sarugensis : & Lazarus Bar-Sabta . Postrema denique precatio pag. 419. cujus initium *Lux mea & Deus omnium* ; & quæ orationi Dominicæ subjungitur pag. 417. initium : *O Domine misericors* , Auctori hujusce collectionis tribuuntur . An verò is noster Joannes sit , affirmare non ausim : plures enim sub hoc nomine occurrunt in serie Barsalibæi à Severo ad ejus usque ætatem , hoc est ad annum Græcorum 1518. Christi 1207. nimirum , LXLXVIII. LXXXVI. LXXX. LXXXII. LXXXV. LXXXVII. LXXXIX. XCI. XCIII. XCV. & XCVIII. Sed quum Lazarus Bar-Sabta in hac Liturgia nominetur , qui nono sæculo , ut supra dixi , vivebat , dubium nullum relinquitur de utroque Joanne LXI. & LXVIII. quos ante illud sæculum vixisse , ex Dionysii Chronico observavi . Dubitat Renaudotius loc. cit. *An ejus Liturgiæ ordinator fuerit Joannes , qui Apologiam ritus Syrorum circa præparationem panis Eucharistici cum fermento , sale , & oleo scripsit* . Verum is fuit Joannes XCI.

quem *ܕܡܢ ܕܡܢ ܕܡܢ* Bar-Susan appellant Syri , nec ullibi Joannes Magnus , aut hujus Liturgiæ concinnator dicitur , sed propriam & peculiarem edidit Anaphoram , de qua nos infra .

Denique observandum quod de Auctoribus , ex quibus hæc Liturgia concinnata est , notat idem Renaudotius . *Omnium* , inquit , *si unum Theologum excipimus , quod de Gregorio Nazianzeno intelligi debet , nominibus prænotatas Jacobitæ totidem Liturgias agnoscunt , istam non item : sed quod ex veterrimo Codice Col-*

I.
Athanasii V
etas .

Colbertino didicimus, quæ Basilio tribuitur, (ea scilicet, quam Masius interpretatus est,) eadem Gregorio quoque conjunctim adscribitur. Nam multa duobus illis Ecclesie luminibus Responsa de Jure variisque questionibus Ecclesiasticis, attribuere solent, ut factum est de ista Liturgia, quam diu frustra quesitam in illo tandem Codice reperimus. Nihil verosimilius dici poterat de Gregorii Theologi Liturgia: sed verum nequaquam est. Propriam Theologus habet apud Syros, non fecus atque apud Coptos & Æthiops, & quidem à Basilii Liturgia omnino diversam Anaphoram, quæ exstat in Cod. Nitr. 3. fol. 100. Nitr. 4. fol. 194. & Ecchell. 3. fol. 109.

Initium: **أَمِنْ وَأَعْتَرَى بِأَلَابِ وَالْبَنِ الْخ**

Deus Pater beatissime, ejusque meminit Edenensis cap. 2. de Catholicis Anaphorarum Scriptoribus num. 16. & Schulzingius tom. 3. pag. 106. num. 10. At Basilii Anaphora apud eundem Edenensem num. 15. incipit

أَمِنْ وَأَعْتَرَى بِأَلَابِ وَالْبَنِ الْخ

Deus æternæ, cujus & meminit Schulzingius num. 11. eamque edidit Masius anno 1567. & ex Masio Renaudotius tom. 3. pag. 548. Exstat autem Syriacè in Codice Syr. Clemen. Vatic. 20.

CAPUT XXVI.

Athanasius VI. Patriarcha.

I.
Athanasii VI.
actas.

ATHANASIUS Sextus hujus nominis Jacobitarum Patriarcha, in serie Barfali-bæi nonagesimus, Dionysii & Joannis successor, æqualis fuit Philotheo sexagesimo tertio Coptorum Patriarchæ, qui in Historia Alexandrina Coptis præfuisse dicitur ab anno Martyrum 692. ad annum 716. hoc

est, ab anno Christi 976. ad annum 1000.

Exstat ejus ad eundem Philotheum Synodica apud Paulum Ebn. Regia in libro de Fide Patrum fol. 309. Init:

أَمِنْ وَأَعْتَرَى بِأَلَابِ وَالْبَنِ الْخ
Credo & confiteor Patrem & Filium &c. ubi de more recentiorum Jacobitarum, Christum asserit ex duabus naturis, & duabus personis compositum, ut suprâ dixi pag. 137.

Philothei ad Athanasium epistola legitur in eodem libro de Fide Patrum fol. 305. eique fol. 302. præmittitur Synodica ejusdem Philothei ad Dionysium Athanasii præcessorem, ex qua hæc, quæ utriusque artem & mutuam communionem illustrent, describere operæ pretium duco.

هذه ابنا الاخ الحبيب الكرم حرمك الله الى
الهمنى الله اباما بنوره الحقيقى كتبها بل من
تعاليم الابا الافاضل لتلقى منها على مسلتك .
وهو الذى اتوننا يوسايلك المنوديقيات
الكريمة النافذة من قدسك قبلناهم بفرح عظيم
وتهلل وقلوب مفرور على قدس مسكتنا اعنى
الحكم توفيل مطران دمشق وباسيليوس البار
التفسير المطران القديس بدمشق وباسيليوس البار
المضامى فى سيرته لباسيليوس القديس معلم
الارتدكسية المطرابط بطيريه واخوتنا المماركين
لنا فى الخدمة الروحانية فهو الموبدين
بالحكمة والفعل فلقده سرنا بحضورهم كاننا
شاعدنا قدسك . هو الذى وجدناهم بالحقيقة
معتمدين للكهنة اذ خدموا الوساطة بيننا الله
بجارتهم بالحسن . وكذلك تلميدك يوحنا البار
الناسك الفاضل القس وصدوق الشمس المبارك
واعتنقناهم بفرح واشتياق لانهم فارقوا قدسك بكل
نشاط وساروا اليها واكرزنا اسمك العالى فى ساير
البيع وسائر الصنوع والامصار وتقدمنا الى ساير
الكور ليصلوا عليك فى كل قداس ثبت الله
اسمك المجد لالهنا يسوع المسيح . تقدم السلام
الى ساير من تحت سلطانك وتحت خضوع
كوسمك ابنا المغبوط من المطرانسة الابرار
والساقفة الاخيار والاقليمس الكرم والشعب
الموس والرهبان الاطهار والقطيع الذى لسيدنا
المسيح قبلك خاصة تلاميذك جبريل ويسوع

ومرقس

II.
Synodica ad
Philotheum A-
lexandrinum.

III.
Philothei ad
Dionysium Sy-
nodica fragme-
tum.

De scriptoribus Syris Monophysitis

Colbertino didicimus, quæ Basilio tribuitur, (ea scilicet, quam Masius interpretatus est,) eadem Gregorio quoque conjunctim adscribitur. Nam multa duobus illis Ecclesie luminibus Responsa de Jure variisque questionibus Ecclesiasticis, attribuere solent, ut factum est de ista Liturgia, quam diu frustra quesitam in illo tandem Codice reperimus. Nihil verosimilius dici poterat de Gregorii Theologi Liturgia: sed verum nequaquam est. Propriam Theologus habet apud Syros, non fecus atque apud Coptos & Æthiops, & quidem à Basilii Liturgia omnino diversam Anaphoram, quæ exstat in Cod. Nitr. 3. fol. 100. Nitr. 4. fol. 194. & Ecchell. 3. fol. 109.

Initium: **أَمَّا الْبَنُ الْبَنُ**

Deus Pater beatissime, ejusque meminit Edenensis cap. 2. de Catholicis Anaphorarum Scriptoribus num. 16. & Schulzingius tom. 3. pag. 106. num. 10. At Basilii Anaphora apud eundem Edenensem num. 15. incipit

أَمَّا الْبَنُ الْبَنُ

Deus æternæ, cujus & meminit Schulzingius num. 11. eamque edidit Masius anno 1567. & ex Masio Renaudotius tom. 3. pag. 548. Exstat autem Syriacè in Codice Syr. Clemen. Vatic. 20.

CAPUT XXVI.

Athanasius VI. Patriarcha.

I.
Athanasii VI.
actas.

ATHANASIUS Sextus hujus nominis Jacobitarum Patriarcha, in serie Barfali-bæi nonagesimus, Dionysii & Joannis successor, æqualis fuit Philotheo sexagesimo tertio Coptorum Patriarchæ, qui in Historia Alexandrina Coptis præfuisse dicitur ab anno Martyrum 692. ad annum 716. hoc

est, ab anno Christi 976. ad annum 1000.

Exstat ejus ad eundem Philotheum Synodica apud Paulum Ebn. Regia in libro de Fide Patrum fol. 309. Init:

أَمَّا الْبَنُ الْبَنُ
Credo & confiteor Patrem & Filium &c. ubi de more recentiorum Jacobitarum, Christum asserit ex duabus naturis, & duabus personis compositum, ut suprâ dixi pag. 137.

Philothei ad Athanasium epistola legitur in eodem libro de Fide Patrum fol. 305. eique fol. 302. præmittitur Synodica ejusdem Philothei ad Dionysium Athanasii præcessorem, ex qua hæc, quæ utriusque artem & mutuam communionem illustrent, describere operæ pretium duco.

هذه ابنا الاخ الحبيب الكرم حرمك الله الى
الهمنى الله اباما بنورة الحقيقى كتبها بل من
تعاليم الابا الافاضل لتلقى منها على مسلتك .
وهو الذى اتوننا يوسايلك المنوديقيات
الكريمة النافذة من قدسك قبلناهم بفرح عظيم
وتهلل وقلوب مفرور على قدس مسكتنا اعنى
الحكم توفيل مطران دمشق المعلم المهدى في
التفسير المطران القديس بدمشق وباسيليوس البار
المضامى في سيرته لباسيليوس القديس معلم
الارتدكسية المطرابط بطيريه واخوتنا المماركين
لنا في الخدمة الروحانية فهو المويدين
بالحكمة والفعل فلقده سرنا بحضورهم كاننا
شاعدنا قدسك . هو الذى وجدناهم بالحقيقة
معتمدين للكهنة اذ خدموا الوساطة بيننا الله
بجوارهم بالحسن . وكذلك تلميدك يوحنا البار
الناسك الفاضل القس وعلون الشمس المبارك
واعتنقناهم بفرح واشتياق لانهم فارقوا قدسك بكل
نشاط وساروا الينا واكرزنا اسمك العالى في سائر
البيع وسائر الصنوع والامصار وتقدمنا الى سائر
الكور ليصلوا عليك في كل قداس ثبت الله
اسمك المجد لالهنا يسوع المسيح . تقدم السلام
الى سائر من تحت سلطانك وتحت خضوع
كوسمك ابنا المغبوط من المطرانسة الابرار
والساقفة الاخيار والاقليمس الكرم والشعب
الموس والرهبان الاطهار والقطيع الذى لسيدنا
المسيح قبلك خاصة تلاميذك جبريل ويسوع

ومرقس

II.
Synodica ad
Philotheum A-
lexandrinum.

III.
Philothei ad
Dionysium Sy-
nodica fragme-
tum.

Gabrieli, & Josue, & Marco: servet eos Deus in bono & in pace unicum populo, qui apud te est. Amen. Tibi similiter salutem dicunt, sanctitatem tuam adorantes, qui apud nos sunt patres nostri Episcopi his literis presentes suo quisque nomine: Abbas præcipue Severus¹ Episcopus Asmonæorum, & Abbas Marcus Episcopus Bebensium scriptor², & Presbyteri, & Diaconi & omnes monachi, & principes Dei amantes, & populi fideles Sedi Evangelistæ Marci subjeti, & pater monachorum³ cænobii tui qui apud nos est, & fratres in eo commorantes, quorum curam suscipere eosque secundum tuum mandatum alere paratissimos nos esse scias. Pedes tuos osculatur parvus, qui hanc Synodicam scripsit, Macarius⁴ Episcopus Memphæos, ab epistolis. Superscriptio manu Abbatis Philothei. Philotheus miseratione divina Episcopus Alexandria scripsi mea manu, & signavi hanc epistolam Synodicam ad sanctum beatam Abbatem Dionysium Patriarcham Theopolis Antiochiæ. Deprecor sanctam & consubstantialem Trinitatem, quam nos orthodoxi colimus, ut custodiat sanctitatem tuam, & perficiat donum tuum, ut regas populum tuum in rectitudine & pace cum vinculis dilectionis nostræ & comministerii nostri, carissime, & desideratissime in Domino. Datum mense Barmuda, anno ab Incarnatione Christi Dei nostri nongentesimo septuagesimo nono, sanctorum Martyrum septingentesimo tertio: nimirum æræ vulgaris Christianæ anno 987. nam Philotheus utitur epocha Incarnationis secundum Alexandrinos, quæ octo

annis Christiana vulgari prior est, ut Pagius passim in critica Baronii observat.

CAPUT XXVII.

Joannes Bar-Susan Patriarcha.

JOANNES in serie Bar-salibæi nonagesimus primus Jacobitarum Patriarcha, cognomen

I. Joannis Bar-susan ætas.

mento **جوسان**

Bar-Susan, hoc est, Susannæ filius, Athanasium excepit ineunte sæculo undecimo. Ei antequam in Patriarcham electus fuisset, nomen erat

جوسان Josue, ut ex titulo Anaphoræ ejusdem liquet.

Scripsit *Anaphoram*, cujus meminit Ecchellensis Not. in Hebedjes. pag. 135. Exstat autem manuscripta in Cod. Ecchell. 5. fol. 41. & impress. in Missali Chaldaico pag. 154. Initium: **ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ**

II. Anaphora.

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ ܕܥܝܠܐ Fons caritatis, & scaturigo bonitatis Domine. Eandem agnovit Auctor Catalogi Anaphorarum apud Schultingium loc. sæpè cit. num. 32. licet in anno ætatis Joannis valde hallucinatus sit: ait enim: Sancti Joannis filii Susannæ Patriarchæ (Anaphora) Chaldaicè composita anno à natiuitate Domini 1083. Atqui Joannes Abdon, qui Basilium Joannis Barsusan successorem excepit, ad Zachariam sexagesimum quartum Coptorum Pa-

NOTÆ.

¹ Severus. Is est celeberrimus Scriptor, qui historiam Patriarcharum Alexandrinorum collegit, quam Renaudotius in compendium redactam publicavit. Ejus perhonorifica mentio fit ab auctore vitæ Philothei sexagesimi tertii Coptorum Patriarchæ, ubi ejusdem Operum catalogus textitur, quem suo loco dabimus, idemque familiaris fuisse dicitur Pauli ebn-Regia Auctoris Libri de Fide Patrum, cujus testimonia frequenter usurpamus.

² Scriptor. Arabicè, **كاتب** Careb, quod

Secretarium, seu ab *Assis* & *Epistolis* hlc denotat. Nam Alexandrinos Patriarchas ad hæc munera Episcopos quandoque adhibuisse, rectè observavit Renaudotius tom. 1. Liturg. Orient. pag. 437.

³ Cænobii tui. Celeberrimum intelligit S. Mariæ Syrorum in deserto Scetenfi cænobium, cujus manuscripti Codices Vaticanam nostram Bibliothecam ornant.

⁴ Macarius. Ejus meminit Joannes Patriarcha Antiochiæ in epist. ad Mennam Alexandrinum, ut suprà pag. 139.

De scriptoribus Syris Monophysitis

Gabrieli, & Josue, & Marco: ser-
vet eos Deus in bono & in pace unicum
populo, qui apud te est. Amen. Tibi
similiter salutem dicunt, sanctitatem
tuam adorantes, qui apud nos sunt
patres nostri Episcopi his literis prae-
sentes suo quisque nomine: Abbas
1 praecipue Severus, Episcopus Asmo-
næorum, & Abbas Marcus Episco-
pus Bebensium scriptor, & Presby-
2 teri, & Diaconi & omnes monachi,
& principes Dei amantes, & populi
fideles Sedi Evangelistæ Marci subje-
3 ti, & pater monachorum 3 cœnobii
tui qui apud nos est, & fratres in eo
commorantes, quorum curam suscipere
eosque secundum tuum mandatum
alere paratissimos nos esse scias. Pedes
tuos osculatur parvus, qui hanc Syno-
4 dicam scripsit, Macarius Episcopus
Memphæos, ab epistolis. Superscrip-
tio manu Abbatis Philothei. Philo-
theus miseratione divina Episcopus A-
lexandriæ scripsi mea manu, & signa-
vi hanc epistolam Synodicam ad san-
ctum beatam Abbatem Dionysium
Patriarcham Theopolis Antiochiæ.
Deprecor sanctam & consubstantialem
Trinitatem, quam nos orthodoxi colimus,
ut custodiat sanctitatem tuam,
& perficiat donum tuum, ut regas po-
pulum tuum in rectitudine & pace cum
vinculis dilectionis nostræ & communi-
sterii nostri, carissime, & desideratissi-
me in Domino. Datum mense Bar-
muda, anno ab Incarnatione Christi
Dei nostri nongentesimo septuagesimo
nono, sanctorum Martyrum septin-
gentesimo tertio: nimirum æræ vul-
garis Christianæ anno 987. nam Phi-
lotheus utitur epocha Incarnationis
secundum Alexandrinos, quæ octo

annis Christiana vulgari prior est, ut
Pagius passim in critica Baronii ob-
servat.

CAPUT XXVII.

Joannes Bar-Susan Patriarcha.

JOANNES in serie Bar-
salibæi nonagesimus
primus Jacobitarum
Patriarcha, cognomen-
to

I.
Joannis Bar-
susan ætas.

Bar-Susan, hoc est, Susannæ filius,
Athanasium excepit ineunte sæculo
undecimo. Ei antequam in Patri-
archam electus fuisset, nomen erat

Josue, ut ex titulo Anapho-
ræ ejusdem liquet.

Scripsit *Anaphoram*, cujus memi-
nit Ecchellensis Not. in Hebedjes.
pag. 135. Exstat autem manuscripta
in Cod. Ecchell. 5. fol. 41. & impress.
in Missali Chaldaico pag. 154. Ini-

II.
Anaphora.

tium: *ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܝܫܘܥ*

ܕܝܫܘܥ Fons caritatis, & scaturigo bo-
nitatis Domine. Eandem agnovit
Auctor Catalogi Anaphorarum apud
Schultingium loc. sæpè cit. num. 32.
licet in anno ætatis Joannis valde
hallucinatus sit: ait enim: *Sancti Jo-*
annis filii Susannæ Patriarchæ (Ana-
phora) *Chaldaicè composita anno à na-*
tivitate Domini 1083. Atqui Joannes
Abdon, qui Basilium Joannis Barsusan
successorem excepit, ad Zachariam
sexagesimum quartum Coptorum
Pa-

NOTÆ.

1 Severus. Is est celeberrimus Scriptor,
qui historiam Patriarcharum Alexandrino-
rum collegit, quam Renaudotius in compen-
dium redactam publicavit. Ejus perhonorifi-
ca mentio fit ab auctore vitæ Philothei se-
xagesimi tertii Coptorum Patriarchæ, ubi
ejusdem Operum catalogus textitur, quem suo
loco dabimus, idemque familiaris fuisse dicitur
Pauli ebn-Regia Auctoris Libri de Fide Pa-
triarum, cujus testimonia frequenter usurpamus.

2 Scriptor. Arabicè, *كاتب* Careb, quod

Secretarium, seu ab *Assis* & *Epistolis* hinc de-
notat. Nam Alexandrinos Patriarchas ad
hæc munera Episcopos quandoque adhibuisse,
rectè observavit Renaudotius tom. 1. Li-
turg. Orient. pag. 437.

3 Cœnobii tui. Celeberrimum intelligit
S. Mariæ Syrorum in deserto Scetenfi cœno-
bium, cujus manuscripti Codices Vaticanam
nostram Bibliothecam ornant.

4 Macarius. Ejus meminit Joannes Pa-
triarcha Antiochiæ in epist. ad Mennam Ale-
xandrinum, ut suprà pag. 139.

mentum exhibet Paulus ebn-Regia in libro de Fide Patrum fol. 347. ut infrà dicam.

Eadem de sale & oleo quaestio iterum mota fuit in Aegypto sub Christodulo sexagesimo sexto Coptorum Patriarcha, ut ex ejus Vitæ Auctore refert Severus Asmonæorum Episcopus in hæc verba.

ثم جرت له فورة مع قوم صريان وهم في كنيسة الشهيد ابو مرقورة بمصر بسبب الزيت والملح الذي يعملوه في قربانهم حتى ان انسان منهم يعرف بالشيوخ ابو البشر طبيب العظمية خاطبه . فامر النلاميذ ان يقيموه من قدامه فاقاموه من بين يديه واخرجوه الى خارج فخرجوا الى برا الكنيسة وكان طبيب الملك وقربا منه فمضى المذكور الى الوزير وشكاه له وكتب الى يوحنا بطرك انطاكية يشكو ايضا .

Post hæc quum in Ecclesia sancti martyris Mercurii in urbe Mesra (Cairo) essent, orta fuit ipsum (Christodulum) inter & quosdam Syros controversia propter oleum, & sal, quod ii in oblatione sua adhibent: ita ut quidam ex ipsis, nomine Sciech Abul-basciar, professione ædis regie Archiater, orationem ad Patriarcham hac de re habuerit. At ille discipulis præcepit, ut hominem à conspectu suo repellerent: qui mandata ejus exequentes, Archiatrum extra Ecclesiam ejecere. Is verò, qui regis medicus erat, facilemque ad ipsum accessum habebat, Vizirum adijt, eique Patriarcham accusavit. Sed & literas misit ad Joannem Antiochie Patriarcham, Christodulum similiter accusans. Sed mox Christodulus missis ad Joannem Synodicis litem composuit, ut in ejusdem Vita narratur. Fuit autem hic Joannes à Barsusan diversus, ut cap. sequenti ostendam.

CAPUT XXVIII.

Joannes Abdon Patriarcha.

JOANNES hujus nominis decimus, in serie autem Barsabai nonagesimustertius Jacobitarum Patriarcha, cognomen-

I.
Joannes Abdon Zachariæ Patriarchæ Alexandrini equalis.

to *Abdon*, post Basilium Joannis Barsufan successorem, Jacobitis eo tempore præerat, quo Copis Zacharias sexagesimus quartus, ut ex mutuis eorum Synodicis, quæ apud Paulum ebn-Regia in Libro de Fide Patrum extant, & ex Historia Alexandrina per Renaudotium edita liquet: nimirum circa annum Martyrum 738. Christi 1012. in quem incidit annus Hegiræ 403. quo Synodica Zachariæ ad Joannem scripta fuisse dicitur in cit. Libro de Fide Patrum fol. 321.

Ejus gesta fusè describit Michael Episcopus Taneos in Vita Zachariæ apud Severum Mokassum Asmonæorum Episcopum, quæ Renaudotius in sua Historia Alexandrina collegit: & similia propè sunt iis, quæ à Joanne octogesimo quinto in sua Synodica ad Mennam sexagesimum primum anno Christi 969. narrantur: uterque enim Joannes Constantinopolim abductus fuisse dicitur, uterque cum Græcis ibidem disputasse, uterque demùm in vincula coniectus pro tuendis suis erroribus vitam profudisse: aded ut ex nominum gestorumque similitudine, multa quæ ad priorem Joannem aut alios ejusdem nominis Jacobitarum Patriarchas spectant, huic posteriori, quem Abdon cognominatum fuisse diximus, à præfato Michael Taneos Episcopo oscitanter tributa sint: multa etiam ad faciendum ipsi sanctitatis fucum ex illius gentis natione-

II.
Ejus gesta in Historia Alexandrina.

De scriptoribus Syris Monophysitis

mentum exhibet Paulus ebn-Regia in libro de Fide Patrum fol. 347. ut infrà dicam.

Eadem de sale & oleo quaestio iterum mota fuit in Aegypto sub Christodulo sexagesimo sexto Coptorum Patriarcha, ut ex ejus Vitæ Auctore refert Severus Asmonæorum Episcopus in hæc verba.

ثم جرت له فورة مع قوم صريان وهم في كنيسة الشهيد ابو مرقورة بمصر بسبب الزيت والملح الذي يعملوه في قربانهم حتى ان انسان منهم يعرف بالشيوخ ابو البشر طبيب العظمية خاطبه . فامر النلاميذ ان يقيموه من قدامه فاقاموه من بين يديه واخرجوه الى خارج فخرجوا الى برا الكنيسة وكان طبيب الملك وقربا منه فمضى المذكور الى الوزير وشكاه له وكتب الى يوحنا بطرك انطاكية يشكوه ايضا .

Post hæc quum in Ecclesia sancti martyris Mercurii in urbe Mesra (Cairo) essent, orta fuit ipsum (Christodulum) inter & quosdam Syros controversia propter oleum, & sal, quod ii in oblatione sua adhibent: ita ut quidam ex ipsis, nomine Sciech Abul-basciar, professione ædis regie Archiater, orationem ad Patriarcham hac de re habuerit. At ille discipulis præcepit, ut hominem è conspectu suo repellerent: qui mandata ejus exequentes, Archiatrum extra Ecclesiam ejecere. Is verò, qui regis medicus erat, facilemque ad ipsum accessum habebat, Vizirum adjit, eique Patriarcham accusavit. Sed & literas misit ad Joannem Antiochie Patriarcham, Christodulum similiter accusans. Sed mox Christodulus missis ad Joannem Synodicis litem composuit, ut in ejusdem Vita narratur. Fuit autem hic Joannes à Barsusan diversus, ut cap. sequenti ostendam.

CAPUT XXVIII.

Joannes Abdon Patriarcha.

JOANNES hujus nominis decimus, in serie autem Barsabai nonagesimustertius Jacobitarum Patriarcha, cognomen-

I.
Joannes Abdon Zachariæ Patriarchæ Alexandrini equalis.

to *Abdon*, post Basilium Joannis Barsufan successorem, Jacobitis eo tempore præerat, quo Copis Zacharias sexagesimus quartus, ut ex mutuis eorum Synodicis, quæ apud Paulum ebn-Regia in Libro de Fide Patrum extant, & ex Historia Alexandrina per Renaudotium edita liquet: nimirum circa annum Martyrum 738. Christi 1012. in quem incidit annus Hegiræ 403. quo Synodica Zachariæ ad Joannem scripta fuisse dicitur in cit. Libro de Fide Patrum fol. 321.

Ejus gesta fusè describit Michael Episcopus Taneos in Vita Zachariæ apud Severum Mokassum Asmonæorum Episcopum, quæ Renaudotius in sua Historia Alexandrina collegit: & similia propè sunt iis, quæ à Joanne octogesimo quinto in sua Synodica ad Mennam sexagesimum primum anno Christi 969. narrantur: uterque enim Joannes Constantinopolim abductus fuisse dicitur, uterque cum Græcis ibidem disputasse, uterque demùm in vincula coniectus pro tuendis suis erroribus vitam profudisse: aded ut ex nominum gestorumque similitudine, multa quæ ad priorem Joannem aut alios ejusdem nominis Jacobitarum Patriarchas spectant, huic posteriori, quem Abdon cognominatum fuisse diximus, à præfato Michael Taneos Episcopo oscitanter tributa sint: multa etiam ad faciendum ipsi sanctitatis fucum ex illius gentis natione-

II.
Ejus gesta in Historia Alexandrina.

drino suppar, & Magni Athanasij homonymi sui operum verus imitator, prædixitque morti proximus, hunc

أظهر له الروح القدس وقال له في غد يحوننا قوم ياخذوا واحد منا يجعلوه بطرك الكروى الانطاكي

ca extrema Christoduli tempora, hoc est anno Martyrum 790 Christi 1074. obiit: deinde Basilum, qui annum cum dimidio sedit: mox aliquot annos Sedem vacasse; demum Dionysium, seu Lazarum, in Patriarcham electum anno Martyrum 795. Christi 1079. Synodicas ad Christodulum, quem in vivis esse existimabat, dedisse, quæ postea Cyrillo Christoduli successor per Thomam Presbyterum redditæ sunt. Verba Colzomita hæc

sunt. وفي أيام انبا اخريستودولوس البطرك قد صار يوحنا بطرك على انطاكية وهو ابن اخ يوحنا بطركها المعروف بابن عيدون الذي ذكرت عجايبه ولما تمنع جعل هذا الاب عوضا عنه واسمعه كاهنه يوحنا الح.

Diebus Abbatis Christoduli Patriarchæ factus est Joannes Patriarcha Antiochiæ, qui ex sorore nepos erat Joannis cognomento filii Abdon ejusdem urbis Patriarchæ, cujus miracula scripta retuli: Quum autem à vivis decessit, ejus in locum hic Pater substitutus fuit, quem ex nomine ejus Joannem appellavere. Et paucis

interjectis. وبعد هذا تمنع الاب المذكور انبا يوحنا وجلس بعده ابا باسيل البطرك واقام سنة واحدة ونصف وتنبع ولم تصل منه سنوديقا ولا ذكر اسمه في كنائس بلاد مصر لا في قداس ولا في صلاة وبقي اسم القديس يوحنا يذكر على جاري العادة واقام كروى انطاكية خاليا مدة كبيرة لاستعواد الغر على تلك البلاد وما جرى فيها من الفتن والعمى والقتل الى ان اجتمع اربعة وثلاثين رجلا مطارنة واساقفة في دير برصوما واقاموا بطركا على كروى انطاكية اسمه العازر وسموه ديوناسيوس وكتب رسالة سنوديقا على يد قس سرياني اسمه ثوما قد صار الان اسقفا على بغداد وكان وصوله في أيام كيريللص بطرك الاسكندرية:

Post hæc requievit prædictus pater Abbas Joannes, et sedit post ipsum Abbas Basilus Patriarcha, qui præfuit annum unum cum dimidio, et mortuus est, antequam Synodicam ullam mitteret, ac propterea nomen ejus haud proclamatum fuit in Ecclesiis Egypti neque in Liturgia, neque in oratione, sed nomen Sancti Joannis de more commemorabatur. Vacavit autem Sedes Antiochena plures annos ob exercituum in eas regiones irruptionem, et propter tumultus, et prædationes, et cædes, quæ ibi fiebant: donec congregati in cænobia Barsumæ triginta quatuor Metropolitæ et Episcopi,

Lazarum Sedi Antiochenæ præfecerunt Patriarcham, quem Dionysium appellavere: qui Synodicam epistolam scripsit per Presbyterum quendam Syrum, nomine Thomam, qui modò Episcopus Bagdadi factus est, pervenitque (in Ægyptum) diebus Cyrilli Patriarchæ Alexandrini. Et in Vita ejusdem Cyrilli LXVII.

وبعد هذا وصل ثوما Coptorum Patriarchæ القس المتقدم ذكره في مئزر سنة سبعماية خمسة وتسعين للهدا ومع الرسالة السنوديقا من ابا ديوناسيوس بطرك انطاكية ومطارنته واساقفتهم وكهنته. فوجدوا الاب انبا اخريستودولوس قد تنبع وجلس الاب انبا كيريللص بعده. فترجمه السنوديقا باسمه واصلها اليه وقربت في كنائس مصر وذكر اسمه على هياكلها ودعى له فيها في اوقات الصلوات والقداوات كما جرت العادة وكتب له رسالة سنوديقا جوابا عن رسالته:

Post hæc pervenit Thomas Presbyter, de quo supra dictum est, mense Hatur, anno Martyrum 795. (Christi 1079.) attulitque secum Epistolam Synodicam Dionysii Patriarchæ Antiocheni, ejusque Metropolitanorum, Episcoporum, et Sacerdotum: quumque reperisset patrem Abbatem Christodulum à vivis jam migrasse, ejusque in locum patrem Abbatem Cyrillum substitutum; mutata in Cyrilli nomen Synodicæ superscriptione, eam ipsi tradidit: et lecta fuit in Ecclesiis Egypti, et proclamatum ad Altaria Dionysii nomen, et fuisse pro eo de more preces in publicis orationibus atque Liturgiis. Cyrillus autem Synodicam ad eum responsivam misit. Hactenus Colzomita auctor Vitæ Cyrilli, et Christoduli. Verum alia est, ut supra vidimus, tam in serie Bar-salibæ, quam apud ebn-Regia in libro de Fide Patrum, Antiochenorum Patriarcharum successio: nam post Joannem Abdon, quem ebn-Regia Synodicas literas ad Zachariam LXIV. dedisse affirmat, non Joannes alter sequitur, ut vult Colzomita, sed Dionysius, cujus apud eundem Ebn-Regia Synodica existat ad Sanuthium LXV. Zachariæ successorem scripta anno Martyrum 752. Christi 1036. Deinde Joannes, qui in eodem libro Pauli ebn-Regia plures Synodicas misisse legitur ad Christodulum Sanuthii successorem circa annum Martyrum 782. Christi 1066. Basilio autem, et Dionysio post hunc Joannem nullus in serie Patriarcharum Jacobitarum locus. Denique verosimile non est, Joannem Abdon, quem sub Zacharia vixisse omnes Auctores consentiunt, ad Christoduli usque tempora vitam produxisse: sic enim eum sedisse necesse est sexaginta quatuor annos, nimirum ab anno

hunc Joannem¹ filium Abdon sibi in ea Sede successurum. Eo itaque extincto, ab electoribus ad eam dignitatem Joannes quærebatur. Porro ante ipsorum adventum, monacho, quem in eadem vicinia habitasse diximus, Joannes significavit quæ sibi Spiritus Sanctus patefecerat. Cras, inquit, aderunt; qui alterum nostrum ex hac solitudine educere, atque Antiocheno throno præficere moliantur. Age ergo hinc abeamus, ne ab iis inveniamur. Cui monachus: & quorsum tandem istud? ait. Si enim quempiam nostrum ad hanc dignitatem vocavit Deus, quonam gentium ex ejus manibus elabamur. Tum sanctus Pater: ego verò hoc non feram, nec huic oneri me parem reor. Tu siquidem illud sustinere te posse putas, hic maneto. Ego latebras quæram, quoad calamitas ista nos prætereat: calamitatem enim dico liquid ex isto beato secessu, quem mihi perpetuum fore decrevi, alterutrum nostrum abducatur. Hac factus, inde fuga sese proripuit: Joannes verò monachus ibidem mansit. Postera die ad monasterium venire qui sanctum Joannem quærebant, montisque juga circumlustrantes, minimè reperere. Quumque ad locum, ubi monachus ille commorabatur, pervenissent, eundem invenere; hoc enim ille cupiebat. Eum itaque abduxere. Quumque è monte descenderent, monachum ad Synodum deducetes, arborem in via conspexere. Quamobrem interrupto tantisper itinere, sub ejus umbra confederunt. Casu accidit, ut monachus oculum in prominentem ramum temerè impingens, repenti exocularetur. Quod quum focii mirarentur, causam siquam ejus infortunii occultam haberet, sciscitabantur. Quibus ille quæcumque sibi cum Joanne Abdon intercesserant, candidè aperuit, seque eam dignitatem, quam ille contempserat, ambiisse confessus est. Quamobrem monacho relicto, ad Synodum reversi, quæ ab eodem resciverant, retulerunt. Ea res omnium studia mirum in modum inflammavit, ut ad sanctum virum perquirendum homines quaqua-
versum expedirent, à quibus post diligentissimam perquisitionem & laborem aspirante Deo inventus est, & invitus Patriarcha inauguratus est, & in throno collocatus.

Martyrum 716. ad annum circiter 780. hoc est, ab anno Christi 1000. quo Zacharias sedere cepit, usque ad annum 1064. quo Christodulus decimum tertium Patriarchatus annum agebat, qui & sedit alios septemdecim annos, ut in Chronico Orientali per Ecchelensem edito pag. 133.

الانطاكي فنوا ان تقوم تمضى من هاهنا ليلا يجدونا. قال له الراهب يوحنا. لماذا نهرب انكان الرب قد دعا باحدثنا لهذا الامر فالى اين نهرب من بين يديه. قال له ذلك الرب القديس. اما انا فما اطيق هذا الامر ولا اصلح له. فان كنت انت تقدر عليه فابقا مكانك وامضى انا اختفى الى ان يجوز عنا هذا الغضب الذي قد جانا ليخرج احدهنا من هذا الانفراد الطويلى الذى انا اوتوه. ومضى ماريا من ههناك وبقي يوحنا الراهب موضعه. فلما كان بالعداء وصل الى الدير من بطلى يوحنا القديس. فطافوا عليه في الجبل فما وجدوه. فلما انتهوا الى الموضع الذى ذلك الراهب فيه مقيم وجدوه لانهم كان مشتهى لذلك. فاخذوه وفيهم نازلين من الجبل ماضيين به الى حيث الجماعة راوا في طريقهم شجرة فمالوا اليها يستظلوا تحتها ف ضرب عود من الشجرة عين يوحنا الراهب فقلعها فصارت اعور من ساعته. فتعجبوا واستعلموا منه قضية حاله. فاعتزق لهم بما جرى بينه وبين القديس يوحنا ابن عبدون وانه اشتبه هذا الامر وذاك زهد فيه. فلما عرفوا صفة الحال تركوه ومضوا الى الجماعة واعلموهم بذلك. فتقوى عزمهم على طلب ذلك القديس ابن ما كان. فلم يزلوا يطوفوا ويبحثوا عنه الى ان وجدوه بمشية الله بعد ان تعبوا. فامتنع من المضى معهم. فاخذوه غصباً واوسموه بطريرا واجلسوه على الكرسي.

¹ Joannem filium Abdon. Quum in Patriarcham electus fuit, non simplex monachus erat, ut hic Michael comminiscitur, sed Episcopus Symnadæ, ut docet Barfalibæus in serie Patriarcharum Jacobitarum, cujus verba suprâ retuli.

In ea porro dignitate constitutus, de studio pietatis & humilitatis nihil detraxit. Quumque ad eum elemosynæ nomine ingentes opes ultrò deferrentur, quotidiano victu contentus, reliqua egentibus atque in publica custodia detentis erogabat &c. ¹

Non longè aberat à cænobio, in quo iste sanctus pater versabatur, ² Malatia ² urbs, qua nulla in tota ejus Diœcesi major, aut Christianis frequentior, quum in ea sex & quinquaginta Ecclesiæ cernerentur, & ingens Sacerdotum & laicorum Syrorum orthodoxorum numerus, qui ad sexaginta millia excedere dicebatur, omnes ad tractanda arma idonei, si quidem id necessitas, aut voluntas suavisset, exclusis ab hoc censu feminis & pueris.

Accidit interea ut ego pauper Michael, & ego Gabriel Episcopus Sæ ad hunc sanctum Patriarcham Synodicam à patre Christodulo ³ ad thronum

فلم يتغير في ملك بطركيته عن تواضعه وعبادته . وكانت الاموال تحمل اليه بوسم الصدقات ولا يبقى منها الا قوت يومه وسدفع الباقى للمساكين والفقراء الخ .

وكانت مطبة قريبة من الدبر التي سكن فيه هذا الاب القديس وليس كان في كورسيه اعظم منها ولا اكثر نصارى وكان فيها ستة وخمسين كنيسة عامرة بالكهنة والشعب الكيوس المريان الارثوذكسيين وكان عددهم مئتين الف نصارى يحملوا السلاح اذا ارادوا واحتاجوا الى ذلك موا النساء والصبيان .

وفا وصلت انا الياس ميخايل وانا غبريال اسقف صا الى هذا البطرك القديس بالرسالة المنوديقيبا من جهة انبا اخريسطودولوس عند

قسم الاب انبا اخريسطودولوس كاتب له يعرف بابا ميخايل اسقف على كورسي تنس وكان فاضل عالم وهو الذي كتب سيرة عشرة بطاركة اولم خايل الثلثة واخرم شوده ولما عول البطرك على مكاتبة انبا يوحنا بطرك انطاكية تقدم اليه بذلك وكتب منه المنوديقيبا ومار بها هو وانبا غبريال اسقف صا . وكان شيخ رابته عند دخوله الى الاسكندرية في تكريز انبا اخريسطودولوس :

Post hæc Pater Abbas Christodulus ordinavit Episcopum Sedis Tancos quemdam Scriptorem, nomine Abbatem Michaelem, qui virtutibus & doctrina præditus erat. Is vero fuit, qui Vitas decem Patriarcharum scripsit, à Michaele tertio ad Sanuthium: quumque Patriarcha ad Abbatem Joannem Patriarcham Antiochiæ scribere constitisset, suum is ministerium obtulit, scripsitque pro eo Synodicam, quam secum attulit, & profectus est undcum Abbate Gabriele Episcopo Sæ. Senex autem erat, cumque vidi, quum Alexandriam pro consecratione Abbatis Christoduli ingressus est. Et paucis interjectis.

وذكر انبا غبريال اسقف صا وانبا ميخايل اسقف تنس انهما لما وصلا بالمنوديقيبا الى انبا يوحنا بطرك انطاكية تلقاهما باحسن ملتقا هو واساقفته وجميع كهنته وقراهما في جميع كنائسه ونادى باسم ابونا انبا اخريسطودولوس على ميخايل البجع

NOTÆ.

¹ Atque hic duo Joannis miracula comminiscitur Michael. Primum, quod quum in una lance flateræ ingentem auri summam sibi à quadam muliere oblatam, in altera chartulam his verbis scriptam, *suscipiat Deus hanc elemosynam de manibus tuis*, appendisset, Joannis scheda auro præponderavit. Alterum, quod puerum è ponte, qui Joannis cura ædificatus fuerat, in fluvium lapsum demersumque, ad vitam revocavit. Hæc & similia miracula ab aliis Sanctis patrata, ad suos Patriarchas frequenter traducere solent Jacobitæ.

² Malatia. Sic Melitenen Armeniæ ad Euphratem urbem vocant Arabes, quæ anno Hegiræ 322. Christi 934. sub Constantino Porphyrogenneta & Romano Lacapeno Saracenis erepta, à Græcis recuperata fuit. Vide Pagium ad annum 927. à num. 8. Græcis parebat, quando hæc, quæ à Michaele narrantur, contingere, ut ex sequentibus liquet.

³ Christodulo. Mahubus Mansuri filius apud Severum Asmonæorum Episcopum in Historia Patriarcharum Alexandriæ, postquam narravit quæstionem in Ecclesia Sancti Mercurii ortam Christodulum inter & Abulbasciar Syrum medicum de sale & oleo, quæ panis Eucharistico Syri miscebant, cujus verba retuli pag. 145. hæc de Michaele Tancos Episcopo ejusque ad Joannem Antiochenum legatione scribit. وبعد هذا الايام

num Alexandriae & provinciarum ejus nuper provecto, perferremus. Tum verò magnam viri sanctitatem perspeximus: nam in discessu nos & magno honore est prosequutus, & à suo ex fratre nepote Malatiam usque deduci jussit, ut incolarum ejus frequentiam spectaremus, subdens, nullam illi parem se urbem habere. Vidimus autem in ea plures Melchitas, qui Synodum Chalcedonensem sequuntur, & in eadem urbe Metropolitam habent. Ea porro erat Malatienfium Jacobitarum orthodoxorum erga sanctum Patriarcham benevolentia & caritas, ut continuo ad eum in cœnobium ventitarent, eumque ad se accedere flagitarent in majoribus anni solemnitatibus atque diebus Dominicis, benedictionem & communionem ab eo accipere ambientes: venientique cum evangeliiis, crucibus, & thuribulis occurrebant, ipsoque audiente hymni canebantur à porta urbis usque ad Ecclesiam magna cum lætitiæ amorisque significatione. Hac cum pompa, quoties ad eos accedebat, illum excipiebant, ejus virtutes palàm celebrantes, & signa, quæ Deus omni laude dignissimus per eum patraverat.

Pergit Michael referre fuscitatam adversus Joannem Abdon ab Episcopo Melitenensi Melchita persecutionem, à quo apud Imperatorem (Romanum utique Argyrum, qui ab anno Christi 1028. ad ann. 1034. imperavit,) accusatus, Constantinopolim cum quatuor Episcopis & tribus Monachis Jacobitis abductus est, & in Synodo Episcoporum Græcorum condemnatus, duobus post

هند جلوسه على كرسى الاسكندرية واعمالها وابنا منه قدس عظيم. ولما انفصلنا عنه اكرمنا وانقد ابن اخيه معنا لننظر المدينة والخلق الذى فيها. فقال لنا ليس عندى مثلها. وراينا فيها نفرا من الملكيين الخلقدينى ولم مطران فيها. وكان اليعاقبة الارثوذكسيين الذين هم فى المدينة من كثرة محبتهم لهذا القديس البطرك مضوا اليه فى كل وقت الى الدير ويسلوه الحضور عندهم فى الاعياد الكبار وفى ايام الاحاد ليتباركوا منه ويتقربوا من يس. وكان اذا انصام يلقوه بالانجيل والصلبان والجمامير والقراءة بين يديه من باب المدينة الى الكنيسة يخرج عظم ومحنة يفعلوا ذلك كل دفعة ياتي اليهم ويذكروا فضائله لكل احد ويتحدثوا بالايات التى فعلها الله سبحانه على يده.

annis in exilio periit: quæ consulto prætereo, quum nihil ad illustrandæ eorum temporum historiam conducant, sed usitatas tantum Jacobitarum de suis Patriarchis nœnias contineant.

Silentio tamen haud prætereundum, quod ibidem Michael de anno obitus Joannis Abdon notat.

وكانت نياحته فى النفى فى سنة سبعماية

وصبعة

البيع بكرسى انطاكية وتحدث انبا ميخايل اسقف تنس ها شامك وضعه من عجايب ابونا انبا يوحنا وبغدينا عن ذكر ذلك ما شرحه انبا ميخايل فى السيرة التى ذكرها:

Narrant Abbas Gabriel Episcopus Sae, et Abbas Michael Episcopus Taneos, quod quum Synodicam ad Abbatem Joannem Patriarcham Antiochie attulissent, ab eodem perhonorifice excepti sunt, et ab ejus Episcopis et universis Sacerdotibus, et lecta fuit Synodica in cunctis ejus Ecclesiis, et proclamatum ad altaria Ecclesiarum Sedis Antiochene nomen patris nostri Abbatis Christoduli. Ipse autem Michael Episcopus Taneos literis mandavit prodigia quaecumque vidit et audivit de patre nostro Abbate Joanne, quæ ideo nos præterimus, quia suffice-

re arbitramur quod commentatus est Abbas Michael in Vita ab eodem scripta. Atqui Christodulus eodem Mahubo teste Patriarchatum iniit anno Martyrum 673. Christi 1037. Mahubus igitur & Michael Episcopus Taneos sibi repugnant, quum scribunt, à Christodulo legationem ad Joannem Abdon missam fuisse: nam hic Constantinopoli in exilio periisse dicitur anno Martyrum 747. Christi 1031. ut mox videbimus. Quare ad alium Joannem Jacobitarum Patriarcham, non ad Abdon referenda sunt, quæ hic Michael oscitanter de seipso, deque Gabriele socio refert. Is fuit Joannes in serie Barfalibæi nonagesimus quintus, post Abdon secundus, ad quem exstant Christoduli Synodicae apud Paulum Ebn-Regia in libro de Fide Patrum, ut infra dicam.

III.
Ejusdem Synodicae ad Zachariam Alexandrinum.

ومبعة وأربعين للشهداء الأبرار.

Accidit, inquit, ejus obitus in exilio, anno Sanctorum Martyrum septingentesimo quadragesimo septimo: nimirum Christi 1031. Quibus verbis manifesti mendacii convincitur idem Michael, dum scribit, à Christodulo Synodicam ad hunc Joannem per ipsum Michaellem missam fuisse: nam Christodulus sedere cepit anno Martyrum 763. Christi 1047. sexdecim nimirum post obitum Joannis Abdon annis, ut scribit Mahubus in vita Christoduli paulò post initium in hæc verba: ذكره في كتابه في سنة

سبعماية ثلثة وستين للشهداء:

Et ordinaverunt eum (Christodulum) mense Chiach, anno Martyrum 763. id quod ex Chronico Orientali pag. 136. confirmatur. Sed & in eadem pagina sibi Michael repugnat: nam postquam Joannis mortem anno Martyrum 747. retulit, suæ ad eundem Joannem legationis hanc epocham consignat:

وثلمة أخبرني أنا ميخايل كاتب هذه السيرة بذلك لما مضت إلى كروى انطاكية بعد أن صرت استقفا على كروى مدينة تنس وأعمالها ومعى أنا غبريال استقفا صا بالوصالة المنويقا التي كتبها أنا اخريستودولوس بطريرك الاسكندرية إلى ابا يوحنا المقدم ذكره في سنة

سبعماية خمسة وستون للشهداء: *Hæc mihi narravit discipulus ejus (Joannis Abdon) dum ego Michael vitæ hujusce scriptor, postquam Taneos urbis ejusque nomorum Episcopus factus sum, ad Sedem Antiochenam perrexi cum patre Gabriele Episcopo Saæ, perferens epistolam Synodicam, quam pater Christodulus Alexandria Patriarcha ad patrem Joannem prædictum scripsit anno Martyrum septingentesimo sexagesimo quinto: hoc est, Christi 1049. qui fuit decimus octavus ab obitu ejusdem Joannis Abdon annus.*

Exstant in libro de Fide Patrum, *binæ Joannis Abdon ad Zachariam, & totidem hujus ad Joannem Synodi-*

cæ. Prima Joannis fol. 312. Initium:

نبتدى بعون الله أن نجعل رجائنا على القائلون المقدمة:

Incipimus ope Dei, spem nostram in Sancta Trinitate collocantes. Altera ejusdem fol. 317. cui titulus:

من رسالة القديس انبا يوحنا بطريرك انطاكية إلى انبا زكريا بطريرك الاسكندرية جواباً عن رسالته اليه:

Ex epistola sancti patris Joannis Patriarchæ Antiochiæ ad patrem Zachariam Patriarcham Alexandriæ, qua ad epistolam sibi transmissam ref-

spondet. Initium: ونؤمن أن الكلمة الإله

من الله القدوس الواحد من البناتون المقدمة

Credimus, Deum Verbum, qui ex Deo Sancto, & Unus de Sancta Trinitate est, descendisse de cælo.

Zachariæ verò prior epistola folio 317. hoc titulo prænotatur:

انبا زكرياس الرابع والستين من البطاركة. من رسالة سنوديقي لابيننا انبا زكرياس بطريرك الاسكندرية ومصر إلى انبا يوحنا بطريرك انطاكية جواباً عن رسالته السنوديقي الواردة اليه:

Pater Zacharias sexagesimus quartus Patriarcha. Ex epistola Synodica patris nostri Abbatis Zachariæ Patriarchæ Alexandriæ & Egypti, ad patrem Joannem Patriarcham Antiochiæ, qua ad transmissam sibi ab eo Synodicam respondet. Initium:

Credimus Deum unam esse substantiam. Altera fol. 321.

من رسالة سنوديقي من الاب انبا زكريا بطريرك الاسكندرية إلى انبا يوحنا بطريرك انطاكية في سنة ثلث وأربعماية الهلالية:

Ex epistola Synodica patris Abbatis Zachariæ Patriarchæ Alexandrini ad Abbatem Joannem Patriarcham Antiochiæ anno lunari (Hegiræ) quadringentesimo tertio; qui inchoatus fuit die 23. Julii anno Christi 1012. Ab hoc igitur anno Joannes Abdon sedebat usque ad annum 1031. quo

in

111.
Ejusdem Synodice ad Zachariam Alexandrinum.

De scriptoribus Syris Monophysitis

sum, neque in terra deorsum naturam absque persona. Atqui in Deo natura una est & personæ tres, ex confessione ipsiusmet Dionysii. Non igitur necessario sequitur multiplicari personas quotiescumque multiplicantur naturæ, & viceversa, etsi natura absque aliqua persona subsistere nequeat, idest vel propria hypostasi, vel alia in ejus locum substituta.

CAPUT XXX.

Joannes Undecimus
Patriarcha.

I.
Joannes XI. Jacobitarum Patriarcha.

JOANNES hujus nominis undecimus, in Serie Bar-Salibzi nonagesimus quintus Jacobitarum Patriarcha, Dionysium, de quo supra dixi, excepit, eique sectæ præfuit sub Christodulo LXVI. Coptorum Patriarcha, qui ab anno Martyrum 763. ad ann. 794. hoc est, ab anno Christi 1047. ad annum 1078. sedisse legitur apud Historiæ Alexandrinæ scriptores.

II.
Suscitata iterum sub eo, & Christodulo Alexandrino Patriarcha quaestio de sale & oleo.

Ortam sub eo Christodulum inter & quosdam Syros Jacobitas quaestionem de sale & oleo, quæ à Jacobitis pani Eucharistico admisceri solent, missosque hac de causâ ab eodem Christodulo ad ipsum Joannem legatos Michaellem Episcopum Taneos, & Gabrielem Saæ, refert Mahubus Mansuri Alexandrini filius in Vita Christoduli apud Severum Mokallæum Asmonæorum Episcopum. Responsivam ad Christodulum Synodicam legatis tradidit Joannes, eique pro antiquo suæ gentis ritu propugnando, hoc est, pro salis & olei defensione, adjunxit fragmentum bene longum ex Tractatu Joannis Bar-Sufan nonagesimi primi Jacobitarum Patriarchæ, quem is de sale, fermento, & oleo scripserat, ut supra notavi pag. 144. Ei Tractatui, perinde ac si ad Christodulum ab hoc

Tom. II.

Joanne, non à Bar-Sufan conscriptus fuisset, hic titulus apud Paulum Ebn. Regia fol. 347. perperam præfigitur.

من رسالة انبا يوحنا بطريرك انطاكية الى انبا اخرمطودولوس بطريرك الاسكندرية جوابا عن كتابه اليه :

Ex epistola patris Joannis Patriarchæ Antiocheni ad patrem Christodulum Patriarcham Alexandriæ, qua ad transmissum sibi tomum respondet. Initium: وجين مارچما Et quum cor-

pus factus est: de Christo loquitur. Nil enim aliud tota ea epistola continetur, quàm fragmentum Tractatus Bar-Sufan de fermento, sale, & oleo. Consule Renaudotium tom. 2. Lit. Orient. pag. 64. ubi duos Tractatus Syriacè scriptos ad vindicandam illam Syrorum disciplinam ex Codice Bibliothecæ Colbertinæ laudat, quorum prior nomen Joannis Patriarchæ (utique Bar-Sufan,) præfert, alter Apologiæ adversus contradictores, qui ad eundem auctorem referendus est. Quod verò eodem tom. pag. 66. notat Renaudotius, nullum scilicet hujus admisionis (salis & olei) occurrere ante illa undecimi sæculi tempora in libris Orientalibus vestigium, id, inquam, falsum esse ostenditur ex Liturgia Joannis Basorenensis, qui eodem tom. pag. 428. de eo ritu sic scribit: Panem ex simila mistum cum oleo & thure in odorem suavitatis tibi offerimus: quibus verbis hanc notam subjecit idem Renaudotius pag. 436. Quin Syrorum morem in parandis oblatis Eucharisticis Joannes Basorenensis innuat, non videtur dubitandum. Vixit autem Basorenensis sæculo octavo, ut supra ostensum est.

Tres Synodicæ Joannis ad Christodulum exstant in libro de Fide Patrum. Prima fol. 342. initium: ثلث بالامانة بالاب والابن والروح القدس :

Proitemur fidem in Patrem, & Filium, & Spiritum Sanctum. Altera fol. 358. initium: قد نعتزق ونؤمن بالقلب :

Constemur & credimus corde: ubi hæc de Spiritu Sancti processione:

وواحد ايضا

V

III.
Synodicæ ejus ad Christodulum.

De scriptoribus Syris Monophysitis

sum, neque in terra deorsum naturam absque persona. Atqui in Deo natura una est & personæ tres, ex confessione ipsiusmet Dionysii. Non igitur necessario sequitur multiplicari personas quotiescumque multiplicantur naturæ, & viceversa, etsi natura absque aliqua persona subsistere nequeat, idest vel propria hypostasi, vel alia in ejus locum substituta.

CAPUT XXX.

Joannes Undecimus
Patriarcha.

I.
Joannes XI. Jacobitarum Patriarcha.

JOANNES hujus nominis undecimus, in Serie Bar-Salibzi nonagesimus quintus Jacobitarum Patriarcha, Dionysium, de quo supra dixi, excepit, eique sectæ præfuit sub Christodulo LXVI. Coptorum Patriarcha, qui ab anno Martyrum 763. ad ann. 794. hoc est, ab anno Christi 1047. ad annum 1078. sedisse legitur apud Historiæ Alexandrinæ scriptores.

II.
Suscitata iterum sub eo, & Christodulo Alexandrino Patriarcha quaestio de sale & oleo.

Ortam sub eo Christodulum inter & quosdam Syros Jacobitas quaestionem de sale & oleo, quæ à Jacobitis pani Eucharistico admisceri solent, missosque hac de causâ ab eodem Christodulo ad ipsum Joannem legatos Michaellem Episcopum Taneos, & Gabrielem Saæ, refert Mahubus Mansuri Alexandrini filius in Vita Christoduli apud Severum Mokallæum Asmonæorum Episcopum. Responsivam ad Christodulum Synodicam legatis tradidit Joannes, eique pro antiquo suæ gentis ritu propugnando, hoc est, pro salis & olei defensione, adjunxit fragmentum bene longum ex Tractatu Joannis Bar-Sufan nonagesimi primi Jacobitarum Patriarchæ, quem is de sale, fermento, & oleo scripserat, ut supra notavi pag. 144. Ei Tractatui, perinde ac si ad Christodulum ab hoc

Tom. II.

Joanne, non à Bar-Sufan conscriptus fuisset, hic titulus apud Paulum Ebn. Regia fol. 347. perperam præfigitur.

من رسالة انبا يوحنا بطريرك انطاكية الى انبا اخرمطودولوس بطريرك الاسكندرية جوابا عن كتابه اليه :

Ex epistola patris Joannis Patriarchæ Antiocheni ad patrem Christodulum Patriarcham Alexandriæ, qua ad transmissum sibi tomum respondet. Initium: وجين مارچما Et quum cor-

pus factus est: de Christo loquitur. Nil enim aliud tota ea epistola continetur, quàm fragmentum Tractatus Bar-Sufan de fermento, sale, & oleo. Consule Renaudotium tom. 2. Lit. Orient. pag. 64. ubi duos Tractatus Syriacè scriptos ad vindicandam illam Syrorum disciplinam ex Codice Bibliothecæ Colbertinæ laudat, quorum prior nomen Joannis Patriarchæ (utique Bar-Sufan,) præfert, alter Apologiæ adversus contradictores, qui ad eundem auctorem referendus est. Quod verò eodem tom. pag. 66. notat Renaudotius, nullum scilicet hujus admisionis (salis & olei) occurrere ante illa undecimi sæculi tempora in libris Orientalibus vestigium, id, inquam, falsum esse ostenditur ex Liturgia Joannis Basorenensis, qui eodem tom. pag. 428. de eo ritu sic scribit: Panem ex simila mistum cum oleo & thure in odorem suavitatis tibi offerimus: quibus verbis hanc notam subjecit idem Renaudotius pag. 436. Quin Syrorum morem in parandis oblatis Eucharisticis Joannes Basorenensis innuat, non videtur dubitandum. Vixit autem Basorenensis sæculo octavo, ut supra ostensum est.

Tres Synodicæ Joannis ad Christodulum exstant in libro de Fide Patrum. Prima fol. 342. initium: ثلث بالامانة بالاب والابن والروح القدس :

Profitemur fidem in Patrem, & Filium, & Spiritum Sanctum. Altera fol. 358. initium: قد نعترف ونؤمن بالقلب :

Constemur & credimus corde: ubi hæc de Spiritu Sancti processione: وواحد ايضا V

III.
Synodicæ ejus ad Christodulum.

وواحد ايضا الروح القدس من الاب
 Unus item Spiritus
 Sanctus procedens ex Patre cum Filio.
 Tertia denique fol. 363. cui titulus:
 من المنديقون النقد من انبا يوحنا بطريرك
 انطاكية الى انبا اخرمطدولوس بطريرك
 الاسكندرية على يد انبا طهائاس مطران
 بيت المقدس لما قرين بالعلقة وابو مرجه
 وقرن في امشير سنة اثنين وعشرين
 وسبعماية للشهدا الاطهار:

Ex Synodico, quod pater Joannes Pa-
 triarcha Antiochie ad patrem Chri-
 stodulum Alexandria Patriarcham
 per Timotheum Metropolitam Hieru-
 salem misit, lectumque fuit in Ecclesia
 Moallake (S. Mariæ in Cairo vete-
 re,) ٢٢ S. Sergii, mense Meebir, an-
 no Sanctorum Martyrum 782. Chri-
 sti 1066. Initium: نعتقد نحن المتقهرين

Nos orthodoxi credimus &c.
 Citat ad calcem epistolæ fol. 365.
 Abibum Episcopum Tagritensem in
 epistola ad Christianos Arabes, &
 fol. 366. eundem in epistola secunda
 ex iis tribus, quas de Sancta Trini-
 tate conscripsit: Ibidem Jahiam Abu-
 Zachariæ, Ebn-Adi in epistola ad
 Alcasem Abi-l-hosn adversus Ne-
 storianos: de quo vide Abulphara-
 gium in historia Dynastiarum, ubi
 cum obiisse refert die 13. Augusti
 anno Alexandri 1285. Christi 974.

CAPUT XXXI.

Michael Magnus
Patriarcha.

I.
 Joannes Ma-
 gnus Jacobita-
 rum Patriar-
 cha.

MICHAEL cognomen-
 to Magnus, in Serie
 Patriarcharum Jaco-
 bitarum centesimus,
 claruit circa annum
 Christi 1190. quo
 Joannes filius Abugaleb, cogno-
 mento Abulmeged septuagesimus
 quartus Coptorum Patriarcha Ale-

xandrinam Ecclesiam regebat, ut
 colligitur ex vetusto Syriaco Evan-
 geliorum Codice Bibliothecæ Regiæ
 Parisiensis, quem anno Græcorum
 1503. Christi 1192. sub hoc Michaë-
 le Patriarcha exaratum laudat Re-
 naudotius tom. 2. Lit. Orient. p. 448.
 Monachum egerat in cœnobio Bar-
 sumæ, teste Barsalibæo in citata Serie
 Patriarcharum Jacobitarum n. 100.

مichael Magnus
 Patriarcha
 Jacobita

Michael ex cœnobio Mar Barsaumæ
 Scianensis: hic virtutibus claruit. Ne-
 potem ex fratre habuit Michaëlem
 juniorem, quem anno Græcorum
 1518. Christi 1207. post Athanasium
 patrum successorem in Patriarcham
 ordinatum fuisse, idem Barsalibæus
 refert loc. citat. num. 102. Denique
 in Codice Ecchellenfi 5. fol. 186.
 exstat ejusdem Bar-Salibæi oratio
 habita in die consecrationis prædicti
 Michaëlis Magni sub hoc titulo:

Michael Magnus
 Patriarcha
 Jacobita
 Sermo habitus à Dionysio Metropolita
 Amide, qui ٢٢ Jacobus Bar-Salibi,
 de Michaelle Magno Patriarcha in
 Monasterio Zapharanensi, quum so-
 lemnis dies enthronismi ejusdem Mi-
 chaëlis Patriarchæ celebraretur in ce-
 leberrimo monasterio sancti Ananiæ,
 quod juxta Marden urbem situm est.
 Fallitur ergo auctor Catalogi Litu-
 rgiarum apud Schultingium, qui eum
 anno Christi 1116. vixisse refert
 num. 34.

Edi-

Ejus
ra.III.
Tractat
Præparati
ad Commu-
nem.

De scriptoribus Syris Monophysitis

وواحد ايضا الروح القدس من الاب
 Unus item Spiritus
 Sanctus procedens ex Patre cum Filio.
 Tertia denique fol. 363. cui titulus:
 من المنديقون النقد من انبا يوحنا بطريرك
 انطاكية الى انبا اخرمطدولوس بطريرك
 الاسكندرية على يد انبا طهائاس مطران
 بيت المقدس لما قرين بالعلقة وابو مرجه
 وقرن في امشير سنة اثنين وعشرين
 وسبعماية للشهدا الاطهار:

Ex Synodico, quod pater Joannes Pa-
 triarcha Antiochie ad patrem Chri-
 stodulum Alexandria Patriarcham
 per Timotheum Metropolitam Hieru-
 salem misit, lectumque fuit in Ecclesia
 Moallake (S. Mariæ in Cairo vete-
 re,) ٢٢ S. Sergii, mense Meebir, an-
 no Sanctorum Martyrum 782. Chri-
 sti 1066. Initium: نعتقد نحن المتقهرين

Nos orthodoxi credimus &c.
 Citat ad calcem epistolæ fol. 365.
 Abibum Episcopum Tagritensem in
 epistola ad Christianos Arabes, &
 fol. 366. eundem in epistola secunda
 ex iis tribus, quas de Sancta Trini-
 tate conscripsit: Ibidem Jahiam Abu-
 Zachariæ, Ebn-Adi in epistola ad
 Alcasem Abi-l-hosn adversus Ne-
 storianos: de quo vide Abulphara-
 gium in historia Dynastiarum, ubi
 cum obiisse refert die 13. Augusti
 anno Alexandri 1285. Christi 974.

CAPUT XXXI.

Michael Magnus
Patriarcha.

I.
 Joannes Ma-
 gnus Jacobita-
 rum Patriar-
 cha.

MICHAEL cognomen-
 to Magnus, in Serie
 Patriarcharum Jaco-
 bitarum centesimus,
 claruit circa annum
 Christi 1190. quo
 Joannes filius Abugaleb, cogno-
 mento Abulmeged septuagesimus
 quartus Coptorum Patriarcha Ale-

xandrinam Ecclesiam regebat, ut
 colligitur ex vetusto Syriaco Evan-
 geliorum Codice Bibliothecæ Regiæ
 Parisiensis, quem anno Græcorum
 1503. Christi 1192. sub hoc Michaë-
 le Patriarcha exaratum laudat Re-
 naudotius tom. 2. Lit. Orient. p. 448.
 Monachum egerat in cœnobio Bar-
 sumæ, teste Barsalibæo in citata Serie
 Patriarcharum Jacobitarum n. 100.

مichael Magnus
 Patriarcha
 Jacobita

Michael ex cœnobio Mar Barsaumæ
 Scianensis: hic virtutibus claruit. Ne-
 potem ex fratre habuit Michaëlem
 juniorem, quem anno Græcorum
 1518. Christi 1207. post Athanasium
 patrum successorem in Patriarcham
 ordinatum fuisse, idem Barsalibæus
 refert loc. citat. num. 102. Denique
 in Codice Ecchellenfi 5. fol. 186,
 exstat ejusdem Bar-Salibæi oratio
 habita in die consecrationis prædicti
 Michaëlis Magni sub hoc titulo:

Michael Magnus
 Patriarcha
 Jacobita
 Sermo habitus à Dionysio Metropolita
 Amide, qui ٢٢ Jacobus Bar-Salibi,
 de Michaelle Magno Patriarcha in
 Monasterio Zapharanensi, quum so-
 lemnis dies enthronismi ejusdem Mi-
 chaëlis Patriarchæ celebraretur in ce-
 leberrimo monasterio sancti Ananiæ,
 quod juxta Marden urbem situm est.
 Fallitur ergo auctor Catalogi Litu-
 rgiarum apud Schultingium, qui eum
 anno Christi 1116. vixisse refert
 num. 34.

Edi-

Ejus
ra.III.
Tractat
Præparati
ad Commu-
nem.

II.
Ejus Anapho-
ra.

Edidit *Anaphoram*, quæ per Renaudotium tom. 2. pag. 438. latine prodit. Exstat autem ms. in Codice Nitriensi 3. fol. 126. Initium:

الله اعظم فلا معبود الا هو

Deus omnipotens & universorum Domine: idque habet singulare, quod etiam observavit Renaudotius tom. cit. pag. 448. quod orationes dispositæ sunt secundum Alphabeti Syriaci literarum, Psalmorum Abecedariorum more. Ejus meminit Cl. Edenensis cap. 7. de hæreticis Anaphorarum auctoribus

num. 6. الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

Michael Patriarcha habet Anaphoram, quæ incipit: Deus omnipotens & Domine. Et Schultingius tom. 3. pag. 106. num. 34. Magni Michaelis Patriarchæ Antiocheni (Liturgia) Chaldaicè composita anno à nativitate Domini 1116. lege. 1190. ut supra observavi.

III.
Tractatus de
Præparatione
ad Communio-
nem.

Ejusdem Michaelis *Opus de præparatione ad communionem* laudat Renaudotius tom. 2. Liturg. Orient. pag. 50. quod doctum & Theologicum appellat: & pag. 448. de eodem Tractatu hæc notat. *Eximium opus scripsit de præparatione ad Communionem, & de variis Christianæ vitæ officiis, de fide, & qua ratione quisque in perfectum Christi discipulum evadere queat. Præsertim verò agit per modum questionum à monachis propositarum, de Pœnitentiæ necessitate, deque certa pœnitentiæ regula: scilicet, ut quicumque peccati sibi conscius foret, confessionem primò apud magistrum, sive spirituales patrum faceret, susciperetque canonem, quo perfunctus, securè posset ad sacramenta percipienda accedere. Invehitur magna parte hujus operis in consuetudinem, quæ tunc, inquit, apud Coptitas obtinebat, quod plerique confessionem apud Sacerdotem facere negligerent. Hæc enim prava consuetudo apud Coptos inducæta fuerat sub Marco Zaræ filio & sub Joanne*

Tom. II,

Abulmeged Alexandrinis Patriarchis, operâ præsertim Michaelis Damiatæ Episcopi, qui primus legem de abroganda confessione Marco Patriarchæ suavit, ut fusi in Hist. Alexandrina apud eundem Renaudotium pag. 550.

Scriptoribus *de re canonica* idem Michael accensetur à Barhebræo in Nomocanone.

Denique in Cod. Ecchell. 4. fol. 1. Pontificale & Rituale Syrorum Jacobitarum ordinasse dicitur in hæc verba:

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

الله اعظم فلا معبود الا هو

IV.
Opus de re ca-
nonica.

V.
Rituale & Pon-
tificale Jacobi-
tarum ab eo or-
dinatum.

De scriptoribus Syris Monophysitis

الكتاب / وهذا الكتاب /

Quoniam verò Ritus horum divino-
rum officiorum, quæ in sancta Dei
Ecclesia per Pontifices & Sacerdotes ce-
lebrantur, in vetustis Codicibus, cum
additione & detractone diversimodè
descripti cernuntur; beatissimus Do-
minus noster Mar Michael accuratè
collegit quidquid exactum erat, san-
ctisque Sacramentis dilucidè convenie-
bat juxta divinam legem, quam idem
Sanctus & Deificus Spiritus per ele-
ctos Apostolos & sanctos Patres tulit:
ut liber hic cooperante Domino, à quo
finem ei imponendum speramus, sit ve-
lut thesaurus, in quo quidquid ad hæc
& similia requiritur, absque additio-
ne & diminutione habeatur. Qui ve-
rò accuratum exemplar habere volue-
rit, ex hoc libro describat ea quorum
opus est, atque ita paulatim in tota san-
cta Dei Ecclesia unus singulorum ho-
rum sacrorum Rituum modus erit.
Nam mihi, & aliis pluribus præstare
videtur, ut unus sit totius traditionis
horum Rituum modus, quàm ut iidem
diversimodè celebrentur.

CAPUT XXXII.

Dionysius Bar-Salibi
Episcopus Amide.

I.
Dionysius, qui
& Jacobus Bar-
Salibi, quo an-
no floruit.

DIONYSIUS patria
Melitenensis, Saliba
patre Jacobita ortus,
unde ipsi cognomen
Bar-Salibi, Amiden-
sem gentis suæ Eccle-
siam rexit vergente sæculo duodeci-
mo. Ante Episcopatum ei nomen
erat Jacobo, quod in Dionysium
postea commutavit. De ejus ætate
hæc cl. Stephanus Edenensis cap. 7.
de hæreticis Anaphorarum auctori-
bus num. 16.

هذا الكتاب / وهذا الكتاب /

الكتاب / وهذا الكتاب /

Dionysius, qui & Jacobus Bar-Sali-
bi, ex Melitene, Episcopus Amide,
habet expositionem Missæ, quam mi-
sit ad Ignatium Metropolitam Hiero-
solymitanum anno Græcorum 1480.
Incarnationis Dominicæ 1169. ut
Francos impugnaret, qui Terram san-
ctam occupaverant. Vivebat anno
Græcorum 1503. Christi 1192. quo
Michel magnus Jacobitis Patriarcha
præerat, ut dixi cap. præcedenti:
nam orationem in ejus entronismo
habuit: nec ante annum Græco-
rum 1518. Christi 1207. obiit, quo
ipse in libro adversus hærefes cap. 54.
ordinationem Michaëlis junioris Pa-
triarchæ refert. Quare fallitur auctor
Catalogi Anaphorarum apud Schul-
tingium tom. 3. pag. 106. num. 33.
qui Bar-Salibæum scribit, Liturgiam
composuisse anno à nativitate Domi-
ni 1018. nisi fortè annum 1180. in
annum 1018. typographus oscitanter
transmutasse dicatur; quod ex nota-
rum arithmeticarum transpositione
facile contingere potuit.

Naironus in Indice auctorum, qui-
bus in sua Evoplia usus est, Diony-
sium ex primis Jacobitarum Docto-
ribus, qui paulò post Concilium
Chalcedonense scripserint, fuisse au-
tumat. Dionysius, inquit, Bar-Sa-
libi Monophysita Episcopus Ameden-
sis, ejus Liturgia quum legatur in ve-
tustissimis Jacobitarum Missalibus,
arguitur fuisse inter eorum antiquiores
Patres, qui scripserunt post Concilium
Chalcedonense. At hæc Naironi con-
jectura quàm falsa sit, ostenditur ex
ipsis Jacobitarum Missalibus libris,

in

II.
Naironi hallu-
cinatio circa
Bar-Salibæi æ-
tatem.

Ejus

Comm
in Scrip

III.
Ejus scripta.

I.
Commentaria
in Scripturam.

cap. i. his verbis. **قَدْ رَضِيَ**

مَحْمُودًا قَدِيمًا وَنُورًا مَبِينًا
 لَهُ نَسَبٌ هَذَا حَقُّهُ دَهْرًا
 وَحَقُّهُ هَذَا حَقُّهُ دَهْرًا
 وَنُورًا : لَمْ يَكُنْ وَحَسْبُهَا زَهْرًا
 لَا يَكُنْ لَمْ يَكُنْ وَحَسْبُهَا دَمْرًا
 وَحَقُّهُ هَذَا وَهَذَا نَهْدُهُ : مَبِينًا
 مَعَ وَحَقُّهُ مَبِينًا لَمْ يَكُنْ : لَمْ يَكُنْ
 هَذَا وَحَقُّهُ مَبِينًا مَبِينًا حَسْبُهَا
 Absoluta , وَهَذَا مَحْمُودًا وَحَقُّهُ

Frater dignissime, expositione Legis & Prophetarum, brevi & conciso commentario, ac simplici ubique stylo, ut nostrarum virium modus ferebat: ad Novum Testamentum progredimur, Evangelium videlicet, & Acta, atque Pauli Epistolas. Quo in opere eum nobis modum proposuimus, ut ex proprio judicio nihil proferamus, sed super præjacta ab Expositoribus fundamenta ædificationem Spiritus, & animæ utilitatem construamus.

Pergit ibidem Auctores, quorum
commentariis usus est, recensere,

2.
Expositio in
Evangelia.

[illegible]

تَمَقُّفٌ مَّا وَبَرُّا دِه :

Et quoniam vidimus & consideravimus Evangeliorum expositiones, quas sanctus Ephraem, S. Joannes, & Cyrillus confecerunt, atque istis posteriores Moses Bar-Cepha, Joannes Darae, aliique plurimi Doctores: & animadvertimus fieri non posse, ut omnium Scriptorum Expositiones in unum librum congereremus, absque eo quod opus modum & constitutos limites excederet, atque ad multa volumina & plures tomos excurreret: eo venimus, ut omnium Commentatorum sensa summam decerpta atque in compendium redacta, orationis, qua utuntur, prolixitatem amputantes, (quoad fieri potest) colligeremus &c.

Præmittit in singulos Evangelistas luculentas Præfationes, quas in capita partitur: videlicet in Matthæum capita 45. in Marcum 13. in Lucam 15. in Joannem 10. in quibus de gestis Evangelistarum, quando, qua occasione, & quo sermone Evangelia conscripserint: & quot capita, sectiones, versus, canones, parabolas, miracula, & testimonia unumquodque contineat.

Præter Ephraemum verò, Chrysostomum, Cyrillum, Mosén Barcepham, & Joannem Darensem, quibus Bar-Salibæum usum fuisse supra dixi, Auctores hi ab ipso citantur: videlicet, Dionysius epist. ad Timotheum, fol. 262. Clemens epist. adversus eos, qui matrimonium rejiciunt, fol. 155. Ammonii, & Tatiani Diatesaron, fol. 30. Petrus Alexandrinus serm. de Theologia, fol. 262. Africanus Episcopus Emmaus Comment. in Evangel. fol. 33. 37. Origenes ibid. Athanasius passim, & Homil. XLIII., fol. 202. Gregorii duo, Nazianzenus & Nyssenus passim. Eusebius Cæsareen. quem Sanctum ubique vocat. Titus Bostren. Hippolytus Romæ, fol. 126. 194. Theodorus Nestorianorum pater, hoc est Mopsvestenus, quem Nestorianum vocat, fol. 82. Antiochus Episcopus, fol. 103. Isaac, fol. 126. Philoxenus

in Evangel. passim. Severus in Evangel. frequenter, & in Cantibus 2. & 8. de Deipara, fol. 129. 188. Jacobus Sarugen. epistola ad Maronem, fol. 37. Sermone de Magis & Stella, fol. 61. & de Passione Domini, f. 129. Jacobus Edessenus in Evang. frequenter, & Canones ejusdem, fol. 129. & epist. ad Mosén Tur-abdinensem, fol. 161. Georgius gentium, fol. 33. 34. & 35. Joannes cognomento Vindens, fol. 147. Thomas Heracleensis, cujus Syriacam Evangeliorum versionem passim laudat. Joannes Bar-Susan Patriarcha, fol. 161. ubi de Festo Hofannarum, & de hebdomada Passionis, quæ post Nazianzeni ævum instituta fuisse scribit. Jacobus denique Melitenensis, de quo hæc

fol. 166. مَلَكُوتُ رَبِّ مَعْنَا دَسْمَا
خَمْرُ الْمَلِكِ مَحْمُودًا هُوَ مَعْنَا
وَمَعْنَا مَلِكُ الْمَلِكِ مَعْنَا
وَمَعْنَا مَلِكُ الْمَلِكِ مَعْنَا
وَمَعْنَا مَلِكُ الْمَلِكِ مَعْنَا
وَمَعْنَا مَلِكُ الْمَلِكِ مَعْنَا
وَمَعْنَا مَلِكُ الْمَلِكِ مَعْنَا
وَمَعْنَا مَلِكُ الْمَلِكِ مَعْنَا
وَمَعْنَا مَلِكُ الْمَلِكِ مَعْنَا

Verum probati Doctores Græci, unâ cum tribus Jacobis, Sarugensi, Edesseno, & Melitenensi, asserunt, simul & uno puncto temporis, ad unionem in utero Virginis coisse Verbum Deum, & animam, & corpus: nec corpus in utero mulieris animam præcedere. Ubi refert & refellit Philoxeni opinionem, seu potius errorem circa tempus creationis animæ Christi, inquit:

لَمْ يَكُنْ لَوْ لَمْ يَكُنْ
لَمْ يَكُنْ لَوْ لَمْ يَكُنْ
لَمْ يَكُنْ لَوْ لَمْ يَكُنْ
لَمْ يَكُنْ لَوْ لَمْ يَكُنْ
لَمْ يَكُنْ لَوْ لَمْ يَكُنْ
لَمْ يَكُنْ لَوْ لَمْ يَكُنْ
لَمْ يَكُنْ لَوْ لَمْ يَكُنْ
لَمْ يَكُنْ لَوْ لَمْ يَكُنْ

دِه

חַרְסָא וְיָם מַהְוָנָא וְכַמְלָא : וְיַהְיִי מִן חַרְסָא וְיַהְיִי חַמְלָא
 שְׂמִינָא מִשְׁמִינָא לֹא . מַהְוָנָא חַמְלָא : חַמְלָא וְיַהְיִי חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא

Georgius Gentium Episcopus arbitrat^{ur} à Matthæo nec istas tres personas fuisse prætermisissas, neque generationum summam mutatam fuisse, ut quatuordecim pro septemdecim supposuerit; sed quia ad Judæos Evangelium scripsit, & Hebræorum plerique Græco sermone utebantur, quo exprimi non possunt *Het*, *Ain*, *Sade*, ut Hebræo & Syriaco, quandoquidem Græcum Alphabetum literis gutturalibus caret. Interpretes itaque, qui ex Hebræico fonte in Græcam linguam Evangelium transtulere, ita verterunt, Joram genuit Ochoziam, Ochozias Joasum, Joas Amasiam. Qui eos sequenti sunt, & Græcis literis Evangelium describere, currente calamo à τὸ Joram genuit Ochoziam, ad alterum membrum Joram genuit Oziam, mediis prætermisissis, prætervecti sunt, nominum similitudine decepti, & variatione unius literæ Caph. Idque fortasse ipsis imprudentibus excidit. Sin minus, dicendum est, numerum generationum quatuordecim ab ipsis prælatum fuisse, quia generationum septenaria, & septenarius numerus Hebræos apprime delectabant. Et hoc modo depravati Codices ad omnes populos propagati sunt.

Quos Lucas refert Christi progenitores, eos ex Africano, Eusebio, Nazianzeno, Sarugensi, Græcisque & Syriacis Codicibus sic enumerat fol. 37. à tergo:

חַרְסָא וְיָם מַהְוָנָא וְכַמְלָא : חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא

חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא
 חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא חַמְלָא

قَبْرِهِ مَقْدَمًا لَهَا خَلَا وَحَلَا : أَيْلًا حَتَّى تَقْضَى أَوَّلُ ثَمَرِهَا وَتَنْجِلَ
 نَجْوَاهَا لَهَا كُنْزًا سَكَنًا عَالَمًا .
 فَكُلُّهُ قَدِيرٌ وَمِنْ جِهَاتٍ هِيَ فِي قَبْرِ
 رُؤُسِنَا كَحَبِّ لَوْحَةٍ مَصْنَعَةِ مُبَلَّغٍ
 وَلَا تَهْلِكُ أَهْلُهُنَّ كَعِبَادَةٍ وَخَيْرُهَا
 أَسْرَاجُهَا كَأَمْثَالِ دُرَاهِمٍ حَقِيمٍ
 أَسْبَابُ فِتْنَتِكَ كَأَوْبِيهِ خَلَا .
*Quonam tempore Christi conceptio et
 salutaris natiuitas contigit? Sanctus
 Eusebius, Anno, inquit, 312. Græ-
 corum, qui est annus quadragesimus
 tertius Augusti, et 33. Herodis, quo
 tempore missus est in Syriam Cyrenus,
 Christus natus est. Iacobus Edessenus,
 quem nos sequimur: Anno 309. Græc.
 qui est annus 41. Augusti, et 31. He-
 rodis: ejusdem autem passio announ-
 devigesimo Tiberii. Omnes anni, qui-
 bus in torris versatus est, à natiuitate
 usque ad Baptismum fuere triginta:
 atque à Baptismo ad ejusdem ascensio-
 nem duo cum dimidio. Summa erit
 duo et triginta cum dimidio. Natus est
 autem Dominus die 25. Decembris,
 quia eo tempore lux tenebras incipit su-
 perare, significans Dominum esse mun-
 di lucem, et ab ipso Diabolum fuisse
 superatum, qui tenebris figuratur:
 et tempore quidem dispensationis Do-
 minicæ in diem 24. Martii et diem
 24. Septembris Æquinoctia cade-
 bant; hodie verò multum à sua sede
 recesserunt, nostroque ævo apparet
 Æquinoctium die 13. Martii, et
 13. Septembris, cujus variationis na-
 turalis ratio est cursus solis, de quo in
 nostro opere Theologicæ, quod Brevia-
 rium appellavimus, fusè disserui-
 mus..... S. Ephraëm in quodam ser-
 mone sic scribit: Die decima (subin-
 tellige Martii) accidit ejus conceptio:
 et sexta (subintellige Januarii) ejus
 natiuitas. Iacobus verò Edessenus
 epist. ad Moysen Tur-Abdinensem:
 nemo exactè novit diem natiuitatis Do-
 mini: hoc dumtaxat indubitabile est,
 eum noctu natum fuisse ex his quæ*

Quenam tempore Christi conceptio salutari-
s salutari natiuitas contigit? Sanctus
Eusebius, Anno, inquit, 312. Græ-
corum, qui est annus quadragessimus
tertius Augusti, & 33. Herodis, quo
tempore missus est in Syriam Cyrinus,
Christus natus est. Iacobus Edesenus,
quem nos sequimur: Anno 309. Græc.
qui est annus 41. Augusti, & 31. He-
rodis: ejusdem autem passio anno un-
devigesimo Tiberii. Omnes anni, qui-
bus in terris versatus est, à natiuitate
usque ad Baptismum fuere triginta:
atque à Baptismo ad ejusdem ascensio-
nem duo cum dimidio. Summa erit
duo & triginta cum dimidio. Natus est
autem Dominus die 25. Decembris,
quia eo tempore lux tenebras incipit su-
perare, significans Dominum esse mun-
di lucem, & ab ipso Diabolum fuisse
superatum, qui tenebris figuratur:
& tempore quidem dispensationis Do-
minicæ in diem 24. Martii & diem
24. Septembris Æquinoctia cade-
bant; hodie verò multum à sua sede
recesserunt, nostroque ævo apparet
Æquinoctium die 13. Martii, &
13. Septembris, cujus variationis na-
turalis ratio est cursus solis, de quo in
nostro opere Theologicæ, quod Brevia-
rium appellauimus, fusè diserui-
mus. S. Ephræm in quodam ser-
mone sic scribit: Die decima (subin-
tellige Martii) accidit ejus conceptio:
& sexta (subintellige Januarii) ejus
natiuitas. Iacobus verò Edesenus
epist. ad Mosen Tur-Abdinensem:
nemo exactè nouit diem natiuitatis Do-
mini: hoc dumtaxat indubitabile est,
eum noctu natum fuisse ex his quæ
scribit Lucas. Et in provinciis quidem

X ij Orien-

*ma, & sicut S. Ephraem docet, Solis
justitiæ & duodecim Apostolorum ejus
mysteria repræsentat. Numerus, in-
quit S. Doctor, denarius perfectus est.
Die decima Martii uterum intravit.
Numerus item senarius perfectus est.
Die 6. Januarii utramque partem na-
tivitas ejus reconciliavit.*

Communis fert Jacobitarum opinio, Caipham impium illum Pontificem, qui Christum mortis damnavit, ad Christianam fidem postea conversum & Josephum appellatum, eum fuisse celeberrimum Scriptorem, qui de bello & Antiquitatibus Judaicis erudita volumina reliquit. Hanc opinionem infirmat Bar-Salibæus, & aliam de Josepho illo statuit in hæc verba fol. 125.

[illegible]

In atrio autem Caiphae congregati sunt, quia ipse erat Pontifex anni illius. Hunc quidam cum Josepho confundunt, qui postea resipuerit & in Christum crediderit. Nos autem dicimus, Josephum, qui adversus Romanos acriter pugnavit, atque postea ab ipsis captus, & factus Christianus scripsit plures libros de Machabeorum gestis, & de Hierosolymorum excidio, alium esse ab hoc Caipha Pontifice: quod in Ecclesiastica historia Eusebius suo testimonio confirmat.

De Sanctorum Beatitudine in Pa-
radiso terrestri usque ad diem Refur-
rectionis, eadem sentit Bar-sali-
bæus, ac Bar-cepha de quo supra
dixi pag. 130. Scribit enim sol. 137.

١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢

Iucusque Philoxenus, cujus sententiam ab Armeniis quidem probari scribit Bar-Salibæus loc. cit. non tamen à Græcis, aut Syris Doctoribus.

[illegible]

Hæc, quæ hætenus de Adamo ejusque creatione, deque passionibus, quas Christus toleravit, ex Philoxeni libris decerpimus. Hunc porrò Doctorem Armeni Togormæ soboles sequuntur. Doctores contra Syri & Græci ab eodem discedunt tùm in eo quod affirmat, Adamum immortalem fuisse conditum, tùm etiam in eo quod scripsit, passiones, quas Christus perpeſsus eſt, ſamem videlicet, laſſitudinem, ſomnum, ſitim, atque cætera ejusmodi, diſpenſatorias atque veras fuiſſe: quas tamen alii Doctores, naturales & veras & irreprehenſibiles nominare malunt. Eas autem idem Philoxenus diſpenſatorias, veras, & irreprehenſibiles prædicat. Et uterque dicendi mo-

Tom. II.

das à veritate minimè exorbitat: quandoquidem ambo consentitur, à Christo verè passiones illas fuisse toleratas, non autem phantasticè eidem accidiisse: quod absit. Quod verò Bar-Salibæus ait, Doctores Syros & Græcos asserere, Adamum mortalem creatum fuisse, videtur prima facie errorem Pelagianorum continere, qui contra expressam Scripturæ auctoritatem Adam immortalem conditum à Deo negabant. Verùm alia est à Pelagianis Bar-Salibæi mens, quantum ex hoc ipsius commentario colligere licet. Nam fol. 216. postquam Philoxeni sententiam exposuit, hæc subjungit:

مَدَّحُنَا وَمِنْهُمَا لَا يُعْلَمُ بِهِ حَقُّهُ
لَا فِي مَدْحِهِمْ : حَقُّهُ وَفِي مَدْحِهِ
وَفِي مَدْحِهِمَا : حَقُّهُمَا وَمِنْهُمَا
بُكَى فَمَدَّحُنَا : حَقُّهُمَا وَمِنْهُمَا
وَمِنْهُمَا لَا يُعْلَمُ بِهِ حَقُّهُ
سَبَّ وَمِنْهُمَا لَا يُعْلَمُ بِهِ

Verum in hoc à Philoxeno dissentiunt cæteri Doctores: Ajuñt enim, mortalem natura creatum fuisse Adam: cui ex gratia immortalitas collata fuisset, si is præceptum observasset. Nos autem his Doctoribus assentimur. Non igitur Bar-Salibæus absolutè negat, Adamum immortalem conditum, sed talem dumtaxat fuisse natura, quales sunt Angeli; id ex gratia, observando præceptum, ipsum esse potuisse affirmans, quod ex natura sua non erat.

Denique ex Mara Amidæ Episcopo, & Zacharia Melitenensi historiam Adulteræ, quæ in plerisque Codicibus Syriacis desideratur, describit Bar-Salibæus & brevi commentario illustrat, ut suprà notavi pag. 53. Ejusdem historiæ meminit & Gregorius Bar-Hebræus in Horreo mysteriorum comment. in Joan-

nem, his verbis: وَمَا قُلْنَا لَكَ إِلَّا مَا فِي كِتَابِ
تِلْكَ الْأَفْصَافِ مَقْرُوءٍ وَلَا تَنْسَىٰ فِي حَرْفِكَ
الْحَقَّ وَأَنْتَ عَلِيمٌ أَلْمُذْتَبِعِينَ

tualem Jacobitarum librum, ut supra notavi pag. 155. ordinallet, hanc eandem Orationem in Consecratione novi Episcopi, aut Patriarchæ, paucis mutatis, recitari iussit.

6. *Expositio in Sacrum Chrismata.* *Expositio rerum mysticarum, quæ in Sacro Chrismate continentur.*

ترجم الميرون القديس

Exstat sermone Arabico, literis tamen Syriacis, in Codice Berwensii 1.

7. *Expositio in sacras Ordinationes.* *Expositio rerum mysticarum, quæ in Chirotonia, seu sacris Ordinationibus continentur.*

فممة

فممة

Exstat Syriacè in Rituali Jacobitarum Cod. Ecchell. 5. fol. 195. Initium:

فممة

فممة

Quæ omnibus Chirotoniis, seu Ordinationibus sacris conveniunt, decem sunt &c.

8. *Canones de Sacramento Confessionis.* *Canones de modo recipiendi Pœnitentem in Sacramento Confessionis: seu Instructio Sacerdotis & Pœnitentis, quomodo nimirum Pœnitens confiteri debeat peccata sua coram Sacerdote, & quomodo à Sacerdote absolvendus sit, & quænam ipsi Pœnitentia injungenda.*

Exstat in Cod. Syr. Vat. 27. qui scriptus esse dicitur anno Græcorum 1867. Christi 1556.

Initium: فممة

فممة

Quum quis confessionem facit &c. Laudatur à Renaudotio tom. 2. Lit. Orient. pag. 50. ubi hæc de Pœnitentia Syrorum Jacobitarum disciplina. Illam quæ apud suos communis erat, non modo designavit accuratè, sed regulas illius partim collegit, partim ex Episcoporum suæ sectæ consilio constituit Dionysius Barsalibi Metropolita Amidenus, qui vivebat, quum

Franci Regno Hierosolymitano adhuc potirentur. Et hunc quidem Tractatum Bar-Salibæus eo ferè tempore edidit, quo Marcus Zaráæ filius septuagesimus tertius Coptorum Patriarcha ejusque successores Joannes filius Abigaleb, & Cyrillus Laclac, Pœnitentialem disciplinam per Ægyptum proscribere conabantur. Quibus non modo resistere in Ægypto Marcus filius Alconbari, & Ebnassali fratres duo, alique; verum etiam in Syria sese opposuerunt Barsalibæus, & Michael Jacobitarum Patriarcha, de quo supra dixi pag. 155.

Ritus autem administrandi Sacramentum Confessionis, qui in laudato Cod. Syr. Vat. 27. exhibetur, licet Bar-Salibæi nomen præferat, non fuit tamen ab eo excogitatus aut institutus, sed correctus dumtaxat, auctusque, nova quadam & minus rigida disciplina loco veterum Canonum, qui pro pœna peccatorum præscripti erant, approbata. Hunc, precationibus & cantibus initio dumtaxat indicatis, ex ejusdem Bar-Salibæi recensione describere placet, ut quale sit Pœnitentiale Syrorum Officium pateat, & quàm falsum id quod Gabriel Sionita cap. 14. Appendicis ad Geographiam Nubien. de confessione Jacobitarum scripsit in hæc verba: *Ad hæc confessionem nullam admittunt, sed eorum multi in Ecclesiæ parietibus factis foraminibus peccata sua confitentur; alii verò Deo soli, qui cordium scrutator est confitendum ajunt.* Ex hoc enim Officio, & ex Syrorum Coptorumque auctoritatibus, quas citant Ecchell. in Not. ad Hebed. à p. 251. & Naironus in Evopl. à p. 195. nullus ambigendi locus relinquitur, Confessionis auricularis disciplinam apud Orientales nationes non modò catholicas, verum etiam hæresi aut schismate infectas, si Coptos excipias, de quibus supra dixi, sacrosanctam semper fuisse.

ܒܕܢܐ ܡܕܝܢܐ ܕܚܝܝܡ . ܕܝܢ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .

Est autem Deprecatoria pro peccatis Pœnitentis , & valde prolixa :
cui subjungitur alia : ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
Oratio communis pro quolibet peccato , quæ incipit : ܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .

Misericordiam tuam Domine mitte &c. Sequuntur in eodem Codice ora-
tiones variæ pro diversis peccatis , ut pro adulteris & fornicatoribus , pro
muliere quæ conceptum ex fornicatione fœtum interficit &c. quæ etiam
preces habentur in Rituali Jacobitarum ad calcem Codicis Ecchellenfis 5.

*Et insufflat in faciem ejus tribus
vicibus , inquit : Dissipetur hoc
peccatum ab anima & à corpore tuo
in nomine Patris Amen . Sanctifica-
tus & mundatus esto ab eo in nomi-
ne Filii Amen . Dimittatur & condo-
netur tibi in nomine Spiritus Sancti
Amen . Et post orationem canunt hunc
hymnum S. Jacobi , cantu flebili &
voce lamentabili . Veni infelix , & as-
fer lacrymas pœnitentiæ &c. Quo
hymno persoluto , dicunt , Sanctus
Deus , & Pater noster qui es in cœ-
lis .*

ܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .

Huic officio duæ Orationes in eo-
dem Codice subjunguntur , quæ olim
in Liturgia super Catechumenos
& Pœnitentes publicos recitaban-
tur , titulo hujusmodi prænotatæ .

ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .

ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .
ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ ܕܡܕܢܐ .

Orationes hæ recitantur super Au-
dientes & Pœnitentes , quum dimit-
tuntur : & illam quidem , quæ super
Audientes dicitur , fieri oportet post
lectionem Evangelii ante sacrorum
Sacramentorum Liturgiam . Est au-
tem hujusmodi Oratio super Audien-
tes . Domine qui propter summam gra-
tiam tuam miserationes uberrimè ef-
fundis , esto director Auditoribus hisce
famulis tuis &c. Altera Oratio , quæ
fit

fit super eos, qui in Penitentia erant, quum ab imposito iis canone dimittuntur. Domine, qui sensum & intellectum famulis tuis hisce dedisti, ut tibi placeant &c. De his fusè Bar-Salibæus in Expositione Missæ cap. 5.

Anaphoræ tres.

Anaphoræ tres. Prima incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Deus qui in amore gaudes. Exstat in Codice Nitriensi 3. fol. 179. in Syr. Vatic. 33. pag. 25. & in altero Syr.

Vatic. 35. pag. 105. Altera,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Amorem & concordiam & perfectam

tranquillitatem concede nobis. Exstat in Cod. Nitr. 3. fol. 277. & in Cod. Ecchell. 5. fol. 37. quæ per errorem sub nomine Dionysii Areopagitæ inter Catholicas Liturgias impressa fuit Romæ in Missali Chaldaico anno 1594. pag. 106. Prodiit Latine apud Renaudotium tom. 2. pag. 449.

Tertia denique,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Domine Deus, qui vera est & perfectæ caritas. Exstat in ms. Codice Syr.

Bibliothecæ Collegii Maronitarum de Urbe exarato an. Græcorum 1853. Christi 1542. pag. 195. Duarum priorum Anaphorarum meminit E-denensis loco sæpè citato.
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Alteram brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Tertiam brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Quartam brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Quintam brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Sextam brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Habet etiam (Bar-Salibæus) duas

Anaphoras, quarum prior incipit:

Deus qui in amore gaudes: altera, Deus

qui verus es: hæc impressa fuit Romæ

anno Domini 1594. Locus mendosus:

nam Liturgia Romæ impressa, non

incipit, Deus qui verus es, sed, Amo-

rem & concordiam: nec Bar-Salibæus

ullam edidisse legitur Anaphoram,

quæ iis verbis incipiat, nisi fortè hæc paucis mutatis eadem esse dicatur ac tertia, quæ incipit, Domine Deus qui verus es & perfectus amor, de qua suprà dixi. Solemne enim fuit descriptoribus Anaphorarum, verba detruncare, sensum pervertere, & Liturgias etiam Hæreticorum sub nomine sanctorum Patrum venditare. Sic in Liturgia Bar-Salibæi, cuius initium, Amorem & concordiam, verba consecratoria tam super Panem, quàm super Vinum desiderantur in mss. Codicibus, ut notavit etiam Renaudotius tom. 2. p. 82. & pag. 454.

Laudat Bar-Salibæi Liturgiam Schultingius in Biblioth. Eccles. seu Commentariis de expositione & illustratione Missalis, & Breviarii to. 3. pag. 106. num. 33. his verbis: Sancti Dionysii filii Salique (Salibi) id est, Crucis, Metropolitan, Chaldaicè composita anno à nativitate Domini 1018. lege 1180.

Precationes Liturgicæ tres. Prima recitatur à Jacobitis in Missa Feriæ V. in cœna Domini, altera Sabato Sancto, loco primæ orationis Liturgiæ S. Jacobi Apostoli, quæ est pro pace. Exstant in Codd. Nitr. 3. & 4. Tertia demùm recitatur ab iisdem Jacobitis ante orationem Dominicam, dum Hostia frangitur:

appellatur autem
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Oratio Fractionis, estque duplex:

altera brevis, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Tertia brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Quarta brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Quinta brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Sexta brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Septima brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Octava brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Nonna brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Decima brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Undecima brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Dodecima brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Tridecima brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Quartodecima brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Quintodecima brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Sextodecima brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Septodecima brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

Octodecima brevem, quæ incipit,
 : ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ ܕܡܪܝܡ

10.
Precationes
tres.

elevis visitur. *لَا تَقْرَأُ الْقُرْآنَ وَلَا تَسْمَعُ*

نُفْعًا مِنْ قَوْلِهَا وَلَا مَنَافِعَ مِنْهَا
فَلَا وَدَعْنَاهَا وَهِيَ كَحَقِّمَدْحَةٍ
خَفِضَ كَرِّهَا . أَوْعَمَّا مَقَالًا وَسُغَا
سَلَامًا . مَا عَمِيقَ مَقَرِّهَا كَحَقِّمَدْحَةٍ
لَا مَنَافِعَ وَتُسْنَاهَا مَنَافِعَ مِنْهَا وَلَا وَدَعْنَاهَا

Item dicimus, tintinnabulum ex ligno fieri, quia altius & longius, quàm vox humana, ad aures penetrat, populumque ad orationem evocat. Similiter vox aeris fortior est & acutior, auditoresque melius, quàm humana vox, ad spiritale bellum congregat: ubi Mahometanos iterùm perstringit, quorum Præcones è turribus civitatum quinquies per diem molestissimis vocibus populo tempus fundendæ orationis denunciant. Consule cl. Fabricium in Bibliographia cap. 11. num. 17. pag. 375. ubi de Semantro Græcorum, seu ligno oblongo duarum decempedarum magnitudine, quod loco campanæ in Oriente pulsari consuevit: ubi Goari, Allatii, & Cangii observationes indicat.

De Trisagio.

De Trisagio hymno scribit Bar-Salibæus, se fusiùs disputasse in libro adversus Chalcedonenses, ex quo hæc summatim decerpit. Originem hujus Hymni quidam, inquit, tribuunt Josepho ab Arimathia & Nicodemo, quibus corpus Christi è cruce deponentibus visi sunt tres chori Angelorum canentium, *Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis*, responderunt Joseph & Nicodemus, *qui crucifixus es pro nobis, miserere nobis*: Alii auctorem hujus hymni faciunt S. Ignatium Antiochiæ Episcopum & Martyrem: quam sententiam Moses Bar-cepha tradit. Alii ad Apostolos referunt. Alii ad Joannem Evangelistam, cujus in libro de B. Virgine eum hymnum repertum fuisse tradunt:

سُبُّا حَمْدًا وَتُسْنَاهَا مَنَافِعَ مِنْهَا
لَا مَنَافِعَ وَتُسْنَاهَا مَنَافِعَ مِنْهَا

لَا تَقْرَأُ الْقُرْآنَ وَلَا تَسْمَعُ
نُفْعًا مِنْ قَوْلِهَا وَلَا مَنَافِعَ مِنْهَا

Severus denique Antiochiæ Patriarcha in Homilia de Trisagio, quæ inter Epithonias centesima vigesima quinta est, affirmat, eum quidem hymnum non adeo antiquum in Ecclesia fuisse; additionem verò illam, *qui crucifixus es pro nobis*, post Nestorianum errorem factam sub Petro Fullone Patriarcha Antiochiæ: quod & Chalcedonenses ipsi (inquit Bar-Salibæus) admittunt. Fullonem verò ejusque affectas Monophysitas ab errore Theopaschitarum liberat hic Bar-Salibæus, quia Trisagium hymnum asserit ab Orientalibus ad solum Filium incarnatum, non ad totam Trinitatem referri. Eadem de Fullone censuit Eminentissimus Norisius lib. de uno ex Trinitate carne passo, & Henr. Valesius observat. Eccles. ad Evagrium lib. 1. cap. 5.

Quinto capite agit de lectione Caput 5.

Scripturarum ex veteri testamento, quibus subjunguntur lectiones ex Actibus & Epistolis Canonicis, ex Epistolis Pauli, & postremo loco Evangelium: de processione, quæ fit in Ecclesia ante Evangelii lectionem: & de tribus ordinibus hominum, qui de Ecclesia exire jubebantur post Evangelium; nimirum Catechumenis, Energumenis, & Pœnitentibus.

Sextum caput de quantitate, & qualitate Hostiæ: de vino aqua misto: de situ calicis & patenæ super Altare: de Sacerdote offerente: de oratione, quæ Proëmio & Ordine constat, & de thuris in Ecclesia suffumigandi ratione.

Hostiarum numerum, præterquam si duæ sint, imparem esse debere volunt Jacobitæ, quorum consuetudinem probat Bar-Salibæus: De Hostiarum numero.

سُبُّا حَمْدًا وَتُسْنَاهَا مَنَافِعَ مِنْهَا
لَا مَنَافِعَ وَتُسْنَاهَا مَنَافِعَ مِنْهَا

وَلَا تَقْرَأُ الْقُرْآنَ وَلَا تَسْمَعُ

وَالْأَحَدُ : لَوْنٌ لَوْنٌ هَذَا هَذَا
لَحْدٌ جَسَدٌ قَدْ قَذَلَ وَنَسَبَ الْكَلِمَاتُ
هَذَا نَسَبًا سَبْ حَذَا هَذَا هَذَا هَذَا
لَحْدًا لَوْنٌ هَذَا قَدْ هَذَا هَذَا هَذَا
قَدْ هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا
هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا
هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا :

Unam autem Hostiam, hoc est, unum panem signatum attollit Sacerdos, ut ostendat, unum esse Verbum incarnatum. Duos item panes offert ad Altare, ut doceat unum ex divinitate, & humanitate Filium & Christum à nobis agnosci. Tres verò, hoc est, impares offert deinceps, quot vult, modo impares sint, ut significet, unam esse Trinitatis naturam, & personas tres.

حَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا
هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا
هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا :

Impares tamen sint, ut diximus, non pares, præterquam si due fuerint. Eandem observationem de numero & quantitate Hostiarum Maronitis objecit Thomas Biatensis in libro de conversione omnium gentium procuranda lib. 7. cap. 6. pag. 499. ejusque vestigium in libro, quem *Directorium* vocant, se deprehendisse testatur P. Elianus Soc. Jesu, cujus conjecturam falsam esse ostendit clar. Stephanus Edenensis in Vindiciis Nationis Maronitarum Apologia 6. cap. 2.

Ad Jacobitas verò quod spectat, etsi ritum suum de impare hostiarum numero velut antiquissimum ii prædicent, novitatis tamen hac in observatione arguuntur à Joanne ejusdem sectæ Episcopo Telenfi sexti sæculi Scriptore, cujus supra memini pag. 53. Hic enim apud Daniele Syrum in Nomocanone cap. 3. sect. 1.

fic habet. وعدد البرشان غير مضمون بالروح والفرد بل يجوز تقديم الزوج والفرد كما هو

منقول عن الرمل الظاهر في كتاب اقليدس :

Numerus hostiarum indefinitus est, five par, seu impar: pares enim, & impares offerre licet, uti de sanctis Apostolis traditur in libro Clementis. Quæ clarissima Joannis verba David quidam Emisenus annotat. In prædictum Danielis locum sic obscurare conatur. ذكر الملقان الكبير.

ابن الصليبي في تفسير امرار القدام انه لا يجوز تقديم الأزواج سوى زوج واحد وكذلك هذه عادة جارية في ماير البلاد من مدة مديدة ولم يضطر احد الى اكثر ام اقل من حديث الشيخ الكبير لكن اذا لم نستغف حديث هذا ما معنا يجد ان نقبله على انه هو ايضا قال عن زوج واحد :

Nota Davidis. Ait doctor magnus Barsalibæus in expositione mysteriorum Liturgiæ, non licere offerre pares, præter binarium: atque hæc consuetudo ab immemorabili ubique locorum obtinuit: nec contrarium suadere debent hujus magni Senis (Danielis) verba, plures scilicet aut pauciores (quam Barsalibæus definivit) Hostias offerendas esse: nam ut quod hic ab eo refertur, excusationem aliquam mereatur, ita intelligi debet, quasi etiam ipse non de quocumque pari, sed de solo binario loquutus fuerit. Verum Daniele non de solo binario, sed de quocumque pari seu impari numero loquutum fuisse, præterquam quod ex ejus verbis clarissime colligitur, manifestius adhuc fit ex Gregorio Bar-hebræo in Nomocanone de Eucharistia cap. 1. sect. 1. apud cl. Edenensem loc. supra cit.

عن عدد البرشان الذي يتقدم لم نجد شيئا غير المذكور في الكتاب الاول لقلبيدوس هكذا نقس في يوم السبت ثلاثة فقط لكمال النالوت ولتكميل الاناجيل نقرب اربع خبرات يوم الأحد :

De numero (inquit) Hostiarum, quæ offerendæ sunt, nihil habemus, nisi quod in libro primo Clementis ita declaratur: In die Sabbati tres tantum consecramus ad perfectum numerum Trinitatis: & panes quatuor in die Dominica juxta numerum completum Evan-

Evangeliorum. Idem ante Bar-hebræum de indefinito hostiarum numero observaverat Rabulas Edessa Episcopus, cujus ex Georgio Abbate in Nomocanone fol. 133. hæc verba profert sæpe laudatus Edenensis.

لا يهاجر احد من الكهنة ان يرفع على الدرع
قربان زايد من حاجة الشعب. (الومراج الخمر
والما. يكون لكل واحد جومرة واحدة وبهما يمسح
من الكاس جرعة واحدة كما اسلم ذلك ربنا
الى تلاميذه لغفرة الخطايا) —————

Non audeat quisquam ex Sacerdotibus inferre super altare oblationem suam pro populi exigentiam, aut missionem vini & aquæ: sed adsit pro quolibet una particula, & ex calice haustus unus, quemadmodum Dominus noster discipulis suis tradidit in remissionem peccatorum.

De Azyzo &
Fermentato.

Azymum panem, Schismaticorum furore actus rejicit, Fermentatum commendans, eumque sale & oleo mistum. Audi fuit ejus ratiunculas. De Azyzo, & Fermentato:

مَدَّيْ لَفْطَا لَا لَسْفَا سَفْطَا
مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا
وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ لَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا
وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا
وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا
وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا
وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا
وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا
وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا
وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا
وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا

Quare in pane fermentato consecramus, non in azyzo, ut insipientes Armeni faciunt? Respondemus: quia nomen Panis ex fermento, seu vita deducitur; nomen vero azyzi ex morte, seu ex farina & aqua dumtaxat: & quotiescumque Scriptura de Pane loquitur, fermentatum, non azyzum significat. Quam detorta nominum

derivatio! Panis Syriacè **لَسْفَا**
lahmo, & **لَحْم** *lehem* dicitur: Azy-

mus **فَقْمِيْ** *Phatiro*: Fermentatus

سَفْطَا *Hamibo*: Vita **سَفْطَا** *Haje*, &

سَفْطَا *Hajuto*, mors **مَدَّيْ** *Mauto*,

& **مَدَّيْ** *Mituto*. Quid ergo com-

mune habet fermentatum cum *vita*, & cum nomine *lehem*? aut quid azyzum cum morte, vel cum nomine

مَدَّيْ *Kambo*, quod *farinam* signi-

ficat, & cum nomine **مَدَّيْ** *Majo*,

quod *aquam*? Demum quod ait, Scripturam nomine panis semper fermentatum intelligere, falsum ostenditur ex Evangelio Lucae Syris cap. 81. Latinis cap. 24. vers. 30.

وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا
وَدَحْبِيْ / وَدَحْبِيْ مَدَّيْ لَفْطَا مَدَّيْ لَفْطَا

Et factum est, dum recumberet cum eis, accepit PANEM, & benedixit ac fregit, & porrexit eis. Nam Panis ille, quem fregit Jesus deditque duobus Discipulis in Emmaus urbe, fermentatus esse nequibat, quum tertius, aut saltem ex mente eorum, qui sabbato illud Pascha à Judæis celebratum fuisse contendunt, secundus esset Azymorum dies, quo fermentatum panem domi habere Judæis minimè licebat: & tamen *Panis* in Evangelio absolute dicitur. Quidquod Syros in Mesopotamia olim azyzis usos fuisse, ex Dionysii Chronico observavi in priori tom. pag. 409. & Jacobitis ipsos ante S. Joannis Damasceni tempora in azyzis quoque Liturgiam celebrare consuevisse, ex eodem Damasceno tom. 1. pag. 647. notat cl. Fabricius in Bibliograph. cap. 11. num. 26. pag. 403.

De sale & oleo, quæ à Jacobitis pani Eucharistico admiscerentur.

De sale, & oleo.

مَدَّيْ لَفْطَا وَاَزَا مَدَّيْ لَفْطَا
مَدَّيْ لَفْطَا وَاَزَا مَدَّيْ لَفْطَا وَاَزَا
مَدَّيْ لَفْطَا وَاَزَا مَدَّيْ لَفْطَا وَاَزَا
مَدَّيْ لَفْطَا وَاَزَا مَدَّيْ لَفْطَا وَاَزَا

non ea ratione, quia genuum flexionem improbemus: si enim fieri posset, singulis horis coram Domino genua flecteremus: sed quia sic in Liturgia flexio genuum interdicitur, ut in Dominico die: genuflexio enim casum nostrum significat; Liturgia autem resurrectionem. Item quia, ut coram Domino capita nostra inclinemus, scriptum est, non, ut coram Domino flectamus genu.

Cap. 10.

Decimum caput, de iis, quæ à velo resecto usque ad Hymnum Angelicum fiunt: nimirum de benedictione, qua Sacerdos populo benedicit, inquit: *Charitas Dei Patris* &c. & de iis, quæ ad Præfationem hymni Angelici præmittuntur, hoc est, *sursum corda* &c. Ubi tria observat Bar-Salibæus: Primum non debere dici *Amen* ad singulas personas Sanctæ Trinitatis, quum dicitur,

Charitas Dei Patris. لا اؤفد احوفا

ويفضيه احوفا وشعلا ولا احوفا احوفا

منا ولا احوفا / احوفا / احوفا / احوفا / احوفا

احوفا وبادنه احوفا منا / احوفا / احوفا

Non debet Sacerdos interrumpere illud, *Charitas Dei Patris*, & dare locum populo, ut dicat ad unamquamque invocationem, *Amen*. Hoc igitur dumtaxat reprehendit Bar-Salibæus, quod ter *Amen* dicatur, non quod semel in fine illius benedictionis, ut perperam intellexit Renaudotius to. 2. p. 78. Alterum, nonnullos imperitos Sacerdotes in ea benedictione ad Filii nomen hæc adjicere,

احوفا وفسبنا احوفا ولا

منا ولا وفسبنا احوفا منا

Gratia Unigeniti Filii, Dei magni & servatoris nostri Jesu Christi: quam additionem reprehendens, auctoritate Jacobi Edesseni & Mosis Barcephæ sic legendum monet:

منا ولا / احوفا / احوفا / احوفا / احوفا

احوفا / احوفا / احوفا / احوفا / احوفا

احوفا / احوفا / احوفا / احوفا / احوفا

وؤمنا قوبمنا احوفا احوفا احوفا

Charitas Dei Patris, & gratia Unigeniti Filii, & participatio & illapsus Spiritus Sancti sit vobiscum omnibus. Demum eodem Bar-Cepha teste arguit eos, qui ad ea Sacerdotis verba,

احوفا احوفا احوفا احوفا

Sursum sint corda nostra, respondent,

احوفا احوفا احوفا احوفا

Habemus ad Dominum, vel احوفا

Sumus ad Dominum; احوفا احوفا

sed dicendum contendit, احوفا احوفا

Sunt ad Dominum. احوفا احوفا

Undecimum caput, de Præfatione ad Sanctus: de Hymno Angelico: & de Secreta, quæ ei subjungitur.

Cap. 11.

A Præfatione asserit verum & strictum esse Liturgiæ principium:

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

ويفضيه احوفا / احوفا / احوفا / احوفا / احوفا

ويفضيه احوفا / احوفا / احوفا / احوفا / احوفا

ويفضيه احوفا / احوفا / احوفا / احوفا / احوفا

In hoc capite, quod præ manibus habemus, initium Oblationis esse docemur ab iis verbis, *Quem laudant cæli cælorum* &c.

Secretam, quæ Hymnum Angelicum sequitur, cujusque initium,

قوبمنا احوفا احوفا احوفا

Sanctus es Pater, à nonnullis depravatam fuisse observat, & genuinam lectionem restituit in hæc verba:

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

احوفا احوفا احوفا احوفا احوفا

inavit; ipsa hodie in panem Altari superimpositum descendit, eumque sanctificat, & facit Corpus Verbi Dei. Quum autem ipse suum id Corpus appellet, equis pro certo id non habeat, aut in dubium vocet? Duplici siquidem nos oculo præditos esse oportet, animæ scilicet & corporis, ita ut dum panem altari superimpositum per Sacerdotem oculo corporis intuemur, eum panem oculo animæ contemplemur, qui verè est caro animæ & mente prædita Verbi Dei, quam ex Virgine sibi univit, quemadmodum & ipse dixit, Hoc est Corpus meum. Similiter de vino, quod suum sanguinem appellavit, nos intelligere & credere oportet.

Eadem de Eucharistia Syri omnes cum orthodoxi, tum hæretici quorum sententias suo loco retuli. Fautentur hi disertis verbis conversionem panis in corpus Christi, & vini in sanguinem: & quidem de illo corpore & sanguine loquuntur, quæ Verbum ex Virgine assumpsit, ut ostendit Ecchellensis Not. in Hebed. à pag. 144. & Naironus in Evopl. à pag. 134.

**Error Barfali-
bæi circa Eu-
charistiam.**

At Barsalibæus licet eandem doctrinam hic & alibi sæpè propugnet, sui tamen immemor Præfat. in Matth. cap. 27. Cod. Syr. Clement. Vat. 16. fol. 29. novam & Syris inauditam de Eucharistia opinionem comminiscitur: hypostaticam scilicet panis & vini Eucharistici cum Christo unionem. Et quidem scio nonnullos à Catholicis exstitisse, qui circa Eucharistiæ sacramentum in hunc gravissimum errorem impegere, ut dicerent, non esse in Eucharistia verum ac reale corpus Christi, sed panem solum & vinum, Verbo hypostaticè unita. Sic docuit Anastasius Synaita, ut viri docti observarunt. Sic etiam de Ruperto Abbate scribit Eminentissimus Bellarminus in libr. de Scriptor. Eccles. licet eum ab hoc errore defendere conetur Gabriel Gerberonius, & Natalis ab Alexandro sæcul. XI. & XII. Par. 1. pag. 491. Verùm qui hoc apud Syros docuerit,

præter Barfalibæum, & anonymum
quendam Syrum, cujus verba mox
referam, neminem hucusque legi.
Barfalibæi verba loc. cit. hæc sunt.

[illegible]

Cur nobis corpus & sanguinem dedit?
Quemadmodum ignis ferro unitus,
virtutem ei tribuit illuminandi &
comburendi suæ similem; ita & Chri-
stus quum panem & vinum in sanctas
manus suas accepit, corpus ea & san-
guinem suum verè effecit, iisque vir-
tutem & sanctitatem operationemque
dedit, ut quum eadem accipimus, mor-
tem à nobis auferant, & vitam nobis
immortalem largiantur. Et sicuti fer-
mentum totam ad se massam trahit;
sic & sancta sacramenta ad immorta-
litatem nos trahunt. Ut denique car-
nem, cui Deus unitus fuit, deificavit,
Deumque eam fecit non quidem natu-
ra, sed operatione: ita & corpus, quod
manducamus, dicitur, esque illud,
quod

ne, cujus verba ibi describam. Eiusdem erroris prolixam ineptamque expositionem tradit anonymus Syrus ad calcem Codicis Bezae Cantabrigiae 1. his verbis.

عَزَّوَجَلَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ۝

Tractatus de unione Corporis Christi.

قِيَا حَمَ نَعْمَا حَمْنَه وَحْنَعْلَا .
 قِيَا وَح نَعْمَا مَدْلَا حُنَا
 وَبُومَا وَبُومَه مَدَم وَبُومَسَا . قِيَا
 وَح وَنَا وَبُومَ لَسْمَلَا وَوَمَن سَمْنَا
 قِيَا وَه هُنَا وَبُومَ حُنَمَرَا
 وَح حُنَمَلَا لَا حُسُومَا سَمَلَا وَبُومَ
 لَلَا . لَمَقْلَا وَبُومَا لَا نَبَا مَن
 مَعْمَلَا حَنَا وَه هُنَمَا وَبَلَا لُحَلَا :
 وَنَا لَسْمَلَا لَا مُلَبَمَ مَن حَمَه لَلَا
 وَبُومَا وَه هُنَمَا وَبُومَا . حُنَمَلَا
 مُبَمَ لُومَا لَسْمَلَا سَمَمَلَا :
 وَبُومَا حَمَا وَه وَبُومَا لُومَا
 قِيَا حَمَ قِيَا وَه هُنَمَا لُومَا
 لَلَا هُنَمَا . وَبَلَمَلَا مَن وَبُومَا
 حَسَا لَلَا حَانَمَا : وَه وَه مَن
 وَه . لَا وَه سُبُومَا لُومَا
 لَحَمَلَا لُومَا مَن حَمَلَا حُسُومَا :
 حُنَمَلَا مَن لَا لَسْمَلَا قِيَا لُومَا
 قِيَا لَلَا . مُبَمَ حُسُومَا
 لَسْمَلَا قِيَا وَبُومَا لَلَا .
 حُسُومَا مَدْلَا حَمَا وَبُومَا
 مَدْلَا . سَبُ حُنَمَلَا وَبُومَا
 حُسُومَا مَكَا حُنَمَلَا . سَبُ حُنَمَلَا
 وَبُومَا وَبُومَلَا حُسُومَا مَكَا
 حَمَلَا حَمَلَا مَدْمَلَا . وَه وَه
 وَبُومَا

Cujus rei testis est S. Ephrām, qui ait: etiam mater ejus in nomine ejus baptizata est, & absconditam majestatem ejus ex aqua induit, quam olim conceperat. Genuit eum, & ipsam Baptismus regeneravit. Genuit, & genita fuit. Corpus, quod ille ex ea assumpserat, ipsa in Pane oblationis reassumpsit. Quumque illa corpus genuisset, pharmaco vitæ, quod in pane ejus est, vivificata fuit. Nimirum ut corpus à natura carnis haudquaquam differt, sic & panem corpus esse credimus. Et quemadmodum ait Dominus, *ego & Pater unum sumus*: sic & id quod dixit, dum panem accepit, *hoc est corpus meum*. Similiter intelligendum illud, *qui vidit me, vidit & Patrem*. Eodemque pacto, dum corpus ex pane videmus, nos eum videre credimus, qui cruci affixus est. Et sicuti humanum sibi corpus univit, illudque post resurrectionem deificavit, quin tamen naturam suam mutaret, ut nimirum per ipsum possemus Patrem videre: sic ipse semetipsum Hostiæ immiscet, facitque eam corpus divino & mystico modo, quin naturam panis convertat, ut pura eum conscientia manducare possimus & vitam animabus nostris comparare. Ut demum dixit, *nemo potest Patrem videre, nisi per me*; sic, ut ita dicam, nemo potest corpus meum manducare, nisi per panem oblationis.

وَقَدْ وَكَلْنَا شَرًا : لِأَخِي شَارًا . هَذَا قَوْلُهُ مَعْنَى وَقَدْ كَسَفَ حُجُوبَهُ
وَأَرْجَى لِحُجُوبِ سَمْعِهِ . هَذَا قَوْلُهُ بِسَبَبِ كَلَمَةِ قَوْلِهِ : إِنَّمَا هَذَا إِلَهٌ
مِثْلُهُ هَلَا تَهْتَكُكَ مَعَ قُوَّتِهِ إِنَّمَا وَتَهْتَكُ سَبَبَ وَدَمِ تَسْمِيَةِ هَذَا لِأَخِي :
هَذَا قَوْلُهُ مَعْنَى هُوَ كَلَمَ حَقِّهِ هَذَا مَخْذُومٌ كَلَمَ قَوْلِهِ : قَائِمًا بِالْإِلَهِيَّةِ
هَذَا الْقَائِمُ دُونَ لَا تَهْتَكُكَ كَلَمَتُهُ وَتَهْتَكُ إِنَّمَا وَتَهْتَكُ وَتَهْتَكُ
تَأْكِلُهُ وَتَهْتَكُ سَبَبًا حَقِّقًا . هَذَا مَعْنَى وَتَهْتَكُ وَلَا تُفْعَلُ مَعْنَى
يُنَادِي لِأَخِي لَا تَفْعَلْ : هَذَا قَوْلُهُ لِمَنْ يَرَى وَتَهْتَكُ :
لَا تُفْعَلُ مَعْنَى لَا تَفْعَلْ قَوْلُهُ لَا تَهْتَكُ مَعْنَى
وَقَدْ وَكَلْنَا .

Quibus verbis, ut quod de unionem & natura ineptè dicitur omittam, ratio hujus sacrosancti mysterii, fidesque Ecclesiae universae, quae veram ac realem panis & vini in corpus & sanguinem Christi conversionem semper credidit & docuit, inanibus hisce ratiunculis omnino destruitur: & quidem contra mentem Syrorum omnium tam Catholicorum, quam Jacobitarum; imò Barsalibæi ipsius, qui duo supra asseruerat à pag. 190. nimirum, quod *panis & vinum convertantur in corpus & sanguinem Christi*, & quod *Corpus illud & sanguis ex Virgine sint*; ipso docente Christo, qui non corpus suum utcumque, sed quod pro vobis, inquit, tradetur, hoc est, quod cruci affigetur, Eucharistiam nuncupavit: in crucem autem non panis, sed Christi corpus, quod ex Virgine natum fuerat, sublatum est. Corpus igitur Christi, non panis in Eucharistia manducatur, ut doctè scribit S. Jacobus Sarugensis serm. de passione Domini Cod. Syr. Vatic. 7. in

hæc verba: *قَدْ كُنَّا لَكُمْ خُبْرًا أَنَّ*
قَدْ كُنَّا لَكُمْ خُبْرًا أَنَّ
قَدْ كُنَّا لَكُمْ خُبْرًا أَنَّ
Ab eo momento, quo panem apprehendit, illumque corpus suum dixit, jam non panis, sed corpus ejus fuit, illudque Apostoli comedentes, mirabantur.

Cap. 14.

De Invocatione Spiritus Sancti in Liturgia.

Decimum quartum caput, de commemoratione divinæ æconomie, quum dicitur, *memoriam igitur Domine agimus mortis tuæ* &c. & de Invocatione Spiritus Sancti.

Ut Spiritus Sanctus in Cænaculum super Apostolos illapsus, multiformi quidem eos linguarum genere instruxit, unius tamen ejusdemque voluntatis effecit; sic Diaboli invidia per occasionem Spiritus Sancti in sacra Liturgia invocandi, non modò Christianas nationes ab invicem separavit, sed insignes etiam ex unaquaque gente scriptores in diversas sententias scidit. Recentiores Jacobitæ, postquam ad illos quæ-

stionis rumor pervenit, quæ adversus Græcos ante & post Florentinum Concilium agitari cæpit de *verborum Christi efficacia* & de *Invocatione Spiritus Sancti*, ipsi etiam eodem errore imbuti, momentum consecrationis non ad Christi verba, sed ad solam Spiritus Sancti Invocationem referre cæperunt, ut factum etiam est in aliis de sanctorum beatitudine, & impiorum damnatione, deque Purgatorio & Romani Pontificis primatu, atque azymo & fermentato, cæterisque hujusmodi controversiis, quæ à Græcis ad reliquos schismaticos aut hæreticos Orientales derivatæ sunt. Qui verò ante exortas illas quæstiones scripsere, in duas classes eos divido: nam si Evangelia tantum commentati sunt, aut aliud opus edidit, in quo de Eucharistia sermo occurreret, veram quidem ac realem Corporis Christi præsentiam disertè ab iis propugnari video; de momento verò consecrationis nihil omnino definiri: Si verò sacram Liturgiam exponendam susceperet, de præsentia etiam corporis Christi eos utrobique agere observo, idest, tam in verborum Christi expositione, quam ubi de Spiritus Sancti Invocatione sermo fit; sed de momento consecrationis adedè obscurè loqui, ut vel prioribus posteriora non respondeant, vel consecratoriam vim utrobique agnoscere videantur. Si enim commentaria eorum post Christi verba tantum legeris, dices illos momentum consecrationis ibi definire: adedè clarè de verborum illorum effectu loquuntur, ut supra in Barsalibæo vidimus. Si verò paululum progrediaris & expositionem eorundem in Spiritus Sancti Invocationem evolves, rursus deprehendes, tantam ab illis efficaciam Invocationi tribui, perinde ac si consecrationem fieri per ipsam sentiant. Sic idem Barsalibæus de eadem Invocatione, cujus verba, etsi paulò prolixiora, quam hic locus ferat, describere tamen haud inutile duxi, ut quænam fuerit hac de re ejus mens pateat,

Sanctus descendit? Respondemus: ideo, quia sicut in uterum Mariæ descendit, juxta illud Angeli, Spiritus Sanctus superveniet in te &c. sumptamque ex Virgine carnem corpus Verbi Dei effecit: ita super panem, & vinum, quæ Altari superimposita sunt, descendit, eaque corpus & sanguinem Verbi Dei, quæ ex Virgine sunt, facit. Item dicimus: sicuti ad Virginem Mariam quod spectat, Pater quidem voluit, ut Filius incarnaretur; Filius verò in uterum Virginis descendit, & ex ea incarnatus est; Spiritus autem Sanctus descendit etiam in eam, ut Filio corpus ex ea formaret: sic & hic in Altari, Pater vult, ut Filius panis & vini personaliter uniat. Atque hac de causa cum timore Sacerdos deprecatur, tacitoque cordis suspirio ad Deum Patrem clamat, ab eoque tamquam ab æterna Filii & Spiritus causa, ex quo omne donum bonum descendit, poscit, ut Spiritum suum Sanctum super se, & super universum populum fidelem pone se stantem, & super sacramenta Altari superimposita mittat. Et quoniam plures sunt Spiritus, designat ipsum Spiritum Sanctum, inquit: Spiritum tuum Sanctum, Donatum, & vivificantem: eum, nimirum, Spiritum, qui Dominus est, vitamque omnibus ratione præditis, & Angelis, & cunctis viventibus tribuit. Synthronum: hoc est, Patri Filioque substantia & Deitate æqualem, eorumque instar æternum, ac Regem. Deinde alias profert proprietates ac similitudines, ut, qui loquutus est in Lege, & Prophetis &c. Item Hostia illapsam Spiritus Sancti accipit, ut etiam Filius, tamquam primitiæ nostræ, eundem in carne in fluvio Jordane accepit. Rursus deprecatur, ut super corpus & sanguinem Spiritus Sanctus mittatur, sicut in Virginem tunc descendit. Item per invocationem Spiritus Sancti mystice significat, Angelum Gabrielem juxta Virginem stetisse, eique de sancto conceptu annunciasse. Item per invocationem Spiritus Sancti intelligitur mystica & incomprehensibilis illa unio, qua cum sanctificante ac omni-

potente virtute communionem habemus animo à sensibus & à materia libero. Tum dicit Sacerdos: Exaudi me Domine & miserere mei. Moses Barcephæ ait: Sacerdos dicit Kyrie eleison, hoc est, Domine miserere, quia per fidem sensit, Spiritum Sanctum descendisse, & Sacramenta perfecisse, atque consummasse; ideo clamore valido ad Patrem exclamat: Domine miserere mei: nam Kyrie eleison significat Domine miserere. In Occidente verò, & secundum novam traditionem, quæ hodie obtinet, Sacerdos, ut supra diximus, Syriaco sermone dicit, Exaudi me Domine & miserere mei: Extollit nimirum vocem, ita ut populus quoque similiter dicat. Tunc populus ter dicit, Kyrie eleison: quod ter pronunciando, perseverantiam in oratione significat. Fuere etiam imperiti quidam Sacerdotes, qui frontem hoc loco manu percuterent, quasi ipsos rerum gestarum pæniteret: quod Moses Barcephæ incongruè prorsus fieri affirmat, quia dona Sancti Spiritus tacite, non cum strepitu dantur. Tranquillè etiam & placidè, non cum strepitu & tumultu descendit Verbum Deus in Mariam, & ex ea incarnatus est: Sic placidè hic quoque descendit, & panis vinoque, quæ super Altare imposita sunt, personaliter unitur. Rursus, quia non accepimus spiritum servitutis, ut conturbemur, sicut Israël, quam in eos dona immitterentur; nam ii figuram servorum gerebant: sed accepimus spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus, Abba, Abba, ut inquit Apostolus: hoc est, Pater, Pater: Filii ergo sumus, atque aded perturbari non debemus. Ut illabens, faciat panem &c. idest, ut ille Spiritus Sanctus illabatur, quem rogavi Patrem, ut mitteret. Populus dicit, Amen: idest fiat, ut dixisti. Postquam autem Sacerdos Spiritum Sanctum inclinatus invocavit, erigit se, inquit: Ut illabens &c. & tunc Hostiam ter cruce signat, ter quoque calicem: ut significet, ipsum Deum Verbum ex Patris voluntate descendere, & illabi in mysteria, eaque per
Spi-

Spiritum Sanctum perficere : panem quidem , ut sit corpus ; mistum verò , quod in calice est , ut sanguinem faciat . Item per triplicem illam crucis obfignationem super corpus & sanguinem , significatur illud , Spiritus Sanctus superveniet in te , & virtus Altissimi illabetur super te . Nam quod Verbum in Hostia inhabitet , postquam consecrata est , illud representat , quod postquam Virgo per Spiritum Sanctum sanctificata fuit , habitavit in ea Deus Verbum . Item quod per voluntatem Patris sui & per Spiritus Sancti illapsus panem quidem corpus perficiat & vinum sanguinem suum , illud designat , quod per voluntatem Patris sui & per Spiritum suum Sanctum absque mutatione ex Virgine homo factus est . Demùm quod ex corpore , pane , & virtute Patris unum corpus cœleste efficitur , mysticè significat , quod ex divinitate & humanitate una est natura incarnata & persona composita : nam hæc mystica unio , naturalem ac personalem Verbi cum sua carne unionem designat .

Barfalibæi incohærentia .

Hucusque Barfalibæus , secum ipse pugnans . Nam scripserat suprâ , prolatis à Sacerdote Christi verbis panem & vinum in corpus & sanguinem converti : *Post hæc profert verba illa , quæ Dominus noster in cœnaculo protulit , quum Sacramentum perfecit , ut per hæc ostendat , ipsum quoque nunc esse , qui superimpositas Altari species consecrat voluntate Patris sui & operatione Spiritus , per Sacerdotem qui cruces format & verba pronunciat .* Asserit hîc , Spiritum Sanctum super oblata descendere , ut panem quidem faciat corpus Christi , vinum verò in sanguinem convertat : *Hoc loco de Spiritu Sancti invocatione inquirendum , cur hic Spiritus Sanctus super panem & vinum descendit ?* R. Respondemus , ideo , quia sicut in uterum Mariæ descendit sumptamque ex Virgine carnem corpus Verbi Dei effecit : ita super panem & vinum , quæ Altari superimposita sunt , descendit , eaque corpus & sanguinem Verbi Dei , quæ ex Virgine sunt , facit . Eadem

infra inculcat iis verbis : *& tunc* (hoc est , quum dicit Invocationem) *Hostiam ter cruce signat , ter quoque calicem , ut significet , ipsum Deum Verbum ex Patris voluntate descendere & illabi in mysteria , eaque per Spiritum Sanctum perficere ; panem quidem , ut sit corpus ; mistum verò , quod in calice est , ut sanguinem faciat .*

Hanc Barfalibæi incohærentiam observavit Renaudotius to.2. Liturg. Orient. pag. 91. sed nodum intercidit , non solvit , quum ait : *Vidimus , quæ illius opinio foret de Dominicorum verborum efficacia : neque existimandum est , illum in eodem opere contraria scripsisse : talia enim videbuntur ea , quæ mox retulimus , in quibus de Invocationis effectu tam magnificè loquitur , si à præoccupatis hominibus ad Besarionis & Arcudii trutinam expendantur .* Mihi certum est , hæreticos ferè omnes inconstantia vitio laborasse , ut de Monophysitarum præsertim antesignanis Petro Fullo- ne & Severo Scriptores Ecclesiastici observarunt , quos ostendunt nunc Chalcedonensem Synodum admisisse , nunc rejecisse , temporis & Principum obsequio sese accommodantes , ut etiam ab antiquioribus & recentioribus hæreticis sæpè factitatum videmus . Idem de Barfalibæo dicendum , quem sicuti ostendi circa Eucharistiam sibi in eodem opere repugnasse , quum nunc dixerit panem & vinum in corpus & sanguinem Christi converti , nunc Verbum pani & vino hypostaticè uniri : ita eundem secum pugnare non dubito , quum Invocationi Spiritus Sancti consecratoriam virtutem tribuat . Id enim , quod orthodoxo planè sensu de Eucharistia juxta primævam Syrorum fidem suprâ tradiderat , mox dolo malo , vel privato saltem errore vitiauit . Sicut autem mendacio veritas , sic hæresi catholica fides prior est . Quum de rebus agitur ad Sacramenta vel ad Deum spectantibus , hæretici solent synceram primum doctrinam , quæ ab Apostolis ad ipsos devenit , literis consignare :
de-

deinde quod novitatem aut hæresim sapit, tamquam expositionis causa, adicere. Hoc maxime in divinis officiis, & sacra Liturgia videre est, quæ ante obortas hæreses communia quidem Catholicis & hæreticis fuere, sed postea ab utrisque interpolata: additis nimirum quibusdam vocibus, quibus aut catholica veritas, aut hæretica pravitas confirmaretur. Sic Jacobitæ in Ordine Missæ Orationem fractionis Hostiæ à Barfalibæo compositam usurparunt, in qua una Christi natura asseritur: Maronitæ contra in quibusdam hymnis, qui ante Epistolam in Ecclesia leguntur, duas naturas duasque voluntates confitentur, utque se à Schismaticis longius teneant, in Symbolo particulam *Filioque* ex Romanæ Ecclesiæ more addiderunt. Eodem planè modo crediderim, à Barfalibæo antiquissimum Syrorum ritum de Invocatione Spiritus Sancti malè intellectum fuisse, quasi tunc consecratio fieret, sicut & avitam de Eucharistia traditionem male exposuit, quasi Christus pani & vino hypostatice uniretur. At inquires, idem suprâ docuerat, consecrationem per verba Christi fieri, & panem vinumque in corpus Christi transmutari. Non inficior: hæc nimirum scintilla est catholica & antiquissimæ fidei, quæ in Jacobitis remansit, & quam Barfalibæus vel invitus expressit: verum continere se homo hæreticus non potuit, quin statim privatum suum errorem proderet, quo credebatur invocationem Spiritus Sancti alia ratione explicari non posse, quàm dicendo, iis verbis consecrationem fieri. Quidquid aliud ad excusandum Barfalibæum dicatur, magnam vim patitur.

Nolim tamen ex dictis inferri, reliquos Syros ejusdem cum Barfalibæo circa Eucharistiam & circa Spiritus Sancti invocationem persuasionis esse. Nam circa Eucharistiam quidem, hoc est, realem veri corporis Christi in ea præsentia, vidimus suprâ, quæ fuerit mens Ephræmi, Isâaci, Ma-

ruthæ, Sarugensis, Philoxeni, aliorumque. De Invocatione verò Spiritus Sancti, licet nullum ejus controversiæ appareat ante Græcorum schisma vestigium, siqui tamen Syrorum antiquorum loquuti sunt, ejus non secus meminere, ac in Codicibus Liturgicis repræsentatur, nil ampliùs ei tribuentes, quàm cæteris quæ pro Liturgiæ celebratione ab Ecclesia institutæ sunt, precibus.

Quod ut clarius fiat, quatuor hinc observanda sunt quæ à Syris communiter affirmantur. Primum, Christum per ea verba, *Hoc est corpus meum* &c. Eucharistiam confecisse, idest, panem in corpus suum, & vinum in sanguinem transmutasse. Id passim legitur, sed ubi præsertim de Eucharistia sermo fit, aut Evangelia commentariis illustrantur.

Alterum, per illa eadem verba Sacerdotes etiam consecrare. Quæ tùm antiquiorum, tùm recentiorum sententia est, si sciolos quosdam excipias, qui Græculorum pertinaciam æmulati sunt.

Cur igitur, inquires, verba Christi in quibusdam Syrorum Liturgiis desiderantur? Ut in Liturgia Petri Apostoli, Xysti Papæ, & Dionysii Barfalibæi apud Renaudotium tom. 2. pag. 82. in Liturgia ejus-

dem Petri, quæ incipit **ܐܡܝܢ** *confir-*

ma, Dionysii Barfalibæi **ܐܡܝܢ**

ܐܡܝܢ *charitatem & concordiam,*

& Thomæ Heracleensis **ܐܡܝܢ**

ܐܡܝܢ *Ens æternum*, in Codice

Ecchell. 5. fol. 1. 37. & 94. & in Liturgia Matthæi Pastoris in Codice Nitriensi 2. fol. 260. ? Naironus in Evopl. pag. 164. & ex eo Richardus Simon, putant Jacobitas Invocationi Spiritus Sancti vim totam consecrativam tribuentes expunxisse ab iis Liturgiis verba dominica, quæ ad efficiendam consecrationem minime necessaria esse existimabant. Renaudotius tom. 2. pag. 84. conjicit,

Communis Syrorum sententia circa consecrationem Eucharistiæ.

Verba Domini in quibusdam Syrorum Liturgiis desiderantur.

locum vacuum in iis relictum fuisse, ut minio scriberetur (quamquam hoc in vetustis exemplaribus rarum sit:) aut verba ex religione prætermissa, librariis errandi occasionem obtulisse. Mihi certum est, Liturgias illas non tam certo consilio, quam librariorum culpa corruptas esse: nam si defectus huiusmodi ex alia potius causa, quam vitio amanuensium irrepisset, in omnibus utique earundem Liturgiarum exemplaribus appareret: quod, conferendo invicem liturgicos Codices, falsumprehenditur. Nam Liturgia Petri Apostoli Renaudotio edita pag. 145. cuius initium, *Altissime qui es in secula*, in exemplari quidem, quo Renaudotius usus est, verbis dominicis caret, quæ tamen in Cod. Nitr. 3. fol. 286. disertè exprimuntur. Sic Liturgia Xysti Papæ apud eundem Renaudotium pag. 134. consecratoria verba non habet, quæ tamen exstant in Codice Nitr. 3. fol. 273. in Cod. Ecchell. 5. fol. 32. in Codice Syr. Vatic. 11. & 59. Idem dicendum de Liturgiis Dionysii, Thomæ, Matthæi Pastoris, & altera Petri, in quibus si certo consilio verba Domini prætermissa fuissent, in nullo utique exemplari ea exstarent. Neque ratio ulla adduci potest, cur auctores illarum Liturgiarum potius, quam alii verba Christi omiserint, præsertim si de Barsalibæo sermo sit, qui luculentam eorum verborum expositionem in suo Commentario publicavit. Quid quod defectus huiusmodi habetur in exemplaribus, quæ ante Concilium Florentinum ortamque de Invocatione Spiritus Sancti controversiam scripta sunt, ut de Colbertinis testatur Renaudotius. Itaque putarem, religionis causa, ne arcana verba in vulgus emitterent, librarios illa omisisse, ut Patres ipsi nonnunquam in formis Sacramentorum factitarunt. Vide cl. Schellstratium de Disciplina Arcani.

Tertium, verba Domini, & Invocationem Spiritus Sancti nec duas esse partiales & incompletas consecra-

tionis formas, ex quibus una integra confurgeret, neque perfectas & completas, ita ut unaquæque consecrationem perfectè efficeret. Nam Syri nunquam sic desipuerunt, ut dicerent, panem & vinum in corpus & sanguinem Christi primum prolatis Domini verbis, deinde rursus in Invocatione Spiritus Sancti transmutari; aut consecrationem à verbis Christi incipere, & in Invocatione Spiritus Sancti terminari, seu perfici. Momentanea est hæc admirabilis transubstantiatio, fitque semel in sacrificio Missæ, neque repetitur, aut à duabus, ut vocant, formis dependet, quarum altera ab altera in ritu Syriaco non parum distat, mediis inter utramque prolixis & ad consecrationem minimè pertinentibus orationibus. Siqui aliter senserint, ut Barsalibæus, qui utrobique consecrativam virtutem agnoscit, rejiciendi sunt tamquam Christo injuriosi, cujus verba, per quæ ipsum consecrasset ex Evangelica auctoritate fatentur, sufficere tamen ad consecrationem negant. Quare vanus mihi videtur, & valde periculosus Renaudotii labor, qui tom. 1. à pag. 238. & tom. 2. à pag. 83. excusare conatur recentiores Græcos, Jacobitas, Coptos, & Nestorianos, invocationem Spiritus Sancti pessimè interpretantes: & displicet inprimis, quod eorum sententiam probare videatur, qui consummatam consecrationem tunc intelligunt, quasi ea à verbis Christi inchoata sit, & per invocationem perfecta: nam aliud est, quod facta consecratione possit Ecclesia Spiritum Sanctum invocare, ut descendat super oblata eaque convertat in corpus & sanguinem Christi, sicut etiam in aliis sacramentis postulare solet gratiam sacramentalem, quam iis verbis obtineri certum est: quia nimirum hæc omnia per antecessum intelligi debent, & quia etiam de rebus certis Deus rogari potest: aliud, quod consecratio usque ad illam invocationem non perficiatur. Primum verum

rum est, ut mox ostendam. Alterum à viro catholico sustineri non potest, quum ex Evangeliiis constet, quibus verbis hoc sacramentum confectum, & conficiendum sit. Marcus Ephesius, quem Renaudotius tom. 2. pag. 83. excusat, solo opusculi sui titulo, (*quod scilicet non solum verbis Dominicis Eucharistia confectatur*) condemnandus erat: et si enim qui id affirmat (ut verbis Renaudotii utar,) *verba Christi necessaria esse non negat*; ea tamen sola sufficere negat: qui est error manifestus.

Quartum, licet per invocationem Spiritus Sancti consecratio non fiat, sed per verba Christi facta jam supponatur; eam tamen à Syris sacrosanctam semper habitam fuisse, nec unquam velut inutilem rejectam. Ut id melius intelligatur, exponendus est genuinus Invocationis sensus. Duo ibi Sacerdos postulat: primum, ut Spiritus Sanctus adveniens & illabens, convertat panem & vinum in corpus & sanguinem Christi: alterum, ut perceptionem ejusdem Sacramenti piam fructuosamque efficiat. Ita habent Codices omnes antiquiores: sic & Patres hunc locum interpretati sunt, ut rectè observat Renaudotius tom. 1. à pag. 240. Neque audiendi sunt, qui vim verbis liturgicis facientes ea de solo Sacramentorum effectu, non de consecratione intelligi volunt, quasi sensus sit: *Faciat, ut panis hic, qui est corpus Christi, sit in salutem sumentibus illum. Et vinum hoc, quod est sanguis Christi, proficiat participantibus ex eo.* Speciosa sanè expositio, sed non ad rem. Non hoc dicunt Patres, non Liturgiæ; sed disertè in his postulatur, ut panis fiat corpus Christi, & vinum convertatur in sanguinem: neque movere nos debet auctoritas recentiorum exemplarium, in quibus vetus lectio immutata est, & nova prorsus atque ab auctorum mente diversa substituta.

Si igitur, inquires, consecratio per verba Christi jam facta est, cur invocatio Spiritus Sancti subjungitur,

Tom. II.

in qua petitur, ut consecratio fiat? & quomodo hæc non inutilis erit? Accipe egregiam expositionem, quam tradit Naironus in Evopl. pag. 159. ex Episcopo Ostunenti Scholiis in Constitutiones Apostolicas. *Apud has, inquit, Nationes (hoc est, orientales) præter verba Domini admixtæ etiam habentur orationes, quæ etsi non efficienter, & formaliter, uti loquuntur, ad consecrationem concurrant, respiciuntur tamen ut una eademque actio, sive ante, sive post consecrationem proferantur. Quod enim hoc loco (idest, in Invocatione Spiritus Sancti,) dicitur, ad superiora verba respectum habet, & ad illa referri debet: ut enim, quæ ante consecrationem dicuntur, ad oblationem corporis & sanguinis Christi dirigenda sunt, sic quæ post consecrationem mysticè precatur, & facit Sacerdos, ad unum peractæ consecrationis tempus trahuntur. Sacerdos ante consecrationem tenens manu Patenam, & Calicem, dicit, se offerre Hostiam immaculatam pro peccatis, & calicem salutis, quæ actio respondet oblationi corporis & sanguinis faciendæ, tunc anticipatione quadam Sacerdotis mente atque proposito conceptæ: ita post consecratam Eucharistiam invocatur Spiritus Sanctus illorum munus sanctificator, & peracti operis unicum Patre & Filio effectus, quæ invocatio non est separanda à prima actione, qua Sacerdos verba Domini proferens, panem & vinum consecravit, sed ad eundem actum revocari debet, imò ad idem temporis momentum, quo illa admirabilis conversio facta est. Nam quum omnia simul, atque uno tempore fieri non possint, ordine ac temporis intervallo disponuntur. Quæ verò sermone & tempore dividuntur, cogitatione & intelligentia sunt in unum conjungenda. Hucusque Ostunensis Episcopus apud Naironum. Neque mirum videri debet, quod Ecclesia post consecrationem oret pro consecratione: nam in aliis etiam Sacramentis, ut suprà indicavi, sacramentalem gratiam postulare consuevit,*

Cc

vit,

adversus Armenos, quos pro vivis
haudquaquam preces fundere affir-

mat. *لا ارفع اذنا ولا ارفع يد*

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

Sed statuendum hic est, quod adversus

Armenos docuimus, qui oblationem

pro vivis haudquaquam offerunt &c.

Sic Barsalibæus Armenos calumniatur,

quorum Liturgia precibus pro

vivis & defunctis plena est. Alterum

de commemoratione Regum,

quam ait à quibusdam omitti in

odium Græcorum Imperatorum.

لا ارفع اذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

مذنا ولا ارفع يد

Alio nomine dicitur *حزقيا*

Brudiki, seu ܠܐܘܕܐܘܬܐ Coruzuto, hoc

est, prædicatio: nam prima vox ex

latino sermone derivata, per secundam

explicatur. Ita habent nonnulli

Codices, quales etiam fuere, quos

expressit Romana editio ministerii

Diaconici: atque ita dubitatio Re-

naudotii tollitur, qui tom. 2. p. 110.

de Brodiki, vel Prodiki scribit: Ex

qua lingua in Syriacam migraverit,

difficile dictu est.

Quum Diaconus Catholicam pro-

clamat, Sacerdos frangit Hostiam,

inquiens: ܐܡܝܢ ܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

Credidimus & obtulimus (non, acce-

dimus, ut perperam interpretatur

Renaudotius tom. 2. pag. 108.) obfi-

gnamus, & frangimus &c. Nonnulli

Syrorum hæc verba clara voce pro-

ferunt: alii submissa voce. Primos

inficitia, imo hæreseos Barsalibæus

arguit: ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ

Sextum decimum caput de pro-
clamatione Diaconi: de fractione
Hostiæ: & de crucibus, quas super
eam Sacerdos format.

Proclamationem vocant Syri

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ Catholicam, hoc est,

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ universalem, quia nimi-

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ rum, teste Barsalibæo, *ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ*

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ omnium in ea mentio fit.

debe ac dicere, Panem celestem frangimus &c. quos impugnavit Georgius Patriarcha, & Cyriacus, & Dionysius Patriarcha, & reliqui Doctores, ostendentes, Nestorianam hæresim in his verbis contineri. Hujus erroris Maronitas reos facit Auctor Catechismi Jacobitarum, cujus supra meminimus pag. 67. احاكمكم على غلطة قريه

كفرية وهي صلاة قريه القربان الذي يقولوا فيه
 ܡܠܚܡܬܝܢ ܡܠܚܡܬܝܢ ܡܠܚܡܬܝܢ
 وتمايها . ولرسمتهم القربان وحقهم له باسم
 الاب والابن والروح القدس . لانهم في منسب
 ساير النصارى الافرنج واليونان والارمن والموارنة
 والنساطرة كل شي يرتسم باسم الاب والابن
 والروح القدس وكذلك البعاقبة والقبط والمجيش
 موافقين للطوائف في ذلك ان كل شي يرتسم باسم
 الاب والابن والروح القدس يكمل ويقوم بداته
 ولا يعود يحتاج الى كمال . فرسمكم ايها الاخوة
 الموارنة القربان الذي لكم باسم الاب والابن
 والروح القدس وتصيرونه ابنا كامل فهذه غلطة
 كبيرة وعليكم فيها تكبير من انبا جاورجي
 بطرك الامم الذي ماتت البطارقة الذين على
 الكرامى ونقى هو وحده بالحياة ومو
 الذى نهاكم عن هذا الفعل ولم ترجعوا .

Arguam vos (Maronitas auctor Jacobita alloquitur) de gravissimo & impio errore, qui à vobis in oratione fractionis Hostiae admittitur, quum dicitis Obfirmamus & frangimus &c. & cruce signatis Hostiam in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Nam juxta fidem omnium Christianorum, Latinorum, Graecorum, Armenorum, Maronitarum, & Nestorianorum, cuncta signantur in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Similiter & Jacobitæ, Copti, Æthiopesque aliis in hoc nationibus consentiunt, quod quidquid in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti signatur, perficitur, in seipso subsistit, nec ulteriori indiget perfectione. Maximum igitur errorem admittitis, fratres Maronitæ, qui hostiam quidem vestram in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti obfirmatis, eum tamen perfectum Filium dicitis. Qua de re

vos acriter reprehendit pater Georgius Patriarcha gentium, qui mortuis cunctarum Sedium Patriarchis solus ipse supervixit. Ipse enim rem hujusmodi vobis interdixit; vos autem in errore vestro permansistis. Nugæ meræ. Inprimis, Georgius septuagesimus primus Jacobitarum Patriarcha, de quo Barfalibæus loc. supra cit. & Dionysius in Chronico, perperam appellatur à fanatico Catechismi auctore بطرك الامم Patriarcha gentium,

& confunditur cum Georgio Arabum Episcopo, de quo nos in priorit. tom. pag. 494. Deinde error Maronitis perperam affingitur, quod dum hostiam frangunt, eam in nomine Sanctissimæ Trinitatis obfirmant: nam hoc idem faciunt & Jacobitæ, ut ex ordine Liturgiæ eorum apud Renaudotium tom. 2. pag. 38. apparet. Præterea Georgius, Cyriacus, & Dionysius Jacobitarum Patriarchæ eos quidem reprehendunt, qui elata voce orationem fractionis Hostiæ recitant, non eos, qui hostiam in nomine Trinitatis consignat, ut clarè docet Barfalibæus loc. supra cit. Demum quod Barfalibæus ex eorundem Patriarcharum sententia scribit, Nestorianam hæresim in ritu eorum latere, qui orationem Fractionis elata voce pronunciant, risu, non confutatione dignum est: quasi hæresis esse queat in oratione, quæ clara voce recitatur, & ab eadem oratione abesse, si submissa voce dicatur. Nimirum quia Barfalibæus orationem illam ܡܠܚܡܬܝܢ ܡܠܚܡܬܝܢ ܡܠܚܡܬܝܢ

Credidimus & obtulimus &c. abrogare volebat, eique has duas ܡܠܚܡܬܝܢ ܡܠܚܡܬܝܢ Tu es Christus, &

ܡܠܚܡܬܝܢ ܡܠܚܡܬܝܢ Ita vere (quæ à Renaudotio tom. 2. pag. 22. publicatæ sunt) substituere; idè priorem quidem illam hæreseos damnat; duas verò hæc, quæ hæresim Monophysiticam reverà continent, summo perè commendat, & expositione etiam

referri ; omnium verò postremam ad

Filiū : ^١وَقَدْ جَاءَ ^٢بِهِمْ ^٣وَقَدْ جَاءَ ^٤بِهِمْ ^٥وَقَدْ جَاءَ ^٦بِهِمْ ^٧وَقَدْ جَاءَ ^٨بِهِمْ ^٩وَقَدْ جَاءَ ^{١٠}بِهِمْ :

Cunctæ oblationis orationes ad Patrem diriguntur, præter hanc omnium orationum postremam, quæ ad Filium refertur, ubi Sacerdos gratias agit Filio, quod per ipsum nobis ad Patrem patuit accessus.

Cap. 20.

Vigefimum & poftremum caput,
Epilogus, feu brevis in totam Litu-
rgiam repetitio. Clauditur his verbis:

[illegible]

Huc tandem devenimus &c. Rogatum
tuum implevi, religiosissime frater
Mar Ignati Metropolitae sanctae urbis
Hierusalem, quae visio pacis interpre-
tatur. Tu autem puro animo & mun-
da mente preces funde pro me misero
ac humili Dionysio, qui in urbe Me-
sopotamiae Amida incolatum meum
perficio &c.

Auctores, qui in hoc opere citantur, sunt hi. *Dionysius Athenarum* in libro de Ecclesiast. Hierarch. *Clemens* lib. 8. *Constit.* *Ephraem Syrus.* *Joannes Chrysostomus.* *Jacobus Sarugensis.* *Severus* in homil. de Trifagio. *Jacobus Edeffenus* in epist. ad Thomam Presbyterum. *Geor-*

gius, Cyriacus, & Dionysius Patriarchæ Jacobitarum. Moyses Barcephæ Episcopus Mosul.

Liber de providentia Dei adversus Joannem Episcopum Mardæ. Hujus meminit Gregorius Bar-hebræus in Chronico Syriaco, quod ab amicissimo Andrea Scandar unacum pluribus aliis manuscriptis Syriacis, Arabicis, & Græcis jussu Sanctissimi Pontificis CLEMENTIS XI. in Oriente pro Vaticana Bibliotheca comparatum, postremis hisce diebus opportunè, dum hæc scribebam, in Urbem à P. Simone Hanasçi Monacho Ord. S. Antonii post iterata, quæ adversus pestilentiam adhiberi solent, suffimenta, illatum fuit: unde mihi ad illustrandam Syrorum tum Scriptorum, tum Patriarcharum utriusque gentis, Jacobitarum scilicet & Nestorianorum, historiam uberrima sèges:

[illegible]

12.
De Divina
Providentia
adversus Joan-
nem Episcopū
Mardæ.

De scriptoribus Syris Monophysitis

De scriptoribus Syris Monophysitis

CAPUT XXXIV.

Theodorus, qui
Joannes Bar-
Vehebun.

I
Theodorus
Bar-Vehebun
adversus Mi-
chaëlem Ma-
gnum in Patri-
archam eligi-
tur.

THEODORUS Bar-
Vehebun, Michaëlis
magni Jacobitarum
Patriarchæ discipu-
lus, magnam suo
nomini infamiam ex

schismate adversus præceptorem
suum comparavit. Ejus adhuc mo-
nachi operâ usus fuit Michaël anno
Christi 1172. ut Theoriani quæstio-
nibus, qui à Manuele Comneno Im-
peratore ad Armenos & Jacobitas
missus fuerat, responderet. Mox
anno 1180. conspiratione quorun-
dam Episcoporum in eundem Mi-
chaëlem facta, ordinatus est Patri-
archa, & Joannes appellatus. Rem
narrat Gregorius Bar-hebræus in

Chronico Syriaco fol. 309.

Chronico Syriaco fol. 309.
Theodorus Bar-Vehebun, Michaëlis
magni Jacobitarum Patriarchæ discipu-
lus, magnam suo nomini infamiam ex
schismate adversus præceptorem
suum comparavit. Ejus adhuc mo-
nachi operâ usus fuit Michaël anno
Christi 1172. ut Theoriani quæstio-
nibus, qui à Manuele Comneno Im-
peratore ad Armenos & Jacobitas
missus fuerat, responderet. Mox
anno 1180. conspiratione quorun-
dam Episcoporum in eundem Mi-
chaëlem facta, ordinatus est Patri-
archa, & Joannes appellatus. Rem
narrat Gregorius Bar-hebræus in

Chronico Syriaco fol. 309.
Theodorus Bar-Vehebun, Michaëlis
magni Jacobitarum Patriarchæ discipu-
lus, magnam suo nomini infamiam ex
schismate adversus præceptorem
suum comparavit. Ejus adhuc mo-
nachi operâ usus fuit Michaël anno
Christi 1172. ut Theoriani quæstio-
nibus, qui à Manuele Comneno Im-
peratore ad Armenos & Jacobitas
missus fuerat, responderet. Mox
anno 1180. conspiratione quorun-
dam Episcoporum in eundem Mi-
chaëlem facta, ordinatus est Patri-
archa, & Joannes appellatus. Rem
narrat Gregorius Bar-hebræus in

Anno Græcorum millesimo quadrin-
gentesimo nonagesimo primo (Chri-
sti 1180.) Patriarcha (Michael) ex
urbe Antiochia in cœnobium venit, &
fundamenta novi Templi in eodem
cœnobio jecit. Tùm diaboli invidia ex-
citatum est schisma Theodori Bar-Ve-
hebun, ejusdem Patriarchæ discipuli
& alumni, quem idem Patriarcha ex
baptismo susceperat. Nam quatuor
Episcopi, quos Patriarcha ob varia
crimina reprobenderat, Simeon scilicet
Arzuni, Josue Scriba Hesne-
Zaidi, Abraham Amide, & quar-
tus Sibabarchæ, Amidam profecti,
prætori ejusdem urbis Abulcasemo
Nisani filio pecuniam polliciti sunt,
si ipsis permetteret Patriarcham consti-
tuere, qui in ejus civitate sederet, &
aurum ipsi undequaque colligeret. An-
nuuit illis, & libellum electionis pro
Bar-Vehebun dedit. Tùm Abraham
Amide ad Bar-Vehebun pergens,
eum in urbem duxit. Per idem tem-
pus mortuus est Abulcasemus, qui
ipsis

ܡܥܦܪܝܢܐ ܕܡܥܦܪܝܢܐ ܕܡܥܦܪܝܢܐ
ܡܥܦܪܝܢܐ ܕܡܥܦܪܝܢܐ ܕܡܥܦܪܝܢܐ
ܡܥܦܪܝܢܐ ܕܡܥܦܪܝܢܐ ܕܡܥܦܪܝܢܐ
ܡܥܦܪܝܢܐ ܕܡܥܦܪܝܢܐ ܕܡܥܦܪܝܢܐ
ܡܥܦܪܝܢܐ ܕܡܥܦܪܝܢܐ ܕܡܥܦܪܝܢܐ

Audiens Patriarcha quæ ab iis gesta sunt, contristatus est valde, & congregatis Episcopis, Amidam profectus, ejus urbis præfectum sibi reconciliavit. Inde in cænobium S. Anania digressus est. Maphrianus ¹ quoque, ² etsi propter Assanitas à Patriarcha dissideret, Theodoro tamen Bar-Vehibun haudquaquam consensit, sed coactis Episcopis suis Patriarcham adiit. Illi verò (hoc est, Episcopi schismatici) quum universum Orientis populum sibi contrarium viderent, relicta Mosul, in Daram urbem auferunt. At Maphrianus unacum monachis & Episcopis eos insequutus, vinculis constrictos inde deduxit. Coacta autem Synodo, quum his se verbis excusare conarentur, hunc nos, agentes, haudquaquam constituimus, ut Ecclesiam te vivente regeret, sed quia ex te cognovimus, Josue cognomento labronem fratris tui filium, Sedis tue heredem, instar secularis potestatis, quæ hereditate possidetur, te velle instituere; propterea nos zelo ducti, eum elegimus ut postuum obitum Patriarchali munere fungeretur; non tamen eorum excusationes admittæ sunt, sed ipsi cum Bar-Vehibun vi abducti, ut cum Patriarcha & Maphriano in cænobium Barsumæ traherentur. Illis autem abeuntibus, subduxit se Theodorus

aliquantisper, dum fugam meditatur. Tum Maphrianus Patriarcham incusavit, quod cum vinculis constringi haud permisset. Sed diligenti perquisitione facta, hominem invenientes, comprehensum in cænobium abduxere, ubi congregato ingenti Episcoporum numero damnatus est. Ferunt, tempore Liturgiæ Theodorum proprio habitu ab illis exutum, vestibus secularibus indutum fuisse, imposito capiti rubro tegumento. Statuentes autem eum ad latus Altaris, prius in faciem ejus expuebant, quam Sacramenta perciperent. Et hunc quidem depositionis modum beatus Mar Michaël haudquaquam retulit; sed nos ex multorum fide dignorum senum ore audivimus hæc ita, ut dixi, contigisse: quæ si vera sunt, haud certè decent. Post hæc unusquisque Episcoporum ferens secum libellum damnationis Bar-Vehibun, in suam diocesium reversus est. Ille verò in cænobio tamquam sub custodia, monachali tamen habitu donatus, remansit. Patriarcha etiam Marden repetiit. Tum quidam cænobitarum miseratione Theodori Bar-Vehibun ducti, per cænobii murum fune hominem noctu demisere: qui Damasium fugiens, librum ibi Arabicè composuit: erat enim quatuor linguas Græcam, Syriacam, Armenicam, & Saracenicam apprime doctus: & reverà parem sibi in doctrina & eloquentia eo sæculo neminem habuit, sed præclaræ philosophiæ partem, & præclara virtutum opera, quæ hominem ab errore tuentur, in eo consideraveris.

Damasco Hierosolymam profectus, ut idem Bar-hebræus refert fol. 310.

III.
Patriarcha in
Cilicia procla-
matus.

NOTÆ.

¹ Maphrianus. Dignitas apud Jacobitas Patriarchali inferior, metropolitana major. Primatem rectè vertas. Orienti præsidet, hoc est, Chaldææ & Assyriæ, nec non extremis Mesopotamiæ partibus, sub Antiocheni Jacobitarum Patriarchæ potestate. De ejus jurisdictione apud eam sectam, deque prima institutione, ac Sede, latius Gregorius Bar-hebræus in Chronico Syriaco par. 3. ubi eorum seriem ad suam usque ætatem (fuit enim & ipse Maphrianus) perducit. Vide

Renaudotium tom. 2. Lit. Orient. pag. 271. 489. 509.

² Assanitas. Populi ditionis Tagritensis, quos Michaël Patriarcha dissentiente licet Joanne Maphriano eorum Præsule, communionis extorres fecerat ob famosissimam questionem, quæ sub Georgio, Cyriaco & Dionysio Patriarchis eam sectam bisariam diviserat circa hanc Liturgiæ Syriacæ voculam, Panem cælestem frangimus, cujus supra meminimus pag. 203. Vide Bar-hebræum in Chronico Par. 2. & 3.

fol. 310. spem tamen amissi honoris haud abiecit. Quum enim de obitu Joannis Maphriani certior factus fuisset, concitato gradu in Mesopotamiam regressus, summam auri præfecto Mardæ & Mosul obtulit, ut Maphriani dignitatem sibi concederet: quam quum obtinere nequivisset, in Castrum Romanum apud Armenorum Patriarcham se recepit, cujus ope, addita etiam Regis ejus gentis auctoritate, in Patriarcham per totam Ciliciam, frendente licet Michaële, proclamatus est: atque ita Jacobitis in ea Orientis parte præfuit usque ad annum Græcorum 1503. Christi 1192. quo obiit.

I V.
Ejus scripta.

Scriptit *Tractatum de Elucidatione Misse Syriacæ*, cujus fragmentum citatur à Cl. Stephano Edenensi in *Vindiciis Maronitarum* lib. 2. *Apolo-
gia* 6. sect. 2. ubi de impari hostiarum numero eadem decernit, ac Bar-Salibæus, ut notavi suprà pag. 181.

Ejusdem *Anaphora* exstat in Cod. Syr. 32. qui ab Andrea Scandar hisce diebus ad Bibliothecam Vaticanam ex Syria transmissus fuit. Titulus

Anaphora: ܐܢܦܘܪܐ ܕܡܪܕܐ ܕܗܪܐܢ ܕܚܒܘܪܐ ܕܢܝܨܒܝܬ ܕܥܝܨܥܘܦܝܬܐ

*Anaphora collecta ex sanctis Patri-
bus, quam collegit Mar Joannes Pa-
triarcha, qui & Bar-Vebun.* Ini-
tium fol. 129. ܐܢܦܘܪܐ ܕܡܪܕܐ ܕܗܪܐܢ ܕܚܒܘܪܐ ܕܢܝܨܒܝܬ ܕܥܝܨܥܘܦܝܬܐ

: ܐܢܦܘܪܐ ܕܡܪܕܐ ܕܗܪܐܢ ܕܚܒܘܪܐ ܕܢܝܨܒܝܬ ܕܥܝܨܥܘܦܝܬܐ
*Domine Deus fortis & incomprehen-
sibilis.* Eadem autem est ac illa, quam
sub nomine *Joannis magni Patriar-
chæ* publicavit Renaudotius tom. 2.
Lit. Orient. pag. 409. ut collatione
facta didici. Quare scrupulus ei-

dem Renaudotio tollitur, qui tom. cit. pag. 420. ingenuè fatetur, se nescire, quisnam fuerit inter tot Jacobitarum Patriarchas *Joannis* nomine insignitos, ejus *Anaphoræ* auctor: & ego quoque dubitationem libenter exuo, qui in ea Jacobiticæ historiæ caligine quum hoc mihi Syriacorum Codicum subsidium nondum adesset, scripseram pag. 140. non constare, cuinam Joanni Patriarchæ ea Liturgia tribuenda sit.

CAPUT XXXVI.

*Joannes Mardæ, Daræ,
Haran, Chaboræ,
& Nisibis Epi-
scopus.*

JOANNES anno Græcorum 1436. Christi 1125. ab Athanasio Abulpharagio Jacobitarum Patriarcha ordinatus Mar-

dæ¹, conjunctarumque ei Ecclesiæ urbium Daræ, Haran, Chaboræ & Nisibis Episcopus, obiit anno Græcorum 1476. Christi 1165. ut Barhebræus in laudato Chronico Syriaco fol. 298. 302. & 303. testatur.

Ejus gesta fusiùs narrantur in Codicibus Syriacis 28. & 32. ex quibusdam annotationibus, quas ex Codice Evangeliorum à Josue monacho cœnobii S. Abraham jussu ejusdem Joannis Mardensis Episcopi exarato, collegit anonymus feria 5. die 19. Septembris, anno Græcorum 1871. Christi 1560. uti adnotatur in laudato Cod. Syr. 28. fol. 140. in hæc verba,

I.
Joannes Episcopus Mardæ, Daræ, Haran, Chaboræ, & Nisibis.

II.
Ejus gesta.

NOTA.

¹ *Mardæ.* In Codicibus Liturgicis tres dumtaxat Ecclesiæ nominantur, quibus Joannes præfuisse dicitur, nimirum, *Haran*, seu *Charra*, *Chaboræ* & *Nisibis*. In Chronicis

Mardæ nomen præponitur. Addunt alii *Daræ*, *Caphartutam*, & alia quædam loca. Nimirum Jacobitas totius illius Mesopotamiæ tractus à Marde usque Haran, ex ævi sequioris disciplina, ut dixi pag. 127. Episcopus ille regebat.

ܡܪܕܐ

De scriptoribus Syris Monophysitis

etorum illuminatorum, & Interpretum
fidissimorum, quibus Oriens &
Occidens adjudicant fidem interpreta-
tionis & dogma orthodoxum, qui
noscuntur suo nomine, suntque Mar
Mosès¹ Barcepha, & Mar Joannes

N O T A.

1 *Mofes Bar-cepha*. Ex Bar-hebræi Chronico Syriaco Mofis Bar-Cephæ ætatem & gesta colligimus. Ait enim Par. 2. f. 286. ubi de Dionyfio Patriarcha, qui Theodofium, Dionyfii Telmaharenfis tertium fuccefforem anno Græcorum 1208. Chrifti 897. excepit:

אֲנִי הָיִיתִי בְּעַד הַמֶּלֶךְ וְהָיוּ
 מֵתִים וְאֵין חַיִּים וְאֵין עוֹלָם
 וְאֵין שְׁמוֹן וְאֵין כְּבוֹד וְאֵין
 גְּלוּבָה וְאֵין חֵן וְאֵין חֶסֶד

*Et tempore florebat Severus Episcopus Beth-
Raman, qui & Mojes Bar-Cepha, commentatus
sacrorum librorum. Mortuus est autem hic Epi-
scopus die 12. Februarii mensis, anno Græco-
rum 1214. (Christi 903.) & sepultus in cæno-
bio Mar Sergii in Monte. Et fol. 377. ubi de
Athanasio Primate Orientis, qui à Theodo-
sio Patriarcha ordinatus fuit. ܐܬܢܐܣܝܐ ܕܡܪܝܢܐ*

١
٢
٣
٤
٥
٦
٧
٨
٩
١٠
١١
١٢
١٣
١٤
١٥
١٦
١٧
١٨
١٩
٢٠
٢١
٢٢
٢٣
٢٤
٢٥
٢٦
٢٧
٢٨
٢٩
٣٠
٣١
٣٢
٣٣
٣٤
٣٥
٣٦
٣٧
٣٨
٣٩
٤٠
٤١
٤٢
٤٣
٤٤
٤٥
٤٦
٤٧
٤٨
٤٩
٥٠
٥١
٥٢
٥٣
٥٤
٥٥
٥٦
٥٧
٥٨
٥٩
٦٠
٦١
٦٢
٦٣
٦٤
٦٥
٦٦
٦٧
٦٨
٦٩
٧٠
٧١
٧٢
٧٣
٧٤
٧٥
٧٦
٧٧
٧٨
٧٩
٨٠
٨١
٨٢
٨٣
٨٤
٨٥
٨٦
٨٧
٨٨
٨٩
٩٠
٩١
٩٢
٩٣
٩٤
٩٥
٩٦
٩٧
٩٨
٩٩
١٠٠

Per idem tempus clarebat doctrina ecclesiastica & prophana religiosissimus Moyses Barcephæ Episcopus Beth-Raman, qui interpretatus est totum vetus & novum Testamentum, & libros Dialecticæ prolixis & admirabilibus commentariis, & alia plura opera publicavit. Eiusdem Vita, auctore anonymo, prostat ad calcem Codicis Syriaci 32. in hæc verba:

[illegible]

حَسْبُكَ يَا وَتَعْلَمُ حَقُّهُ دَعَا مَلَأَ الْفَرْجَ
حَسْبُكَ يَا : وَمَلَأَ الْفَرْجَ : يَا
وَمَلَأَ الْفَرْجَ : يَا هَذَا أَوَّلُ
وَحَل

[illegible]

*Pater ejus erat ex Chobail, pago ad Tigrim flu-
vium, qui hodie Maschabad-Chobol dicitur:*
mater

1 Episcopatum gessit annos triginta
2 octo. Obiit² autem, & ad Christum
migravit anno Græcorum 1476. die
12. Julii, feria 2. hora quarta diei.

[illegible]

وَمِنْ مَّحَبِّبَاتِهَا مَقْعُهَا مِنْهُ الْإِفْءَادُ وَدَحْمُهَا مَقْعُهَا مِنْهُ وَمَقْعُهَا
لَحْمُهَا مِنْهَا مَحَبَّتُهَا مِنْهُ لَوْ أَنَّ حَقَّهَا دَحْمُهَا وَدَحْمُهَا لَوْ أَنَّ حَقَّهَا

Et addit his alias narrationes, quas invenimus in prædicto Evangelio de eodem Mar Joanne hujus tenoris.

هَلْ هِيَ مُخَلَّفَةٌ لَكَ كَيْفَ عَجَّلْتُ سُبُلًا
فِي جَنَّةٍ حَوْسٍ دَائِمٍ كَيْفَ
وَدَّعَيْتُكَ مَعَهُ وَجَدْتُ مَعَهُ

Idem Mar Joannes multos Codices procuravit, & plurimum laboravit, ut compingeret & uniret codices dispersos & obtruncatos diuturnitate temporis, & scripsit quatuor Evangelia parva auro & argento, quorum unum est hoc, quod in hoc sacro cœnobio Mar Ananiæ profat. Contulit autem laborem & curam ad Ecclesiæ utilitatem, & ad procurandam ejusdem suppellectilem, ut phialas, & calices, & thuribula, & cruces, & flabella, & arcas, & sedes: quam diligentiam nemo alius habuit. Unum ejus diligentiae specimen fuit, quod Alexandriam pecuniam misit, & emit per mercatores amicos suos duas phialas, & urceum ad consecrationem chrisomatis, & calices tres stanneos, & quinque vasa, quibus simile non fuit reperire, nisi in thesauris regum. Consecravit autem chrisma per tredecim vices, & locupletavit omnes Christianos omnium regionum. Vixit autem

٥٥ وَبِذَلِكَ نَجِّنِي مِنَ الْكُلِّ عَذَابٍ
 ٥٦ فَتَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي وَمَنْ يَنْتَظِرُ
 ٥٧ يَنْتَظِرُ الْوَيْلَ الْبَاسَ ۚ
 ٥٨ يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ
 ٥٩ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ۚ
 ٦٠ وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٦١ عِندَ رَبِّكَ ذُخْرًا مُطَهَّرًا
 ٦٢ فَكُنْتُمْ لَهُمْ خَازِنَةً
 ٦٣ مُضَاعَفًا ۖ لَآتَيْنَهُم
 ٦٤ مِنْهُم مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ
 ٦٥ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٦٦ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٦٧ الْبَاسَ ۚ
 ٦٨ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٦٩ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٧٠ الْبَاسَ ۚ
 ٧١ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٧٢ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٧٣ الْبَاسَ ۚ
 ٧٤ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٧٥ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٧٦ الْبَاسَ ۚ
 ٧٧ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٧٨ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٧٩ الْبَاسَ ۚ
 ٨٠ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٨١ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٨٢ الْبَاسَ ۚ
 ٨٣ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٨٤ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٨٥ الْبَاسَ ۚ
 ٨٦ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٨٧ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٨٨ الْبَاسَ ۚ
 ٨٩ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٩٠ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٩١ الْبَاسَ ۚ
 ٩٢ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٩٣ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٩٤ الْبَاسَ ۚ
 ٩٥ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٩٦ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ٩٧ الْبَاسَ ۚ
 ٩٨ فَالَّذِينَ ظَلَمُوا
 ٩٩ فَهُمْ يَنْتَظِرُونَ الْوَيْلَ
 ١٠٠ الْبَاسَ ۚ

NOTÆ.

¹ *Triginta octo*. Imò, *quadraginta*, ut infra notatur, & Greg. Bar-hebræus in Chronico Syriaco testatur: nam ordinatus est anno Græcorum 1436. & obiit anno 1476.

2 *Obiit.* Eodem anno, Græcorum scilicet 1476. Christi 1165. Joannis obitum refert Greg. Bar-hebræus in Chronico Syr. Par. 2.

[illegible]

٩٢ ٧ ٧ ٢٨ ٩٢ ٢ ٨ ٩ ٥
 ٩ ٧ ٥ ٢ ٢ ٧ ٢ ٩ ٨ ٩ ٩ ٢ ٥
 ٩ ٧ ٥ ٢ ٢ ٧ ٢ ٩ ٨ ٩ ٩ ٢ ٥

Eodem anno 1476. (inquit Bar-hebræus) celeberrimus mar Joannes Mardæ quum ex cœnobio mar Ananias ad specum Aduv Jabiam anachoretam visitaturus ascenderet, ex equo cecidit, & mortuus est: ejusque, ac Maphriani (Joannis scilicet qui eodem anno obierat) Cinclum, quod ad ipsum ex hereditate venerat, apud quosdam impios depositum, ab iis impiè dissipatum est. Addit Bar-hebræus, post Joannis Mardenfis obitum, Patriarchas Jacobitis ex urbe Amida in Marden sedem trantulisse.

à temporibus antiquis , diligentia
& honore , quem ei Christus contu-
lit , recuperavit ex dentibus leonis .
Ut Deus , cum quo laboravit à ma-
ne vitæ suæ usque in vesperam , col-
locet eum cum justis in regno suo
cœlesti , eique tribuat fiduciam cor-
ram eo in die adventus sui , & faciat
eum audire vocem illam : serve bo-
ne intra in gaudium Dominitui : &
veniam concedat Abrahamo pecca-
tori per preces ejus . Amen . Et misero
Pharuco , qui aliquid ex ejus laudi-
bus descripsit , concedat ut mereatur
veniam per illius intercessionem .
Amen .

[illegible]

Ordinavit Presbyteros & Diaconos septingentos. Item donavit duomolendina sancto & virtutibus illustri mar Abæ martyri celebri. Oratio Beati patris nostri mar Joannis adjuvet nos. Finis.

Præterea Codex alius addit his,
quæ mutuati sumus ex eodem præ-
dicto Evangelio.

Migravit ab hoc sæculo nequam & miseriarum pleno, & abijt ad Dominum suum mar Joannes sanctus Metropolita Mardæ, & Daræ, & Chaburæ, & Caphartutæ, & Tel-Besimæ, anno Græcorum millesimo quadringentesimo septuagesimo sexto, die 12. Julii, in Neomenia mensis Romadan, hoc est, Jejunii Arabum, anno Hegiræ eorum quingentesimo sexto. Iste autem homo sanctus, justus, doctor, sapiens, & illuminatus fuit in omni arte, & intelligens, & eruditus, & in eo perfecta sunt omnia bona, & de eo adimple-

Tom. II.

turn

تَوَقَّرْ عَدُوًّا لَا مَنَازِلَ لَنَا خَدَمْنَا
خَدَمْنَا عَفْوًا . لَا وَكُفْرًا
خَدَمْنَا . لَعَلَّ مَنَّا قُدُّوسٌ قَدُّهَا
مُعْتَمِدٌ . هُوَ وَدُونَهُ لَمَعْنَا وَهُمُ
خَدَمْنَا هُوَ لِي حَسْبُنَا هُوَ رَحْمَتُ
وَالْتِ اِنَّ هُوَ لَمُهَيِّئٌ مَنَازِلَ هُوَ
هُوَ بَرٌّ . هُوَ مَرْبُّ خَدَمَانِ خَدَمْنَا
لَا فَرْقَ بَيْنَهُمَا خَدَمْنَا وَبَيْنَ هُمَا
لَهُتِ وَسَا وَدُونَهُ سَلَمٌ وَهُمُ
حُكْمُهُمْ عَفْوًا هُوَ مَنَازِلُ رَحْمَتِ
خَدَمْنَا حَبِيبٌ مَرْبُّهَا هُوَ مَعْنَا وَبَيْنَهُ
وَهُمُ . وَبَيْنَهُمَا وَفِي خَدَمِهِ مَنَازِلُ
خَمْرٌ مَنَازِلُ خَدَمْنَا عَفْوًا . هُوَ
وَهُمَا هُوَ مَعْنَا خَدَمْنَا قُلَا .
وَسَبَّحُوا لَادِيهِمْ سُبْحًا خَدَمْنَا هُوَ
قَدُّهَا هُوَ وَبَيْنَهُمَا وَبَيْنَهُمَا خَدَمْنَا
هُمُ قَدُّهَا هُوَ مَعْنَا خَدَمْنَا :
لَهُتِ هُوَ لَوَالِي وَسَا خَدَمْنَا
هُمُ مَعْنَا خَدَمْنَا هُوَ لَوَالِي هُوَ
لَوَالِي . خَدَمْنَا وَخَدَمْنَا مَعْنَا
مَعْنَا لَوَالِي هُوَ .

[illegible]

၂၀၇

Ff ij

De scriptoribus Syris Monophysitis

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

Mar Michael, qui & Josue, præfati Mar Michaëlis ex fratre nepos. Hunc Episcopi omnes cum Maphriano (Gregorio scilicet Tagritensium Primate, ejusdem Josue fratre) in cænobio Mar Barsumæ congregati, approbarunt mense Julio, anno Græcorum millesimo quingentesimo decimo octavo, Christi 1207. Nimirum postquam sexennio Patriarchatum invalisset. Nam quum Michaël senior ejus patruus feria 2. die 7. Novembris anni Græcorum 1511. Christi 1199. obiisset, in ejus locum à Synodo Episcoporum electus fuit Saliba Archimandrita cænobii Barsumæ & ordinatus die 16. Decembris ejusdem anni, & Athanasius appellatus. Aberat à Synodo Gregorius Maphrianus, qui ob factam se inconsulto ordinationem offensus, Episcopis suæ ditionis in cænobio S. Ananiæ apud Marden urbem collectis, anno sequenti, sexta, ut vocant, Confessorum feria, hoc est, biduo ante Dominicam in Albis, Josue fratrem suum in Patriarcham elegit, imposito ei Michaëlis nomine. Duravit hoc schisma usque ad annum Christi 1207. quo Athanasius mortuus est. Tunc enim Episcopi cum Maphriano, ut supra dixi, Michaëli consensere. Verum tres ipsorum, Mennas scilicet Amidæ, Theodorus Edessæ, & Stephanus Caltri Mansur, quod petitam ab eo pecuniam haud impetrassent, indignati, aliud schisma anno 1208. invexerunt, Josue scribam in Patriarcham ordinando, quem & Joannem appellarunt.

II.
Ejus obitus .

Vixit autem Michaël usque ad annum Græcorum 1526. Christi 1215. cujus obitum Bar-hebraeus in Chronico Par.3. fol.317. in hæc verba describit . : ⲙⲓϥⲁⲉⲗ ⲛⲟⲩⲧⲱⲣⲏⲛ

[illegible]

Quumque circum abfoluiffent (Epi-
fcopi fcilicet qui Joanni Patriarchæ
parebant, bonumque fœnem per cun-
ctas Syriæ & Mefopotamiæ urbes, ut
pecuniam à fuis fubditis colligeret,
Mahometanis Mefopotamiæ præfe-
ctis, qui ejus ordinationi annuerant,
corrogandam, circumduxerant).

Quum, inquam, circulum absolvissent, Patriarcham Mar Joannem in cœnobium Barsumæ reducentes, ibi eum reliquerunt. At ille in Ciliciam iterum ausugit, ut tranquillam vitam ageret. Quumque in monasterio Gavicathæ aliquantisper mansisset, occasionem arripiens Josue Labeo, præfectis Melitinæ subornatis, cœnobium Barsumæ repetiit. Hæc quum federet, rumor ad eum perlatus est, Gregorium Maphrianum suum fratrem, qui ipsum in cœnobio adire volebat, postquam

De scriptoribus Syris Monophysitis

وَلَا تَكُنْ مِنَ الْخَائِلِينَ
 وَلَقَدْ كَرَّمْنَا شِدْقًا وَمَعْرُوفًا
 لِيُخْرِجَ مِنْهَا ذُرِّيَّتًا مُغْنِيَةً عَنْ آبَائِهِمْ
 وَتُزَكَّى مِنْهُمْ خَبْرًا وَبَرَكْنَا فِي هَؤُلَاءِ لَكُمْ
 وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَفُونَ
 وَلَقَدْ كَرَّمْنَا زُلَيْخًا وَفَاطِمَةَ بَنَاتِنَا
 لِيُخْرِجَ مِنْهُمَا طَيِّبَاتٍ لِيُحْبِبْنَهُمَا
 وَفِي هَؤُلَاءِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَفُونَ
 وَلَقَدْ كَرَّمْنَا هَارُونَ وَشَاوْنَ
 لِيُخْرِجَ مِنْهُمْ قَوْمًا مُتَّقِينَ لِرَبِّهِمْ
 وَلَقَدْ كَرَّمْنَا هَارُونَ وَشَاوْنَ
 لِيُخْرِجَ مِنْهُمْ قَوْمًا مُتَّقِينَ لِرَبِّهِمْ
 وَلَقَدْ كَرَّمْنَا هَارُونَ وَشَاوْنَ
 لِيُخْرِجَ مِنْهُمْ قَوْمًا مُتَّقِينَ لِرَبِّهِمْ

[illegible]

meonis impudentiam verebatur, Epistolam recitare distulit, quoadusque mitterent ad Patriarcham, ejusque iram lenirent. At Simeon hæc audiens, Abulpharagium convenit, cumque audacter increpans, Cur, inquit, epistolam Gandaphuli non recitas? Ita enim Mar Joannem Patriarcham fautores Labeonis (Michaëlis junioris) vocitabant, nummum scilicet adulterinum. Cui Abulpharagius: nequaquam eam legimus, sed cum tibi placatum reddere volumus. At Simeon: Omnis, inquit, excommunicatio, quæ in ea continetur, in te erit, nisi eam integrè recites. Tàm convocatis universis fratribus in festo Assumptionis Dei genitricis Mariæ, epistolam Prefecti Chori recitavit: utque eam absolvi, statim temerarius ille Simeon sacerdotalibus sese vestibus induens, Liturgiam celebravit, quam à pluribus annis neque celebraverat, neque ad Altare accesserat. Verùm paucis post diebus antequam Festum sanctæ Crucis advenisset, Simeon in quendam famulum, Phurtag nomine, indignatus est: qui baculum suum arripiens, de cænobio recessit, patrium pagum cogitans. Id quum Simeoni nunciatum fuisset, hominem is festinè insequutus, extra portam septentrionalem cænobii in medio scale comprehendit, & baculum de manu famuli auferre satagebat. Ille verò conversa baculi cuspidē, quæ ex ferro erat, Simeonem in medio ventre percussit, qui dissolventibus statim visceribus eodem loco interiit. Eo casu cunctos Cænobitas Patriarchæ timor invasit, qui cum ad-euntes, in cænobium perhonorificè reduxerunt: mansitque ibi, donec obiit anno Græcorum millesimo quingentesimo trigesimo primo, Christi 1220.

II.
Legatos mit-
tit ad Joannem
Coptorum Pa-
triarcham.

Idem Joannes Patriarcha legatos
misit ad cognominem Coptorum Pa-
triarcham, ut refertur in Cod. Nitr. 2.
fol. 5. ad annum Græcorum 1522.

Christi 1211. in hæc verba: لا اُفِيءُ
لا اُفِيءُ لا اُفِيءُ لا اُفِيءُ لا اُفِيءُ
لا اُفِيءُ لا اُفِيءُ لا اُفِيءُ لا اُفِيءُ لا اُفِيءُ

Tom. II.

[illegible]

Ad honorem, & gloriam, & exaltationem sanctæ & consubstantialis Trinitatis, & ad pacem & ædificationem sanctæ Dei Ecclesiæ, possedit hunc sacrum quatuor Evangeliorum Codicem Lazarus monachus ac Presbyter ex regione Tur-Abdin de pago, quem Beth-Manaem appellant: & instauratum compactumque, auro etiam & argento oblituit exornavitque, & loculum ipsi fecit, in quo reponeretur, & dono ipsum dedit sanctæ Ecclesiæ canobii Deiparæ, quod in sacro Scetenfi deserto situm est, & monasterium Syrorum appellatur, pro anima sua, & in piam memoriam parentum suorum defunctorum, & fratrum carnalium, & pro omnibus, qui in eo partem habere, nimirum sapiente & à Deo custodito Abu-Sciocr cum filio suo. Per tremendum autem Dei verbum definiuit Pater noster Mar Joannes Damasci (Episcopus) qui unicum sancto Archimandrita Raban Mar Abraham Baximatenfi, & Raban Cyriaco sororis meæ filio huc advenit, legatione Mar JOANNIS Antiocheni Patriarchæ ad Mar Joannem Patriarcham Alexandrinum perscriptus, nemini per Deum fas esse, ipsum ex prædicto monasterio quoquo modo extrahere. Qui secus ausus fuerit, & Dominicum hoc præceptum violaverit, anathematizatus esto, & à Deo universaque sancta Ecclesia ejectus. Acta sunt hæc & perfecta anno Græcorum millesimo quingentesimo vigesimo secundo, die octava mensis Tamuz, hoc est, Julii, anni Christi 1211. quo Joannes septuagesimus quartus Coptorum Patriarcha, cognomento Abul-Maged, filius Abi-Galeb Alexandrinam regebat Ecclesiam, quem ab anno Martyrum 905, ad annum 932. hoc est, ab anno Christi 1189. ad annum 1216. vixisse liquet ex historia Alexandrina.

III.
Renaudotius
Ecclesiasticæ
Syrorum Hi-
storiæ ignarus.

Hæc non viderat Renaudotius, quum in Notis ad Liturgiam hujus Joannis Patriarchæ tom. 2. pag. 439. tenebras potius, quam lucem Reipublicæ literariæ obducit his verbis: De illo Joanne præter titulum, qui

ejus Liturgiæ præfixus est, nihil sci-
mus: nam quod observavimus alibi,
obscurissima est, vel potius nulla An-
tiochenorum Jacobitarum historia.
Nullius enim auctoris, qui eam descri-
pserit, memoria est, neque saltem in-
dulus Patriarcharum, qui Ecclesiæ
illi præfuerunt, superest. Quod à
veritate quàm longè distet, Codices
Vaticani convincunt, ex quibus se-
riem ætatemque eorum Patriarcharum
collegimus: sed & Colbertini,
& Regii Parisienses, & Medicei, quos
ipse Renaudotius evolverat, apertè
declariant, ipsum vel non legisse
quod continebant, vel non intellexisse:
nam præter Syriacum Barhebræi Chronicon, in quo Ecclesiastica Jacobitarum Historia illustratur,
Barfalibæi opus adversus hæreses ibi exhibetur, cujus quinquagesimum quartum caput nil aliud complectitur quàm seriem eorum Patriarcharum à S. Petro Apostolorum Principe ad annum usque Christi 1167. ut sæpè notavi. Nimirum solemne est Renaudotio, quod ipse minimè legit aut notavit, id nullibi locorum extare & ex omnium memoria excidisse, præfidenter affirmare.

Exstat sub ejus nomine Liturgia, quam idem Renaudotius publicavit, tom. cit. pag. 474. Initium: Deus Pater, Dominus omnium, tranquillitas &c. ubi cognomentum Joannis, quod initio hujus capituli ex Syriaco fonte expressi, perperam interpretatur sic: Liturgia S. Joannis Patriarchæ, qui Scriba & Acemetus dictus est: & pag. 489. hanc notationem adjungit. Akoumio ܐܠܟܘܡܝܘܐ:

vox Syriaca non est: neque ad Græcam ullam propius accedit, quàm ad ἀκούω, quæ voce significabantur monachi illorum monasteriorum, in quibus perpetua erat chororum sibi succedentium psalmodia.... Quum verò multa olim fuerint similis instituti monasteria, ab uno aliquo ita denominatum fuisse Joannem illum verisimile est.

At

IV.
Joannis Puffilli
Anaphora.

De scriptoribus Syris Monophysitis

verbo tenus, non re & opere monachus ac Presbyter, Ephraem Phigana, Joannis filius, ex benedicto castro Duanech, quod Dair-Abugaleb appellatur, in regione Gargar, diebus sanctorum Patrum Mar Ignatii Patriarchæ, qui & Hudojes, & Mar Basilii, qui & Esaias. Absoluta sunt hæc capita anno Græcorum 1933, feria secunda, die octava mensis Julii.

Prima operis pars de Deo trino & uno, tredecim capitibus absolvitur. Cap. 1. Præfatio & totius operis divisio. 2. Deum existere. 3. Deum æternum esse. 4. Imensum. 5. Incomprehensibilem. 6. Unum. 7. Quæ ratione in hunc unum Deum credendum. 8. Tres unius Dei personas esse. 9. Verbum & Spiritum Sanctum hypostases esse, & ab æterno subsistere. 10. 11. Objectiones adversus Trinitatem, & responsio. 12. Quid sibi velint hæc nomina, Pater, Filius, & Spiritus Sanctus. 13. Testimonia ex Scriptura & Prophetis de Trinitate adversus Judæos.

Secunda pars de Incarnatione, Capita XLI. continet. 1. de variis circa Incarnationem hæresibus; ubi de Eutychianistis, Julianistis, Nestorianis, Chalcedonensibus, & Hagarinis, seu Mahometanis. 2. Quænam sit vera in Christum fides. Jacobiticam vir Jacobita extollit. 3. Cur Filius incarnatus, non Pater, aut Spiritus Sanctus. 4. Deum Verbum, non Dei voluntatem in Virginem descendisse. 5. Quæ ratione Deus Verbum secundum Scripturam descendit, & in Virgine inhabitavit: & quo modo Deus Filium suum misit. 6. Adversus Mahometanos, qui Christi divinitatem negant. 7. Adversus eos, qui Verbum creaturam dicunt. 8. Adversus eos, qui ita de Deo Verbo sentiunt, perinde ac si Dei opus, aut domus esset. 9. Quam ob causam incarnatus est Deus Verbum. 10. Cur ipse personaliter propter nostram salutem advenit. 11. Cur Verbum incarnatum patiando

& moriendo, non jubendo & imperando nos redemit. 12. Cur non ab initio pro generis humani redemptione Christus advenit. 13. De corpore Christi, quod nonnulli quidem creatum esse volunt, alii verò increatum. Jacobus illud non ex nihilo, neque aliunde, sed ex, & in Virgine formatum statuit. 14. Quotuplex sit compositio, & unio: & qua ratione Verbum corpori unitum fuit, & quomodo una in Christo natura credatur: nimirum ex mente Dioscori, Severi, Philoxeni, & Jacobi Zanzali, qui unam esse Christi naturam, absque confusione tamen aut conversione contendunt. Laudat hic Jacobus suum Symbolum, quod de Trinitate & Incarnatione ediderat. 15. Christum esse unam naturam compositam: ex duabus scilicet unam, sed absque conversione aut commistione, ut supra dictum. Citatur in confirmationem hujus erroris Joannes Episcopus Darenfis. 16. Duas non esse in Christo naturas. Confundit Jacobus naturam cum persona, existimans, fieri non posse, ut duæ dicantur naturæ, quin divisæ sint & in duas personas separata. 17. Objectiones pro duabus naturis & responsio. 18. Ad quem passio referenda: & quale naturæ opus. 19. Quales sint passionnes naturæ humanæ, & quas Christus subiit, & quare. 20. Cur passus & mortuus Dominus: & quænam ejus mortis ratio. 21. Utrum Christus naturaliter instar hominum mortuus sit, an alio modo. 22. Adversus Judæos, Ethnicos, & hæreticos, qui nos reprehendunt, quum dicimus, *Deus passus, aut mortuus*. 23. Objectiones adversariorum. 24. Quod Deus licet passibili corpori nostro unitus, in seipso tamen impassibilis est. 25. Objectiones adversariorum. 26. Adversus Mahometanos, qui dicunt, non Christum, sed ejus speciem cruci affixam fuisse. 27. Cur crucis potius mortem, quam alias Christus elegit. 28. Quomodo per Christi mortem occisus Diabolus,

lus, destructum peccatum, & mors mortua. 29. Quod crux adoranda sit. 30. Cur unico digito signum crucis formamus, & quare à sinistra ad dexteram id ducimus. 31. De additione illa ad hymnum Trisagium, *Qui crucifixus es pro nobis*: de qua ait se fufius disputasse in libro de elucidatione divinatorum officiorum. 32. De voce illa *Maria Dei genitrix*. 33. De oratione ad Orientem. 34. De sacro Chrismate. 35. De cœlesti ac terrestri sacerdotio, & de divinis donis. 36. De sacro Baptismate, & expositio eorum, quæ in ejus administratione fiunt. 37. De Eucharistia, & de præcepto sumendi eam; & expositio eorum, quæ in Liturgia fiunt. 38. De monachatu, unde inceperit, & quid significet vestis nigra, qua monachi utuntur. Laudantur hic Jacobus Edessenus, & Xyltus. 39. De sancta Ecclesia, deque iis, quæ in ea ordinantur ac disponuntur: & expositio sacramentorum omnium, divinatorumque officiorum. 40. De precibus pro defunctis, & quænam ipsis prosint: & expositio officiorum pro defunctis: deque Liturgia, quæ pro ipsis offertur. 41. Quod sola Christiana religio vera sit.

Tertia pars de Divina providentia capitibus undecim comprehenditur. 1. de variis hominum opinionibus circa res contingentes. 2. exploditur error Manichæorum, duo principia, bonum scilicet & malum, admittentium. 3. rejicitur error eorum, qui bonum & malum Deo tribuunt. 4. Objectiones adversariorum. 5. malum nequaquam à Deo esse, neque esse substantiam, aut naturam quandam: exponitur autem undenam sit. 6. quotuplex sit bonum, & quotuplex malum. 7. Cur, & quot modis homines à Deo malis afficiantur. 8. quotuplex sit permissio. 9. Omnia mala tentationesque, quas Deus immittit, vel propter peccata, vel propter hominum utilitatem accidere. 10. Cur Deus viros probos vexari in hoc sæ-

culo permittit. 11. cur pravi homines à malis in hoc sæculo præservantur. 12. cur sancti quidem pauperes sunt, impii verò divitiis affluunt. 13. cur nonnullis Sanctorum in hoc sæculo cuncta è mente succedunt. 14. cur ex impiis quidam pœnam scelerum suorum hic persolvunt. 15. Dies vitæ humanæ non esse à Deo definitos, sed vel produci, vel contrahi posse. 16. quid de fine hominis sentiendum. 17. quot modis vita hominum consumitur. 18. quomodo accadat violenta hominum mors, quæ à divina providentia permittitur. 19. Responso ad Objectionem.

Quarta denique pars de creatione hujus mundi, de Universo, de Angelis, de Anima, de resurrectione mortuorum, & de Judicio, continet capita quadraginta. 1. de creatione Angelorum: quos cum Gregorio Nazianzeno homil. de nativ. Domini, Nysseno, Chrysostomo, Joanne Baforenfi, Jacobo Edesseno, & Moyse Barcephæ, ante cœlum & terram creatos fuisse vult: refert autem contrariam eorum opinionem, qui eos cum cœlo terraque creatos sentiunt, nimirum, Jacobi Sarugensis homil. in hexaëmeron, Ephræm Syri Commentar. in Genesim, & Epiphani. 2. de Ordinibus & nominibus Angelorum. Novem autem Angelorum choros ex mente Jacobi Edesseni sic ordinat: in prima Hierarchy Angelos, Archangelos, Principatus. In secunda Potestates, Thronos, Dominationes. In tertia Virtutes, Cherubim, & Seraphim. 3. de lapsu Diaboli. 4. de creatione hujus mundi. 5. de quatuor elementis. 6. de Firmamento. 7. in quot regiones aër dividatur. 8. de sole, luna, & stellis. 9. de motu luminarium in cœlo, & de altitudine eorumque situ. 10. de eclipsi solis & lunæ. 11. de solis, lunæ, & stellarum ortu atque occasu: de die & nocte, mane & vespere, ortu & occasu, quæ sol in terris efficit: & de climatibus. 13. de rupibus, montibus

ⲓⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲥⲧⲁⲥ

† Ordinavit Spiritus Sanctus N. Diaconum, vel Presbyterum, ad titulum Sanctae Ecclesiae Sancti N. urbis N. Anno N. per Episcopum N. Hujus generis subscriptiones plurimae exstant initio laudati Codicis Ecchellenfis 4.

CAPUT XL.

Joannes Bar Maadani
Patriarcha.

I.

Joannes Bar-Maadani, ex Episcopo Mardæ, & Primæ Orientis, Jacobitarum Patriarcha.

JOANNES cogno-

mento ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

Bar-Maadani, hoc

est, filius Maada-

nensis, ex Maadan

Mesopotamiae regione oriundus, sub Ignatio, seu Davide Joannis Pufilli Patriarchæ successore Episcopatum Mardæ primum gessit: deinde ab eodem circa ann. Græcorum 1560. Christi 1249. Maphrianus, seu Primas Orientis ordinatus: denique defuncto Ignatio, quum Dionysius, qui & Aaron Angur, ex Melitinæ Episcopo anno Græcorum 1563. mense Septembri in cœnobio Barsumæ ab Episcopis suæ factionis in Patriarcham electus fuisset, ipse collectis in urbe Alepo, qui Dionysium oderant, Episcopis in festo S. Barbaræ die 4. Decembris anni Græcorum 1564. Christi 1252. Patriarcha proclamatus est, ut latè Bar-hebræus in Chronico à fol. 328.

11.
Ejus obitus.

Dionysio anno Græcorum 1572. die 18. Februarii miserè trucidato, supervixit Joannes usque ad annum 1574. ut idem Bar-hebræus te-

statur fol. 334. ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

Hunc infelicem exitum (inquit Bar-hebræus) Dionysius quidem Angur fortitus est. Joannes verò Bar-Maadani missis ad Soltanum Romæorum in urbem Iconium legatis, literas Patentes obtinuit, ut cœnobio Mar Barsumæ totiusque Romæorum ditioni præset: atque ita Melitinæ caterisque in locis proclamatus fuit. Non tamen illud Barsumæ cœnobium adire voluit, sed in Cilicia permansit, ubi à Rege Armenorum & magnatibus summo in honore habebatur. Anno autem 1574. in quadagesimali jejuniis egrotavit ipse Mar Joannes Bar-Maadani Patriarcha, & obiit in cœnobio Baximata, ejusque in Templo sepultus est.

Scriptit Anaphoram, cujus meminit cl. Edenensis cap. 7. de hæreticis Liturgiarum auctoribus num. 7. his

verbis: ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲓⲣⲓⲧⲁⲥ ⲛⲁⲛⲁⲛⲓ

III.
Ejusdem Anaphora.

Joannes Bar-Maadani habet Anaphoram, quæ incipit: Ens æternum necessario existens, Deus Pater. Eandem laudat Schultingius loc. sæpè cit. num. 37. S. Joannis (inquit) filii Mendani (Maadani) Patriarchæ Antiocheni (Anaphora) Chaldaicè composita in civitate Musiliensi (Mosul),

De scriptoribus Syris Monophysitis

ⲓⲛⲁⲛⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

† Ordinavit Spiritus Sanctus N. Diaconum, vel Presbyterum, ad titulum Sanctae Ecclesiae Sancti N. urbis N. Anno N. per Episcopum N. Hujus generis subscriptiones plurimae exstant initio laudati Codicis Ecchellenfis 4.

CAPUT XL.

Joannes Bar Maadani
Patriarcha.

I.

Joannes Bar-Maadani, ex Episcopo Mardæ, & Primæ Orientis, Jacobitarum Patriarcha.

JOANNES cogno-

mento ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

Bar-Maadani, hoc

est, filius Maada-

nensis, ex Maadan

Mesopotamiae regione oriundus, sub Ignatio, seu Davide Joannis Pufilli Patriarchae successore Episcopatum Mardæ primum gessit: deinde ab eodem circa ann. Græcorum 1560. Christi 1249. Maphrianus, seu Primas Orientis ordinatus: denique defuncto Ignatio, quum Dionysius, qui & Aaron Angur, ex Melitinæ Episcopo anno Græcorum 1563. mense Septembri in cœnobio Barsumæ ab Episcopis suæ factionis in Patriarcham electus fuisset, ipse collectis in urbe Alepo, qui Dionysium oderant, Episcopis in festo S. Barbaræ die 4. Decembris anni Græcorum 1564. Christi 1252. Patriarcha proclamatus est, ut latè Bar-hebræus in Chronico à fol. 328.

II.

Ejus obitus.

Dionysio anno Græcorum 1572. die 18. Februarii miserè trucidato, supervixit Joannes usque ad annum 1574. ut idem Bar-hebræus te-

statur fol. 334. ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

Hunc infelicem exitum (inquit Bar-hebræus) Dionysius quidem Angur fortitus est. Joannes verò Bar-Maadani missis ad Soltanum Romæorum in urbem Iconium legatis, literas Patentes obtinuit, ut cœnobio Mar Barsumæ totiusque Romæorum ditioni præset: atque ita Melitinæ caterisque in locis proclamatus fuit. Non tamen illud Barsumæ cœnobium adire voluit, sed in Cilicia permansit, ubi à Rege Armenorum & magnatibus summo in honore habebatur. Anno autem 1574. in quadagesimali jejuniis egrotavit ipse Mar Joannes Bar-Maadani Patriarcha, & obiit in cœnobio Baximata, ejusque in Templo sepultus est.

Scriptit Anaphoram, cujus meminit cl. Edenensis cap. 7. de hæreticis Liturgiarum auctoribus num. 7. his

verbis: ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ ⲛⲁⲁⲁⲛⲓ

III.
Ejusdem Anaphora.

Joannes Bar-Maadani habet Anaphoram, quæ incipit: Ens æternum necessario existens, Deus Pater. Eandem laudat Schultingius loc. sæpè cit. num. 37. S. Joannis (inquit) filii Mendani (Maadani) Patriarchæ Antiocheni (Anaphora) Chaldaicè composita in civitate Musiliensi (Mosul),

:
Episcopum Davidem appellat : In
Chronico verò Syriaco nullibi, quod
hactenus observavi, neque ut mon-
achus, neque ut Episcopus nomi-
natur. Exstat ejus *Dialogus de Hy-*
mnio Trisagio Jacobitam inter O
Melchitam, Syriacè in Codice Ec-
Hh ij chell.

I.
David Pauli
filius, Auctor
Dialogi de Tri-
fagio.

De scriptoribus Syris Monophysitis

ful, seu nova Ninive, quum nimirum adhuc esset Episcopus Mardæ) anno à nativitate Domini millesimo ducentesimo vigesimo sexto. Exstat ms. in Codd. Nitr. 3. 4. fol. 76. & 42. prodiitque latinè per Renaudotium tom. 2. pag. 512. qui in Notis ad eandem pag. 524. hæc de auctore præfatur. *Quis Joannes ille fuerit, planè nescimus, nisi quod Antiochenus Jacobitarum Patriarcha fuerit: quo tempore vixerit, ignoratur, quum obscurissima sit Ecclesiæ Jacobiticæ Antiochenæ historia, quam qui scripserit, nullus reperitur: imò ne successio quidem Patriarcharum illorum satis explicata est.* Id nimirum debemus Sanctissimo Pontifici CLEMENTI XI. cujus iussu & providentia illatis in Bibliothecam Vaticanam tot manuscriptoris linguarum omnium Orientalium Codicibus, Ecclesiasticam earum gentium historiam qui scripserint, plures nobis innotuere.

IV.
Carmina de Anima, & de Perfectione.

Ejusdem Tractatus de Anima, in-scriptus *أَوِي* Avis, versu dodecasyllabo exstat in Cod. 5. Syriaco D. Andrea Scandar fol. 129. Initium:

فَمَا مَبِي كُ مَبِي مَبِي مَبِي

Persuasum mihi est à Domino rerum omnium &c. & fol. 135. Carmen aliud,

hoc titulo: أَوِي مَبِي مَبِي مَبِي

وَبَعْدُ أَوِي مَبِي مَبِي مَبِي

: أَوِي مَبِي مَبِي مَبِي

De excellentia originis animæ, ejusque abjectione per prævaricationem.

Initium: *أَوِي مَبِي مَبِي مَبِي*

: أَوِي مَبِي مَبِي مَبِي

Ex illo sanctitatis fastigio ad te demissa est &c. Denique fol. 137. eodem metro dodecasyllabo Carmen de

perfectione: initium: أَوِي مَبِي مَبِي مَبِي

: أَوِي مَبِي مَبِي مَبِي

V.
Homiliæ Arabicæ XVIII.

Varii sunt Doctorum gradus &c. Homiliæ duodeviginti Arabico ser- Tom. II.

mone, sed literis Syriacis anno Græcorum 1816. Christi 1505. exarata à Noë Bacupheni, qui postea Jacobitis Patriarcha præfuit, habentur in Cod. 30. ejusdem Andrea Scandar: nimirum, 1. de Nativitate Domini. 2. in Epiphaniam. 3. de Præsentatione Domini in Templum. 4. de Jejuniis Niniviticis & Jona Propheta. 5. de Jejuniis quadragesimali. 6. de festo Hofannarum. 7. de feria sexta crucifixionis. 8. de eadem, & de bono latrone. 9. de Resurrectione Domini. 10. de Ascensione. 11. de Pentecoste. 12. de SS. Apostolis. 13. de Transfiguratione Domini. 14. de Dormitione Deiparæ. 15. de Cruce. 16. 17. 18. Paræneses tres.

CAPUT XLI.

David Pauli, & Daniel Chettab.

DAVIDEM & DANIELEM incertæ ætatis Scriptores hic collocamus, quod eos apud Gregorium Bar-hebræum, qui sæculo decimo ter-

tio floruit, laudatos legimus.

Et Davidis quidem mentio occurrit in *Horreo mysteriorum* (sic Bar-hebræus inscribit librum, quo sacram Scripturam commentatur,) & in libro ejusdem de Ethica: ubi

modò eum *أَوِي مَبِي مَبِي مَبِي* Davidem Pauli filium Monachum,

modò *أَوِي مَبِي مَبِي مَبِي* religiosissimum, hoc est,

: أَوِي مَبِي مَبِي مَبِي Episcopum Davidem appellat: In Chronico verò Syriaco nullibi, quod hæcenus observavi, neque ut monachus, neque ut Episcopus nominatur. Exstat ejus *Dialogus de Hymno Trisagio Jacobitarum inter O Melchitam*, Syriacè in Codice Echell.

I.
David Pauli filius, Auctor Dialogi de Trisagio.

chell. 14. post epistolam Joannis Maronis eadem de re; Arabicè verò in Cod. 33. Catalogi, quem in fine hujus Tomi subijciam.

II.
Danielis Bar-
Chettab scri-
pta.

Daniel verò cognomento **دانيال**

Bar-Chettab, laudatur in Cod. Syr. 45. in priori tom. pag. 616. ubi legitur doctum ejus *Carmen* ad

interrogationem *Chamiffi* **د. صوفيا**

Bar-Kardaba Nestoriani, cum responsione Bar-hebraei, & Noë Jacobitarum Patriarchæ.

Ejusdem Danielis Liber Arabicus in Cod. 40. fol. 211. exstat, inscriptus:

كتاب اصول الدين وشفا قلوب المؤمنين

Liber de fundamentis Fidei, & *de consolatione cordium Fidelium*, in capita quatuordecim divisus. In primo probat Deum existere. 2. Deum æternum esse. 3. infinitum. 4. incomprehensibilem. 5. simplicem & incorporeum. 6. unum natura, & trinum personis. 7. Responsio ad Judæos. 8. De vera fide in Jesum Christum. 9. cur persona Filii incarnata, & non aliæ duæ personæ Trinitatis. 10. Quod in Virgine Maria Verbum æternum, non Dei voluntas inhabitavit. 11. Adversus eos, qui Christum puram esse creaturam dicunt. 12. cur Verbum incarnatum. 13. cur mundum redemit. 14. De Christi persona, natura, proprietatibus, & passionibus. Ubi Mariam esse Deiparam adversus Nestorianos, Christum verò unica constare natura & voluntate & operatione adversus Catholicos scribit. De Trifagio etiam, & corpore Christi, passibile ne, an impassibile sit, multa disserit.

Descripsit eum Codicem Moyses quidam, cognomento **عطفه Atafcia**, Presbyter Jacobita anno Græcorum 1766. Christi 1455. sub Ignatio ejus sectæ Patriarcha, Basilio Maadani Maphriano, Josepho seu Cyrillo Episcopo, & Dioscuro cognomento **ابن منو Ebn-**

Dsau ex Nabach Episcopo Damasceno, ut idem Moyses pluribus in locis adnotavit, & præsertim fol. 28. & 211. de quo vide cl. Edenensem in Vindiciis Maronitarum & in Chronico, ubi ejus & Dioscouri Nabachæi operâ catholicum Libani Ducem gente Maronitam Jacobiticis erroribus infectum fuisse testatur.

CAPUT XLII.

Gregorius Bar-hebræus, qui & Abulpharagius, Primas Orientis.

REGORIUS Bar-hebræus, qui & Abulpharagius, scriptorum Jacobitarum facile princeps, patria Melitinenfis, patre

Aaron medico anno Græcorum 1537. Christi 1226. natus est, ex quo *Bar-hebræi*, hoc est, Hebræi filii cognomentum traxit. Nepotem ex fratre Michaëlis Patriarchæ eum appellat Renaudotius tom. 2. pag. 469. ex fide Codicis Colbertini. A puero Græcæ, Syriacæ, & Arabicæ linguis strenuam operam dedit: mox Philosophiæ ac Theologiæ cursu emenso, medicinam sub patre aliisque ejus ætatis celeberrimis, quos ipse in libris suis laudat, medicis coluit: quibus in studiis quantum excelluerit, scripta ejus declarant.

Anno Christi 1243. invadentibus in Armeniam Tartaris, Melitinâ abscedere cum parentibus cogitavit. Anno sequenti Antiochiam venit, ut idem refert in Chronico Arabico, quod *Historiam Dynastiarum* inscripsit, ubi hæc in Almostanseri Ben-

Aldaheri Dynastia **في سنة اربعين وستمائة** لما سمع اهل ملطية ما فعل التاتار بقرساريس هلعوا وجزعوا الخس الجزع طالبيين حلب. وكان من جملة من يريد الخروج بامله والدي. فلما ارادوا

I.
Gregorii Bar-hebræi Abulpharagii nati-
vitas, & gesta
ante Episcopa-
tum.

De scriptoribus Syris Monophysitis

chell. 14. post epistolam Joannis Maronis eadem de re; Arabicè verò in Cod. 33. Catalogi, quem in fine hujus Tomi subijciam.

II.
Danielis Bar-
Chettab scri-
pta.

Daniel verò cognomento **دانيال**

Bar-Chettab, laudatur in Cod. Syr. 45. in priori tom. pag. 616. ubi legitur doctum ejus *Carmen* ad

interrogationem *Chamiffi* **د. صوفيا**

Bar-Kardaba Nestoriani, cum responsione Bar-hebraei, & Noë Jacobitarum Patriarchæ.

Ejusdem Danielis Liber Arabicus in Cod. 40. fol. 211. exstat, inscriptus:

كتاب اصول الدين وشفا قلوب المؤمنين

Liber de fundamentis Fidei, & *de consolatione cordium Fidelium*, in capita quatuordecim divisus. In primo probat Deum existere. 2. Deum æternum esse. 3. infinitum. 4. incomprehensibilem. 5. simplicem & incorporeum. 6. unum natura, & trinum personis. 7. Responsio ad Judæos. 8. De vera fide in Jesum Christum. 9. cur persona Filii incarnata, & non aliæ duæ personæ Trinitatis. 10. Quod in Virgine Maria Verbum æternum, non Dei voluntas inhabitavit. 11. Adversus eos, qui Christum puram esse creaturam dicunt. 12. cur Verbum incarnatum. 13. cur mundum redemit. 14. De Christi persona, natura, proprietatibus, & passionibus. Ubi Mariam esse Deiparam adversus Nestorianos, Christum verò unica constare natura & voluntate & operatione adversus Catholicos scribit. De Trifagio etiam, & corpore Christi, passibile ne, an impassibile sit, multa disserit.

Descripsit eum Codicem Moyses quidam, cognomento **عطفه Atafcia**, Presbyter Jacobita anno Græcorum 1766. Christi 1455. sub Ignatio ejus sectæ Patriarcha, Basilio Maadani Maphriano, Josepho seu Cyrillo Episcopo, & Dioscuro cognomento **ابن منو Ebn-**

Dsau ex Nabach Episcopo Damasceno, ut idem Moyses pluribus in locis adnotavit, & præsertim fol. 28. & 211. de quo vide cl. Edenensem in Vindiciis Maronitarum & in Chronico, ubi ejus & Dioscorigi Nabachæi operâ catholicum Libani Ducem gente Maronitam Jacobiticis erroribus infectum fuisse testatur.

CAPUT XLII.

Gregorius Bar-hebræus, qui & Abulpharagius, Primas Orientis.

REGORIUS Bar-hebræus, qui & Abulpharagius, scriptorum Jacobitarum facile princeps, patria Melitinenfis, patre

Aaron medico anno Græcorum 1537. Christi 1226. natus est, ex quo *Bar-hebræi*, hoc est, Hebræi filii cognomentum traxit. Nepotem ex fratre Michaëlis Patriarchæ eum appellat Renaudotius tom. 2. pag. 469. ex fide Codicis Colbertini. A puero Græcæ, Syriacæ, & Arabicæ linguis strenuam operam dedit: mox Philosophiæ ac Theologiæ cursu emenso, medicinam sub patre aliisque ejus ætatis celeberrimis, quos ipse in libris suis laudat, medicis coluit: quibus in studiis quantum excelluerit, scripta ejus declarant.

Anno Christi 1243. invadentibus in Armeniam Tartaris, Melitinâ abscedere cum parentibus cogitavit. Anno sequenti Antiochiam venit, ut idem refert in Chronico Arabico, quod *Historiam Dynastiarum* inscripsit, ubi hæc in Almostanseri Ben-

Aldaheri Dynastia **في سنة اربعين وستمائة** لما سمع اهل ملطية ما فعل التاتار بقرسارسة هلعوا وجزعوا الخس الجزع طالبيين حلب. وكان من جملة من يريد الخروج بامله والدي. فلما ارادوا

I.
Gregorii Bar-hebræi Abulpharagii nati-
vitas, & gesta
ante Episcopatu-
tum.

ارادوا ان يجهلوا الدواب وكان كسفا فيه بغلا
للحرج فلما ارادوا شد الكان عليه ليجهلوه شمس
وتقلت . فبينما هم يتبعونه في الزقاق ليلاموه
قالوا ان القتيلان من العامة وتبوا في باب المدينة
ويتهبون كل من رآه يخرج . فامسك والدى عن
الخروج واجتمع بالمطران دينوموس وتشاوروا في
مرايطة المدينة وجميعا المسلمين والنصارى في
البيعة الكبيرة وتحالفوا ان لا يخون بعضهم
بعض ولا يخالفوا المطران في جميع ما يتقدم
اليهم من مداراة القاتار والقيام بحفظ المدينة
والبيتوتة على اسوارها وكف اهل القرع عن الفساد .
فنظر الله الى حسن نياتهم ودفع العدو عنهم
ووصلوا بالقرب من ملطية ولم يتعرضوا اليها .
وكان ذلك في شهر تموز سنة الف وخمسمائة
واربع مائة وخمسين للميلاد :

Anno Hegiræ sexcentesimo quadra-
gesimo audientes Melitineses quæ
Tartari in urbe Cæsarea fecerant , ni-
mio terrore correpti , turpem fugam
ad urbem Alepum arripuerunt In-
ter eos autem , qui familiam suam eò
deportare decreverant , genitores mei
erant . Quum autem iumenta onera-
re vellent , ad malum devenerunt : qui
ubi sensit funibus se ad onus portan-
dum constringi , muliones calcibus abi-
gens dilabatur : quumque illi cum inse-
querentur , ut oneri jumentum subjice-
rent , acceperunt , juvenes ex plebe
portam civitatis observare , & exeun-
tes quosque despoliare . Quamobrem
reversus genitor , adit Archiepiscopum
Dionysium : & collatis de urbe
tuenda consiliis , tum Mahometanos ,
tum Christianos in magna Ecclesia
congregavit , qui juramento se ob-
strinxere , mutuam fidem se servatur-
os , & Archiepiscopo obtemperaturos
in omnibus , quæ ipse judicaret cum
Tartaris transigenda , ut scilicet ur-
bem custodirent , & in manibus ex-
cubias agerent , & facinorosos ho-
mines à flagitiis cohiberent . Respi-
ciens igitur Deus ad bonam eorum vo-

luntatem , avertit ab eis inimicum ,
qui quum propè Melitinam confedisset ,
urbem tamen oppugnare aut infestare
minime est ausus Accidit
hoc mense Julio anno Alexandri mil-
lesimo quingentesimo quinquagesimo
quarto , Christi 1243 . Et in Dyna-
stia Almostafemi Ben-Almostanseri .

وفي احدى واربعين غزا شارنوبين بلد الشام
واجتاز بملطية وخرّب بلدها واخذ غلاتها . ثم
رحل عنها وطلب طبيبا يداويه عن مرض عرض
له . فاخرج اليه والدى وصار معه الى حرت برت
فدبره حتى برا ثم جا ولم يطل اللقام بملطية
ورحل بنا الى انطاكية فاسكننا .

Anno quadragesimo primo (suprà sex-
centelimum Hegiræ) occupavit Saur-
navinus Syriam . . . & transiens per ur-
bem Melitinam , agrum ejus depopula-
tus est , omni commeatu direpto . . . Inde
abscedens , quæsitit medicum , qui mor-
bum ab ipso pelleret . Ad quem acce-
dens meus genitor , abiire simul in
Haretbaret , ubi sanitatem ei resti-
tuit . Postea reversus in urbem Meliti-
nam , paucos ibi dies moratus est : de-
inde profecti sumus simul Antiochiam ,
qua in urbe mansimus . Idem Bar-he-
bræus in libro carminum , Codice
Syr. 45 . gratias agit Ignatio Sabæ
Patriarchæ , qui & David , quod ab
ipso visitatus fuerit in quodam spe-
cu prope Antiochiam , ubi anacho-
reticam Bar-hebræus vitam agebat .

Hinc Tripolim Phœnicie urbem pe-
tiit , ut de seipso refert in Chronico
Syriaco Par. 2 . fol. 323 . ubi ab eodem
Ignatio Patriarcha anno ætatis vige-
simo Episcopum Gubæ se ordinatum

II.
Episcopus Gu-
bæ ab Ignatio ,
qui & David
Patriarcha , or-
dinatur .

فدبره حتى برا ثم جا ولم يطل اللقام بملطية
ورحل بنا الى انطاكية فاسكننا .

لح

NOTA.

1 Dionysium . Ejus inimicitias cum Igna-

tio Patriarcha refert Bar-hebræus in Chro-
nico Syriaco Par. 2 . à fol. 323 .

וְיָמָּר חֲזַחֲדָא דְּחַרְפָּא וְעַדֲדָא וְכַדּוּ חֲכָא וְיִשְׁתָּא בִּסְ דְּחִשְׁתָּ עֵינָא
לֹא שְׁתַּעֲמָא מִפְּחִתָּ מִפְּחִתָּ חֲבִי עַל־מַבְּחִי חֲבִי לֹא שְׁבָלָא וְדָבָלָא וְהָא

Maphrianus autem Bagdadi æstatem exegit, ordinavitque quatuor Diaconos, atque Episcopum eidem urbi Bagdad consecravit Josue monachum ex cœnobio Mar Ananiæ, qui Timothei nomen assumpsit. Consecravit etiam Denham monachum cognomento Bar-Hamra ex cœnobio S. Matthæi, Episcopum Adorbigani, qui Joannis nomen acceperat. Hic verò post consecrationem ad suam Ecclesiam profectus, in Beth-Saidam pagum provincie Arbelæ pervenit, ibique extinctus est, & in nova Ecclesia, quæ in eodem pago construebatur, tumularus.

וְיָמָּר חֲזַחֲדָא דְּחַרְפָּא וְעַדֲדָא וְכַדּוּ חֲכָא וְיִשְׁתָּא בִּסְ דְּחִשְׁתָּ עֵינָא
לֹא שְׁתַּעֲמָא מִפְּחִתָּ מִפְּחִתָּ חֲבִי עַל־מַבְּחִי חֲבִי לֹא שְׁבָלָא וְדָבָלָא וְהָא

Autumno ineunte Niniven Maphrianus repetiit, & anno 1577. Episcopum Gozartæ Cardoæ dedit Vehbum monachum ex cœnobio S. Matthæi, qui Joannes est appellatus: atque per eosdem dies Adorbigano urbi Episcopum præfecit Josue monachum ex eodem cœnobio, qui Severi nomen assumpsit. Hoc eodem anno 1577. consecratus est Mar Denha in Catholicum, qui Arbelæ fuerat Metropolitæ, & paulò antea ad castra Regis regum abierat. Accidit autem ut Hulachus obiret, & Machica etiam Catholicus ex hac vita decederet. Re igitur ad Reginam fideliem Dokuscatonam delata, quod scilicet prædictus Denha Catholici munere dignus antea judicatus fuerat, sed Machica muneribus & calumniis illum superaverat, præcepit Regina, ut in Catholicum Denha consecraretur, acceptoque mandato (*Fazlichum vocant*) Arbelam venit, congregatisque Episcopis, Bagdadum descendit, & Seleuciæ consecratus est mense Novembri Dominica tertia consecrationis Ecclesiæ.

וְיָמָּר חֲזַחֲדָא דְּחַרְפָּא וְעַדֲדָא וְכַדּוּ חֲכָא וְיִשְׁתָּא בִּסְ דְּחִשְׁתָּ עֵינָא
לֹא שְׁתַּעֲמָא מִפְּחִתָּ מִפְּחִתָּ חֲבִי עַל־מַבְּחִי חֲבִי לֹא שְׁבָלָא וְדָבָלָא וְהָא

וְיָמָּר חֲזַחֲדָא דְּחַרְפָּא וְעַדֲדָא וְכַדּוּ חֲכָא וְיִשְׁתָּא בִּסְ דְּחִשְׁתָּ עֵינָא
לֹא שְׁתַּעֲמָא מִפְּחִתָּ מִפְּחִתָּ חֲבִי עַל־מַבְּחִי חֲבִי לֹא שְׁבָלָא וְדָבָלָא וְהָא

cessum rescindebatur. Maphrianus
verò cujusdam negotii prætextu, Ta-
brizum petiit, atque inde Maragam,
ibique in novo monasterio aliquan-
diù versatus, Euclidem exposuit.
Inde autumnò ineunte Niniven pro-
fectus est.

فَمِنْهُمَا مَن جَنَّ وَقَدْ عَلِمَ أَنَّهُ كَذَّابٌ أَفْتِنًا : مَن جَنَّ مُتَفَتِّنًا فَهُوَ كَذَّابٌ أَفْتِنًا : مَن جَنَّ مُتَفَتِّنًا فَهُوَ كَذَّابٌ أَفْتِنًا .

Anno 1583. hiberno tempore Ba-
siliiſ Episcopuſ Tabrizi mortuus eſt,
qui Eccleſiam populo noſtro religio-
ſorum mercatorum ope inſtauravit.
Supervenere interim monachi qui-
dam ex cœnobio S. Matthæi, & Ma-
phriano ſupplicarunt, illum Episco-
patum petentes, quibus tamen haud-
quaquam ſatiſfecit, quia doctrina
non ſatis inſtructi erant, & moribus
juvenes: ſed eam Eccleſiam Seve-
ro ejuſdem cœnobii archimandritæ
commiſit, qui ſub diebus feſti magni
Reſurrektionis illuc profeſtus, ho-
noſificè exceptuſ eſt, capitque ur-
gere fabricam ædium ejuſdem Eccleſi-
æ Tabrizi. Per æſtatem ejuſdem
anni Maphrianuſ Maragam ſecundò
profeſtuſ eſt, & cellam, atque Ora-
torium in nova Eccleſia ibi conſtru-
xit: eaque in urbe per annum com-
moratuſ, Ptolemæi Almageſtum ex-
poſuit, venitque ad eum Jacobuſ
Preſbyter frater Simeoniſ Preſbyteri
& medici poſt feſtum Reſurrektionis
anni 1584. rogavitque ut cum ipſo
ad cœnobium Mar Barſumæ accede-
ret, utque pacem eiſ cum Patriarcha
firmaret. Cui obſequutuſ Maphria-
nuſ, cum ipſo ad cœnobium aſcen-
dit, atque inde in Ciliciam perrexit
ad diſtorum Preſbyterorum fratrem,
quem Preſbyterum & Metropolitam
Melitinæ ordinarunt: atque inde
Niniven abiit.

[illegible]

12.00,

وَصَفْعًا ۚ وَشَرِبَ صَفْعًا مُمِصًّا ۖ هَذَا كَلِمَاتُ نَبِيٍّ .

Anno 1585. instaurata est Ecclesia
populo nostro in medietate urbis
Bagdad propè ædes Chaliphæ, ope-
rà principis Jurisperitorum Saphi-
addaulæ Solimani Bar-Gamali.

وَعَدَا رَفَعَا رَفَعَا رَفَعَا
وَعَدَا رَفَعَا رَفَعَا رَفَعَا
وَعَدَا رَفَعَا رَفَعَا رَفَعَا
وَعَدَا رَفَعَا رَفَعَا رَفَعَا
وَعَدَا رَفَعَا رَفَعَا رَفَعَا

Anno 1588. mortuus est Severus Episcopus Tabrizi, & contristati sunt valdè fideles ob ejus mortem : & suffragium commune dedere Josepho monacho ejus ex forore nepoti, qui consecratus est in monasterio sancti Matthæi ab eodem Maphriano diebus jejunii quadragesimalis, & abiit, atque in Ecclesia Tabrizi resedit, appellatusque est Dionysius.

[illegible]

Eodem anno in diebus festi resurrectionis Bagdadum Maphrianus descendit, & festum ibidem celebravit, & Diaconatus ordine Sciamsaddaulem cohonestavit, unâcum aliis filiis nobilium. Chrisma præterea consecravit in eadem Ecclesia catholica S. Thomæ Apostoli ad portam Muchul: ordinavitque alios Diaconos in Ecclesia Deiparæ intra Bagdadum. Idem porro Maphrianus antequam Bagdadum intraret, id Archidiacono Thomæ significaverat: à quo Catholicus Mar Denha admonitus, Episcopum & multos nobiles Bagdadenses in occursum Maphriani misit, atque ad eum ingressus apud viam, ab eodem multo cum honore exceptus est. Conversus autem ad confertam multitudinem Jacobitarum & Nestorianorum, dixit: Beatus populus, cui hæc sunt. Exacta autem ibidem æstate, autumnò ineunte anni 1589. Tagritum ascendit, & in celeberrimis ejus Ecclesiis commoratus est, & lætati sunt per hunc modum omnes nobiles Tagritenses ubique, quoniam à sexaginta annis, ex quo

[illegible]

quo inde abierat Ignatius, quum Patriarcha factus est, nullus haecenus eam urbem intraverat Maphrianus. Quumque in ea duos menses commoratus fuisset, Niniven repetiit, tresque Episcopos consecravit: primum Michaëlem, qui & Mochles, Ecclesiae Beth-Raman: alterum Basilium, qui & Raban Abraham, cœnobio S. Matthæi ad titulum Ecclesiae Bethsaidæ præfecit; tertium Denham, quem & Mar Joannem appellavit, cœnobio S. Sergii; & postremum Moysen Sigaræ, qui Joannis nomen assumpsit.

[illegible]

فَقَدْ كُنَّا مِنْهُمْ فِي حَرْصٍ أَوْحَشٍ . وَكَانَ مِنْهُمْ كَافِرٌ فَاصْبِرْ . وَأَنْتَ أَعْيُنُكَ عَلَى الْكَافِرِينَ بِرَأْسِ الْكُرْسِيِّ خَدَّيْكَ . وَأَمَّا الْكُفْرُ فَهُوَ سَعْيٌ مَبْذُورٌ . وَأَمَّا الْإِيمَانُ فَهُوَ مِنْ عَزَائِكِ لَكَ . إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَ خَدِيعٌ . أَلَمْ يَجْعَلْ لَكَ خَلْقًا يُسَبِّحُ . فَلْيُحْمَدْ أَهْلُ السَّمَاوَاتِ . وَلْيُحْمَدْ أَهْلُ الْأَرْضِ . وَلْيُحْمَدْ أَهْلُ الْبُحْرِ . وَكُلٌّ مِنْكَ خَائِدُونَ .

وَحَقَّقْنَا مَبْعَدَهُمَا وَبَرَكْنَا ذُو
 الْبَعْدِ ثُمَّ دَعَوْنَاهُ لَحْمَدِهِ
 مَدِينَةً خَيْرٌ لِّمَا نَمْنَعُكَ رِفْقَةً
 وَدَعَا نَحْنُ وَوَلَا وَهْوَ دَعَا
 حَقُّهُ فَهَقُّوا مَعَهُ دَعَا وَلِلَّهِ
 الْعِلْمُ كُلُّهُ لَخَمْنًا وَمَنْعُ مَنَّا
 حُدُودَ دَعَا وَنَا غَدَاكُمْ أُنْعِ
 وَهْ وَفَعَلْنَا دَعَا فَكَمْ أَوَامِدَ
 وَأَوَامِدَ رَفَعْنَا لَحْمَدِهِ مَدِينَةً
 وَحَمْدُهُ

Sabbato autem primo Jejunii magni anni 1590. quum Maphrianus in Maraga urbe versaretur, obiit Athanasius Beth-Nuhadræ Episcopus, qui & Bar-Summane, vir perfectus & prudens, in Bartela castro: & translatus est ejus corpus ad cœnobium sancti Matthæi. Hoc eodem anno Simeon quidam, cognomento Bar-Kalig, qui Taufæ Chorasfanitarum urbi præerat Episcopus, ordinatus fuit à Mar Denha Catholico Metropolita Sinensibus 2 qui quum adversus Catholici-

NOTÆ.

1 *Tresque Episcopus.* Quatuor hîc numerantur: nimirum Michaël Beth-Raman, Bafilus S. Matthæi, Joannes S. Sergii, & Joannes Sigaræ.

2. *Sinenſibus*. Episcopos ac Presbyteros à Neſtoriano Chaldæorum Patriarcha in vaſtiſſimi Indiarum Sinarumque regiones, diſſeminandi Evangelij cauſa, jam ab octavo Chriſti ſæculo allegatos fuiſſe, liquet ex monumento lapideo eruto in Provinciâ Xensi Metro- poli anno 1625, cujus exemplar Sincic & Syriacè impreſſum in folio volubili exiſtat in noſtra Bibliotheca Vaticana inter libros Sincicos à P. Couplet Soc. Jeſu Innocentio XI. Pont. Max. dono oblatos: ubi inter verba Sincico charactere impreſſa, quibus nomina ſeptua-

ginta Evangelii præconum (non ex Palesti-
na, ut latinus interpres in titulo perperam
adnotavit, sed ex Assyria seu Chaldaea in Si-
narum regnum missorum) recensentur, hæc
Syriaci Strongilis seu Chaldaici rotundis
litteris adnotatio à dextris & sinistris &
ad calcem ejusdem monumenti legitur .

1. ¹ ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶

с. В. О. III, № 82 и 981

cum superbè agere cœpisset, antequam ad Sinarum regionem proficeretur, jussu Catholici ad ipsum adductus est in Asiam Adorbiganensis regionis urbem, rebusque omnibus spoliatus, in carcerem detrusus est in cœnobio S. Abraham in Lahaka urbe. Quumque inde fuga dilapsus in montem profugisset, à quibusdam ejusdem montis incolis captus, & ad Catholicum adductus, apud ipsum rursus carceri mancipatus est in ejus cella, paucisque post diebus mortuus est ipse cum aliis Episcopis & monachis, qui cum ipso erant: quo verò mortis genere, variae fuerunt variorum opiniones.

وَحَدَّثَهُ وَهَلْ هُوَ بِهَيْسَةِ مُدْبِرٍ وَبَسْ قَدْ
مُدْبِرٌ هُوَ جَرْمَانَا دَبْ هُنَّ لَحْدَهُ وَهُوَ
بَلَا قَدْ هُوَ مَبْرُورٌ وَبَلَا جَرْمَانَا : هَبْ
أَمَّا هُوَ لَحْدَهُ لَاهِيَهُ مَدْبِرٌ
وَجَاوَزَهُ وَخَمَلَا هَجَا قَلَا وَ/مَدْبِرٌ
مَدْبِرٌ دَبْ مَدْبِرٌ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ مَدْبِرٌ . هَدْبْ جَرْمَانَا
لَحْدَهُ لَحْدَهُ وَ/مَدْبِرٌ لَحْدَهُ
وَ/مَدْبِرٌ لَحْدَهُ وَ/مَدْبِرٌ
رَبِّهِ حَقْلَسَهُ . هَدْبْ وَ/مَدْبِرٌ
مَدْبِرٌ مَدْبِرٌ هُوَ وَ/مَدْبِرٌ
لَحْدَهُ لَحْدَهُ وَ/مَدْبِرٌ وَ/مَدْبِرٌ
هَدْبْ لَحْدَهُ .

Anno Græcorum 1591. feria quarta hebdomadæ passionis obiit Joannes Episcopus Gozartæ Cardoæ, quum ante obitum res suas omnes dispensasset, quia à multo tempore ægrotabat. Redemit autem captivos in vinculis detentos, & ad cœnobium, atque ad Maphrianum pro facultate quod habuit, misit: nec vel unum obolum post se reliquit.

هَدْبْ لَحْدَهُ لَحْدَهُ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ جَرْمَانَا
وَجَاوَزَهُ وَ/مَدْبِرٌ . هَدْبْ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ . هَدْبْ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ . هَدْبْ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ . هَدْبْ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ .

Anno

حَدَّثَهُ

لَحْدَهُ لَحْدَهُ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ
وَجَلَسَهُ وَ/مَدْبِرٌ

Diebus Patris Patrum Mar Ananiesu Catholici Patriarchæ, Adam Presbyter & Chorepiscopus & Papas Sinarum. Anno Græcorum 1092. (Christi 781.) Mar Jazdabuzid Presbyter & Chorepiscopus Chumdane urbis regie, filius Millesti Presbyteri ex Balach urbe Adatchuristiani, erexit hoc monumentum lapideum, in quo descripta est dispensatio Servatoris nostri, & prædicatio patrum nostrorum

ad Regem Sinarum (cujus nomen Sini-
cis literis exprimitur.) Adam Diaconus fi-
lius Jazdabuzid Chorepiscopi. Mar Sergius Pre-
sbyter & Chorepiscopus. Sabariesu Presbyter.
Gabriel Presbyter & Archidiaconus, & Ec-
clesiarcha Chumdane, & Saragæ. Fuit hic
Ananiesu Chaldaeorum Patriarcha Jacobi
successor, de quo idem Bar-hebræus in Chro-
nico Par. 3. fol. 370. & Thomas Maragenfis
Episcopus in historia monastica illius gentis
Par. 4. cap. 2. qui addit in eadem historia Par. 5.
cap. 4. 7. 10. & 14. alios ad prædicandum Barba-
ris Evangelium Episcopos à Timotheo, qui
Ananiesu successit, missos fuisse: videlicet,
Subchaliesu, Jaballaham & Cardag in Galan
& Dailam, Eliam in Mukan, & Narsetem
in Senam, quæ & Cardaliabed. Demum in
Cod. 5. Catalogi, quem in fine hujus Tomi
subjiciam, fol. 157 habetur historia Georgii,
& Josephi, qui ex India in Assyriam ad Si-
meonem Chaldaeorum Patriarcham vene-
runt, Episcopos pro iis regionibus postula-
turi:

Anno Græcorum 1592. quum sua convassasset Mar Joannes Catholicus Bagdadum petiturus, in ipso itinere ægrotare cœpit: & quum illuc venisset, eodem morbo ad aliquot dies conflictatus, tandem nocte feriæ secundæ luceſcentis in mane Junii magni è vita migravit die 24. Februarii ejusdem anni. Quum autem viveret ille Mar Denha, monachi duo Jaguritæ ex Sinis profecti, Jerosolymam contendebant, sacra loca adoraturi. Quumque ad has regiones venissent, neque viam neque locum invenissent conficiendæ propositæ peregrinationis, ad Mar Denham diverterunt: qui, ne adversarius ille Bar-Kalig Sinas adiret, alterum ex istis monachis Jaguritis, hoc est, Turcis, Metropolitam Sinenſibus præfecit, & Jaballaham appellavit. Illis verò in patriam redire cogitantibus, decessit Denha. Tum verò Asutus Ameras illorum affinis, Jaballahæ negotium ad Regem regum retulit, affirmans christianis quidem placere Catholicum fieri Jaballaham, sed maxime Bagdadensibus universis id gratum fore, utpote sperantibus ab eo non modicam utilitatem se percepturos propter ejusdem cum Mogulensibus affinitatem tum genere, tum lingua. Pro ejus itaque voto exiit edictum à Rege, ut Catholici dignitate Jaballaha potiretur. Quo circa Episcopos circiter viginti quatuor congregavit, simulque omnes Seleuciam & Ctesiphontem descenderunt, eumque Catholicum consecrarunt. Iste porro Jaballaha etsi doctrina & Syriacis literis parùm instructus esset, erat tamen moribus insignis, & timore Dei præditus & multam charitatem Jacobitis ostendit.

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّهْدِي اللَّهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۖ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَضَلُّ اللَّهُ عَنِ الصِّرَاطِ الْمُبِينِ ۚ

turi: quibus Simeon annuens, Thomam & Joannem Episcopos anno Græcorum 1801. *Christi* 1490. consecravit: & Joannes quidem sub Elia Simeonis successore anno Græco-
Tom. II.

[illegible]

rum 1814. tres alios Episcopos ordinasse dicitur & in ultiores Judæorum partes misisse : Jaballaham scilicet, Denham, & Jacobum.

K k

Hoc ipso anno quum in Beth-Ebre pago Ecclesia S. Joannis Bar-Nagore diruta fuisset, atque in eo pago latrones ex insidiis presbyteros & Diaconos illuc venientes adorti spoliarent; cœpit Maphrianus monasterium construere nomini ejusdem martyris ad occasum borealem Bartelæ castri regionis Ninivensis : & per hunc modum Clericis quies magna parta est.

عندئذ ينادي بالصوت
عندئذ ينادي بالصوت

Anno Græcorum 1596. perfectum est ædificium celeberrimi monasterii in castro Bartela, quod construxit Maphrianus nomini martyris S. Joannis 1 Bar-Nagore: & quia fidelis Regina(Bina)-Catona 2 pictores duos in sua arte admirabiles Constantino-
poli ab Imperatore parente suo evocaverat, ut picturis ornarent Ecclesiam Græcorum urbis Tabrizi, horum alter à Maphriano arcessitus novam Ecclesiam Bar-Nagore sacris imaginibus concedorare cœpit. Ante hunc annum Maphrianus Episcopum plurimosque monachos & Presbyteros miserat, ut afferrent reliquias sancti Martyris in veteri Ecclesia conditas. Illi verò abeuntes foderunt, & nihil invenerunt. Quibusdam etiam Christianis apparuit in somnis idem sanctus Martyr, dicens, nisi venerit Maphrianus, reliquiarum non invenientur. At Maphrianus huic laicorum sermoni haudquam adhibens fidem, causatus morbum

N O T Æ.

1 *Joannis Bar-Nagore*. Ejus festum celebratur à Jacobitis Sabbato in Albis, ut in Cod. Syriaco 27. fol. 184. in Calendario, quod Saliba Presbyter concinnavit. Quod autem hic de ejus apparitione à Bar-Hebræo narratur, vel somnium fuit Scriptoris, vel fabula ad excitandam populi religionem excogitata. Similes huic Donatistarum visiones indicat & reprobat Augustinus lib. de unit. Ecclesi. Vide Bellarm. de Notis Eccl. lib. 4. cap. 14. in fine, ubi de miraculo Novatiani.

2 *Binaratona*. *Ducangius* in Famil. Aucerr $\mu\omega\sigma\tau$, = $\Delta\epsilon\epsilon\pi\omega\iota\eta\alpha$

[illegible]

gust. Byzantina pag. 235. quæ hic Binacatona dicitur, eam Mariam Michaelis Palæologi Imperatoris filiam notham vocat. Maria, inquit, Palæologina, filia altera Michaelis notha, ex puella ex Diplotazarum familia genita, in uxorem pacta est à parente, Chalaui, seu Hulach Tartarorum principi, ad quem deducta est à Theodosio de Villa Harduini, monasterii Pantocratoris Hegumeno, seu Abbate, Achajæ & Peloponnesi Principis fratre. Sed Chalaui intered extincto, hunc duxit Apaga ejus filius & successor. Muguliorum Despoena vocatur à Pachymere.

runt medici, & contendebant, ut pharmacum biberet, & corpori medicinam adhiberet. At ille non acquievit: dicebat enim, pharmacum minimè profuturum, & horam jam advenisse, quamvis sicut leo valeret, & hoc anno corpore & complexione robustior esset, quàm ante cæteri annis: & ut uno absolvam verbo, hoc triduo adedò viribus defecerat, ut quum die Dominica agramentum & chartam poposcisset, ut scripto disponderet cellæ suæ atque suis discipulis, id perficere haudquaquam potuerit, sed quavis hora semel atque iterum dextera manu sinistrae digitorum extrema palparet, dicens: consumpta est virtus mea, & defecit: fraudasti me frater, ut non relinqueres me mori, ubi elatus fuisset ab Episcopis & monachis, atque Presbyteris & Diaconis, inter quos die 22. aderam primus. Fac, frater, ut mortem effugiam. Ecce nihil fugæ tua profuit. Nunc verò confortare & consolare, & noli flere & contristari præter modum, quasi aliquid novi in mundo contingat. Minimè quidem. Quumque hæc & hujusmodi ad consolationem nostram loqueretur, integro die lætus & ridens, nec ut cæteri homines, mortis aspectu fractus aut perterrefactus, repente Saidum Diaconum & medicum vocavit, dixitque ei. Scribe quod dicam. Et hoc dicendi fecit initium. Filius hominis sicut sanum dies ejus, & sicut flos agri sic efflorescit. Et cætera deinceps prosequutus est, postquam complevit confessionem sicut justum erat. Protulit autem duos ordines, alterum pro Sede Patriarchæ, & alterum pro Sede Maphriani, & pro regimine Cellæ ipsius, quos fratri suo tradidit:

CO2-

N O T Æ.

1 *Inter quos.* Deest aliquid in Syriaco Textu. Fortasse nomen mensis proximè elapsi, quo Bar-Hebræus è regione Ninives in urbem Maragam deportatus fuit.

2. *Confessionem*. Hoc est Sacramentum Penitentiae, quod à Bar-Hebræo ante obitum susceptum fuisse narrat Barsuma ejusdem frater. De hoc Sacramento plura idem

Tom. II.

١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١
 ٥١٢
 ٥١٣
 ٥١٤
 ٥١٥
 ٥١٦
 ٥١٧
 ٥١٨
 ٥١٩
 ٥٢٠
 ٥٢١

Bar-Hebræus, & ex eo quædam Naironus in
Evopl. pag. 197.

3 Ordines. Paramenta Pontificalia intel-
ligit, quæ in sacris Syrorum libris sæpè
ܬܡܝܬܐ Taxes, hoc est, ordines appellantur, ut
illud Ritualis Syriaci, ܬܡܝܬܐ ܬܡܝܬܐ
Sacerdotes ordinibus suis, idest, Paramentis,
induuntur.

rum & Græcorum: ex nostris verò
(*hoc est, ex Jacobitis*) quatuor tan-
tummodo Presbyteri ad eam cele-
britatem adfuerunt. Congregatis
itaque ferè ducentis viris officium
inchoarunt à prima hora diei usque
ad nonam. Oh diem perditionis!
oh mane absque misericordia! oh
diem furoris! oh noctem mæroris,
quæ incubuit fratri hujus sancti, qui
Angelis conjunctus est, & miseros
reliquit in dolore & tristitia, & mæ-
rore & luctu, & in gemitibus. Post-
quam verò absolvissent Nestoriani,
& Græci, & Armeni officium suum,
& exequias, sicut decebat, prose-
quuti fuissent, composuerunt san-
ctum illius corpus in parvo Altari,
in quo orare solebat, & oblationem
offerre, quoties in urbem Maragam
se conferebat.

[illegible]

Quis non illacrymetur in clyto populo Jacobitarum, videns eos orbatos viro isto electo & singulari, & philosopho admirabili: non enim inter eos remansit, qui extraneo satisfacere posset circa aliquam quæstionem de rebus Ecclesiasticis, aut de aliqua alia profanarum scientiarum seu facili, seu difficili disputatione: aut qui scribere sciret epistolam sentatam & dulcem & conditam, sicut illas quas scribebat vir iste, quem ornaverat Deus cognitione omnium scientiarum nostrarum & externarum: quique ab anno ætatis vigesimo usque ad ultimum spiritum à lectione & scriptione nunquam cessavit, scripsitque & composuit plurimos libros, & ex altera in alteram linguam convertit: & nunc recensco titulos: librorum ejus, qui numero unus supra triginta fuerunt.

[illegible]

மாண்புமிகு

N O T A.

1 *Titulos librorum ejus.* Idem ferè Catalogus librorum Bar-Hebræi existat ad calcem Grammaticæ Syriacæ in ms. Cod. Syr. Medj-Tom. II.

ceo Palatino 428. & in Vatic. Syr. his verbis.

5 9 9 7 5 9 9 9 8 7 7 9 5 5
 5 9 9 7 5 9 9 9 8 7 7 9 5 5
 5 9 9 7 5 9 9 9 8 7 7 9 5 5

۵۰۰

Ll ij

2. Liber Pupillarum. Isagoge, Categoriæ, Perihermenias, & Sophistica. ב. מִלְּדָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה
3. Liber Sermonis & Sapientiæ. Dialectica, Physica, & Theologia per compendium. ג. מִלְּדָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה
4. Liber Ascensus 2 mentis, de doctrina Planetarum, & motu Stellarum. ד. מִלְּדָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה
5. Liber Candelabri Sanctuarii: de confirmatione fundamentorum Ecclesiasticorum: & Quæstiones adversus omnes hæreses. ה. מִלְּדָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה
6. Liber Radorum. Quæstiones breves Ecclesiasticæ. ו. מִלְּדָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה
7. Liber magnus Splendorum. Grammatica fusiùs explicata. ז. מִלְּדָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה
8. Liber parvus, Grammatica metro S. Ephræm. ח. מִלְּדָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה / מִשְׁפָּחָה וְחֻדָּה
9. Li-

Arabico sermone in Syriacum transtulit. 12. Liber Directionum. Canones Ecclesiastici, & Leges Imperatorum Græcorum de omnibus, quæ inter homines tractantur. 13. Liber magnus Dioscoridis cum figura medicamentorum & eorundem delectu & virtute atque præparatione. Ex libro illo magno parvum volumen digessit, in quo omnes compositiones retulit. 14. Liber magnus Giaphake, Arabicè. 15. Liber expositionis Aphorismatum Hippocratis, Arabicè. 16. Liber Zagh, seu Calendarii pro tyronibus, ut absque labore computum anni ex eo eruere valeant. 17. Liber Chronographiæ, Arabicè. 18. Liber Chronographiæ, Syriacè. 19. Liber de utilitate lucri, Arabicè. 20. Liber medullæ mysteriorum, quem è Saracenico sermone in Syriacum convertit. 21. Liber Scintillæ. Grammaticæ compendium. 22. Liber magnus Canonis Abu-Ali Bar-Sina (Avicennæ) de medicina corporis. Transtulit ex eo quatuor quaterniones, eumque, morte præventus, imperfectum reliquit. 23. Liber Columbæ, de regimine anachoretarum in sæculo. 24. Liber Carminum, in quo admirabiles sermones metro alligavit. 25. Liber expositionis Quæstionum Joannis de medicina: in quo usque ad Theriacam pervenit. 26. Liber expositionis in Hierotheum Pauli discipulum. 27. Liber Horrei mysteriorum: in quo lætitia correctæ traditur, & tota Scriptura sacra elucidatur. 28. Liber de Anima ex mente Peripateticorum, inscriptus, Oratio Scinica, hoc est, per litteram Scin delineans. 29. Liber magnus & prolixus, in quo collegit omnes me-

dicorum opiniones. 30. Liber narrationum facietarum ad ciendam hilaritatem tristibus corde. 31. Liber inscriptus, expulsiio mæstitiæ. 32. Liber expositionis somniorum, quem juvenis composuit. Et alia quedam volumina, & tractatus varii.

1. Sermonis Sapientiæ. Hunc librum mihi commodavit Cl. Basilius Isaac Ninives Archiepiscopus. Est autem breve Philosophiæ ac Theologiæ compendium in quatuor Partes divitum, cuius Præfatio incipit his verbis.

Sublimis es in tua essentia Deus noster. In prima autem Parte continetur compendium Dialecticæ per capita 9. In secunda compendium Physicæ per capita 32. In tertia compendium Theologiæ per capita 33. In quarta agitur per capita 30. de libero arbitrio, de Anima, de Paradiso & Inferno, de miraculis, de Prophetia, & de Resurrectione. Exemplar Syriacum ex auctoris autographo descriptum, addita è regione Arabica interpretatione: de quo loqui videtur Renaudotius tom. 2. pag. 471. dum inter opera Bar-Hebræi recenset Compendium Logicæ Syriacè, quod in Bibliotheca Medicea existare affirmat.

2. Ascensus mentis. Laudat hunc librum Renaudotius loc. cit. iis verbis, Compendium Astronomiæ & Cosmographiæ Syriacè in Bibliotheca Regia Parisiensi.

3. Liber Sermonis & Sapientiæ. Hunc librum mihi commodavit Cl. Basilius Isaac Ninives Archiepiscopus. Est autem breve Philosophiæ ac Theologiæ compendium in quatuor Partes divitum, cuius Præfatio incipit his verbis.

9. Liber Ethicorum, de regimine morum & consuetudinum. Politica & Oeconomica.
10. Liber magnus Sapientiae Sapientiarum, in quo collegit & digessit partes ad sapientiam pertinentes & opiniones Philosophiae Aristotelicae.
11. Liber Indicationum & Prognosticorum Abu-Ali Bar-Sina (*Avicenna*) quem ex Saracenico sermone in Syriacum transtulit.

12. Liber Directionum. Canones & Leges de omnibus, quae inter homines tractantur.

13. Liber Dioscoridis cum figura herbarum, & earundem delectu, & virtute, atque preparatione. Ex libro illo magno parvum volumen confecit, nec ullam compositionem medicamentorum reliquit, quam non in eum librum conjiceret.

14. Liber magnus, cui titulus Giaphki, Arabicè scriptus: ex tribus magnis voluminibus unum parvum digessit, ubi cuique facile est quodlibet medicamentum invenire.

15. Liber expositionis Aphorismorum Hippocratis, Arabicè.

16. Liber quaestionum 3 Joannis in epitomen redactus. Syriacè.

17. Li-

NOTÆ.

1 *Sapientiae Sapientiarum*. Exstat in Biblioth. Medicea, teste eodem Renaudotio loc. cit. ubi hæc de eo: *Compendium Philosophiae Aristotelicae secundum librorum Aristotelis ordinem cum eorum epitome, Syriacè*. Et una linea interjecta: *Philosophia integra Syriacè 2. vol. in eadem*, hoc est, in Biblioth. Medic. quibus verbis intelligere videtur Medicæ & Philosophicæ Bar-Hebræi opera, quæ notantur hic num. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 24. 25. & 28.

2 *Liber Indicationum*. Ejusdem meminit Bar-Hebræus in Chronico Syriaco Par. 1. fol. 109. ubi Avicennæ opera recensens,

4. *Libri Ethicorum de regimine morum & consuetudinum. Politica & Oeconomica.*

10. *Liber magnus Sapientiae Sapientiarum, in quo collegit & digessit partes ad sapientiam pertinentes & opiniones Philosophiae Aristotelicae.*

11. *Liber Indicationum & Prognosticorum Abu-Ali Bar-Sina (Avicenna) quem ex Saracenico sermone in Syriacum transtulit.*

12. *Liber Directionum. Canones & Leges de omnibus, quæ inter homines tractantur.*

13. *Liber Dioscoridis cum figura herbarum, & earundem delectu, & virtute, atque preparatione. Ex libro illo magno parvum volumen confecit, nec ullam compositionem medicamentorum reliquit, quam non in eum librum conjiceret.*

14. *Liber magnus, cui titulus Giaphki, Arabicè scriptus: ex tribus magnis voluminibus unum parvum digessit, ubi cuique facile est quodlibet medicamentum invenire.*

15. *Liber expositionis Aphorismorum Hippocratis, Arabicè.*

16. *Liber quaestionum 3 Joannis in epitomen redactus. Syriacè.*

17. Li-

18. *Liber quaestionum 3 Joannis in epitomen redactus. Syriacè.*

Et unum, inquit, ex ejus operibus admirabilem librum, qui Indicationum & Prognosticorum inscribitur, ego humilis ex Arabico in Syriacum transtuli.

3 *Quaestionum Joannis*. Honainus filius Isaac vulgò appellatur, de quo hæc Bar-Hebræus in 1. Par. Chronici Syriaci fol. 79.

18. *Liber quaestionum 3 Joannis in epitomen redactus. Syriacè.*

19. Li-

17. Liber magnus, Kalendarium pro Tyronibus, unde sine labore computum anni eruere valeant.

18. Liber Medullæ mysterio-
rum, ex Arabico in Syriacum con-
versus.

19. Liber Chronicorum, Arabicè.

20. Liber de interpretatione somniorum, quem juvenis scripsit.

21. Liber narrationum & fabellarum ad risum & hilaritatem ciendam compositus in gratiam tristem & afflictorum, cui Arabicè titulus, *Expulsiō mæstitiæ*.

22. Li-

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ كَثِيرٌ
وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ كَثِيرٌ

مس. فَجُلَّ وَآذَنَهُ اللَّهُ وَأَوْفَى
أَمْرَهُ مِنْهُ مُبَارَكًا .

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ

من مَكَا وَفِيهِ مَكَا
مَكَا مَكَا مَكَا مَكَا

١٠. مَاذَا وَابْتَدَأَ مِنْهُمَا
وَمِنْهُمَا لَدُنْكَ خَلْقًا وَمِنْهُمَا
وَأَحْلَاهُمَا : وَعَلَى الْوَجْهِ

محکمہ

[illegible][illegible]

Per idem tempus (hoc est, sub Mohtadi filio Vatechi Chalipha circa annum Hegiræ 236.) florebat Honainus filius Isaac medicus egregius, cujus pater ex Hirta urbe aromatarius fuerat. Hic medicinam discendi cupidus, Bagdadum venit, & Alexandri collectanea sub Joanne medico Masfui filio (cujus idem Bar-Hebræus in Histor. Dynastiarum sub Aaron Rascido Mohddi filio Chalipha meminit, Cod. Echellensi 10. fol. 154.) legere cepit. Quumque aliquando Joannem quadam de re interrogasset, ille indignatus, Honainum eiecit, inquit: Quid tibi cum medicina? Te decet obolos per vicis negotiari. Quibus verbis contristatus puer Honainus, abiit ilacrymans, & in ditionem Romanorum se recepit, ubi moratus est, donec sermonem Græcum rectè calluit, ita ut libros ex Græco in Syriacum & de Syriaco in Saracenicum convertere posset. Tàm verò Bagdadum specie hominis Græci reversus, Gabrielem Archiatrum Bochrifus filium adivit, à quo proba-

Jam verò postquam quis legerit & intellexerit atque subtiliter scrutatus fuerit hos libros, tùm denique perspiciet vim sermonis, eloquentiam, præstantiam, & profectum Scriptoris, & quantum sciverit, & doctrina excelluerit, & quàm altam sapientiam possederit atque celebris evaserit apud suos & apud externos, adeò ut quidam ex doctoribus Arabum Maragæ coram universa multitudine dixerit: quum audio aliquam quæstionem ex ore Maphriani, ita mihi videtur perinde ac si ex ore Aristotelis sapientiam discerem: quia illud tantummodo ipsi curæ est, ut declaret & exponat sensus profundos, sophisticas quæstiones minimè curans, quibus occupari solent nostri temporis doctores. Age verò quamvis toto vitæ suæ tempore lectione librorum detineretur, Ecclesiarum tamen ornatum, & dirutarum ædium instaurationem nunquam neglexit. Nam ab initio sui Episcopatus in urbe Alepo ædificare cepit, perfecitque Hospitium magnum ad latus Ecclesiæ ejusdem urbis: & quidem eo tempore, quo Arabum secta florebat. Ista verò ædificia, quæ in Maraga, & Tabrizo, atque Bartela constructa sunt, omnibus parent: adeò ut si per hebdomadam dumtaxat quovis in loco commorari contigisset, non inde abscederet, quin antea aliquid instaurasset, quum nec impensis parceret, nec multis deterreretur. Et hæc quidem non more laudantium dico (non enim mihi convenit laudare, ne videar affectu victus ista scripsisse,) sed quia haud decet lucernam sub modio abscondere: & ecce Orientalibus probatis & præstantibus viris cætera relinquo, qui per duos & viginti annos ejus mores, diligentiam, scriptorumque ejus vim, ejusque liberalitatem suspexere. Et si quidem laudem meruit, ab ipsis laudetur, aut si contrà vituperatione dignus est, ab iisdem vituperetur. Mihi certè vitio minimè vertendum erit, si quid minimum de moribus

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

Caterum quoniam ex nudo Operum Abulpharagii Catalogo, quem supra descripsi, neque Auctoris fides qualis fuerit, neque quanta ejus eruditio rerumque naturalium & Theologicarum cognitio perspicitur, operæ pretium duco, singulos ejus libros, quos videre licuit, nimirum qui vel in Bibliotheca nostra Vaticana exstabant, vel nuper liberalitate Sanctissimi Pontificis comparati sunt, accuratè per partes, capita, &

sectiones, ut alibi consuevimus, recensere, addita etiam de more manuscriptorum ætate, descriptisque testimoniis, quæ multiplici eruditorum curiositati facere satis queant. Et primum quidem de Anaphora, & Symbolo Gregorii, quæ in Barsumæ Catalogo haudquaquam numerantur, sermo erit: deinde de libris ejus Theologicis, Moralibus, Historicis, Grammaticis & Poëticis.

VII.
Recensio operum
Bar-Hebræi.

r.
Anaphora.

Opera Gregorii Bar-Hebræi Abulpharagii.

Anaphora. ܐܢܦܗܘܪܐ

Laudatur ab Edenensi in libro Candelabrorum c. 7. de hæreticis Liturgiæ auctores

num. 17. his verbis: ܕܢܐܡܪ ܕܥܕܢܐܢܝܐ

ܕܢܐܡܪ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܕܢܐܡܪ ܕܥܕܢܐܢܝܐ

ܕܢܐܡܪ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܕܢܐܡܪ ܕܥܕܢܐܢܝܐ

Gregorius Bar-Hebræus Episcopus Tagritensis habet Anaphoram, cujus initium, Domine terribilis & potens. Prodiit Latine per Renaudotium tom. 2. pag. 456. & Syriacè ms. exstat in Cod. Nitriensi 3. fol. 89. ejusque meminit auctor Catalogi Anaphorarum apud Schultingium tom. 3. pag. 106. num. 35. licet in anno ætatis Bar-Hebræi de more hallucinatus sit. S. Gregorii Catholici Orientalis, inquit, *Anaphora Chaldaicè composita anno à nativitate Domini millesimo centesimo trigésimo.*

Idem Bar-Hebræus Liturgiam Sancti Jacobi Apostoli recensuit & in compendium redegit, quam Renaudotius publicavit tom. cit. pag. 126. Ejus exemplar ms. habemus in Catalogo, quem huic Tomo subjicimus, Cod. Syr. 32. fol. 121. Hoc autem titulo prænotatur, ܐܢܦܗܘܪܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܐܢܦܗܘܪܐ

Anaphora minor S. Jacobi fratris
Tom. II.

Domini: eique ad calcem sermone Arabico, caractere Syriaco hanc notam amanuensis apposuit fol. 127.

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܐܢܦܗܘܪܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܐܢܦܗܘܪܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܐܢܦܗܘܪܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܐܢܦܗܘܪܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܐܢܦܗܘܪܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܐܢܦܗܘܪܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܐܢܦܗܘܪܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܐܢܦܗܘܪܐ

ܐܢܦܗܘܪܐ ܕܥܕܢܐܢܝܐ ܐܢܦܗܘܪܐ

Anno Græcorum 1890. (Christi 1579.) exaravi hunc Officii simplicis (hoc est, Ferialis) librum, Vesperinas scilicet & Matutinas ejus Horas integras cum omnibus precibus

Canonis, in munita urbe Amida, quam Deus custodiat ab omnibus malis Amen. Diebus magni Patris Patriarchæ David-Sciah, cujus precibus

nos & vos Deus adjuvet Amen. Ejusdem Patriarchæ Ignatii, qui & David-Sciah, mentio occurrit ad annum

Græcorum 1897. Christi 1586. apud Renaudotium in cit. tom. pag. 132.

qui certè hallucinatus est, dum ibidem Gregorium quendam Hierosolymitanum Metropolitam laudatæ

Anaphoræ abbreviatorem existimat,

M m ij non

١٣٥٤ رَسُلًا وَفَعَلَتْ حَقًّا / مَبْرُورًا
مَعْنِيًا مَبْرُورًا مَعْنِيًا : ١٣٥٤
مَعْنِيًا مَعْنِيًا مَعْنِيًا

Exaratus fuit hic liber anno Græcorum 1665. (Christi 1354) per quendam venerabilem Sacerdotem ac monachum, quem Dominus in regno suo cælesti magnificet. (Quæ verba non amanuensilis sunt, sed Joannis Gariri, qui amanuensilem, ex quo hunc Codicem exaravit, laudare voluit: nimirum Josue monachum ac Presbyterum, qui cuncta ferè Bar-hebræi opera ex ipsius auctoris exemplari descripsit: nam annus Græcorum in hoc Codice adnotatus respondet epochæ libri Radium ab eodem Josue exarati, de quo infra.) Collatus autem fuit hic liber ad exemplar propria ipsius τὸ μακαριῶν patris nostri Maphriani auctoris manu exaratum. Laus Deo in seculum sæculorum. Amen. Tertia denique adnotatio Syriacis literis, sed fermone Arabico, descriptoris huius Codicis manu exarata fol. 234.

١٣٥٤ رَسُلًا وَفَعَلَتْ حَقًّا / مَبْرُورًا
مَعْنِيًا مَعْنِيًا مَعْنِيًا
١٣٥٤ رَسُلًا وَفَعَلَتْ حَقًّا / مَبْرُورًا
مَعْنِيًا مَعْنِيًا مَعْنِيًا
١٣٥٤ رَسُلًا وَفَعَلَتْ حَقًّا / مَبْرُورًا
مَعْنِيًا مَعْنِيًا مَعْنِيًا
١٣٥٤ رَسُلًا وَفَعَلَتْ حَقًّا / مَبْرُورًا
مَعْنِيًا مَعْنِيًا مَعْنِيًا

Gloria Patri & Filio &c. Domine Deus noster Jesu Christe.... parce, & dimitte peccata famuli tui.... Presbyteri Joannis filii Abdallæ ebn-Garir, qui operam dedit, & laboravit in descriptione & innovatione hujus magni Thesauri.... Id accidit ineunte anno Græcorum 1946. Christi 1635. Ni-

mirum anno postquam eundem librum exarare cœperat, ut idem Joannes testatur fol. 1. his verbis:

١٣٥٤ رَسُلًا وَفَعَلَتْ حَقًّا / مَبْرُورًا
مَعْنِيًا مَعْنِيًا مَعْنِيًا
١٣٥٤ رَسُلًا وَفَعَلَتْ حَقًّا / مَبْرُورًا
مَعْنِيًا مَعْنِيًا مَعْنِيًا
١٣٥٤ رَسُلًا وَفَعَلَتْ حَقًّا / مَبْرُورًا
مَعْنِيًا مَعْنِيًا مَعْنِيًا
١٣٥٤ رَسُلًا وَفَعَلَتْ حَقًّا / مَبْرُورًا
مَعْنِيًا مَعْنِيًا مَعْنِيًا

Hic est nobilis & excellens liber Thesauri mysteriorum, quem composuit sanctus Pater Abulpharagius Hebræi filius Primas Orientis: exaravit autem humili manu servus servorum Jesu Christi, & humillimus ac pauperrimus Sacerdotum ejus Archipresbyter Joannes Zorbabi, filius Garir, Damascenus, non re, sed nomine monachus. Gesta sunt hæc anno 1945. Laus Deo.

Quid in hoc opere præstiterit Bar-hebræus, paucis complectitur Renaudotius loc. cit. In eo, inquit, multi sacre Scripturæ loci explicantur, non modò secundum literam ex LXX. Interpretum, Aquilæ, Symmachi, & aliorum versionibus, sed etiam secundum doctrinam SS. Patrum Græcorum & Syrorum, quos inter adducuntur Moses Barcephæ, Joannes Darenfis, & Dionysius Barsalibi. Sed Bar-hebræum ipsum audiamus, qui invocato in Præfatione, ut solet di-

vino numine per ea verba, &c.

١٣٥٤ رَسُلًا وَفَعَلَتْ حَقًّا / مَبْرُورًا

Tibi qui terram super aquas suspendisti &c. rationem ac methodum operis sui reddit, inquires: ١٣٥٤

١٣٥٤

[illegible]

Quoniam verò hæc simplex versio) de Syriaca loquitur) quæ Hebraica consonat, & juxta Eusebium Cæsareensem ab Origene apud viduam quandam reperta est, (nimirum Fons Hebraicus, ex quo Syriaca versio promanavit) Syrorum manibus ubique teritur, ipsam, quasi solum quantumvis fundamentum, subjeci; ex Græcorum vero, hoc est, septuaginta duorum Interpretum versione ad ejus confirmationem plura adduxi: Aquila autem, & Symmachus, & Theodotionis versiones, & Pentapla, & Hexapla, declarationis, non confirmationis causa protuli. Pergit diversas de eadem Syriaca versione opiniones referre.

حَلَسَ وَنَحْ وَهَوَا هَهُ وَهَسَا لَلَا
 مَهَدَهْ نَهَلَا هَهَب . سُبَا مَحْ وَحَاحَتَه
 وَهَحَلَسُم . هَهْ سَهْم مَحَلَا هَهَلَا
 وَهَوَلَا مَحْ وَهَلَا حَهَلَا حَبْ هَهْ وَهَوَلَا وَهَوَلَا
 هَحَهْ مَحْ هَحَحَتَه . وَهَلَا هَحَهْ وَحَهْ مَحْ
 هَوَلَا مَحَلَا هَحْ مَحَلَا وَهَوَلَا وَهَوَلَا
 هَحَهْ مَحْ هَحَهْ وَهَوَلَا وَهَوَلَا
 هَحَهْ مَحْ هَحَهْ وَهَوَلَا وَهَوَلَا
 هَحَهْ مَحْ هَحَهْ وَهَوَلَا وَهَوَلَا

*De hac autem (inquit) Syriaca editio-
ne tres fuisse auctorum sententiæ. Pri-
ma, quod ea tempore Salomonis & Hi-*

rami Regum prodiit. Altera, quod Asa Sacerdos quum ab Assyrio Samariam misisset, eandem transfudit. Tertia denique quod diebus Adai Apostoli & Abgari Edesæ Regis, elaborata est, quando & Testamentum novum eadem simplici versione traductum fuit. Addit alteram apud Syros exstare Scripturæ sacræ versionem ex Græco Textu elaboratam, Testamenti quidem veteris à Paulo Episcopo Telæ, novi verò à Philoxeno Hierapolitano, & à Thoma Heracleensi. Verba Bar-hebræi retuli suprà pag. 24. 48. & 94. Vide Vyaltonum in Prolegomenis ad Biblia Polyglotta Proleg. 13. pag. 89.

Qua verò ratione simplicem Sy-
rorum Versionem *debile fundamen-
tum* vocet, idem Bar-hebraeus latè
exponit in Grammatica Syriaca,
quam *librum splendorum* inscribit,
Part. 1. cap. 1. nonnullos in ea na-

Nāvi in ver-
sione Syriaca ex
recensione Bar-
hebraei.

[illegible]

Dicitur, recta (de Orationis & Grammaticæ definitione loquitur) quia qui sacros Codices ex Hebraicis in Syriacum Versione simplici translulere, errasse identidem deprehenduntur: ut in illo Isaia Prophetæ, Videbunt & confundentur zelum populi, quum dicendum sit, videbunt zelum populi & confundentur. Et illud ejusdem Isaia: dixerunt fratribus vestris inimici vestri, quum rectius sit, dixerunt fratres vestri inimicis vestris, sicut

accipiant alii. *Paulus*. Ut iustus sis in verbis tuis, & vincas, quum iudicant te. *Simplex Psalmorum*. Ut iustificeris in verbo tuo, & vincas in iudiciis tuis. *In Epist. ad Hebræos*. Corpore autem induisti me. *Simplex Psalmorum*. Aures autem perforasti mihi. *Sed & Syrorum sol Ephraem noster sermonem composuit in illud*, Extolletur impius, ut non videat gloriam Domini. In gloriam Domini dixit gloriosus *Isaias*: *In simplici verò versione nulla exstat huius loci memoria, sed loco ejus legitur*, Domine in altitudine manuum tuarum non videant. *Hæc autem omiſſis pluribus quæ afferre poteram, non eò hic congesti, ut gentilibus meis insultarem, sed ut veritatem funditus edoceri, simplicem versionem numeris omnibus absolutam esse, cum cæteris populis non contendant.* Hucusque Bar-hebræus. Sed hujusmodi levia menda passim in probatissimis cæteris versionibus occurrunt, ut numerus singularis pro plurali & genus masculinum pro feminino, quod Grammatici Syri Arabesque in utraque lingua sæpè admittunt: vel amanuentium potiùs vitio, quàm Interpretis tribuenda sunt, ut transpositiones suprà allatæ ex Job & Samuele, & additio literæ nun in voce *نوم* nomen meum apud Hieremiam. Deinde quæ in novo ex veteri Testamento proferuntur testimonia, tam parùm inter se discrepant, ut nullam ferè sensus differentiam habeant: quod vel diversum fuisse utriusque testamenti Interpretem arguit, vel unum eundemque qui ex diversis fontibus traduxerit: vetus nimirum ex Hebraico, & novum Testamentum ex Græco. Cæterum sunt etiam quædam in novo Testamento auctoritates, quæ Hebraicum fontem, atque adeo simplicem Syrorum versionem summopere commendant, ut illud ex *Ægypto vocavi filium meum*, quod S. Hieronymus acerrimus Hebraicorum voluminum defensor lib. 1. Commentar. in cap. 2. Matth.

notat. Hæc obiter dicta sunt, ne quis putet Bar-hebræi observationibus & censuris minoris faciendam simplicem Syrorum versionem, quam antiquissimi Patres Ephraem, Basilius, Theodoretus, Chrysostomus, Augustinus, & Sarugensis frequenter laudant. Nunc ad Horreum mysteriorum revertor.

In eo Bar-hebræus variantes Scripturæ lectiones ponit, Syriacas quasdam emendat, voces lectu difficiliiores quibus afficienda sunt punctis vocalibus declarat: Scripturæ denique sensum concisis verbis enucleat. Uno verbo Theologum agit, Grammaticum & criticum, Dionysium Bar-salibæum & Jacobum Edessenum æmulatus, quorum prior sacros Codices doctè commentatus est, posterior Syriacæ Bibliorum editionem punctis vocalibus appositis dilucidavit, singulari edito hæc de re tomo, cujus synopsin in catalogo ad calcem hujus libri subijciam. Hunc autem ordinem sacrorum librorum servat: nimirum primo commentatur Pentateuchum, deinde libros Josue, Judicum, Samuelis primum & secundum, Psalmos, primum & secundum Regum, Proverbia, Ecclesiasticum, Ecclesiasten, Cantica, Sapientiam, Ruth, Susannæ historiam, Job, Isaiam, Duodecim prophetas, Jeremiam cum Threnis, Ezechielem, Danielelem cum historia Bel idoli, & Draconis: quatuor Evangelia, Actus Apostolorum, Epistolas Jacobi, Petri, & Joannis, & Pauli XIV.

Tabulas decem commentariis inserit, quarum prior fol. 46. mansiones duas supra quadraginta filiorum Israel complectitur: Altera fol. 52. Chronologica est ab Adam usque ad Moysen, in qua Hæbraicæ, Syriacæ, & Græcæ editionis calculum quidem notat, sed Græcam sequutus, annos colligit ab Orbe condito ad Moysen inclusivè 3882. Tertia fol. 65. item chronologica, à Josue filio Nun usque ad Saul Regem, hoc est, ab anno mundi 3882. ad annum 4411. Quarta fol. 117. à Saul primo Hebræo-

bræorum Rege ad Sedeciam, hoc est, ab anno 443 i. ad annum 4915. Quinta tabula fol. 161. à Nabuchodonosor usque ad Vespasianum Imp. ubi Reges Chaldaeos recenset, Medos, Persas, Ægyptios, & Romanos ab Augusto ad Vespasianum: ab anno 4915. ad annum mundi 5585. quo excidium Hierosolymæ contigisse affirmat. Sexta fol. 163. Canones decem concordia Evangelistarum ex mente Eusebii. Septima fol. 165. genealogia Christi ab Abraham usque ad Christum ex Matthæo. Octava fol. 170. nomina & passiones Apostolorum. Nona fol. 201. genealogia Christi ab Adam ad Christum ex Matthæo, & Luca. Decima denique fol. 205. nomina septuaginta Discipulorum Christi.

Versiones denique, & Auctores quibus in hoc libro utitur, hi sunt. In primis Hebraicus Textus, & Græca versio septuaginta Interpretum passim. Samaritana Gen. cap. 4. Armenica & Ægyptiaca, seu Coptica in Psalmos frequenter. Symmachus, Aquila, & Theodotion: & Pentapla, & Hexapla Origenis sæpe. Basilii, Athanasii, Chrysostomus, Nazianzenus, Cyrillus Alexandrinus, Epiphanius, Origenes, Ephraem, Jacobus Sarugensis, & Edessenus, Julius Papa, Severus Antiochenus, Philoxenus Mabugensis, Moyses Barcephas, Daniel Salachensis, Hippolytus Romæ, Theodorus Mopvestenus, David monachus Pauli filius, Africanus, & Georgius Arabum Episcopus. Præterea duæ aliæ Syriacæ, præter simplicem cui præse inhaeret, Versiones identidem citantur, nimirum *Heracleensis*, &

Karkaphensis, hoc est,

Montana, qua videlicet incolæ montium utuntur. Demùm singulis ferè paginis notantur variæ lectiones, seu punctationes *Nestorianorum*, hoc est, Chaldaeorum, qui Nestorii labe infecti sunt: & semel refertur *Joannes Maro* in librum Sapientiæ: & bis

Tom. II.

Codex Michaëlis Patriarchæ Jacobi-tarum in Gen. cap. 12. & in Cantica. Et quidem *Joannis Maronis* nomine censuit Cl. Stephanus Edenenfis cum Joannem designari, qui primus fuit Maronitarum Patriarcha, cujus verba retuli tom. 1. pag. 510. Verùm ex eodem Bar-Hebræo in Part. 2. Chronici Syriaci fol. 286. liquet, de altero Joanne Marone sermonem ibi esse: qui nimirum anno Græcorum 1212. Christi 901. claruit. Verba

Bar-Hebræi accipe. *ܠܗܘܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ*

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

ܠܗܘܐ

Nn ij

Ætiones & Scopos. Fundamentum I.

De scientia simpliciter. אֱלֹהִים אֶחָד

Fundamentum II. De natura universi, אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Ubi de conditu mundi, & de opere sex dierum. Fundam. III. De Theologia, hoc est, de Deo uno & trino. אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Fundam. IV. De Incarnatione Dei Verbi. אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Fundam. V. De substantiis celestibus, hoc est, Angelis. אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Fundam. VI. De Sacerdotio terrestri. אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Fundam. VII. De malis spiritibus, hoc est, Dæmoniis. אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Fundam. VIII. De anima rationali. אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Fundam. IX. De libero arbitrio, & libertate, de fato & necessitate, & de fine. אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Fundam. X. De resurrectione mortuorum. אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Fundam. XI. De consummatione seculi, & Judicio: & de retributione bonorum & malorum: אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Fundam. XII. De Paradiso Eden. אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

Quum de luce & tenebris Fun-

dam. 2. cap. 3. sect. 1. scopo 6. differuit, diemque nocte priorem fuisse ex Basilio & Chrysostomo adversus Ephraemum probasset, peculiarem Syrorum Jacobitarum morem fugillet, qui feria quarta & sexta statim post occasum solis jejunium solvunt.

Ex his palam fit, inquit, quod in fine diei feria quarta & sexta Syri peculiariter jejunium solvunt & vetitis eo die cibis polluantur, id ex relaxatione disciplinæ, nec alia de causa ab eis usurpari. Veram hujus consuetudinis causam esse puto, quam idem Bar-Hebræus in Horreo mysteriorum in Genes. cap. 1. tetigit,

inquiens: אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

אֵלֹהִים אֶחָד וְיֵשׁוּעַ אֶחָד

De solutione
Jejunii feriaz 4.
& 6.

an Christi Humanitas divinitatem viderit. Quum enim Fundam. 3. cap. 6. sect. 3. scopo 2. ad objectiones eorum respondisset, qui Deum oculo corporeo videri posse contendunt, & producta è scriptura testimonia de visione animæ exposuisset, subiungit:

וְכֵן יֵשׁ לָנוּ אֵלֹהִים וְכֵן יֵשׁ לָנוּ אִתְּנוֹ
 מֵהָאֵל וְהוּא מְעֻלָּא וְהוּא אֵלֹהִים
 נִשְׁתַּחֲוִי וְנִשְׁתַּחֲוִי חַדְשֵׁהּ וְנִשְׁתַּחֲוִי אֵלֵינוּ
 כְּלָלֵהּ כְּמִשְׁכָּנוֹ : כִּי אֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ
 אֵינֶנּוּ וְנִשְׁתַּחֲוִי מֵאֵלֵינוּ אֵלֵינוּ וְנִשְׁתַּחֲוִי
 לְאֵלֵינוּ : אֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי לְאֵלֵינוּ
 כִּי אֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי לְאֵלֵינוּ
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי לְאֵלֵינוּ
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי לְאֵלֵינוּ
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי לְאֵלֵינוּ
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי לְאֵלֵינוּ

Ex his facile diluitur ex pingui crassa-
 que minerva nata questio in quam of-
 fenderunt Nestoriani sub Timotheo
 eorum Catholico, aliis Divinitatem
 Domini nostri ab ejus Humanitate vi-
 deri asserentibus, aliis negantibus.
 Quod si ad hoc directi fuissent, ut ocu-
 los corporeos, qui incorporeum quid-
 quam videre nequeunt, ab oculis ani-
 mæ, quibus id permixtum est, distin-
 guerent, non adeò adversus invicem
 exarsissent, ut se mutuo citra causam
 anathematizarent. Vide Renaudo-
 tium Observat. in P. Allixii notas
 pag. 203. ubi ex Histor. Arab. ms.
 Catholicorum Nestorianorum eam
 controversiam sub Timotheo circa
 annum Christi 760. viguisse affir-
 mat.

Illud Christi Domini de Spiritu
 Sancto, de meo accipiet, quod Theo-
 logi non modò Latini, verum etiam
 Syri de processione substantiali &
 æterna ejusdem Spiritus Sancti ex
 Filio intelligunt, Bar-Hebræus Græ-
 corum schismaticorum errore imbu-

tus ad solam temporalem & externam
 Spiritus Sancti per Filium manifesta-
 tionem traducit Fundam. 3. cap. 9.
 sect. 1. scopo 1. animadversione 9. in

hæc verba. וְכֵן יֵשׁ לָנוּ אֵלֹהִים
 וְכֵן יֵשׁ לָנוּ אִתְּנוֹ מֵהָאֵל
 וְהוּא מְעֻלָּא וְהוּא אֵלֹהִים
 נִשְׁתַּחֲוִי וְנִשְׁתַּחֲוִי חַדְשֵׁהּ
 וְנִשְׁתַּחֲוִי אֵלֵינוּ כְּלָלֵהּ
 כְּמִשְׁכָּנוֹ : כִּי אֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ
 אֵינֶנּוּ וְנִשְׁתַּחֲוִי מֵאֵלֵינוּ
 אֵלֵינוּ וְנִשְׁתַּחֲוִי לְאֵלֵינוּ
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי
 לְאֵלֵינוּ מִשְׁכָּנוֹ וְנִשְׁתַּחֲוִי

Quum Processio sit proprietas Spiritus
 Sancti, cur additur in Theologia,
 quod à Filio accipit? Dicimus, ratio-
 ne manifestationis ad creaturas, spe-
 cialissime dici, quod Spiritus à Filio
 accipit: (quia, nimirum ut ibidem
 exponit, per Filium Spiritus Sanctus
 manifestatus est, opere quidem, ut
 quam specie columbæ super Filium
 descendit & specie linguarum ignis
 super Apostolos; verbis verò, ut
 quum à Filio diserte nominatus est
 in Evangelio.) Quod verò à non-
 nullis asseritur, ipsum scilicet virtu-
 tem, aut potestatem aut voluntatem
 aut aliud hujusmodi accipere, haud
 æqua est opinio. Verum Bar-Hebræo
 refragantur, præter Syros auctores
 quos data occasione supra laudavi,
 Liturgici etiam Codices, quorum
 in rebus ad fidem spectantibus ma-
 xima esse debet apud ipsum Bar-
 hebræum auctoritas: Xysti nimirum
 apud Renaudotium tom. 2. pag. 136.
 Maruthæ pag. 264. Matthæi Pastoris
 pag. 349. Ignatii Patriarchæ pag. 533.
 Vide Renaudot. eod. tom. pag. 144.
 & 274. ubi relatis Syrorum testimo-
 niis ostendit, Spiritum Sanctum ex
 eorum sententia non temporalem
 vel externam tantummodò manife-
 stationem, sed æternam & intrinse-
 cam

וְכֵן . וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע הָעָם
 / שֵׁם הָאֱלֹהִים : מִן הַשָּׁמַיִם
 / שֵׁם הָאֱלֹהִים ; מִן הַשָּׁמַיִם
 / מִן הַשָּׁמַיִם . וְכֵן . וְהָיָה
 / מִן הַשָּׁמַיִם : מִן הַשָּׁמַיִם
 / מִן הַשָּׁמַיִם . וְכֵן . וְהָיָה

Dicimus, naturas invicem unitas hoc significare, quod ex mutua earum conjunctione unum aliquid consurgat. Hoc autem unum fieri nequit, ut nomen vacuum sit absque re denominata: alioquin Christus nihil esset, quod est absurdum. Manet itaque, quod sit nomen significativum rei. Hæc verò res vel substantia est, vel accedens. Quumque accedens esse nequeat, necesse est, ut sit substantia: quæ rursus vel communis erit, vel singularis. Atqui communis esse nequit: alioquin sequeretur, Christum de pluribus speciebus deque pluribus personis prædicari; quod est absolum: quia tunc necesse esset, ut unaquæque harum specierum aut personarum per seipsam Christus diceretur, quum ea sit substantia communis, cujus nomen & definitio convenit omnibus, quæ sub ipsa sunt: quod est falsum. Superest itaque, ut ea substantia singularis sit. Atqui substantiam singularem constat nihil aliud esse, quam naturam & personam singularem. Christus itaque, qui non est nihil, sed aliquid, nec accedens, sed substantia, nec communis, sed singularis, unam habet naturam & personam. Hoc est fundamentum præcipuum Jacobitarum, quod hoc syllogismo concluditur. Quia homo prædicatur de Petro & Paulo, Petrus & Paulus sunt duo homines. Ergo si Christus prædicaretur de humana & de divina natura, essent duæ naturæ & duo Christi. Sed unus est Christus. Ergo una natura. Parologismus in eo committitur, quod confunditur prædicatio, quæ fit in abstracto, & est propria speciei, cum prædicatione, quæ fit in concreto, & est propria Personæ respectu naturarum. Primo

Tom. II.

modo prædicatur homo de subjectis individuis Petro & Paulo. Et verò si Christus hoc modo prædicaretur de naturis, S. Thomas concedit quod essent duo Christi: sed quia, subdit idem S. Doctor quæst. 17. art. 1. duæ naturæ non prædicantur de Christo, nisi prout significantur in supposito & in persona, & in Christo unum est suppositum, & una persona, sequitur, quod unus est Christus, & duæ in Christo naturæ. Quamobrem nec apud Catholicos, nec apud Jacobitas reperire est hanc thesim, *Christus est natura humana*, sed ubique occurrit ista alia, *Christus est homo*, quæ propositio adhuc non esset vera secundum principia Bar-Hebræi & Jacobitarum, si Christus natura esset composita ex duabus, sicut ex anima & corpore homo, eo modo quo non est vera hæc propositio, *homo est anima*, vel, *corpus est homo*. De hisce Jacobitarum argumentis consule Thomam à Jesu Carmelitam lib. 7. de conversione omnium gentium procuranda cap. 26.

Quod verò Bar-Hebræus errorem suum auctoritate Gregorii Thaumaturgi, & Nazianzeni, Julii Papæ, Procli Constantinopolitani, Theodoti Ancyрани, Athanasii & Cyrilli Alexandrini sect. 3. ejusdem capituli 4. confirmare nititur; depravatis Patrum codicibus usus est, quemadmodum ab initio exorta hujus hæreseos animadverterunt Catholici apud Evagrium lib. 3. histor. Eccles. cap. 31. *Multos Apollinaris libros* (inquiunt monachi Palæstinæ in epistola ad Alcisonem de Xenaja & sectatoribus Monophysitis,) *Athanasio, & Gregorio Thaumaturgo, & Julio falso adscripserunt: quibus præcipue libris multitudinem in erroris sui societatem inducunt.* Id Monophysitis & aliis hæreticis schismaticis Orientalibus solenne fuisse, observarunt Orthodoxi in Actis Conciliorum, ac præsertim in sexta Synodo, & in Florentina. Quin & Bar-Hebræus ipse sect. 5. ejusdem capituli quarti, ubi unam Christi per-

Opera Patrum
 à Monophysitis
 depravata.

O o fo-

וְהָיָה כִּי יִשְׁתַּחֲוֶה אֶת הָאֱלֹהִים וְהָיָה כִּי
יִשְׁתַּחֲוֶה אֶת הָאֱלֹהִים וְהָיָה כִּי
יִשְׁתַּחֲוֶה אֶת הָאֱלֹהִים : לֹא חֲסִידִים : מִלְּפָנֶיךָ .

Obiectio. Si panis, inquit, & vinum propter Spiritus gratiam corpus sunt & sanguis Dei: corpus autem Dei & sanguis propter unionem cum Deo, Deus sunt; panis igitur iste & vinum Deus sunt. Quod quis admittat?

Responsio. Si panem & vinum naturā corpus & sanguinem diceremus, corpus autem & sanguinem naturā Deum; tūc vera esset illatio vestra.

At quum res non ita se habeat, sed nos panem quidem & vinum propter Spiritus gratiam corpus & sanguinem, corpus autem & sanguinem Dei non natura sed propter unionem cum Deo dicamus, falsa est vestra illatio. Ubi Bar-hebræus juxta Barfalibæi errorem putat, panem & vinum Eucharisticum idē corpus & sanguinem Christi dici, non quia sint verum corpus & sanguis Christi, quæ ex Virgine Deipara Verbum assumpsit, sed propter Christi unionem cum illis: quæ hæresis ab anonymo quodam Syro ex professo propugnatur, ut supra notavi pag. 192.

Denique ut Barfalibæum circa Eucharistiam, sic & Barcepham circa Animarum corporibus exutarum statum sequitur Fund. 8. cap. 7. sect. 3. fol. 239. & Fund. 12. c. 1. sect. 3. f. 319. ubi Animas Justorum in Paradiso terrestri usque ad communis Resurrectionis diem detineri scribit, & medium etiā quendam hominum statum fingit, qui nec in cælum cum Sanctis assumentur, nec in Inferos cum damnatis detrudentur, sed in eodem Paradiso æternum vivent;

his verbis: וְהָיָה כִּי יִשְׁתַּחֲוֶה אֶת הָאֱלֹהִים וְהָיָה כִּי יִשְׁתַּחֲוֶה אֶת הָאֱלֹהִים : לֹא חֲסִידִים : מִלְּפָנֶיךָ .

וְהָיָה כִּי יִשְׁתַּחֲוֶה אֶת הָאֱלֹהִים וְהָיָה כִּי יִשְׁתַּחֲוֶה אֶת הָאֱלֹהִים : לֹא חֲסִידִים : מִלְּפָנֶיךָ .

וְהָיָה כִּי יִשְׁתַּחֲוֶה אֶת הָאֱלֹהִים וְהָיָה כִּי יִשְׁתַּחֲוֶה אֶת הָאֱלֹהִים : לֹא חֲסִידִים : מִלְּפָנֶיךָ .

Dicimus: Haud frustra creatus est Paradisus, etsi Adam ex eo statim pulsus & relegatus fuit: sed initio quidem Adam & Heva in eo habitaverunt; post eorum verò discessum, Animæ justorum, ut Patrum eorum, qui Deo placuere, Abraham nimirum, & Isaac, & Iacob, & Prophetarum, & Justorum, & Latronis dexteri, & Apostolorum, & Martyrum, & Confessorum, & Anachoretarum ibi habitaverunt, & nunc habitant. Sed & Henoch, atque Elias ibidem corpore manent. Atque hi quidem usque ad resurrectionem. Post resurrectionem verò, quum non omnes homines regno cælorum digni sint, nec omnes panis infernalis & Diabolo paratis, hoc est, tenebris exterioribus tradantur, sed medius

dius plurimum status erit inter utrumque hoc extremum; haud inverisimile est, nonnullos homines, qui nec in omnibus perfecti sint, nec in omnibus imperfecti & impii, ad æternam Paradisi inhabitationem destinari: quod & Verax ille comprobat, qui ait: In domo Patris mei multæ mansiones sunt. Cur enim fieri nequeat, ut una ex illis mansionibus Paradisus sit? Pergit Barcepham refellere, qui Paradisi post diem resurrectionis nullum prorsus futurum usum, sed eum desertum & vacuum mansurum asseruit, ut dixi pag. 130. Qui Bar-hebræi peculiaris error, si, ut ex contextu verborum colligi videtur, de hominibus adultis loquitur, ex Pelagianorum principiis ortum habet, qui quum peccatum originale negarent & baptismum ad hæreditatem Regni cælorum dumtaxat capeffendam necessarium esse affirmarent, hominibus nec cum baptismo & supernaturali iustitia nec cum gravibus facinoribus decedentibus tertium quendam locum assignabant, qui nec cælestis Paradisus, neque Infernus esset. Si verò de infantibus ante usum rationis sublati sermo sit, nonnullorum Theologorum sententiam sequutus est, quibus non inverisimile visum fuit, eos mundum habitaturos, consequenter etiam Paradisum terrestrem, quem tamen generali totius Orbis conflagrationi (si diluvium quidem aquarum evasit) superfuturum credere parum consentaneum est.

Testimonia
Auctorum.

Auctores quorum testimonio utitur, sunt hi. E Græcis *Dionysius Arcopagita* de cælesti & Ecclesiastica Hierarchia, de divinis nominibus, Epist. ad Demophilum, & Epistola 7. ad Polycarpum de Eclipsi, quæ moriente Domino accidit. *Basilius* in Hexaëmer. & adversus Eunomium. *Athanasius* de Incarn. Domini, Epist. ad Jovinianum Imper. Homil. de Epiphania Domini, Commentar. in Cantica, & in epist. ad Colossenses. *Julius Papa* adversus eos, qui Incarnationem impugnant, *Gregorius Nazianzenus* Orat. de Cæ-

fario fratre, Orat. de S. Athanasio, Orat. de Baptismo, Orat. de nativ. Domini, Orat. de Filio, lib. adversus Julianum, & Orat. de grandine. *Greg. Nyssenus* Orat. de Constit. hominis, in Hexaëmer., adversus Apollinarianitas, & Apologia Basilii. *Amphilochius* in illud, Amen Amen dico vobis, qui sermonem meum audit. *Greg. Thaumaturgus* de Fide. *Theodotus Episc. Ancyræ* hom. de Nativitate. *Methodius* Orat. adversus Origenem. *Chrysostomus* in Hexaëmeron, hom. de nativ. Domini, & hom. de passione. *Evagrius Ponticus* sæpè, non tamen indicatis operibus. *Proclus* epist. ad Armenios. *Cyrillus* epist. ad Acacium, epist. ad Succensum, epist. ad Eulogium: & lib. adversus Diodorum & Theodorum. *Antiochus Episcopus Constantiæ* Orat. de Deipara: qui fortasè idem est ac Antiochus Ptolemaidis in Phœnicia Episcopus, quem Constantinopoli in Oratoria excelluisse, refert Caveus tom. 1. pag. 203. *Joannes Scholasticus ex Bafan*, seu Scythopolitanus, commentar. in Dionys. Arcopagitam. *Severus* lib. 2. adversus Grammaticum cap. 1. & Epist. ad Thomam Germaniciæ, & Homil. epithron. 1. & 22. & Hom. cur ad Orientem adoremus. *E Syris* verò *S. Ephraem* carm. de amore doctrinæ, de disputandi ratione, in Hexaëmeron, de feria 6. passionis, de nativ. Domini, & de Fide. *Jacobus Sarugensis* in Hexaëmeron. *Jacobus Edessenus* in Hexaëmer. & epist. ad Joannem Stylitam: & Orat. de Theologia, & Orat. de constitutione hominis. *Joannes Episc. Dara.* *Joannis Baforensis* Liturgia. *Moses Barcephæ* in Genesim. *Philoxenus Mabugensis* Orat. de arbore vitæ. *Joannes monachus* in Orat. de causa hujus mundi. *Narses* doctor Nestorianus Carm. de Incarnatione Verbi. *Jacobi Adelphothei* Liturgia. Denique *Historia Barsumæ Archimandritæ*, ubi Eutychianismum, quo Barsumam infectum fuisse pag. 3. demonstravi, ad Samuelem ejus discipulum traducere

quæ Catholici de hypostatica Unione docent & credunt, eosdem docere & credere, *naturam duplicem*, appellantes, quam nos *duas naturas*, ut verè sunt, esse affirmamus: in quo circa ipsâ philosophiæ principia hallucinantur, sibi que manifestè contradicunt, dum naturam utramque perfectam & completam asserunt, simulque affirmant naturas huiusmodi se mutuo respicere instar animæ & corporis, quæ sunt naturæ imperfectæ & incompletæ. Eadem Monothelitarum in hac materia inconstantia fuit, qui tandem ad Monophysitarum caulas, unde exierant, redire: nulli enim hodie in Oriente exstant puri Monothelitæ. Quod verò paucis interjectis Bar-hebræus subiungit: hanc scilicet Maronitarum¹ pro duabus naturis objectionem:

قَبْ / قَدَّ / كَرْمُونَا / وَالْكَوْنَا /
 قَدَّ / لَيْفَ / وَتَبَا / كَرْمُونَا / دَبْ /
 قَدَّ / تَبَا / وَتَبَا / كَرْمُونَا / دَبْ /
 قَدَّ / تَبَا / وَتَبَا / كَرْمُونَا / دَبْ /

Dum tibi objicit Maronita: Deitati necesse est naturam inesse. Hæc igitur una natura, quam in Christo fateris, si Deitatis est, ubinam erit natura humanitatis &c. id, inquam, magis magisque confirmat, quod supra indicavi; Maronitas scilicet Monophysismi à nonnullis falsò infimulari.

Pars 4. *de Angelis.* قَدَّ / مَلَا /

Pars 5. *de Spiritibus malis.* قَدَّ /

Pars 6. *de Anima.* قَدَّ / دَبْ /

Pars 7. *de Sacerdotio.* قَدَّ / تَقَا /

قَدَّ / قَدَّ : ubi de singulis fa-

cris Ordinibus, de Baptismo, de Liturgia & de Defunctorum exequiis. Pars 8. *de libero arbitrio & sine*

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

ubi de bono & malo, de fide & operibus, de sacramento Pœnitentiæ, & de retributione bonorum & malorum. Pars 9. *de fine utriusque mundi, parvi scilicet & magni, &*

de initio novi sæculi. قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

ubi de morte, de fine mundi, & de resurrectione. Pars 10. *de Paradiso*

قَدَّ / قَدَّ : expositio literalis

& parabolica. Citatur epistola Severi ad Petrum monachum Par. 6. cap. 3. sect. 3.

Ad calcem Codicis hanc epocham

librarius apposuit: قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ /

marginè hanc notam adjecit. قَدَّ / قَدَّ /

قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / قَدَّ / : Hoc propria manu illius cla-

rissimi viri, hoc est, Bar-hebræi, quasi diceret: ita legi in autographo.

NOTA.

¹ Maronitarum. In Codice nostro scriptum erat pro Maronita, قَدَّ / قَدَّ / Chalcedonenfis. At ejusdem Codicis scriptor loco Chalcedonenfis Maronitam reposuit, & in

10. de hæreditate . **מִדְּבַר יְרוּשָׁה**
 11. de emptione & venditione . **מִדְּבַר מִכְרָא וּמִקְנָא**
 12. de mutuo & commodo . **מִדְּבַר טַבְּעָא**
 13. de pignore . **מִדְּבַר קַבְּלָא**
 14. de impedimentis usus rerum . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 15. de consensu . **מִדְּבַר אֶזְרָא**
 16. de translatione juris . **מִדְּבַר אֶזְרָא**
 17. de fidejussione . **מִדְּבַר חֲכָמָא**
 18. de societate . **מִדְּבַר שִׁכְחָא**
 19. de tutela . **מִדְּבַר אֶזְרָא**
 20. de confessione . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 21. de deposito . **מִדְּבַר חֲכָמָא**
 22. de usu fructus . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 23. de donatione . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 24. de legato . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 25. de censu . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 26. de mercatura . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 27. de irrigatione . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 28. de cultu terræ desertæ . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 29. de mercede conductione . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 30. de inventis . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 31. de puerorum projectorum inventionem . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 32. de manumissione servorum . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 33. de raptu . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 34. de gravibus facinoribus, nimirum, homicidio, mutilatione membrorum, apostasia à fide, fornicatione, furto . **מִדְּבַר מַעְצָר**

35. de immolatione, & venatione : & de ciborum delectu . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 36. de juramentis . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 37. de votis . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 38. de judiciis . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 39. de testimoniis . **מִדְּבַר מַעְצָר**
 40. **מִדְּבַר מַעְצָר**
 de causis . **מִדְּבַר מַעְצָר**

Hujusmodi juris syntagmata apud Orientales Christianos Syriacè, & Arabicè instituta sunt, ut Episcopi & Patriarchæ ad manus haberent leges, ex quibus inter Christianos jus dicere possent. Nam ex communi disciplina, variis etiam Chalipharum Sultanorumque privilegiis confirmata, Christianorum inter se litigantium causæ apud Episcopos, aut Patriarchas judicari debebant ex legibus antiquitus receptis. Illæ autem non aliæ erant, quàm Canones Conciliorum, Constitutiones Patrum, responsa Prudentum & Doctorum Ecclesiæ, leges denique Christianorum Imperatorum, quas ex epitome Juris Justiniani, Novelis, & Basilicorum libris in suam linguam Syri Arabesque transtulere, Ex illis igitur in locos communes, ut suprà indicavi, digestis, collectionem hanc suam componit Bar-Hebræus.

Præterea testimonia usurpat ex Didascalia, seu Constitutionibus Apostolorum, ex Canonibus eorundem: ex Clementinis variis: & ex Conciliis Nicæno, Constantinopolitano, Ephesino, Chalcedonensi, Neocæsariensi, Ancyrano, Laodicensi, Antiocheno, & Gangrensi, de quibus in Præfatione: **מִדְּבַר מַעְצָר**

מִדְּבַר מַעְצָר
מִדְּבַר מַעְצָר
מִדְּבַר מַעְצָר
מִדְּבַר מַעְצָר
מִדְּבַר מַעְצָר

homilia Epithronia, hoc est, in throno habitæ 124. & aliæ epistolæ. S. Ephræm, & S. Isaac sermones 214. S. Jacobi Sarugenſis 182. Homilia & sermones per anni circulum 155. pro majori parte sunt S. Joannis Chrysostomi, & Cyrilli, & Theodoti, & Architei & aliorum. Historiæ Patrum & Doctorum & Martyrum 125. Palladii liber Paradisus inscriptus, tomus tres. Basilii in Hexæmeron Orationes 9. Jacobi Edesseni in idem Orationes 7. & liber unus de Theologia, & plures epistolæ. Commentaria S. Ephræm & S. Joannis, & Moysis Bar-Cephæ, & Bar-Salibi. Hæc nimirum dumtaxat opera Bar-hebræus ad manus habuit, vel saltem præcæteris probavit. Nam longe plura scripsisse auctores Syros tum orthodoxos, tum Jacobitas, quæ hodieque exstant, Archiva monasteriorum in Oriente, & Bibliothecæ in Europa fatiſ conſvincunt.

Quod autem Bar-hebræus Nomocanonem hunc post libros Candelabri Sanctorum, & Radorum conscripserit, idem declarat loc. cit. ubi quum Aristotelis libros enumerasset, & ex iis, quæ Christianæ Philosophiæ dumtaxat consentiunt, colligenda esse monuisset, subjungit:

אמר דאן בעהבן חכמה
והוה זכרנוהו פה ויהוה אלהינו ויהוה
אלהינו ויהוה אלהינו ויהוה אלהינו
משה אלהינו ויהוה אלהינו ויהוה אלהינו
אלהינו ויהוה אלהינו ויהוה אלהינו.

Quemadmodum & nos collegimus in libro nostro, cui titulum Candelabri Sanctorum fecimus, & in alio minoris molis, quem Radorum inscripsimus, disputantes in iis adversus eos auctores, qui Deum quidem noverunt, sed non ut Deum decet, laudaverunt.

Ethica de præstantia morum juxta mentem Patrum anachoretarum, & Doctorum probatorum. אלהינו ויהוה אלהינו ויהוה אלהינו.

ויהוה אלהינו ויהוה אלהינו ויהוה אלהינו.

אמר דאן בעהבן חכמה
והוה זכרנוהו פה ויהוה אלהינו ויהוה
אלהינו ויהוה אלהינו ויהוה אלהינו.

Exstat Syriacè inter libros Andreae Scandar num. 25. de quo Renaudotius tom. 2. Lit. Orient. pag. 471. Sermones ethici & Philosophici Syriacè in Medicea. Exemplar chaldaicis literis exaratum habetur in Collegio Maronitarum de Urbe, ex quo locum profert Naironus Evopl. Par. 1. pag. 52. E Syriaco Arabicum fecit Joannes Gariri Presbyter Damascenus, cujus autographum habemus in Bibl. Vat. inter Codices Ecchelenſes num. 12. ut liquet ex præfixa eidem hac nota literis quidem Syriacis, sed Arabico sermone.

هذا الكتاب من
أعمال
الحكيم
الذين
كانوا
يعلمون
الحكمة
والفلسفة
والعلم.

Liber Ethicorum, seu de moribus, auctore Mar Gregorio Hebræi filio, quem è Syriacu lingua in Arabicam translulit Presbyter Joannes Gariri filius Damascenus. Et ad calcem.

هذا الكتاب من
أعمال
الحكيم
الذين
كانوا
يعلمون
الحكمة
والفلسفة
والعلم.

Absolutus fuit die Dominica 20. Julii in festo zelantis Prophetæ S. Eliæ, cui pax, anno Græcorum 1956. (Christi 1645.) Hegiræ Arabicæ 1056. die 6. mensis Gemadi secundi.

Præ-

7.
Ethica de virtutibus & vitiis animi & corporis.

tiam profert fragmentum epistolæ

ܐܘܬܝܬܐ ܕܥܕܢܐ ܕܩܝܬܐ ܕܩܝܬܐ ܕܩܝܬܐ

ܕܩܝܬܐ ܕܩܝܬܐ ܕܩܝܬܐ ܕܩܝܬܐ

1. *Joannis Bar-Finchoje monachi Orientalis* (hoc est, Chaldaei) *ad quendam eremitam amicum*. Alteram communio-rem Clericorum, Regularium & populi, qui peregrinationem ad loca sancta verbo & exemplis valde probant: cujus proinde utilitates Bar-hebraeus in sequenti sectione tradit; modum etiam capeffendi illius sacri itineris, & quid in sancta Urbe dicendum vel agendum, accuratè describens; ut meritò ex consuetudine & doctrina Orientalium refellenda sit Vviclefistarum, Calvini, & Magdeburgensium temeritas, qui peregrinationes vorivas ad sancta loca non solum inanes, sed etiam plenas manifesta impietate dicunt. Vide Naironum Evopl. pag. 343.

Pars II. *De regimine corporis circa*

victum: in Capita sex divisa, ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ

ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ

ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ

Caput 1. de cibo & potu. 2. de conjugio, & virginitate. 3. de purificatione corporis. 4. de regimine ætatum & conditionum, hoc est, puerorum, adolescentium, virorum, senum, & sæcularium, qui in regio ministerio versantur. 5. de opere manuum, ubi & de mercatura & de emptione & venditione. 6. de elemosynis & decimis.

Pars III. *de pravis animi affectibus*

purgandis, capita 12. ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ

ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ

ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ

NOTA.

1. *Joannis Bar-Finchoje*. Sic appellat Bar-hebraeus Nestorianum quendam Auctorem, cujus meminit Hebedjesu in Catalogo Scriptorum Syrorum, & in libro Margaritarum.

Caput 1. de anima ejusque potentiis, actibus & motibus. 2. de exercitiis animæ, & de morum directione. 3. de gula ejusque remediis. 4. de luxuria. 5. de linguæ lapsu. 6. de ira & invidia. 7. de voluptatibus hujus sæculi. 8. de amore pecuniæ. 9. de inani gloria. 10. de hypocrisis. 11. & 12. de superbia.

Pars IV. *De anima virtutibus ex-*

ornanda: capita 16. ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ

ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ

Caput 1. de doctrina. 2. de admonitione & reprehensione. 3. de fide. 4. de pœnitentia, & confessione. 5. de patientia. 6. de gratiarum actione. 7. de spe. 8. de timore Dei. 9. de paupertate. 10. de rerum contemptu. 11. de fiducia. 12. de amore fratrum. 13. de recordatione Dei, & de contemplatione mirabilium ejus; ubi de opere sex dierum. 14. de puritate cogitationum. 15. de amore Dei. 16. de recordatione mortis.

Citantur in hoc opere passim *Apo- phthegmata* Patrum, *Palladii* historia Lausiaca, *Macarius* uterque, *Isaias* Abbas, *Marcus* Eremita, *Evangrius* Ponticus, *Joannes* Dilaite, *Isaac* Ninivita, *Joannes* Climacus, *Joannes* alter Archimandrita, *Joannes* Bar-Finchoje, *Ephraem* Syrus, *Jacobus* Sarugenlis, *Jacobus* Edesenus, *Lazarus* Bar-Sabta, *Joannes* Telæ, *Cyriacus* Patriarcha, *Joannes* Patriarcha, ut Basilium, Nazianzenum, aliosque Græcos Patres omit- tam.

Liber narrationum facetarum.

ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ ܩܠܬܐ ܕܩܝܬܐ

Exstat in Catalogo ad calcem hujus Tomi Codice Syriaco 27. *Præ-* fa-

8. Narrationes facetæ.

Abraham Ecchell. pro *Bar-Finchoje*, hoc est, filius urceariorum legit p. 89. *Bar-Franchoje*, filius Francorum, quo nomine tùm ipse, tùm Ede- nensis Joannem Maronem designari putant: sed uterque hallucinatur, ut indicavi tom. 1, pag. 519.

fatia incipit fol. 80. : **חֲמִשָּׁה עָשָׂר**

In nomine tuo benedicto &c. Opus capitibus viginti absolvitur: Caput 1. Græcorum Philosophorum sententia, 2. Sententia Sapientum Persarum, 3. Sententia Sapientum Indorum, 4. Sententia Sapientum Hebræorum, 5. Sententia Monachorum Christianorum, 6. Sententia Regum & Sapientum Mosulmanorum, 7. Sententia quorundam Sapientum, 8. Sententia Continentium & Seniorum Arabum, 9. Apophthegmata Medicorum, 10. Fabula animalium irrationalium, 11. Narrationes eorum qui somnia & incantationes interpretati sunt, 12. Narrationes de hominibus liberalibus, 13. De avaris, 14. De artificibus, 15. De comicis & mimis, 16. De idiotis, 17. De stultis & energumenis, 18. De furibus & latronibus, 19. Casus admirabiles, 20. Apophthegmata Sapientum.

9.
Lunarium &
Kalendarium.

In eodem Codice præter Bar-hebræi *Symbolum*, de quo supra p. 276. habetur etiam *Lunarium*, & *Kalendarium* à fol. 44. usque ad 80. quod ejusdem Auctoris opus esse videtur, iis verbis in Catalogo Bar-Sumæ designatum pag. 271. *Kalendarium pro Tyronibus, unde sine labore computum anni eruere valeant.*

Aitallaha Presbyter Jacobita.

Præterea fol. 12. exstat Aitallahæ cujusdam Presbyteri Jacobitæ Tractatus adversus Nestorianos, sub hoc titulo prænotatus:

**הַאֲלֵל וְהַתְּהַלָּלָה לַיהוָה וְלִישׁוּרָא דְּמַרְכְּלָא
וְלִישׁוּרָא דְּמַרְכְּלָא וְלִישׁוּרָא דְּמַרְכְּלָא
וְלִישׁוּרָא דְּמַרְכְּלָא וְלִישׁוּרָא דְּמַרְכְּלָא
וְלִישׁוּרָא דְּמַרְכְּלָא וְלִישׁוּרָא דְּמַרְכְּלָא
וְלִישׁוּרָא דְּמַרְכְּלָא וְלִישׁוּרָא דְּמַרְכְּלָא**

Quæsitæ Nestorianorum, & solutio objectionum eorum adversus Orthodoxos (nimirum hæreticos Jacobitas) auctore religioso Presbytero Aitallaha in cœnobio S. Zachæ (idest, Nicolai) apud Callinicum. Sunt autem sexdecim objectiones Nestorianorum,

Tom. II.

& totidem responsiones Aitallahæ, quas idem fol. 18. breviori methodo prosequitur: nosque hoc loco recensuimus, quum de Auctoris ætate & gestis nihil adhuc nobis constet.

Grammatica Syriaca, quæ inscribi-

tur **חֲמִשָּׁה עָשָׂר** *Liber splendorum.*

Initium: **חֲמִשָּׁה עָשָׂר**

Gratias tibi ago Deus Pater. In quatuor Partes divisa, in quibus de Nominibus, de Verbo, de Particula, & de Participio. Laudatur à Renaud. tom. 2. pag. 470. Grammatica Syriaca amplissima, cui adjuncta est ars metrica, Syriacè ab auctore scripta, & Arabice ab ipso, ut existimari potest, auctore converso exstat in Bibl. Colbertina & in Medicea. Exemplar elegantissimè exaratum habetur in Biblioth. Collegii Maronitarum de Urbe, cum hac nota metro dodeca-

syllabo ad calcem: **חֲמִשָּׁה עָשָׂר**

**חֲמִשָּׁה עָשָׂר חֲמִשָּׁה עָשָׂר
חֲמִשָּׁה עָשָׂר חֲמִשָּׁה עָשָׂר
חֲמִשָּׁה עָשָׂר חֲמִשָּׁה עָשָׂר
חֲמִשָּׁה עָשָׂר חֲמִשָּׁה עָשָׂר**

Absolutus fuit liber Splendorum mense Novembri feria quarta, die prima, anno Græcorum 1949. Utitur Bar-hebræus auctoritate Versionis Syriacæ Vulgatæ, Heraclæensis, & τῶν septuaginta, Ephræmi, Isaaci, Jacobi Sarugensis & Edesseni, Narsetis, Antonii Rhetoris, & Pauli auctoris versionis τῶν septuaginta apud Syros: Præterea Græcorum Scriptorum, quorum Opera in Syriacum sermonem conversa sunt, ut Procli & Serapionis medicorum, Dionysii Areopagitæ, & Gregorii Nazianzeni, cujus duas exstare apud Syros translationes affirmat Par. 1. cap. 5. sect. 4. alteram antiquiorem Nestorianorum, recentiorem alteram à Jacobo Edesseno elaboratam. Atque hic notandum in gratiam Syriaci sermonis studiosorum quod Bar-hebræus refert: nempe eam linguam arte ac methodo

10.
Grammatica Syriaca, cui titulus Liber Splendorum.

circa 1028. contigisse ibidem dicitur, ducentis nimirum ante Bar-hebraei nativitatem annis. Sed & Pocockius ipse, qui historiam Dynastiarum latinam fecit, obitum Benattibi ad annum Hegiræ 435, ex Abulpharagio consignat pag. 233. his verbis: *Anno quadringentesimo tricesimo quinto obiit Abulpharaj Abdalla Ebnol Taiyeb Erakenfis &c.* Quæ quum ita sint, miror cur idem Auctor in Præfatione de Bar-hebræo scripserit: *Nec dubito eundem esse quem Ebn Hariri Tacritensis in libro de Fundamentis religionis Christianæ, nomine Abulpharagii Abdallali ابن الطيب Ebnol Taiyeb sæpius laudat, & pro الطيب Al Taiyeb, reponendum الطيب Al Tabib, quod & medicum sonat.*

Rejicitur fabula de Bar-hebraei apostasia à fide Christiana.

Demum quod supra pag. 266. ex Renaudotii fide Pocockium argui, quasi Bar-hebræum nostrum cum Abulpharagio Mahometano confunderet, libenter corripo, postquam Pocockium ipsum in laudata Præfatione consului, in qua non de suo, sed ex Ebn-Chalecani Mahometani Scriptoris testimonio refert Bar-hebræum morti proximum à professione Christiana deservisse; idque tantum abest, ut Pocockius verum esse existimaverit, ut potius tamquam merum mendacium confutavit ibidem his verbis: *At non ab aliis hoc dictum videtur, quàm ab iis, qui tantam eruditionem Christianis inviderent. Si Apostatam egisset, nequaquam eum tanto honore, sed anathematis potius & divi prosequuti fuissent Christiani, apud quos احمد بن محمد Pater noster Sanctus, وريث رومية الامم البصرانية Christianorum princeps primarius, وريث خلاصة نصار الملة اليعقوبية sectæ Jacobitæ purissima substantia, etiam post mortem audit. Quod Po-*

cockii argumentum frustra infirmare conatur Renaudotius, dum scribit pag. 470. *Nihil ex titulo Patris Sancti, & Antistitis Christianorum colligi posset, si calumnia istius color aliquis foret: neque enim illis verbis fides aut mores hominis commendantur, sed dignitas quam in Ecclesia sua obtinebat significabatur:* nam ei, qui relicta Christiana religione ad superstitionem Mahometanam transisset, speciosos illos titulos Christianus nemo tribueret, sive ii ad fidem & mores, sive ad Pontificiam dignitatem referantur.

Auctores, quorum in Historia Dynastiarum fit mentio. *Hermetis Trismegisti sermones ad discipulum Tatium* per modum interrogationis & responsionis; nullo tamen connexionis vel consequentiæ ordine dispositi, quum exemplar originarium (verba sunt Abulpharagii in versione Latina Pocockii pag. 7.) vetustate exesum fuerit. (In manuscriptis legitur, quia exemplar originarium lingua Babylonica scriptum fuit.) *Exstat autem exemplar apud nos lingua Syriacæ:* hucusque Abulpharagius. *Anianus* monachus Alexandrinus Chronologus, quem Abinanus Pocockius ex depravato ms. Codice reddit, pag. 10. 24. & 27. *Africanus, Andronicus, Eusebius, & Jacobus Edesenus*, quorum Chronica citantur pag. 4. 11. 24. 27. 33. 54. 80. *Porphyrus* opera, quæ Syriacè exstare dicuntur pag. 33. 40. 84. *Apollonius*, cujus libros sub Al-Mamone Arabicè redditos testatur Abulpharagius pag. 41. ubi & idem de Euclidis & Archimedis libris factum affirmat. *Chronicon* antiquum Syriacum anonymo auctore pag. 50. ubi de Autolyco Mathematico & Theodosio. *Philemonis Physiognomi* liber Syriacè pag. 56. *Nicolai* liber Syriacè de Summa Philosophiæ Aristotelicæ pag. 88. quem Honain Ebn-Isaac è Græco transtulit. *Ephraem, Isaac Syrus, & Jacobus Sarugensis*, 85. 87. 91. 93. *Sergius Rhemesensis* 94. 99. 172. *Joannes Grammaticus Alexandrinus* histo-

Auctores, qui in historia Dynastiarum citantur.

historiæ auctor, 67. *Paulus Aegineta* medicus, cujus libros transtulit *Honain Ebn Isaac*. *Theophrasti* libri de meteoris, de moribus, & de metaphyis, quos è Syriaco in Arabicum convertit *Jabia Ebn-Adi*, pag. 61. *Ejusdem Theophrasti* libri de sensu & sensibili, & de causis plantarum, quos transtulit *Abraham Ebn-Tacuin* ibid. *Aaron Presbyter Alexandrinus*, cujus Syntagma medicum è Syriaca lingua Arabicum fecit *Masferjavajus* medicus Basorenensis, pag. 99. 127. *Theoduni* Syntagma medicum 128. *Theophilus Edesenus Maronita* Astronomus, Historicus, & Homeri interpres, 26. 63. 147. 148. *Joannes Ebn-Batrik*, hoc est, Patricii filius, qui multa Arabicè interpretatus est, 163. *Hasan Ebn-Sabel* Astrologus, 168. *Joannes Mesue* 154. *Honain Ben-Isaac* 171. & alibi passim. *Hobaisus* librorum interpres 174. *Georgius Ebn Bachtifva* 143. *Bachtifva* Gabrielis filius 171. *Sapores Saheli* filius 176. *Habafus* Astronomus 161. *Alpharganus* ibid. *Abdalla Ebn Sabel* ibid. *Mohammad Ebn Musa*, ibid. *Abu-Maasar*, qui vulgò *Albamasar*, 161. 163. 178. *Ebn-Sina*, qui vulgò *Avicenna*, 229. & alibi sæpe. *Jacob Al-Cendi*, 179. *Kosta*, seu *Constans*, Luca filius, 179. *Mohammad, Achmed, & Hasan, filii Musæ Ebn Sciacher*, 183. quorum opus mechanicum exstat in catalogo librorum Arabicorum tom. 1. Bibl. Orient. pag. 626. num. 33. *Thabeth Ebn Korra Sabæus*, qui libros de Sabæorum religione Syriacè composuit, pag. 184. *Abu-Nasr Alpharabius*, 61. 208. 231. *Joseph Saber*, 186. *Mohammad Ebn-Graber Al-Battanius*, vulgò *Albategnius*, 191. *Thabeth Ebn-Senan* auctor historiæ, 192. *Senan Ebn-Thabeth* Astronomus, 197. *Matthæus Ebn-Junes* Dialecticus, 200. *Aphriha Ebn-Adi*, Ebn Hamid Ebn Zachariæ Tagritensis, 209. *Abdarrachmanus Suphi Razensis*, Astronomus, 214. *Nadifolnassus* librorum medicorum è Græco in Arabicum interpres, 215. *Abraham*

Ebn Helal Sabæus, auctor epistolarum, 217. *Mohammad Ebn Jabia Al-Buzjani* mathematicus, 222. *Abu-Ali Isa Ebn Zaraq* Dialecticus, cujus libri è Syriaco in Arabicum conversi, 223. *Abul-Riban Mohammad Birunensis*, 229. *Abulpharagius Abdalla Ebn-Attib*, 223. *Ebn Botlan* medicus, 234. *Jabia Ebn Isa Ebn Giazla* medicus, 240. *Abulbasan* Astrologus, 248. *Hebatolla*, seu *Hebetalla*, tres hujus nominis medici celebres, Christianus, Judæus & Mahometanus, 258. *Samuel Ebn Juda Andalutius* medicus Judæus, 269. *Jabia Ebn Said* medicus, 296. *Moses Maimonides* Judæus, 297. *Sabed Ebn Hebatolla* medicus, ejusque frater *Abulchair* Archidiaconus, 296. *Mohammad Al-Razi*, vulgò *Razes*, ejusque discipuli, 191. 298. 317. *Abdarrachmanus Sarcaensis* medicus, 299. *Ali Ebn Habal*, 300. *Sæd Thoma filius*, 300. *Joseph Jabia filius* Septensis medicus, 302. *Hasron Edesenus*, medicus, 316. *Giamaladdinus Kophiti*, 340. *Negemaddinus Nabagevinensis*, ibid. *Theodorus Antiochenus*, 341. *Nasir Tausensis*, 358. *Negemaddinus Kazuinenensis*, ibidem.

Chronicon Syriacum ܡܚܠܬܐ

ܡܚܠܬܐ ab orbe condito ad suam usque ætatem perductum, & in Partes tres divisum. Pars I. *Chronicon Patrum & Regum*, in quo de rebus gestis ab Adam ad regnum Chaldæorum sub Nabuchodonosor: à Chaldæis ad Medos & Persas: ab his ad Alexandrum Magnum & Ptolemæos Reges Ægypti: mox de Imperatoribus Romanorum in Occidente & Oriente usque ad Heraclium: demum à Mahomete pseudopropheta Arabumque imperio usque ad regnum Tartarorum, quos Mogulenses vocant, ad annum Græcorum 1600. Christi 1289. per capita 332.

Pars II. *Chronicon Patriarcharum Antiochiæ, & Jacobitarum*. Opus bifariam subdivisum: & prior quidam

14.
Chronicon Syriacum Tripartitum.

DEUS INFIRMITATI MEAE ESSE ADIUTOR.
 BENEDICTUS ES TU DOMINE &c. Quum
 ab annis octoginta nemini hujusmodi
 argumentum in mentem venerit, vel
 ab ullo nostrorum tractatum fuerit,
 hoc est, à beati Mqr Michaelis Patri-
 archæ tæ maxarphæ etate, qui Chro-
 nographiam illam magnam in tres
 partes divisam compilavit, colligens
 Chronica antiqua, quæ peritura essent
 & oblivioni tradenda; Eusebii, in-
 quam, Casareensis, Socratis Schola-
 stici, Zachariæ Rhetoris, Joannis
 Asie, & Dionysii Tel-Mabarenfis,
 eaque in unum volumen redigens: ope-
 ra pretium facturos nos existimavi-

mus, ne in populo nostro insignium gestorum monumenta tùm Civilia, tùm Ecclesiastica, quæ & nostrâ & Patrum nostrorum memoria contingere, omninò exciderent, neque post multorum temporum lapsum requisita desiderarentur. Quum igitur aliquando ad Archivum Maragæ urbis provinciæ Adorbiganæ oblata ex temporum vicissitudinibus occasione perductus fuissèm, ex pluribus Codicibus Syriacis, Saracenicis, atque Persicis ibi exstantibus narrationes memoratu dignas exiguo hoc opere collegi: tùm etiam civilis mundi status historiam à Patriarchis ducto ab Adam initio relegi: exinde Duces, Regesque Hebræorum ex ordine recensui: nec non Chaldæorum, Medorum, Persarum, Græcorum Ethnicorum, postmodùm Græcorum itidem Christianorum: deinde Arabum, demùm Hunnorum hac nostra ætate regnantium. Et hæc quidem priori hujus Chronographiæ parte digessi. In altera verò Ecclesiasticam historiam aggressus sum ab Aarone summo Sacerdote primo usque ad eos, qui hoc tempore præsunt, deduxi, quam duobus tractatibus complevi: quorum priori Pontificum Occidentalium ¹ seriem complexus sum; in posteriori nostrorum Orientalium ² historiam adjeeci.

Hos præterea Scriptores in priori parte laudat : *Anianum* scilicet monachum fol. 1. 5. 6. 9. 14. *Methodium* fol. 1. *Arad Cbanancum* ۱۹۹

LXXII fol. 4. *Afaph* **עפאף** ibidem.
Iosephum hebraum 4. 12. *Artemonis*
epistolam 5. *Andronicum* 6. 10. 11. 14.
Epiphanium 7. *Clementem Alexan-*
drium 10. 11. *Georgium* 14. *Geor-*
gium alterum Episcopum Arabum,
ibid. *Jacobum Edessenum*, ibidem.
Theophilum Edessenum, ibid. *Afri-*
cانum sæpe.

Epocham Seleucidarum, quæ & Epocha Seleu-
Græcorum & Alexandria dicitur, cidarum, seu
ab Græcorum.

N O T Æ.

1 *Occidentalium*. Antiochenos Patriarchas intelligit.

Tom. II.

2 *Orientalium*. Nimirum Primatum & Patriarcharum Chaldaeorum; nec non Maphrianorum Jacobitarum.

Rr

dum Africanum 5532. Secundum alios 5320. Secundum traditionem multorum 5509. Secundum Andronicum anno Græcorum 342.

Initium Hegiræ Mahometanæ ex

Epocha Hegiræ.

Bar-hebræi sententia fol. 45.

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל

Computus quoque annorum lunarium Arabicorum ab hoc anno inchoatur, qui est ab Adam 6130. idemque Græcorum 933. Et à Redemptore nostro sexcentessimus vigesimus quartus. Quia nimirum Christum natum putat anno Græcorum 309. non 311.

Auctores, quorum opera scripta laudat. Hipparchus Mathematicus de quo

Auctores, quorum opera laudantur. Hipparchus.

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל

Et ex pluribus ejus libris, ex quibus lucem mutuatus est Ptolemæus Claudius Almagesti auctor, unus tantum liber reperitur hoc tempore de mysteriis Luminarium, ex quibus dignoscitur variorum regnorum in orbe instauratio. Hippocratis, Platonis, Ptolemæi, Galeni, Alexandri Aphrodisii, & Theonis Alexandrini opera, quæ apud Syros exstant, fol. 11. 13. &

23. Medici Syri Sergius, Athanasius, Philagrius, Simeon, Gregorius, Theodosius, Honainus, de quibus fol. 25.

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל

Tom. II.

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל

Claruerit medicina Syri, ut Sergius Rhesinensis, qui primus libros philosophicos & medicos ex Græco in Syriacum traduxit, & Athanasius Amiden- sis, & Philagrius, & Simeon monachus cognomento Taibutha, & Gregorius Episcopus, & Theodosius Patriarcha, & præstantissimus Honainus filius Isaac, atque his posteriores bene multi ad hoc usque tempus, omnesque Syri fuere. Aaron autem Presbyter, Syrus non fuit, sed Gofius quidam Alexandrinus librum ejus de Græco Syriacum fecit. Georgius filius Bochtjesu Elamita fol. 60. Theophilus filius Thomæ Edessenus, 61. Bochtjesu filius Georgii 64. Isa Abu-Coraifi, ibid. Gabriel fil. Bochtjesu Nestorianus, de quo hæc Bar-hebræus fol. 65.

Aaron Presbyter. Gofius.

Georgius. Theophilus. Bochtjesu. Isa. Gabriel.

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל
וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע
הָעָם אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם
אֶת הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת
הַקוֹל וְיִשְׁמַע הָעָם אֶת הַקוֹל

Rr 2

re filii Meruani filii Kajura filii Abraham filii Kajura filii Marini filii Salomonis. Hic primum nummularius fuit in foro Haran; indeque se ad Philosophiæ studium contulit, in quo admirabili cum profectu se exercuit, trium linguarum peritissimus, Græcæ, Syriacæ & Arabicæ. Et Arabicè quidem centum & quinquaginta circiter libros composuit de Arte Dialectica, Mathefi, Astrologia, & Medicina. Syriacè verò sexdecim circiter libros scripsit, quorum plerique à nobis lecti, & in nostrum usum comparati sunt. Liber de legibus & regulis Ethnicorum. Liber de mortuorum sepultura. Liber de confirmatione religionis Ethnicorum. Liber de munditiè & immunditiè. Liber de animalibus sacrificio aptis. Liber de horis precum. Liber de orationibus recitandis ad singulos septem Planetas accommodatis. Liber de pœnitentia & oratione. Liber de musica. Chronicon Regum Syrorum antiquorum, hoc est, Chaldeorum. Liber de religione Sabeorum. Liber de distributione dierum hebdomadæ relata ad septem Planetas. Liber de nobilitate parentum suorum, & eorum genealogia. Liber de legibus Hermetis, & orationibus ethnicorum propriis & usu receptis. Liber de eo, quod duæ lineæ rectæ ex duobus angulis rectis parumper eductæ coincidunt. Alter liber de eodem argumento. Hucusque Bar-hebræus de Thabeto. Subjungit fragmentum ex quadam ipsius Oratione, qua Ethnicorum sectam extollit. Thabetus alter, filius Sinan filii Thabeti majoris, de quo idem Bar-hebræus

Thabet filius
Sinan.

[illegible]

Hoc anno (nimirum Hegiræ 163.) obiit medicus Thabetus filius Sinan filii Thabeti Haranitæ Ethnicæ. Hic scripsit celeberrimum Chronicon. Abu-Ali Hasan filius Haitam Geometra

Hafan.

Baforensis, qui septuaginta circiter libros de Geometria scripsisse dicitur fol. 104. *Avicenna*, quem Arabes *Abu-Ali Hosain Ben-Sina* vocant, fol. 108. ubi ejus gesta & scripta fufius describuntur. *Abulpharagius* monachus Nestorianus commentator Evangeliorum, fol. 112. de quo dixi suprà pag. 309. *Joseph monachus* Jacobita, qui tres sermones scripsisse dicitur de Petro Diacono, quem Barbari anno Græcorum 1369. in urbe Melitina occiderunt fol. 118. *Joannes Bar-Sufan* Patriarcha Jacobitarum, de quo in cit. fol. 118.

Avicenna.

Abulpharagius.

Joseph .

Joannes Bar-
Sufan .

١٢ مَذْمُومٌ مُسْتَعِجٌ ذُو غَمَمٍ ١٣ وَدَلِيلٌ
 مَذْمُومٌ ١٤ وَدَلِيلٌ ١٥ مَذْمُومٌ ١٦
 وَدَلِيلٌ ١٧ ١٨ وَدَلِيلٌ ١٩ وَدَلِيلٌ ٢٠
 ٢١ وَدَلِيلٌ ٢٢ وَدَلِيلٌ ٢٣ وَدَلِيلٌ ٢٤

Mar Joannes quoque Bar-Susan quatuor carmina de expugnatione Melitinae scripsit : duo metro S. Ephrem (hoc est, heptasyllabo) & duo metro S. Babei (hoc est, pentasyllabo .) *Jabia*, hoc est, Joannes, filius Giazle, medicus Bagdadensis, auctor libri qui inscribitur *الحاج* exemplar, fol. 131. *Basilius Episcopus Edeffenus* Jacobita, qui tria carmina metro S. Jacobi, hoc est, dodecasyllabo, de Edeffæ expugnatione composuisse dicitur fol. 152. *Dionysius Bar-Salibi* duo ejusdem argumenti carmina scripsisse narratur ibidem. Idem *Bar-Salibi* tria carmina de expugnatione urbis Marhas seu Germaniciæ edidisse dicitur fol. 157. his verbis :

Jahia Giazlæ.

Bafilus .

Bar-Salibi.

[illegible]

Anno Græcorum 1467. in eadem ca-
ptivi-

sus Hierosolymam, dicentes singulis vicibus tres istos versiculos. Deus sublimis præ omnibus, Deus super omnia excelsus, Deus omnium maximus. Et feria secunda & sexta nullum quisquam opus faciat: & duos dies quolibet anno jejunent: & membrorum virilium ablutionem ne frequentent: si ceram ne bibant, sed vinum quantum voluerint. Carnem autem ferarum dumtaxat ne comedant. Quum hæc autem ridicula dogmata iis tradidisset, in Palestinam se contulit, ubi idiotas & rusticos eadem doctrina imbuit: indeque discedens, abdidit se, nec amplius locus ejus cognitus fuit usque in præsentem diem. Eiusdem sectæ meminit iterum Bar.hebræus fol. 131. ubi quum de Francorum gestis in Terra Sancta disseruisset, hæc subjungit:

فَتَبَيَّنَّا فِي مَمْدَنُوهُ مَدِينَةَ الْاَلَمِ
لَهُمْ وَالْحَقُّ مَعَهُمْ وَهِيَ خُفَا
وَلَا فِي هِيَ وَبَعْدَهُمْ نَفْسًا:

Franci ex urbe Moarra in montem Libanum profecti, ingentem ibi populi multitudinem ex iis, qui Nazaræi dicuntur, occiderunt. Gulielmus Tyrius in historia belli Sacri lib. 20. cap. 31. & Jacobus de Vitriaco histor. Hierosol. cap. 81. *Assissinos*, seu *Assassinorum* memorant, Phœnicie populum, qui quum per quadringentos circiter annos Mahometanorum leges impiasque traditiones coluissent, ab his tandem recedentes, novam sectam ex Christiana religione ferè conflata condidere: quos *Nazaræos* fuisse & tempus & locus, ubi habitabant, ipsum denique Christianorum nomen, quod affectabant, (Christiani enim ex quo Syria à Mahometanis occupata fuit, sermone Arabico ab indigenis *نصارى Nazaræi* vulgò appellantur) suadere mihi videntur. Eorum meminit Renaudotius in hist. Alexand. pag. 320. 410. 541. 546. Cur autem *Assissini* dicti fuerint, Gulielmus loc. cit. fatetur se ignorare, inquit: *Hos tam nostri (idest Latini,) quàm Saraceni (nescimus unde deducto nomine)*

Assissinos vocant. Existimo originem habuisse ex *حماة Assassa*, quæ Tagritensis ditionis regio est, cujus loci *Matthæum Pastorem* Anaphoræ Syriacæ auctorem, Episcopum fuisse docet clar. Stephanus Edenensis cap. 2. de Orthodoxis Syriacarum Liturgiæ Scriptoris num. 6. *Assanitarum*, seu potius, *Assassanitarum*, vel *Assassinorum* meminit & Bar.hebræus in Chronico Syriaco frequenter, ut supra adnotavi p. 214. & 215. Sed ii Christiani Jacobitæ sunt; *Assissini* verò, de quibus Gulielmus & Jacobus de Vitriaco, Mahometani primùm, deindè Semi-Christiani. Eos tamquam gentem libidini addictam suæque sectæ inimicam acriter insectantur Drusi, ut ex epistolis Hamzæ Ben-Ali, Ben-Achmed Cod. Arab. 59. tom. 1. Biblioth. Orient. pag. 628. liquet.

Demum à fol. 244. Series Pontificum Veteris Testamenti ab Aaron usque ad Hananum, sub quo passus est Christus. A fol. 247. Series Patriarcharum Antiochiæ à S. Petro Apostolorum Principe usque ad Severum Acephalorum primipilum. A fol. 265. Series Patriarcharum Jacobitarum Syrorum ab eodem Severo usque ad Philoxenum, qui Jacobitis præerat anno Græcorum 1596. A fol. 340. Series eorundem Patriarcharum ab anno, qui supra, usque ad annum 1804. A fol. 353. Series Primatum & Patriarcharum Orientis, qui Chaldaïs & Assyriis præfuerunt à S. Thoma Apostolo ad annum Græcorum 939. A fol. 365. Series Maphrianorum Jacobitarum, & Patriarcharum Nestorianorum ab anno, qui supra, usque ad annum 1807.

Epitomen historiæ utriusque sectæ, hoc est, Syrorum Jacobitarum & Nestorianorum exhibere operæ pretium duco in gratiam historiæ Ecclesiasticæ studiosorum, qui Renaudotii, viri cæteroquin Orientalibus literis non mediocriter instructi, observationibus adduci facile poterunt, ut credant, res in Syria,

Quæ in secunda & tertia parte Chronici continentur.

Epitome historiæ Syrorum Jacobitarum, & Nestorianorum.

ria, Mesopotamia, Chaldaea & Perside à Christianis illis gestas nullis literarum monumentis commendatas fuisse. Sic enim sentit idem Renaudotius in notis ad Liturgias Syriacas passim, & in Præfatione ad historiam Patriarcharum Alexandrinorum de rebus Antiochenis definit in hæc verba. *Id habuit Alexandrina Ecclesia præ Antiochena ejusdem sectæ Jacobiticæ, quod licet hæreticos & per vim intrusos, Episcopos tamen semper vidit aut in ipsa urbe, aut in monasteriis: tàm quod statim atque Ægyptus in Arabum potestatem venit, integram Patriarchæ in Christianis sue sectæ auctoritatem recuperaverunt. Contra verò Jacobitæ Antiocheni quum sub Imperatoribus Christianis pulsi urbe fuissent, eaque saepe*

illorum armis recepta fuerit, vix unquam conquieverunt: & pauci inter eos aliqua doctrinæ laude floruerunt. Itaque de illorum rebus vix quidquam occurrit, adeo ut successio Patriarcharum ex certis monumentis designari nulla possit, ne Græcorum quidem, quum hiulci sint multis in locis illorum catalogi. Unde præter illa, quæ variis hujus Epitomæ (Historiæ nimirum Alexandrinæ) locis inserta sunt, nihil nobis occurrit, unde vel leve specimen Antiochenæ Jacobitarum Ecclesiasticæ historiæ posset delineari. Quod quàm falso dictum sit, ex hoc Barhebræi Chronico palam fiet, in quo accuratè Jacobitarum Ecclesiæ Antiochenæ & Nestorianorum historia describitur.

PATRIARCHÆ JACOBITARUM

Ex Chronico Gregorii Bar-hebræi.

1. EVERUS ex monasterio Theodori apud Gazam, pulso Flaviano Sedem Antiochenam invasit. Scripsit Philalethem, & Zenonis Henoticon interpretatus est. Sexto Episcopatus anno relicta Antiochia Alexandriam fugit, suffectis ipsi Patriarchis Paulo per annum unum, Euphrasio per septem, & Ephraemo Amidensi per annos duodeviginti. Theodora Imperatricis patrocinio fretus, ex Ægypto in urbem Regiam se contulit, ubi ab eadem unacum Theodosio Alexandrino, Anthimo Constantinopolitano, & Zoara Stylita Syro alebatur. Demum sententia Agapiti Papæ Byzantio ejectus, & in Ægyptum

reversus, monachi specie tandiu delituit, donec Alexandria in loco, qui dicitur **ܚܚܫܐ** *Chasota* interit die 28. Febr. anni Græcorum 850. *Christi* 539.

Sub Severo clari Scriptores memorantur à Bar-hebræo *Simeon Betharfamensis*, *Jacobus Sarugensis*, *Simeon Kokenis*, & *Sergius Rhefimentis*. Et quidem de Jacobo hæc

[illegible]

N O T A.

1 *Chafota*. *حفا*. *Sacha* appellatur ab Historicis Ægyptiis, qui Arabicè scripsere. Fortè amanuensius pro *Sachota* transpositis litteris *Chafotam* scripsit. Vide Renaudotium in Hilt. Patriarch. Alexandr. pag. 138. ubi

Severus dicitur per triginta annos ex quo Antiochenam Sedem adeptus erat, Catholicam duarum naturarum fidem impugnasse. Atque cum anno Christi 512. ab Anastasio Imp. in Ecclesiam Antiochenam intrufum fuiffe, ex doctiffimis Norifio & Pagio liquet. Anno igitur Christi 542. non 539. periit.

S S

De scriptoribus Syris Monophysitis

ria, Mesopotamia, Chaldaea & Perside à Christianis illis gestas nullis literarum monumentis commendatas fuisse. Sic enim sentit idem Renaudotius in notis ad Liturgias Syriacas passim, & in Præfatione ad historiam Patriarcharum Alexandrinorum de rebus Antiochenis definit in hæc verba. *Id habuit Alexandrina Ecclesia præ Antiochena ejusdem sectæ Jacobiticæ, quod licet hæreticos & per vim intrusos, Episcopos tamen semper vidit aut in ipsa urbe, aut in monasteriis: tàm quod statim atque Ægyptus in Arabum potestatem venit, integram Patriarchæ in Christianis sue sectæ auctoritatem recuperaverunt. Contra verò Jacobitæ Antiocheni quum sub Imperatoribus Christianis pulsi urbe fuissent, eaque saepe*

illorum armis recepta fuerit, vix unquam conquieverunt: & pauci inter eos aliqua doctrinæ laude floruerunt. Itaque de illorum rebus vix quidquam occurrit, adeo ut successio Patriarcharum ex certis monumentis designari nulla possit, ne Græcorum quidem, quum hiulci sint multis in locis illorum catalogi. Unde præter illa, quæ variis hujus Epitomæ (Historiæ nimirum Alexandrinæ) locis inserta sunt, nihil nobis occurrit, unde vel leve specimen Antiochenæ Jacobitarum Ecclesiasticæ historiæ posset delineari. Quod quàm falso dictum sit, ex hoc Barhebræi Chronico palam fiet, in quo accuratè Jacobitarum Ecclesiæ Antiochenæ & Nestorianorum historia describitur.

PATRIARCHÆ JACOBITARUM

Ex Chronico Gregorii Bar-hebræi.

1. EVERUS ex monasterio Theodori apud Gazam, pulso Flaviano Sedem Antiochenam invasit. Scripsit Philalethem, & Zenonis Henoticon interpretatus est. Sexto Episcopatus anno relicta Antiochia Alexandriam fugit, suffectis ipsi Patriarchis Paulo per annum unum, Euphrasio per septem, & Ephraëmo Amidensi per annos duodeviginti. Theodoræ Imperatricis patrocinio fretus, ex Ægypto in urbem Regiam se contulit, ubi ab eadem unacum Theodosio Alexandrino, Anthimo Constantinopolitano, & Zoara Stylita Syro alebatur. Demum sententia Agapiti Papæ Byzantio ejectus, & in Ægyptum

reversus, monachi specie tandiu delituit, donec Alexandria in loco, qui dicitur **ܚܚܫܐ** *Chasota* interit die 28. Febr. anni Græcorum 850. *Christi* 539.

Sub Severo clari Scriptores memorantur à Bar-hebræo *Simeon Betharfamenis*, *Jacobus Sarugensis*, *Simeon Kokenis*, & *Sergius Rhefinentis*. Et quidem de Jacobo hæc

fol. 265. adnotantur:

١/ مَدْلُفًا لِحُدَا مُدْبِ دَحْمَع
٢/ وَهِيءُ / اِفْهَمُهُ لِدَحْمَع
٣/ هُوَ . اِنَّا مَنَسَّ عَهْدُنَا وَوَدُّنَا
مَدْلًا لِمَنْ دَلَّا وَمَدْلُفُنَا اَكَم

N O T A.

1 *Chafota*. *حفا*. *Sacha* appellatur ab Historicis Ægyptiis, qui Arabicè scripsere. Fortè amanuensius pro *Sachota* transpositis litteris *Chafotam* scripsit. Vide Renaudotium in Hist. Patriarch. Alexandr. pag. 138. ubi

Severus dicitur per triginta annos ex quo Antiochenam Sedem adeptus erat, Catholicam duarum naturarum fidem impugnasse. Atque cum anno Christi 512. ab Anastasio Imp. in Ecclesiam Antiochenam intrufum fuiffe, ex doctiffimis Norifio & Pagio liquet. Anno igitur Christi 542. non 539. periit.

S S

rum parens, *Athanasius* Theodoræ Imperatricis ex filia nepos, *Conon* Tarsensis, *Eugenius* Seleuciæ in Isauria, *Joannes* Grammaticus, cogno-

mento Philoponus, *Theodorus* Edessæ eo tempore Episcopus quo Catholicis præerat *Amazonius*, *Aretas* Gabalæ filius Arabum Christia-

no-

[illegible]

1. Petrus Apostolus . 2. Evodius . 3. Ignatius .
4. Heron . 5. Cornelius . 6. Theophilus &c.
47. Flavianus hæreticus , depositus . 48. Severus
Doctör æcumenicus . 49. Paulus hæreticus ,
depositus . 50. Euphrasius Chalcedonenfis . 51.
Ephrem Chalcedonenfis . 52. Dominus Chal-
cedonenfis . 53. Anastasius Chalcedonenfis . 54.
Gregorius Chalcedonenfis . 55. Anastasius Chal-
cedonenfis . Post hos hæreticos , ab orthodoxi
(Ita Jacobitis scriptor Jacobita appellat)
in locum magni Severi post ejus obitum electus
fuit in Patriarcham 56. ex ordine eorum om-
nium , quos supra recensui , Sergius Telenfis .
57. Paulus Beth Uebane . 58. Petrus Callini-
cens . 59. Julianus . 60. Athanasius Camela-
rius . 61. Joannes Sedarum . 62. Theodorus .
63. Severus Bar-Maske . 64. Athanasius . 65.
Julianus . 66. Elias . 67. Athanasius . Hic uni-
onem cum Armenis fecit . 68. Joannes Episcopus
Hauræ , quem Athanasius Maipherathæ Episcopus
cognomento Sandalensis , per fraudem eligi
procuravit . 69. Isaac Haranita , quem Abu-
Giaapbar suffocari & in Euphratem projici jus-
sit . 70. Athanasius Sandalensis , cujus supra
memini . Hic in Patriarcham electus , in urbe
Haran suffocatus est . 71. Georgius Diaconus .
72. David Daræ Episcopus Sedem sub Georgio
tyrannicè invasis : quo defuncto , principatus
Georgio delatus fuit . 73. Joseph ex Guba Ba-
raja . 74. Cyriacus Patriarcha ordinatus est .
75. Dionysius Telmaharensis , cujus diebus Abra-
ham , qui & Abiron , impiè Sedem invasis , &
mox depositus fuit . 76. Joannes . 77. Ignatius .
Hic Josue appellabatur : & ab eo deinceps cæ-
perunt Patriarcharum & Episcoporum nomina
prorsus mutari . 78. Theodosius . 79. Dionysius .
80. Joannes . 81. Basilus . 82. Joannes . 83. Dio-
nysius . 84. Abraham . 85. Joannes . 86. Atha-
nasius . 87. Joannes . 88. Dionysius . 89. Joa-
nnes filius sororis Abdon . 90. Athanasius , qui
& Haie . 91. Joannes Bar-Sufan . 92. Basilus .
93. Joannes , qui & Abdon , Episcopus Synna-
de . 94. Dionysius . 95. Joannes . 96. Marcus
Archimandrita Bared . 97. Athanasius , qui
& Abulpharag . 98. Maudiana , qui & Joan-
nes . 99. Athanasius Catære . 100. Michael ex
Cænobio Mar Barsume in Sena . Hic virtutibus
claruit . (Hucusque Barfalibæus . Quæ se-
quuntur , ab anonymo adjecta sunt .) 101. Sa-
liba Archimandrita ex cænobio Mar Barsume
ordinatus in cænobio Modik , & Athanasius
appellatus . 102. Mar Michaël , qui & Josue ,

prefati Mar Michaëlis ex fratre nepos, quem omnes Episcopi unâcum Maphrianæ congregati in cœnobio Mar Barsuam ordinarunt anno 1518. mense Julio. 103. Mar Joannes Scriba, anachoreta, & statura pusillus. 104. Mar Ignatius, qui Mar Joanni succcessit. 105. Angur. 106. Bar-Maadani. 107. Mar Ignatius. 108. Philoxenus. 109. Ignatius Mardenfis. 110. Ignatius ejus ex fratre nepos. 111. Ignatius ejus ex sorore nepos. 112. Ignatius Bar-Garib. 113. Ignatius Tabuba (idell. miser) qui & Beheman Bartellensis. 114. Ignatius, qui & Chaleph Maadenfis, filius sororis Mar Basilii Maphriani. 115. Ignatius Joannes Bar-Sile. 116. Ignatius Noë. 117. Josue ex castro Kelat. Hic à fide deficiens, Hagarenus, hoc est, Saracenus factus est: deinde pœnitentia ductus, in Cyprum fugit, ubi summam sceleris sui pœnitentiam egit. Perunt autem eum se pœnituisse, ut pœnitentibus Ecclesiæ procumbens collum pedibus populi ingredientis & exeuntis submitteret. Atque ita dignitati suæ restitutus, ex hac luce migravit. 118. Jacobus ex regione Syriæ, hoc est, Damascenus. 119. David ex regione Maadan. 120. Abdalla ex castro benedictio Hesna-Attæ. 121. Mar Ignatius Mardenfis ex benedictio genere Mar Joannis Bar-Sile, qui & Nebemet-alla. Hic Hagarenus factus est. 122. Petrus David-Abag ex Marde. 123. Pilatus Patriarcha ex Mansuria. 124. Abdalgani ejus frater. 125. Petrus Hodaie. (Hucusque anonymus. Quæ sequuntur, ex Jacobitarum monumentis mutuatus sum.) 126. Abdalmesias. 127. Simon. 128. Andreas Aebigian filius Abdalgai. 129. Petrus, à Jacobitis in exilium pulsus, proinde orthodoxa Adanzæ obiit. 130. Georgius. 131. Isaac, qui post Georgii obitum usque in præsentem annum 1721. Jacobitis præest.

Series Patriarcharum ex Diptychis Jacobitarum, 1830-1831, 1832, 1833, 1834, 1835, 1836, 1837, 1838, 1839, 1840, 1841, 1842, 1843, 1844, 1845, 1846, 1847, 1848, 1849, 1850, 1851, 1852, 1853, 1854, 1855, 1856, 1857, 1858, 1859, 1860, 1861, 1862, 1863, 1864, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1871, 1872, 1873, 1874, 1875, 1876, 1877, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883, 1884, 1885, 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509,

[illegible]

tates tres supputo. Quamobrem ab Imperatore exilio multatus fuit. Scribit autem Joannes 1 *Asie*, nos ejus causa fuisse præcipue infamatos: quandoquidem ille ex nobis, & non ex Diophysitis se esse professus est. Per hæc tempora Imperatrix Theodora quendam ex filia nepotem habebat Athanasium nomine, qui apud Amantium monachum Edesenum & Sergium 2 Presbyterum, qui orthodoxorum Patriarcha fuit, educatus est. Hic similiter Chalcedonensium communione rejecta, in eam hæresim offendit, quum esset simplex frater, habuitque in errore socios Cononem Tarsensem 3 & Eugenium ex Seleucia Isauriæ. Sed & Joannes Grammaticus, cognomento Philoponus, Alexandrinus, quum Ecclesiastica eruditione clarescere cepisset, postremo eandem opinionem amplexus est. Exinceps populus noster parvus in duas factiones scissus est, atque ex nostris quamplurimi Chalcedonensibus adhaerere, quum dicerent: potius utique nobis est cum illis duas naturas, quam cum istis quatuor admittere. Demum quum Joannes Utris fundum à magno Theodosio reprehensus, in suo errore persisteret, ab Ecclesia ejicitur, & paulo post moritur. Tunc verò Athanasius monachus Demonstrationes ab Utris fundo compositas in unum compingens volumen, Alexandriam transmisit ad Joannem

Grammaticum, qui & Philoponus. Qui de ea opinione tractatum conscripsit, & ad Athanasium misit. Re cognita Alexandrini librum simul & auctorem condemnarunt. Ceterum quum Tritheitæ eam ob causam omnium in se odium concitatum animadverterent, Imperatori supplicarunt, ut ipsorum causa publico judicio disceptaretur. Id verò Patriarchæ Chalcedonensium commissum fuit, simulque cautum, ne in ea disputatione Patrum Diophysitarum testimonia adhiberet, sed Severi tantum ac Theodosii atque Anthimi. A Patriarcha itaque citati Diacrinomeni, illi videlicet nostri, qui unam in Christo Domino naturam confitentur, constituta die adfuere. Adfuere pariter & eorum adversarii. Et illorum quidem, nempe Tritheitarum partes tuebantur præcipue Conon & Eugenius. Pro orthodoxis stabant Joannes *Asie* & Paulus Sergii Patriarchæ postea successor. Quatriduo coram Patriarcha Chalcedonensium disceptatum est &c. Pergit referre, convictis ea disputatione Tritheitis, hæresim quoque ejusmodi extinctam fuisse.

Sub eodem Sergio Antiocheno & Theodosio Alexandrino Monophysitarum Patriarchis refert Barhebræus, Nubas Æthiopaque per Julianum quendam Presbyterum Christiana fide, seu potius Monophysitici

Julianus Presbyter Nubas & Æthiops pervertit.

NOTÆ.

1 Joannes *Asie*. Eum Anthimo in Episcopatu Monophysitarum successisse, testatur Bar-hebræus in eodem Chronico, ubi de Paulo qui in locum Severi successus est, f. 266.

2 Sergium. Is sectam fecit, de qua Timotheus libro de receptione hæreticorum apud Coteler. tom. 3. pag. 400. Præter hos decima sexta fuit secta illa Sergii, quæ à Petri fustione recessit propriamque constituit familiam. Ubi de Petro Callinicensi sermo est, de quo nos infra.

3 Cononem & Eugenium. Acta disputationis hos inter, & Paulum ac Stephanum initæ coram Joanne Regiæ urbis Episcopo, Justino juniore imperante, refert Photius in Biblioth. Cod. 24. At pro Stephano Barhebræus Joannem *Asie* Episcopum habet, ut infra.

me missum, alterum verò cum muneribus ab Imperatore. Tu interim cura, ut meum legatum ad prædictam gentem sine mora præmittas, utque viam alteri legato aperiat, satagas. Dux Imperatricis mandato obsequutus, Imperatoris legatos tandiu remoratus est, donec Julianum ad Nubas pervenisse certior est factus. Is verò per eam temporis intercapedinem, datis antea ad Regem Imperatricis literis, de Christianæ religionis mysteriis multa disseruit, & eundem cum magna procerum multitudine Baptismo illustravit. Significavit etiam schisma à Chalcedonensibus factum, & quod viris sanctis pessimè habitis, novam aliamque à Nicæna fidem stabilierint. Quum igitur legati Imperatoris cum epistolis & donis pervenissent, Nubisque ne ejectos & condemnatos viros sequerentur, suadere conarentur, Rex Nubarum cum optimatibus respondit: Munera quidem Imperatoris suscipimus, & duplum pro eis reddimus: ejectores verò & persecutores sequi nolumus. Etenim sacrum Baptismum quem per præstantem virum jam accepimus, iterum accipere recusamus. Atque hoc pacto universus Æthiopum populus orthodoxam fidem edoctus, Sedi Alexandrinæ se subjecit. Mansit autem apud eos Julianus duos annos &c. Fabulam ex amore suæ sectæ à Monophysitis excogitatam hanc puto; præsertim quum Æthiopes (quo nomine & Nubæ à Barhebræo includuntur, ut rectè advertit & Renaudotius histor. Alex. pag. 223.) ante hæc tempora fidem Christianam amplexi fuerint, ut ex Theophane ostendi to. 1. p. 360. Ea tamen eidem Renaudotio dubium eximitur, quod ille de tempore conversionis Nubarum movet in histor. Alex. pag. 178. de Isaaco Patriarcha

XLI. inquit. Nubiam olim Christianam fuisse, passim apud Orientales ferè omnes Auctores legitur; & antiquiorem adhuc apud Æthiops Habessinios fuisse Christianæ fidei professionem certissimum est: at quando Christiani illi Jacobitarum errores acceperunt, incertum planè est: neque occurrit in hac historia quidquam de Nubiorum erga Alexandrinos Jacobitarum Patriarchas subjectione, hoc exemplo vetustius.

3. PAULUS: cognomento ܡܘܨܝܐ

ܡܘܨܝܐ Beth-Uchame, Alexandrinus genere, monachi habitum induit in

cœnobio ܡܘܨܝܐ ܡܘܨܝܐ Gubæ Barajæ, & apud Theodosium Alexandrinum versatus est. Post Sergii obitum à Jacobo Zanzalo & Eugenio, vel ut alii scribunt, à Thoma Edessæ Episcopo in Patriarcham ordinatus, quum Alexandrinam Sedem ambiisset, ab Athanasio Theodoræ Imperatricis ex filia nepote ex Ægypto discedere coactus, apud Aretham Gabalæ filium Arabum Regem se recepit: inde Byzantium profectus, Imperatoris operâ adductus est, ut Chalcedonensem Synodum amplecteretur. Mox in Syriam reversus, libellum supplicem Jacobo obtulit, ut in communionem Monophysitarum reciperetur. Jacobus Monderi filii Arethæ precibus exoratus, Paulum veram religionem ejurantem admisit. Verum Alexandrinorum metu, qui schisma inter Syros & Ægyptios moliebantur, coacta Synodo sententiam depositionis in Paulum tulit: quumque in cœnobium Romani, quod in Ægypti finibus situm est, unacum syncellis suis Sergio & Juliano cæterisque Episcopis & Ar-

¹ Paulus Beth-Uchame Patriarcha.

Julianus Zanzali Syncellus.

NOTA.

¹ Paulus. Hæc de eo Timotheus Presbyter Constantinopolitanus de receptione hæreticorum apud Cotelierum tom. 3. p. 397. Paulianistæ à Paulo vocati, qui communicavit

quidem cum Ecclesia Catholica, sed postea Apostata factus, reversus est ad hæresim Acephalorum. Eum tamen Theodosiani non admiserunt, quod vel brevi tempore communicasset cum Ecclesia. Quæ historiam Bar-hebræi mirifice confirmant.

Jacobi Zanzali
interitus.

Joannes Epi-
scopus Carta-
minensis.
Sergius Zan-
zali Syncellus.

chimandritis Syris abiisset, ut Patri-
archam in locum Pauli crearet, obiit
die 30. Julii anni Græcorum 889.
tribus post diebus, quàm Joannes
cænobii Cartaminensis Episcopus
& Sergius ejusdem Jacobi Syncellus

ibidem obierant. *وَمَاتَا فِي هَذِهِ الْمَدِينَةِ*
فِي يَوْمٍ وَاحِدٍ وَفِي سَاعَةٍ وَاحِدَةٍ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ

Episcopatum gessit Jacobus (inquit
Bar-hebræus) annos tres supra tri-
ginta, ordinavitque Episcopos, Pres-
byteros, & Diaconos ad centum millia.
Jacobus defuncto, Episcopi & mona-
chi Syri in cænobio Ananiæ, quod

inter *وَالْمَدِينَةِ*
Balam & Callinicum situm est, con-
gregati, ordinarunt in Patriarcham
Petrus Pauli Callinicensis filium,
cui Joseph Amidæ Episcopus manum
imposuit. Paulus verò è Syria aufu-
giens, Constantinopoli quadrienni-
um delituit, ubi & vita defunctus
est.

Joseph Episco-
pus Amidæ.

Petrus Callini-
censis Patriar-
cha.

4. PETRUS: Callinicensis anno
Græcorum 889. Paulo suffectus, obiit
anno 902. Hujus cum Joanne Archi-
mandrita & Probo ac Stephano rixas
iisdem ferè verbis refert Bar-he-
bræus, ac Dionysius in Chronico,
quas suprà descripsi pag. 72. Ejus-
dem cum Damiano disputationem,
quam loc. cit. tetigi, accipe. *وَأَمَّا*

وَأَمَّا وَفِي هَذِهِ الْمَدِينَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ

NOTA.

1. Petrus. Ejus meminit Timotheus in
libro de receptione hæreticorum apud Co-
telerium tom. 3. pag. 400. ubi & quæstio-
nem eum inter & Damianum agitatam tan-

وَأَمَّا وَفِي هَذِهِ الْمَدِينَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ
فِي يَوْمِ الثَّلَاثَةِ وَفِي سَاعَةِ الثَّلَاثَةِ

Post depositionem Joannis & Probi,
cepta est quæstio inter Damianum
Alexandrinum & Petrum Antio-
chenum. Nam quum Trinitatæ qui-
dam aliqua capitula scripsissent eaque
ad Damianum transmississent, instan-
tes ut responderet, Damianus propo-
sitas quæstiones solvit, suumque li-
brum ad Petrum Antiochenum dese-
rendum curavit, postulans ut illum
examinaret, & corrigeret quæ emen-
datione indigere judicasset. Petrus li-
brum percurrrens, reperit proprietates
notionales personarum S. Trinitatis
personas ab Auctore appellari. No-
luit tamen Damianum ab initio re-
pre-

git his verbis. Petriani affirmant hypostasim
esse solas proprietates absque substantia: eam-
que ob quæstionem adeò cum secta Damianista-
rum contenderunt, ut scripta multa utrinque
prodierint, quæ certamen eorum testantur.

prehendere, sed errore tantummodo eidem innuit, rescribens, capitula quædam in eo libro occurrere, quæ sibi dubia & obscura visa fuissent, quæ proinde expositione & commentario indigerent. Pupugit responsum hujusmodi Damianum, suamque doctrinam ex invidia minimè fuisse receptam arbitratus, quæstionem in dissidium & contentionem vertit. Quumquæ Petrus generalem ea de re conventum indicere cogitasset, obstitit Damianus. Tum demùm Petrus arrepto calamo tres adversus Damianum tractatus conscripsit. Renaudotius quum quæstionis hujusce ignarus esset, Ægyptios Scriptores sequutus, in Petrum culpam rejicit, quem & hæreseos accusat histor. Alexandr. pag. 145. inquit: Jacobitarum quoque res turbatæ per intermissionem antiquæ communionis inter eorum Ecclesiam Antiochenam & Alexandrinam; eò quod Petrus, qui Theophilo, inquit Severus, (imò Paulo) successerat, in Synodica epistola quam ad Damianum scripsit, nova quædam contra fidem Trinitatis inseruit, quem quum ad sanio rem mentem reducere Damianus non potuisset, magna inter utramque Ecclesiam contentio exarsit, adeò ut demùm post annos viginti, hæretici illius morte finita fuerit. Quod verò Renaudotius neque quis ille Petrus fuisset agnoverit, liquet ex sequentibus: Sane post Petrum Fullonem nullum Petrum Patriarcham Antiochenum historia nobis representat. Ut hæc de Petro Apameno accipiantur, non permittit temporum ratio. Itaque hæc in obscuro sunt, ut reliqua illius Patriarchæ historia. Ita ubique definit. Rectiùs scripsit in Præfatione ejusdem Historiæ Alexandrinæ circa finem, de rebus Antiochenis loquens. Erit igitur operæ pretium, ut qui literarum Orientalium, præsertim Ecclesiasticarum studiis incumbent, tam in Bibliothecis, quàm in Oriente nova subsidia, unde hæc historia illustrari possit, conquiri sategant, ut etiam ea quæ res Nestorianorum in majori luce possint collocare.

Quod quàm feliciter studio & liberalitate Sanctissimi Pontificis CLEMENTIS XI. præstitum sit, literaria præsertim respublica agnovit, quæ in ejusdem obitu ingentem quam bonæ artes fecerunt, jacturam deflet. Sed in hanc memoriam vix sine lacrymis incidimus.

5. JULIANUS Petri Syncellus, ex cœnobio Bar-Aphtonii, quod Kenferinenſe dicitur. Sedit annos tres menſes quinque. In Dionyſii chronico deſideratur, ut etiam in hiſtoria Alexandrina Renaudotii p. 152. ubi Athanaſius Petri loco ſediſſe dicitur. Sed Juliani nomen præter Bar-hebræum exhibent etiam Barfalibæus & Diptycha Jacobitarum. De ejus opere adverſus Sergium & Joannem hæc idem Bar-hebræus.

وَتَقُولُ هُوَ أَعْلَمُ بِمَا فِي صُدُورِكُمْ ۖ وَهُمْ لَا يَتَذَكَّرُونَ ۚ
 أَلَمْ يَكُنْ لَهُ الْخَلْقُ الْأَوَّلُ ۚ بَلَىٰ لَعَلَّهُمْ كَانُوا مُعْتَدِلِينَ ۚ
 قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ الْوَحْيُ وَأَنَا نَذِيرٌ ۚ
 لَّيْسَ إِلَهٌ إِلَّا هُوَ ۖ هُوَ يُقْسِمُ بِالْوَاقِعِ ۚ
 الْيَوْمَ نَبْرِئُكُمْ مِنَ الْغَلَمِ ۖ أَفَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنَّا نَنصُرُكُمْ
 عَلَيْهِمْ لَأَخَذْنَا مِنْكُمْ بِالْمَعْذِرِ ۚ لَوْلَا أَنَّا لَكُنَّا
 بِالْغَوَاةِ مِنَ الْمُحَدِّثِ ۚ أَفَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنَّا نَنصُرُكُمْ
 عَلَيْهِمْ لَأَخَذْنَا مِنْكُمْ بِالْمَعْذِرِ ۚ لَوْلَا أَنَّا لَكُنَّا
 بِالْغَوَاةِ مِنَ الْمُحَدِّثِ ۚ أَفَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنَّا نَنصُرُكُمْ

Eadem tempestate Edessæ Episcopatum Orthodoxorum (idest Monophysitarum) tenebat Sergius, Armenus nuncupatus, qui unacum fratre Joanne in Mar Petri scripta insurrexit, affirmans non esse utique legenda. Ambo nibilominus à Juliano Patriarcha reprebenſi fuere, postquam sententias, quibus offensi fuerant, illis exposuisset: vixque ab inani & futili zelo se continuere. Hic Sergius in ferie Episcoporum Edessæ, quam ex Dionysio tom. 1. à pag. 424. publicavi, desideratur.

Sergius Epi-
scopus Edessæ.

6. ATHANASIUS , cognomento
 Camelarius , patria Samofa-
 tenus , ex cœnobio Kenferinenfi ,
 ordi

Athanasius I.
Patriarcha.

pi à Joanne Orientis Maphriano reconciliati sunt.

Joannes Ma-
phrianus -

ⲛⲟⲩⲁⲣⲉⲙ *Sedvarum*, ex cænobio
Eusebonæ, Athanasii discipulus,
ordinatus ab Abraham Nisibis Episcopo.
Abraham Episcopus Nisibis.

Severus Saboch Episcopus.

Matthæus E-
piscopus.

Theodorus
Patriarcha.

Abraham Epi-
scopus Emesæ.

Severus Bar-
Mafche Patri-
archa.

Joannes Epi-
scopus Tarsi.

Sergius Za-
chonijs Epi-
scopus .
Ananias Epi-
scopus .

Eusebonæ, Athanasii discipulus, ordinatus ab Abraham Nisibis Episcopo anno Græcorum 942. Hic iubente Amro Saadi filio Arabum dynasta Evangelium è Syriaco in Arabicum sermonem interpretatus est. Sedit annos 18. Obiit anno Græcorum 960. mense Decembri, sepultus Amidæ in templo Zoaræ. Sub eo claruit Severus Sabocht Episcopus Kenferinensis, à philosophicis, mathematicis & ecclesiasticis studiis commendatus; & Matthæus Alepi Episcopus.

8. THEODORUS in Scetenſi eremo
primū, deinde in Kenſerinenſi cō-
nobio monachus, ab Abraham Eme-
ſæ Epifcopo eodem quo Joannes
obiit anno ordinatus, ſedit annos
18. Obiit anno 978.

10. ATHANASIUS ܐܬܢܐܨܝܘܨ *Bala-*

denfis in Synodo Rhefinenſi poſt obitum Severi ab Anania Mardæ & Caphartutæ Epifcopo ordinatus, anno Græcorum 995. Hic Severi Sabochtæ diſcipulus, in cænobio Kenſerinenſi Græcam linguam edoctus, in

monasterio ܡܢܚܕܐ ܒܬܒܡܠܚܝ, *Beth-Mal-*
chi interpretandis in Syriacum ser-
monem libris incubuit, ut notavi
tom. 1. p. 493. Sedit annos 3. obiitque

[illegible]

Athanasius 2.
Patriarcha.

Ananias Episc.
Mardæ.

Georgius Arabum Episcopus.

Jacobus Edef.
fenus.

mitatemque gratissimus. Jacobum
verò monachi Eusebonæ ad se arcesse-
re, apud quos per undecim annos Psal-
mos & Scripturarum Græcam lectio-
nem docuit, Græcumque sermonem
ferè jam exoletum restituit. Quam ob
causam à Fratribus in Græcos pessimè
animatis vexatus, ad magnum cæno-
bium Teledæ migravit, ibique noven-
nio commoratus, Veteris Testamenti
libros emendavit. Interea Habibus
mortuus est. Quamobrem Edeßeni
Patriarcham adire, eique supplica-
runt, ut Jacobum ad suam Ecclesiam
redire pro potestate juberet. Paruit Ja-
cobus. Sed post quatuor à recepta Sede
menses in Occidentem profectus, ut
libros & discipulos suos ad suam Eccle-
siam asportaret, quum ad monasterium
pervenisset librosque suos præmisisset,
vita functus est anno Græcorum mille-
simo decimo nono, die quinta Junii.
Hucusque Bar-hebræus. Hinc emen-
dandum primum, quod ex Diony-
sii Chronico de Jacobi Edeßeni
obitu ad annum Græcorum 1021. re-
tuli in priori tomo pag. 426. & 488.
Deinde quod de Orthodoxa ejusdem
fide ex Edenensi & Nairono à p. 470.
affirmavi, res ab eo sub Jacobitis
Patriarchis in locis & cænobiiis mo-
nophysitico errore infectis gestæ, &
perpetua ejusdem cum gente Jaco-
bitarum ad mortem usque commu-
nio, (liquidem vera sunt quæ ex
Bar-hebræo recitavi,) contrarium
suadere videntur.

Julianus Pa-
triarcha.

II. JULIANUS, cognomento

لؤلؤ; Romanus, idest, miles, quod
patre milite natus esset, in cænobio
Kenferinensi monasticam vitam pro-
fessus, Amidæ ab Athanasio Saru-
geni Episcopo in Patriarcham ordi-
natus est anno Græcorum 999. Sedit
annos 21. Obiit anno 1019. quo &
Jacobus Edeßenus. Orta ipsum in-
ter & Denham Maphrianum aliof-
que Episcopos contentio de jurisdi-
ctione. Synodica ad eundem Simonis
Patriarchæ Alexandrini literæ
laudantur à Renaudotio pag. 180.

Athanasius E-
piscopus Saru-
genis.

Denha Ma-
phrianus.

Elias Patriar-
cha.

12. ELIAS ex cænobio Gubæ
Tom. II.

Baraiæ Episcopus Euphemie urbis,
postquam eam Ecclesiam annis 18.
rexisset, in locum Juliani electus fuit
anno Græcorum 1020. Is anno 1022.
jussione à Valid Arabum Rege acce-
pta Antiochiam cum monachis &
clericis ingressus, novam Jacobitis
Ecclesiam fundavit consecravique.
Id factum, ut inquit Bar-hebræus
ducentesimo tertio anno, postquam Se-
verus Patriarcha inde recesserat, nec
ullus nostrorum Orthodoxorum Patri-
archarum, eam urbem ingressus fue-
rat ante hunc Eliam, qui hoc tem-
pore Imperii Arabum Antiochiam in-
gressus est.

لؤلؤ; حاك و ملام
لؤلؤ; عتلا و بقع ملام و ملام
لؤلؤ; فلام و ملام و ملام و ملام
لؤلؤ; فلام و ملام و ملام و ملام
لؤلؤ; فلام و ملام و ملام و ملام
لؤلؤ; فلام و ملام و ملام و ملام

Verum in hac epocha men-
dum est manifestum. Nam Severus
Antiochia fugit anno Christi 518.
qui idem est Græcorum 829. cui si
annos 203. adjicias, habebis an-
num 1032. non 1022. Itaque à fuga
Severi ad annum Græcorum 1022.
quo Elias Antiochiam intravit, non
fluxere anni 203. sed 193. Porro Elias
postquam sedisset annos 14. obiit an-
no Græcorum 1034. licet Dionysius
ejus mortem consignet ad an. 1040.
Vide quæ suprâ notavi de ejus ætate
& scriptis à pag. 95. Renaudotius
pag. 196. observat, hujus Eliæ ele-
ctionem non haberi à Jacobitis quasi
legitimam eo more majorum factam,
quippe qui jam Episcopus & Ecclesiæ
alligatus, ad Antiochenam transferri
secundum Canones non poterat: &
paucis interjectis, Ea, inquit,
translationum prima inter Orientales
Schismaticos origo fuit: quæ apud
Græcos à multis sæculis frequentari
cæperunt, etiam quum in Latina Ec-
clesia locum non haberent. Nimirum
Syriacam historiam non viderat, in
qua ante Eliam alii ex Episcopatu
Vu ad

Athanasius Patriarcha.

Theodosius Episc. Rhensinæ.

Georgius Episc. Arabum.

Joannes Patriarcha.

Athanasius Sandalensis Episc. Maiphraetæ.

ad Patriarchalem dignitatem evecti dicuntur, ut Severus Bar-Maske, & Athanasius Sandalensis.

13. ATHANASIUS Archimandrita cœnobii Gubæ Baraia, ordinatus mense Aprili anno Græcorum 1035. in cœnobio Cartaminensi per Theodosium Rhensinæ Episcopum; vel, ut apud alios auctores legitur, ordinatus Edeffa à Georgio Arabum Episcopo, qui eodem anno obiit. Hic congregata Synodo Armenos cum Syris Jacobitis conciliavit anno Græcorum 1037. Obiit anno 1051. postquam sedisset annos 15. cujus mortem loco non suo refert Dionysiani Chronici descriptor, hoc est, ad annum 1057. ut suprâ pag. 107. Laudatur apud Elmacinum & Severum Asmonæorum Episcopum, quos citat Renaudotius hist. Alex. p. 198. qui tamen fallitur, dum corruptas in Arabico Severi Codice literas restituere volens, pro *Athanasio* Ignatium nominat.

14. JOANNES ex monacho Zucheninensi & Episcopo Hauræ, ab Athanasio Sandalensi Episcopo Maiphraetæ per fraudem in Patriarcham electus est. Nam quum Episcoporum Synodus tres candidatos, quorum Joannes unus erat, forte eligi designasset, Athanasius cui id munus Episcopi commiserant, in tribus schedulis unius Joannis nomen scribi fecit. Ter itaque extractum veluti ex miraculo, sed reverà quia solum in schedulis scriptum erat Joannis nomen, admirationem primum Episcopis & populo creavit, sed cognita postea fraude summum Athanasio atque Joanni odium conflavit. Et quidem Athanasius primus fuit, qui fraudulentæ electionis fructus, Patriarchæ nimirum inimicitiam collegit. Quum enim Joannes Meruani Arabum Regis gratiam ingentibus donis sibi conciliasset, cœpit Episcopos, ipsumque adeò Athanasium aspernari. Athanasius eundem Meruanum adit, Joannem gravissimum criminum accusaturus. Episcopi in factiones divisi, maximè indi-

gnati in Joannem, quod is Amidensem diocesim in duas dividens, partem Severo ejusdem urbis Episcopo, & partem Esaia Aspharinenli adjudicaverat. Synodus tandem coacta est in Tarmana Cyrensis ditionis pago, in qua Athanasius à Joanne veniam petiit. Sed positas similtates mox resumens, Episcopos Telæ congregavit, qui ipsum Summum & Principem Episcoporum ac Metropolitam magnum proclamaverunt, Patriarchalem pene auctoritatem eidem deferentes. Joannes in Episcopos anathematis sententiam tulit: qua illi conterriti, Athanasio relicto, absolutionem à Patriarcha postularunt. Athanasius verò nihilo melior effectus, Episcopos quoque instituere cœpit, in quorum numerum etiam adlegit Isaacum Haranitarum, & Josue Bacrum Sigaræ, amoto Elia ejusdem urbis Episcopo, qui primam Gregorii Theologi partem commentariis illustravit. Interim Joannes exactis in Patriarchatu sexdecim annis, moritur anno Græcorum 1066. mense Octobri, ejusque corpus in Bedia

لجّ pago ad Euphratem sito conditum est. Agit de eo Renaudotius hist. Alex. pag. 211. ubi ex Severo Asmonæorum Episcopo affirmat, *de Joanne nil aliud legi, nisi quod ab Episcopis suis vexatus est, tandemque pace inter eos facta obiit.* Quibus Barhebraei Chronico quidem consonat, sed repugnat quod infrâ idem Renaudotius notat pag. 217. inquit: *Et sanè, ut ex aliis hujus historiæ locis intelligitur, Elmacinique testimonio, nulla inter Joannem & Antiochenos Jacobitas, quandià ille in vivis fuit, concordia coaluit.* Tum quod cit. pag. 211. observat, *nullum scilicet Antiochenum Jacobitarum Patriarcham fuisse usque ad Abbasidarum initia, nempe sub Abdalla filio Salsab.* Hæc porro quomodo cum antecedentibus cohæreant, fateor me ne divinare quidem posse; quum idem Renaudotius frequentem Antiochenorum Jacobiticæ sectæ Patriarcharum

Severus Episc. Amidæ.
Esaia Episc. Aspharini.

Isaac Episc. Haran.
Josue Episc. Sigaræ.
Elia Episc. Sigaræ.

Theodosius Episc. Baalbech. in ditione Callinici urbis dicitur, à Theodosio Episcopo Baalbech in Synodo, quæ in urbe Haran habita fuit, die 8. vel ut alii scribunt, 15. Augusti anni Græcorum 1104.

Ananias Episc. Mardæ.

Quæstio de Liturgia iterum mota.

Severus Episc. Samosatæ.

Gabriel Patriarcha Julianistarum.

Gubensium monachorum altercatio.

in ditione Callinici urbis dicitur, à Theodosio Episcopo Baalbech in Synodo, quæ in urbe Haran habita fuit, die 8. vel ut alii scribunt, 15. Augusti anni Græcorum 1104. in Patriarcham consecratus, eodem anno Ananiam ex cœnobio S. Marthæi, quod in monte **Elphēph** situm est, Episcopum Mardæ & Caphartutæ ordinavit, ut Jesu-Denastat. Hic verba illa Liturgiæ *Panem cælestem* &c. de quibus supra, abrogare volens, Synodum hac de re in **Beth-Boten**, qui locus est ditionis Haran, celebravit. Obstiterunt tamen Episcopi, nequid in Liturgia innovaretur. Quare sancitum fuit ex communi sententia, ut quisque pro suo libitu iis verbis uteretur, Canones præterea quadraginta **de reformatione** conditi sunt. Circa eadem tempora Cyriacus Severum Samosatæ Episcopum anathematizavit, quod sibi Samosatam advenienti fores Ecclesiæ in faciem oclussisset. Anno Græcorum 1109. Gabriel Julianistarum Patriarcha Cyriacum adjit, rogans, ut gentem suam cum Jacobitis Severianis conjungeret, hac conditione, ut neque Juliano anathema dicerent, neque Severi nomen prædicarent, & qui alteri superviveret, utrique populo in Patriarchatu præficeretur. Cyriacus Gabrielem ad communionem admisit; sed ne unio illa perficeretur, effecerunt Episcopi, qui disertum anathema Juliano dici postulavere. Eodem tempore mortuo Baccho, Alepinorum Episcopo monachi Gubenses Cyriaco supplicarunt, ut Xenajam quendam Bacchi discipulum in ejus locum substitueret. Cyriacus rejectis eorum supplicationibus Salomonem monachum cœnobii S. Jacobii apud urbem Cyrum, Episcopum ordinavit. Illi indignati, nec Salomonem receperunt, nec Patriarchæ nomen in Liturgia amplius recitavere. Præterea Cyriacum apud Aaronem Rascidum Chaliphum accusare tamquam Saracenorum hostem, & Romæorum exploratorem. Cyriacus ab Ismaële filio Saleh Chaliphæ Secretario, à quo ejus causa jussu Rascidi cognita fuerat, innocens declaratus, ad suum Callinicense cœnobium se recipit. Monachi verò in apertum schisma prorumpentes, Episcopos quosdam in **Scialaz** pago congregatos inducunt, ut duos Episcopos ordinarent. Contra Patriarcha in **Gubirino**, quod **Castrum Crustenorum**, hoc est, **Cyrrbensium** est, Synodum coëgit, in qua tam Episcopos, quam monachos illos Gubenses excommunicavit: qui ad extrema redacti, Abrahamum quendam Cartaminensem monachum sibi in Patriarcham instituunt. Vixit Abraham hic Anti-Patriarcha sub Cyriaco & Dionysio Telmaharensi usque ad annum Græcorum 1148. ut infra dicemus. Altera Cyriacum inter & Tagritenses contentio orta est Simeonis Maphriani causa, quem illi multorum criminum apud Patriarcham accusaverant. Cyriacus Simeonem nisi post iteratas Tagritensium delationes damnare noluit, eo quod ipse discipulus esset. Paulò post Simeone defuncto, Basilus à Patriarcha ordinatur, qui cum monachis S. Marthæi de primatu contendere cœpit. Matthæani, quorum in cœnobio Sedes

Salomon Episc. Alepi in locum Bacchi ordinatus.

Abraham Antipatriarcha.

Tagritensium & Matthæanorum contentiones.

Simeon, & Basilus Maphriani.

N O T A.

1 Canones. Citantur à Bar-hebræo, ut observavi pag. 90.

Tum verò Gubenses factò cum Cyriacensibus agmine, ad Abrahamum constitutum sibi Patriarcham convenire. Et quo usque tandem, censuris illigati manebimus, & ab Ecclesia diffidebimus? En Cyriacus Patriarcha, qui de expungenda voce, pro qua scissi sumus, satagebat, interiiit, nosque Ecclesie reconciliari volumus. Abrahamus verò subdole respondit. Ego quoque ob studium erga vos meum vapulari & ignominia atque dedecore affectus sum. Nihilominus super sedendum arbitror, dum Episcopis Antistes

قَدْ نَبَّأَنَا لَمَّا قَدَّمْنَا لَهُ
وَلَمَّا نَبَّأَنَا . نَبَّأَنَا .

فَمَنْ نَبَّأَنَا نَبَّأَنَا .

Quumque Patriarcha noster, idest, Dionysius, unicum Josepho Alexandrino Coptorum Patriarcha ad reconciliandum eos, (Byamitas) profectus fuisset, (inquit Bar-hebraeus) Apschinus militie praefectus pacem noluit, sed villas eorum, vineas, hortosque igni comburens, plurimos quidem internecone delevit, reliquos vero in servitutem redactos, navibus Antiochiam deportari jussit, inde Bagdadum, plerisque in itinere extinctis. Itaque Patriarcha ad Mamonem regressus, significavit, Byamitas injussum vexatos fuisse: acceptoque mandato, Damascum petiit. Hæc Bar-hebraei verba idem recitavi, ut scrupulum Renaudotio eximerem, qui idem factum in hist. Alex. pag. 279. ex Auctore vitæ Jusabi, seu Josephi Patriarchæ LII. referens, dubitationem movet, num ea, quæ hic de Byamitis, seu ut ipse vocat, Bschammyritis narrantur, ad Jusabum, an ad alium Patriarcham, nempe Jacobum, pertineant. Dionysius enim, qui vivus & praesens aderat, sub Josepho id factum disertè narrat: pergitque cit. loc. apud Bar-hebraeum disserere de mirabilibus quæ in Ægypto viderat, nimirum de Obeliscais, de Pyramidibus, & de Columna ad metiendas Nili aquas; demum varios notat Coptorum Christianorum quos ipse reprehendit, abusus; ut crassam rerum naturalium divinarumque ignorantiam: nec non regnantem ubique simoniam; & quod Sacramentum Baptismi differre ad quadragesimum & octogesimum diem solerent, cum maximo salutis puerorum periculo.

Anno Græcorum 1146. Dionysius Tagritum venit, & Matthæanos monachos cum Tagritensibus de primatu dissidentes hac conditione reconciliavit, ut Metropolitæ cœnobii S. Matthæi nomen bis dumtaxat

Tom. II.

per annum in Ecclesia Tagritensium, quæ in urbe Mosul est, in divinis officiis proclamaretur: in Festo scilicet Hofannarum, & in consecratione Chrismatis Feria quinta majoris heb-

domadæ: قَدْ نَبَّأَنَا لَمَّا قَدَّمْنَا لَهُ

وَلَمَّا نَبَّأَنَا . نَبَّأَنَا .

فَمَنْ نَبَّأَنَا نَبَّأَنَا .

Cæterum post Antiochiæ Patriarcham Maphriano Tagriti in toto Oriente Primatus esset. His peractis quum Thomam Tagriti Maphrianum in locum Danielis, qui per eos dies vita functus fuerat, ordinasset, in Syriam se recepit: inde Bagdadum repetiit, salutandi ergo Motasimum Chalipham Mamonis filium, qui patri successerat: ubi & reperit Nubiæ Regem, qui ad testandum suum eidem Motasimo obsequium advenerat. Georgio huic Regi nomen erat, ut legitur apud Renaudotium p. 281. & 286. qui disertam professionis Regis Nubiæ in urbem Bagdadum mentionem facit.

Anno Græcorum 1148. periit Abraham Antipatriarcha, ejusque in locum à schismaticis Episcopis Simeon ipsius frater substitutus fuit, Philoxeno Nisibis Episcopo manum ei imponente.

Per idem tempus Saraceni Christianos intolerandis exactionibus afflixere: qua de re Dionysii Patriarchæ verba ad Joannem Daræ Episcopum refert Bar-hebraeus fol. 285. quibus ait illum Chronicon suum eidem Joanni Darenfi nuncupatum clausisse. Hinc duo discimus: primum Joannis Darenfis ætatem, de qua hucusque à viris doctis dubitatum fuerat: alterum, Dionysii Chronicon ad annum circiter Græcorum 1155. Christi 844. perductum fuisse: idque de prolixiori ejusdem Chronico, de quo suprâ pag. 98. dixi, intelligendum: nam quod in Scetenfi Cœnobio nactus fui, anno circiter Græcorum 1086. terminatur, idemque non Joanni Darenfi, sed Georgio Amidæ Chorepiscopo, Eutelio

Xx ij

Ar-

Thomas Maphrianus.

Simeon Antipatriarcha Abrahamo succedit.

Joannes Episc. Daræ.

azarus Episc. Babylonis.

Basilus Maphrianus.

Daniel Maphrianus.

Obitus Dionysii Patriarchæ.

Archimandrita, Lazaro Periodeuta, & Anastasio monacho nuncupatum est, ut fol. 99. observavi. Obiit Dionysius die 22. Augusti anno Græcorum 1156. Christi 845. postquam annos 27. sedisset, centumque Episcopos ordinasset. Cadaver in cœnobio Kenferinensi sepultum. Ejus obitum anno post ex Ægyptio scriptore narrat Renaudotius hist. Alex. pag. 291. hoc est, anno Christi 846. dubiumque movet, ad hunc Dionysium, an ad alterum ejusdem nominis Patriarcham Antiochenum referenda sit epistola Synodica ad Chailem, seu Michaëlem Alexandrinum, quæ in Tractatu de Fide Patrum legitur, quod tamen ex Bar-hebræi chronico facile expedire potuisset, in quo quartus ab hoc Telmarenfi Dionysius Michaëli Alexandrino æqualis laudatur, ut infra dicam.

Joannes III. Patriarcha.

Abibus Episc. Tarsi.

Athanasius Episc. Euphemiæ.
Timotheus Episc. Damasci.

21. JOANNES ex cœnobio S. Zachæ, quod extra Callinicum urbem situm est, in Synodo, quæ in monasterio sancti Silæ habita fuit, anno Græcorum 1158. (Christi 846.) die 21. Novembris in Patriarcham ordinatus, Abibo Tarsensi manum ei imponente. Bar-hebræo circa Joannis ordinationem consentit Elmacinus pag. 145. quem Renaudotius loc. cit. excribit in hæc verba. Obiit interea Dionysius Patriarcha Jacobitarum Antiochenus, congregatique Metropolitæ, Episcopi, Clerus & plebs Jacobitica elegerunt ejus loco Joannem anno Jusabi Patriarchæ Alexandrini 15. Martyrum 562. Jesu Christi 846. Is statim Synodicam epistolam de unitate fidei scripsit, & per Athanasium metropolitam Euphemiæ & Timotheum Damasci, qui multos in comitatu Sacerdotes habebant, in Ægyptum misit. Ejusdem Joannis mentio occurrit in Catalogo manuscriptorum, quem Tomo 1. Bibliothecæ nostræ subjeci, hoc est, pag. 566. in Cod. Nitr. XI. ad annum Græcorum 1169. & pag. 607. in Cod. Syriaco III. ad annum Græcorum 1172. Quod autem in hoc secundo Tomo pag. 125. de eodem Joanne supra

dixi, cum nempe post Dionysium secundum vixisse, id, inquam, ex Bar-hebræi Chronico libenter emendo, ex quo liquet, Joannem, qui anno Græcorum 1169. & 1172. Jacobitis præerat, non eum fuisse, qui Dionysium secundum, sed qui Dionysium primum, cognomento Telmarensem excepit.

Anno Græcorum 1159. mense Julio major Amidæ urbis Ecclesia Saccellarii incuriâ igni combusta, liberalitate

Phacratii Afuti filii Domini Mose restaurata est. Joannes verò quum annos 27. sedisset, ordinatis 86. Episcopis, die 3. Decembris anni Græcorum 1185. in urbe Rhessina obiit.

Cadaver è cœnobio

Saphyli, ubi sepultum fuerat, in monasterium S. Zachæ ex ejusdem testamento translatum. Synodica Cosmæ Alexandrini LIV. ad eundem epistola laudatur ab Elmacino p. 152. de qua Renaudotius pag. 295. Statim Cosmas scripsit Synodicam ad Joannem Patriarcham Jacobitarum Antiochenum de fidei concordia, & eam misit per Episcopos duos Severum & Chailem adjunctis Sacerdotibus, qui cum gaudio & honore ab Antiochenis suscepti sunt. Ejusdem epistolæ magna pars refertur in Tractatu de Fide Patrum. Ubi Renaudotius eam Synodicam intelligit, quæ exstat tom. 1. Biblioth. nostræ pag. 625. Cod. Arabico 23. num. 19. Verum ea Synodica non Cosmæ quinquagesimi quarti est, sed quinquagesimi octavi, qui Basilii Antiocheni æqualis fuit, ut ibidem dicitur; Synodicam enim ad hunc scripsit. Vide quæ supra dixi hoc tomo pag. 126. ubi de Basilio Antiocheno.

Cosmas Patriarcha Alexandrinus.

22. IGNATIUS ex cœnobio Ignatius I. Patriarcha.
Herbaz ditionis Samosatænæ, ordinatus à Timotheo Samosatæ Episcopo in cœnobio Callinicensi S. Zachæ die 5. Junii anno Græcorum 1189. Obiit die 26. Martii feria

Timotheus Episc. Samosatæ.

ria 3. majoris hebdomadæ in **ܡܕܢܚܐ**
Moriba Castro ann. Græcorum 1194.
quum sedisset annos 4. menses 10.
Ordinavit Episcopos 26.

Theodosius
Patriarcha.

23. THEODOSIUS, qui &

ܡܕܢܚܐ *Romanus medicus*, ex
cænobio Cartaminensi, in Synodo
Amidena ordinatus fuit à Timotheo
Samofateno die 5. Februarii anno
Græcorum 1198. postquam Sedes
vacasset annos quatuor. Obiit Ka-
lendis Junii anno Græcorum 1207.
quum sedisset annos octo, menses
quatuor, & Episcopos 33. ordinaf-
set. Cadaver in cænobio Cartami-
nensi sepultum. Scripsit *librum de*
medicina, de quo Bar-hebræus.

ܡܕܢܚܐ *Habet admirabile Syntagma de medi-*
cina, quod ex ejus nomine Syntagma
Theodosii Patriarchæ nuncupatur.

Ejusdem epistolas ad Gregorium
amicum, & ad Michaëlem Patriar-
cham Alexandrinum laudavi suprà
pag. 124. Sed quum *Michael quin-*
quagesimus tertius hujus nominis
Coptorum Patriarcha anno Christi
853. ut ibidem dixi, vel anno 851.
ut Renaudotius hist. Alex. pag. 295.
notavit, obierit, non ad eum, sed
ad alterum *Michaelem quinquagesi-*
mus sextum, qui ab anno Christi
881. ad annum 906. Coptis præfuit,
scripsisse Theodosium liquet. Qua-
re emendandum quod pag. 124. &
125. de Michaële Theodosii syn-
chronon affirmavi.

Theodosii Sy-
nodica non ad
Michaëlem LIII.
sed ad Michaë-
lem LVI. Co-
ptorum Patri-
archam.

Dionysius II.
Patriarcha.

24. DIONYSIUS (hujus no-
minis Secundus) ex Beth-Batenfi
cænobio, quod in **ܐܦܬܐ** *Afeth*
regionis Sarugensis pago situm est,
à Jacobo Emefeno Episcopo ordina-
tus in Synodo in Beth-Batin ditio-
nis Haran loco habita mense Aprili
anno Græcorum 1208. Scripsit Sy-
nodicam ad Michaëlem non quin-

Jacobus Episc.
Emefæ.

quagesimum tertium, ut pag. 125.
dixi, sed quinquagesimum sextum,
de qua Renaudotius à pag. 319. Sub
eo claruit Severus Episcopus Beth-
raman, qui & Moyfès Barcepha,
quem Bar-hebræus obiisse refert die
12. Februarii anno Græcorum 1214.
& in cænobio S. Sergii sepultum
fuisse. Dionysius verò quum Sedem
annos 13. tenuisset, obiit die 18.
Aprilis feria tertia anno Græcorum
1220. Ordinavit Episcopos 51.

Moyfès Bar-
Cepha.

25. JOANNES **ܡܕܢܚܐ** *Joannes IV. Pa-*
triarcha.

ܡܕܢܚܐ *ex Columna cænobii Curzachel ditio-*
nis Antiochenæ, ordinatus à Joan-
ne Marhas Episcopo in monasterio

Joannes Episc.
Marhas.

ܡܕܢܚܐ *Tel-Sephre*, quod extra
Haran urbem situm est, die 21. Apri-
lis, anno Græcorum 1221. Postquam
sedisset annos 12. menses 7. ordinatis
Episcopis 41. obiit Sabbato, exeun-
te mense Novembri, in urbe Rhe-
saina in cænobio *Saphyli*. Ad hunc
exstat in Tractatu de Fide Patrum
Synodica Chailis seu Michaëlis LVI.
Patriarchæ Alexandrini, cujus exem-
plar tom. 1. Biblioth. nostræ pag. 625.
Cod. Arab. 23. num. 18. habetur.
Verum quum Michaël anno Chri-
sti 906. vel ut apud Renaudotium
pag. 327. anno 909. obierit, & Joan-
nes hic anno Græcorum 1221. Chri-
sti 910. in Patriarcham electus fuisse
dicatur, mendum inesse necesse est
vel in anno obitus Michaëlis, vel in
anno electionis Joannis.

26. BASILIUS ex cænobio Sa-
phyli Rhensinæ, ordinatus in **ܡܕܢܚܐ**
Moriba castro Reschephæ ab Habi-

Basilus I. Pa-
triarcha.

bo Anazarbæ Episcopo anno Græco-
rum 1234. die 15. Augusti. Obiit
die 25. Martii feria quarta majoris
hebdomadæ, (anni Græcorum 1246.
Christi 935. quo dies 25. Martii in
feriam quartam majoris hebdomadæ
incidit) postquam annos undecim
sedisset & Episcopos 32. creasset. In

Habibus Episc.
Anazarbæ.

cænobio orientali **ܡܕܢܚܐ**
cada-

imas Patri-
archa Alexan-
us.

ius I. Pa-
ha.

theus E-
Samofatæ.

cadaver sepultum fuit. Scripsit Synodica ad Cosmam Alexandrinum LVIII. de qua supra pag. 126. Ejus exemplar, & Responso Cosmæ ad eundem Basilium habetur in Tractatu de Fide Patrum tom. 1. Biblioth. nostræ pag. 625. Cod. Arab. 23, n. 20. & 21.

Joannes V. Patriarcha.

27. JOANNES

ex Anachoretis montis Nigri, in Teleda castro ditionis Antiochenæ ab Athanasio Tarfensi ordinatus die 28. Augusti anno Græcorum 1247. Obiit feria prima, die 3. Julii 1, postquam sedisset annos 19. menses 10. & Episcopos 48. creasset. Cadaver in magno Teledæ cœnobio sepultum in Arca Jacobi Edeffeni. Exitit ad eum Synodica Macarii Alexandrini LIX. in Cod. Arab. 23. tom. 1. Biblioth. nostræ pag. 625. num. 22.

Joannes VI. Patriarcha.

28. JOANNES alter ex Colum-
na Curzachel ١٥٨٢

ad Upbrinum flumem, in Teleda ca-
stro die 16. Julii anno 2 Græcorum
1265. à Jacobo Callinicensi ordina-
tus. Obiit exeunte mense Canun
(priorine, an posteriori, haud ex-
primitur,) postquam sedisset annos 2.
menses 10. & Episcopos 10. ordinaf-
set, in cœnobio Salomonis Dolichæ
sepultus. Hic in Catalogo Barfalibæi
desideratur.

Dionysius III.
Patriarcha.

29. **DIONYSIUS** (hujus nominis III.) ex cœnobio Cartaminensi ordinatus à Jacobo Callinicensi in Teleda Castro die 28. Novembris anni Græcorum 1269. Sedit annos 2. menses 6. Obiit die 2. Junii anno Græcorum 1272. postquam Episcopos 3. ordinasset, in cœnobio Cartaminensi in arca Theodosii Patriarchæ sepultus. Binæ ejus Synodicæ ad Mennam Alexandrinum LXI. ha-

bentur in Tractatu de Fide Patrum,
 de quibus suprà pag. 131. Quum au-
 tem Dionysius anno Græcorum 1272.
 Christi 961. juxta Bar-hebræum in
 vivis esse defierit, Mennas igitur ad
 quem is Synodicas scripsit, non anno
 Martyrum 678. Christi 962. ut vult
 Elmacinus apud Renaudotium pag.
 351. sed anno Christi 957. vel 958.
 ut alii Ægyptii scriptores loc. citato
 tradunt, in Patriarcham Alexandri-
 num ordinatus est.

Sub Dionysio Patriarcha & Elia
Melitinæ Metropoli^{ta} anno Græcorum
1269. conditum fuit cœnobium
Sergii in inferiori parte regionis

Elias Episc.
Melitinæ.

Cænobium,
Sergii quo an-
no conditum.

١٠٠٠ *Gubæ* à quodam Christiano Perfa, *Gajafa* nomine, qui ex
 ١٠٠١ *Qfna* Adorbiganæ urbe in regionem ١٠٠٢ *Semaham* profectus,
 primum in cænobio quodam apud

تورسنا Torfena pagum habitavit, de-
inde Euphrate transmissio monaste-
rium in regione مكلو Claudia

juxta *Gregorianum* op-
pidum condidit; demum Noë, Se-
veri, & Emmanuelis monachorum
cænobii Ananiæ Mardenfis operâ
præfatum Sergii monasterium in re-
gione Gubæ, adjuvante loci præfide
Iosepho Protospathario, ædificavit,
in quo & reliquias SS. Sergii & Bac-
chi reposuit. In eo cænobio clarue-
re Joannes ex monte Edessæ, & Jo-
annes alter cognomento *Maro*. Ga-
jasa duodecim post annis defuncto
successit in præfectura monasterii
Elias ejus discipulus, qui Joannem
œconomum sibi substituens, in ere-
mum secessit, & duobus post annis
in eodem cænobio vita functus est.
Joannes cum Emmanuele Haraniti
Cyriaci Maphriani discipulo & Ma-
rutha

Joannes Maro.

N O T Æ.

1. 3. Julii. Imò 13. Julii, in quem anno

Græcorum 1267. Christi 956. *feria prima* incidit.

2 Anno 1265. Imò, anno 1267. ut ex obitu
decessoris colligitur.

rutha Elisæi Tagritensis filio, Ecclesiam & cellas monasterii ampliavit: aquas insuper eò duxit, & cisternam fecit: idque anno Græcorum 1312. Per idem tempus Elias Gaghæi in regione Melitinæ cœnobium inchoavit, quod Eutyches Patricius quum perfecisset, Joannem Maronem accessivit, ut ejus curam gereret. Joannes Maro postquam Ecclesiam SS. Quadraginta Martyribus nuncupasset eique cœnobio per annos 12. præfuisset, ad monasterium Aaronis in monte Edessæ profugiens, ibidem quatuor post annis decessit.

Abraham Patriarcha.

30. ABRAHAM ܐܒܪܗܡ

ܐܒܪܗܡ ܐܒܪܗܡ ܐܒܪܗܡ

Job Episc. Zeugmæ.

ex cœnobio Taril ditionis Alepi à Job Zeugmæ Episcopo in Teleda castro die 25. Maji anno Græcorum 1273.

Anastasi Episc. Alepi.

ordinatus, Anastasium præceptorem suum, qui cœnobii Circisii in regione Germaniciæ Archimandrita fuerat, Episcopum Alepi instituit. Quumque menses 9. diesque 7. sedisset, ordinatis Cyriaco Maphriano & sex Episcopis, decessit feria quarta, die 4. Martii, sepultus in cœnobio Circisii.

Cyriacus Maphrianus.

Joannes VII. Patriarcha cognomento Sarigtha.

31. JOANNES ex cœnobio Tarilensi, ab ea, quam præferebat

paupertate ܐܠܫܐܪܝܬܐ Sarigtha,

hoc est, floreæ, seu sacci arundinei,

appellatus, in Capharnabo ܕܩܦܪܢܐܒܐ

regionis Sarugensis pago ordinatus fuit à Sergio Sarugi Episcopo, die Dominica, 9. Julii, anno Græcorum 1276. Hic à Nicephoro Imp. è Syria Melitinam evocatus, cœno-

Sergius Episc. Sarug.

bium ܕܒܪܝܬܐ Bared, hoc est, Frigidum ædificavit. Mox ejusdem Imperatoris jussu Constantinopolim unacum quatuor Episcopis Jacobitis adductus, de fide cum Patriarcha Græcorum disputationem habuit. Quumque Jacobiticam hæresim ejurare nolisset, in carcerem detrusus, quatuor post mensibus interempto

à Zimisca Nicephoro liber cum suis dimissus est. Byzantio Melitinam regressus, è cœnobio Barsumæ ad Bared anno Græcorum 1280. se contulit, ubi & usque ad annum 1296. quo mortuus est, habitavit. Episcopos 48. instituit. Hæc summam Bar-hebræus de Joanne, quæ consonant cum ejusdem Joannis epistola ad Mennam Alexandrinum, quam suprâ retuli pag. 135. Eandem recitat & Renaudotius Historia Alexandrina pag. 356. qui tamen mendosum codicem sequutus pro Julio Papa pag. 360. Hippolytum Romanum Episcopum vertit, & pag. 362. pro Apamea, Euphemiam habet & pro Symnada, Semenduum, & pro Ramatua, Abtuam, & pro Garma Jermam, quarum urbium Episcopi ibidem laudantur Sergius, Jacobus, Joannes & Constantinus.

Sub Joanne claruit Ignatius Episcopus, qui & Isaac, ܐܝܨܐܝܬ ܐܝܨܐܝܬ Curfor propterea appellatus, quod monasteria montis Edessæ lustrare solitus esset. Hic cœnobium Deiparæ, & majorem Melitinæ Ecclesiam ædificavit.

Ignatius Curfor Episcopus Melitinæ.

32. ATHANASIUS ܐܬܢܐܨܝܘܨ

Salachensis, qui & Lazarus ex mona-

cho cœnobii Aaron Sigaræ in Patriarcham ordinatus à Lazaro Anazar-

bæ Metropoli ܕܐܢܐܝܬܐ ܐܢܐܝܬܐ

in Catin pago regio-

nis Gebon, feria 5. die 21. Octobris,

anno Græcorum 1298. Habitavit in

monasterio Bared, quod & novis

ædificiis ab ipso auctum fuit. Erat

tum Antiochenus Græcorum Patri-

archa Agapius, qui Jacobitis nullam

molestiam creavit. Athanasius verò

quum annos 16. sedisset, obiit in

cœnobio Barsumæ, quod in regione

Claudiæ situm est, ordinatis Episco-

pis 38. & Ignatio Bar-Chichi Maphriano, qui à Christiana fide ad

Mahometanam superstitionem defecit. De ejus Synodica ad Philotheum

Athanasius V. Patriarcha cognomento Salachensis.

Lazarus Episc. Anazarbæ.

Agapius Græcorum Patriarcha.

Ignatius Maphrianus apostata.

Ale-

Elias Episc. Melitinæ.

Cœnobium Sergii quo anno conditum.

Joannes Maro.

Nicephorus
Græcus Episc.
Melitinæ.

excitata fuit in eum persecutio à Nicephoro Melitinæ Græcorum Metropolitâ. Hic Joannem apud Romanum Imperatorem accusavit, quod Græcos erroribus Monophysitarum imbuere satageret. Romanus hominem Byzantium perducere jubet. Anno Græcorum 1340. die 15. Junii Joannes cum sex Episcopis, & viginti Presbyteris atque monachis Jacobitis, Nicephoro deducente, Byzantium ingressus, quum à sua secta recedere noluisse, ab Imperatore in cœnobium Caji, quod in regione Bulgarorum situm est, relegatus fuit: ubi quatuor post annis decessit, die nimirum secunda Februarii anno Græcorum 1344. (qui anno Christi 1033. respondet.) Cadaver à Joanne ejus discipulo sepultum. Episcoporum, qui Joannem comitati fuerant hic exitus fuit: Ignatius Melitinæ, Moyfes Hefnæ, & Isaac Arcæ ad Græcorum fidem transierunt: Elias verò Symnadæ, Joannes Hadeth, & Dionysius .

Ignatius Meli-
tinæ.
Moyfes Hefnæ
Isaac Arcæ.
Elias Symnadæ.
Joannes Ha-
deth.
Dionysius Tel-
patriciæ.

Tel-Patricia in Jacobitarum erroribus constantes perstiterunt: & Dionysius quidem post Romani obitum è carcere dimissus est: Joannes verò in vinculis vitam reliquit: Elias à populo coram Palatio lapidibus obrutus interiit: Moyfes denique & Isaac fugâ sibi consulentes, in Syriam redire, ubi porrecto supplici libello, ad communionem Jacobitarum admissi sunt.

Eadem ferè de Joanne Abdon Michael Episcopus Taneos in vita Zachariæ LXIV. Alexandrini Coptorum Patriarchæ apud Renaudotium à pag. 402. ad pag. 406. cujus verba recitavi suprâ à pag. 146. sed hic emendanda, quæ hujusce Chronici Syriaci subsidio destitutus perperam affirmaveram. In primis pag. 145. Joannem hunc Abdon dixi in serie Barsalibæi esse nonagesimum tertium

Jacobitarum Patriarcham Basilii & Joannis Barsusan successorem, quum sit octogesimus septimus, post Athanasium Salachensem & ante Dionysium, ut ex Bar-hebræo liquet: quamobrem delenda nota pag. 146. ab iis verbis, *Fallitur Michaël*, usque ad Barsalibæi testimonium, quod ibidem usurpavi. Deinde verum est, quod pag. 148. à Michaële narratur, scilicet, *Joannem electus est, simplicem monachum fuisse*; ac proinde delenda nota, quæ ab iis verbis incipit, *quum in Patriarcham* &c. Quod tamen de anno mortis Joannis Abdon ab eodem Michaële pag. 151. dicitur, *eum nimirum anno Martyrum 747. Christi 1031. obiisse*, ex Bar-hebræo corrigendum, qui ejus mortem duobus post annis refert. Binæ Synodicæ Joannis ad Zachariam, totidemque hujus ad Joannem Abdon exhibentur in Cod. Arab. 23. tom. 1. Bibliot. Oriental. pag. 625. num. 31. & seqq. Vixit autem Zacharias usque ad annum Martyrum 748. Christi 1032. ut apud Renaudotium pag. 401.

34. DIONYSIUS¹, qui & Haje, ex Archimandrita cœnobii Lazari in regione Gubæ apud

¹ Dionysius IV.
qui & Haje
Patriarcha.

Tangu pagum; in Synodo Episcoporum, qui post Joannis obitum in Tamenino Claudiæ oppido convenerant, in monasterio S. Domitii ejusdem loci ordinatus

fuit ab Abraham Callisuræ Episcopo, anno Græcorum 1345. Hic è Græcorum ditione in Arabum terras evadens, Amidæ sedem fixit. Refert enim Michael Taneos Episcopus in vita Zachariæ Alexandrini apud Renaudotium p. 406. *Joannem Abdon Patriarcham paulo antequam è vita discederet, præcepisse di-*

Abraham Episcopus Callisuræ.

NOTA.

¹ Dionysius. Theodosius appellatur in Tom. II.

Diptychis Jacobitarum, ut suprâ pagina 326.

Yy

Joannes VIII.
cognomèto Ab-
don Patriarcha.

Petrus Episc.
Haran.

discipulo, ut suo nomine significaret successori in Cathedra Jacobitarum Antiochena suo, ne in posterum sedem in Græcorum provinciis figeret; verum Amida aut Edessæ resideret: metu scilicet Græcorum Imperatorum, ne, quod Joanni Abdon & alteri Joanni contigerat, cæteri Jacobitarum Patriarchæ Byzantium abducerentur. Quod verò addit Michael in eadem vita pag. 407. post Joannis nimirum obitum à Jacobitis electum fuisse ejus ex fratre nepotem eodem nomine, ad quem Synodicam Christoduli Alexandrini se detulisse testatur idem Michael postquam constitutus fuisset Episcopus Taneos, simulque secum fuisse Gabrielem Episcopum Sæ; id, inquam, Barfalibæo & Barhebræo accuratis rerum Syriacarum Scriptoribus repugnat, qui post Joannem Abdon non Joannem alterum ejus ex fratre nepotem, sed Dionysium collocant. Et quidem rectè: nam in Tractatu de Fide Patrum tom. 1. Bibl. Orient. pag. 625. num. 35. & seqq. tres exstant Synodicæ: una scilicet Dionysii Antiocheni ad Senuthium Alexandrinum, qui Christodulo præcessit, & binæ Senuthii ad Dionysium anno Martyrum 751. & 752. scriptæ, quibus Joannis Antiocheni ad Christodulum Alexandrinum Synodicæ à num. 38. subjunguntur: quod palam facit, Dionysium Joanni præcessisse. Vixit autem Dionysius in Patriarchatu annos 10. ordinatisque Episcopis 36. obiit Amida, ejusque corpus in majori ejusdem urbis Ecclesia sepultum fuit.

Joannes IX. Abdonis ex fratre nepos, Patriarcha.

35. JOANNES, qui & *Theodosius*, Joannis Abdon ex fratre, vel ut in Serie Barfalibæi & in vita Christoduli Alexandrini legitur, ex *sorore* nepos, ex monacho cænobii Bar-Gaghi in monte Melitinæ, in Patriarcham invitus eligitur mensè Au-

gusto anno Græcorum 1360. postquam Sedes annos 5. vacua fuisset. Elias Zeugmæ Episcopus manum ei imposuit in Synodo Episcoporum Amida. Sedit annos 8. menses 10. ordinavit Episcopos 30. Deposuit nonnullos Episcopos, quod tempore Sedis Vacantis Ecclesias mutare ausi fuissent. Synodicæ ejus ad Christodulum Patriarcham Alexandrinum habentur in Tractatu de Fide Patrum loc. cit. num. 38. & 39. Nam quæ ibid. num. 42. ad eundem Christodulum scripta legitur anno Martyrum 782. Christi 1066. non hujus Joannis est, sed alterius cognomento Bar-Susan, de quo infra. Hic enim Joannes, ut supra dixi, circa annum Græcorum 1369. Christi 1058. obiit.

Elias Episcopus Zeugmæ.

36. ATHANASIUS¹, qui &

¹ Athanasius VI. qui & Haje, Patriarcha.

Haje, abdicato Arsamofatæ Episcopatu, quum in cænobium Aaron Sigaræ secessisset, post Joannis obitum in Patriarcham ab Occidentalibus Episcopis electus fuit anno Græcorum 1369. in cænobio

Phares regionis *هفسن* Hefen-

Mansur. Orientales coacta Amida Synodo, factum Occidentalium improbantes, quod scilicet Athanasium ex Episcopali ad Patriarchalem dignitatem promovissent, in aliud longe gravius facinus prorupere, *Josue Bar-Susan* Joannis, cujus supra meminimus, Patriarchæ Syncellum ac discipulum, ordinantes, qui & *Joannis* nomen assumpsit. Et hanc quidem in vulgus schismatis sui causam obtendebant, Joanne ipso Bar-Susan multos tractatus de illegitima Episcoporum translatione publicante. Athanasiani verò exemplis Episcoporum se tuebantur, qui ad majores Ecclesias translati fuerant, ut ad Antio-

Joannes, qui & Josue Bar-Susan.

NOTA.

¹ *Athanasius*. In Diptychis Jacobitarum *Theodosius* dicitur, eique duo alii ante Joannem Bar-Susan subjunguntur, quos neque

Bar-hebræus, neque Barfalibæus nominant. Joannes scilicet Bar-Abdon, & *Athanasius* alter. Mendum amanuensis crediderim, qui ea nomina præmisit, quæ post describere debebat, ut infra dicam.

stica condidit . Quinque præterea
Episcopos ob varia crimina exaucto-
ravit , aliis eorum in locum substi-
tutis . Jejuniis & vigiliis addictus ,
pedes ambulare solitus , scriptioni
intentus , quum annos 9. sedisset ,
Episcopis 17. ordinatis, decessit Ami-
dæ anno Græcorum 1384. Cadaver
in Ecclesia Deiparæ in arca marmo-
rea apud tumulum Joannis Patriar-
chæ ejus præceptoris conditum .

مَدَّكَ حَمْدًا اَدَمًا لِيَسْمَعُوا مَقَامًا
وَمَدَّكَ اَمَامًا سَلَامًا مَدَّكَ هَمَامًا
وَمَدَّكَ وَفَاءً : حَبَّ حَمْدًا اَدَمًا
مَدَامًا وَمَدَّكَ اَمَامًا مَدَّكَ اَمَامًا
مَدَّكَ اَمَامًا مَدَّكَ اَمَامًا مَدَّكَ اَمَامًا
مَدَّكَ اَمَامًا مَدَّكَ اَمَامًا مَدَّكَ اَمَامًا
مَدَّكَ اَمَامًا مَدَّكَ اَمَامًا مَدَّكَ اَمَامًا
مَدَّكَ اَمَامًا مَدَّكَ اَمَامًا مَدَّكَ اَمَامًا

Epistolis (inquit Bar-hebræus) & suavius adhortationum libellis totum terrarum orbem implevit ; & præter multos quos scripsit , libros , operam etiam dedit sermonibus S. Ephraem & S. Isaac : quos in unum volumen collegit : manuque sua exarare jam senex aggressus fuerat , sed interveniente morte imperfectum reliquit . Obiit

autem Amide. ١٠٠ ١٠٠ ١٠٠ ١٠٠

*Nam in ditico Arabum propter
Græcorum fraudem morabatur.*

Sub Joanne Barfufan & Christodulo

I
Athanasius VI.
qui & Haje, Pa-
triarcha.

Joannes X. qui
& Bar—Sulan
Patriarcha.

Joannes, qui &
Iosue Bar-Su-
an.

37. JOANNES Bar-Sufan post Athanasii obitum, ab Episcopis, qui in cœnobio **ܡܪܝܬܝܢܐ** *Mar Ab-Hai* ad Euphratis ripas convenerant, Patriarchalem dignitatem, quam pridem abjecerat, suscipere coactus, in eodem cœnobio quatuor supra viginti Canones de disciplina Ecclesiæ

N O T A.

1 *S. Isaac*. Ad calcem Codicis Syriaci 4 tom. 1. Bibl. Orient. p. 608. hæc nota legitur. quam cit. Tom. p. 215. retuli: *Explicit libellus iste in quo continetur suavis doctrina S. Mar Isaac . . . orate pro peccatore . . . qui eundem transcripsit ex accurato exemplari S. Mar Joannis Patriarchæ, cognomento Bar-Susan claræ memoriæ. De Isaac verò, quem hic Sanctum, ut revera fuit, Bar-hebræus appellat, vide quid idem Bar-hebræus in hac Chronici Syriaci Parte fol. 263. scripsit* ܒܪ ܗܝܬܐܝܢ

Tom. II.

9 78 7 9 6 5 5 5 3 4 8 9 8
 .| uon 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 10

Per idem tempus, hoc est, circa annum Christi 450. Edessæ claruit Isaac Archimandrita & Scriptor. Hic & hæreticus fuit, & religionem cum tempore commutavit. Ubi hæreticum Isaacum appellat, quod hæreticos Monophysitas exagitans, pro Synodo Chalcedonenfi decertavit. Miror Bar-hebræi inconsistentiam, Isaacum modò Sanctum, modò hæreticum appellantis.

Yy ij

39. JOANNES, qui & *Abdon*, Symnadæ Episcopus à Basilio ordinatus, post ejus mortem conspirantibus Simeone Chisumeni & Athanasio Samosateno, qui ejus nomen quum ante Basilium sorte extractum esset, à Præside Synodi occultatum fuisse diſſimulabant, in Patriarcham proclamatus, Philartum militiæ Armeno-

memorum Præfectum muneribus induxit, ut reliquos Episcopos ad manum sibi imponendam compelleret. Episcopi post Abdonis ordinationem collatis Philarto unusquisque centum denariis obtinere, ut libertatem sibi quemcumque alium vellent eligendi in Patriarcham concederet. Vixit autem Abdon sub 4. Patriarchis usque ad tempora Athanasii Abulpharagii, ordinavitque Episcopos 4. quorum unus fuit Cyrinus, qui Amida ad Mahometanam sectam transiit. Hic nonagesimus tertius est in serie Barsalibæi, quem pag. 145. cum Joanne Abdon seniore in serie ejusdem Barsalibæi octogesimo septimo ex nominis similitudine confudi. Nulla ejus mentio in Historia Alexandrina, ut ex suprâ allato Renaudotii testimonio liquet.

Cyrinus Episc.
apostata.

Dionysius V.
qui & Lazarus
Patriarcha.

Joannes Maphrianus.

Basilus II. Patriarcha.
Athanasius Ep.
Edessæ.

Joannes Maphrianus.

Abdon Episc.
Synnadae.

Joannes XII.
Patriarcha.

Joannes XI. cononimento Abdon Synnadae olim Episcopus, illegitimus Patriarcha.
Chisum Episc.
Athanasius Synnadae Episc.

41. JOANNES anachoreta in regione *Carfene*, post Dionysii obitum, quum Joannes Abdon Sedem per annos septem invalisset, convenientibus in Ecclesia S. Georgii Melitinæ Episcopis, qui Abdonem velut hæreticum damnaverant, in Patriarcham electus fuit anno

Græcorum 1397. Ignatio ejusdem Melitinæ Episcopo manum ei imponente. Obiit anno 1399. postquam annum unum cum dimidio sedisset. Cadaver in cœnobio Bared sepultum. Ordinavit Episcopos quinque. Hujus Patriarchæ in Diptychis Jacobitarum, & in Historia Alexandrina Renaudotii nulla mentio. Quæ verò toto capite 30. pag. 153. & seq. de eo tamquam à Joanne Barsufan diverso scripti, emendanda sunt ex dictis.

Ignatius Melitinæ Ep.

42. MARCUS Archimandrita cœnobii Bared, Joanne defuncto quum Sedem Joannes Abdon iterum invalisset & quatuor insuper Episcopos ordinasset, oblati Philarto Armenorum militiæ præfecto ter mille denariis duos Episcopos ad consecrandum se in Patriarcham compulsi, Dionysii nomine assumpto. Maphrianus Joannes cæterique Episcopi coacta Synodo, utrumque damnarunt: Abdonem scilicet & Dionysium. Atque ita per sex annos schisma duravit. Tum verò Episcopi iterum congregati, ex duobus malis minus elegere, Abdone rejecto Dionysium recipientes, suadente maximè Joanne Maphriano, cui Dionysius Nisibenam diœcesim adjunxerat: ex quo tempore cepit Nisibis ad Maphriani ditionem spectare. Dionysius verò quum annum unum & menses septem sedisset, obiit anno Græcorum 1401. sepultus in cœnobio

Dionysius VI.
qui & Marcus
Archimandrita.

Zarnucha ditionis Melitinæ. Ordinavit Episcopos duos. In Diptychis Jacobitarum nulla ejus mentio.

43. ATHANASIUS qui & Abulpharagius *Bar-Chamore*, patria Amidenfis, Melitinæ educatus, monasticam vitam in cœnobio Barsumæ professus, quum Joannes Abdon post Dionysii mortem Patriarcha-

Athanasius VII.
qui & Abulpharagius Patriarcha.

NOTA.

1 Barsumæ. Vide Renaudotium in Hist.

Alex. pag. 446. ubi ex Christianis & Mahometanis Scriptoribus multa differit de hoc Barsumæ cœnobio.

urbis, apud quos cimelia erant, sibi impedimento essent. Athanasius indignatus sententiam suspensionis in Abugalebū tulit, quam ille nequaquam curavit, Codices in sua potestate non esse dictitans. Hinc scissus in duas factiones Edesseni: alii pro suo Archiepiscopo stabant: alii Athanasium Patriarcham in ipsum veluti rebellem commovebant. Abugalebū Francos Edessæ dominos rogat, ut Athanasium sibi placatum reddant. Dionysius quoque Melitinæ Episcopus vir provecta ætate cum septuaginta nobilibus ejus civitatis viris Patriarcham eadem de causa adit. Is verò tantum absuit, ut Francorum aut Dionysii preces pro Abugalebo exaudiret, ut potius Dionysium Episcopatu Melitinæ dejecerit, quod Abugalebi partes suscepisset, ejusque loco *Eliseum* cœnobii Bared archimandritam ordinaverit, imposito ipsi Joannis nomine, quem tamen Melitenenses rejecerunt, postquam eum vino addictum esse cognovissent. Facinus præterea inauditum admisit. Nam quos Abugalebū Presbyteros & Diaconos ordinaverat, perinde ac si manus impositio irrita & inanis esset, Athanasius eos iterum ordinavit. Quumque aliquando ordinationem Presbyteratus nonnullis iterasset, quin prius eis ordinem Diaconatus conferret, eo facto attonitus & quid agendum esset ignorans, hoc imprudens consilium cepit, ut eis præciperet, ne Liturgiam nisi præsentem Diacono celebrarent; quasi verò Diaconi præsentia illegitimam Presbyteri ordinationem supplere queat. Abugalebū in

crata Amidenfis regionis pago situm se recipiat. Ibi contentionem habuit cum Isāaco Diacono propter Ecclesiæ domos, vineas & agros, quos ille usurpaverat. Isāac Principem Amidæ inducit, ut Patriarcham ad absolvendum se à censuris compellat. Gofelinus Edessæ Dux Athanasium, qui Amidam urbem jussu ejus Principis pro carcere habebat, dimittendum curat. In cœnobium itaque Barsumæ quum advenisset, Edessenam Ecclesiam interdicat propter Abugalebū: Tres insuper Episcopos censuris dum vixere, ligatos voluit, Dionysium scilicet Bar-Maudiana, qui Episcopatum per annos quinquaginta gessit, & Callisurensem, & Tur-Abdinensem: nec ullis precibus adduci potuit, ut eos etiam morti proximos absolveret. Denique Dominico Pentecostes die quum Liturgiam in præfato Barsumæ cœnobio inchoasset, ubi ad invocationem Spiritus Sancti pervenit, deliquium animi passus, Episcopo Gargaræ sacrum perficiente, domum deportatus est. Sabbato, die 8. Junii, anno Græcorum 1440. hora tertia decessit, postquam annos 38. sedisset. Maphrianum Tagriti Dionysium, qui & Moyses, & Episcopos 64. ordinavit. Cognita Athanasii morte Abugalebū quum ad Synodum, quæ Chisumæ celebrabatur, properaret, Samosata ex equo decidit, & paulò post Edessæ moritur. Sub Athanasio Patriarcha conditum fuit

cœnobium *ܦܚܫܝܢܝܬܐ* Pheſchinense ad ripas Euphratis juxta ruinas cujusdam monasterii quod Samosatenorum dicitur, per *ܦܠܘܬܝܐ* Palutianum monachum, qui è regione Carſena ad cœnobium Barsumæ venerat, & per Davidem cum sociis monachis,

qui in cœnobio *ܐܒܝܗܝ* Ab.hai morabantur. Dionysius Melitinæ & Abugalebū Bar-Sabuni quod ii monachi revelationes & miracula jactarent, veluti Messalianorum hæresi infectos,

Dionysius, qui & Moyses Maphrianus.

Pheſchinensis cœnobii conditus.

Palutianus monachus, David, & Habacuc.

Joannes qui & Eliseus Episcopus Melitinæ.

Abdelmessias Melchita.

Dionysius Bar-Maudiana, Gu-primus, de Melitinæ Episcopus.

lius, qui & Abugaleb. Episcopus Edessæ.

ctos, damnare decreverant: sed Patriarcha sententiam eorum improbat. Præfuit autem ei cœnobio post Davidem Raban Habacuc Archimandrita, qui & templum exstruxit, & regulas, quas Raban David dederat, observandas curavit, ne scilicet vineam, aut agrum, aut alvearium possiderent.

Joannes XIII.
qui & Maudiana
Patriarcha.

44. JOANNES, qui & *Maudiana*, Archimandrita cœnobii Duair ditio- nis Antiochiæ, in Synodo Episcoporum, qui Chisumæ congregati fue-

rant, per sortem electus, in ܠܬܠܬܐ

Dionysius Epi-
scopus Chisu-
mæ.

Telbaser operâ Gofelini Edeffæ Comitit à Dionysio Maphriano, postquam Dionysius alter Chisumensis, qui Synodo præfuerat, obiisset, ordinatus est in Ecclesia Francorum die 17. Februarii anno Græcorum 1440. Inde in cœnobium Barsumæ profectus, quum per Mabugum transiret, Joannem Bar-Andream ex Pharesmana urbe oriundum, virum Syriaci & Armenici sermonis peritum, non aliud ob crimen, quàm quodd sibi obviam nequaquam occurrisset, deposuit, substituto in ejus locum

Joannes Bar-
Andreas Ma-
bugi Episc.

Bar-Turca Ep.
Mabugi.
Basilus Episc.
Chisumæ.

ܬܘܪܬܐ ܕܬܘܪܬܐ *Bar-Turca*. Quæ Patriarchæ sententia Basilio ܬܘܪܬܐ

Barsumnæ Chisumæ Episcopo adeò displicuit, ut abdicato Episcopatu in Phesëhinenfè cœnobium se contulerit, ubi & quinque annos moratus est, donec ejusdem Patriarchæ jussu, qui Chisumæ pro Amida Sedem fixerat Amidæque Basilium Episcopum præfecerat, ad suam Ecclesiam redire coactus fuit. Idem Patriarcha tertio postquam Mabugo præfecerat Bar-Turcam anno, cognitis ejus flagitiis Sede amovit, Bar-Andream dignitati suæ restituens. Hic autem Bar-Turca è castro Zaid oriundus in Tel-Baser primùm, deinde Symnadam, demùm Chaboram à Patriarcha translatus, quum ob flagitiosam quam ubique duxit vitam omnibus exosus esset, à quibusdam Armenis interemptus est. Interea quum Gre-

gorius Armenorum Catholicus carmen edidisset, quo Syros Jacobitas carpebat quod uno digito crucem formarent, quod fermentato pane in Eucharistia uterentur, & quod vinum, oleum, & mel tactu insectorum polluta adhibitis precibus munderent; Bar-Andreas aliud elegantissimum carmen Armenico sermone composuit, quo Armenios Judaicorum rituum accusabat, illudque in

Gregorius Ca-
tholicus Arme-
norum.

cœnobio Ciliciæ, quod ܬܠܬܐ

Trazareg appellant, inter libros ejusdem cœnobii miscuit. Gregorius gentis suæ famæ, quæ iis conviciis lacerabatur, consulturus, utrumque carmen flammis devoveri jussit: atque ita pacem Armenios inter & Jacobitas stabilivit. Per idem tempus obiit Joannes, qui & Elifæus, Melitinæ Episcopus, quumque eam Ecclesiam Basilus Gehonis Episcopus, qui in cella Patriarchæ propter elegantissimum characterem & propter rerum gerendarum peritiam morabatur, ambiret, quotquot à Melitinenfibus præsentabantur, rejici curabat: quos inter Josue fuit, ex eadem urbe oriundus, cogno-

Basilus Episc.
Gehon.

mento ܬܠܬܐ ܕܬܠܬܐ *Bar-Chetre*, di-

gnitate Diaconus, quem præterea censuris à Patriarcha multari fecit, quod eum Melitinenfès communibus suffragiis Episcopum sibi postulassent. Is verò summa cum animi demissione, perinde ac si reus fuisset, interdictum Patriarchæ observans, absolutionem petiit. Atque ita Episcopo urbs Melitina per tres annos caruit, donec obiit Joannes Patriarcha in cœnobio Duair, postquam annos octo sedisset, & Episcopos duodecim creasset. Tùm verò Basilus sigillo ejus usus, Melitinenfem sibi Episcopatum vendicavit.

45. ATHANASIUS, qui & *Josue Barchetre*, post annum unum & menses tres ab obitu Joannis, congregatis Episcopis Gargar, Claudiæ, Semhæ, & Gehon, (qui & Melitinam usur-

Athanasius
VIII qui & Jo-
sue Patriarcha.

usurpaverat) per sortem electus, &

in cœnobium **ܡܢܐܡܪܢܐ** *Macronæ* per

Episcopos duos evocatus, ibidem monastico habitu indutus fuit.

Quumque rumor venisset, Maphrianum cum suis Amidæ adesse, ejusque urbis Principem ut fieret ibi Patriarcha, postulare, in cœnobio Cancratæ Presbyter ab Episcopo Gargar,

deinde in urbe Amida à Dionysio Maphriano presentibus duodecim Episcopis Patriarcha ordinatus est die dominico, 4. Decembris, in festo Sanctæ Barbaræ, anno Græcorum 1450. Moajedoddinus Bar-Nifan, Amidæ princeps convivio Synodum excepit. Postera die Athanasius Episcopum quidem Gehonis Melitinâ in diœcesim suam excedere iussit, Basilium verò Amidâ in castrum Giaaphar: Amidam enim Patriarchæ Sedem esse. Hinc ortum schisma. Nam Basilus Gehonis in vulgus spargere cœpit, fraudem in electione Athanasii ab Episcopo Gargar factam fuisse, unius Josue nomine in tribus schedulis scripto. Alii præterea Episcopi, qui occidentales Euphratis Ecclesias regebant, nec electioni Josue interfuerant, eum hac de causa in Patriarcham recipere detrectabant. Athanasius in cœnobium Bar-sumæ profectus, duos Episcopos creat: Melitinæ scilicet Theodorum sororis suæ filium, Jerusalem verò Romanum ex ejusdem urbis cœnobio arcessitum: utrique Ignatii nomen imponit. Anno 1452. congregati Episcopi occidentales cum Bar-Andrea & Bar-Sumna in Hesen-Mansur libellum canonum condiderunt & ad Patriarcham transmisere, hac conditione eum recepturi, si eos canones observaturum se promitteret. Promisit Athanasius. Ille itaque in cœnobium advenientes, obedientiam Patriarchæ præstitere. Patriarcha verò Melitinam profectus, Mohammad Regi occurrit: mox in Ecclesia S. Mamantis moratus, Chrisma in majori Ecclesia consecravit. Inde in cœnobium Aaron Sigaræ se conferens,

Tom. II.

Maiphraçtensi Episcopo Amidenam Sedem regendam dedit, Tarsensi verò Antiochiam. Anno post obiit Bagdadi Dionysius Maphrianus ejusque cadaver Tagritum deportatur. Anno 1454. mense Octobri in monasterio Aaron ordinatus est Tagriti Maphrianus Lazarus è cœnobio Sergii,

ex **ܝܒܪܐ** *Ebra* Gubæ castro, qui

Ignatii nomen assumpsit. Interea Gofelinus Edessæ Comes Basilium Bar-Sumna è Chisumeni ad Episcopatum Edessenum, & Timotheum è Gargar Samosatam transferri jubet; Patriarchæ verò nomen in sua ditio-

ne proclamari ad altaria vetat, quòd nonnulli eum illegitimè ordinatum fuisse eidem Comiti suggestissent. Athanasius verò ut Gofelinum sibi pacatum redderet, Episcoporum translationem quam is fecerat, ratam habuit: & Chisumæ quidem pro Barsumna Eliam monachum ordinavit. Per eadem tempora Basilus Lacabenæ Episcopus ob fornicationis crimen depositus, quum injunctam sibi pœnitentiam egisset, à Patriarcha cœnobiis **ܙܒܐܪ** *Zabar* primum præ-

fectus, deinde in diœcesim **ܫܒܐܒܐܪܥܝܬ** *Sababarech* eadem de causâ translat-

tus, demùm post tres annos quum ejusdem flagitii accusatus fuisset, Episcopatu dejectus est. Sub idem tempus Joannes Mardæ Episcopus, qui ab Athanasio Abulpharagio anno Græcorum 1436. ordinatus fuerat, librum de Providentia Dei scripsit, quem Joannes Chisumenis, & Bar-Andreas Mabugenis, & Saliba Presbyter Carigaræ, & Dionysius, qui & Jacobus Bar-salibi Amidæ Episcopus impugnare, ut dixi p. 208. Anno 1459. Athanasio Amidæ commorante, Joannes qui & Bar-Andreas Mabugo Carsenam, & Timotheus Carsena Mabugum commutavit: sed paulò post quum idem Bar-Andreas cum Philarto Carsenæ gubernatore dissidium habuisset, ea urbe excedens, in Pheschinenfè cœnobium

Ignatius seu Lazarus Maphrianus.

Timotheus Episc. Samosatæ.

Elias Episcopus Chisumæ. Basilus Episc. Lacabenæ.

Joannes Mardæ Episc.

Joannes Episc. Chisum. Saliba Presb. Carigaræ. Dionysius qui & Jacobus Bar-Salibi.

Timotheus Episc. Carsenæ.

Ignatius qui & Theodorus Episcopus Melitinæ.

Ignatius qui & Romanus Episcopus Jerusalem.

Athanasius II qui & Jo-Patriarcha.

bium se contulit; Timotheus verò ad suam Ecclesiam Carſenam rediit. Anno 1460. die 18. Junii, Sabbato, Gofelinus cœnobium Barſumæ deprædatus est: die ſequenti monachos ejusdem cœnobii cum ingenti populi multitudine captivos abduxit, quod Turcarum pignora, quæ apud ipſos deposita fuerant, tradere noluiſſent. Menſe Septembri ejusdem anni Davidem & Jacobum monachos dimiſit, ut taxatam auri ſummam pro cæterorum redemptione compararent. Anno ſequenti, menſe Januario libertate cunctos donavit, poſtquam Turcarum inſidias evaſiſſet. Id Bar-hebræus miraculo Barſumæ accidiſſe fabulatur, cujus digitum in eo cœnobio aſſervari narrat. Eodem anno Patriarcha Amidâ digreſſus, in caſtrum Zaid venit, ubi & tres annos manſit: ordinavit autem Sergium diſcipulum ſuum ejusdem caſtri Episcopum, impoſito ei *Joannis* nomine. Ignatius Maphrianus ibidem Patriarcham rogavit, ut Moſulanam diœceſim Tagritenſi adjiceret. Abnuſit ille, & in cœnobium Barſumæ profeſtus, Jacobum Barſalibi, quem ſuggeſtione Joannis Mardæ Episcopii interdicto coërcuerat, lecto ejus adverſus eundem Joannem libro non modò ab interdicto abſolvit, verùm etiam Episcopum Marhaſenſem creavit, impoſito ei Dionyſii nomine. Anno 1466. menſe Januario in cœnobio Barſumæ coacta Synodo, cui Patriarcha, Maphrianus, Bar-Andreas, Joannes Mardæ, Dionyſius Marhas, & Joannes Chiſumæ interfuere, Canones 40. conditi ſunt, & Moſulana diœceſis Tagritenſi adjuncta, Roabanum Chiſumenſi, Mabugum Marhaſenſi, Sibabarecha Edelleſenæ, & Bar Andrea Turabdinenſis Eccleſia, amotis ſeniore Turabдини, & Baſilio Sibabarechæ, & Lacabenæ Episcopis. Bar-Andreas in cœnobio Ananiæ anno poſt moritur, quum magnam doctrinæ famam nomini ſuo comparaffet. Celebre eſt ejus carmen nomine Michaelis monachi compoſitum, quo Athanaſium

Joannes qui &
Sergius Episc.
caſtri Zaid.

Patriarcham carpit, quod ſacros ordines pecunia venderet. Per id tempus Aaron Haditæ in Segeſtana Episcopus, quem Ignatius Maphrianus ordinaverat, pœnitentia ductus, quod Mahometanam ſectam amplexus eſſet, quum dignitatem Episcopalem recuperare nequiviſſet, Conſtantinopolim abiit, & Chalcedonenſem religionem ſuſcepit: mox in Syriam reverſus, iterum ad Mahometanos tranſiit, quâ demum ſectâ ejuratâ, Jeruſolymam pœnitentiæ cauſâ primùm petiit, deinde ad montem Libanum apud Maronitas ſeceſſit, ubi & vita functus eſt. Atque hic Bar-hebræus duo Episcoporum ejus temporis vitia notat: eorum nempe; qui ob laſciviam depoſiti vel aliò translati fuere, aut denique à Chriſtiana fide defeceſerunt, ut Aaron Haditæ, & Bar-Turca Telbaſer Episcopii, de quibus ſuprà: Gabriel quoque Marhaſenſis cognomento

Aaron Episc.
Haditæ in Se-
geſtana.

Sciamabir, Episcopus Sarugi; & Joſeph filius ſororis, & coadiutor Timothei Episcopii Gargar, quem Athanaſius Patriarcha Abugalebi monachi & Joannis Episcopii Mardæ hortatu in monaſterium Macronæ detruxit: & eorum, qui nepotes ſuos in tenera adhuc ætate conſtitutos, Episcopos coadiutores ordinari fecerunt, ut Baſilius Gehon, & Dionyſius Gubæ. Anno 1474. die 4. Auguſti Michael Archimandrita cœnobii Barſumæ Joannis Mardenſis Episcopii operâ uſus, aquas in præſatum cœnobium duci curavit. Anno 1475. obiit Ignatius Maphrianus, ejusque cadaver in cœnobium Ananiæ deportatum, cimeliis ejus Joanni Mardenſi relictis. Eodem anno obiit Melitinæ Saliba Carigaræ Presbyter, cui Barſalibæus cuncta ſerè quæ edidit opera nuncupaverat. Anno 1476. ordinatus eſt in locum Ignatii Joannes Maphrianus cœnobii Jacobi in monte Edeſſæ Archimandrita. Eodem anno obiit Joannes Episcopus Mardæ. Athanaſium verò Patriarcham quidam hortabantur,

Joannes Ma-
phrianus.

Aaron Episc.
Haditæ in Se-
gestana.

Joannes, &
Marcus Copto-
rum Patriar-
chæ.

Michaël Ma-
gnus Patriar-
chæ.

Joannes Ma-
phrianus.

tur, ut Marden pergeret, ibique Se-
dem loco Amidæ figeret. Quumque
ob calculi morbum, quo is afflicta-
batur, Marden proficisci nequiret,
Dionysium quidem Barsalibæum A-
midæ Episcopum, Mardæ verò Mi-
chaëlem Archimandritam cœnobii
Barsumæ creare constituit: verum
morte præventus est. Obiit autem
mense Julio anno Græcorum 1477.
postquam annos 27. cum mensibus
7. sedisset, in Thesauro Ecclesiæ in
Sepulchro trium Athanasiorum se-
pultus. Ordinavit Maphrianos duos,
& Episcopos 33. Eodem anno obiit
Joannes Patriarcha Alexandria, cui
Marcus quadragesimo post die suc-
cessit.

46. MICHAEL MAGNUS, Eliæ
Presbyteri Melitenensis filius, ex fa-
milia Kandisia, Archimandrita cœ-
nobii Barsumæ, congregatis in cœ-
nobio Phefchinenfi ditionis Gargar
Episcopis, per sortem Dominico Pen-
tecostes die electus, in cœnobio de-
inde Barsumæ anno Græcorum 1478.
feria tertia, die 18. Octobris in Pa-
triarcham consecratus est; acceden-
tibus præsertim Anachoretarum, E-
piscopi Jerusalem, & Dionysii Bar-
salibæi suffragiis, quorum auctoritas
excitatum à nonnullis tumultum
compefcuit. Tres enim fuerant ea
in electione candidati: Abugaleb ni-
mirum senex, qui etiam Athanasii
Patriarchæ competitor fuerat; & Ra-
ban Sahada, hoc est, *Martyrius*
monachus in monte Edeffæ; & Mi-
chaël Abbas monasterii Barsumæ.
Quum autem ortum esset inter Epi-
scopos dissidium, ad quemnam con-
secrandi Patriarchæ munus spectaret,
Synodi decreto sancitum est, ut Ma-
phrianus quidem cum duodecim E-
piscopis manum ei imponeret; Edeffæ
senus verò, qui Synodo præerat,
Liturgiam celebraret; Melitenensis
Evangelium, Barsalibæus alteram Le-

ctionem legeret, Chisumenfis *Gra-
tia Divina* &c. proclamaret; Geho-
nius denique & Gubenfis Orationes
recitarent. Hoc pacto consecratus
Michaël, libellum professionis Fidei
per tres monachos ad Patriarcham
Alexandrinum direxit: mox in cœ-
nobium Ananiæ¹ se contulit, ubi
conditis undetriginta Canonibus,²
Marden quidem pro Amida in Se-
dem Patriarchæ constituit. Diony-
sium verò Barsalibæum Amidam
transtulit, quam per annos quinque
rexit. Per id tempus Ignatius Meli-
tinæ Episcopus à principe ejus urbis
comprehensus & in carcerem detru-
sus, tercentum argenteis solutis eva-
sit. Patriarcha verò adhibitis Ignat-
io Gargar & Basilio Cæsareæ sociis,
Edeffam, Chisumam, & cœnobium
Bared lustravit, ubi Episcopum Ge-
hon unacum nepote ejus coadiutore
ob varia, quorum accusabantur,
crimina condemnavit. Mox è Cili-
cia Jerosolymam profectus, eam ur-
bem feria quinta ante Dominicam
Palmarum ingressus est: & in cœno-
bio Magdalenæ, quod Jacobitæ in-
colebant, chrisma consecravit. Die
Paschatis Patriarcham Francorum
adit, à quo perhonorificè exceptus
fuit. Inde Antiochiam petiit, ubi
annum transigens, chrisma consecra-
vit, & tres insuper Episcopos ordi-
navit, quorum unus Athanasius fuit
in locum Athanasii ipsius Patriarchæ
patrui, qui Anazarbensem Eccle-
siam tribus supra triginta annis re-
xit. Antequam Antiochiam ingre-
deretur, Patriarcham Græcorum
in *قوس قوس* *Cosairo* commorantem in-
visit. Antiochia verò in cœnobium
Barsumæ reversus, anno Græcorum
1480. Synodum indixit, in qua Abu-
galebus monachus Gehonis Episco-
pus ordinatus est, & Canone perpe-
tuum valituro decretum, ne mulie-
res

Ignatius Episc.
Gargar.
Basilus Episc.
Cæsareæ.

Athanasii duo
Anazarbæ Epi-
scopi.

Abugaleb Episc.
Gehon.

NOTÆ.

¹ *Ananie*. Hac occasione Barsalibæus
Orationem panegyricam de laudibus Michaë-
Tom. II.

lis Patriarchæ habuit, ejus supra memini
pag. 154.

² *Canonibus*. Eos citat Bar-hebræus in
suo nomocanone, ut dixi pag. 155.

Z z ij

ha, Callinici Episcopum , quem olim Athanasius Josue Patriarcha in Synodo in cœnobio Ananiæ habita ab Episcopatus administratione removerat , cognitâ iterùm ejus causâ quum reum deprehendisset, etsi Mahometanorum Mardæ , Mosul , & Bagdadi dominorum ope sussultum , dignitate tamen , quaungebatur , & communione Jacobitarum privavit , donec ipsum Patriarcham Antiochiæ commorantem is resipiscens adiit , à quo in montem Edeffæ missus , ut quum eò ipse advenisset , Ecclesiæ alicui præficeretur , antè Michaëlis adventum morte præventus fuit .

Ignatius Episc.
Hæ.

Anno 1485. Ignatius Episcopus
 ﷺ Hæc quum suos presbyteros &
 monachos apud infidelem principem
 accusatum iret, à Curdis ﷻ

ad stipitem alligatus interiit. Sunt autem Curdi quos veteres Carduchos dixerunt: de quibus Renaud. t. 2. Lit. Orient. p. 508. & Morer. in Lex. Eodem anno Michaël Patriarcha Privilegium, quod cœnobio Barfumæ in Synodo post obitum Joannis Barfufan habita concessum confirmaverat, ne scilicet jurisdictioni Patriarchæ id cœnobiū subesset, revocare coactus fuit, postquam malo suo expertus est, inflatos eo privilegio monachos debitam Patriarchæ obedientiam excussisse. Dissidium quoque Patriarcham inter & Maphrianum

existit propter *مسز* ⁹⁹ *Hasſſanitas*
ditionis Tagritensis populū, qui
cum Ecclesia Jacobitica, à qua ab
ævo Georgii & Cyriaci Patriarcharum
propter ea Liturgiæ verba, *Panem
cælestem frangimus*, disſenſerat,
reconciliari poſtulabant; *مسز*

ut in *historia Orientali* ostenditur, inquit Bar-hebræus, hoc est, in tertia parte hujus Chronici, ubi ad annum 1489. causa hujus dissidii fusius

describitur, ut infrà fermo erit.

Eadem tempestate orta est in Ægypto questio de sacramento Confessionis Marcum inter Patriarcham Alexandrinum, & Marcum alterum Konbari filium, Michaële sententiam utriusque improbante. Verba Bar-hebræi referre juvat, qui in hac historia à Scriptoribus Renaudotio in Tractatu de Pœnitentia, & in Hist. Alexan. laudatis nonnihil discrepat.

Questio de Sacramento Confessionis.

وَحَقَّقُوا لَهُ ذَٰلِكَ فَلَمَّا لُبِثَ سَبْعِينَ
 سَنَةً مِّمَّا قَدَّحُوا لَاحُوتًا فَجَعَلْنَاهُ
 نَارًا مُّزْجَاهَا فِي هَبْلٍ رَّجِيٍّ ۖ فَتَوَلَّى
 بِوَجْهِكَ كَبِرَتْ لَوُحُهُ ثَلَاثِينَ
 لَوْحًا مَّرْصُومًا ۚ فَاذْكُرْكُنَّ يَوْمَ
 إِذِ اتَّخَذَ اللَّهُ ذُلَّكَ لَكُنُوزًا مَّحْشُورًا
 ۚ فَذَكِّرْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ۚ

Quæstio de Sa-
cramento Con-
fessionis.

¹ *sentiam Lemophtii* ¹, qui asserabant, nos in corpore incorporeos futuros, & impassibilitatem assequuturum eum, qui peccata confitetur. Quamobrem Marcus Alexandriae Papa Confessionem omnino rejecit. Hinc magnum in tota Ægypto schisma fuit. Et nonnulli quidem Patriarcham damnantes, filium Konbari tuebantur; alii verò hunc rejicientes, Patriarchæ adhærebant. Utraque igitur pars Michaëlem Patriarcham Antiochiæ commorantem per literas ea de re consuluit. Qui conscripto prolixo libello, hæresim Messalianorum impugnans, damnationem filii Konbari, donec in ea opinione persisteret, confirmavit: ad Papam verò scripsit, non oportere ipsum propter Konbari filium Confessionem respicere. Uterque igitur juxta Bar-hebræum in sacramentum Confessionis reus, Marcus scilicet Patriarcha Alexandrinus, & Marcus alter Konbari filius: Hic quod plus nimio ei sacramento addictus, in Origenianum & Messalianum errorem delapsus est: Ille quod ab his erroribus abhorrens, Confessionem abrogavit. Et quidem quæ de abrogatione Confessionis per Marcum Alexandrinum ejusque decessorem Joannem facta narrantur, Ægyptii quo-

que Scriptores, & Abuselah Armenus apud Renaudotium histor. Alex. pag. 550. & Michael ipse Antiochenus Jacobitarum Patriarcha in Tractatu de Præparatione ad Communionem, cujus supra memini p. 155. confirmant: nec ullus hac de re ambigendi locus relinquitur, quidquid ad excusandum impium eorum Patriarcharum decretum excogitaverint Jacobitæ Copti, ut Ebnassalus ² in Nomocanone cap. ult. & Syri, ut Bar-hebræus loco supra allato. Quod verò ad errorem Marci filii Konbari spectat, quum Abuselah Armenus & Auctor vitæ Marci LXXIII. Alexandrini Patriarchæ nullam ejus mentionem faciant, existimo calumniam fuisse ab ipso Marco Patriarcha ejusque assentatoribus adversus filium Konbari excogitamam, ut impiæ suæ doctrinæ, quam adversus Confessionem in vulgus spargebant, fucum facerent, & ab eis ad Syros Jacobitas per famam & literas devenisse: unde hæc haurire potuit Bar-hebræus, quæ supra de eodem Konbari filio scripsit. Sed ad Michaëlem Patriarcham regredior.

Anno 1491. Michaël Patriarcha ex urbe Antiochia in cænobium Barsumæ se conferens, templi novi ejusdem

NOTA.

¹ *Lemophtii*. Ita legitur apud Bar-hebræum. Puto mendum esse amanuensis, qui *Antropomorphitarum* nomen in *Lemophtium* convertit: nam quis fuerit hic Lemophtius, & quando existerit, nullibi hucusque legi. Origenistæ in Ægypto & Palæstina eundem errorem, qui hic Lemophtio & Messalianis tribuitur, propugnabant, ut Ecclesiastica docet historia.

² *Ebnassalus*. Propter Sacerdotum culpam Confessionem à Patriarchis Coptorum abrogatam affirmat, non quod ii de hoc Sacramento malè senserint. Sic enim scribit loc. cit.

وأما الاعتراف فهو طب روحي نميته الى الروح
نميه الطب الجسدي الى الجسد. وكما ان
الجسدي لا يتم الا بطبيب خبير خيرا والاك
ترك الطب خيرا منه من جامل او شرب. ثم
يقول المدين واستعماله ما يوصى له. ثم
بامكان المداواة من جهة الزمان والمكان

والامكان والافلا فاية. وكذلك الروحاني
ولما صار وجود الخبير الخمر نادرا وكذلك
القسمان الاخران صار الاعتراف في القبط لا
يوجد الا نادرا ومنع بعض بطاركتهم منه الجمهور
لعدم اجتماع الشروط الثلاثة التي لا تتم الا بها.

Confessio est medicina spiritalis, atque ita se habet ad spiritum, ut medicina corporalis ad corpus. Et sicuti medicina corporalis non perficitur, nisi per medicum peritum & probum: alioquin melius esset eam non uti, quam medicum indoctum aut improbum adhibere; rursus per id, quod infirmus præscriptam sibi regulam adamussim exequatur: demum per sumptionem medicinæ suis tempore & loco & circumstantiis: alioquin nihil prodesset. Ita & medicina spiritalis. Quum autem rard contingat virum doctum & probum reperire, & idem de duabus aliis partibus dicendum sit; hinc factum, ut rara quoque sit apud Coptos Confessio, quam nonnulli Patriarcharum ejus gentis populo interdixerunt propter defectum harum trium conditionum, sine quibus ea perfici nequit.

Simeon Episc.
Arzun.
Josue Episcop.
Castri Zaid.
Abraham Epi-
scopus Amidæ.
Theodorus
Bar-Vehebun
Antipatriar-
cha.

dem cœnobii fundamenta jecit. Eodem anno Simeon Episcopus Arzuni, Josue Hefinæ, hoc est, Castri Zaidi, Abraham Amidæ, & alter Sibabarechæ in Ecclesia Amidæ conspiratione facta Theodorum Bar-Vehebun in Patriarcham ordinarunt, duravitque id schisma annos tredecim, quod ex hoc Bar-hebræi Chronico descripsi suprà à pag. 213.

Anno 1492. Kalig-Arselan Turcarum Rex cum Michaële colloquium habuit Melitinæ feria 5. die 8. Julii. Postera die Diploma ei concessit, quo cœnobium Barsumæ à tributo liberum fecit. Die Dominica Reliquias Petri Apostolorum Principis, in theca dexteræ manus instar conformata auroque & gemmis ornata inclusas, quas idem Turcarum Rex è castris Imperatoris Græcorum eripuerat, eidem Patriarchæ dono dedit, quæ usque in præsentem diem in præfato cœnobio asservantur.

Ignatius Abugaleb Ep. Maipheractæ.
Ignatius Gabriel Ep. Maipheractæ.

Anno 1493. obiit Ignatius, qui & Abugaleb, Episcopus Maipheractæ filius fratris Ignatii Maphriani, ejusque in locum ordinatus fuit Ignatius qui & Gabriel ejusdem ex fratre nepos, monachus cœnobii Barsumæ. Eodem anno die 30. Julii, Sabbato, cœnobium & Templum vetus Barsumæ igni concrematum est incuria cujusdam Denbæ monachi. Flammæ evasit theca, in qua digitus Barsumæ inclusus erat; & Codices nonnulli. Cœnobium triennio instauratum fuit. Ecclesia nova spatio duodecim annorum exstructa, & duobus aliis annis picturis ornata. Per id tempus obiit Ignatius Jerusalem Episcopus, qui eam Ecclesiam annis 45. rexit. Athanasius Patriarchæ frater ei successit, à monachis ejus urbis nequam exceptus est. Gregorius Armenorum Catholicus cum Sciahinfcialh sororis suæ filio, quos inter dissidium

Ignatius Episc.
Jerusalem.
Athanasius Episcopus Jerusalem.
Gregorius Catholicus Armenorum.

ad arma usque exarserat, in cœnobio

Tabos apud Chisumam urbem reconciliatur. Edessæ Ecclesia sancti Joannis incendio conflatur. Quindecim porrò fuisse magnas ea in urbe Ecclesias ferunt, quæ sub Saracenis corruere. Maudiana Edessenus Mardæ Episcopus à Michaële creatus, paulo post quum ab iis civibus vexatus esset, Melitensium consilio Byzantium adiit, ubi suscepta Chalcedonensium religione ad Maipheractensem diœcesim remissus est.

Maudiana.
Mardæ Episc.

Anno 1500. Joannes Maphrianus ex testamento Ecclesiæ

Joannes Maphrianus.
Gregorius Jacobus Maphrianus.

Beth-Chudidæ castri delapsus moritur: eique succedit Gregorius, qui & Jacobus Michaelis Patriarchæ ex fratre nepos.

Anno 1504. die 21. Octobris obiit Antiochiæ Athanasius Jerusalem Episcopus Patriarchæ frater, in cœnobio Duair sepultus, cujus loci Archimandrita Ignatius qui & Sahada in ejus locum successit. Mense Canon ejusdem anni mortuo Dionysio Melitinæ Episcopo Joannes Callisuræ qui & Bar-Conon, succedit. Eodem anno die 15. Maji, Dominica ante Pentecosten congregata Episcoporum Synodo Michaël Patriarcha novam cœnobii Barsumæ Ecclesiam dedicavit. Gregorio Armenorum Catholico in Cilicia mense Julio decedente, filius fratris ejus, Derasa nomine, adhuc puer Patriarchatum obtinet. Joannes Patriarcha Alexandrinus Petrum Episcopum ad Michaëlem cum libello fidei allegat, qui nomen ejus in cunctis suæ ditio- nis Ecclesiis recitari jubet. Hujus legationis in vita Joannis LXXIV. Patriarchæ nulla fit mentio apud Renaudotium.

Ignatius Sahada Episc. Jerusalem.
Dionysius Ep. Melitinæ.
Joannes Bar-Conon Episc. Melitinæ.

Derasa Armenorum Catholicus.
Joannes Patriarcha Alexandrinus.

Anno 1506. Leo Ciliciæ Rex Castrum

NOTA.

1 Derasa. In Historia Patriarcharum Armeniæ per Galanum edita, neque hujus, neque successoris nomen legitur: sed post

Gregorium, cognomento Degham, qui Nersiem excepit, Gregorii duo num. 65. & 66. recensentur, nisi forte Gregorii nomen uterque assumpsit.

Baidar Armenorum Catholicus.
Diffidium de Paschate.

strum Romanum occupat, depolitoque Derafa, Baidarum Armenorum Catholicum ordinari facit.

Anno 1508. diffidium de Paschate fuit, eo quod quartadecima Judæorum in sabbatum vigesima nonæ diei Martii inciderit. Græci enim sequenti die Pascha celebrarunt, quum decima Februarii Jejunium inchoassent. Syri verò, Ægyptii & Armeni altera Dominica, hoc est, 6. Aprilis. Hæc autem confusio nonagesimo quinto quoque anno contingere solet. Iberes quum Armenios secum Pascha minimè celebrantes agrè ferrent, Ecclesiam eorum flammis devovere, quadraginta hominibus eo incendio absumptis. Armenii ad arma provocarunt, nec à bello Iberibus indicto desistere voluerunt, donec Iberes pro Ecclesia quidem centum mille denarios, pro singulis verò hominibus mille perfolverunt. Interea quum Michaël Patriarcha fenuisset, Josue cognomento Labeo, fratris ejus filius, ab Episcopis & Archimandritis, qui patrum adibant, chirographum exigebat futuræ in Patriarchatu successione. Quæ res summum Labeoni apud omnes, & apud ipsum patrum, cui hæc innotuere, odium conflagavit.

Obitus Michaëlis Patriarchæ.

Anno 1511. die 7. Novembris, nocte feriæ secundæ anno ætatis 73. obiit Michaël Patriarcha, quum annos 33. sedisset, creatis Maphriano Tagriti, & Episcopis 54. Corpus sepultum fuit in Ecclesia nova cænobii Barsumæ, in sepulcro quod ipse sibi vivens ante altare aquilonare extruxerat.

١٥١١ سنة ١١ ربيع الثاني ١١
١١ ربيع الثاني ١١ ربيع الثاني ١١
١١ ربيع الثاني ١١ ربيع الثاني ١١
١١ ربيع الثاني ١١ ربيع الثاني ١١
١١ ربيع الثاني ١١ ربيع الثاني ١١
١١ ربيع الثاني ١١ ربيع الثاني ١١
١١ ربيع الثاني ١١ ربيع الثاني ١١
١١ ربيع الثاني ١١ ربيع الثاني ١١
١١ ربيع الثاني ١١ ربيع الثاني ١١
١١ ربيع الثاني ١١ ربيع الثاني ١١

Tom. II.

Fuit autem hic vir glorioſæ memoriæ (verba sunt Bar-hebræi) in sacris Scripturis eruditus, ſtatura venerabilis, vultu decorus, clara & ſuavi voce, in ſcriptione noctu diſque aſſiduus: libros admirabiles in ſancta Dei Eccleſia reliquit: quos ſuprà recensui à pag. 155.

47. ATHANASIUS, qui & **ܐܬܢܐܣܝܘܣ** Athanaſius IX. qui & Saliba Patriarcha.

Saliba Calvus, cænobii Barsumæ Archimandrita, die 16. Decembris anno Græcorum 1551. in cænobio

ܡܕܝܩ Modik regionis Claudiæ, ubi Episcopi 15. convenerant, per sortem electus est, reluctantibus Gregorio Maphriano ejusque factionis Episcopis, qui Josue Labeonem Michaëlis Patriarchæ ex fratre nepotem ordinari curarunt. Porro Josue statim ac patrum cadaver terræ commendatum est, Patriarchatus spe ductus, ex cænobio Barsumæ iter Amidam suscepit: Michaëlem verò

ܡܢܢܐܣ Cardum unum ex ejus cænobii Abbatibus, qui ipsum in monasterio Abugalebi assequutus, ut spem Patriarchalis dignitatis abjiceret, persuadere conabatur, Præfecto castris Gargar, quod ad provinciam Amidæ spectat, puniendum tradidit. Amidæ Gregorium Maphrianum fratrem cum tribus Episcopis Orientalibus reperit, qui ipsius ordinationem apud infidelem ejus urbis principem procurabant. Verum à Menna ejusdem civitatis Episcopo, qui plurimum apud omnes medicinæ causâ pollebat, urbe excedere compulsi sunt.

Mennas Episc. Amidæ.

48. MICHAEL JUNIOR, qui & Josue Labeo, Amidæ cum Gregorio fratre Maphriano, ut suprà dixi, ejectionis, Mardæ in cænobio Ananiæ, corrupto muneribus ejus urbis principe, feria sexta, quam Confessorum vocant, anno Græcorum 1511. in Patriarcham ordinatus, tres ipse ibidem Episcopos creavit. Inde à Mardensibus pulsus, Tur-Abdinum perrexit:

A a a rex:

Maudiana, Mardæ Episc.

Joannes Maphrianus, Gregorius Jacobus Maphrianus.

Ignatius Saha, Episc. Jeruſalem, Ignatius Ep. Melitine, Joannes Bar, onon Episc. Melitine.

Terafa Armenorum Catholicus, Joannes Patriarcha Alexanrinus.

rexit: mox Melitinam, ubi in pater-
na domo delituit. Anno 1512. Tur-
abdinenses principi suo supplica-
runt, ut Athanasium Patriarcham eò
venire permitteret. Athanasius per-
honorificè ab iis exceptus, cœno-
bium Cartaminense adiit, ubi & Epi-
scopum castro Zaid ordinavit. Mar-
den postea profectus, quum accepis-
set Rocnaddinum Melitinæ domi-
num à Josue subornatum, cœnobio
Barsumæ cum præfuisse, Asraphi
Regis Adeli filii & Sedidaddaulæ
Ægyptii ejus scribæ operâ ab eodem
Rocnaddino ineunte Julio obtinuit,
ut Josue ejecto ipse in eo cœnobio
sedem figeret. Et Mardæ quidem
duobus annis, antequam id à Roc-
naddino impetrasset, commoratus
fuerat: deinde Rhefinam cum Asra-
pho Rege perrexerat, cujus Eccle-
siam instauravit, unacum cœnobio
Saphyli, quod supra eam urbem si-
tum est: demùm in cœnobio Abuga-
leb à Januario ad mensem usque Ju-
lium mansit, donec monasterium
Barsumæ jubente Rocnaddino ipsi
restitutum fuit. Josue verò Meliti-
nam repetiit, domique manere co-
actus est usque ad Athanasii obitum.
Obiit autem Athanasius in præfato
Barsumæ cœnobio anno Græcorum
1518. quum annos septem sedisset.
Per id tempus Simeon medicus Hef-

Obitus Atha-
nasil Patriar-
chæ.

Simeon Hef-
nenfis.

nenfis cœnobium S. Cyriaci ܥܝܪܝܩܝܐ
Zonicratæ in regione Hefnæ, seu
Castri Zaidi, ubi duo fluvii ܙܝܕܝܐ
Deba, & ܐܪܫܢܝܐ Arsanias con-
junguntur, instauravit, sexaginta
monachis eo deductis, qui commu-
nem vitam, instar Cilicum monacho-
rum, ducebant.

Post Athanasii obitum, Michaël
qui & Josue Labeo, subornato Mon-
tagebo Melitinæ domino, Sedem
iterùm invadens, cœnobium Barsumæ
occupat. Tum Mennas Amidæ
Episcopus, Theodorus cognomento
ܫܘܟܝܪ Sukair Edessæ, & Stephanus

Turabdinensis Hefen-mansur, quod
petitam ab eo ad solvendum domino
Amidæ tributum pecuniam haud im-

petrassent, in cœnobio ܣܝܪܐ Siræ
cum aliis Turabдини Episcopis con-
gregati, decreverunt Josue scribam

Romanum ܪܘܡܐܢܐ Romanum

qui ibidem anachoreticam vitam age-
bat, in Patriarcham ordinare. Is ve-
rò Nisibin aufugit. Labeo missis ad
Episcopos Mobracho & Michaelē
Cardo cœnobii Barsumæ Abbatibus,
pollicitus est se auri summam iis da-
tutum quam vellent, modò ab ordi-
natione alterius Patriarchæ abstinere-
rent. Episcopi fraudem in promissis
Labconis suspicati, duos ex ipsis Ni-
sibin cum Amictu Patriarchali alle-
gant, ut Josue monachum in id cœ-
nobium vi pertraherent. Invitum
itaque & reluctantem ordinant in
cœnobio Siræ anno Græcorum 1519.
imposito ei Joannis nomine.

49. JOANNES, qui & Josue Scriba
anno 1519. ut mox dixi, ordinatus,
in cœnobio Baximatenfi, quod Episco-
pos fugiens se receperat, tamdiu de-
lituit, donec Archimandritæ mona-
sterii Gavicathæ, quod apud Mop-
vestiam situm est, operâ à Leone
Armenorum Rege commendatitias
ad Ezzaddinum Cæsareæ Cappado-
ciæ Tyrannum literas impetravit, ut
in Patriarcham ubique proclamaretur.
Cæsareâ Melitinam se contulit.
Inde cœnobium Barsumæ petiit: mox
Edessam, Amidam, Marden, Tu-
rabdinum aliasque Mesopotamiæ ur-
bes lustravit, deducuntibus ipsum
Menna Amidæ & Theodoro Edessæ
Episcopis cum ingenti Cleri & po-
puli multitudine, qui incredibilem
ea occasione auri summam congeste-
re, multo Patriarcham alieno ære
obstrictum obtendentes. Absoluto
circulo Joannes è cœnobio Barsumæ,
quo reductus fuerat, in Ciliciam ad
monasterium Gavicathæ iterùm au-
fugit. Labeo verò subornatis Meli-
tinæ præfectis cœnobium Barsumæ
quum repetiisset, ibidem anno Græ-
corum

Joannes XIV.
qui & Josue
Scriba, Patriar-
chæ.

Obitus Micha-
elis Junioris Pa-
triarchæ, qui
& Josue Labeo.

corum 1526. decessit, postquam Gregorii Maphriani fratris obitum intellexit, ut fusiùs ex Bar-hebræo narravi pag. 231. Labeone extincto Joannem Patriarcham Episcopi e Cilicia ad cœnobium Barsumæ reducere, qui Davidem monachum ac Presbyterum in locum Gregorii Maphriani ordinavit. Vixit autem Joannes usque ad annum Græcorum 1531. quo decessit, post exortum cum Simone cœnobii Barsumæ Archimandrita dissidium, quod suprà descripsi à pag. 233.

Ignatius II. qui & David, Patriarcha.

50. IGNATIUS qui & David olim Maphrianus ab Episcopis Bar-conone Callisuræ, Eudoxio Bar-Bitra Lacabenzæ, Basilio castri Zaidi aliisque, qui post obitum Mennæ Amidæ, Theodori Edessæ, & Chamisii Turabдини in cœnobio Modik conveniant, communibus suffragiis in Patriarcham electus & in monasterio Barsumæ consecratus fuit anno Græcorum 1533. Dominica Pentecostes, recitatâ super eum Oratione S. Clementis¹ quæ Patriarcharum propria est, & tradito ipsi Baculo Pastoralis super Thronum in Ecclesia circumductus. Et hanc quidem Ecclesiasticam functionem, quæ in consecratione Ignatii Davidis adhibita fuit, idcirco Bar-hebræus adnotatam voluit, ut quosdam suæ gentis Patriarchas carperet, qui ex Episcopali ad Patriarchalem dignitatem evecti, integram tamen Patriarchæ ordinationem, qualis in Pontificali Syrorum exhibetur, quæque pro iis dumtaxat instituta est, qui ex Presbyteris in Patriarchas ordinantur, perperam acceperunt. Exemplum illegitimæ hujuscæ ordinationis habes infra, ubi de Dionysio Angur Patriarcha.

Dimissa Synodo profectisque ad suas Diœceses Episcopis, Ignatius e cœnobio Barsumæ in monasterium

Zonicratæ, quod in finibus castri Zaidi situm est, perrexit, postquam Melitinæ optimatibus summam auri, quam pro ejus ordinatione postulaverunt, persolvisset. Inde Euphrate transmissis, cœnobium Abugalebi petiit. Quumque Aladdinum

Chikobadum Regem Melitinam advenisse comperisset, eum cum ingentibus donis, quæ Jacobitæ Melitenses & monachi cœnobiorum *Cursoris*, *Macronæ* & *Sergii* ipsi obtulerant, salutaturus adiit: à quo perhonorificè exceptus fuit. Tum verò instaurationi magni cœnobii animum applicuit, extructa picturisque ornata nova Ecclesia, quam Michael Patriarcha inchoaverat. Dionysium quoque Episcopum, qui Melitinæ ab ipso præfectus fuerat, cum ejusdem cœnobii Abbatibus, quibuscum dissidium post Barsumæ & Michaelis Cardi obitum is habebat, reconciliavit. Basilium verò Arcæ Episcopum eisdemque cœnobii præfectos, qui Dionysii Melitensis instigatione ipsum Patriarcham apud Aladdinum Regem accusaturi iverant, auctoritate & magis opibus, quibus pollebat, retrocedere coëgit. Assumptis autem itineris sociis Dionysio Jeremiæ filio Melitinæ Episcopo, Aria Hefnæ & Saliba

Dionysius Ep. Melitinæ.

Basilius Episc. Arcæ.

جفدال, Cuphlidæ Archimandritis, Hierosolymam ire decrevit: ubi à Francis summo cum honore exceptus, in cœnobio Magdalenæ, in quo septuaginta monachi Jacobitæ degebant, commoratus est. Ibi Thomam quendam monachum Æthiopem, ut Cyrillo Laklaki filio Patriarchæ Alexandrino, qui in alienam Diœcesim manus iniecerat, par pari referret, Episcopum Abyssinorum, Francis Jerosolymæ dominis incon-

Thomas Æthiops ab Ignatio Episcopus Abyssinorum ordinatus.

NOTA.

¹ S. Clementis. Exstat in Pontificali Syriaco tom. 1. Biblioth. Orient. pag. 573. Cod. Ecchell. 4. prodiitque per Morinum in libro Tom. II.

de Ordinationibus Syrorum propè finem ordinationis Patriarchæ, ubi Ritus etiam tradendi Electo Baculum Pastorem eumque Throno impositum circumducendi per Ecclesiam describitur.

A a a ij

Joannes XIV. & Josue Patriarcha.

ignatius Michaelis Junioris Patriarchæ, qui Josue Labeo.

١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠
 ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠
 ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠
 ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠
 ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠
 ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠
 ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠ ١٠٠٠

Quumque ibi aliquandiu mansissent, Abyssinus quidam monachus, Thomas nomine, eos adjit. Hunc aiebant ex nobili inter Abyssinos familia genus ducere. Cupiebat autem Nigrorum regionis Episcopus ordinari: rem duas ob causas illegitimam. Primum, quia ea diœcesis sub ditione Alexandrinæ Sedis erat: ac proinde ad eum Patriarcham, non ad Antiochenum ordinandi jus spectabat. Deinde quia ex quo Abyssini fidem Christianam acceperunt, nullum ex ipsis Metropolitam habuere, sed Ægyptium aliquem virum iis præfici oportuit, cui exactam obedientiam semper præstiteret. Et hæc quidem consuetudo ei consonat, quæ in Oriente apud nos viget, ubi Maphrianum Orientales nisi ex Occidente, ordinari sibi non admittunt, tametsi sermone scripturaque hic diœceseos suæ hominibus consonet; Ægyptius vero, qui ad Abyssinos pergit, neque sermonem eorum neque scripturam intelligit. Patriarcha autem Mar Ignatius propter dissidium quod cum Cyrillo Laklaki filio Alexandrino Patriarcha habebat, nimirum quia Cyrillus positum à patribus nostris antiquis limitem transgressus (qui decreverant terminum utriusque Sedis, Antiochenæ scilicet & Alexandrinæ, locum esse Ares appellatum,) Metropolitam Jerosolymæ ordinaverat, eam ob causam, quod nobiles Jurisperiti Ægyptii quum Jerosolymæ & in tota Syria plures essent, de Syris Episcopis conqueſti erant, quod ab ipsis propter differentiam sermonis haud recte pasci possent; ac propterea ab iis compulsus, Pastorem iisdem dederat. Quæ qui-

dem causa etsi justa esset; non tamen decebat Cyrillum ordinem invertere, sed eum oportebat ad Patriarcham Antiochenum remittere Ægyptium illum, quem is secundum legis præscriptum ritè ordinasset. Hanc igitur ob causam volens & Mar Ignatius Patriarcha par pari referre & malefactum malefacto opponere, cogitavit Abyssinis Metropolitam instituere. Idque ut consultis Fratribus Francorum Præsulibus fieret, ne scilicet Ægyptius ille Metropolita, qui Jerosolymæ morabatur, tumultum excitaret; Dionysium Claudie, qui & Saliba Haripha, ad eos misit, ut negotium ipsis significaret. At illi responderunt, non oportere legem tam citò violari, sed Patriarcham parumper expectare debere aiebant, donec ex nostris aliquem ad Cyrillum mittamus, ut manum ex hoc loco amoveat. Quodsi recusaverit, in omnibus quæ cupitis, vobis adiutores erimus. Verum Patriarcha, qui quum quippiam mente concepiſſet, statim perficere solebat, nequivit impetum suum cohibere, sed postera die Nigrum illum ordinavit. Pergit referre, Francos ob ordinationem Thomæ Æthiopis multum Ignatio Patriarchæ succensuisse, eosque tandem placatos, quum Dionysius Saliba Claudie Episcopus in eosdem culpam rejecisset, quos aiebat ab ipso consultos, num Patriarcha Metropolitam illum ordinandi facultatem dare vellent, respondisse, ut faceret quidquid æquum judicaret. Porro dissidii illius Jacobitas Syros inter & Ægyptios propter Metropolitæ Jerosolymorum ordinationem orti meminit Auctor vitæ Cyrilli Laklaki Patriarchæ Alexandrini apud Renaudotium in hist. Alex. pag. 579. qui addit, pag. 580. Metropolitam illum ab Ignatio Syrorum Patriarcha excommunicatum, auxilium à Francis petiſſe, quorum auctoritate confirmatus dignitatem retinuit (verba sunt ejusdem Renaudotii loc. cit.) & in Coptis eorumque Ecclesias plenam jurisdictionem obtinuit. Vulgò ferebatur cum sub-
scriptio-

scriptione sua testatum ipsis fuisse, quod eandem fidem eandemque doctrinam, quam illi, profiteretur. Ea enim, inquit Auctor, ipsorum consuetudo est, ut neminem prorsus sibi adjungant, nisi postquam id fecerit. Et pag. 581. inter conditiones, quæ Cyrillo Laklako Patriarchæ Alexandrino ab Episcopis & à monacho Hamado Echmimensi ejus adversario pro bono pacis propositæ fuerunt, hæc præcipua est, ut scilicet nihil innovaret adversus jura Antiocheni Patriarchæ, sed Metropolitæ nuper Hierosolymis institutus, ultra Gazam quæ erat limes domini Ægyptiaci, nullam auctoritatem usurparet. Denique idem Renaudotius cit. p. 580. rectè advertit, ex novi illius Hierosolymitani Coptorum Metropolitæ institutione originem habuisse Antislites, qui Coptitis ad hanc usque diem in Urbe sancta præfuerunt. Nam, ut ab eodem Renaudotio pag. 466. observatum fuerat, à Cyrillo Patriarcha Alexandrino LXVII. rogatu Mansuri cujusdam Jacobitæ anno Christi 1088. Episcopus quidem ex Ægypto Jerosolymam ad consecrandam novam Ecclesiam missus fuit; non tamen is Hierosolymitanæ Jacobitarum diœcesi veluti designatus Antistes præfuit. Quin & Syri ipsi Jacobitæ nullum Jerosolymæ Episcopum habuerunt antequam Franci ea urbe potiti essent, ut ex hoc Barhebræi Chronico liquet. Quod igitur Syri Jacobitæ sacros Canones transgressi Jerosolymam urbem novi illius Metropolitæ institutione Antiocheno ipsorum Patriarchæ subjecerant, hoc idem fecere postea Ægyptii. Sed ad Ignatium Patriarcham regredior.

Hic Paschalibus festis exactis, Episcopos & Archimandritas convocat, ut causam Dionysii Jeremiæ filii, quem ipse ad Melitensem Ecclesiam evexerat, judicarent: eum enim agebat acceptorum beneficiorum immemorem, conspirationis quam cœnobitæ Barsumæ in ipsum moliti fuerant, auctorem fuisse. Illi decre-

verunt, Dionysium Melitinenfem Episcopatu deiciendum esse, & ad Alepensem Ecclesiam, unde Melitinam translatus fuerat, revocandum. Quod & factum est. Nam Ignatius Hierosolymis Antiochiam profectus, Dionysium cum nonnullis Episcopis Alepum misit. Quumque Antiochiæ æstatem transgisset, autumnos appetente cœnobium Barsumæ petiit. Et Melitinam quidem ire jussit Dionysium Salibam Claudiæ Episcopum, ut Natalitia festa celebraret: quibus peractis Ariam juvenem Barsumæ archimandritæ Samuelis filii ex fratre nepotem, ejusdem urbis Episcopum ordinat: quo intra anni spatium defuncto, Aaronem monachum ac Presbyterum, cognomento Angur, Ariæ Kokenfis Archimandritæ discipulum, mense Januario, Dominica illa, qua Evangelium nuptiarum Canæ Galilææ legitur, in ejus locum substituit, imposito ipsi Dionysii nomine. Ordinatio in cœnobio Cursoris, quod apud Melitinam situm est, peracta. Ejus verò cœnobii Ecclesiam Deiparæ nuncupatam instauravit, ædificatis juxta cœnobium Xenodochiis duobus: altero pro Christianis, altero pro Mahometanis, qui sanum etiam suæ superstitionis ibidem excitari curarunt. Ecclesiam insuper in castro Romano, rogatu Josue Presbyteri qui ingentem ibi populi Jacobitici multitudinem esse & Ecclesiam carere significaverat, propriis sumptibus à fundamentis extrui jussit. Mox Antiochiam reversus, hortum in superiori urbis parte à Francis emit, ubi Ecclesiam & cellulas, in quibus Patriarcha manere posset, ædificavit.

Anno 1557. die 14. Septembris in festo S. Crucis, Abulpharagium Aaronis filium Melitinæ natum, qui Rhetoricæ & Medicinæ in urbe Tripoli apud Jacobum quendam Nestorianum operam navabat, Antiochiam arcessitum, Episcopum Gubæ ordinat, ut dixi pag. 246. Salibam verò Vagium Jacobi Edessenii filium, Abulpharagii ipsius studiorum emu-

lum,

Aria Episcopus Melitinæ.

Dionysius qui & Aaron Angur, Episcopus Melitinæ.

Abulpharagius Chronici hujus Auctor, Episcopus Gubæ ordinatur.

Basilus, qui & Saliba Vagius Jacobi Edessenii filius, Episc. Alepi.

Athanasius Jo-
sue Episc. La-
cabenæ, deinde
Ptolemaidis.

lum, urbi Aco, seu Ptolemaidi præficere decreverat. Sed ne id exqueretur, effecit Athanasius Josue, Patriarchæ ipsius discipulus, qui ex Lacabenæ Episcopatu ad eam Ecclesiam transferri postulavit. Mortuo igitur paulò post Dionysio, qui & Basilius Jeremiæ filius, idem Saliba Alepi Episcopatum obtinuit.

Post hæc ædificavit Patriarcha Ecclesiam Deiparæ in Sifide ad latus majoris Armenorum Ecclesiæ: quæ commune ejus urbis excidium ab Ægyptiis anno 1560. illatum sola evasit. Eodem tempore Isa Edeffenus medicus alteram Jacobiticæ genti Ecclesiam Barsumæ nuncupatam in eadem urbe extruxit. Ignatius verò Patriarcha non ædificiis dumtaxat Ecclesiarum, verum & scholarum institutione gentem suam juvare satagebat. Plures autem Episcopos ordinavit, Maphrianosque duos, quorum alter Dionysius Capharsal-

tenfis ܡܕܢܬܐ fuit, olim Gozartæ Episcopus, alter Joannes Bar-Maadani Mardenfis. Quumque podagra & calculi morbo per Basilium, qui & Saliba Vagius, Alepensæ Episcopum levatus fuisset, Antiochiâ in cœnobium Barsumæ, monachorum & Episcoporum agmine stipatus, se contulit. Huc ad celebrandas secum quadragesimæ solemnitates Dionysium Melitinæ ceterosque Episcopos arcessivit. Dionysius & Episcopi Gubæ, Callisuræ & Claudiæ, quod Patriarcham in ipsos malè animatum suspicarentur, adire eum recusarunt. Patriarcha ab Aarone

Aaron Episc.
Lacabenæ.

ܐܬܝܢܐ Tanzigo Lacabenæ Episcopo de structis sibi apud Melitinæ principes insidiis admonitus, è cœnobio

Barsumæ in regionem ܡܕܢܬܐ Cora-ram, quæ in ditione Alepi est, noctu se proripuit, ubi in quodam pago,

quem ܡܕܢܬܐ Marde appellant, in

horto cujusdam Syri habitavit. Et Synodum quidem adversus Dionysium Melitinæ Episcopum, datis ad Joannem Bar-Maadani Maphrianum & ad cunctos Syriæ, Palæstinæ ditionisque Romæorum Episcopos literis indixit: verum quum Maphrianus nisi præmisso sibi de futura in Patriarchatu successione Chirographo adesse recusaret, infecta re Synodus dimissa est. Patriarcha veritus ne à præfecto Coraræ Edeffam mitteretur, in Castrum Romanum opera Jacobi Presbyteri Josue ejusdem Castri Presbyteri filii deportatur: ubi à Constantino Armenorum Catholico perhonorificè exceptus, literas suspensionis & interdicti in Dionysium Melitinæ Episcopum ad Presbyteros & principes locorum omnium viros scripsit, quas tamen nemo palàm legere ausus est.

Eodem tempore dimisso Aaron Lacabenus Episcopatu, Jerosolymam petiit, ubi & in cellula se clausit. Ignatius autem Patriarcha Gregorium Abulpharagium ex Guba in Lacabenam transfudit; Gubæ verò Episcopum ordinavit Barsumam filium fratris Lazari ejusdem urbis olim Episcopi. Daniele autem Chaboræ Episcopum, Maphriani Joannis discipulum, qui ejusdem Patriarchæ nomine epistolam ad Mardæ dominum calumniis plenam adversus Maphrianum præceptorem suum scripserat, cellâ suâ excedere jussit: qui Alepum profectus, quum apud Negemum quendam Naxivanensem Mahometanorum antistitem Dialecticæ animum applicuisset, ejusdem Negemi opera ad Mahometanam superitionem transiit, ut infra sermo erit.

Denique Ignatius postquam Aytonum Armenorum Regem & Constantinum ejusdem gentis Catholi-

cum,

Armenia septuagesimum, de quo vide Galanum tom. 1. Concil. Eccl. Arm. cum Rom. cap. 25. p. 28. 373.

Gregorius Abulpharagius Chronici auctor ex Guba in Lacabenam translatus. Barsumæ Episc. Gubæ. Lazarus Episc. Gubæ. Daniel Episc. Chaboræ apostata.

NOTA.

1 Constantinum. In serie Patriarcharum

Aria Episcopus
Melitinæ.

Dionysius qui
Aaron An-
tur, Episcopus
Melitinæ.

Abulpharagius
Chronici hu-
jus Auctor, Epi-
scopus Gubæ
inatur.

Basilius, qui &
Saliba Vagius
Alepi Edeffenus,
Episcopus
Alepi.

Maphrianus in Patriarcham inaugu-
ratus fuerat.

Joannes co-
gnomento Bar-
Maadani, Pa-
triarcha.

Ignatius, qui
& Basilus Sa-
liba, ex Episco-
po Alepi, Ma-
phrianus Ori-
entis.

Ignatius Bar-
suma Episc. He-
sen-Mansur.

52. JOANNES BAR-MAADANI EX
Maphriano in Patriarcham die 4.
Decembris in festo S. Barbaræ anno
Græcorum 1564. Alepi, ut mox dixi,
ordinatus, paulò post Basilium ejus-
dem urbis Episcopum Maphrianum
Orientis proclamavit, imposito ipsi
Ignatii nomine; quod à pluribus im-
probatum fuit: & jure quidem: no-
minum enim mutatio ab Episcopis
semel facta, ut observat Bar-hebraeus,
iterùm fieri non debet propter trans-
lationem ad majorem Sedem. Ale-
po Joannes Antiochiam profectus,
quum causam Athanasium Josue in-
ter Ptolemaidis, & Josue alterum
Pheronis filium Tripolis Episcopum
adversus hunc decidisset, ab eo apud
Francos ejusdem urbis accusatus est,
quod vivente Dionysio Jacobitarum
Patriarcha, qui in cœnobio Barsumæ
morabatur, ipse tyrannicè Sedem
occuparet. Trium mensium spatium
datum fuit, ut causam uterque Pa-
triarcha diceret. Joannes ingentibus
sibi donis Francos primùm conciliat:
deinde per Ignatium Basilium, quem
Maphrianum creaverat, diploma à
Damasci Rege obtinet, in tota Syria
jurisdictionem Patriarchalem exer-
cendi. Hinc ad Ecclesiarum regimen
animum convertens, Dionysium qui
& Matthæus, Ignatii olim Patriarchæ
discipulum è Gumarum Sede Ale-
pum transfert, rejecto Daniele Cha-
boræ Episcopo, quem Copti Juris-
periti veluti profanis Arabum scien-
tiis addictum postulaverant. Qua
repulsâ offensus Daniel, à Christiana
fide defecit, & paucis post mensibus
ad extremam pauperiem redactus in-
terit. Joannes verò Antiochiâ Ale-
pum, inde Marden se confert. At
Dionysius Angur quum Edesseno-
rum operâ per Diaconum quendam

nomine Pharganium à Damasci Rege
Diploma impetrasset, alterum etiam
ab Ezzaddino Iconii Soltano postu-
lavit, ut in utriusque ditone liberè
proclamaretur. Utque sibi Turab-
dinenfes etiam subjiceret, Thomæ
ejusdem loci Episcopi hortatu, Gre-
gorium Abulpharagium Lacabenæ
Episcopum cum Abdaële monacho
fratris sui filio in eam regionem per-
gere jussit, ut ex cœnobiis & pagis
summam pecuniæ gubernatoribus
eorum locorum erogandam collige-
rent: quod illis strenuè exequenti-
bus, amplum Diploma Dionysius re-
cepit, quo solus ipse Jacobitarum
Patriarcha declarabatur. Edesseni
interim volentes Dionysium in Sy-
riam è cœnobio Barsumæ pertrahere,
per eundem Pharganium id apud
Naserum Damasci Regem effece-
runt, ut allegato ille nobili equite
Patriarcham Damascum invitaret.
Adfuit Patriarcha cum Episcopis
Cæsareæ, Damasci, Mabugi, & La-
cabenæ & cum Simeone illius cœno-
bii Archimandrita: & in conspectum
Regis admissus, Abulpharagio La-
cabenæ Præsule interpretante, dissi-
dii causam secum inter & Joannem
Bar-maadani orti exposuit: Protulit
& diploma Ezzaddini Iconii Regis:
nec non alterum Basanvini Tartaro-
rum militiæ præfecti, quod Michaë-
lis Gabræ filii medici Meletinensis
operâ obtinuerat. Indignatus hac
de re Naserus, quod scilicet Diony-
sius ad Tartaros Mahometanorum
hostes confugisset, recusavit Diplo-
ma suum confirmare, donec is vi-
ginti septem millia ¹ *alborum* persol-
vit, usus consilio principis Ægyptio-
rum Jurisperitorum ² *محمّد بن حنفی*

Machini & *Hamidi filii*. Ita ex aula
Naseri dimissus, Alepum petit, inde
castrum Romanum, ubi à Catholico
Ar-

NOTÆ.

¹ *Alborum*. *البر*. Ita appellatur mo-
netæ argenteæ genus, quod valet sexagesi-
mam partem scuti Hispanensis, vulgò *Pezza*
Sivigliana da otto.

Tom. II.

² *Machini*. Elmacinum intelligit Ho-
maidi filium Saracenicæ historiæ scriptorem,
cujus alterum tomum in Latinum sermonem
conversum Thomas Erpenius publicavit,
quum prior tomus adhuc ineditus sit.

Bbb

Joannes Saliba
Episc. Amidæ.
Joannes Mai-
phradæ,

Gregorius Abulpharagius Chronici auctor, ex Lacabena ad Alepi Episcopatum translatus.

Armeniorum perhonorificè exceptus, filios Josue Presbyteri inducere nequivit, ut nomen suum ad altare proclamarent: Aiebant enim, se Joanni Bar-maadani fidem suam obstrinxisse. Ex eo Castro à Praefecto Alepi revocatus, quum taxatam pecuniam solvisset, Gregorium Abulpharagium ex Lacabena ad eam Ecclesiam transfert. Mox Edeffa in cœnobium Barsumæ pergit. Per id tempus Saliba Maphrianus ex Oriente Alepum venit: quumque hiemem ibi transgisset, Damascus profectus, Diploma consequutus est, quo revocatis Dionysii privilegiis, Joanni Bar-maadani Patriarchatus deferebatur. Tributum quoque Ecclesiæ Alepi impositum in se suscepit: itaut Abulpharagius relicta Ecclesia in paternam se domum recipere coactus fuerit. His peractis Maphrianus Joannem Bar-maadani per litteras in Syriam arcessit, qui Alepum post multas tergiversationes adveniens, ut cui Maphrianus se se obstrinxerat, vestigali solvendo par esset, auri summam ab Æthiope quodam mercatore sanore accepit.

Sub eadem tempora cœnobium S. Cyriaci Zonicratæ, quod à Simeone medico exstructum fuerat, per impium hujus filium Michaellem, qui ad Mahometanam superstitionem transierat, in Xenodochium pauperum ejus sectæ conversum est, ejectis inde monachis, & pretiosa templi supellestiale direpta: crucibus nimirum, calicibus, patenis, arcis, & codicibus: & libros quidem Dioscorus Hefnæ Zaidi Episcopus ab illo impuro redimens, Evangelium picturis exornatum, quod Raban Zebinas exaraverat, Taurizensi Ecclesiæ dono dedit. Michael verò quum militiæ nomen sub Reznaddino dedisset, conserto adversus Ezzaddinum prælio paulò post interiit.

Interea Aminaddinus Mobrach Nestorianus Tartarorum apud Naserum Damasci tyrannum orator, quum per cœnobium Barsumæ transisset, Dionysio pollicitus est, se

causam ejus apud eundem Naserum defensurum essetumque, ut amoto Bar-Maadani ipse in Patriarcham iterum proclamaretur. Quod ubi Bar-Maadani intellexit, è Syria in Ciliciam aufugit, ubi ab Aytono Armeniæ Rege benignè exceptus, in cœnobio quodam apud Silidem urbem delituit. Verum Aminaddinus re infecta ad Tartaros rediit.

Anno sequenti Michael medicus Gabræ filius cum Gregorio Abulpharagio Alepi Episcopo, qui à Saliba Maphriano ex ea Ecclesia ejectus, in Barsumæ cœnobium se receperat, Damascus petens, novum Diploma à Naseri obtinuit pro Dionysio Patriarcha. Quod quum Abulpharagio tradidisset, hic quidem Alepi Ecclesiam recuperavit; Dionysius verò in tota Syria & in Romanorum dirione, quam Soltanus Iconii tenebat, proclamatus fuit. Tum verò Ignatius Saliba Maphrianus animum despondit: & abdicata Episcopali dignitate habitum medici gerens, Tripoli eam professionem exercuit, donec gravi morbo affectus, animam paulò post efflavit. Ejus funus præter Syros Jacobitas, Presbyteros etiam & monachos Francos curasse affirmat Bar-hebraus. Cadaver in Ecclesia S. Behe-nami sepultum. Vir fuit, ut idem Bar-hebraus testatur, philosophicis & medicis disciplinis apprime instructus: sed ob schisma illud, quod adversus Dionysium præceptorem suum fovit, magnam suo nomini infamiam comparavit.

Anno 1570. mense Junio Dionysius à Saliba Archimandrita avunculi sui filio, quod ipsi præfecturam cœnobii ad annos decem concedere nolisset, homicidii aliorumque criminum apud Soltanum Iconii accusatus, quum Melitina in Manangerd Mahuzæ oppidum ad Tartaros fugam capesseret, à satellitibus comprehensus fuit: quorum è manibus ope Sergii Armeniorum Episcopi quem Tartari urbi Arzanganæ præfecerant, elapsus, Hulachum

Re-

Dioscorus Ep. Hefnæ Zaidi.

Regum Regem adjit, qui ei absolutam in cœnobium Barsumæ potestatem diplomate perpetuum valituro dedit. Quumque Taurizum urbem venisset, eundem Salibam ibi reperit, qui ad Tartarorum tribunal causam ejus referre satagebat. Dionysius Episcoporum & Archimandritarum operâ, ingentibusque promissis animum Salibæ demulcens, in Barsumæ cœnobium hominem secum re-duxit: ubi paucis post diebus à servis ipsius Dionysii unacum Abulpharagio ejus fratre obruncatus est. Quo facinore aded exhorruit Dionysius, ut ad Regem Tartarorum proficisci decreverit purgandi se causâ. Adfuit apud eundem Regem & Simeon Presbyter ac medicus filius Josue Presbyteri castrî Romani. Hic optimatibus Tartarorum suggessit, Patriarcham utpote homicidii reum, indignum esse, qui ad conspectum Regis admitteretur.

Quamobrem ex *Ardua*, ubi Hulachus morabatur, pulsus Dionysius, donis conciliandum sibi Simeonem putavit. Baculi itaque Pastoralis pomum ex auro, quod Ignatii Patriarchæ fuerat, ei dono mittens, simul chirographum scribit, quo pollicetur, se ubi ad cœnobium rediisset, Tomos Officii Festivi totius anni, quos Mar Joannes pro cœnobio Peregrinorum montis Edeßæ exaraverat, ipsi transmissurum. Hoc pacto placatus Simeon, crimen illud, quod Dionysio objecerat, à Tartaris dissimulandum curavit. Eum insuper Hulachi aspectu dignum fecit. Verum haud multo post quum idem Dionysius in cœnobium regressus, de sua superbia ac ferocia nihil remitteret, à Sergio monacho, Basilio Diacono, & Abraham laico die 18. Februarii anno Græcorum 1572. in cancello Altaris, ubi nocturnas preces Sabbati Jejunii Ninivitarum celebrabat, miserè trucidatus fuit. Homicidæ Joannem quendam Episcopum legatum Arduam mittunt, ut Regis Tartaro-

Dionysii Angur Patriarchæ cædes.

rum opem imploraret: ajebant enim, à Curdis Patriarcham interemptum, eosque in cœnobio adhuc versari. Rex Ticotlugum Christianum Hunnum cum copiis accurrere jubet: qui convictos sceleris homines variis suppliciis afficit: Josue autem Simeonis medici fratrem cœnobio præficit. Atque hic Dionysii Angur exitus fuit.

Joannes verò Bar-Maadani missis ad Soltanum Iconii legatis, Diploma obtinuit, ut cœnobio Barsumæ totique Romæorum dirioni præesset. Melitinæ itaque cæterisque in locis proclamatus fuit: non tamen illud Cœnobium adire voluit, sed in Cilicia permansit, ubi à Rege & magnatibus Armeniorum summo in honore habebatur, donec anno 1574. in quadragesimali jejunio in cœnobio Baximatæ obiit.

53. IGNATIUS, qui & Josue Archimandrita cœnobii Gavicathæ, quod apud Mopsuestiam Ciliciæ urbem situm est, post Bar-Maadani obitum ab Athanasio Tarfi, Dionysio Sifidis, Gregorio Melitinæ, Athanasio Mabugi, Athanasio altero Jerosolymæ, Joanne Damasci, Dionysio Gumarum, Athanasio Cypri, Basilio Charmæ, & Gregorio Abulpharagio Alepi Episcopis, in eodem Gavicathæ cœnobio anno Græcorum 1575. in festo Luminum ordinatus est, consentiente & Basilio Damiano Cæsareæ Episcopo, qui paucis post diebus supervenit. Eodem mense Ignatius Patriarcha Orienti Maphrianum proclamavit Gregorium Abulpharagium Alepi Episcopum; contigitque ejus consecratio in urbe Sifide præsentibus Aytono Rege, primatibus, Episcopis, & Doctoribus Armenorum, ut fusiùs relatis Barhebræi verbis dixi suprâ pag. 247. At verò Theodorus Cuphlidenfis, unus ex Archimandritis cœnobii Barsumæ, qui Theodori cujusdam Smakrensis, hoc est, rufi, & Guniri Presbyteri operâ ingentem pecuniæ summam Regi & optimatibus Armenorum pollicitus fuerat, si

Ignatius III. qui & Josue Patriarcha.

Theodorus Cuphlidenfis.

Bbb ij Epi-

Episcopos cogerent, ut ipsum in Patriarcham ordinarent; postquam Dionysium Salibam decrepitum Claudiae Antistitem & Simeonem Presbyterum ac medicum sibi conciliasset, ad castrum Romanum convolvavit, rogaturus Presbyteros Josue filios, ut causam suam tueri pergerent. Exoratus ejus precibus Jacobus Presbyter, in Ciliciam pergere decrevit, ut aliorum Episcoporum suffragia ipsi compararet. Sed ubi Ignatium Josue ordinatum jam esse intellexit, de domesticis ejus è Cella Patriarchali ejiciendis agere cepit. Gregorium enim Melitinae Episcopum Patriarchae ipsius fratrem, & Salomonem monachum Ignatii olim Patriarchae Syncellum oderat. Hos ajebat nisi è cella tua ejeceris, & domicilium in cœnobio Barsumae fixeris, nequaquam te in Patriarcham recipiemus. Ille verò Jacobum maluit quàm suos contristare. Jacobus itaque assumptis secum Theodoro Cuphlideni, Dionysio Claudiae, Dioscoro castri Zaidi, Athanasio Lacabena, Ignatio Hesen-Mansur, & Ignatio altero Telae Arfaniae Episcopis, Arduam petit, Patriarcham ejusque ordinatores apud Regem Tartarorum accusaturus, quod ipso inconsulto in Cilicia consecratus fuisset. Arduam petiit & Patriarcha cum Maphriano ceterisque Episcopis suis, rationem ordinationis suae redditurus. Maphrianus, qui medici habitu incedens, herbas & unguenta pro Regis servitio afferebat, dromedariis regiis vetus cunctos praevenit: & Regem quidem de novi Patriarchae electione cettio rem faciens, ab eodem tria diplomata sibi, Patriarchae, & Caesareae Episcopo obtinuit, postquam Rex humanissime eos excepisset. Accusatores quum praclusum sibi ad Regem aditum vidissent, ex Ardua in Cœnobium reversi, falsos rumores ubique disseminarunt, agentes, Mandatum sibi à Rege concessum, ut pro Ignatio Patriarcha, Gregorio Maphriano & Melitinae Episcopo

alios crearent. Cœperunt itaque ab ordinatione Maphriani: & Dioscorum quidem ex castri Zaidi Episcopum Maphrianum proclamant, in throno eum collocantes & per Ecclesiam circumducentes: *rem novam & peregrinam*, inquit Bar-hebraeus, *& quae à saeculo acta non fuerat: ut scilicet in Occidente absque Patriarcha ab Episcopis Occidentalibus sine Orientalium consensu Maphrianus crearetur*. Quoad Patriarcham autem institutionem, quum universum vulgus à Theodoro Cuphlideni alienum esse viderent, inito consilio ut Episcopum Claudiae eligerent, rumorem sparsere, missam ab iis sortem super hunc cecidisse. Tulerunt ergo eum & Melitinam abjere, ut ibi ipsum consecrarent. Verum quo minus hæc exequerentur, fama proximi adventus Ignatii Patriarchae effecit. Nam timore ejus correpti, Athanasium quidem Pharagum ex Lacabena Episcopo ejus urbis Metropolitam ordinarunt: Episcopus verò castri Zaidi, qui Maphrianus factus fuerat, iis relictis in Castrum ad diocesim suam abijt; reliqui autem in Cœnobium reversi sunt. Quumque paucis post diebus Castri Episcopus adventare Patriarcham audiisset, Claudiensem per nuncium consulit, quid opus factum esset. Patriarcha verò jam jam appropinquante unum ipsis consilium probatum fuit, ut ei occurrerent, ipsique subjectionem & obedientiam exhiberent: quod & praestitere, purgantes se, quod à Raban Simeone ejusque fratribus coacti, quae acta fuerant egissent. Quorum excusationes admittens Patriarcha, unacum iis Melitinam profectus, ibi cum honore & plausu exceptus fuit: & gavisi sunt valde illius loci Jacobitæ, qui ob schisma quod ab eorum Episcoporum factione imminabat, contristati fuerant. Posthæc Melitina relictâ, Cœnobium adjit, & in Sede sua confirmatus est, dejectis iis, quos Simeon Cœnobio praefecerat.

Anno sequenti quum Abaka in locum

cum defuncti Hulachi Tartarorum regis suffectus fuisset, Patriarcha ab eo diploma petiit, quo Cœnobii jus ad ipsum spectare declarabatur. Petiit & simile diploma Simeon Presbyter: atque ita uterque in Cœnobio morabantur, hic veluti Cœnobii dominus, Patriarcha verò tamquam hospes. Per idem tempus obiit Gregorius qui & Simeon Melitinæ Episcopus, Patriarchæ frater: cujus loco ut Nemrod ejus ex fratre nepotem ordinaret, Presbyteri ejus Ecclesiæ Patriarcham rogarunt. Verùm Patriarcha, quod Nemrod adhuc puer esset, Athanasium Pharagum, qui eam Sedem bis olim invaserat, Melitinam transtulit. Duo insuper alia diplomata pro cœnobii Barsumæ regimine à Tartarorum rege impetravit: alterum Theodori Cuphlidenfis, Leonis filii Aytoni Armeniorum Regis operâ alterum. Utrumque Simeon Presbyter novo obtento diplomate impugnavit: atque ita de eo Cœnobio decertatum fuit, donec Maphriano & Ignatio Episcopo Hesen-Manfur sequestris pax inter eos facta est. Theodorus Cuphlidenfis in Cœnobio Siræ, quod ad ripas Euphratis situm est, habitavit. Patriarcha in Ciliciam cum Ignatio Hesen-Manfur, Andrea Callisuræ Episcopis & Nemrod Diacono filio fratris Simeonis Presbyteri, Melitinâ Athanasium Pharagum propter Melitinenfium accusationes ex Maphriani consilio amovit, ejusque loco Nemrodum ordinavit in cœnobio Gavicathæ die Dominico, Kalendis Octobris, anno Græcorum 1585. imposito ipsi Philoxeni nomine. Eodem anno obiit Dionysius Claudia Episcopus, quum ad decrepitam ætatem pervenisset.

Anno 1588. Bondekdarus Ægypti dominus ditionem Romæorum invasit. Philoxenus Melitinæ Episcopus, filius fratris Jacobi Archimandritæ cœnobii Barsumæ, in ea urbe, ex qua propter filiorum Rascidaddini in Christianos odium fugere decreverat, habitu Rustici tandiu deli-

tuit, donec Saracenis fugatis Tartari rerum potiti sunt. Anno 1592. idem Jacobus Archimandrita apud Tartaros accusatus fuit, quod Saracenis arma & com meatum præberet: accusatoribus calumniæ convictis, innocens declaratus Cœnobium repetiit.

Anno 1593. æstate abeunte Patriarcha hydropisî laborans, Maphrianum Taurizi commorantem per literas rogat, ut se curatum veniret. Quumque Maphriano in Ciliciam intrare propter imminentem hiemem non liceret, ingravescente morbo extinctus est feria tertia die 17. Novembris, anno Græcorum 1594. Cadaver in cœnobio Baximæ in Cilicia conditum.

54. IGNATIUS, qui & Philoxenus Nemrod, post Ignatii Josue obitum, Jacobi Presbyteri Castrî Romani patri sui operâ, congregatis in cœnobio Barsumæ Episcopis Gubæ, Callisuræ & Gargar, in festo Præsentationis Domini in templo anno Græcorum 1594. in Patriarcham ordinatus, per Sungarnavinum Tartarorum militiæ præfectum diploma confirmationis à Rege Abaka obtinuit: Barsuma Gavicathæ Archimandrita & Jacobo Cæsareæ Episcopo, qui ei dignitati inhiabant, ordinationi ejus nequidquam se opponentibus. Nam Gregorius Abulpharagius Maphrianus eandem ratam habuit, postquam à Tageddaule Simeonis Presbyteri filio exoratus fuit. Anno 1596. hierno tempore Melitina cum finitimis locis terræmotu concussa est, & cœnobium Barsumæ, ubi Patriarcha morabatur, totum ferè corruit.

Hucusque Bar-hebræus in secunda Chronici parte de Patriarchis Jacobitarum. Quæ sequuntur ab anonymis adjecta sunt.

55. IGNATIUS Mardenfis, cognomento *Bar-Vabib*, hoc est, *Vabibi filius*, antequam ad Episcopalem dignitatem evectus fuisset, *Bader Zache*, idest Nicolaus appellatus, quum Episcopus Mar-

Ignatius IV. qui & Philoxenus Nemrod, Patriarcha.

Ignatius V. dictus I. qui & Joseph Bader Zache Bar-Vahib, Patriarcha Mardæ.

Philoxenus qui & Nemrod Episcopus Melitinæ.

Ignatius, qui & Barsuma Michael, Patriarcha Sifidis.

Ignatius qui & Constantinus, ex Episcopo Melitinae, Patriarcha Syriæ.

Ignatius VI. dicitur II. qui & Johannes Ismaël, Patriarcha Syriæ.

Michaelis Secundi Patriarchæ obitus. Constantini Patriarchæ cœdes.

Actum illegitimum (inquit Vita ejus Scriptor,) non secus atque illud, quod attentatum fuerat à Patriarcha Bar-Maadani cum Basilio Alepi Episcopo, quem quum Maphrianum Orienti initiasset, mutato nomine Ignatium appellavit: quod nefas erat: nam qui ex Episcopo aut Maphriano in Patriarcham eligitur, manus impositionem accipere nequaquam debet, sed enthronismum dumtaxat, hoc est, processionem & orationem S. Clementis, quæ Patriarchæ propria est. Atque idcirco non debet nomen Episcopi mutari, quum in Patriarcham ordinatur. Ejus ordinationi, quod absentibus & inconsultis Orientalibus peracta fuisset, Matthæus Annæ filius Maphrianus assentiri noluit.

Hæc enim consuetudo (ut observat Auctor) ab antiquis Patribus inducta est, ut quum Patriarcha ordinatur, Maphrianus ejus capiti manum imponat: idemque erga Maphrianum à Patriarcha agitur.

Diffidium itaque hujusmodi per annos quatuor Maphrianum inter & Ismaëlem duravit, quo tempore Michaelis Secundi Sifidis in Cilicia Pa-

Michaelis Secundi Patriarcha Jacobitarum in Sifide.

triarchæ nomen in Oriente proclamatum fuit. Sed reconciliatus postea idem Maphrianus, Ismaëlem Mardensem Patriarcham in Oriente & Mosulana regione recipiendum curavit. Et Michael quidem in Occidente & in interioribus Orientis partibus quæ ad austrum accedunt, Maraga nimirum, & Taurizo, & Adorbighano quum Patriarchatum per annos 36. gessisset, obiit anno Græcorum 1660. Per idem tempus Constantinus alter Occidentalium Patriarcha quod pactum auri summam solvendo impar esset, à Curdis interemptus est. Occidentales itaque Episcopi, Cyprî nimirum, Jerosolymæ, Gargar, Alepi, & Philoxenus Damasci, ex urbe Melitina, ubi post Michaelis obitum conveniant, Sifidem profecti, eundem Philoxenum Antiochiæ & Syriæ Patriarcham instituunt, qui utramque, Michaelis scilicet & Constantini diocæsim obtinuit.

Ismaëlem verò cum Maphrianus, tùm Episcopi execrabantur ob Simonis crimen, & quia Fachreddinum fratris sui filium dignitatis Patriarchalis heredem instituere moliebatur. Facinus, ut inquit Scriptor, à Joanne qui & Josue Bar-Susan Patriarcha in Epistola ad Armenios acriter reprehensum. His accessit, quod propter cuiusdam Georgii monachi calumnias Sabam Salachensem Episcopum, Abulhasani Presbyteri Salachenfis filium, quem ipse Episcopum imposito Basilii nomine ordinaverat, absque ullo examine excommunicavit, nec unquam absolvere voluit, etsi Episcopus ille maximam ei demissionem exhibuisset, cæterique Turabdinenses Episcopi & principes viri, ac præsertim Joannes Severinita Cartaminæ, & Cyrillus Hæ Præsules, pro ipso sequestres accessissent. Ea itaque Patriarchæ obstinatione indignati quum ex cænobio Zapharanensi in regionem suam Turabdinensem descenderent, eundem Sabam Salachensem uno ore dignum conclamarunt, qui ipsis Patriarcha præesset.

Et

Michaelis Secundi Patriarchæ obitus. Constantini Patriarchæ cœdes.

Philoxenus Patriarcha Syriæ.

Et ii quidem cœnobium S. Jacobi eremitæ in Salacha situm petierunt. Saba verò Soltanum Adelum in Hefnam, hoc est, castrum Cephā adiiit, à quo diploma Patriarchatus quum obtinuisset, ad præfatum cœnobium regressus, ab iisdem Episcopis ordinatus fuit Turabдини Patriarcha die 6. Augusti in festo Tabernaculorum anno Græcorum 1675. assumpto *Ignatii* nomine. Atque hic fuit primus Turabdinensium Patriarcha, Sedemque habuit in cœnobio S. Jacobi Salachæ, ubi & successores ejus usque ad annum Græcorum 1805. morabantur, ut ex sequentibus liquet.

Anno 1676. die 4. Junii obiit Ismaël Patriarcha Mardæ, postquam Abrahamum monachum Orientis Maphrianum imposito Athanasii nomine ordinasset. Sedit annos 33. Cadaver in cœnobio Ananiæ ad australem sepulcri patris ejus Bar-Vahib partem conditum fuit.

57. SCIAHAB شياهاب fororis Is-

Ignatius VII. dictus III. qui & Sciaab Patriarcha Mardæ.

maëlis filius, post avunculi obitum ab Episcopis Maaræ, & Maipheractæ Jacobitis, Armeniorum quoque Præsule suffragante, tertius Mardæ Patriarcha assumpto *Ignatii* nomine ordinatus, quum annos 16. sedisset, obiit mensē Januario anno Græcorum 1692. Cadaver in cœnobio Ananiæ in tumulo avunculi sui conditum.

Ignatius VIII. dictus IV. qui & Abraham, Cyrillus Bar-Garib, Mardæ Patriarcha.

58. ABRAHAM, qui & *Cyrillus*

ابراهيم *Bar-Garib* ex Episcopo Amidæ in cœnobio Ananiæ post Sciahabi mortem quartus Mardæ Patriarcha assumpto *Ignatii* nomine ordinatus, Josephum fratrem suum cognomento Dionysium Amidensē Ecclesiæ præfuit. Anno 1715. Behenamum Hedlensē بهنام Carta-

Basilus qui & Behenam Hedlens, Maphrianus.

minensis cœnobii monachum, imposito *Basilii* nomine Maphrianum Orientis ordinat, postquam ea dignitas per annos 15. vacasset.

Anno 1698. quum Gabriel, qui

& Basilus, Sifidis Patriarcha, in cœnobio Gavicathæ obiisset, ejus in locum ab Occidentalibus Episcopis substitutus fuit Philoxenus Damasci Episcopus, cui Simeon Zabdæ filius

Gabriel Patriarcha Syriæ.

Philoxenus ex Damasci Episcopo Patriarcha Syriæ.

مانعميتا Manemita, manum imposuit. Vir erat, ut Scriptor affirmat, sacris profanisque doctrinis satis instructus. Sub eo claruit Raban Efaïas Presbyter Severinita, filius Raban Denhæ ex familia Gaghimorum, eruditione ac probitate apud Jacobitas celeberris.

Efaïas Presbyter Severinita.

Anno 1700. obiit Ignatius Salachensis primus Turabdinensium illegitimus Patriarcha. Cadaver in cœnobio S. Jacobi in Salacha sepultum. Anno sequenti alter Turabдини Patriarcha ordinatus fuit Josue

Obitus Ignatii Salachensis Patriarchæ Turabdin.

Ignatius qui & Josue, secundus Patriarcha Turabdin.

موتا Mutæ Medensis filius, qui *Ignatii* nomen assumpsit.

Anno 1723. in cœnobio Zapharanensi obiit Bar-Garib Patriarcha Mardæ, quum annos 31. sedisset.

Obitus Ignatii Bar-Garib.

59. BEHENAM, qui & Basilus Hedlensis ex regione Bartellæ, in cœnobio Zapharanensi ex Maphrianus in Patriarcham assumpto *Ignatii* nomine ordinatus est anno Græcorum 1723. Dioscorus qui & Behenam Sciatti, Arabum Episcopus, manum ei imposuit. Anno 1726. eundem Dioscorum Ignatius Patriarcha Maphrianum Orientis creavit, qui duobus post annis obiit. Anno 1733. idem Ignatius Barsumam Maadanensem in locum Dioscori Maphrianum substituit, imposito ipsi *Basilii* nomine.

Ignatius IX. dictus V. qui & Behenam Basilus Hedlensis, Patriarcha Mardæ & Syriæ. Dioscorus qui & Behenam, Maphrianus.

Basilus qui & Bartuma, Maphrianus.

Anno 1728. Josue Turabdinensium Patriarcha Gubernatoris Hefnæ Cephæ operâ depositus, in cœnobium Nataphæ regionis Mardensis detrusus fuit. Masudus Salachensis, assumpto *Ignatii* nomine, ab eodem in suum locum ordinatus, tribus post annis veneno sublatus est. Anno 1731. Turabdinenses Ignatium Josue ex cœnobio Nataphæ Salacham ad Sedem suam reducendum curarunt. Verum ille Barsumæ Maphria-

Ignatii Josue, secundi Patriarchæ Turabdin. depositio.

Ignatius, qui & Masud Salachensis, tertius Patriarcha Turabdin.

Duo Turabdi-
nensium Patri-
archæ Saba, &
Joannes.

pacem cum Mardenfibus fecit, & Chalephum Patriarcham unicum Azizo Maphriano sororis ejus filio, & Joanne Bar-Sila ejusdem Chalephi Syncello ad consecrandum secum Chrisma invitavit, Vicissim Chalephus Turabdinenses in consecratione Chrisinatis adhibere voluit. Post Azizi obitum scissi sunt in duas factiones Turabdinenses: Alii Sabam Arabum Episcopum sibi in Patriarcham constituerunt, alii Joannem Inwardensem. Uterque oblati domino Hefnæ-Cephæ donis Patriarchatum gessit; Saba quidem senex in cœnobio Salachæ, Joannes verò juvenis in cœnobio quodam apud pagum Modiad. Chalephus Mardensium Patriarcha hac ratione eos conciliavit, ut juvenis seni ministraret, donec è vita excederet.

Anno 1795. obiit Chalephus Patriarcha, & in cœnobio Zapharanensi conditus fuit.

Ignatius XI. di-
ctus VII. qui &
Joannes Bar-
Sila, Patriar-
cha.

61. JOANNES *Bar-Sila* post Chalephi obitum quum Patriarchalem dignitatem Azizus Maphrianus sororis ejusdem filius ex una parte ambiret, & ex altera nonnulli Episcopi pecuniam etiam ad eam consequendam Ibrahimio Mardæ domino obtulissent, Joannis Badri Presbyteri & Ise Jacobitarum ejusdem urbis principis operâ, obtento à præfato Ibrahimio Decreto, ex Episcopo Amidæ in Patriarcham renunciatus est anno Græcor. 1795. assumpto *Ignatii* nomine. Anno 1797. pace cum Azizo Maphriano factâ, Chrisma simul consecrarunt in Turabdino. Inde Nisibin pergens, Ecclesiam in ea urbe Deiparâ nuncupatam extruxit. Alias etiam viginti Ecclesias diversis in locis edificavit: & quam Ægyptii Jacobitæ Hierosolymis habebant, soluto pretio pro Syris suis emit. In cœnobium Scetenfè ubi Syri monachi degebant, multa beneficia contulit. Tria Suræ monasteria instauravit, ac præsertim illud Abæi, in quod aquam duxit. Zapharanense verò cœnobium, ubi

hodie Patriarcharum Sedes est, novis exstructis cellis, ductis aquis, comparatisque amœnis hortis mirificè exornavit. Demùm quum annos sexdecim sedisset, & quinquagesimum primum ætatis ageret, die 24. Septembris, vespere feriæ tertiæ in festo sancti Domitii, anno Græcorum 1804. in eodem Zapharani cœnobio decessit. Veneno sublatum ferunt à quodam Josue Surenfi: idque Kalendis Octobris, ut in vita Noë Patriarchæ successoris narratur.

62. NOE ex monte Libano oriundus, assumpto *Ignatii* nomine, ineunte Novembri anni Græcorum 1805. ex Maphriano in Patriarcham ordinatus est: cujus gesta in tertia Chronici parte fusiùs describuntur. Eodem anno Masudus postremus Turabdinensium Patriarcha abdicata dignitate in cœnobium quoddam se inclusit, his ad suos sectarios reli-

Ignatius XII. dictus VIII. qui & Noë Libaniota, Patriarcha.

Ignatius, qui & Masudus, Patriarcha Turabdinensium.

etis mandatis. *Ab hac die in posterum quisquis fide-
jussorem se præbuerit, aut Patriar-
cham novum Salachæ post me fecerit,
anathema sit tam ordinator, quàm
ordinatus: à Sanctis Apostolis & à
mea humilitate ne absolvoitor. Quo-
niam unus est Syrorum Patriarcha: is
nimirum qui Mardæ commoratur:
sicut ait Dominus noster in Evangelio,
ut fiat unum ovile, & unus Pastor.*
Atque ita schisma illud sublatum est,
quod ab anno Græcorum 1675. per
Sabæ Basilii ordinationem inductum
fuerat.

Huc-

tyrium consummasse. Quum igitur à primis Ecclesiæ sæculis Christiani Orientis, Chaldæi nimirum & Persæ, qui sub Regum Persarum dominio erant, Episcopos habuerint horumque eum Primatem & Caput, qui in

Regiis urbibus Seleucia & Ctesiphonte, Antiocheno tamen Episcopo subiectus, residebat; hinc tam Jacobitæ quàm Nestoriani Seriem eorum Primatum, qui postea Patriarchæ & Maphriani titulum sibi vendica-

1. Adæus & Mares. Adæus quidem Edessæ sepultus: Mares verò in Dair-Kuni. 2. Abres, qui Græcè Abrosius dicitur. Incertus sepulcri ejus locus. Erat autem ex impositione manus Antiochiæ: nimirum, ab Antiocheno Episcopo consecratus fuit. 3. Abraham impositionem manus Antiochiæ accepit. Descendit de genere Jacobi filii Joseph. Sepulcrum ejus in urbe Ctesiphonte. 4. Jacob impositionem manus Antiochiæ accepit. Hic etiam de genere

est Josephi viri Mariæ, & sepulcrum ejus Ctesiphonte. 5. Achadabues impositionem manus Antiochiæ accepit. Sepulcrum ejus Ctesiphonte. 6. Sciacblupha impositionem manus Ctesiphonte accepit: ibique sepultus est. 7. Papas Ctesiphonte sepultus. 8. Simeon Barsabœ in urbe Sus martyrium passus. 9. Jesudost Ctesiphonte sepultus. 10. Barbaseminus in Elamitide martyrium passus & sepultus. 11. Tomarsa sepultus Ctesiphonte. 12. Cajuma sepultus Ctesiphonte. Hic Patriarchatum sponte abdicavit, & alius ejus loco ordinatus est, cui tamen præcessit, donec in vivis fuit. 13. Isaac sepultus Ctesiphonte. 14. Achab sepultus Ctesiphonte. 15. Jaballaba ex schola sancti Abde, sepultus Ctesiphonte. 16. Maana in Perside habitavit, ibique sepultus est. 17. Dadjesu in Hirta sepultus. Ejus diebus contentio Nestorium inter & Cyrillum exorta est. 18. Babueus martyrium passus & sepultus in Hirta. 19. Aca-cius ex genere Babuei Catholici, sepultus. . . 20. Babueus uxorem duxit, & Ctesiphonte sepultus fuit. 21. Sila uxorem duxit, & sepultus fuit in suo canobio ad latus Avana. 22. Paulus sepultus Ctesiphonte. 23. Mar-Aba sepultus in Hirta. 24. Jesujab Argunita sepultus in Hirta. 25. Sabarjesu sepultus. . . 26. Gregorius sepultus. . . 27. Jesujab Gadlensis sepultus. . . 28. Mar-Emâ sepultus. . . 29. Jesujab Adiabenus sepultus. . . 30. Georgius sepultus. . . 31. Joannes sepultus. . . 32. Ananjesu sepultus. . . 33. Salib-Zacha sepultus. . . 34. Pbetion sepultus. . . 35. Jacob alter sepultus. . . 36. Ananjesu sepultus. . . 37. Timotheus sepultus in suo canobio. 38. Josue Bar-Nun sepultus in canobio Timothei. 39. Georgius sepultus. . . 40. Ananjesu sepultus. . . 41. Abraham sepultus. . . 42. Theodosius sepultus. . . 43. Sergius sepultus. . . 44. Enos sepultus. . . 45. Joannes Bar-Narsis sepultus in Edibus Romanorum. 46. Joannes sepultus. . . 47. Abraham sepultus. . . 48. Emmanuel sepultus in Edibus Romanorum. 49. Israel sepultus. . . 50. Ebedjesu sepultus. . . 51. Mares sepultus. . . 52. Joannes sepultus. . . 53. Joannes alter sepultus. . . 54. Elias sepultus. . . 55. Sabarjesu sepultus. . . 56. Ebedjesu sepultus. . . 57. Machicha sepultus in Edibus Romanorum. 58. Elias sepultus. . . 59. Barsuma sepultus. . . 60. Ebedjesu sepultus. . . 61. Jesujab sepultus in Ecclesia Mar Sabarjesu. 62. Elias sepultus in Mar Sabarjesu. (Atque hic videtur Salomon Bostrensis Catalogo suo finem fecisse; nam Ebedjesu Sobensis, qui sub hoc Elia vivebat, in Catalogo scriptorum Syrorum opera ejusdem Salomonis tamquam sibi æqualis recenset.) 63. Jaballaba sepultus in Ecclesia Mar Sabarjesu. 64. Sabarjesu sepultus. . . 65. Sabarjesu

S. Adæus Apo-
stolus Edessæ.

2. ADÆUS Edessæ Apostolus, quem Eusebius cum epistola Christi Domini ad Abgarum ejus urbis Toparcham missum fuisse testatur, secundus Orientis Episcopus à Bar-

hebræo non alia ratione appellatur, quàm quod in Mesopotamia & Assyria fidem prædicaverit. Hic enim postquam Abgarum Uchamam à morbo quo tenebatur, curasset, eun-

Ecclesiæ electi sunt. 31. Mar Georgius, qui præparavit se ut Dominum suum videret, & consolationem acciperet. 32. Mar Joannes Martir filius, qui filius Ecclesiæ præfuit, & veluti lumen super candelabrum positus, in pace demum extinctus est. 33. Ananjesu doctrina plenus, qui à Joanne persecutionem sustinuit, & claruit in quatuor partibus mundi, martyrii lauream consequutus. 34. Saliba-Zacha senex venerabilis. 35. Mar Phetion vir prudens. 36. Mar-Aba perfectus Pontifex, qui clarissimas edidit interpretationes. (Hunc omittit Salomon in Catalogo.) 37. Mar Jacob senex benedictus. (Deest alter Jacob.) 38. Ananjesu mansuetus. 39. Timotheus humilis, qui longo vixit tempore. 40. Josue Bar-Nun Doctor, vir justus & zelator, quem Christus doctrina inhenem fecit, & spirituali ordine. 41. Mar Georgius diligens. 42. Mar Sabarjesu peregrinus. (Hunc Salomon Ananjesu vocat.) 43. Mar Abraham athleta, qui fuit Ecclesiæ Gubernator. 44. Dulce Theodosii nomen. 45. Sergius Sobensis Episcopus, quem Rex Arabum honoravit & principem Ecclesiæ fecit. 46. Mar Enos ex Beth-Garme. 47. Mar Joannes filius Narsētis, qui filium Zebedæi & Bartholomæum discipulum imitatus est. 48. Joannes operibus clarus. 49. Joannes Bar-abgare. 50. Abraham, qui edidit Admonitiones. 51. Et Emmanuel dilucidationes. 52. Israël Charchenfis. 53. Mar Ebedjesu Garmachita. 54. Mar Mares Assyrius ex claro & illustri genere. 55. Mar Joannes secundus: (imò quintus. Sed secundus appellatur, quia duo Græco vocabulo Joannes dicuntur, cæteri Syriacè Johanan.) 56. Mar Joannes beatus. 57. Mar Jesujab zelator, cujus memoria in Ecclesia colitur. 58. Mar Elias primus, qui ex Tirbanensi Sede ad Thronum Apostolicum Divino nutu electus est. 59. Joannes ex urbe Pacis (Bagdado) Scriba doctus, exceptione major. 60. Sabarjesu simplex, qui desursum ad regimen Ecclesiæ electus fuit. 61. Ebedjesu Assyrius ex illustri genere, qui Sobæ Ecclesiam rexit, & ad Apostolicam ascendit. 62. Machicha zelator, vir justus & beatus, qui ex Assyriæ Episcopo, ad dignitatem Catholici secundum Canones promotus est. 63. Elias clarissimus, qui inter Doctores in Assyria doctrinæ fonte educatus, & numero justorum adscriptus est. 64. Barluma operibus insignis, qui ex nobilissima Soba ortus, in Themanon profecit, & in nostra splendidissima regione. 65. Ebedjesu vas electionis, quem ex Assyriæ præclaro oppido ad sublimem Thronum Spiritus Domini coexit. 66. Jesujab Zebedææ Insulæ Episcopus, quem Dominus veluti Matthæum elegit, & tamquam Adæum & Marim ejusque socium Achæum ad nos misit. 67. Mar Elias tertius, qui Sedem Arzuni primum rexit, deinde ad Sobensem electus, demum divino nutu Catholicus factus est. 68.

Jaballaha simplex, & in Ecclesia sapiens, qui oves Altissimi juxta acceptum desuper mandatum pavit. 69. Eum excepit Sabarjesu, qui à Domino Jesu electus est, ut oves Jesu pasceret, instar Adæi Apostoli Jesu. 70. Mar Sabarjesu ex Bagdado, qui in bona senectute decessit, & sanctitate proviatice munitus, de diabolo triumphavit. 71. Ei successit Mar Machicha senex laboris patiens & continens, cujus tempore oppidum ubi benedicta Sedes est, direptum fuit. 72. Mar Denha, qui per Spiritum Sanctum ex Arbela gloriosa Sede electus est, & ad Catholici dignitatem in Sede Mar Maris Apostoli cum decore & celebritate assumptus. 73. Mar Jaballaha electus, qui ex genere quidem Turcorum fuit, sed populo Christiano, prout Spiritum Sanctum decet, pacem & quietem attulit. 74. Mar Timotheus claræ memoriæ, qui stigmata Christi portavit. Donet ei Spiritus requiem cum justis, & nobis pacem unā cum ipso concedat. Horum precibus custodi Domine Patriarcham, qui nobis præest &c.

III. Catalogus Patriarcharum Orientis ex Elia Episcopo Damasci.

1 ادای ۲ وبعث ماری ۳ ابریس ۴
ابراهم ۵ یعقوب ۶ احدابی ۷ ثمرصا
۸ شعلوفا و قیوما ۹ فافا ۱۱ شعون
۱۲ شهدوسن ۱۳ باربعشین ۱۴ اسحق
۱۵ اخی ۱۶ یبالعا ۱۷ دادیشوع ۱۸ بابوی
۱۹ اتاق ۲۰ بابوی ۲۱ شیلا ۲۲ نرس
۲۳ الیشع ۲۴ فولوس ۲۵ مارابا ۲۶ یوسف
۲۷ حزقیال ۲۸ ایشوعی ۲۹ مارامه ۳۰
ایشوعی ۳۱ غریغور ۳۲ جاورجیس ۳۳
یوحنا ۳۴ حنانیشوع ۳۵ یوحنا حزیا
۳۶ صلیبا زکا ۳۷ قنیو ۳۸ سورین ۳۹
یعقوب ۴۰ حنانیشوع ۴۱ طهائوس ۴۲
ایشوع برنون ۴۳ جاورجیس ۴۴ سبریشوع
۴۵ ابراهام ۴۶ تبادامیس ۴۷ سرکیس
۴۸ انوش ۴۹ یوحنا ۵۰ یوانیس ۵۱ یوحنا
۵۲ ابراهیم ۵۳ عمانول ۵۴ اسرائیل ۵۵
عبدیشوع ۵۶ ماری ۵۷ یوانس ۵۸ یوحنا
۵۹ ایشوعی ۶۰ الیا ۶۱ یوحنا ۶۲
سبریشوع ۶۳ عبدیشوع ۶۴ مکیخا ۶۵ الیا
۶۶ یوحنا ۶۷ عبدیشوع ۶۸ ایشوعی
۶۹ مار الیا و یقال ابو حلیم ۷۰ یابالاه
۷۱ مار سبریشوع ابن ایا یابالاه المقدم
ذکا

eundem sacro baptismo lustravit,
exstructa sumptibus ipsius Abgari

Edeſſæ Eccleſia. ܐܕܝܫܐ ܕܥܕܝܫܐ ܕܥܕܝܫܐ

٥٠ اوف خم او و ٥١ ل ا ف م ن

لَمْ يَمْلِكُوا أَنْ يَنْصَرُوا

ಹೆಚ್ಚು ಮತ್ತು ಮೃದು. ಒಂಫು.

مَدِينَةُ رُومٍ لِلْأَوَّلَى ۝ عَقَبَهُ وَمَدِينُهُ

حَبِيبٌ مَدْحُطٌ مَدُونٌ مُدَاخِلٌ مُدْبِرٌ مُدْجِرٌ

حَدَّثَنَا حَبِيبُ بْنُ سُلَيْمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ مَعْقِلٍ .

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّهْدِي اللَّهُ فَمَا لَهُ مَدِينَةٍ

حَدَّثَنَا أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: حَذِّبُوا نَفْسَكُمْ لِقَاءِ رَبِّكُمْ يَوْمَ تَأْتِيكُمْ السَّاعَةُ بَغْثَةً فَتَأْتِيكُمْ فَتَمُوتُ بِهَا فَمَنْ يَمُوتُ بِهَا فَقَدْ هَمَّ بِهَا فَمَنْ هَمَّ بِهَا فَقَدْ ضَلَّ سَبِيلَهُ فَمَنْ ضَلَّ سَبِيلَهُ فَقَدْ ضَلَّ مَسِيرَهُ فَمَنْ ضَلَّ مَسِيرَهُ فَقَدْ ضَلَّ دَارَهُ فَمَنْ ضَلَّ دَارَهُ فَقَدْ ضَلَّ نَفْسَهُ فَمَنْ ضَلَّ نَفْسَهُ فَقَدْ ضَلَّ كُلَّ شَيْءٍ عِوَاذَ اللَّهِ

[illegible]

Inde cum duobus discipulis suis Abgaro & Mari in Orientem profectus (ut inquit Bar-hebræus,) Evangelicam ibi fidem prædicarunt. Mox Edeßam reversi, inoenerunt fidelem Regem Abgarum jam mortuum fuisse, ejusque filium ethnicum & Christianorum inimicum summâ rerum potitum. Ab eo Adæus Apostolus occisus fuit die 30. Julii, & in Ecclesia, quam ipse Edeßæ edificaverat, sepultus: postquam duodecim annis & aliquot mensibus Ecclesias Mesopotamiæ & Orientis rexisset, ut ex Mari Salomonis filio scribit Amrus Matthæi

in Hitoria Arabica Patriarcharum
Chaldeorum & Nestorianorum, cu-
jus frequens mentio infra occurret.
Idque tam Dionysiano Chronico
consonat, cujus verba retuli tom. 1.
pag. 420. ubi de Abgari ætate & re-
gno: quàm Actis Archivi Edesseni
apud Eusebium lib. 1. Histor. Ecclesi.
cap. 13. citatis, in quibus *Thaddæus*,
seu *Adæus Apostolus*, unus de septua-
ginta à S. Thoma ad Abgarum missus
fuisse dicitur post ascensum Jesu Chri-
sti anno Græcorum quadragesimo ac
trecentesimo, nimirum anno Æræ
vulgaris Christianæ vigesimo nono,
quo Antiqui Christum passum fuisse,
resurrexisse, & in cælos ascendisse
crediderunt, ut observavi cit. to. 1.
pag. 318. respondetque vero anno
à nativitate Christi trigesimo tertio.
Abgarus autem juxta Chronicon
Dionysianum obiit anno Abra-
hæ 2061. qui idem est ab Ascensione
Christi duodecimus, ut Annus re-
ctè affirmavit: nam juxta Dionysium,
nativitas Christi incidit in annum
Abrahæ 2016. ejusque ascensio in
annum 2049. cui si annos duodecim
addas, quibus Adæus eam Eccle-
siam rexisse dicitur, habebis marty-
rium ejus ad annum Abrahæ 2061.
quo & Abgarus fidelis Rex obierat.
Quod autem de infideli Abgari
Christiani Regis filio tam Bar-he-
bræus

ذکرہ ۷۲ مار ہزار شروع یوم صیغ ۷۳ مار
مکیہ ۷۴ مار دجا ۷۵ یابالاہا
الہ ترکی ۷۶ طہ مائوس .

1. *Adæus*. 2. *Mares*. 3. *Abres*. 4. *Abraham*.
5. *Jacob*. 6. *Achabadueus*. 7. *Tomasfj*. 8. *Sciach-
lupha*. 9. *Cajuma*. 10. *Papa*. 11. *Simcon*. 12.
Sciadaefj. 13. *Barbaseminus*. 14. *Isaac*. 15.
Acha. 16. *Jaballaba*. 17. *Dadjefu*. 18. *Babueus*.
19. *Acacius*. 20. *Babæus*. 21. *Sila*. 22. *Nar-
fes*. 23. *Elisæus*, qui in Catalogo Salomonis
ad calcem rejicitur. 24. *Paulus*. 25. *Mar-Ab-*
26. *Joseph*, ad calcem Catalogi Salomonis.
27. *Ezechiel*. 28. *Jefujab*. 29. *Mar-Ene*. 30.
Jefujab. 31. *Gregorius*. 32. *Georgius*. 33. *Jo-*
34. *annes*. 34. *Ananyefu*. 35. *Joannes Arba*. 36.
Salibazacca. 37. *Phecion*. 38. *Surinus*, ad cal-
cem Catalogi Salomonis. 39. *Jacob*. 40. *Anan-*
41. *jefu*. 41. *Timotheus*. 42. *Jofue Bar-Nun*. 43.
Georgius. 44. *Sabaryefu*. 45. *Abraham*. 46.
Theodosius. 47. *Sergius*. 48. *Enos*. 49. *Jo-*
50. *annes*. 50. *Joannes*. 51. *Joannes*. 52. *Abraham*.

53. Emmanuel. 54. Israel. 55. Ebedjesu. 56. Marcs. 57. Joannes. 58. Joannes. 59. Jesujab secundus. 60. Elias. 61. Joannes. 62. Sabarjesu. 63. Ebedjesu. 64. Machicha. 65. Elias secundus. 66. Barsuma. 67. Ebedjesu. 68. Jesujab. 69. Mar Elias cognomento Abu-Halim. 70. Jaballaba. 71. Mar Sabarjesu Jaballabae praefati ex fratre nepes. 72. Mar Sabarjesu Bar-Messia. 73. Mar Machicha. 74. Mar Dena. 75. Jaballaba Turcu. 76. Timotheus.

1 30 *Julii*, Amrus Matthæi filius historicus Nestorianus, qui Chronicon Maris ejusdem sectæ scriptoris in compendium reduxit, Adæum obiisse refert non die 30. Julii, sed 14. Maii. Et quidem in pervetusto Calendario Syriaco, quod ad calcem Codicis 32. in fine huius Tomi subiicitur, die Maii 14. Adæus decessisse dicitur. In aliis vero Syriacis Vaticanæ nostræ Bibliothecæ Calendariis, addiem Maii 13. Festum Adæi Apostoli & Abgari Regis assignatur. Julii autem die 30. nullibi, quod hætenus in Calendariis Syrorum observavi, memoria Adæi occurrit.

bræus quàm Amrus narrant, à Cedreno quidem discrepat, qui tom. 1. pag. 177. nepotem, non filium Abgari à fide defecisse affirmat; Galano tamen consentaneum est, qui Par. 1. Conciliat. Ecclesiæ Armenæ cum Romana pag. 7. eadem de filio Abgari, deque nepote ejus ex sorore refert. Demùm de Abgari ad Christum & Christi ad Abgarum epistola, placet hic Amri verba describere, quæ ipse ex Joanne Eutychii Alexandrini Annalium Continuatore in laudata Historia recitat. قال يحيى ابن

معبد ابن يحيى الملكى التطيب فى تاريخه الذى تمم به تاريخ ابن بطريق فطرك الاسكندرية. ان فى سنة الى وثلاثمائة وثلاثة واربعين لتاريخ الاسكندر اليوناني وفى سنة اثنين وعشرين واربعماية للهجرة اخذ مع سليمان ابن الكوفي من بعض الاساقفة بالترغيب وخامر على الخليفة الظاهر لاعزاز دين الله وسلم مدينة الروما الى الروم وصار الى حضرة رومانس الملك بالقسطنطينية واستصحب معه الكتاب الوارد من ايجر ملك الروما الى سيدنا المسيح وجواب السيد اليه وكان كل واحد منهما فى ورقة من طومار مكتوب بالسرياني. وخرج الملك والاكسيس المطرك وجميع اهل الملكة لاستقبال الكتائب وتسلمهما الملك بخشوع وخضوع تعظيما لكتاب السيد المسيح وضافهما الى الآثار المقدسة التى فى بلاط الملك واعتدى رومانوس الملك بترجمتهما من السرياني الى اليوناني على هيئتهما ونضمهما وترجمهما لنا الى العربى الناقل الذى تولى نقلهما الى اليوناني على هيئتهما ونضمهما. وهذا ما ذكره صاحب التاريخ المذكور بلفظه وعبارته.

Joannes filius Saidi filii Jabiæ Melchita medicus in Appendice ad Annales Eutychii Patricii filii, Patriarchæ Alexandrini, hæc habet. Anno Alexandri Græcorum Regis 1343. qui est Hegiræ 422. Solimanus Cuphensis filius, quorundam Episcoporum suâsu à Chalipha Dabero Lezaz--Din--Alla defecit, atque Edeßam Romæis prodidit. Inde Constantinopolim ad Romanum Imperatorem profectus, ejus gratiam quæsit, afferens Epistolam ab

Tom. II.

Abgaro Edeßæ Rege ad Christum Dominum missam, & Domini ad eundem responsam. Scripta autem erant Syriacè in folio pergameno: atque ad ea suscipienda prodire Imperator & Alexius Patriarcha (sic Theophylacti nomen corrumpit amanuensis) & omnis Curia Imperatoris: illaque Imperator cum reverentia & humilitate excepit, Epistolam Christi Domini reveritus: & ambo inter sacra lipsana Imperialis Palatii reposuit. Mox idem Romanus Imperator Epistolarum prædictarum à Syriaco in Græcum exactam accuratamque versionem fieri curavit: nobisque eadem Arabicè vertit idem Interpres, qui Græcæ versioni præfuerat; & quidem exactè & accuratè. Hucusque eorum Annalium Scriptor. Eadem de sacra Christi Imagine & Epistola, diversis licet circumstantiis, narrat Cedrenus tom. 1. pag. 178. Enimverò (inquit) quum in urbem, quæ Imperii caput est, omnia undique sacerrima atque pulcherrima confluerent: ac Dei quoque (in urbe Edeßa) recondideretur Imago: Romanus Lacapenus Imperator Romanorum operam dedit, ut ea potiretur eaque Constantinopolim daret. Sæpe ejus rei causa frustra legatos miserat. Tandem cupiditate ejus obtinendi quum Edeßensis omnia ipsorum postulata concessisset, obtinuit. Miserat CC. Saracenos, XII. millia argenti signati: aureoque sigillo confirmavit, nunquam legiones Romanas hostiliter quatuor illas urbes concessuras aut prædam acturas. Ita voti compos factus, Amerâ concedente, Episcopi Samosatensis, Edeßensis, alique pii sanctam illam Effigiem ac EPISTOLAM à Christo scriptam Edeßâ auferentes iter ingressi sunt &c. Pergit referre, quomodo à Caesaribus, à proceribus, & à Theophylacto Patriarcha excepta fuerit, & Blachernis in Ecclesia Deiparæ reposita. Et tom. 2. pag. 739. in publica supplicatione Constantinopoli indicta Joannem testatur sacrum mandylium sive linteum gestasse, magnum Domesticum Epistolam Christi ad Auga-

Ddd rum,

rum, protovestiarium Georgium sa-
erat cunarum fascias.

Aghæus S. A-
dæi discipulus.

3. AGHÆUS Adæi Apostoli di-
scipulus, post magistri martyrium
in Orientem fugiens, Persidi, Af-
syriæ, Mediæ, Babylonæ, finiti-
misque regionibus usque ad partes
Indorum Evangelium annuntiavit:
mox Edessam regressus, ab eodem
Maano Abgari filio, qui Adæum oc-
ciderat, interemptus fuit. Idque
quinquagesimo circiter Christi an-
no, ut ex Dionysiano Chronico col-
ligitur: nam Maanus Abgari filius
regitare cepit anno Christi 45. pe-
ruitque anno 52. ut dixi to. 1. p. 421.
Porro Aghæi in serie Episcoporum
Orientis apud Amrum & Salomo-
nem Bostrensem nulla fit mentio,
sed post Adæum Mares, deinde A-
bres, & Abraham, & Jacob, cæte-
rique consequenter collocantur. Me-
minit tamen ejus quisquis est auctor
laudati Carminis Syriaci de Catalo-
go Patriarcharum Chaldaeorum, ubi
num 66. *Aghæus & socius Maris* ap-
pellatur. Quin & Amrus ipse, qui
Marim Aghæo omisso primum in se-
rie Episcoporum Seleuciæ ponit, ubi
de ejusdem Maris prædicatione ser-
monem instituit, disertam *Adæi*
ipsius socii mentionem facit, ut infra
patebit: quod de Adæo magno in-
telligi nequit, quum ille Maris præ-
ceptor, non socius fuerit. Junio-
rem itaque Adæum ex ejus mente existi-
tisse necesse est, quem Bar-hebræus
Aghæum, & alii *Achæum*, ut mox
dixi, appellant.

Mares Aghæi
socius, primus
Seleuciæ Epi-
scopus.

4. MARES alter Adæi discipu-
lus, Aghæo socio, Maani Edessæ
Regis jussu, ut mox dixi, sublato,
ex ea urbe in Orientem se contulit,
ubi tercentum sexaginta Ecclesias
ædificasse dicitur. Et primum qui-
dem in Beth-Garme prædicavit: in-
de à magnatibus ejus loci exagitatus,

Seleuciam quæ Persarum regia erat,
perrexit, in qua quum annos quin-
decim commoratus esset, pluribus
editis miraculis templisque excitatis,
trigesimo tertio prædicationis suæ
anno migravit ad Dominum in pago

quem *خادرايا* Badraiam: appel-

lant, ibique sepultus est. De præ-
dicatione Maris, & erectione Epi-
scopatus Seleuciensis per ipsum fa-
cta, deque anno obitus ejusdem,

هناك مارى ثلاث. ومار مارى
الوادان ثم المداين بجهده عظيم وتعب شديد
لانها كانت كورى مملكة الفرس وكانها اكفرهم
كانوا يحوسوا. ثم دورقنى وكشكر واسام على كشكر
استقفا وهو اول امحق اسيم في تلك البلاد ولذلك
صار هو الاول وناظر كورى الفطركية ثم انه باقر
الى تلسار جميع نواحي ارض بسابسل والعراق
والامواد واليمن والجزاير وبلاد العرب سكان الخيم
ونجران وجزارى بحر اليمن وبحر الهند. ولا زال
يتردد في كل هذه البلاد المذكورة وفي البلاد التى
تتصل فيها مارادى رفيقه ويهلند ويعسد ويعلم
ويقيم البيع ويغنى الامراض ويعمل الايسان
والعجايب حتى انطاع له العباد واظهر الدين
المسيحى في كل هذه البلاد وعساد الى المداين
واقام بها واسى كورى الفطركية فيها وثبته وامر
ان لا يكون احبام مسيحي الجاثليق فطرك المرقى
ان بها. واقام في التلمذ بعد مارادى رفيقه
ثلاثة وثلاثين سنة واستدام يوم الجمعة الثمانين
من سابع القبط تاسع عشر تموز سنة ثمانمائة
ثلاثة وتسعين يونانية وذكى عن يمين المدبمع
بالمسيحية الكبرى بمسورقنى.

Mar Mares (inquit) *Radani primo*,
deinde Modaine, (hoc est Seleuciæ)
fidem prædicavit magno tum labore,
ingentique cura: namque ea urbs re-
gni Persarum regia erat, ejusque in-
cola potiori ex parte Magi. Mox
Dur-Kona, & *Casara*: & huic qui-
dem

NOTA.

x *Badraiam*. Salomon Bostrensis eum lo-
cum Syriacè vocat *دورا*: *Dair--Cuni*,

Amrus Arabicè *دورقنى* *Dur-Kona*: quod no-
men sæpè apud utrumque Auctorem occur-
rit. Locus enim erat apud Seleuciam & Cte-
siphontem, ubi Episcopi Seleucienses sepe-
liri solebant.

dem Episcopum instituit, qui primus iis in regionibus ordinatus est: atque idcirco primas omnium tenet, esque Sedis Patriarchalis custos. Demum se contulit ad annunciandum Evangelium cunctis partibus terræ Babylonis, & Arab, & Huzitarum, & Famanæ, & Gezairæ, & Arabiæ Scenitica, & Nagranæ, & Insulis maris Famanæ, & maris Indiarum: nec destitit universas hæc regiones lustrare, & loca etiam quibus Mar Adæus fidem annuntiaverat, invisere, ibique catechizare, baptizare, docere, Ecclesias exstruere, morbos curare, signaque & prodigia patrare; denec plurimos ad fidem convertit, christianamque religionem iis in partibus mirifice propagavit. Tūc verò Modainam reversus, domicilium suum in ea, Sedemque Patriarchalem fixit confirmavitque, præcipiens, ne Catholicus in Patriarcham Orientis alibi præter Modainam ordinaretur. Supervixit autem Adæo socio suo in munere prædicationis annos tres supra triginta: decessitque sexta feria secunda hebdomadæ Æstatis, die 19. Julii, an. Græcorum trecentesimo nonagesimo tertio, sepultusque est ad dexteram altaris in majori Durkonæ Ecclesia. Hæc Amrus sine delectu ex Mari Salomonis filio mutuatus est, Apostolica illa planèque obscura tempora ex rebus, quæ sua ætate in Oriente dispositæ erant, repræsentans: perinde ac si iis præsens adfuisset, aut præsentem vel proximum aliquem Scriptorem nactus esset. Ad ditque, Marem primum Seleucien sium Episcopum, unum fuisse ex duobus Abgari ad Christum legatis, qui postea à S. Thoma & Adæo Apostolis impositionem manus accepit, quum ii Evangelium in Mesopotamia annuntiarent. Quod autem de eodem Mare scribit Renaudot. to. 2. Lit. Orient. pag. 569. ejus scilicet nullam apud Jacobitas mentionem fieri,

id quàm falsum sit, ex Chronico Bar-hebræi liquidò apparet.

5. ABRES¹ à Mari magistro suo ex Oriente Antiochiam ad invisendos ejus loci fideles missus, post Maris obitum quum Orientales ab Antiocheno Episcopo per legatos Antiochitem postulassent, ipse Antiochiæ ordinatus est. Sedit annos sexdecim, & in Ecclesia Seleuciæ sepultus fuit. Ferunt, eum ex Josepho fabro, Jacobi & Josè patre, genus duxisse. Hucusque Bar-hebræus. Amrus verò non Antiochiæ, sed Hierosolymis à S. Simeone ejus urbis post Jacobum Adelphotheum Præsule initiatum Abrem Episcopum narrat, & visionem quandam excogitat, qua jejunanti & oranti populo divinitus designatus sit. Marim quoque mortis proximum discipulis suis præcepisse testatur, ut successorem sibi ex urbe Jerusalem quærent. Eum verò sedisse annos septemdecim.

6. ABRAHAM Jacobi Adelphothei, ut fertur, affinis, ab Antiocheno Episcopo ordinatus, excitatam à Rege Persarum adversus Christianos Orientales persecutionem, quum filium ejusdem Regis à dæmonio liberasset, sedavit. Sedit annos duodecim. Obiit, ut inquit Amrus, anno Græcorum 463.

6. JACOBUS ex Josepho, ut ferunt, genus ducens, Hierosolymis ordinatus & in Orientem missus, quum annos duodeviginti sedisset, obiit Seleuciæ ibique sepultus fuit. Sub eo, inquit Bar-hebræus, intuitu Porphyrus² Siculus, qui Evangelium impugnavit. Amrus Jacobum Abrahami filium appellat, eumque ad omnes simul Sacerdotii ordines evectum fuisse testatur; quod & de præcessore observaverat: ut nimirum hoc facto abusum gentis suæ excusaret, qui omnes simul ordines conferre nulla sacrorum Canonum

¹ Abres Maris discipulus, Seleuciæ Episc.

Abraham Seleuciæ Episc.

Jacobus Seleuciæ Episc.

2

NOTÆ.

¹ Abres. Persicum nomen est, inquit Amrus, & brachium adiutoremve significat.

ابريس وهو اسم فارسي وتفسيره العمد.

Tom. II.

² Porphyrus. Non Siculus, sed Tyrius fuit, vixitque centum post annis, de quo vide Emin. Baronium ad annum Christi 264.

D d d ij

dignitatem sanxerunt &c. Nam primo *Jabachues* ille videtur unus idemque esse cum nostro *Achadabue*, vel saltem ejus temporibus vixisse: deinde per *Papam Occidentis*, non virum aliquem hoc nomine appellatum, aut Romanum Pontificem designari crediderim, ut dixi cit. to. 1. p. 14. & 15. sed Antiochenum Patriarcham, quem Sobentis metri necessitate *Papam Occidentis* nuncupaverit. Ibi enim Occidentales Syros Orientalibus Chaldæis opponit.

Ut ad *Achadabuem* regrediar, quum is annos quindecim sedisset, obiit Seleuciæ, ibique sepultus est. Vacavit Sedes annos tres, ut inquit Amrus, qui Bar-hebræo quidem circa annos Episcopatus consentit: ejus tamen mortem quum ad annum Græcorum 531. consignet, sibi ipsi haud constat, nisi dicatur, post Jacobi mortem, quæ anno 501. juxta ipsum Amrum contigit, Seleuciæ Thronum annis quindecim ante *Achadabue* electionem vacuum fuisse.

Jam verò quæ de Abre, Abraham, Jacob, *Achadabue*, *Maraba* & *Aram* Chaldæorum Episcopis dicuntur in Codice Syriaco Vaticano 27. & *Amidenibus* 5. 9. 13. eos scilicet à Romano Pontifice ordinatos fuisse; sequioris ævi commenta sunt, à studiosis Joannis Sulachæ, quem Romanus Pontifex Patriarcham Chaldæorum instituerat, excogitata: nimirum ut Nestorianorum criminationibus responderent, qui hujusmodi ordinationem tamquam rebus sectæ suæ minimè consentaneam acriter impugnabant.

Sciachlupha
Episcopus Se-
leuciæ.

8. **SCIACHLUPHA** ex *Cascara* urbe primus fuit, quem Episcopi Orientales Episcopum instituerunt. Sedit

annos viginti. Obiit Seleuciæ: idque anno Græcorum, ut inquit Amrus, quingentesimo quinquagesimo quinto, Saporis Persarum Regis Artaxaris filii quarto. Idem Amrus Sciachlupham instituisse testatur, ut Psalmi alternatim in Ecclesia canerentur, idque juxta præscriptum viventis Ignatii Episcopi Antiochiæ

وَيَا أَيُّهَا أَمِيمُ اغْنَاطِيُسُ ثَلَاثِينَ مِائَةً وَارْبَعِينَ
الْأَنْجِيلِي فُطْرًا عَلَى أَنْطَاكِيَّةٍ وَمَا الَّذِي رَأَى
الْمَلَايِكَةَ يَشْعُرُونَ كَدِيْنًا أَعْنَى صَفْحَيْنِ
فَرَسَمَ ذَلِكَ فِي السَّبْعِينَ

Ejus diebus, inquit, *Ignatius S. Joannis Evangelistæ discipulus ordinatus est Patriarcha Antiochiæ: is autem fuit, qui Angelos vidit duobus Choris modulantes: utque idem fieret in Ecclesia, præcepit*. Qua in narratione duo peccat Amrus. Inprimis, quod Ignatium martyrem Sciachluphæ æqualem facit, quem constat centum quinquaginta & amplius annis Sciachluphæ priorem fuisse. Deinde Sciachluphæ tribuit, quod Bar-hebræus à S. Simeone Bar-Saboe octoginta circiter post annis institutum fuisse affirmat, ut infra sermo erit.

9. **PAPAS** ex Perfide oriundus, anno Græcorum 577. ordinatus est, Papas Episcopus Seleuciæ.

Dauidem Maifanæ Episcopo manum ei imponente. Anno Episcopatus sui quinquagesimo nono, qui erat Græcorum 636. interfuit Nicænæ Synodo, vel ut alii ferunt, Vicarium ac discipulum suum Simeonem & Bar-Saboe ad eam Synodum misit. Novem post annis factò ab Episcopis Orientalibus conventu, multorum criminum accusatus est: quumque purgare se nequiret, manu sacrum Evan-

NOTÆ.

1 *Simeonem*. Hebedjesu Sobentis cujus verba retuli tom. 1. pag. 8. scribit, Concilium Nicænum Simeone Episcopo habitum fuisse. Id quod mota sub Constantino Magno adversus Christianos à Sapore Persarum Rege persecutio, in qua Simeon ipse anno Episcopatus sui juxta Bar-hebræum decimo tertio, vel ut Amro placet, duodevigesimo, glo-

riosum martyrium adeptus est, confirmare videtur. Nam Constantinus Magnus annos duodecim post Concilii Nicæni tempora supervixit, obiitque anno Christi 337. Sed utrumque Auctorem conciliare possunt, quæ de Simeonis ordinatione vivente ipso Papa infra narrantur.

2 *Conventu*. Hæc fusiùs narrantur in Vita S. Millefii Episcopi in Actis Martyrum Orientalium Cod. Syr. 1. & 2. to. 1. Biblioth. Orient.

Kardagus mar-
tyr.

I
Tamuza Epi-
scopus.

affinis, in locum Cajumæ, ut mox dixi, substitutus, postquam Synodus centum quinquaginta Patrum Constantinopoli adversus Macedonium anno Græcorum 691. sub Theodosio magno habita fuisset, unacum Marutha Episcopo, qui ab eodem Theodosio ad Jezdegerdem Persarum Regem allegatus fuerat, Concilium quadraginta Episcoporum in urbe Seleucia anno Jezdegerdis undecimo in festo Nativitatis Domini celebravit, in quo Canones duo supra viginti, ut affirmat Amrus, vel viginti sex, ut Renaudotius tom. 2. Lit. Orient. pag. 272. in ms. Syriaco se legisse testatur, conditi sunt. Obiit, eodem Amro teste, anno Jezdegerdis decimo octavo, Græcorum 728. postquam undecim annis sedisset.

Achæus.

16. ACHÆUS sedit annos septem, quibus monasticam vitam cum Episcopatu conjunxit. Amrus discipulum Abdæ eum dicit, & Jezdegerdis legatione ad Bihorum Saporis filium in Perfide functum testatur: mox

subjungit. *ولا وصل هذا الاب الى فارس واصلى الامور التي ترجى لاجلها مال عن قبور الشهداء الذين قبلوا الشهادة في ايام مابور وبلى صلب قتل كل واحد منهم وكتب قصصهم وعاد الى يزدجرد فعرفه ما وقف عليه وتآني له وحظى عنه بجاه عظيم وبسط يده في تدبير رعيته وامر الاله ان يحرمون كل بيت يجدون فيه شيئا من علوم السحر والالت الحوسية لان قوم من المرقيونية والمناينة كان قد تفكروا ودخلوا بين الناس. وعمل كتابا اثبت فيه اخبار الشهداء الذين استشهدوا بالشرق. وقد اثبتها ايضا دانيال ابن مريم في تاريخه القلاسيطيقي وعمل شعبي مار عبدا رابه.*

Quum autem hic Pater in Persidem pervenisset, eaque pro quibus allegatus fuerat negotia expedisset, investigavit sepulcra Martyrum, qui sub Sapore martyrium adepti fuerant, & quam ob causam unusquisque eorum mortem occubuit, scripsitque eorum historiam. Mox ad Jezdegerdem regressus, cuncta quæ sibi acciderant, ei-

Tom. II.

dem significavit: à quo perhonorificè exceptus, libera & absoluta quoad regimen commissarum sibi ovium potestate usus est: præcepitque Patribus, ut cuicumque domui anathema dicerent, in qua quidquam ex doctrinis veneficorum, aut instrumentis magiæ reperirent: nam Marcionitæ quidam & Manichæi habitum simulantes, venenum sectæ suæ in vulgus occultè spargebant. Librum itaque Achæus composuit, in quo Martyrum gesta qui in Oriente passi sunt, latè persequitur: eademque & Daniel Mariæ filius in sua historia Ecclesiastica confirmat. Sed & historiam Sancti Abdæ præceptoris sui idem Achæus publicavit.

17. JABALLAHA, quem Deus de-
dit rectè interpreteris, anno sexto decimo Jezdegerdis Persarum Regis electus, quum annos quinque sedisset, antequam persecutio ab eodem Jezdegerde in Christianos moveretur, ex hac vita migravit. Ferunt ab eo mortuum ad vitam revocatum: quem Amrus Jezdegerdis filium fuisse affirmat, idque miraculum tam Jaballahæ, quàm SS. Maruthæ & Acacio tribuit. Verùm Socrates hist. Eccl. lib. 7. cap. 8. filium Jezdegerdis à dæmonio liberatum, non ad vitam revocatum scribit: nec Jaballahæ aut Acacii Amidenfis meminit, sed Maruthæ dumtaxat & Abdæ Perfidis Episcopi. Idem Amrus Jaballaham narrat Ecclesiam Seleuciæ instaurasse, ibique sepultum fuisse anno Græcorum 739. Episcopatus quinto: post ejus verò obitum excitatam ab Jezdegerde in Christianos persecutionem, in qua S. Abda Huzitarum Episcopus martyrio coronatus est: idque eo quod Hofee quidam Presbyter in urbe Huzitarum Pyreum, seu Ignis domum, quæ erat templo Christianorum contigua, destruxit: sedatam autem fuisse operâ Isaaci Armeniæ Ducis, qui eam gentem Jezdegerdi subjecerat.

S. Abda Episc.
Huzitarum.

18. MAANES *دا حنا* ex Episcopo
E e e Per-

Maanes depo-
situs.

Perfidis post Jaballahæ obitum Catholicus ordinatus, quum Nestoriano morbo laborare deprehensus fuisset, damnatus ac depositus fuit. Hic unacum Barsuma, Narsete, & Acacio in schola Edeffena fuerat, ubi è Græco in Syriacum sermonem commentaria Theodori converterat. Inde operâ Xenajæ seu Philoxeni Episcopi Mabugenensis ejectus, Nisibin perrexit, & Episcopus tandem in quadam Persidis civitate (quam Beth-Arsamenensis Hardascirum appellat) renunciatus est ob famam doctrinæ, quam ex librorum interpretatione sibi comparaverat. Id sub Rabula Episcopo Edeffeno factum narrat Bar-hebræus, quem addit Edeffenam etiam Persarum Scholam evertisse. Verum Theodorus Lector hist. Eccles. lib. 2. Dionysius Patriarcha, & Auctor Chronici Edeffeni ad annum Græcorum 800. sub Zenone Imperatore & Cyro Edeffæ Episcopo eam Scholam eversam fuisse testantur, ut observavi tom. 1. pag. 353. Addit Simeon Beth-Arsamenensis loc. mox cit. *Maanem* unum ex iis fuisse, qui tùm Edeffâ ejecti, Persidem petiere. Qua in re Bar-hebræo quidem consonat: sed in epocha, quæ ab utroque assignatur, difficultatem inextricabilem invenio. Nam ejectionem Maanæ sociorumque ex urbe Edeffâ, eorumque ad diversos Assyriæ & Persidis Episcopatus promotionem sub Jezdegerde Persarum Rege & Theodosio Imperatore, Scriptores omnes tam Jacobitæ quàm Nestoriani referunt: idque sub ea tempora, quibus hæresim suam Nestorio publicante Orientales Episcopi cum Joanne Patriarcha Antiocheno adversus S. Cyrillum acriter decertabant: nimirum circa annum Christi 431. Atqui inter ea tempora & inter everisionem Scholæ Persicæ, quæ, ut mox dixi, sub Zenone Imperatore anno Christi 489. contigit, anni plusquàm quinquaginta effluxere. Duplicem itaque existimo fuisse Persarum ex urbe Edeffâ ejectionem: alteram sub

Rabula & Theodosio Imp. quum primum Nestorianismus publicari cœpit: sub Cyro & Zenone Imp. alteram, quando etiam Edeffena ejus gentis Schola eversa fuit. Et Maanem quidem cum sociis sub Rabula potius, quàm sub Cyro è Mesopotamia pulsam fuisse, usurpatus ab eo Seleuciæ Episcopatus sub Jezdegerde & Theodosio suadet. Suadent & ea, quæ de Jaballaha ejus præcessore suprà dixi, quem anno Jezdegerdis vigesimo obiisse constat. Amrus Nestorianus Scriptor causam depositionis Maanæ ex Bar-hebræo suprà relatam dissimulans, ejus gesta describit in hæc verba:

هذا كان عالماً بالمرثانية والفارسية وكان مطران فارس وله تقدم عند يزدجرد فاختاره والزم الابا بتصويره فطرباً ثم من بعد ذلك سخط عليه وامر بتخزينه بتيابيه ونفيه الى فارس وارسل احضر المطارنة والاساقفة واخذ عليهم العهد ان لا يدعى معنا فطرباً لا ظاهراً ولا باطناً. ولما مضى الى فارس وصل الى يزدجرد انه يدير الرعية هناك فامر بحبسهم ثم سالوه في امره فاطلقتهم ومات بفارس:

Hic Syriacè & Persicè doctus, Episcopatum Persidis gerebat. Quumque magna apud Jezdegerdem auctoritate polleret, hic Patres compulit, ut eum in Patriarcham eligerent. Mox in ipsum indignatus, dilacerari primum ejus vestes, deinde in Persidem relegari hominem jussit, additis ad Archiepiscopos & Episcopos mandatis, ut eum neque clam, neque palàm Patriarcham appellarent. Quum autem in Persidem deportatus esset, Jezdegerdi renunciatur, constitutum ibi gregem ab eo gubernari. Præcepit itaque, ut in carcerem detruderetur: ex quo nonnullorum rogatu dimissus, in Perside moritur. Non quidem sub Jezdegerde, ut Amrus innuere videtur, sed sub Pheroze Persarum Rege, ut ex dicendis palàm fiet.

Idem Amrus scribit sub Maane Nestorium innotuisse: Arabas Nagrahæ urbis incolas Christianam fidem amplexos fuisse: S. Jacobum Intercisum feria sexta die 27. No-

vem-

venbris anno Græcorum 734. martyrium consummasse; Jezdegerdem denique anno regni vigesimo secundo interiisse. Sed quod de anno martyrii S. Jacobi dicitur, historiæ ejusdem repugnat, quam retuli to. 1. pag. 181. Quod verò ad annos regni Pherozis spectat, vide quæ observavi cit. tom. pag. 354.

Marabochtus depositus.

19. MARABOCHTUS مَرَابُوحْتُس deposito Maane, Beheramum seu Vararanem Jezdegerdis filium oblata auri summa induxit, ut Episcopos ad se ordinandum compelleret. Illi arreptâ occasione postquam eum ordinassent, magnatum regni Persarum operâ hominem deposuere. Amrus *Karabochtum* كَرَابُوحْتُس appellat, eumque ex Episcopo *Chazrunæ* چَزْرُون in Seleuciensem Sedem intrusum affirmat, paucisque post mensibus dejectum.

Dadjesu.

20. DADJESU in urbe Seleucia legitime ordinatus, è carcere, in quem paulò post jussu Regis Persarum detrusus fuerat, legati Theodosii Imperatoris operâ dimissus fuit. Quumque sponte abdicare voluisset, ab Episcopis coactus fuit eam Ecclesiam usque ad obitum regere.

Amrus ordinationem ejus ad annum Græcorum 741. consignat; obitum verò ad annum 776. postquam annis 35. sedisset. Ejus autem temporibus claruisse refert S. Joannem Cascarensem, & S. Phetionem martyrem in urbe *Halvana* هَلْوَان: Nestorii præterea cum S. Cyrillo contentionem: & Pherozis Regis Persarum interitum: quem tamen post annum Græcorum 776. contigisse, liquet ex dictis tom. 1. pag. 354.

Babuæus.

21. BABUÆUS ex Magorum secta Christianus, ad Seleuciæ Episcopatum iis temporibus promotus est, quibus Barsumas & Narfes Nisibi, Maanesque in Perside cum Nestoriana hæresi perditissimos mores conjungebant. Ajebant enim, Episcopis, Presbyteris cæterisque Clericis fas esse uxores ducere, in eam sententiam detorquentes illud Apostoli, Tom. II.

melius est nubere, quàm uri. Et ii quidem id docebant: Barsumas verò palàm & publicè cum muliere quâdam cohabitabat, quam suam legitimam uxorem appellare haud verebatur. Quamobrem Occidentales Episcopi Babuæum Catholicum per literas reprehenderunt, quod errores hujusmodi grassari in Oriente permetteret. Is verò excusans se,

rescripsit in hæc verba. حَقْرًا هُوَ
وَأَسَاءَ فَعَلْتُهَا وَخَسَايَا / نَسَايَا
لَا قَدَرْتُ مَنِّتِي كَمَنْعِهِمْ دِينِي
وَمَهْدِي كُنَا. مَلِكُهُوَا شَهْسِي مَلَا
هَقْرًا لَأَا خُبِّي دَكِّي مَلَا فُنَيْتِي :

Quoniam sub impio regno constituti sumus, in reos animadvertere nequimus: atque idcirco plures inter nos abusus adversus sacros Canones obrepunt. Milit autem hanc epistolam cum duobus monachis: quos quum Nisibi transfirent, blanditiis Barsumas induxit, ut eam sibi traderent, acceptamque ad Pherozem Persarum Regem detulit, Babuæum veluti Romanorum exploratorem sectæque Magorum hostem accusans, & illud præcipuè exaggerans, quod Babuæus *impium Persarum regnum* vocabat. Pherozes Babuæum digito suspensum tandiu cædi jubet, donec animam efflavit. Tum Barsumas à Pheroze mandatum obtinet, in eos qui Romanorum religionem colerent animadvertendi. Seleuciâ igitur in regionem Beth-Garmæ & Nuhadræ cum copiis Persarum egressus, obvios quosque ipsi adversantes è medio sustulit. Ferunt interfectorum ab eo numerum ad septem milia & septingentos excurrille: quos

inter *Bar-Sobede* بَار سَوْبَدَة fuit Bar-Sohede
Episcopus Ninives cum duodecim
Ninives Episc.

monachis وَبَشَا وَشَمَدَا وَهَو
حَمْدَا وَشَمَدَا وَحَمْدَا وَشَمَدَا
cænobii Chuchta, quod monasterium
Eee ij rium

rium S. Matthæi dicitur in monte Elpheph, quorum corpora ex urbe Nisibi, ubi passi fuerant, ad cæno-

bium *Biznitha* transferenda curavit Judæus quidam Ninivita, qui ad Christianam Fidem cum tota familia conversus fuerat, postquam eorum constantiam, quum in domo sua à Barfuma inclusi essent, vidisset, Tria etiam Conciliabula impius Barfumas celebravit. Alterum in pago,

quem *Adri* appellant, alterum Ctesiphonte, tertium denique in oppido Selucia: in quibus Canones condidit suæ libidini consen-

taneos: :
 ١/ ٢/ ٣/ ٤/ ٥/ ٦/ ٧/ ٨/ ٩/ ١٠/ ١١/ ١٢/ ١٣/ ١٤/ ١٥/ ١٦/ ١٧/ ١٨/ ١٩/ ٢٠/ ٢١/ ٢٢/ ٢٣/ ٢٤/ ٢٥/ ٢٦/ ٢٧/ ٢٨/ ٢٩/ ٣٠/ ٣١/ ٣٢/ ٣٣/ ٣٤/ ٣٥/ ٣٦/ ٣٧/ ٣٨/ ٣٩/ ٤٠/ ٤١/ ٤٢/ ٤٣/ ٤٤/ ٤٥/ ٤٦/ ٤٧/ ٤٨/ ٤٩/ ٥٠/ ٥١/ ٥٢/ ٥٣/ ٥٤/ ٥٥/ ٥٦/ ٥٧/ ٥٨/ ٥٩/ ٦٠/ ٦١/ ٦٢/ ٦٣/ ٦٤/ ٦٥/ ٦٦/ ٦٧/ ٦٨/ ٦٩/ ٧٠/ ٧١/ ٧٢/ ٧٣/ ٧٤/ ٧٥/ ٧٦/ ٧٧/ ٧٨/ ٧٩/ ٨٠/ ٨١/ ٨٢/ ٨٣/ ٨٤/ ٨٥/ ٨٦/ ٨٧/ ٨٨/ ٨٩/ ٩٠/ ٩١/ ٩٢/ ٩٣/ ٩٤/ ٩٥/ ٩٦/ ٩٧/ ٩٨/ ٩٩/ ١٠٠/

ut nimirum tam Episcopis, quam Catholico uxorem ducere fas esset, si ipsi liberet. Quos tamen Canones duobus editis prægrandibus voluminibus Xenajas impugnavit. Beth-Arsamenis citatus tom. 1. pag. 354. ex duobus Barfumæ Conciliabulis, quæ Barhebræus Ctesiphonte & Seleucia habita fuisse affirmat, unum facit; tertium verò *Lapethæ* in Huzitarum metropoli collectum testatur.

Amrus Babuazum scribit anno Græcorum 777. ordinatum: anno Episcopatus decimo quinto Gabriellem Singarenses medicum, propter polygamiam excommunicasse: anno vigesimo, jussu Pherozis Regis, interfectum fuisse: idque non Barfumæ Nisibeni operâ, ut ab aliis communiter asseritur, sed ejusdem Gabrielis medici, quem ad Eutychnorum hæresim accessisse affirmat. *وكان للملك الفرس*

طبيباً وأصله عند يقال له جبريل السنجاري وكان قد أخذ عدة نسا وجمع بينهن. فانكر الجاثليق المذكور عليه ووجه وحكم عليه بان يختار له منهن واحدة ويحكم بها بموجب ما في الإنجيل ويصرف الباقي فلم يفعل فاحرقوه ومنعه من

البيلة ومن القربان فاتخذ عدوا وصار يذكت فيه عند الملك واصحابه وزام السرى بينه وبينه اساقفته ورعيته بها امكنه ذلك ولا دخل كلامه عليهم. ودام على عصيانه ولم ير على نفسه انه يدخل تحت الطاعة. فارسل الى نواحي ملطية وجاب اليه اقوام من اهل راي اوطنجى وديسقوريا ودفع اليهم الجاه والمال وقوام ومثل اليهم قليل من الناس وعمل له بيعه وحدد هذا المذهب هناك. ثم ان الجاثليق كتب الى لاون ملك الروم كتاباً يشكو فيه ما اصابه من الملك وخفه بحقه وانفذ سنة ٧١٢ وكان ملك الفرس كثير العناية ببرصوما مطران نصيبين واطمان اليه وحبته وقربه منه لما راي من علمه وشجاعته وحسن شكله وقامته وفوض اليه الحكم على نصيبين وما يليها من البلدان المتاخمة لبلاد الروم والرمه بتدبيرها وحفظها فاضطر الى ان يكون له نواظير على مفارق الطرق والمعابر لحفظ البلاد وفي تلك الايام اجتزأ حامل كتاب بابوي الفطرك ببعض النواظير فاستنكر حاله وزام قبضه فارى جميع ما كان معه ونجا بنفسه وحمل الكتاب الى برصوما بحقه فانفذ الى فيروز على جهة النصيحة ولم يفقه. ولما وصل الكتاب الى الملك لاجل ما كان مريباً دفعه الى جبريل طبيبهم فقراه وبذل بعض الكلام وزاد من عنده كلمات توجب السخط على كاتبه منها انه يشكو من ملك الفرس ويقول صاحب الملكة الفاجرة. فعند ذلك احضر فيروز بابوي وقال له. كان قد وجه قتيلى من قبل لخالفتك امرى وسأجتك حتى اذن بك المساحة الى ان كتبت وقلت ما قلت. والآن ان كنت ترجع عن ما انت فيه وتصير يهودياً غفرت لك جميع ما بدا منك وزدت في اكرامك ورفعت شانك. فقال له معاذ الله ان انتقل من الدنيا الى الظالم ولا اختار حياة الفنى بحياة الدوام. فامر بصلبه باصبعه التي فيها الخاتم فصلب خارج المداين الى ان مات واخذ قوم من الحيرة جسده ودفنوه بها وكتب اسمه مع الشهداء وكانت مدة رياسته عشرون سنة. وسمع برصوما بذلك انه كان من يد جبريل فاسرع وجاء الى الملك ليكشف ما قاله جبريل صدقاً كان او كذباً وطلبه الكتاب قدام الملك ليقراه فانكر جبريل الكتاب وقال اني موثقة من تلك الساعة لسو ما كان فيه من الكلام الردى فكذبته برصوما

برصوما وقال لو كنت صادقاً في ما قلت لحفظت
الكتاب وقابلت به وجرى لاجل ذلك امياً
يطول شرحها بين برصوما وبين امل
منهيب جبريل اريق فيها الدماء.

Gabriel Singa-
rensis medicus.

Habebat (inquit) Persarum Rex me-
dicum sibi familiarem, Gabrielem
Singarensem nomine, qui plures simul
uxores duxerat. Quamobrem à præ-
fato Catholico reprehensus iussusque
est, unam ex iis eligere ac retinere,
prout in sacro continetur Evangelio,
cæteris dimissis. Quod quum facere
detrectaret, excommunicatus fuit, &
ab Ecclesiæ ingressu atque Eucharistia
interdictus. Hinc eum ut inimicum
insectari cepit, & apud Regem ejus-
que familiares criminari: conatusque
est discordias illum inter & ipsius Epi-
scopos & Ecclesiam serere: sed frustra,
quum ab illis rejectus fuisset. At ille
in suo proposito pertinax, Antistiti
subditi & parere abnuit: sed ex Mala-
tia (Melitina) Eutychetis & Dioscorigeni
sectarios accivit, eisque auctoritatem
& opes contulit, & per paucos quosdam
ad eorum errorem adduxit: exstructo-
que templo eam sectam ibi restituit.
Interea accidit, ut Catholicus ad Leo-
nem Romanorum Imperatorem episto-
lulam scriberet, in qua de acceptis à
Rege injuriis expostulabat; suoque
sigillo munitam misit anno 892. Por-
ro Persarum Rex in Barsumam Ni-
sibis metropolitam summopere propen-
sus erat, eidemque multum deferre so-
lebat, ut inter suos familiares locum

præcipuum ei daret, viri eruditionem,
magnanimitatem, orisque gratiam
admiratus. Quamobrem eidem Ni-
sibis & circumadjacentium regionum
Romanæ ditioni finitimarum præse-
cturam ac tutelam commiserat. Idcir-
co à Barsuma milites delecti fuerant,
qui ad transitus viarum & bivias ex-
cubarent: in quos quum Babuæi Pa-
triarchæ tabellarius incidisset, veri-
tus ne sibi extremam perniciem ex illis
litteris accerferet, eisdem simul & peri-
culo arrepta se fuga liberavit. Epistola
ad Barsumam delata, ab eodem, ut
erat sigillo munita, ad Pherozem Per-
sarum Regem transmissa est: idque eo
dumtaxat consilio, ut Rex sibi caveret.
Quum autem Pherozes eam non in-
telligeret (Syriacè enim conscripta
fuerat,) Gabrieli medico suo inter-
pretandam tradidit: qui multa de suo
in interpretatione adjecit, multa mu-
tavit, quibus Regis iram adversus au-
ctorem concitatum iri sciebat. Inter
cætera subjecit Patriarchæ de ipso Re-
ge querelas, quem Regni impii do-
minum appellabat. His Pherozes su-
pra quàm dici potest commotus, Ba-
buæum confestim accersiri jubet: &
Jampridem, ait, te perduellionis reum
de medio tollere cogitabam. Næ tu
mea clementia abusus es, qui talia de
me scribere & obloqui non dubitaveris.
Nunc verò si abjurata Christiana re-
ligione Magus fias, cuncta quæ teme-
rè ausus es, me tibi condonaturum
scias; teque insuper opibus & honori-
bus à me auctum iri. Cui Patriarcha;
Deus

NOTA.

1 Anno 892. Duplex hic amanuensis
mendum. Primum, annus 892. pro 792. sub-
stitutus: nam Acacius Babuæi successor anno
Græcorum 797. Christi 486. ordinatus fuisse
infra dicitur. Alterum, Leonis Imperatoris
nomen pro Zenone appositum. Anno enim
Christi 486. quo id factum contigit, nempe
Babuæi vexatio & mors, non Leo, sed Zeno
Romanum Imperium tenebat. Quæ autem
fuerint injuriæ de quibus Babuæus expo-
stulabat, idem Amrus narrat supra in hæc
verba. ونقل الى فيروز ان بابوى القطر كان
يوسياً وتضر فعانك وامانع من ان يسمي اساقفة
او غيرهم فاسام وخالفه وكان قد جمع عندك مائة

كثيراً فاخذ الجميع منه وثيقاً وعذبته وضربه
وارماه في الحبس سبع سنين وجرى على
النصارى بسببه من الذل ما يطول شرحه:

Delatumque ad Pherozem fuit Babuæum Pa-
triarcham olim Magum fuisse; deinde Christianam
religionem amplexum. Eum itaque exa-
gitavit, præcepitque, ne Episcopos aliosve or-
dinaret. Contra Babuæus spreto Regis jussu
ordinationes peragebat, ingentesque opes colle-
gerat: quibus Pherozes fisco additis, homi-
nem cædi, torqueri, & in carcerem detrudi
jussit: ubi annos septem mansit, quum Chri-
stiani ejus causa incredibiles vexationes pate-
rentur.

concubinam quandam. Narfes Nisibi excedere coactus fuit, & in regionem Carduensium se recipere: ubi quum paululum respirasset, carmen edidit, cujus initium

1 *Pauper temporis* &c. quo Barsumæ accepta beneficia exprobrat.

Mox in locum pristinum restitutus est. Atque hæc fuerunt impuri Nestorianismi initia in Oriente. Acacius verò quum regis Persarum legatione 1 apud Imperatorem Romanorum fungeretur, ab Occidentalibus Episcopis reprehensus est, quod Barsumæ Nisibeni, viri sacrilegi & Babuæ intersectoris scelera dissimularet. Hunc, ajebant, nisi pontificia dignitate dejeceris, nostræ communionis unacum ipso expers eris. Pollicitus est ille, ubi in Persidem rediisset, sententiam depositionis in Barsumam se laturum. Quod verò ad Nestorianam hæresim attinet, cujus ab iisdem accusabatur, respondit, se neque Nestorium nosse, neque hæresim ejus: Xenaïam Orientalium hostem illud nomen ipsis affinxisse.

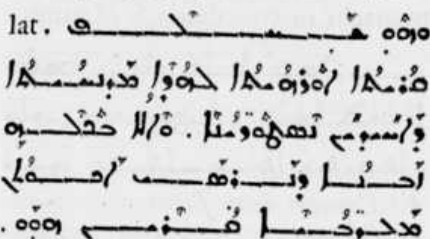
Barsumæ interitus.

2 Quum autem in Orientem regressus fuisset, reperit Barsumam 2 jamdiu interiisse. Ferunt, Sanctimoniales montis Abadini in Ecclesia ipsum aggressas, clavibus cellarum interemisse. Quidam tumulum ejus in Ecclesia S. Jacobi Nisibi ostendunt. Successorem Sedis & impietatis habuit Hosce 3 Metropolitam. Paulò post Narfes periit, postquam quinquaginta annis Scholam Nisibenam rexisset. Viginti annos Edeßæ commoratus fuerat. In ejus locum Nisibi

Hosce Episcopus Nisibis.

Obitus Narsetis.

bi subrogatus fuit Joseph Huzita ejusdem discipulus quem Sobensis in Joseph Huzita. catalogo pag. 59. *Videntem* appel-

lat.

Hic (ut observat Bar-hebræus) *lectionem Edeßensem in hanc Orientalem, quam Nestoriani usurpant, immutavit; nam toto tempore Narsetis ita legebant, ut nos Occidentales.* Id si de Schola Nisibena intelligatur, verum existimo. Cæterum Chaldaeos qui Orientales vocantur, à priscis temporibus Syriaca vocabula aliter ac Syri Occidentales, protulisse, mihi certum est; suadeturque ex iis vocibus, quæ apud veteres Scriptores Græcè & Latinè è Syriaco sermone expressæ leguntur, ut *Abba*, *Phadana*, cæteraque hujusmodi, quæ à Syris Maronitis atque Jacobitis diversimodè pronunciantur.

Anno Græcor. 798. obiit Pherozes Persarum Rex: eique successit Balasces ejusdem filius, qui regnavit quatuor annos. Frater Pherozis dicitur apud Josue Styliten tom. 1. pag. 264. Balasces Cavades ejus frater excepit anno Græcorum 801. Nepotem ex fratre appellat Theodorus Lector lib. 2. pag. 566. Consonat Bar-hebræo Josue Stylites cit. to. 1. p. 265. ubi Cavadem asserit regnum paulò ante iniisse, quàm Zeno Imperator obiret: hoc est, anno Christi 490.

ut

NOTÆ.

1 *Legatione.* Pherozis scilicet ad Zenonem, quos disertè nominat Amrus, causamque ejus legationis colligere est ex Josue Stylita tom. 1. Bibl. Orient. pag. 263.

2 *Barsumam.* Quum annus obitus Pherozis Persarum Regis, sub quo Barsumas velut ferus aper in Ecclesia Orientali debacchatus est, in annum Græcorum 797. conferatur, ut infra Bar-hebræus scribit, vel certè paulò ultra annum 808. extendi queat, ut dixi tom. 1. pag. 354. Barsumæ Nisibeni or-

dinationem ante eum annum contigisse oportet. Quamobrem restituenda videtur antiqua lectio Codicis Syriaci ms. Vaticani 39. pag. 44. ubi dicitur *Barsuma* anno Græcorum 746. *ordinatus fuisse:* delendaque ea nota, quam cit. tom. pag. 351. apposui de anno Græcorum 846 nam verum quidem est, Scholam Edeßensem extirpatam fuisse anno Græcorum 800. sed non inde colligitur Barsumam eo anno Edeßæ ejectum, Nisibin petiisse. Sub Rabula circa annum 742. cum sociis pulsus fuerat, ut dixi supra pag. 402.

3 *Hosce.* Elifæum appellat Amrus.

Acacius primatus
entis, Nestorianismus
essus.

ut ibidem observavi. Anno Cavadis nono, qui idem erat Græcorum 810. Christi 499. congregati sunt monachi in cœnobium S. Matthæi,

١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١
 ٥١٢
 ٥١٣
 ٥١٤
 ٥١٥
 ٥١٦
 ٥١٧
 ٥١٨
 ٥١٩
 ٥٢٠
 ٥٢١

Et Canones duos supra viginti sibi condiderunt, qui eodem antiquo characterẽ usque in præsentem diem aservantur.

Acacii obitum refert Amrus ad
annum Græcorum 807. additque de
ejus scriptis. وعمل ميعرا على الامانة كشف فيه.
عبر من يعتقد جوهر واحد في المسيح وثلاثة
ميام واخرى الصوم.

*Orationem composuit de Fide, in qua
eorum errores detegit, qui unam in
Christo substantiam credunt. Tres
præterea Orationes de Jejunio.*

Babæus.

23. BABÆUS, laicus uxorem
filiosque habens, post Acacii obi-
tum in Episcopum Seleuciæ, seu
Nestorianorum Catholicum cle-
ctus¹, Synodum celebravit, in qua

لَمْ يَكُنْ حَقَّقًا وَخَلَقَ قَدَمًا
 وَخَلَقَ خَدَّيْهِ تَهَجُّمًا
 تَعَالَى مَدِينًا . وَخَلَقَ
 مَعْقِلًا وَخَلَقَ وَخَلَقَ :
 تَهَجُّمًا . وَخَلَقَ :
 خَدَّيْهِ تَهَجُّمًا :
 خَلَقَ وَخَلَقَ :
 خَلَقَ وَخَلَقَ :
 وَخَلَقَ :
 وَخَلَقَ :

*Sub pœna suspensionis sanxit, ut omnes
sui successores Catholici uxores du-
cerent. Itemque ut Episcopus & Pre-
sbyter, quotiescumque uxor eorum de-*

cederet, aliam ejus loco acciperent. Nimirum postquam à reliquis Christianis in fide separati sunt, quidquid ipsis libebat ad explendam libidinem palam absque pudore ac timore faciebant. Hæc Barhebræus. Nec diffitetur Amrustam flagitiosam Babæi constitutionem in ea pseudo-Synodo factam, in qua addit & latam à Babuæo atque Aca-cio adversus Barsumam excommunicationis sententiam abrogatam fuisse. ومن بعد ما اسيم جمع اليا وعمل

صنهاذوسا واطل الحرم التي كانت بين بابوي وبرصوما وافاق وامران يتزوج خدم البيعة سايرهم القسان والشمامسة ولا يكون بغير زوجة وهو بين الغنام ليحفظ نفسه من الوقوع في الخطيئة ويكون لكل واحد امرأة واحدة ظاهرا جليبا كامر الناموس . *Festquam ordinatus est , (inquit) convocatis in Synodo Patribus excommunicationes sustulit , quæ inter Babucum , Barsumam & Acacium latæ fuerant , præcepitque , ut cuncti Ecclesiæ ministri , tam Presbyteri , quàm Diaconi , uxores ducerent , nec aliquis eorum qui in sæculo versantur , absque uxore esset : ut scilicet seipsum à peccandi periculo præservaret : sed unam unusquisque publicè & palàm , juxta legis præscriptum , uxorem haberet . En quo hæresis perducit . Idem Amrus subjungit sub Babæo claruisse Abrahamum magnum Archimandritam ex Cascara oriundum , qui in Historia monachorum Orientalium per Thomam Maragensem Episcopum conscripta dicitur monasticam vitam apud Chaldaeos primus propagasse : ejusque memorat affinem Joannem Mesue celeberrimum medicum , cujus disputationem cum Zamasphe Perfarum Rege de resurrectione mortuorum describit .*

Abraham
magnus Archi-
mandrita .

Joannes Mesue
medicus.

Obiit autem Babæus anno Græcorum, ut notat Amrus, octingentesimo decimo quarto, quum annis quinque sedisset.

24. Si-

N O T A.

1 *Electus*. Anno Zamasp hæ Perfarum,
Regis quarto Græcorum 809. ut inquit Am-

rus, qui etiam miraculum in electione impuri hujus sacrorum Canonum violatoris comminiscitur.

Verum nullus erat in Oriente Episcopus (Monophysita) præter Cares Episc. ¹ Sigaræ Episcopum ; quem Orthodoxi ex omnibus locis consulebant , impositionem manus ab eo accipientes .
Christophorus Armeniorum Catholicus .
Erat autem eo tempore Catholicus Armeniorum Mar Christophorus , vir Sanctus , Syrus genere . Hic quum monachos in cœnobio S. Matthæi iterum congregatos accepisset , illud cœnobium petiit : Quumque virum ex eis castum , Garmæum nomine , eidem cœnobio Metropolitam in locum Bar-Sobeda martyris ordinasset , in regionem suam regressus est .

Paulus .
27. PAULUS dejecto Elisæo , ex Archidiacono Ecclesiæ Seleuciæ in Patriarcham Nestorianorum communibus suffragiis electus , annum unum sedit , quum uxorem , filios , filiasque haberet .

Amrus , cum Jozachi Huzitarum Episcopi Archidiaconum & successorrem fuisse affirmat . Mox Catholicum post Elisæi depositionem Modainæ ordinatum , obiisse anno sexto Chosroæ , Græcorum 846. in festo Palmarum , quum duobus mensibus sedisset .

Aba , seu Mar-Aba .
28. ABA , quem Nestoriani addito epitheto Mar-Abam communiter vocant , ex Magorum secta ad Christianam fidem conversus , Nisibi sermonem Syriacum didicit : mox Græcæ linguæ amore ductus , Edessam petiit , Thomam quendam Jacobitam præceptorem auditurus : quem Alexandriam sequutus est , ibique libris è Græco in Syriacum interpretandis operam dedit .

Thomas Edes-
senus Jacobita .

وَأَمَّا أَبُو بَكْرٍ فَكَانَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَكَانَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ الَّذِي كَانُوا يَتَّبِعُونَهُ فِي شَأْنِهِمْ وَكَانَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ الَّذِي كَانُوا يَتَّبِعُونَهُ فِي شَأْنِهِمْ وَكَانَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ الَّذِي كَانُوا يَتَّبِعُونَهُ فِي شَأْنِهِمْ

وَأَمَّا أَبُو بَكْرٍ فَكَانَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَكَانَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ الَّذِي كَانُوا يَتَّبِعُونَهُ فِي شَأْنِهِمْ وَكَانَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ الَّذِي كَانُوا يَتَّبِعُونَهُ فِي شَأْنِهِمْ وَكَانَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ الَّذِي كَانُوا يَتَّبِعُونَهُ فِي شَأْنِهِمْ

Atque hi characteres sunt ætatis Thomæ Heracleensis (inquit Bar-hebræus) qui primam novi Testamenti versionem à Mar Philoxeno Mabugensi elaboratam emendavit . Verum annus , quo Aba ordinatus est , nimirum sub Chosroë Anuscervano , octo supra septuaginta annis præcedit eum , quo Biblia in Anton Alexandria à Thoma emendata sunt ; videlicet , Græcorum non-gentesimum vigesimum septimum . Alius igitur fortasse exstitit Thomas doctor ante Thomam Heracleensem : cujus meminit Hebedjesu in Catalogo Scriptorum Syrorum pag. 55. Subjungit idem Bar-hebræus de A-

ba ætate differens

Præterea ferunt Nestoriani , Abam cum Joanne quoque Grammatico Trithemita conversatum fuisse , ab eoque doctrinam hausisse . Mox disputationem ejusdem cum Chosroë Persarum Rege describit , Chosroæque mandatum , ut Aba vel Magorum sectam , vel caterorum Christianorum religionem , Nestoriana abjectâ , amplecteretur . Quum utrumque Aba facere detrectaret , ex urbe Seleuciâ Adorbiganum relegatur . Inde inconsulto Rege ad Ecclesiam suam reversus , in carcerem conjicitur , ubi vitam reliquit .

Amro

NOTA.

¹ Cares . Mares appellatur in Vita Sergii Patriarchæ , de quo supra pag. 327. Tom. II. Fff 1j

quàm libidine uri. Quod autem Clerici plures ducant uxores, unam post alteram, nihil prohibet. Hæc à Barhebræo ex Barfūmæ aliorumque Nestorianorum sententia dicta sunt; quam à Mar-Abā ex parte correctam fuisse, ex Amro & ex praxi Nestorianorum, quæ usque in præsentem diem viget, palàm fit. Clerici enim & Presbyteri apud eam sectam uxores ducunt, etiam post ordinationem: non tamen Episcopi, aut Patriarcha, qui cælibatum eadem ratione observant, ac cæteri Catholice Ecclesiæ Episcopi. De scriptis Mar-Abæ consule Hebedjesu Sobensem in Catalogo pag. 33. 51. & 116.

Joseph.

29. JOSEPH Chosroæ regis operā, cujus medicus erat, anno Græcorum 863. electus, tribus post annis depositus fuit, nemine tamen, quoad vixit, propter ejusdem Chosroæ timorem, in ejus locum substituto. Synodum celebravit, in qua, teste Amro, Canones 22. conditi sunt. Ejus meminit Hebedjesu in Catalogo pag. 117. Obiit Anbaræ, ut idem Amrus scribit, postquam novem annos, ex quo depositus fuerat, vixisset. Sub eo claruere Simeon Episcopus Anbaræ, & Moyses medicus Nisibenus, cujus operā usi sunt Episcopi, ut à Chosroë facultatem impetrarent deponendi Josephum.

Simeon Episc.
Anbaræ.

Ezechiel.

30. EZECHIEL Mar-Abæ discipulus, & Pauli Catholici gener, ex Zuabiæ Episcopo in Patriarcham post Josephi obitum anno Græcorum, ut scribit Amrus, octingentesimo septuagesimo octavo ordinatus, Synodum habuit, in qua, eodem Amro teste, Canones 36. conditi sunt, de quibus vide Hebedjesu in Catalogo pag. 117. Sub Hormisdæ Rege Chosroæ filio, quod Episcopos per contemptum cæcos cæcorumque duces appellasset, cæcus ipse factus, duobus post annis decessit, quum sedisset, ut inquit Amrus, annis undecim: qui tamen Chosroem sub Jesujabo Ezechielis successore periisse memorat.

Jejunii Nini-
vitici institu-
tio.

Idem Amrus causam Jejunii Nini-

vitici, quod à Syris & Chaldæis celebratur, pestem fuisse scribit, quæ sub Josepho & Ezechiele in toto Oriente grassata est. Hanc enim indicto eo Jejunio cessasse affirmat in hæc verba.

ومبى ارتفاع الموت المذكور كان ان مطران باجرى واسقى نينوى انفق رايهما على عمل البساعت وعرفا هذا الالب ذلك . فاعجبه وكتب الى ساير الامصار المشرقية ان يكونوا باسورهم متفقين على راي واحد وثبة واحدة ويصومون ويصلون ثلثة ايام اولها الاثنين قبل الصيام الكبير بعشرين يوم وبطلبون من الله ان يرحمهم ويقبل عالم مثلها قبل من اهل نينوى ويرفع الموت عن خلقه وان يكون صيام هذه الثلثة ايام مابدا طول الزمان فلما علموا ذلك قبل الله منهم ورفع الموت . ومن ذلك اليوم بقيت صومية نينوى لكونهم قالوا نعمل مثل اهل نينوى ونخلصوا مثل اهل نينوى برفع المخط عنهم .

Causa autem, cur prædicta pestis sublata fuerit, hæc est. Metropolitæ Beth-Garmæ & Ninivæ Episcopus inter se decreverant Rogationes indicerent. Qua de re hunc Patrem (Ezechielem scilicet Patriarcham) certior fecere. Qui consilium eorum approbans, ad universas Orientales regiones scripsit, ut omnes concordî animo essent, & jejunarent orarentque spatio trium dierum, à feria scilicet secunda, quæ vigesima est ante Jejunium magnum: ac Deum precarentur, ut eorum misertus, preces ipsorum susciperet, sicuti Ninivitarum suscepit, averteretque mortem à suo populo. Edixit præterea, ut hoc triduanum jejunium perpetuo observaretur. Id quum ii peregrissent, exaudivit eos Deus pestemque sustulit. Exinde verò appellatum fuit Jejunium Niniviticum, quoniam dixerunt, imitemur Ninivitas, & quoniam sicut Ninivitas, à flagello liberati sunt. Eadem ferè de Jejunio Ninivítico in Officio Chaldæorum, ut infra sermo erit.

Denique claros hosce Viros sub Ezechiele Amrus laudat: *Danielem* scilicet, cognomento *الابيل* *Abil-* Daniel Abilus.
lum, & *Abimelechum*, qui cæno- Abimelech.
bium ad portam Nisibis situm fundavit:

Jesujab Bar-
Kofra.

davit: & *Jesujabum* ܝܫܘܝܐ ܒܪ ܟܘܦܪܐ *Bar-Kofra*, cujus cœnobium in Mosul celebre est.

Paulus Persa.

Bar-hebraeus temporibus Ezechielis claruisse affirmat *Paulum Persam*, Ilagoges in Dialecticam auctorem, qui quum Episcopatum Persidis obtinere nequivisset, ad Magorum sectam transiit: & *Jacobum Baradæum*. Et hunc quidem metropolitam œcumenicum ordinatum fuisse scribit à Patriarchis, qui ob sectam Monophysiticam in carceribus regniæ urbis inclusi erant: nimirum ut Monophysitis Orientis & Occidentis præflet: *Baradæum* verò idcirco

Jacobus Baradæus.

appellatum ܝܫܘܝܐ ܒܪ ܕܐܕܐ ܡܕܢܐܐ, propter vestimentorum ejus

simplicitatem. Quum autem in Orientem venisset, Achudemem ei regioni Metropolitam præfecisse. Ex hoc tempore, inquit, duo cœperunt esse in Oriente Primates: alter Nestorianorum, qui tunc Ezechiel erat, ut supra dixi: Monophysitarum alter, qui primus Achudemes fuit, unde Barhebraeus ipse initium Catalogi Maphrianorum seu Primatum gentis suæ ducit, licet reverà neque Achudemes, neque successores ejus Kamjesu & Samuel inter Maphrianos numerari debeant, quum certam Sedem non habuerint; sed Maruthas primus Jacobitarum Maphrianus statuendus est, qui in urbe Tagrito, ut mox dicam, Primatiam Sedem fixit.

Duo Orientis Catholici, hoc est Primates. Alter Nestorianorum, Jacobitarum alter.

MAPHRIANI, SEU PRIMATES

Jacobitarum.

Achudemes
primus Jacobitarum in Oriente Metropolit.

I.

CHUDEMES ܐܚܘܕܡܝܬܐ

quem latine fratrem matris suæ dixeris, à

Jacobo Baradæo ordinatus fuit Orientis Metropolitā anno Græcorum 870. Ferunt, eum à Christophoro Armeniorum Catholico Episcopum Arabum antea initiatum fuisse. Quum autem Arabibus Scenitis Evangelium prædicasset, plurimos eorum ad Christianam fidem adduxit: multosque Sacerdotes & monachos instituit, quibus duo condidit cœnobita: alterum appellatum ܟܝܢܐܐ

ܟܝܢܐܐ *In-Kena*, apud Tagritum urbem alterum cognomento ܡܕܢܐܐ

Gavicatha. Sed & in ipsa Tagrito plures Magos convertit, quos inter puerum quendam ex regia Persarum stirpe, quem baptismatis sacro fonte tinctum Georgium appellavit. Quamobrem indignatus Persarum Rex, Achudemæ caput amputari

jussit feria sexta, die 2. Augusti, anno Græcorum 886. Cadaver à fidelibus in Ecclesia Mahuzæ sepultum fuit.

II. KAMJESU ܟܡܝܝܫܐ qui latine surrexit Christus interpretatur, tertio post Achudemæ cædem anno, quum Chosroës Anuscervanus, qui eundem interfici jusserat, anno Græcorum 889. periisset, ejusque filius Hormisdas ipsi successisset, Metropolitā Orientis ordinatus, plures diversis locis Episcopos consecravit, qui Jacobiticam sectam adversus Nestorianos sustinerent. Nam pauci admodum ejus sectæ supererant Antistites; in cœnobio autem S. Matthæi post Garmæi Metropolitæ obitum, quem Catholicus Armeniorum, ut supra dixi, ordinaverat, successit Tobias, quem vivens Garmæus initiaverat. Tobias successorem

Kamjesu secundus Jacobitarum in Oriente Metropolit.

Episcopi Nini-
ves & cœnobii
S. Matthæi,
Garmæus, To-
bias, Jesu-Za-
cha, Sahada, Si-
meon, & Chris-
tophorus.

sibi consecravit ܝܫܘܝܐ ܒܪ ܕܐܕܐ *Jesu-Zacham*. Huic *Sahada* ܫܗܕܐ successit. *Sahadæ Simeon*: Simeoni denique

Duo Orientis
Catholici, hoc
est Primates.
Alter Nestoria-
norum, Jacobi-
tarum alter.

Obitus Eze-
chielis Catho-
lici Nestoriano-
rum.

Jesujab Arzu-
nita Catholicus
Nestorianorum.

nique *Christophorus*, qui sub Maru-
tha vivebat, ut mox dicam. Diebus
autem Hormisdæ Persarum Regis
obiit Ezechiel Nestorianorum Ca-
tholicus, ut supra dixi.

31. JESUJABUS Arzunitidis Epi-
scopus Ezechielem excepit, anno
Græcorum, ut scribit Amrus, octin-
gentesimo nonagesimo secundo. Se-
dit annos quindecim. Quumque
Naamanem Arabum Christianorum
Regem adiisset, ut eum si fieri pos-
set, ad suam sectam è Jacobitica per-
traheret, operam perdidit, obiitque
in tabernaculis Maaddenorum. Ca-
daver in cœnobio *Hendæ* هند Na-
amanis filia conditum. Ejus diebus
duo monasteria exstructa sunt: Al-
terum *Saidi* سائي apud Mosul;

alterum *Manforis* منفرس in regio-
ne Ninives. Hormisdæ verò quum
annos duodecim regnasset, à Persis
interemptus fuit: eique Chosroës

filius, cognomento *Abnu* ابرنو *Abrui-*
zus successit anno Græcorum 901.
Regnavit autem annis 38. cujus tem-
poribus Jesujabus Catholicus deces-
sit, anno, ut vult Amrus, nongen-
tesimo septimo. Idem Amrus scri-
bit Jesujabum legatione Hormisdæ
ad Heraclium Imp. functum, pacem
inter utrumque statuisse: Naama-
nem verò Alamundari, seu Monderi
Regis Arabum filium, non à Jacobi-
tis, ut Bar-hebraeus asserit, sed à
Nestorianis Simeone Hirtæ & Sabar-
jesu Losciumæ Episcopis atque Jesu-
zacha monacho à dæmonio libera-
tum & baptizatum. Anno autem Epi-
scopatus quarto eundem Jesujabum
coaeta Episcoporum Synodo Cano-
nes 22. condidisse: Scripsisse præ-
terea diversa opera, ut expositionem
Liturgiæ, interpretationem Psalmorum,
Homilias, & Epistolas, de quibus
consule Sobenssem in Catalogo
p. 63. & 116. Sub eo denique claruisse:

مار اليّا صاحب دير سعيد بالموصل وهو بنسبه
ورين برعيتا ورين جبريچيس رفيقه ومار يرحبنا

صاحب دير اغل ومار باباي النصيبيني ومار
يونان عبد المجوسي ورين شهري ورين سابور
ورين باعوت ومار يعقوب صاحب دير باعابا وانا
يونان دير طور وديوه بجبل مجمار.
Mar Eliam fundatorem cœnobii Saidi
in Mosul, Raban Baritam, Raban
Georgium ejus socium, Mar Joan-
nem fundatorem cœnobii Anchara:
Mar Babæum Nisibenum: Mar Jo-
nam Abdalmagi: Raban Siroem: Ra-
ban Saporem: Raban Bautham: Mar
Jacobum fundatorem cœnobii Beth-
Abe: & Abbatem Joannem Bar-
Tura fundatorem cœnobii in monte
Singaræ: quorum gesta vide apud
Thomam Moragensem Episcopum
in historia Monastica Orientis Cod.
Syr. 13. lib. 1. ad calcem hujus tomi.

32. SABARJESU ex pago *فنه جلاو* *Pherozebad* regionis Beth-Garmæ,
anno Græcorum 915. ordinatus,
Chosroëm Abruzum arma adversus
Romanos ad ulciscendam Mauricii
Imperatoris socii sui cædem mo-
ventem sequutus est, & in expugna-
tione Daræ decessit, octavo Episco-
patus anno.

Thomas Maragensis in Hist. Mo-
nastica Orientis lib. 1. cap. 25. refert,
Sabarjesu anno Chosroæ 14. Nisibi
decessisse, Chosroëm verò anno se-
quenti Daræ expugnasse. Eadem
ferè apud Amrum, qui notat eum ex
Losciumæ in Beth-Garmæ Episcopo
consecratum Catholicum feria 5. ma-
joris hebdomadæ anno Græcorum
909. obiisse verò feria prima, die
18. Septembris, anno Græcorum
917. Chosroæ 15. ætatis suæ supra
octogesimum. Cadaver in cœnobio
ab ipso exstructo in oppido *Gedan* جدان
conditum. Ejus gesta conti-
nentur in Carmine, quod in ejusdem
festo canitur Dominica I. Octobris,
ut in Cod. Amid. 1. fol. 473. Clari
sub eo Viri celebrantur ab eodem
Amro *Raban Zena, Gregorius ex*
Episcopo Cascaræ Nisibenus Metro-
polita, Jesujab cœnobii conditor,
& Gebruna fundator دير الثارة mona-
sterii Kara.

Sabarjesu Pa-
triarcha Nesto-
rianorum.

Simeon Episc.
Hirtæ.
Sabarjesu Episc.
Losciumæ.
Jesuzacha mo-
nachus.

Episcopi Nini-
& cœnobii
Matthæi,
rmæus, To-
s, Jesu-Za-
s, Sahada, Si-
on, & Chri-
stophorus.

Zena Mona-
chus.
Gregorius Ep.
Nisibis.
Jesujab Archi-
mandrita.
Gebruna Ar-
chimandrita.

GRE-

Gregorius Patriarcha Nestorianorum.

33. GREGORIUS ex Cascara, Ec-

Bar-had-besci-
aba monachus.

Mar-aba Ar-
chidiaconus.
Babæus Archi-
mandrita.

Cyriacus Episc.
Nisibis.
Jonadab Episc.
Adjabenus.
Gabriel Episc.
oppidi Seleu-
ciæ.

Gabriel Singa-
rensis medicus
Jacobita.

clesiæ **ܡܠܝܟܝܢܝܢ** *Molikenfis* in Mahuza Doctor, permissu Sirinæ uxoris Chosroæ Regis, & operâ Abrahæ medici Nisibeni, ut Amrus scribit, anno Græcorum 918. vel juxta Bar-hebræum, anno 923. in Patriarcham ordinatus fuit, quum Sabarjesu quidem ejus præcessor Bar-hadbesciabam monachum montis Saaran successorem sibi designasset; Chosroës verò Gregorium Nisibis metropolitam eligi jussisset. Quamobrem in Cascarensē Gregorium ejusque ordinatores Rex indignatus, cunctos ditionis suæ Christianos vexare cœpit, sed Patriarcham præsertim ejusque discipulos, qui ob flagitiosam quam ducebant vitam, summum præceptori suo dedecus conflaverant. Obiit autem Gregorius quarto Episcopatus anno, Græcorum juxta Amrum nongentesimo vigesimo primo, juxta Bar-hebræum nongentesimo vigesimo septimo. Cadaver Seleucia sepultum. Post ejus obitum discipulos comprehendi jussit Chosroës suppliciisque affici, donec relictam à Gregorio auri summam prodidere: Christianis præterea mandavit, nequem Catholicum eligerent. Vacavit itaque Sedes, quoad Chosroës vixit; annis nimirum juxta Bar-hebræum duodeviginti, vel ut Amro placet, septemdecim. Eandem vicaria potestate

rexere Mar-aba Archidiaconus, & Babæus magnus Archimandrita: idque ex consilio, ut scribit Thomas Maragenfis in citat. *Hist. Monast. lib. 1. cap. 27.* Cyriaci metropolitæ Nisibis, Jonadabi Adiabeni, & Gabrielis Episcopi Oppidi Seleuciæ, qui Patriarchalis Ecclesiæ regimen Babæo commiserunt. Babæi scripta recenset Sobensis in Catalogo pag. 85. Ejusdem asceticum opus in Centurias Evagrii exstat Cod. ms. Syr. 10. in Catal. ad calcem hujus tomi.

Sub Gregorio claruisse testatur Bar-hebræus *Gabrielem* Singarensē Jacobitam, Chosroæ Regis medi-

cum acerrimum Nestorianorum hostem: cujus suprà meminit Amrus in vita Babuæi Patriarchæ; immani tamen cum anachronismo, ut observavi pag. 406.

Kamjesu verò Jacobitarum in Oriente Metropoli-
ta, postquam annum unum suprà triginta sedisset, obiit decrepita ætate, anno Græcorum nongentesimo vigesimo.

III. SAMUEL quinto post Kamjesu mortem anno, qui erat Græcorum vigesimus quintus suprà nongentesimum, ordinatus, quum decem annos Jacobitis Orientis præfuisset, obiit anno Græcorum 935.

Sub eo claruit *Marutha* monachus ex pago **ܡܪܘܬܐ** *Sciurzak* regionis Nuhadræ: qui primum quidem habitavit in cœnobio **ܢܪܕܝ**

Nardi, ubi monachus ac Presbyter initiatus est: mox Callinicum perrexit, cœnobium S. Zachæ petens, in quo annos viginti transiit. Inde in montem Edessæ migravit, ut literis operam daret: quibus quum satis instructus esset, ad monasterium sancti Matthæi se contulit, ibique Ritus & Canones ordinavit. Denique quum res gentis suæ in aula Persarum Regis post mortem Gabrielis medici in deterius abirent, Cupham

Arabiae urbem, quàm Syri **ܚܦܠܐ** *Akulam* appellant, profectus, in cella Raban Saporis commoratus est.

34. JESUJAB secundus, duodevigesimo post Gregorii Nestorianorum Patriarchæ obitum anno ordinatus est in urbe Seleucia, anno Græcorum 937. Arabum 7. Hæc Bar-hebræus. Verum quum Gregorius anno 927. obiisse dicatur, mendum in epocha ordinationis Jesujabi, vel vacationis Sedis inesse oportet. Amrus Jesujabum scribit duobus post annis ex **ܒܠܕܐ** *Balade* Episcopo Catholicum consecratum; sedisse autem annos 19. & obiisse in oppido Gedan. Post Chosroæ mortem ineunte regnum Siroë ejus filio, qui Cavades appellatus

Obitus Kamjesu Metropolitæ Jacobitarum.

Samuel Jacobitarum in Oriente Metropolitæ.

Marutha monachus ac Presbyter.

Jesujab Gadalenfis, Patriarcha Nestorianorum.

proclatum fuit. Exstat increpatoria ad eum Barfumæ Episcopi Susæ *Barfuma Episc.*
epistola, ex qua hoc fragmentum *Susæ.*

describit Bar-hebræus.

١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١
 ٥١٢
 ٥١٣
 ٥١٤
 ٥١٥
 ٥١٦
 ٥١٧
 ٥١٨
 ٥١٩
 ٥٢٠
 ٥٢١

Nisi tria Ecclesiæ luminaria, nempe Diodorum, Theodorum ac Nestorium damnasses, & Cyrillum suscepisses, eamque vocem, Dei genitrix Maria, protulisses; haudquaquam tibi permisissent Græci, ut Liturgiam ad eorum Altaria celebrares. Ecquam igitur ad eos Apologiam producis, quibus præes, & quorum Sedem occupas? Verum in Historia Thomæ Maragenis citat. lib. 2. cap. 6. non Jesujabus Patriarcha, sed Sabaduna பூதம் Arjunæ

Garmæorum urbis Episcopus à Nestoriana secta ad orthodoxam fidem conversus fuisse dicitur: neque Amrus simile quid de Jesujabo prodit. Subjungit Bar-hebræus de eodem

٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

Item

N O T A.

1 *Imperatorem*. Heraclium scilicet, non Zenonem, ut perperam scribit Amrus.
Tom. II. G g g

Item compulit eum Rex, ut uxorem, sicut alii Catholici, duceret: qui mulierem, quam juvenis habuerat, arcessivit & apud se commorari fecit, simulans quidem se ab ejus consortio abstinere, & quod ob Regis præceptum cum illa cohabitaret.

Mahometus
pseudoprophe-
ta.

Saidus prin-
ceps Nagra-
nensium.

Per idem tempus, inquit Barhebraeus, innotuit Mohammad Arabum pseudopropheta, quem vulgò Mahometum dicimus. Hunc Saidus Nagranensium Christianus princeps cum Jesujabo Patriarcha adiit, oblatisque ingentibus donis fœdus Christianos inter & Arabas utriusque sectæ stabiliri postulavit, Annuit Mahometus, deditque diploma, quo Christianos Arabibus commendabat, nimirum ut eos ab hostibus tuerentur, nec ad bellum procedere, aut fidem legemve mutare compellerent; tributa verò à Sacerdotibus & monachis exigi omninò vetuit; à laicis verò pauperibus nummos quatuor, à divitibus nummos duodecim dumtaxat. Ut præterea Christianis fas esset Ecclesias instaurare, qua in re Arabum quoque operam adjungi voluit. Denique ut Christianis tam maribus, quam feminis deservire in domo Arabum liceret, citra ullam Religionis injuriam. Eadem Amrus in vita Jesujabi: additque Arabum imperium sub eo cœptum fuisse anno Græcorum 935, Persarumque regnum circa ea tempora desuisse, postquam annis 385 durasset.

Scripta Jesu-
jabi Gadalenfis.

Opera Jesujabi recenset Sobensis

NOTÆ.

1 Uchama. Ejus cœnobium in Beth-Zabda fuisse, testatur Thomas in hist. Monast. Orientis lib. 1. cap. 14.

2 Sabarjesu. De eo Carmen exstat Cod. Amid. 7. tom. 1. Bibl. Orient. pag. 582. Kokenfis autem, vel Cuchenfis dicitur, quod cœnobium in urbe قوق Kok, vel Cuch condidit;

quæ tamen alia est à Coche ————— pago apud Seleuciam & Ctesiphontem sito, de quo vide Cellarium to. 2. pag. 721. Vitam Sabarjesu scripsit Thomas in histor. Monast. lib. 2. cap. 17.

3 Chodabes. Ejus meminit Thomas in cit. hist. lib. 2. cap. 14. Carmen de eodem legitur in laudato Cod. Amid. 7.

in Catalogo pag. 63, quibus Amrus

hæc addit: عمل كتاب الروس في ترويح الحايثين على المذهب وكتاب في الاسامى والاشياء المنققة في الكتابة مختلفة في اللفظ والمنققة في اللفظ مختلفة في المعنى وكتاب امرار البيعة اثني وعشرون مسالة وجواب.

Composuit librum in capita divisum, quo hesitantes in fide reprehendit. Alterum de nominibus ac rebus, quæ scripturâ quidem conveniunt, sed voce differunt: deque iis, quæ voce conveniunt, & sensu differunt. Tertium de Sacramentis Ecclesiæ, in duas supra viginti interrogationes totidemque responsiones distributum.

Ejus temporibus claruere, eodem Amro teste, Raban Uchama 1 Comensis cœnobii in regione Amadia fundator. Sabarjesu 2 Kokenfis. Mar Abda. Raban Chodabes 3 خدای. Et Hormisda 4 Perfa.

IV. MARUTHAS cujus supra meminimus, primus fuit, qui Primatiale Jacobitarum Orientalium Sedem in urbe Tagrito, seu Martyropoli, fixit. Id quum sit fundamentum historiæ Maphrianorum, quæ cum Persarum Regum Chronologia conjuncta est, placet ab origine describere. Anno Græcorum 939. Chosroës Abruizus Persarum Rex cæsus fuit. Cavades 5 ejus filius regnum anno uno post ipsum tenuit. Ardashirius seu Artaxares Cavadi patri successit: quo paulò post sublato, Siroës 6, unus ex regni optimatibus, summa rerum potitus, pacem cum

Ro-

Uchama Ar-
chimandrita.
Sabarjesu Ko-
kenfis.
Abda.
Chodabes.
Hormisda.

1 2 3 4
Maruthas pri-
mus Maphria-
nus, qui in ur-
be Tagrit Se-
dem fixit.

4 Hormisda. Encomium ejus cum Sabarjesu habes loc. cit.

5 Cavades. Siroam quoque appellatum fuisse testatur Thomas Maragenfis in hist. monast. lib. 1. cap. 35. ubi Chosroës cædem, Siroisque inaugurationem fusè describit. Amrus in Vita Jesujabi Gadalenfis, post Siroem regnasse scribit Ardashirum ejus filium, deinde موران Moranam Siroës sororem, à qua scribit Jesujabum ad Imperatorem Romanorum pro pace allegatum fuisse: idque sub initium ordinationis Jesujabi, quam anno Græcorum 934. contigisse affirmat.

6 Siroës. Communis fert opinio Siroem fuisse Chosroës filium, non unum aliquem ex optimatibus.

caperent. Quamobrem Jacobitarum numerus in Perside mirificè auctus est. Sed & ingens Edessenorum multitudo, qui in eam provinciam captivi abducti fuerant, domicilium in Segestana & Chorasana fixere: quibus Maruthas duos Episcopos præfecit: alterum Segestanae: Harnuæ alterum. Anno Græcorum 960. die 2. Maii, Sabbato, idem Maruthas ex hac luce migravit, quum annos viginti sedisset. Cadaver in majori Ecclesia, quam is in Arce exstruxerat, conditum.

Mareme Ar-
zumensis, Pa-
triarcha Nesto-
rianorum.

35. MAREME Jesujabum excepit sub Maruthæ tempora: anno Græcorum, ut vult Amrus, nongentesimo quinquagesimo octavo. Hic in Arzumitide natus, literis in Schola Nisibena operam dedit. Mox in cœnobio sancti Abrahamæ religiosam vitam professus, ad Episcopatum Ninives primùm promotus est, deinde Metropolitam Gandisapor renunciatum, demùm ad Catholici dignitatem, ut mox dixi, ascendit. Obiit in oppido Gedan sub Othomano Chalipha, postquam tres annos sedisset. Sanxit, ut Sacerdotes cingulo vestem constringerent. Ejus temporibus clauit Malech-Jesu ملكيشوع cœnobii Hadethensis fundator.

Malech-Jesu
Archimandrita.

Jesujab Adia-
benus, Patri-
archa Nestoria-
norum.

36. JESUJAB Adiabenus¹ ex Schola Nisibena, ubi cum Gregorio ejusdem urbis Metropolitam, studiorum curriculum emensus fuerat, Ninives

Episcopus, deinde Mosulensis Metropolitam, demùm post Maremæ obitum Catholicus ordinatus est, quinto Othomani Caliphæ anno, ut scribit Amrus, qui idem erat Græcorum 962. Hic, teste Bar-hebræo, Jacobitis restitit, ne in urbe Mosul Ecclesiam ædificarent. Exagitatus autem à Præsidente Modainæ seu Seleuciæ, in cœnobium S. Jacobi in Beth-Abe² secessit, ubi obiit³ sepultusque fuit, anno Græcorum 971. postquam annis 9. mensibus 3. sedisset. Morienti adfuerunt, ut idem Amrus refert, Elias⁴ Metropolitam Maru, Jazdephanes Cascaræ Episcopus, Isaac Metropolitam Nisibis, Sergius Episcopus Hirtæ, & Moyses Episcopus Ninives. Florebant sub ejus tempora Raban Kamjesu⁵, & Daniel⁶ Mariæ filius, & Sergius qui Gandisaporis Episcopatum spatio annorum 45. tenuit. Scripta Jesujabi recenset Sobensis in Calalogo p. 64. & 116. quorum potior pars exstat in Codicibus Syriacis Vaticanis 27. 28. 29. 39. Volumen Epistolarum ejus quas Episcopus, Metropolitam, & Patriarcha scripsit, ab amicissimo Andrea Scandar ex Mesopotamia nuper allatum est Cod. 16. in Catalogo, qui ad calcem hujus Tomi subjicitur. Amrus nonnulla Jesujabi opera lau-

2
3
4
Elias Episc.
Maru.
Jazdephanes
Episc. Cascar.
Isaac Episc. Ni-
sibis.
Sergius Episc.
Hirtæ.
Moyes Episc.
Ninives.
5
6
Kamjesu Ar-
chimandrita.
Daniel Ma-
riæ f.
Sergius Episc.
Gandisapor.

ثم انه اوصى عنايته في
اقامة العلم وطكس الفتنين لدرر السنة على
ما هي عليه الان ووضع ميامر ومدارس فقال في
الصلوات

NOTÆ.

1 Adiabenus. Quam Syri آدياب Adiab, eam Arabes حزة Hazam dicunt. Quare Jesujabus apud Amrum الحزى Hazens, apud Bar-hebræum آبيابenus appellatur.

Fallitur verò idem Amrus, dum Hazam cum Arbela unam eandemque facit, inquiens:

ايشوعيب الحزى كان من بلد حزة المعروفة بارييل.

Jesujabus Hazens ex regione Haze, quæ Arbela dicitur. Nam Adiabene quidem regio est, Arbela verò ejusdem regionis urbs primaria, ut liquet ex Plinio lib. 6. cap. 13.

2 Beth-Abe. Thomas lib. 1. hist. monast.

cap. 15. & 21. monasterium illud à Bar-hadbe-
sciaba conditum, & à Jacobo auctum fuisse
affirmat. Nestoriani Arabicè scribentes, ex

Beth-Abe بعايا بعايا faciunt Ba-Abe

ut ex Beth-Garme, Bagerme: ex Beth-Zab-
da, Bazabda: & cætera hujusmodi: quod
rectè observavit Renaudotius tom. 2. Lit.
Orient. pag. 271.

3 Obiit. Jesujabi gesta obitumque descri-
bit Thomas lib. 2. hist. monast. cap. 11. & 12.

4 Elias. Ejus opera recenset Sobensis in
catalogo pag. 67.

5 Kamjesu. Pauli successor fuit in Præ-
fectu ra cœnobii Beth-Abe, ut refert Tho-
mas lib. 2. hist. monast. cap. 1.

6 Daniel. Hittoriam Ecclesiasticam scri-
psit, teste Sobensi in catalogo pag. 109.

الصلوات وكتاب الريشا وكتاب هوفخ وكتاب
اعنى عكس الارا وكتاب الترجمة
وكتاب في الوعظ والعقدان .
*Deinde promovendis scientiis operam
dedit, ordinavitque Officium per anni
circulum, uti nunc se habet: sermones
etiam, hymnosque composuit, qui in-
ter Preces recitantur: nec non librum
in capita distinctum (Adhortationum
scilicet ad novitos, de quo Sobenſis
loc. cit.) ¶ librum de conversione co-
gitationum: ¶ de Interpretatione: ¶
Conciones .*

Denha Jacobi-
tarum Maphri-
anus.

scribit Bar-hebræus. חֲבֵרָה

حُوتٌ هَٰٓئِلًا ۖ وَجَبَّ مَضَاهُ ۚ مُدِّهُم مَّا :

جَبَّارٌ مِّنْهُمْ فَذَرْنَاهُمْ وَنَحْنُ مُنْهَكُونَ

[illegible]

فَقُلْ لِلَّهِ الْمُلْكُ كُلُّهُ . وَنُفُوسُ النَّاسِ . وَرَبِّهِمْ

مَدْعِيْ مِّنْا لِّمَدْعِيْ سَا اَدْعَا وَفِيْهِ مَدْعَا

[illegible][illegible]

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّهْدِي اللَّهُ سَبِيلَهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّضَلُّ اللَّهُ سَبِيلَهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّهْدِي اللَّهُ سَبِيلَهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّضَلُّ اللَّهُ سَبِيلَهُ

لَوْ أَنَّ قُلُوبَنَا ذُرُوءًا ذُرُوءًا

— ५३ —

فَمَنْ لَّا مَحْرُومًا وَجَبَ تَحْيِيهِ وَفِي مَمْنُونًا

[illegible]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مَدِينَةُ الْمَدِينَةِ: الْمَدِينَةُ الْمَدِينَةُ

[illegible]

الحمد لله الذي جعلنا من جنس النعمان
والمؤمنين الذين هم خير الجنس

[illegible]

— 10 —

odem anno, quo Maruthas Maphri-

Eodem anno, quo Maruthas Maphrianus, decessit & Joannes Patriarcha Athanasii præceptoris sui successor: eum-

que Theodorus Patriarcha excepit, qui Maphrianum Orienti ordinare desiderans, quomodo Patriarcha Alexandriae Abissinis Metropolitam instituit, litteras hac de re ad Episcopos & primates Orientis dedit, postquam eos sibi conciliasset eorumque consensum habuisset. (Namque fœdus cum ipsis sanxerat literis Syllaticis & Episcoporum Occidentalium testimoniis firmatum, quod quum Patriarcha decessisset, Maphrianus Electo manum imponeret : & sicuti absque Patriarcha Maphrianus, sic absque Maphriano Patriarcha haudquaquam eligeretur.) Tum verò Tagritenses Denham discipulum Mar Maruthæ elegerunt & ad Patriarcham Theodorum adduxere. Qui cum Tagrito universoque Orienti Maphrianum ordinavit. Porro Denha quum annos 10. sedisset, obiit die 3. Novembris. Cadaver iuxta Marutham in Ecclesia Arcis conditum.

37. GEORGIUS Jesujabi discipulus, ex Mosulano Episcopo Adiabenus Metropolita, deinde post Jesujabi obitum Patriarcha ordinatus est eodem anno (ut inquit Thomas Maragenensis in hist. monastica lib. 2. cap. 16.) quo Hasanus filius Ali Saracenis imperare cepit, Græcorum scilicet, ut notat Amrus, nongentesimo septuagesimo secundo. Hic, ut idem Thomas narrat lib. cit. c. 13.

& 14. Codax Archimandrita opera Georgios duos, Nisibenum scilicet & Bostrensem, ob præceptum iis Patriarchatum sibi infensos reconciliavit. Quumque visenda Diæceseos causa urbis pagosque & cœnobialustrasset, delatus apud Sarcenorum Ameram, quod ingentem auri summam in eo circuitu congestisset, tormenta & carceres sustinere maluit, quàm sacram pecuniam Ameræ prodere. Quamobrem indignatus Ameras, ut scribit Bar-hebraeus, plures Ecclesias in Akula & Hirtæ regionibus solo æquari iussit. Obiit autem Georgius vigesimo Episcopatus anno, quum Bar-jesu Maphrianus Jacobitis præesset. Ejus scripta

recen-

Theodorus Patriarcha .

Georgius Patriarcha Nettoriorum.

Georgius Epif.
Nisibis.
Georgius Epif.
Bostrorum.

Quum Abdalmalechus Meruani filius Arabum Rex in terram Sennaar advenisset, Ananjesu salutaturus eum obviam processit, precesque ei de more exhibuit. Abdalmalechus Patriarcham interrogavit, de religione Arabum quid sentiret. Ille vero quoniam promptus erat ad respondendum: Regnum est, inquit, quod gladio sletit, non Fides, quæ divinis miraculis confirmatur, ut sunt hæc Christi, & illa vetus Moysis. Quare iratus Rex, linguam ejus abscindi jussit. Verum quidam pro eo intercessere, eumque liberum dimisere. Nihilominus præcepit Meruanus, ut in conspectum suum non amplius admitteretur. Hinc Joannes Leprosus, cujus supra memini, occasionem nactus est, sua desideria perficiendi. Optimates itaque donis subornans, librum¹ patris ejus accepit: qui arcessitum Ananjesu, veste Pontificia & Baculo Pastoralis exiit, eaque Joanni tradens, hunc Seleuciam misit ubi ab Episcopis ad id coactis ordinatus fuit. Joannes autem quum Ananjesu in carcere paucis diebus detinisset, eundem cum duobus discipulis suis ad quoddam montis² monasterium misit. Ii vero ad fastigium montis adductum, præcipientem inde egerunt. Et existimarunt quidem illum jam extinctum fuisse. At supervenientes Pastores quum eum adhuc spirantem vidis-

sent, ad sua mapalia deportarunt curaruntque. Qui resumptis viribus, ad cœnobium Joannis³ in regione Mosulana situm recessit, ibique habitavit. Interim Joannes, qui impositum à Præside gravissimum tributum in se susceperat, quum solvendo impar esset, in carcerem detrusus, ibi periit⁴. Tùm Ananjesu Sedi suæ restitutus, eandem per annos 14. rexit, & mortuus est: in cœnobio scilicet Jonæ prophetæ, quod apud Niniven situm est, ut notat Amrus, anno Græcorum millesimo decimo: qui de ejusdem Ca-

davere hæc addit. ومن بعد مائة وخمسين سنة انفتح الباب الذي كان الثابت فيه وظهر جسده وهو منظرا كأنه نايما ويأمر الى رويته عالم كثير من اهل الموصل وشامدناه باعيننا مع الحاضرين والى الان كل من يقصد ان يراه ويتبارك منه فذلك له مباح ومن ينك في ذلك فليمنع يجره ويصدق.

Sexcentesimo autem & quinquagesimo post anno quum tumultus in quo Arca erat, apertus fuisset, apparuit corpus ejus incorruptum, instar dormientis, multique ex Mosulanis ad hoc spectaculum confluxere. Nos quoque ex numero eorum fuimus, qui propriis ipsum oculis spectarunt, & usque in præsentem diem qui eum videre ejusque benedictione frui desiderat, liberam

NOTÆ.

¹ Librum. Desideratur aliquid in Textu: qui ex Amro planus est: ait enim Joannem ab rege Abdalmalecho diploma Patriarchatus obtinuisse, in hæc verba. وعرف ابوحنس مطران نصيبين المعروف بالابرص باسياميد هذا الاب فغلط عليه ولم يدخل تحت طاعته ولم يزل يتوصل الى ان اخذ توقيع عبد الملك ابن مزران بعزل حنانيشوع وتمليك ازمه النصرى.

Quum Joannes Metropolitæ Nisibis, cognomento Leprosus, de ordinatione hujus Patriis certior factus fuisset, ægrè id ferens, obedientiam ei exhibere noluit: nec destitit omnem operam adhibere, donec mandatum Abdalmalechi Meruani filii impetravit, de Ananjesu deponendo, seque Christianis præficiendo &c.

² Montis. Facinus discipulorum Joannis silet Amrus.

³ Joannis. Jonæ prophetæ cœnobium appellat Amrus: qui de Joannis Nisibeni intrusione hæc subjungit. واخذ الابا بقوة السلطان وقهرهم على اسياميد واساموه بالكرو سنة اربع وسبعين للهجرة بعد سبع مائتين من رياسة حنانيشوع.

Regia manu Patres ad ordinandum se compulsi: qui coacti ordinarunt eum anno Hegiræ 74. qui idem septimus erat à præfectura Ananjesu.

⁴ Periit. Joannis interitum aliter narrat

Amrus in hæc verba. ثم ان الابرص هرب من الديون التي عليه ومات في قرية من قرى الكوفة ودفن بها ومدة تغليه كانت ستة وعشرة شهور.

Leprosus vero propter æs alienum fugit, obiitque in quodam vico Cupbæ urbis, ibique sepultus est. Spatium intrusionis ejus, annus fuit eum decem mensibus.

ram habet facultatem . Qui verò
ambigit , vadat , videat , & credat .
Ex quibus verbis (ut hoc factum ,
quod ex causis naturalibus absque
ullo miraculo contingere potuit ,
Scriptori concedamus) Amri atas
colligitur , quem , si vera sunt quæ
hic narrantur , vixisse oportet circa
annum Græc. 1660. Christi 1349.

Opera Ananjesu recenset Soben-
fis in Catalogo pag. 71. de quibus

hæc idem Amrus . *وعمل مبعثه واربعين*
ترجما وكتاب الميامر وكتاب المراسلات وكتاب
التعزية واربع كتب في تفسير فصول الانجيل
وشرحها . وله على كل فصل بمقدمة موعظة
وعدلان يليق به ووضع عشرين قانونا في
المحاكمات وفي كل قانون منها عدة قوانين .

Composuit septem supra quadraginta
Interpretationes (Conciones nimi-
rùm seu Homilias) & librum Sermo-
num : & librum Epistolarum , & li-
brum de consolatione (hoc est , Ora-
tionem Paracleticas de Defunctis) &
quatuor libros de expositione sectionum
Evangelii , quarum unamquamque
singulari homilia & apposita interpre-
tatione dilucidat : denique viginti Ca-
nones edidit de Judiciis , sub unoquo-
que Canone plures complectens .

Ejus ætate claruere teste Amro :

سركيس دودا من الدوقرة بارض كشكر ويوحنا
الديلمي صاحب دير الكرسي ومار يوحنا
الذوق اسقف الحيرة :

Sergius Duda . *Sergius Duda ex Dokra in Territorio*
Joannes Dila- *Cascaræ , & Mar Joannes Dilamita*
mita . *fundator cænobii , ubi Sedes est : &*
Joannes Azrak *Mar Joannes Azrak (cæruleus) E-*
Episc. Hirtæ . *piscopus Hirtæ : quorum meminit So-*
benfis in Catalogo pag. 87. & Tho-
mas Maragenfis lib. 2. hist. monast.
cap. 23. & seqq. Addit Bar-hebraeus
Simeonem cognomento Taibutham ,
de quo hæc in vita Abraham Maphri-

ani . *وكان من مشايخنا وكنيسة*
معدن في كركم : وكنيسة في كركم
وكنيسة في كركم وكنيسة في كركم .

Tom. II.

وكنيسة في كركم وكنيسة في كركم .

Ejus diebus vivebat Simeon Taibutha.
Hic medicus egregius erat , & mona-
sticam professionem adamavit . Ex li-
bri verò ab ipso editi titulo , (Taibutha ,
idest , Gratia) appellatus fuit . Lau-
datur à Sobenfi in Catalogo pag. 87.

Denique sub Ananjesu Patriarcha *Jejunii Virgi-*
Jejunium Virginum restitutum fuit- *num institutio.*
se , auctor est idem Bar-hebraeus , qui
causam illius describit in hæc verba :

وكان من مشايخنا وكنيسة
معدن في كركم : وكنيسة في كركم
وكنيسة في كركم وكنيسة في كركم .
وكان من مشايخنا وكنيسة
معدن في كركم : وكنيسة في كركم
وكنيسة في كركم وكنيسة في كركم .
وكان من مشايخنا وكنيسة
معدن في كركم : وكنيسة في كركم
وكنيسة في كركم وكنيسة في كركم .
وكان من مشايخنا وكنيسة
معدن في كركم : وكنيسة في كركم
وكنيسة في كركم وكنيسة في كركم .
وكان من مشايخنا وكنيسة
معدن في كركم : وكنيسة في كركم
وكنيسة في كركم وكنيسة في كركم .

Eodem tempore Jejunium Virginum
inflauratum est , quod jejunant Orien-
tales tribus post festum Epiphaniæ die-
bus . Ferunt , Abdalmalechum Me-
ruani filium quum de pulchritudine
mulierum Hirtensium audisset , ad
presidem ejus loci misisse , ut cunctas

H h h vir-

virgines viro aptas eligeret. Qui iussis obtemperans, eas in aedes suas congregare cepit. Tunc Christiani universi in Ecclesiam confluentes, jejunium et orationem adhibuere, Dominum enixe deprecantes, ut indignationem ab eis averteret. Tertia igitur die quum Joannes eorum Episcopus (Azrak nimirum, cujus supra mentio facta est) Evangelium legeret, Abdalmalechi interitum, quem in spiritu noverat, populo annuntiavit. Prædictionem sparsus paucis post diebus rumor confirmavit. Exinde cæperunt fideles hoc Jejunium celebrare. Alii narrant, Abravizum (Choroem nimirum Persarum Regem) Virgines illas quæsisse: ejusque diebus in Oriente Jejunium illud restitutum scribunt.

De Jejunio Ninivitarum & Virginum.

Restitutum, inquit Bar-hebræus: nam illud olim apud Chaldaeos in usu fuisse, mox interruptum, demum restitutum, narrat Elias Damascenus Nestorianorum Episcopus in Nomocanone Cod. ms. Arabico 37. in catalogo librorum manuscriptorum, quem ad calcem hujus Tomi subijciam: ubi Responsum Joannis Nestorianorum Patriarchæ ad Abulabbasi interrogationem de eodem Virginum, deque Ninivitarum Jejunio describit in hæc verba.

قوم مع ابي العباس الفضل بن سليمان في امر الصوم المعروف بنينوى في ايام هذا الصوم في سنة تسعين ومايتين للعرب وذلك في سنة الف ومايتين واربعة عشر لاسكندر في احد عشر من كانون الثاني فكتب ابو العباس الى ابينا يوحنا الجاثليق ذكرنا الله بصلواته يما له عن العلة في صوم نينوى والعلة في صوم العذارى وكانت نسخة المسائل والجواب على ما قد بين في هذا الكتاب. وهذه المسئلة. ما العلة اعز الله ابانا الجاثليق في الصيام الثلاثة الايام المعروفة بصوم نينوى واجراما هرا الصوم الكبير. والذي جرى في امر نينوى وامر يونس على الناموس العتيق ولنا ابنا البيعة ماخوذون بالناموس العتيق. ومن امر بذلك من الابا ومن حكم به. فقد كان اعلى شح لنا انت عليه مائة سنة وكسر مند شمته بثلثين سنة انه وساير اهابيا بكشكر كانوا

لا يصوموا نينوى وبالكولون اللحم فيها الخ. الجواب في ذلك. اول ما نقول انا ابينا عما سالت بالعربية لان كتابك وزد بالعربية وليقف عليه من شاجرك بلا حاجة الى وامطة مترجم مما فكتب به. واما قولك اسعدك الله ان ابنا البيعة ليسوا ماخوذون بالقسمك بالناموس العتيق فقد صدقت في ذلك وليس انا نصومها لان سببها ذلك السبب لان الاسم الواقع عليها مستعار والمعبود الحقيقي هو ما نشرحه كان اسعدك الله في زمان من الارمنة السالفة حدث في بلاد باجرى موت جاري ابي على الاكثري في ذلك البلد في اسرع مدة وكان عليهم اسقى يسمى سبريشوع حفظ الله البيعة بصلواته تجمع رعيته لاقامة الباعوث وشجعهم وقال لم انا انك الله عز وجل برحمته رحم اهل نينوى وكشف عنهم ما اجراه على لسان نبيه يونس الخ فاحسرى ان برحمنا ونحن شعبه المؤمنين به ومهمجة وروحه المقرنة على الحق والصدق فسعدت هذه الرعية ما امرها به الاسقف واجتمعوا وعلوا الباعوث على اجس ما يكون من عمل مثله من فطام الاطفال والافنام ولبس المسوح مما اثار ذلك باقيا الى وقتنا هذا فدفع الله ذلك عنهم. فلما ولي مار طهوثاوس الجاثليقة حفظنا الله بصلواته امر بعمل هذا الباعوث فاتحدوا اصحابنا منذ ذلك الوقت الى هذا وقتنا متة اجرها يجرى القرض عليهم الخ وام هذا الباعوث صوما دغزوتنا وهو **صومنا** ولودنينوايا

صومه وبسم الله. واما جرى ذكر نينوى لما قدما ذكره لمشاكله للمعد والانداز بالافات الحادثة وما لحق القوم اجمعين من خلاص ما تحوفوه. فمن تعبد اكل اللحم فيها الزمناه ما يجب على من تعبد اكل اللحم في الصوم الكبير. المسئلة في صوم العذارى وما العلة اعز الله ابانا في صيام الثلاثة ايام المعروفة بصوم العذارى وهل صومها حكم على جميع ابنا البيعة ويجب على من صامها ان يقهها في ترك اللحم وغيره مقام الصوم الكبير ام لا ومن رسم ذلك من الابا وهل هو واجب ام غير واجب. الجواب عن هذه المسئلة. السبب في هذا الصوم ان كان حدث بالحيرة في يوم الدنج فانا انتعلت في البيعة واصل الحيرة بجمعين فانبلت تحرق اله القدس وخدمة المذبح ولا تقرب احدا

pta est, usque ad tempora Joannis Azrak, cujus preces toti Ecclesie prosint. Tum vero precepit quidam Regum Arabum, cujus nomen sub eorundem regno prodere non licet, ut quadraginta selectæ ex Hirta Virgines ad ipsum adducerentur, à parentibus suis separandæ, ejusque ministerio deputandæ. Inducias trium dierum hic sanctus à legato poposcit, quibus unacum Hirtæ populo supplicationem in cinere & cilicio faciens, orationi & deprecationi Jejunium adjunxit. Tertia autem supplicationis die quum Evangelium legeretur, dormitanti ex nimio labore ac jejunio Episcopo revelatum fuit, Damasci eodem die interisse, qui Virgines postulabat. Interrumpens itaque Evangelium, populo visionem annuntiavit. Mox persoluta Evangelii lectione, sacramenta eodem die consecit: die vero sequenti gratias Deo egit. At populus quod flagellum illud evasisset, gaudens, tres illos dies non secus atque Niniviticis celere cepit: & jure quidem merito: quum eadem utrobique causa fuerit, eadem supplicatio, eademque ratio prohibendi carnum læticiiniorumque usum. Hucusque Joannes Patriarcha apud Eliam Damascenum: qui licet quoad eas quas obrudit Angelicas revelationes fidem non mereatur, causam tamen tempusque institutionis utriusque illius Jejunii apud Syros celeberrimi, accuratè fideliterque describere videtur: ut merito ex hac ratione confutandi sint recentiores nonnulli, qui in Artziburio Armeniorum, (quod idem cum Jejunio Ninivitico Syrorum est) errores hæresesque comminiscuntur.

Joannes Leprosus, Patriarcha Nestorianorum illegitimus.

40. JOANNES LEPROSUS, ex Episcopo كدنى Cadna, Archiepiscopus Nisibenus: deinde in Patriarchatum sub Ananjesu intrusus, sedit annum unum cum mensibus decem. Obiit in quodam Cuphensis regionis vico:

ولا جله منع الحجاج من ترتيب
فطرًا وبقى الكرسي خاليًا أربعة عشر سنة.

Ejusque causa Hagiagius Patriarcham fieri prohibuit: Vacavitque Sedes an-

nis quatuordecim, ut scribit Amrus: nempe post obitum Ananjesu, qui contigit Anno Græcorum 1010. usque ad annum 1025, quo Salibazacha, ut mox dicam, ordinatus est.

VIII. DAVID post Abraham obitum, quum Patriarchalis Jacobitarum Sedes vacua esset, ab Orientalibus Episcopis in Maphrianum Tagriti & Orientis ordinatus fuit. Sexto post mense ab Episcopis Occidentalibus ad electionem novi Patriarchæ evocatus, ibi diem clausit. Vacavit post eum Sedes Tagritensis sex annis: quo tempore cœnobii S. Matthæi Metropolitæ erat Joannes senex: qui à cœnobitis rogatus, ut Pastores Ecclesiis Orientis præficeret, negavit sibi hanc potestatem esse: sed adhibendam, ait, apud Patriarcham novum ab ipsis operam, ut Maphrianus in locum Davidis crearetur, ad quem earum Ecclesiarum cura, regimenque jure spectabat. Hac responsione offensi cœnobitæ, de Joanne Episcopatu dejiciendo cogitare cœperunt. Scriptis igitur ad Patriarcham literis, Joannem inquit senio confectum à regimine cœnobii se spontè subduxisse: Successorem proinde postulant, qui ejus locum impleret, Patriarcha verbis eorum deceptus, Episcopum ad ipsos mittit, quem ii cum incredibili pompa in cœnobiū deduxere,

David Maphrianus Jacobitarum.

Joannes Episcopus cœnobii S. Matthæi.

Joanne in monasterium ١٠٢٥

١٠٢٥ Beth-Urba, quod apud Tagritum urbem situm est, secedente, pestilens morbus cœnobitas corripuit, è quibus viri octoginta spatio unius hebdomadæ extincti sunt. Tum vero novus ille Episcopus relicto cœnobia ad Patriarcham regressus est; monachi autem agmine facto Joannem adeunt, veniam postulant: qui benedictione quidem eos donavit; non tamen adduci potuit, ut in monasterium cum ipsis rediret,

IX. JOANNES cognomento ١٠٢٥ Joannes Senex, postquam cœnobii S. Matthæi Maphrianus Jacobitarum.

curam, ut mox dixi, abjecisset, congregatis in urbe Tagrito sex Episcopis, in Maphrianum Orientis initia-
tus, sedit annum cum dimidio. Ordinavit tres Episcopos. Obiit die 2. Januarii (anno Græcorum 999. ut ex infra dicendis liquet.) Cadaver in Ecclesia SS. Sergii & Bacchi con-
ditum.

Denha secun-
dus, Maphria-
nus Jacobita-
rum.

X. DENHA hujus nominis secun-
dus anno Græcorum 999. die 13. Martii ab Episcopis Orientalibus ordi-
natus, Ecclesiam Achudemæ nun-
cupatam Tagriti ædificavit, quam
inter Catholicas ejus urbis tertiam
esse voluit. Nam duas alias in ea-
dem urbe Maruthas & Barjesu Ma-
phriani, ut supra dictum est, exstru-
xerant. Per id tempus Jacobitis Pa-
triarcha præerat Julianus, qui Ta-
gritensem Ecclesiam cum Antioche-
na ejusdem sectæ conciliare volens,
Episcopos & optimates Orientis, ne-
quidquam reclamante Denha Ma-
phriano, per literas induxit, ut sub-
lato schismate ad unitatem redirent.
Causa ejus schismatis hæc fuerat:
quod scilicet Patriarcha absque Ori-
entalium consensu, ut monachis
S. Matthæi morem gereret, Metro-
politam in locum viventis Joannis
consecraverat. Peracta ea unione,
in Denham quæsitum fuit, qui Pa-
triarchæ submittere se detrectabat:
& Synodus quidem decrevit, eo
amoto Bacchum Akulæ Episcopum
Orienti præficiendum esse. Denha
verò quum in cænobio Kenferinenfi
per duos annos mansisset, ab Elia
Juliani successore in Sedem suam re-
stitutus est: quam tenuit universim
annis quadraginta. Obiit autem die
19. Octobris anno Græcorum 1039.
Cadaver in exstructa ab ipso nova
Ecclesia sepultum.

Bacchus Episc.
Akulæ.

Elias Patriar-
cha Jacobitarum.

Saliba-Zacha
Patriarcha Nes-
torianorum.

41. SALIBA-ZACHA, quem lati-
nè *Crux vicit* interpreteris, in oppi-
do Pherozis, quod *Carchane* ܟܪܚܢܐ
appellatur, in regione ܟܪܚܢܐ
Tirbanensi natus, post Ananjesu in
Patriarcham Nestorianorum Seleu-

cia electus fuit, anno Græcorum, ut
affirmat Amrus, millesimo vigesimo
quinto: idque operâ Sabarjesu Me-
tropolitæ Nisibis, qui eum Episco-
patu Anbaræ à Joanne Leproso Anti-
patriarcha dejectum, perhonorificè
exceperat suumque Vicarium con-
stituerat. Sanxit ejusdem Joannis
nomen ex Diptychis expungi; quos
autem ille Episcopos instituerat, ite-
rùm consecravit; eos verò, qui ab
Ananjesu ordinati & à Leproso de-
positi fuerant, relato in Diptycha
ejusdem Ananjesu nomine, dignitati
suæ restituit. Sedit annos quatuor-
decim. Obiit anno Græcorum 1039.
Sub eo claruere, Amro teste, *Geor-
gius* fundator cænobii Maru, ejus-
que affinis Raban Joannes; *Bocht-
jesu* fundator cænobii Hadathæ, &
Stephanus cænobii Segestana.

Sabarjesu me-
trop. Nisibis.

Georgius.

Joannes.
Bocht-jesu.
Stephanus.

Paulus Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

XI. PAULUS Presbyter cænobii
ܩܢܘܨܝܐ *Canoscia*, quod in ditione
Sigaræ situm est, post Denhæ obi-
tum ab Athanasio Patriarcha in Ma-
phrianum ordinatus, Tagritenses
cæterosque Orientales inter se, &
cum Occidentalibus conciliavit.
Obiit anno Græcorum 1068. die 5.
Martii, quum sedisset annis 29. Ca-
daver in Ecclesia Arcis sepultum.
Sub eo mortui sunt duo Patriarchæ,
Athanasius scilicet & Joannes: & se-
cundo post hujus obitum anno crea-
tus fuit Georgius: anno nimirum
Græcorum 1070. ut supra dictum est
pag. 340. quibus verbis Bar-hebræus
Isaacum & Athanasium Sandalen-
sem, qui ante Georgium Jacobitis
præfuere, tamquam illegitimos Pa-
triarchas omittit.

42. PHETION in regione Gar-
mætorum natus, ex Episcopo Tirha-
næ ad Patriarchæ dignitatem in urbe
Seleucia admodum juvenis, anno
Græcorum, ut notat Amrus, mille-
simo quadragesimo secundo eve-
ctus, strenuam operam promovendis
studiis navavit, adeo ut in schola,
quam ipse fundaverat, quadringenti
Scholares numerarentur. Obiit an-
no Hegiræ 123. quum sedisset annos
unde-

Phetion Patri-
archa Nestoria-
norum.

undecim: vel, ut Amro placet, annos decem cum mensibus quinque.

Jacobus Arabs.
Paulus Episc.
Anbaræ.
Joannes Episc.
Hadathæ.
Sabarjesu.
Gregorius Ep.
Haran.
Joannes Episc.
Buazichæ.
Aba Patriar.
cha Nestoria-
norum.

Claruere per id tempus, eodem Amro teste, *Jacobus Arabs: Paulus Anbaræ Episcopus: Joannes Hadathæ Episcopus: Sabarjesu fundator cœnobii* وامت Vafetæ: *Gregorius Episcopus Haran, & Joannes Episcopus البازيخ Buazichæ*, uterque Chemicæ artis peritus.

43. ABA, quem Amrus *Mar-*

Abam, Bar-hebræus autem

1 *Abam* : *Brich-*

Sebiane appellat, in urbe Cascara, vel ut idem Amrus testatur, in *دوسرة* Dokra ditionis Cascarensis loco natus, anno Arabum 124. Græcorum 1053. Phetioni substitutus est. Ejus nomen in Catalogo Salomonis Bostrensis desideratur: legitur tamen in Carmine Syriaco, quod edidi pag. 389. num. 36. in hæc verba:

وَمَنْ بَرَّكَ بَارَ حَبْرَ سَبْيَانِ
وَمَنْ بَرَّكَ بَارَ حَبْرَ سَبْيَانِ

Mar-Aba perfectus pontifex, qui clarissimas edidit Interpretationes, Nam, ut Bar-hebræus scribit,

وَمَنْ بَرَّكَ بَارَ حَبْرَ سَبْيَانِ
وَمَنْ بَرَّكَ بَارَ حَبْرَ سَبْيَانِ
وَمَنْ بَرَّكَ بَارَ حَبْرَ سَبْيَانِ

Doctus erat in libris Ecclesiasticis & in Dialectica: cunctosque suos dies in evolvendis Codicibus expendebat, Bar-hebræo consonat Sobensis, qui p. 70. Catalogum librorum ejus recensens:

وَمَنْ بَرَّكَ بَارَ حَبْرَ سَبْيَانِ
وَمَنْ بَرَّكَ بَارَ حَبْرَ سَبْيَانِ
وَمَنْ بَرَّكَ بَارَ حَبْرَ سَبْيَانِ

Aba Cascarensis, inquit, *habet com-*

mentaria cum Epistolis, & elucidationem in totam Dialecticam Aristotelis. Quæ Sobensis verba ideò retuli, ne hunc Abam cum altero cognomine confundas, cujus scripta idem Sobensis paucis interjectis commemorat, inquit: *أَبَا حَبْرَ سَبْيَانِ*

أَبَا حَبْرَ سَبْيَانِ

Aba Bar-Brich-Sebiane composuit librum de militia &c.

Anno Episcopatus sexto quum Clerici in Scholam Aedesæ Patriarchales manum iniecissent, Seleuciâ relictâ cœnobium apud Cascaram situm petiit. Amrus substitutos ab eo Seleuciæ narrat Sciaadostum Tirhanæ, & Millefium Zuabiæ Episcopos: ipsumque Abam in cœnobio Vafetæ apud Cascaram per annum commoratum, Cupham deinde & Hirtam migrasse. Hinc expunctum è Diptychis à Seleuciensibus ejus nomen, nec ante restitutum fuit, quàm Seleuciam repetiit: ubi obiit annos decem suprâ centum natus, quum decennium sedisset, Vacavit Sedes, Amro teste, duobus annis. Sub Aba desiit regnum Chalipharum in Palæstina, cœpitque Abbasidarum in Oriente anno Arabum 129.

Sciaadost Episc.
Tirhanæ.
Millefius Episc.
Zuabiæ.

44. SURINUS Nilibis primum, Surinus Patriarcha Nestorianorum illegitimus, deinde Halavanæ Metropolita, anno Græcorum 1065, feria 5. majoris hebdomadæ regiâ manu Sedem invasit, cunctis reclamantibus. Eodem anno Dominica post Ascensionem Domini depositus fuit, & à Jacobo Patriarcha in ejus locum suscepto Bostrensis Metropolita renunciatus. In Catalogo Salomonis tamquam illegitimus ad calcem rejicitur, ejusque loco præter Jacobum, de quo mox sermo erit, alter ejusdem nominis Patriarcha, qui numquam exstitit, perperam obtruditur.

45. JACOBUS ex Metropolita Gandisaporis in Patriarcham anno 1065.

Jacobus Patriarcha Nestorianorum.

NOTA.

1 *Abam Brich-Sebiane*. Nomen compo-

situm ex tribus hisce vocibus Syriacis, *Abam*, *Brich*, & *Sebiane*: quod latine interpretatur, *Pater, benedicta voluntas ejus*.

Saliba-Zacharia
Episc. Tirhane.

Cyprianus Metropolitā Nisibis.

Israel medicus.

Joannes Noni-
ra, Maphrianus
Jacobitarum.

Jonas Ep. Gul-
margæ.

Georgius Patriarcha Jacobitarum.
Theodoritus Patriarcha Græcorum.
Jacobus Patriarcha Nestorianorum.

Isa medicus.

1065. ordinatus est, postquam chirographum dedisset de sacris Canonibus exactè observandis. Sedit annos 19. è quibus novem in carcere transegit. Obiit anno Græcorum 1084. Sub eo Nestoriani Ecclesiam in urbe Tagrito ædificaverunt anno Arabum 150. operâ Salibazachæ Episcopi Tirhanensis, & permisso Pauli Jacobitarum Maphriani, postquam hic Nisibensem Ecclesiam à Nestorianis olim usurpatam, sectæ suæ restituendam apud Cyprianum¹ ejus urbis Metropolitam curasset. In ea autem persecutione qua Jacobus Patriarcha jussu Abugiaaphari Chaliphæ in carcere inclusus est, *Israel* medicus, Amro teste, pro christiana religione occubuit. Idem Amrus narrat, Anno Saphahi Chaliphæ tertio octo viros supra cæmeterium stantes apud Damascum apparuisse. Locum hodieque ostendunt indigenæ, qui eos cum Pueris Ephesi, quos *Dormientes* vocamus, confundunt.

XII. JOANNES NONITA ܝܘܢܝܬܐ

cænobii S. Matthæi monachus, in Synodo Episcoporum Orientalium, in monasterio Canoscæ ditionis Sigaræ propter Jonam Gulmargæ

ܝܘܢܝܬܐ Antistitem habita, in Maphrianum electus, ad Georgium Patriarcham allegatus fuit, ut consecrationis munus ab eo acciperet. Tagritum reversus, eundem Jonam, qui decretum Synodi spernebat, damnavit. Per id tempus Georgius Jacobitarum, Theodoritus Græcorum, & Jacobus Nestorianorum Patriarchæ in carcerem jussu Caliphæ Bagdadensis propter diversas accusationes conjecti fuere, quos Cyprianus Nisibis Nestorianorum Metropolitā dimitti curavit, postquam Isæ medici literas, quibus vitam Chali-

phæ in manu sua positam jactabat ut munera à Christianis pro liberatione suorum Patriarcharum extorqueret, eidem Chaliphæ ostendisset. Nam indignatus in Isam Chaliphæ, ejus quidem bona fisco addixit, Patriarchas verò libertate donavit: nono scilicet postquam inclusi fuerant anno, ut dictum est supra pag. 341. in vita Georgii Jacobitarum Patriarchæ, & affirmat hic Bar-hebræus in vita Jacobi Nestorianorum Catholici: idque non sub eodem Chaliphæ, qui eos includi jusserat, sed sub successore, ut liquet ex cit. pag. 341. Georgius itaque è carcere dimissus, quum Tagritum venisset, cognitâ Joannis Maphriani causâ, quem Tagritenses multorum criminum accusabant, reum deprehensum deposuit, ejusque loco Josephum ordinavit, cui Joannes paucis mensibus supervixit.

46. ANANJESU hujus appellationis secundus, in Garmæorum regione natus, ex Episcopo *Dokuka*

Ananjesu secundus, Patriarcha Nestorianorum.

ܝܘܢܝܬܐ quam *Losciumam* Amrus appellat, operâ Isæ medici & pharmacopolæ in Patriarcham Seleuciæ ordinatus, Mohdio Chaliphæ anno Arabum, secundum Amrum, centesimo quinquagesimo septimo. Obiit quarto Episcopatus anno. Veneno sublatum refert Amrus, quod cænobium Dokræ à Taufensis tyrannide emisisset. Idem Amrus annum Arabum 157. quo hunc Patriarcham ordinatum dixi, cum anno Græcorum 1085. conjungens, Timotheum ei successisse testatur anno Græcorum 1091. Verum ex lapideo monumento, quod præcones ab eo ad vastum Sinarum regnum missi erexere, liquet, ipsum anno Græcor. 1092. quo ea inscriptio facta est, in vivis fuisse. Vide quæ supra notavi in margine pag. 255. & seqq. Sub ejus tempora cla-

NOTA.

¹ Cyprianus. Ejus opera recenset Sobensis in Catalogo pag. 63.

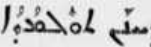

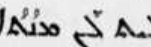

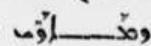

clari memorantur Cyrus, & Jezu-
zacha.

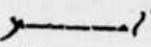

Timotheus Pa-
triarcha Nesto-
rianorum.

47. TIMOTHEUS Episcopus Ba-

gas: , quam Thomas lib. 4.

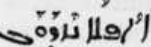

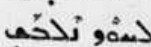

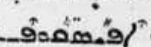

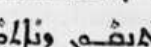

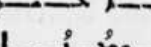

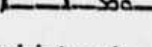

hist. monast. cap. 3. حَمْدُ

Beth-Bagas appellat, post Ananje-
su obitum quum Synodus tres can-
didatos proposuisset, ipsum scilicet,
& Thomam Episcopum Cascaræ, &
Ephræmum Metropolitanum Gandisfa-
poris; subornatis scholasticis Seleu-
ciæ ordinatus est anno Græcorum,
ut inquit Amrus, millesimo nonage-
simo primo. Quod ægrè ferens Ca-
scarensis, congregatis Bagdadi in
cœnobio S. Phetionis tredecim Epi-
scopis, in Timotheum sententiam
anathematis & depositionis tulit do-
minica tertia quadragesimæ. Vicif-
sim Timotheus Thomam cum suis
excommunicavit: atque ita in duas
factiones scissi sunt Nestoriani, do-
nec Thomas cum Timotheo recon-
ciliatus fuit, hac tamen conditione,
ut manum ipsi prius imponere vo-
luerit, orationem Sacramentalem su-
per eum recitans, perinde acsi ordi-
natio ejus irrita fuisset. Id Amrus ab
Ephræmo Gandisaporis, non à Tho-
ma Cascaræ factum scribit. Porro
Timotheus ea qua dixi ratione in
Patriarchatu confirmatus, ad unien-
dum sibi Episcopos ditionis Persa-
rum animum applicuit. Metropolita-
tam ii habebant, qui se Catholico
Seleuciæ nequaquam subiectum as-
firmabat:

*Aiebant enim: nos Thomæ Apostoli
discipuli sumus, & nihil nobis cum
Sede Maris commune est. Præ-
tereà vestibus albis utebantur, in-
star Presbyterorum secularium, &
carnes comedebant uxoresque ducebant.*

Timotheus igitur quum eos sibi sub-
jecisset, Metropolitanam Simeonem

Simeon Metro-
polita Perfidis.

nomine, iis præfecit,

*Cui injunxit, ne carnem comederet,
neve nuberet, utque albis laneis tan-
tùm uteretur: permisitque ei, ut ele-
ctos Episcopos ipse consecraret, ne sci-
licet instar Episcoporum cæterarum
Diæceson opus haberent adeundi Ca-
tholicum propter consecrationem: quæ
quidem consuetudo usque in præsentem
diem viget. Hæc Bar-hebræus: sub-
jungit deinde Josephi Metropolita
Maru flagitia, qui quum in nefando
crimine deprehensus fuisset, à fide
christiana deficiens, Mahometanæ
sectæ nomen dedit, Christianosque
apud Chalipham variis criminatio-
nibus vexavit. Ejusdem Josephi me-
minit Thomas Maragenis lib. 4. hist.
monast. cap. 5. & 7. ubieum refert unà-
cum Salomone Hadathæ Episcopo
fuisse Rostamum quendam
Honitæ Episcopum ad Metropolim
Arbelæ transferre, vivente Jesujabo,
quem Timotheus Patriarcha ei urbi
Metropolitam ordinaverat; Rosta-
mo verò miserè extincto, Salomonem
quidem pœnitentia ductum abdi-
ca-*

Joseph Metro-
polita Maru,
apostata.

Salomon Epif.
Hadathæ.
Rostamus Epif.
Honitæ.

NOTA.

1 Bagas. Urbs est in montibus Arbelæ sita, ut hic affirmat Bar-hebræus.
Tom. II.

ditor fuit. Deinde in Schola Seleucia magisterium adeptus, transacto mense ad cœnobium Abrahamæ se contulit, ibique monasticam vitam professus, scribendis libris operam dedit, & in id potissimum incubuit, ut opera Timothei Patriarchæ quondam condiscipuli sui confutaret. Orta autem ipsum inter & cœnobitas rixa, Bagdadum petiit, ibique in domo Georgii Mesue aliquot menses egit, Joannem ejus filium docens. Mox ad monasterium Eliæ in urbe Mosul situm profectus est, ubi annos triginta mansit, donec Timotheus Patriarcha decessit. Hæc Amrus. Bar-hebræus verò pro cœnobio Eliæ *Saidi* monasterium habet, ubi Josue annos duodequadragesima commoratum testatur. Mortuo autem Timotheo, electus fuit in Synodo Josue Bar-Nun anno ¹ Arabum 205. qui Græcorum, juxta Amrum, 1135. respondet; idque operâ Gabrielis fil. Bochtjesu & Michaelis medicorum Mamonis Chaliphæ, nec non Jacobi & Vehebæ scribarum ejusdem. Aderant inter cæteros Patres Zacharias Episc. Calcaræ, Jonas Episc. *Haræ*, Cyriacus Episc. *Chanigiaræ*, Sergius Archidiaconus, & Gabriel discipulus Timothei. Josue autem in eadem Synodo Canones 130. condidit, interrogationesque & responsiones 70. Bar-hebræus refert Timotheum morti proximum, quum interrogatus fuisset, quemnam sibi dignum successorem judicaret, respondisse: nemo Josue Bar-Nun dignior est, etsi is mihi semper contradixerit. Scripta ejus recenset Sobensis in Catal. pag. 73. Disputationem cum Papa Presbytero Jacobita de Incarnatione Verbi habitam memorat Bar-he-

bræus in vita Basilii Maphriani. Obiit anno Græcorum 1139. ætatis 84. quum annos 4. sedisset, sepultus in cœnobio Caliljesu, quod *cœnobium Catholici* (nimirum Timothei) appellatur.

49. GEORGIUS Maragensis, vel ut Amro placet, in Carcha natus, cognomento *ابن الصباح Ebn-Alsiach*, monachum egit in cœnobio Jacobi in Beth-Abe, cui & Archimandrita præfuit. Deinde à Timotheo ordinatus Metropolita Gandisapor, quæ Elamitarum Metropolis est, exactis in Archiepiscopatu annis viginti, Gabrielis & Michaelis medicorum operâ post Josue obitum in Patriarcham electus est anno ætatis centesimo ² Arabum 210. Græcorum 1141. Obiit septimo post anno, in cœnobio Caliljesu sepultus.

50. SABARJESU quem Salomon in Catalogo *Ananjesu* appellat, Nuhadræ natus, in cœnobio Abrahamæ quum monachum egisset, à Joanne Metropolita Nisibeno Episcopus Haran ordinatus, deinde à Timotheo Patriarcha Archiepiscopus Damascenus, demum post Georgii obitum Catholicus renunciatus fuit anno Arabum ducentesimo decimo septimo, Græcorum secundum Amrum millesimo ³ centesimo quadragesimo sexto. Instauravit cœnobium S. Phetionis in urbe Bagdado, quod & Catholicorum Sedem esse voluit. Obiit anno secundo Motasemi ⁴ Chaliphæ, Græcorum 1150. quum annis quatuor sedisset. Cadaver in cœnobio Catholici sepultum. Sub eo decessit Mamon Chaliphæ, orta-que est inter Mahometanos ridicula quæstio de Alcorano, creatus ne, an increatus sit.

51. ABRAHAM in Marga ditio-

nis
Abraham Patriarcha Nestorianorum.

NOTÆ.

¹ Anno Arabum 205. qui Græcor. 1131. non 1135. respondet. Is enim inchoatus fuit die 17. Junii anni Christi 820. qui idem est ac annus Græcorum 1131.

² Arabum 210. Græcorum non 1141. sed 1136. qui erat Christi 285.

Tom. II.

³ Græcorum 1146. Imò 1141. qui erat Christi 832. quo annus Hegiræ 217. die 6. Febr. inchoatus.

⁴ Motasemi. Hic regnum inivit anno Hegiræ 218. Christi 833. Græcorum 1144. ac proinde secundus ejus annus non in annum Græcorum 1150. sed 1145. incidit. Vide Pagium ad an. Christi 833. num. 14.

Iii ij

Joseph Maphrianus Jacobitarum.

Sarbelius Maphrianus Jacobitarum.

Simeon Maphrianus Jacobitarum.

Philoxenus Episc. Nisibis.

Basilus Maphrianus Jacobitarum.

Theodosius Ep. Callinici.

Josue Bar-Nun Patriarcha Nestorianorum.

Abu-Noë.

Georgius Mesue.
Joannes Mesue.

Gabriel filius Bochtjesu.
Michael medicus.

Zacharias Episc. Calcaræ.
Jonas Ep. Haræ.
Cyriacus Episc. Chanigiaræ.

Georgius Patriarcha Nestorianorum.

Sabarjesu Patriarcha Nestorianorum.

nis Mosulanæ pago natus, ex monacho cœnobii Beth-Abe Episcopus Hadathensis, deinde Catholicus ordinatus est anno Arabum 222. Sedit annos 12. cum mensibus 10. Obiit Hirtæ, ibique in cœnobio Jazdephanæ sepultus. Sub eo gravissima in Christianos persecutio excitata fuit à Motuacchelo Chalipha, idque non anno Hegiræ 245. ut perperam scribit Amrus, quo Sergius, non Abraham Nestorianis Patriarcha præerat, sed anno 235. quo idem Abraham, ut ex dictis liquet, Hirtam fugit ibique mortuus est.

Daniel Maphrianus Jacobitarum.

XVII. DANIEL à Dionysio Patriarcha in locum Basilii Maphriani anno Græcorum 1141. ordinatus, obiit Nisibi anno 1145. postquam annos quatuor sedisset. Cadaver in urbem Tagritum translatus, & in Ecclesia Achudemæ conditum.

Theodosius Patriarcha Nestorianorum.

52. THEODOSIUS in regione Garmæorum natus, Episcopus Anbaræ primùm, deinde Metropolitā Gandisapor, demùm post Abraham obitum Catholicus ordinatus est Dominica Jejunii, anno Arabum ducentesimo trigésimo octavo, Græcorum juxta Amrum millesimo centesimo sexagesimo quinto. Idem Amrus refert, Bochtjesum 2 Gabrielis filium, Joannem 3 Mefve, & Israelem Tiphurensem medicos eligi curasse in Patriarcham primùm Joannem Metropolitā Damasci, deinde Michaëlem Episcopum Huzitarum, mox Episcopum Cascaræ, demùm Jesudadum 4 Episcopum Hadathensem, quorum tamen nemo ordinari potuit ob diversas, quæ ordinationis tempore iis supervene-

re infirmitates. Tùm verò Theodosius consecratus est, qui anno Græcorum 1170. obiit, quum annos 5. cum tribus mensibus sedisset. Cadaver in cœnobio Catholici conditum. Bar-hebraus id contigisse scribit die 6. Octobris anno Græcorum, qui suprâ, biennio postquam Theodosius è carcere evaserat. Nam Motuacchelus Chalipha, inquit, quum in Bochtjesum medicum suum indignatus esset, eumque bonis omnibus spoliasset, (id factum anno Hegiræ 244. narratur in historia Dynastiarum pag. 171.) Sergii cujusdam medici Ariani suggestionem Theodosium quoque Patriarcham tamquam Romæorum exploratorem in carcerem detrudi jussit, ubi ad triennium mansit: nimirum usque ad interitum Motuaccheli, qui eodem Bar-hebræo teste in historia Dynastiarum pag. 170. anno Hegiræ 247. contigit. Eadem de infelici Bochtjesu medici exitu tradit Amrus in Vita Abraham Patriarchæ ad annum Hegiræ 245. quo & motam à Motuacchelo in Christianos persecutionem, ut suprâ dictum est, testatur. Verùm in hac narratione uterque auctor sibi repugnat, dum Theodosium, quem annis quinque sedisse scribunt, ab anno tamen Hegiræ 238. quo Episcopatum iniit, ad annum 249. qui erat secundus ab interitu Motuaccheli, vixisse affirmant. Deinde quum Amrus dicat, Bochtjesum ordinationis Theodosii auctorem fuisse, non igitur is sub Abrahamo Patriarcha, sed sub Theodosio à Motuacchelo bonis spoliatus fuit, ut rectè hic observat Bar-hebraus.

Sergius medicus Arianus.

XVIII.

NOTÆ.

1 Græcorum 1165. imò 1163. qui fuit Christi 852. quo annus Hegiræ 238. die 23. Junii inchoatus.

2 Bochtjesum. Ejus mentio in hist. Dynast. pag. 154. & 171.

3 Joannem Mefve. Alius est à cognomine medico Abraham Archimandritæ affini, cujus suprâ memini pag. 408. Hunc autem laudat Abulpharagius in hist. Dynastiarum frequenter: videlicet pag. 153. 154. 159. 163. 164. 167.

168. 172. & multa quidem opera de re medica reliquit, de quibus vide Herbelotium.

4 Jesudadum. Ejus opera recensentur à Sobensi pag. 99. ubi Ecchellenfis Syriacam.

vocem *ܝܫܘܕܐܕܐ* Dilob-dduſſo, qua significatur Jesudadum ejusdem loci, hoc est, Hadathæ Episcopum esse (nam de Salomone Hadathensi sermo proximè habitus fuerat,) perperam latinè vertit Diladructa, quasi id Jesudadi cognomentum, vel patria fuerit.

Thomas Maphrianus Jacobitarum.

Georgius Behrini, & Charmæ Episcopus, apostata.

XVIII. THOMAS Tagritensis, monachus in monte Edessæ in cœnobio Severi, à Dionysio Telmaharenſi Patriarcha in Maphrianum ordinatus, quum in urbem Tagritum venisset, Georgium Behrinenſem

Episcopum damnavit, quod Charmæ Diœcesim usurpasset. Char-

menſes Georgii partes tuiti, Maphrianum à præſide includi in carcere curarunt. Inde octo post menſibus innocens declaratus Thomas exiit: Georgius verò ad extremum à Chriſtiana fide defecit. Obiit Thomas Sabbato 1 die 8. Maji, anno Græcorum millesimo centesimo quinquageſimo octavo, postquam annis tredecim ſediſſet.

Basilus secundus, qui & Lazarus Stylita, Maphrianus Jacobitarum.

XIX. BASILIUS hujus appellationis ſecundus, Lazarus Stylita antea dictus, in Columna Beth-Batinditionis Haran habitavit, donec à Joanne Patriarcha, qui Dionysium Telmaharenſem excepit, die 3. Septembris anni Græcorum 1159. in Ecclesia S. Thomæ Tagritenſium, in Caphartuta ſita, ordinatus fuit. Decimo Episcopatus anno contentio ipſum inter & Patriarcham Joannem gravissima exarſit: adeò ut Tagritenſes nomen Patriarchæ è diptychis expunxerint, & Basilus Maphrianus tres ipſis Episcopos, Callinici ſcilicet, & Haran, & Rheſinæ, amotis quos Patriarcha ordinaverat, inſtituerit. Reſque eò devenit, ut Synodum uterque in ſua ditione cœgerit, in qua alter alterum depoſuit. Tandem cauſa eorum ad Motuachelum Chalipham delatâ, Patriarcha victor evaſit, quumque Tagritum veniſſet, Melchiſedechem in locum Baſilii Maphrianum clam ordinavit. Baſilius verò Tagrito Niſibin digreſſus, alterum Joanni Pa-

triarcham ſubrogare cogitabat, operâ præſertim occidentalium quorundam Episcoporum qui Joannem oderant: ſed morte præventus, id conſilium ad exitum perducere nequivit. Obiit autem Niſibi, Sabbato 2 die 17. Octobris, anno Græcorum 1180. poſtquam annis viginticum menſe ſediſſet. Duravit ſchiſma ad undecim annos, quod morte utriuſque Maphriani, Baſilii ſcilicet & Melchiſedechi, ſublato fuit: Nam Melchiſedecheſ quadageſimo ab obitu Baſilii die deceſſit.

XX. MELCHISEDECH ex Ephraemia ditionis Tel-Aphar

pago, à Joanne Patriarcha, ut mox dixi, adverſus Baſilium Maphrianum metu Tagritenſium in nova ejus urbis Eccleſia clam ordinatus, quum Baſilius alterum Patriarcham inſtituere decreviſſet, ab eodem Joanne evocatus fuit, ut relicta Tagritenſi Diœceſi ad alteram transferretur. Hoc enim pacto animum Baſilii delinire ſatagebat. Sed pax per utriuſque Maphriani mortem firmata eſt, quæ contigit ineunte anno Græcorum 1180. quo Synodum Orientalium & Occidentalium Episcoporum in urbe Caphartuta Joannes indixit. Octo Canones in ea Synodo conditi, qui ad Patriarcham & Maphrianum ſpectant: ut ſcilicet Maphrianus primum à Patriarcha locum ſuprà omnes Pontifices Occidentales obtrineat, utque ipſe electo Patriarchæ manum imponat. Abſolutus præterea Baſilius cum ſociis, & quos Callinici, Haran & Rheſinæ Episcopos conſecraverat, ad alias vacuas Sedes translati.

53. SERGIUS metropolita Niſibis ex Garmæorum regione oriundus, Theodoſium excepit anno Græcorum 1171. die 21. Auguſti, vel, ut

Melchiſedech Maphrianus Jacobitarum.

Synodus Caphartutæ.

Sergius Patriarcha Neſtorianorum.

NOTÆ.

1 Sabbato. Non anno Græcorum 1158. ſed 1157. qui erat Chriſti 846. dies octava Maji in Sabbatum incidit.

2 Die 17. Octobris. Mendum in numero. Nam anno Græcorum 1180. qui erat Chriſti 868. dies 17. Octobris in ſeriam quartam, non in Sabbatum incidit.

Sergius medicus Arianus.

Sabarjesu Epif.
Senæ.

Cajuma Tir-
hanæ: deinde
Nisibis.

Joannes Tir-
hanæ.

Israël Cascaræ.

Joannes Narf-
fil. Anbaræ.

Joannes Maru.

Stephanus Ha-
lavanæ.

Hachima Oc-
baræ.

Emmanuel Zu-
abiar.

Enos Mosul.

Zacharias mar-
tyr.

Maria Huzita.

Sergius Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

gius Patriarcha quum annis 12. præ-
fuiſſet, obiit anno Motamedi Cha-
liphæ tertio, Græcorum 1183. idque
Dominica ſecunda poſt feſtum Cru-
cis, die 21. Septembris, ut notat
Amrus, qui addit, eundem inſtau-
raſſe cœnobium Jonæ, hoſque Epi-
ſcopos ordinari: videlicet Sabar-
jeſu Senæ, Cajumam Tirhanæ, Jo-
annem Tirhanæ in locum Cajumæ
ad Archi-Epiſcopatum Niſibenum
translati, Iſraëlem Caſcaræ, Jo-
annem Narſetis filium Anbaræ, Jo-
annem Baladenſem Maru, Stephanum
Halavanæ, Hachimam Ocharæ, Em-
manuellem Zuabiar, & Enos, qui ei-
dem Sergio ſucceſſit, Moſul. Ca-
daver in cœnobio Catholici ſepul-
tum. Vacavit Sedes annis 4. cum
menſibus octo: imò *quatuor*, quum
Enos menſe Januario anni 1188. or-
dinatus ſit, ut ex dicendis infra pa-
tebit. Sub eo vivere teſte eodem
Amro, *Zacharias* martyr, & *Maria*
الحواروة Huzita.

XXI. SERGIUS monachus cœno-

bii *الحكم Aluch*, anno Græcorum
1183. in Eccleſia S. Thomæ Tagri-
tenſium Callinici ſita, Maphrianus
ordinatus, quum ad Synodum, quæ
anno 1189. pro ordinatione Ignatii
Patriarchæ habita eſt, ab Epiſcopis
Occidentalibus invitatus non fuiſ-
ſet, ejuſdem Ignatii nomen prædi-
cari in Oriente vetuit. Duravit hoc
ſchiſma Orientales inter & Occiden-
tales, donec Maphrianus in vivis
fuit. Sed & Maphrianum inter atque
Tagritenſes orta eſt contentio pro-
pterea quod Eliſæo & Barhadbeſcia-
bæ Epiſcopis illegitimè ordinatis
diœceſes attribuiſſet: ii enim quod
ab Epiſcopo S. Matthæi ordinati eſ-
ſent, à Joanne Patriarcha & à Baſilio
Maphriano ſuſpenſi fuerant, eorum-
que loco Melchifedech Maphrianus
alios Epiſcopos inſtituerat. Quam-
obrem Tagritenſes nomen Sergii
è diptychis expunxere. Ille verò
quum annis undecim ſediſſet, obiit
die 11. Novembris.

54. ENOS Beth-garmæ natus, ex
Metropolita Moſul in Patriarcham
Dominica poſt Epiphaniam Domini
an. Hegiræ 263. Græcorum 1188. ordi-
natus eſt, poſtquam ipſum inter &
Iſraëlem Caſcaræ Epiſcopum conten-
tio de Primatu per annos quatuor
duraviſſet. Obit die 31. Maii Domi-
nica poſt Aſcenſionem Domini, an-
no Hegiræ 270. Græcorum 1195.
quum annos ſeptem, menſes qua-
tuor, diesque undeviginti ſediſſet.

55. JOANNES Narſetis fil. in op-
pido Gedan regionis Garmæorum
natus, poſt Enos ex Anbaræ Epiſco-
po in Patriarcham conſecratus fuit
anno Hegiræ 271. Græcorum 1196.
(die 14. Novembris, ut inquit Amrus,
Dominica tertia dedicationis Eccle-
ſiæ ſub Motamedo Chalipha.) Paulus
Metropolita Gandiſapor manum ei
impoſuit, legente ſuper ipſum Evan-
gelium Gabriele Metropolita Bo-
ſtrenſi. Kajumam Niſibis, & Jo-
annem Perſidis, depositos Epiſcopos
& in ordinem Presbyterorum reda-
ctos, abſolvit & in priſtinam digni-
tatem reſtituit. Septimo ab ejus or-
dinatione menſe directum fuit à Ma-
hometanis cœnobium Calil-jeſu,
quod Catholici nuncupatur. Quam-
obrem ex urbe Bagdado in cœno-
bium Vaſetæ ſe contulit, ubi quin-
que annis moratus eſt. Deinde Bag-
dadum reverſus, in loco quem *دار الروم*
Ædes Romæorum appellant, Se-
dem fixit: ibique dies clauſit ineun-
te feria prima quæ Natalem Domini
ſubſequuta eſt anno Hegiræ 279.
Græcorum 1203. (Chriſti 891.) poſt-
quam annos octo ſediſſet. Cadaver
in Diaconio ejuſdem loci juxta Sa-
porem Epiſcopum Gandiſapor con-
ditum. Vacavit Sedes menſibus ſex
& diebus viginti.

XXII. ATHANASIVS, qui & Ser-
gius, patria Tagritenſis, monachus
in cœnobio Severi, quod in monte
Edellæ ſitum eſt, quarto poſt ordi-
nationem Theodoſii Patriarchæ die,
ab eodem Theodoſio in urbe Amida
feria quarta, die 8. Februarii, anno
Græcorum 1198. ordinatus fuit, ſub-
lato

Enos Patriar-
cha Neſtoria-
norum.

Joannes Narſe-
tis fil. Patriar-
cha Neſtoria-
norum.

Paulus Metro-
polita Gandi-
ſapor.
Gabriel Metro-
polita Boſtren.

Athanaſius qui
& Sergius, Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

aginum cul-
apud Ne-
rianos.

inorum re-
æ in urbe
dado.

lato schismate, quod à Sergio præcessore inductum fuerat. Sed aliud longè perniciosius Hassassinæ per id tempus invexere. Erant ii unicum Gubenlibus à Cyriaco, Dionysio & Joanne Patriarchis propter famosam quæstionem de iis Liturgiæ verbis, *Panem cælestem frangimus*, excommunicati. In apertum itaque

Zebina Patriarcha Hassassinitarum.
Pheraa Metropolitā Hassassinitidis.
Bar-Nasicha Episc. Mosul.

schisma prorumpentes, Zebinam ejusdem Joannis discipulum in Patriarcham sibi constituunt: Zebina

Pheraam ܡܬܪܦܐ Metropolitam

ܡܬܪܦܐ Hassassinitidis ordinat.

Hic Bar-Nasicham ܡܘܝܫܐ Moyfis

Barcephæ discipulum Mosul Episcopum instituit. Ut verò Ecclesiam in urbe Tagrito suæ sectæ addiceret, Zebina Vizirum, hoc est, ejus civitatis Proregem adiit. Verum Athanasii Maphriani opera repulsam tulit. Obiit autem Athanasius die 27. Decembris, anno Græcorum 1215. feria 3. quum annis 17. sedisset. Cadaver Tagriti in Ecclesia SS. Sergii & Bacchi sepultum. Vacavit Sedes annis 8. Sub eo claruit Moyfès Barcephæ Episcopus Beth-Raman, de quo dixi suprâ pag. 127. & 218.

Moyfès Barcephæ.

Joannes Theodosii nepos Patriarcha Nestorianorum.

56. JOANNES Theodosii Patriarchæ ex fratre nepos, Metropolitā Mosul, post obitum Joannis filii Nasfētis, quum ad electionem novi Patriarchæ cum aliis Episcopis convenisset, rogatus ut sermonem ad populum die Dominica Pentecostes haberet, homiliam Sancti Gregorii Theologi de Spiritu Sancto, cujus initium, *Paucæ de hoc festo agamus*, sine additione aut detractioe recitavit. Quamobrem à populo dignus Catholici dignitate acclamatus, anno Arabum 280. Græcor. 1204. die 15. Julii feria prima, Seleuciæ ordinatus fuit, Motadedo Chalipha: eodemque die Eliam ex Hierosolymorum Episcopatu evexit ad Archiepiscopatum Damasci, Marcum ex Beth-Baghas ad Rajæ, Jesujabum ex Susæ ad Halavanæ, & Theodorum ex

Elias Metropolitā Damasci.
Marcus Metropolitā Rajæ.
Jesujab Metropolitā Halavanæ.

Cherdæ ܩܪܕܝ ad Gandisapor: Joannem denique filium Bochtjesu in suum locum Mosul Metropolitam creavit, & Theodorum fratris sui filium Loscium Episcopum. Sedit Bagdadi in Aedibus Romæorum annis quinque cum diebus quinquaginta quinque. Obiit apoplexia correptus feria 6. die 8. Septembris anno Hegiræ 286. Græcorum 1209. Cadaver in Aedibus Romæorum in Ecclesia B. Mariæ sepultum. Vacavit Sedes annum unum.

Theodorus Metropolitā Gandisapor.

Joannes filius Bochtjesu, Metropolitā Mosul.

Theodorus Episc. Loscium.

57. JOANNES, Isā patre Bagda-

denfi natus, cognomento ܐܒܪܗܡ

ܐܒܪܗܡ Bar-Abgare, seu ܐܒܪܗܡ

ܐܒܪܗܡ Bar-Haghire, idest ܐܒܪܗܡ

ܐܒܪܗܡ *Claidorum filius*, feria 5. post

Dominicam septimam Apostolorum ex Episcopo Zuabie in Patriarcham ordinatus est anno Hegiræ 287. Græcorum 1211. Theodosio Metropolitā Gandisaporis, quem Theodorum Bar-hebræus appellat, & Joanne filio Bochtjesu Metropolitā Mosulano nequidquam in contrarium reluctantibus. In ipsa ordinationis suæ die Abrahamum discipulum suum Zuabie Episcopum consecravit: præsentibus Theodosio & Joanne prædictis, nec non Theodoro Metropolitā Beth-Garmæ, (quem idem Bar-hebræus ob fornicationis crimen paulò post dignitate amotum, & Mahometanum demùm factum scribit) Emmanuele Metropolitā Halavanæ, Josepho Metropolitā Bardæ, Jesujabo Episcopo Oebaræ, & Bochtjesu Episcopo Tirhanæ. Obiit quinto Episcopatus anno, Hegiræ scilicet 292. Græcorum 1216.

Joannes filius Isā cognomento Bar-Abgare, seu Bar-Haghire, Patriarcha Nestorianorum.

Abraham Episc. Zuabie.

Theodorus metropolitā Beth-garmæ.

Emmanuel metropolitā Halavanæ.

Joseph metropolitā Bardæ.

Jesujab Episc. Oebaræ.

Bochtjesu Episc. Tirhanæ.

Abraham Patriarcha Nestorianorum.

58. ABRAHAM, hujus nominis

tertius, cognomento ܐܒܪܗܡ

ܐܒܪܗܡ *Abraza*, Garmæus genere, operā

Abdallæ Simeonis filii, qui in Aula

Chaliphæ secretarium agebat, ex

Episcopo Maragæ die 10. mensis ter-

tii anni Hegiræ 292. in Catholicum

electus est. Anno 300. Joannem

Græcorum Metropolitam, quem E-

lias

Emmanuel
metrop. Hala-
ranæ .
Ioseph metrop.
Sardasæ .
Jesujab Episc.
Oubaræ .
Iochojesu Ep.
Tirhanæ .
Abraham Pa-
triarcha Nesto-
rianorum .

مَدَّ يَدَايَهُمَا فِي حَقِّهِمْ مَعَهُمَا
 وَقَدْ سَبَّحَهُمَا وَرَمَاهَا فِي حَقِّهِ
 حَسْبُ الْعُقُتِ فَذُوقُوا عَذَابَهُمْ
 نَسِيتُ وَمَنَّا مِنْهُمْ فَأُولَٰئِكَ
 حَسْبُ الْعُقُتِ وَأُولَٰئِكَ حَسْبُ الْعُقُتِ
 مَدَّ يَدَايَهُمَا فِي حَقِّهِمْ مَعَهُمَا
 وَقَدْ سَبَّحَهُمَا وَرَمَاهَا فِي حَقِّهِ

Tom. II.

XXV. BASILIUS Diaconus secularis, Nisibi natus, anno Hegiræ 325. exeunte Novembri Maphrianus initiatus, decessit Sabbato die undecima Augusti anno Hegiræ 349. in Ecclesia

Basilii secundus, Maphrianus Jacobitarum.

Denha Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

Bafilus secundus, Maphrianus Jacobitarum.

clesia Achudemæ sepultus. Ordinavit Episcopos duodecim.

Emmanuel Patriarcha Nestorianorum.

59. EMMANUEL monachus cœnobii Joseph in urbe Balada siti, operâ Abulhasani Scribæ anno Hegiræ 326. Seleuciæ in Patriarcham Nestorianorum ordinatus fuit; idque feria 6. die 13. Februarii anno Græcorum 1249. ut scribit Amrus. Verum eo anno, qui erat Christi 938. non dies 13. sed 16. Februarii in feriam sextam incidit. Manus ei imposuit Lucas Metropolitā Mosul. Obiit die 14. Aprilis (non 17. ut perperam apud Amrum) anno Hegiræ 349. (hoc est, Christi 960.) ineunte Dominica sexta Jejunii quadragesimalis, quum annis 23. sedisset: nimirum inchoatis, non absolutis. Hinc Amrus emendandus, qui scribit, Emmanuelem sedisse annos 22. menses 9. diesque 20. Sedit dumtaxat annos 22. mensesque duos, qui à die 16. Februarii ad 14. Aprilis fluxere. Cadaver in ædibus Romæorum, ubi novam Ecclesiam exstruxerat veteremque instaurarat, conditum. Sub eo laudantur ab eodem Amro Ebedjesu monachus cœnobii Der-Kenæ, & Ebn-Senan, & Ebn-Sagiala medici.

Cyriacus qui & Horanus Maphrianus Jacobitarum.

XXVI. CYRIACUS, qui & ܥܝܪܝܐܩܘܫ Horanus, Presbyter Ecclesiæ Tagritensium in urbe Nisibi sitæ, à Patriarcha Abrahamo in urbe Alepo exeunte mense Augusto anno Hegiræ 351. in Maphrianum ordinatus, obiit Tagriti die 27. Februarii anno Hegiræ 369. postquam annis 18. sedisset, Episcopis quatuordecim ordinatis. Cadaver in Ecclesia SS. Sergii & Bacchi sepultum. Sub eo Philoxenus Adorbiganæ Episcopus in stupro cum muliere Mahometana deprehensus à Christiana fide defecit.

Philoxenus Episcopus Adorbiganæ.

Israel Patriarcha Nestorianorum.

60. ISRAEL in oppido Gedanatus, magistrum egit in schola S. Maris Apostoli, deinde monachum in cœnobio Sabarjesu in Vafeta: demum ad Episcopatum Cascaræ evectus, anno ætatis nonagesimo fe-

ria 5. die 29. Maii, anno Hegiræ 350. Græcorum 1273. (Christi 962.) in Patriarcham ordinatus est, præsentibus Abdelmessia metropolita Bassoræ, Georgio Mosul, & Joanne Halavanæ. Obiit eodem anno die 17. Septembris feria tertia (imò quarta) quum dies centum decem (non 106. ut scribit Bar-hebræus) sedisset. In ædibus Romæorum in Ecclesia Patriarchali sepultus. Vacavit Sedes, inquit Amrus, annum cum diebus quadraginta (imò, menses septem, diesque quinque, ut ex dicendis patebit.)

61. EBEDJESU ex oppido Gedanitionis Garmæorum, Episcopus Maaltæ & Nuhadræ, quum Phetion quidam Presbyter secularis subornato Mahometano præfide invadere Sedem cogitasset, ab Episcopis qui tantumdem Præfidi obtulerant, ne Phetionem consecrare cogerentur, per sortem electus fuit feria quarta post festum Resurrectionis Dominicæ die 22. Aprilis anno Græcorum 1274. Hegiræ 352. Nam quatuor Episcoporum nomina in schedulis scripta erant, nempe Ebedjesu hujus, & Georgii metropolitæ Gandisapor, qui Israelis æmulus fuerat, & Georgii alterius metropolitæ Mosul, & Jesu-Rachmæ ܝܫܘܥ ܪܚܡܐ metropolitæ Beth-Garmæ. Auditor fuerat Nafichæ discipuli Barcephæ: instituitque, ut Symbolum Nicænum & Oratio Dominica, quæ ab iis qui intra cancellos Altaris & ab iis qui extra, alternatim per versus canebantur, simul ab omnibus & uno tenore, more Jacobitarum, recitarentur. Obiit feria quarta, die 2. Junii, anno Hegiræ 376. Græcorum 1297. (Christi 986.) ætatis 88. quum Episcopos 134. ordinasset, annisque 23. cum mense diebusque undecim sedisset. Amrus decem menses supra annos 23. ei attribuit: nimirum lunari epocha usus. Vacavit Sedes, eodem Amro teste, annum cum mensibus octo diebusque viginti. Imò, menses decem, diesque quindecim, ut mox patebit.

Ebedjesu Patriarcha Nestorianorum.

Joannes Da-
mascenus, Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

XXVII. JOANNES qui & **يُوحَنَّا**

ᠳᠢᠨᠠᠷᠠ ᠪᠠᠷ-ᠵᠡᠰᠤ, pa-

rentibus Tagritensibus Damasci natus, ex Diacono Presbyter & Maphrianus ordinatus est à Joanne Sarrigtha Patriarcha in urbe Germanicia, quæ & Marhas, die 7. Augusti anno Hegiræ 370. (Græcorum 1291. Christi 980.) Obiit Bagdadi die 18. Aprilis anno Græcorum 1299. quum annos septem, mensesque octo, & dies undecim (non annos 6. cum mensibus 6. ut scribit Bar-hebræus) sedisset. Cadaver Tagritum translatum, in Ecclesia Achudemæ conditum fuit. Vacavit Sedes tres circiter annos.

Mares Patriar-
cha Nestoria-
norum.

62. MARES مَرْءٌ : Bar-

Tobi, in urbe Mosul natus, ejusdem loci monasterio præfectus, deinde Persidis metropolita, Chaliphæ jussu in Patriarcham ordinatus fuit Dominica sexta Quadragesimæ, die 20. (imò, 17.) Aprilis, anno Hegiræ 377. Græcorum 1298. (*Cbristi* 987.)

Ananjeſu me-
tropolita Gan-
diapor .

Georgius metropolita Mosful.

Nessorius metropolitæ Beth-Garmæ.

Joannes metr.
Halayanæ .

Salomon metr.
Perfidis.

Joseph metr.
Baffore.

Jesujab metr. 9
Mosul . 1

Sabarjesu me-
tropolita Gan-
difapor.

Abraham me-
tropolita Baf-
lore .

Joannes metr. J
Perfidis .

Jaballaha metr. ft
Nisibis.

Ebedjesu Ma-
ru.

Josue Ep. Ca. tr
care.

Tom. II.

Episcopum Cascaræ: Eliam ex Epi- Elias Bardæ.
scopo Baladæ, metropolitam Bardæ:

Jefujabum Guafi filium ex Archidia-
cono metropolitam Damasci : Abra-
fci.

hamum Adli filium monachum cœ- Abraham Ha-
nobii Jonæ, metropolitam Haræ; ^{re}.

Joannem Hirtæ Episcopum: Sabar- Sabarjesu Bua-
jesu Buazichæ Episcopum: Simeon- ziche.
nem Sigaræ Episcopum: Eliam A. Simeon Sigare.

mem Sigaræ Episcopum: Eliam An-
baræ Episcopum: & Maraname Na-
pharæ Episcopum. Obiit anno He-

giræ 390. Gracorum 1311. Sabbato,
die 18. (imò 16. non 28. ut scribit
Bar-hebræus) Decembris: qui erat
annus Christi 999. quum annos duo-
decim mensesque octo sedisset. Bar-
hebræus & Amrus annos 14. ei attri-
buunt: lunares scilicet, eosque in-
completos. Cadaver in Ædibus Ro-
mæorum in loculo ad latus Altaris
depositum. Vacavit Sedes annum
unum.

XXVIII. IGNATIUS, qui & *Mar-* Ignatius Bar-
Chichi Maphri
 ١٠٠٠ ١٠٠٠ *Bar-Chichi*, ex Ar- anus Jacobita-
 ١٠٠٠ ١٠٠٠ rum.

chidiacono Mofulanæ Tagritenfium
Ecclefia in Maphrianum ab Athana-
fio Salachenf Patriarcha in com-
muni-
one

Bared die 19. Februarii anno Græcorum 1302. ordinatus, postquam

annis 25. fedisset Epifcoposque quatuordecim creaffet, in adulterio de-

prehensus, Mahometanam sectam Bagdadi amplexus est: cujus sceleris poenitentiam egisse fertur, ut ex S.

penitentiam egreditur, ut ex Sy-
riaco ejus carmine colligitur, cujus

initium: مَكْمَلًا وَحَمَلًا حَجَبٌ مُّغْتَابٌ

جاء به خلعاً : من علبه

: | Δ' - Δ'' - Δ''' ρ - λ | - Δ'' Δ''' Δ'' Δ'''

Iniquitatis convivium fraude sua Diabolus paravit, ad quod nationes omnes gentesque vocavit invitavitque: ubi

hac de suo lapsu:

عن زید بن عبد الله بن جابر عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ان الله يحب المتواضعين

مَدَامُ مَدَامُ مَدَامُ

وَمَدِينَاتِهِمْ . دَنُوتُ لَهُمْ مَعْدُنُ

وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّهُمْ عَهِدُوا لَنَا فِي الْمِيثَاقِ

Lkk ij

K k k i j

Joannes Patri-
archa Nestoria-
norum.

Turci christiana fide à Nestorianis imbuuntur.

Per idem tempus scripsit Ebedjesu Metropoli Maru, unus ex civitatibus Chorasanae ad Catholicum Joannem in haec verba. Rex populi, qui Berita appellatur, hoc est, Turcorum interiorum Orientem inter & Septentrionem habitantium, quum in excelsa regionis suae monte aliquando venaretur, in medium immensae nivis progressus, à via aberravit. Quumque salutis spem abjecisset, quendam Sanctum in visione sibi apparentem vidit, haec ad ipsum agentem. Si credis in Christum, ego tibi viam monstrabo, ne hic pereas. Promisit Rex, se orem in christiano ovili futurum:

ille verò dirigens eum, in planam viam
reduxit. Reversus itaque in sua taber-
nacula, Christianos mercatores inibi
commorantes arcessivit, de fide cum
iis quarens. Quum verò ab iis acce-
pisset, nisi Baptismo hominem perfici
non posse, Evangelium quidem ab eis-
dem accepit, cui cultum quotidie ex-
hibet; nunc autem legatum ad me mi-
sit, ut ipsum adirem, aut Sacerdotem
destinarem, qui eum baptizaret. De
Jejunio verò me interrogavit, in-
quiens: præter carnem & lac nullus
nobis cibus suppetit: quomodo ergo je-
junabimus? Demùm subjunxit: ad
ducenta millia eos esse, qui cum ipso
credidere. Ad hæc Catholicus Me-
tropolitæ scripsit: ut scilicet duos
Presbyteros Diaconosque mitteret &
cum ipsis paramenta Altaris, qui eò
profecti, quotquot crediderant bap-
tizarent, docerentque eos Ritus Chri-
stianorum, utque in Jejunio domini-
co ab esu carnis abstinerent; permit-
tentes eis ut lac dumtaxat biberent, si-
quidem cibi quadragesimales in eorum
regione, ut ajunt, non exsunt. Tur-
corum Christianorum mentio infra
occurrit, ubi de Jaballahâ Catholi-
co, qui ex eadem gente genus duxit.
Porro de eodem Joanne Patriarcha
subjungit Bar-hebræus, virum fuisse
non modò sectæ Jacobiticæ inimicum,
ut ex dictis in Vita Ignatii Maphriani
liquet; verùm etiam Nestorianis
ipsis odiosum, propterea quod
Saporem discipulum suum flagitiis
& impudicitiiis addictum & sæpè à
Bagdadensibus accusatum, adduci
nunquam potuit, ut reprehenderet
aut damnaret; Nestorium verò Beth-
Garmæ metropolitam, qui eam Eccle-
siam per annos quadraginta rexerat,
à suo grege statim ac delatus est, E-
piscopatu dejecit. Quamobrem Ali-
gilius Isæ qui & David Abul-Hosain
regius ejus sectæ medicus, cujus
liber de medicina تَدَحَارَة Tadehara,
hoc est, *Memoriale* inscriptum ex-
stat, Nestoriana secta relicta, fidem
Græcorum amplexus est. Florebant
verò id tempus Abu-Ali Hasânus Sa-
eli filius, & Abulpharagius Abdal-
la

David Abulho-
fain, qui & Ali
filius Ifa , me-
dicus .

Abu-Ali Hafanus.
Abulpharagius
Benattibus.

Alterum quoque libellum in capita 22. divisum de fundamentis fidei. Sed & Dedicationem Altaris composuit: addiditque ad longiorem Vesperarum proclamationem, commemorationem Patrum & Fratrum nostrorum. Denique Adorationem in die Pentecostes instituit eandemque in Ecclesia vetere usurpavit. Vide Sobensem de ejus scriptis pag. 112. & 118. Obiit Sabato post Ascensionem Domini die 6. Maii, anno Hegiræ 440. Græcorum (juxta Amrum) 1360. (Christi 1049.) quum annos 21. sedisset. Cadaver in Ædibus Romæorum conditum. Sub eo decesserunt Elias Metropolitā Nisibis auctor libri Sessionum, & Abdalla Abulpharagius Benattibus Presbyter.

Elias Metrop.
Nisibis.

Athanasius, qui
& Abdelmessias,
Maphrianus Jacobita-
rum.

XXIX. ATHANASIUS, qui & *Abdelmessias*, Diaconus Edeffenus, postquam Ignatius Maphrianus à Christiana religione defecit, ab Orientalibus ad Joannem Abdonis filium Patriarcham adductus, Presbyter & Maphrianus ab eodem ordinatus est, antequam is Byzantium jussu Nicephori Imperatoris traheretur; idest, ante annum Græcor. 1340. Dionysium Patriarcham, qui & Haje, Joannis succellorem, profugum & Tagriti sub specie monachi latitantem perhumaniter excepit, & ab Episcopis, qui ejus ordinationem improbabant, proclamari curavit. Obiit anno Græcorum 1352. quum annis quatuordecim sedisset & Episcopos novem creasset.

Basilus Maphrianus Jacobitarum.

XXX. BASILIUS Tagritensis Cadavæ filius, ab Orientalibus Episcopis anno Græcorum 1357. quo Sedes Patriarchalis ejus sectæ post Dionysii obitum vacabat, in Maphrianum ordinatus est. Anno 1360. Occidentales Joannem qui & Theodorus, filium sororis Joannis Abdon in Patriarcham elegerunt, Maphriano & Orientalibus ad Synodum minimè invitatis, propterea quod electionem Maphriani usque ad Patriarchæ ordinationem differre nolissent. Joannes tamen Basilium per literas ad concordiam vocare

non destitit, donec Gozartæ habito simul colloquio pax Orientales inter & Occidentales instaurata est, confirmatumque quod antea definitum fuerat, ne scilicet Patriarcha sine Maphriano, neve Maphrianus sine Patriarcha ordinaretur. Basilus vero quum annis 13. sedisset, obiit anno Græcorum 1370. Vacavit Sedes annis 6.

67. JOANNES, Targalo Bagdadensi patre natus, ab Elia Episcopus Kofræ renunciatus, post ejus obitum anno Hegiræ 441. Dominica tertia Annunciationis, seu Jejunii Nativitatis Domini in Patriarcham ordinatus est. Turcis primum, deinde Chorasani Bagdadum invadentibus, in Dorkenam semel iterumque secessit: mox ad eandem urbem regressus, cellam Patriarchalem, quam Ædes Romæorum appellabant, à Barbaris direptam instauravit: ibique diem clausit anno Hegiræ 449. Græcorum 1368. (Christi 1057.) quum septem annis cum mensibus aliquot sedisset. Cadaver ibidem conditum. Vacavit Sedes annis 3.

Joannes Patriarcha Nestorianorum.

68. SABARJESU cognomento *زنبور Zanbur*, Beth-Garmæ natus, e Schola S. Maris Metropolitæ Nisapor, seu ut Amrus scribit, Gandisapor renunciatus, operâ Abusaidi Aspahanensis in Patriarcham ordinatus est feria prima, die 23. (imò 25.) Augusti, anno Græcorum 1373. Juxta Amrum, anno Græcorum 1374. Dominica tertia Æstatis. Eadem die Machicham Salomonis filium Tirhanæ Episcopum instituit; Jaballaham verò ex Maaltæ Episcopatu ad Mosulanum Archiepiscopatum evexit. Decrevit præterea, ut Metropolitā Nisibis in electione Patriarchæ suffragium haberet: idque in gratiam Ebedjesu Aredi filii ejus urbis Metropolitæ. Obiit anno Græcorum 1383. die 3. Aprilis: juxta Amrum, die 17. ejusdem mensis: postquam annos decem sedisset. Cadaver in Ædibus Ro-

Sabarjesu Patriarcha Nestorianorum.

Machica Episcopus Tirhanæ - Jaballaha Metropolitā Mosul.

Ebedjesu Metropolitā Nisibis.

Jesujab filius Ezechielis Patriarcha Nestorianorum.

ias I. Patriarcha Nestorianorum.

Romæorum sepultum. Vacavit Sedes annis 2. cum mensibus septem.

Ebedjesu Patriarcha Nestorianorum.

69. EBEDJESU Mosulanus, ܐܒܕܝܫܘܐ

ܐܪܕܝܐ *Aredi filius*, ex metropolita

Nisibis in Patriarcham electus fuit anno Græcor. 1376. (*Christi* 1074.) die 23. Novembris feria prima, præsentibus Georgio metropolita Bassoræ, Jaballaha metropolita Beth-Garmæ, & Abdelmessia metropolita Halavanæ. Machicham post Jaballahæ obitum ex Thiranæ Episcopo metropolitam Mosul constituit. Obiit anno Græcorum 1401. (*Christi* 1090.) die 2. Januarii, feria quarta, quum annis 15. sedisset: in Ædibus Romæorum Bagdadi sepultus. Vacavit Sedes, juxta Bar-hebræum annis viginti: juxta Amrum, annis duobus. Sed Bar-hebræus fallitur, ut ex infra dicendis patebit.

Joannes, qui & Saliba, Maphrianus Jacobitarum.

XXXI. JOANNES, qui & *Saliba*, monachus cænobii S. Gabrielis, in pago Severino natus, sexto ab obitu Basilii anno, à Basilio Patriarcha in cænobio Cartaminensi Maphrianus ordinatus est anno Græcor. 1386. Nisibemâ Diœcesi ad Primum Orientis adjecit, confirmatisque patris, ne scilicet Occidentales absque Maphriani præsentia & consensu Patriarcham eligerent. Mosulanam in urbem profectus, Timotheum qui & Sogdes, metropolitam cænobii S. Matthæi instituit. Mox Bagdadum, dein Tagritum, visitandæ diœceseos causâ, se contulit. Dionysium Patriarcham, qui & Marcus Archimandrita cænobii Bared, adversus Abdonem Sedis invasorem strenuè adjuvit, effecitque, ut in cænobio Zarnukæ quod apud Melitinam juxta fluvium situm est, usque ad obitum securus habitaret. Athanasium quoque ejus successorem, qui & Abulpharagius, Bagdadum deduxit, eique diploma Patriarchatus à Chalipha obtinuit. Anno Græcorum 1400. Tagritensis Ecclesia, quæ Achudemæ appellatur, ab Arabibus direpta est. Quamobrem Joannes

Timotheus Ep. cænobii S. Matthæi.

Tagrito Mosulum abiit, ibique in

Ecclesia Sancti ܡܕܝܢܐ Zainæ annos undecim moratus est. Obiit anno Græcorum 1417. die 2. Martii, feria 6. quum sedisset annum unum supra triginta. Cadaver in eadem Ecclesia conditum. Vacavit Sedes annis 6. cum mensibus quinque.

70. MACHICHA Salomonis Bagdadensis filius, Tirhanæ primum Episcopus, deinde metropolita Mosul, demum Patriarcha ordinatus est, juxta Amrum, anno Græcorum 1403. Dominica quarta post Resurrectionem Domini; præsentibus Jesujabo metropolita Nisibis, qui manum ei imposuit, Marco metropolita Bassoræ, & Joanne metropolita Halavanæ. Bar-hebræus Eliam Machichæ successorem omittens, annos quidem quibus Machicha sedet, vacationi Sedis tribuit; qui verò Eliæ debentur, eos ad Machicham perperam refert. Quamobrem hunc inauguratum scribit anno Hegiræ 504. & obiisse anno 528. Porro Machicha statim atque Patriarchatum iniit, rixam habuit cum nonnullis Bagdadensibus de Oratione Dominica. Nam Ebedjesu ejus præcessor instituerat, ut binis quibusque Precibus oratio *Pater noster* intersciceretur. At Machicha antiqui Ritus tenax, omitti orationem Dominicam jussit, & pristinum morem fervari. Quod filiis Vasetenis, primoribus Bagdadensium Nestorianorum, adeo displicuit, ut Patriarcham veluti hæreticum conviciis proscindere palam ausi sint. Is verò edito de fide sua libello, homines excommunicavit. Obiit juxta Amrum anno Græcorum 1421. Hegiræ 504. (non 502.) qui erat Christi 1110. quum sedisset annos 17. menses quinque, diesque quatuor. Cadaver in Ecclesia Deiparæ in Ædibus Romæorum sepultum.

Machicha Patriarcha Nestorianorum.

Jesujab metropolita Nisibis. Marcus metropolita Bassoræ. Joannes metr. Halavanæ.

71. ELIAS hujus appellationis secundus, Mokli Mosulani filius, Elias secundus, Patriarcha Nestorianorum. ex metropolita Mosul & Adjabenæ, post Machichæ obitum in Patriarcham

byterum ad Maphriani dignitatem
evehere nequidquam conati fue-
rant, Ninive, Nisibi, finitimisque
locis excedere coactus, Tagritum
destructam urbem petiit, quam per-
missu Chaliphæ novis ædificiis orna-
vit. Mortuo Athanasio, qui Mat-
thæanos monachos cum ipso conci-
liaverat, Joannem Maudianam Pa-
triarcham in ejus locum ordinavit.

Mox Hierosolymam profectus, contentionem cum Mardensi Episcopo habuit. Inde Gozartam Cardoam regressus, Turabdinensi quodam ei urbi Episcopo praefecto, Niniven & cœnobium S. Matthæi adiit. Et Ni-

nives quidem Ecclesiam Zacchæus
Arzuni Episcopus invaserat. Barbu-
tela verò cœnobii Archimandrita
subornato Mosulano præfide Ma-
phrianum compulit, ut se ejusdem
loci metropolitam institueret. Per

id tempus in locum Joannis Patriarchæ Jofue electus fuit, cui idem Maphrianus Amidæ manum impofuit. Anno 1453. Bagdadum petiit, ubi ab Nestorianorum Patriarcha Ebed-
 iefi perhumaniter excipitur, necis

jeu permittantur exceptus, paucis post diebus obiit feria tertia, (imò, quarta) die 17. Junii, quum sedisset annis triginta, & Patriarchas duos, novemque Episcopos ordinasset. Cadaver Tagritum translatus, in

Ecclesia S. Georgii sub Altari Barsumæ, quod ipse extruxerat, sepultum. Anno Græcorum 1454. feria prima, die 13. Decembris obiit

Chosroës Edessenus, Presbyter ac
monachus cœnobii Behenam in Beth-
Guba, qui Persis in Syriam irrum-
pentibus, Maragam abductus, ibi-
dem scriptioni librorum operam de-

dit: $\text{אֲנִי הָיִיתִי בְּיָמָיו}$
 $\text{בְּיָמָיו הָיִיתִי בְּיָמָיו}$

Et ecce ejus libri, ut inquit Barheoræus, usque in præsentem diem Nive conservantur.

71. BARSUMA in Zebedæa ditio-
nis Nifibenæ loco natus, ex Episco-
po Themanon post Eliæ obitum in
Patriarcham ordinatus est feria pri-
ma,

Zacchæus Epif.
Arzuni.
Barbutela me-
tropolita cœ-
nobii S. Mat-
thæi.

Chofroës Pres-
byter Edeffe-
nus.

[illegible]

Et ecce ejus libri, ut inquit Barhebræus, usque in præsentem diem Nive conservantur.

71. BARSUMA in Zebedæa ditio-
nis Nisibenæ loco natus, ex Episco-
po Themanon post Eliæ obitum in
Patriarcham ordinatus est feria pri-
ma,

Barfuma, Patriarcha Nestorianorum.

Tom. II.

L11 ma,

- ma, die 5. Augusti, anno Græcorum 1445. Hegiræ 528. Joannes metropolita Nisibis manum ei imposuit, præsentibus Joanne altero metropolita Mosul, Ebedjesu metropolita Beth-Garmæ, cum octo Episcopis, quos inter Sabarjesu Vafetæ Episcopus munus Archidiaconi in ea ordinatione exercuit. Obiit Sabato die undecima Januarii anno Græcorum 1447. Hegiræ 530. quum annum mensesque quinque & dies viginti (imò sex) sedisset. Cadaver Bagdadi in Ecclesia Sabarjesu Catholici sepultum. Ordinavit Joannem Sarchasæ *سرخس* urbis in interioribus Orientis partibus Episcopum, de quo Jahia Sarchasensis apud Amrum Salomoni Geslunenfi filio sororis Sabarjesu metropolitæ Caggar *كافجر* miraculum narrat sanati signo crucis muti.
72. EBEDJESU Mokli Mosulani filius ex metropolita Beth-Garmæ Patriarcha ordinatus est feria prima die 13. Novembris anno Græcorum 1450. Hegiræ 533. (*Christi* 1138.) manum ei imposuit Joannes metropolita Nisibis, præsentibus Joanne metropolita Mosul, Ebedjesu metropolita Persidis, cæterisque Episcopis. Obiit feria 3. die 25. Novembris, anno Græcorum 1459. (*Christi* 1147.) quum annis 9. diebusque 12. sedisset: in Ecclesia Deiparæ in Ædibus Romæorum sepultus.
73. JESUJAB Baladensis, Zebedæ Insulæ (seu Hirtæ, ut scribit Barhebræus) Episcopus, operâ Abumansuri Archiatri Dominica secunda dedicationis Ecclesiæ anno Græcorum 1460. Hegiræ 542. (*Christi* 1148.) in Patriarcham ordinatus, metropolitas novem, Episcoposque quadraginta consecravit. Obiit nonagenario major, Dominica post Ascensionem Domini die 25. Maii anno Græcorum 1486. Hegiræ 570. quum annos 26. mensesque quinque sedisset: in Ecclesia Sabarjesu, quæ *موق الثالث* *tertius vicus* seu regio appellatur, sepultus. Sub eodem obiit Aminaddaule Ebn-Talimid: item martyrium passi sunt Franci, quorum corpora in Ecclesia Sabarjesu inter utrumque Chorum condita: denique eodem quo Jesujabus anno mortui sunt Mahometanorum Chalipha Judexque, nec non Daniel Judæorum Bagdadensium princeps.
73. ELIAS hujus appellationis Tertius, cognomento *ابو حليم* *Abu-Halim*, Maipherkini natus, ex metropolita Nisibis in Patriarcham ordinatus est Dominica tertia post Epiphaniam anno Græcorum 1487. Hegiræ 571. manum ei imposuit Joannes metropolita Gandisapor. Ædes Romæorum & cænobium S. Maris in Dor-Kena instauravit. Titum Kokenis monasterii præfectum, metropolitam Mosul & Adjabenæ creavit. Jaballaham verò ex Mardæ Episcopo metropolitam Nisibis instituit: Joannem ex Mosul Episcopo metropolitam Hamdanæ: Joannem alterum ex Episcopo *خلط* *Chalata*, metropolitam Caggaræ: Sabarjesu denique Geslunensem ex Episcopo *قهر* *Kimaræ* eidem Joanni defuncto metropolitam Caggaræ substituit. Multa Syriacè & Arabicè scripsit, quorum Catalogum Sobensis pag. 118. textit. Exstant ejus Homiliæ Syriacæ to. 1. Biblioth. Orient. p. 581. & 583. Arab. in Cod. Vat. 47. qui anno martyrum (imò Hegiræ) 959. sub Simone Patriarcha Crientis scriptus esse dicitur. Obiit feria 5. die 12. (non tertia, ut perperam apud Bar-hebræum legitur) Aprilis, anno Græcorum 1501. Hegiræ 586. quum annum ætatis ageret sexagesimum secundum cum mensibus duobus diebusque septemdecim. Sedit annos 14. menses 2. diebusque 19. In Ecclesia Sabarjesu juxta Jesujabum Catholicum sepultus.
- XXXIII. IGNATIUS, qui & *La-zarus* Hafani Presbyteri Ebræ *لحذر* *La-hazar* castri regionis Gubæ filius, monachus cænobii Sergii, ab Athanasio Bar-Chetre Patriarcha in cænobio Aaron Sigaræ Maphrianus ordinatus

Franci Martyres.

Elias III. Patriarcha Nestorianorum.

Joan. metr. Gandisapor.

Titus metr. Mosul, & Adiab.

Jaballah metr. Nisibis.

Joan. metr. Hamdanæ.

Joan. metr. Caggaræ. Sabarjesu metrop. Caggaræ.

Ignatius qui & Lazarus Maphrianus Jacobitarum.

Tom. II.

لَمْ يَكُنْ لَهُ دِينُهَا وَمِنْهَا خَلَقَ هُم
فَقَدْ كَفَرَ مِنْهُمْ مُنْذِرًا وَمِنْهَا خَلَقَ

ta sententia, eundem Patriarcham rogavit, ut suam sibi dignitatem restitueret: qua recuperata, Niniven petiit: quumque super tectum magnæ Ecclesiæ Beth-Cudidæ aliquando dormiret, inde lapsus, periit mense Augusto anni Græcor. 1499. Hegiræ 584. (Id factum anno sequenti narratur ab eodem Bar-hebræo in 2. Par. hujus Chronici, ut dixi pag. 368.) Cadaver ad cœnobium S. Matthæi translatus. Sedit annos 45.

Jaballaha Patriarcha Nestorianorum.

74. JABALLAHA hujus nominis Secundus, Kajumæ Mosulani filius, Maipheractæ primùm Episcopus, deinde Metropolitā Nisibis, demum post Eliæ tertii obitum Sedem Patriarchalem invasit recepto in se septem millium aureorum tributo Principi Bagdadensi quotannis solvendo. Ordinatus est Dominica tertia Apostolorum, hoc est, post Pentecosten, anno Græcorum 1501. Manum ei imposuit Elias metropolitā Beth-Garmæ. Aedibus Romæorum relictis, ubi præcessores Bagdadi habitare consueverant, Sedem fixit in Ecclesia B. Mariæ, quæ Syris **ܡܨܪܝܐ**

Elias metrop. Beth-Garmæ.

ܡܨܪܝܐ in tertio vico, Arabibus **العقبه**

Alakaba appellatur: ibique obiit sepultusque fuit feria 2. die 31. Januarii anno Græcor. 1533. Hegiræ 618. die 16. mensis undecimi, postquam annos 31 mensesque septem sedisset. Ordinavit Metropolitā 18. & Episcopos 37. Sub eo martyrium subiit, Amro teste, Ebedjesu cognomento **ܐܒܘ ܐܠܥܝܢܐ** Abulganajem, feria 6. die 20. Decembris anno Græcor. 1518. Hegiræ 604. die 27. Gemadi prioris.

Ebedjesu Abulganajem.

Sabarjesu Patriarcha Nestorianorum.

75. SABARJESU Jaballahæ ex fratre nepos, ab eodem Nuhadræ Episcopus, deinde Hazæ (hoc est, *Adiabena*) & Arbelæ Metropolitā ordinatus, in Patriarcham consecratus est feria prima, die 31. Julii anno

Græcorum 1533. præsentibus Ebedjesu metropolitā Gandisapor, Salomone & metropolitā Bassoræ, Josepho metropolitā Mosul, Sabarjesu filio Messia metropolitā Dokukæ, Jesujabo Malchonis metropolitā Nisibis, Elia Sciariti Episcopo Ocbaræ, & Narsete Episcopo Tirhanæ. Obiit feria 2. die 15. Junii anno Græcorum 536. Hegiræ 622. die 8. mensis sexti, in Ecclesia Akabæ sepultus: quum annos 2. menses 10. diesque 18. sedisset.

Ebedjesu metrop. Gandisapor.

Salomon metrop. Bassoræ. Joseph metrop. Mosul.

Sabarjesu metrop. Dokukæ. Jesujab metrop. Nisibis.

Elias Episcop. Ocbaræ. Narses Episcop. Tirhanæ.

76. SABARJESU, Messia patre Bagdadensi natus, ex metropolitā Dokukæ & Beth-Garmæ in Patriarcham ordinatus fuit Dominicā in Albis die 26. Aprilis anno Græcorum 1537. Hegiræ 623. die 2. mensis 4. Obiit Sabbato die 20. Maii anno Græcorum 1567. Hegiræ 654. die 23. Rabii posterioris: quum sedisset annos 30. cum diebus 20. Cadaver in Ecclesia SS. Sergii & Bacchi sepultum.

Sabarjesu Messia fil. Patriarcha Nestorianorum.

XXXV. GREGORIUS, qui & Jacobus, Michaëlis Patriarchæ ex fratre nepos, in scis Orientalibus Dominica post Epiphaniā anno Græcorum 1500. ab eodem Michaële Maphrianus in locum Joannis Sarungenis ordinatus, soluta ingenti pecuniæ summa ab infideli Mosul principe vix obtinuit, ut Sigaræ, Chaboræ, & Nisibi præflet. Nam Matthæani cœnobitæ cum Ninivitis, Mosulani & Tagritensibus conveniant, ut *Charimum Maseæ filium*

Gregorius qui & Jacobus, Maphrianus Jacobitarum.

ܡܨܪܝܐ cœnobii S. Matthæi monachum ex urbe Tagrito oriundum à quatuor

Episcopis Orientalibus, Ignatio scilicet, qui & Gabriel Joannis Episcopo Urmia **ܐܘܪܡܝܐ** in Adorbi-

Ignatius Episc. Urmia.

gana, Joanne qui & Rahed Episcopo Arabum, Saliba Episcopo ejusdem cœnobii, & Basilio qui & Matthæus,

Joannes Episc. Arabum. Saliba Episc. cœnobii S. Matthæi. Basilius Episc. Bagdad.

NOTA.

1. Salomone. Ejus scripta recenset So-

benis in Catalogo pag. 121. isque est, ex quo seriem Patriarcharum Chaldæorum descripsi pag. 387.

Basilus Mar-
cianus Episc.
Gozartæ Car-
loæ.

Diffidium pro-
pter Hassaffi-
tatis.

Dionysius, qui
& Charimus
Maleæ fil. Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

thæus, Episcopo Bagdadi, in Maphrianum eligi & ad Patriarcham consecrationis causa adduci curarent. Quum autem Gregorium à patruo ordinatum accepissent, oblata Mosulano Præsidi duplo majori quam is dederat, pecunia, ei quidem ingressum urbis Mosul Niniveſque & Cœnobii interdixere; Charimum verò in cœnobio Sancti Matthæi Sabbato ante Dominicam Palmarum ejusdem anni Græcorum 1500. Hegiræ 585. Maphrianum ordinarunt, imposito Dionysii nomine. At Gregorius annum tributum duorum millium aureorum in se recipiens, Dionysium anno Hegiræ 586. feria 2. die 10. mensis sexti in carcerem detrusum, vigesimo tertio post die vestibis Pontificiis in Ecclesia Mosul exui, deinde in regionem Maipheractæ & Hatachæ relegari fecit: atque ita quum rotum sibi Orientem subjecisset, fratremque suum Josue Labeonem post Michaëlis Magni obitum Patriarcham Occidentis præfecisset, obiit in Hæl castro montis Sigaræ die 12. Octobris anno Græcorum 1526. Cadaver in cœnobium S. Matthæi translatum. Edificavit cellam Maphriani apud majorem Bartelæ Ecclesiam. Ejus & Dionysii causa schisma in Oriente duravit usque ad utriusque obitum. Dionysius autem obiit die 24. Decembris anno Græcorum 1515. Hegiræ 600. in majori Maipheractæ Ecclesia sepultus.

Ignatius, qui
& David, Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

XXXVI. IGNATIUS, qui & David monachus, discipulus Barsumæ cognomento *Taphsis*, anno Græcorum 1526. quum Michaël junior Patriarcha qui & Josue Labeo, & Gregorius Maphrianus ejus frater obiissent, à Joanne Patriarcha, qui & Josue Scriba, in Maphrianum ordinatus die 27. Julii ejusdem anni urbem Mosul ingressus est. Tertio post anno Tagritum petiit, Jacobitas ejus urbis invifurus: à quibus cum incredibis lætitiæ significatione exceptus est, Evangelia cruceſque præferentibus hymnosque Syriacè atque

Arabicè concinentibus. Quod quum Mahometani ægrè ferrent, Maphrianus quidem jussu Chaliphæ Bagdadenſis in carcerem conjectus fuit; Tagritenſes verò multam viginti millium aureorum perſolverunt. Tagrito aufugiens, Niniven regreditur, ubi à Simeone Bartelæ principe exagitatus, Chaboram pergit, deinde in cœnobium Barsumæ, Joannem Patriarcham salutaturus, à quo Melitinæ urbis Episcopatu auctus, ad biennium ibi moratus est, donec Joannes in vivis fuit. Mortuo autem Joanne anno Græcorum 1553. ipſe Ignatius in Patriarcham electus fuit, ut dixi à pag. 371. quod tùm primùm contigit, ut Maphrianus ſcilicet Orientalium ad dignitatem Patriarchæ Occidentalium eveheretur.

XXXVII. DIONYSIUS, qui & Saliba Capharſaltenſis, ab eodem Ignatio ſtatim atque in Patriarcham renunciatus eſt, ex Episcopo Gozartæ Maphrianus ordinatus, quum anno Græcorum 1542. adversus Curdos in terram Capharſaltenſium invadentes armatus procederet, lanceà confoſſus menſe Septembri occubuit. Cadaver in eodem loco ſepultum.

Dionysius, qui
& Saliba Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

XXXVIII. JOANNES, qui & Aaron Bar-Maadani, ex metropolita Mardæ ab Ignatio Patriarcha Maphrianus Tagriti Orientis quoque anno Græcorum 1543. ordinatus, quum in urbe Ninive ad quinquennium manſiſſet, Bagdadum petiit anno 1548. ubi Carmen Syriacum metro dodecaſyllabo de S. Aaron compoſuit. Anno 1554. die 3. Auguſti Joſephum Mardenſem monachum Episcopum Gozartæ Cardoæ inſtituit, imposito Gregorii nomine. Anno ſequenti à Mosulanis & Ninivitis invitatus, poſt ſuſceptam Hieroſolymitanam peregrinationem, ægrè tandem adduci potuit, ut ad eos reditum faceret. Præſuit Orienti ad viginti annos. Anno 1564. poſt obitum Ignatii adversus Dionysium cognomento Angur Patriarcha renun-

Joannes, qui
& Aaron Bar-
Maadani Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

Greg. qui &
Joſeph Episc.
Gozartæ.

cia-

Saliba Ep. Ale-
phi.

Athanasius
Bar-Summana,
Ep. Bagdad.

Jacobus, qui &
Severus, Epif.
cœnobii Sancti
Matthæi.
Joannes Zugbi
Nestorianus.

Dionysius, qui
& Saliba Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

Joannes, qui
& Aaron Bar-
maadani Ma-
phrianus Jaco-
bitarum.

Greg. qui &
seph Episc.
ozartæ.

Ignatius, qui
& Saliba Edeff-
senus, Maphri-
anus Jacobita-
rum.

ciatus est, operâ Salibæ metropoli-
tæ Alepi, ut dixi pag. 377. seditque
usque ad annum 1574. quo decessit.
Ejus temporibus claruere Bagdadi
Archiatři fratres, Thomæ filii, Sciam-
foddaule, Tagiddaule, & Fechrod-
daule, qui Athanasium Simeonem
Bar-summana Episcopum Bagdadi,
Joannis Maphriani æmulum, exce-
dere urbe cœgerunt & in Hadatha
oppido dies claudere. Floruit &

Jacobus, qui & Severus ܝܚܝܐܝܐ

Bar-Sciaco, aliàs ܝܚܝܐܝܐ

Bar-Elau, Episcopus in cœnobio
S. Matthæi, qui sub Joanne Bar-
zugbi monacho Nestoriano cœnobii
Beth-Koke regionis Arbelæ, Gram-
maticam & partem Dialecticæ didi-
cit; sub Camaloddino autem Jonæ
filio Philosopho Mosulano Philo-
sophica Arabum Scriptorum opera
evoluit: Scripsitque librum, cui
Dialogi titulum fecit, sed & alia plu-
ra opera, quæ in Mosulani Præsidis
potestatem venerunt. Obiit autem
anno Græcorum 1542. quum ad
Ignatium Patriarcham proficiscere-
tur: nimirum paulò postquam li-
brum Theaurorum, de quo dixi
pag. 237. absolvisset. Cadaver ad
cœnobium S. Matthæi translatum.

XXXIX. IGNATIUS, qui & *Saliba*
Edeffsenus, Gregorii Bar-hebræi
condiscipulus, anno 1557. Episco-
pus Alepi, assumpto Basilii nomine
consecratus, Joannem Bar-maadani
adversus Dionysium Angur in Pa-
triarcham inaugurari curavit anno
1564. à quo vicissim Maphrianus
Orientis proclamatus fuit, imposito
Ignatii nomine, ut dixi p. 377. Anno
1569. quum Dionysius operâ Bar-
hebræi in Syria Patriarchalem digni-
tatem recuperasset, ipse Saliba Tri-
polim secedens, ibidem obiit feria 4.
die 12. Junii ejusdem anni. Vacavit
Sedes ad sexennium. Anno 1573.
invadentibus in Assyriam Mogulo-
rum copiis, ex urbibus Mosul, Ni-
nive, adiacentibusque locis ingens
Jacobitarum multitudo Arbelam se

recepit, ubi operâ Denhæ Nestoria-
norum ejusdem loci metropolitæ Ec-
clesia sub nomine S. Behenami cum
Episcopo & monachorum hospitio
excitata est.

77. MACHICHA in *Giugabad*
دڭباد ditionis Nisibenæ loco natus,
ex Metropoli Nisibis in Patriar-
cham ordinatus est Dominica quinta
Quadragesimæ anno Græcor. 1568.
Adfuerunt ordinationi Elias metro-
polita Gandisapor, seu Elamitidis,
& Denha metropolita Arbelæ, qui
competitores ejus fuerant: nec non
Ebedjesu metropolita Mosul: Em-
manuel Episcopus Arzuni: Joannes
Episcopus Maipherkin: Elias Epif-
copus Hefnæ: Simeon Episcopus
Desta: Gabriel Episcopus Ha-
phton ܠܚܬܘܢ: Maraname Episcopus
Beth-Daronæ: Jesujab Epif-
copus Nuhadræ: Jaballaha Epif-
copus Susæ ܫܘܫ: Jesujab Episcopus
Chadiræ, qui Archidiaconi
munere functus est: & Simeon Epif-
copus Buazichæ. Anno post Hula-
chus Mogulorum Tartarorumque
Rex devicto Chalipha Bagdadum
expugnavit feria 2. die 4. Februarii
anno Græcorum 1569. Hagiræ 656.
die 28. Moharrami: qui Machichæ
ad habitandum Ædes Chaliphæ de-
dit, quas دار الدويدار *ædes Duidari*
appellant: in quibus novam is Ec-
clesiam exstruxit. Obiit autem Sab-
bato post Dominicam in Albis die
18. Aprilis anno Græcorum 1576.
Exequias celebrarunt Simeon me-
tropolita Mosul, Emmanuel Epif-
copus Tirhanæ, Brichjesu Episcopus
Vafetæ ܠܘܐܬܬܐ, Joannes Episcopus
Susæ, Joannes Episcopus ܟܡܘܠ Camulæ,
unâcum Presbyteris & po-
pulo Bagdadensi. Cadaver die se-
quenti in nova Ecclesia in Ædibus
Duidari conditum.

78. DENHA ex oppido, quod
دڭܬܐܝܐ *Rostakum* appellant, metropo-
lita Arbelæ, Haza, & ܠܘܕܘܢ Hodonæ,
septimo post obitum Machichæ
mense in Patriarcham ordinatus est
Dominica tertia consecrationis Ec-
clesiæ die 15. Novembris anno Græ-

Jacobitarum.
Colonia Arbelæ.

Machicha Ne-
storianorum.
Patriarcha.

Elias metrop.
Gandisapor.
Denha metrop.
Arbelæ.
Ebedjesu me-
trop. Mosul.
Emmanuel Ep.
Arzuni.
Joannes Episc.
Maipherkin.
Elias Ep. Hef-
næ.
Simeon Episc.
Desta.
Gabriel Episc.
Haphton.
Maraname Ep.
Beth-Daronæ.
Jesujab Episc.
Nuhadræ.
Jabalaha Epif.
Susæ.
Jesujab Episc.
Chadiræ.
Simeon Episc.
Buazichæ.

Simeon metr.
Mosul.
Emmanuel Ep.
Tirhanæ.
Brichjesu Epif.
Vafetæ.
Joannes Episc.
Susæ.
Joannes Episc.
Camulæ.

Denha Patri-
archa Nestoria-
norum.

Elias metrop. Gandisap.
Simeon metr. Mosul.
Elias metrop. Beth-Garmæ.
Joannes metr. Adorbiganæ.
Emmanuel Ep. Tirhanæ.
Brichjesu Epif. Buazichæ.
Saliba-Zacha Epif. Chalata.
Brichjesu Epif. Buazichæ.
Vaseta.
Joannes Episc. Camulæ.
Jesu-denah Ep. Mardæ.
Maraname Ep. Beth-Dial.
Jesu-Zacha Ep. Bagas.
Ebedjesu Epif. Maaltæ.
Melechjesu Ep. Nuhadræ.
Simeon Episc. Telæ &c.
Matthæus Ep. Dafenç.

Jaballaha Patriarcha Nestorianorum.

Maraname metrop. Gandisap.
Jesu-Zacha metr. Nisibis.
Moyses metr. Arbelç.
Gabriel metr. Mosul.
Elias metrop.

corum 1577. Adfuere Elias metropolita Gandisapor, qui ipsum ordinavit: Simeon metropolita Mosul, Elias metropolita Beth-Garmæ: Joannes metropolita Adorbiganæ: Emmanuel Episcopus Tirhanæ, qui Archidiaconi munus gessit: Brichjesu Episcopus Buazichæ: Saliba-Zacha Episcopus Chalata: Brichjesu Episcopus Vaseta: Joannes Episcopus Camulæ: Jesu-denah Episcopus Mardæ: Maraname Episcopus Beth-Dial: Jesuzacha Episcopus Bagas: Ebedjesu Episcopus Maaltæ: Melechjesu Episcopus Nuhadræ: Simeon Episcopus Telæ & Barbariæ: & Matthæus Episcopus Dafenç. Habitavit in Ædibus Chaliphæ ad Tigrim sitis, quas Hulachus Machichæ concesserat. Obiit feria 2. ineunte Jejunio Quadragesimæ, die 24. Februarii, anno Græcorum 1592. quum sedisset annos 16. mensesque tres. Cadaver in nova Ecclesia in Ædibus Chaliphæ apud Machicham conditum: unde postea mense Martio anno Græcorum 1607. Hegiræ 695. die 24. Rabii posterioris, feria 5. quum Mahometani Christianos ex Ædibus Chaliphæ ejecissent, ad Ecclesiam سوق التلّيه *vici tertii* nuncupatam, unacum corpore Machichæ translatum est, ibique feria sexta conditum. Vacavit Sedes menses octo. De eo vide quæ ex Bar-hebræo recitavi pag. 251. 255. & 257.

79. JABALLAHA ex genere Turcorum in regione الحظا Catajæ natus, metropolita تانچت Tanchet, octavo post Denhæ obitum mense operâ Asuti Ameræ jussuque Abakæ Tartarorum Regis in Patriarcham inauguratus est die Dominica Octobris,

cujus Antiphona *ندفوا حده مؤملا* ingrediamur in confessione, anno Græcorum 1593. Adfuere Maraname metropolita Gandisapor, qui eum ordinavit: Jesu-Zacha metropolita Nisibis: Moyses metropolita Arbelæ: Gabriel metropolita Mosul: Elias metropolita Beth-Garmæ: Abraham metropolita Hierusalem: Jesu-Sa-

bran metropolita Tanchet: Brichjesu Episcopus Tirhanæ, qui Archidiaconi munere functus est: Ananjesu Episcopus Chalata: Simeon Episcopus Baladæ, & جصلونه Geslunæ: Jesu-denah Episcopus Maipherkin: Georgius Episcopus Maaltæ: Simeon Episcopus Telæ & Barbariæ: Saliba-Zacha Episcopus Beth-Daronæ: Joseph Episcopus Salmasæ: Gabriel Episcopus Kostakæ: Abraham Episcopus Asnochæ: Matthæus Episcopus Dafenç: Joannes Episcopus Sufæ: Emmanuel Episcopus Hesnæ: Simeon Episcopus Arzuni: & Cyriacus Episcopus اسقطرا Socotoræ. Obiit Sabbato exeunte, ante Dominicam tertiam consecrationis Ecclesiæ, die 13. Novembris, anno Græcorum 1629. Hegiræ 717. die 7. mensis Romadani, quum annos 37. sedisset. Cadaver in Ecclesia S. Joannis, quam is ædificaverat, conditum: inde ad monasterium S. Michaelis in regione Arbelæ translatum, postquam Mahometani Ecclesiam illam cum contiguo cœnobio occupassent. Vacavit Sedes menses 3. & diebus 8. Extruxit amplum cœnobium apud Maragam urbem: viditque octo Mogulensium Reges: nimirum Abakam, Achmedem, Argonem, Chichatum, Bajedum, Kazanum, Charabandam, & Abu-Saidum hujus filium. Sub eo claruit Ebedjesu metropolita Sobæ, & Armeniæ, Catalogi auctor, qui eadem Jaballahæ librum *Margaritarum* nuncupavit.

80. TIMOTHEUS anno Græcorum 1629. mense Februario in Patriarcham Nestorianorum ordinatus est.

Atque hinc definit Catalogus Patriarcharum Chaldaeorum Amri, Salomonis, Eliæ, & Anonymi. Barhebræus in tertia parte Chronici Syriaci seriem eorum Patriarcharum usque ad ordinationem Jaballahæ perducit, ut dixi pag. 257. In Vita Athanasii Jacobitarum Maphriani ad annum Græcor. 1671. Christi 1360. fit mentio DENHÆ Nestorianorum Pa-

Beth-Garmæ.
Abraham metrop. Hierusalem.

Jesu-Sabran metr. Tanchet.
Brichjesu Epif. Tirhanç.
Ananjesu Epif. Chalataç.
Simeon Episc. Baladç & Geslunæ.
Jesudenah Ep. Maipherkin.
Georgius Epif. Maaltæ.
Simeon Episc. Telæ & Barbariæ.

Saliba-Zacha Episcop. Beth-Daronæ.
Joseph Episc. Salmasç.
Gabriel Episc. Kostakç.
Abraham Epif. Asnochç.
Matth. Episc. Dafenç.
Joannes Episc. Sufç.
Simeon Episc. Arzuni.
Cyriacus Epif. Socotorç.

Ebedjesu Sobensis.

Timotheus Patriarcha Nestorianorum.

Appendix ad Catalogum Patriarcharum Nestorianorum ex diversis Codicibus mss.

Denha Patriarcha Nestorianorum.

Siméon Patriarcha.

Elias Patriarcha.

Simeon Patri-
archa.

Simeon Patriarcha & Jesu-
jab Metropo-
lita.

Simeon Patri-
archa.

Jesujab Metro-
polita,

Simeon Mama
Patriarcha.

Joannes Sula-
ka Patriarcha
orthodoxus.
Abdjefu Patri-
archa orthodo-
xus.

Ahatalla Pa-
triarcha.
Simeon Denha
Patriarcha.
Simeon alter
Patriarcha.

Simeon Patriarcha.

Patriarchæ, qui Dioscori Bar-Kainæ partes adversus eundem Athanasium sustinuisse dicitur. Sequenti Patriarcharum nomina ex manuscriptis Vaticanis eruta accipe. SIMEON anno Græcor. 1789. die 29. Novemb. *Ex Cod. Syr. Vatic. 32. fol. 240.* SIMEON anno Græcorum 1801. Thomam & Joannem Episcopos in regionem Malabar misit. Obiit anno 1813. ELIAS eodem anno Simeoni succedit. Anno sequenti Jaballaham, Denham, & Jacobum Episcopos in regionem Malabar mittit. Obiit anno 1815. SIMEON Eliæ succedit eodem anno 1815. *Ex Cod. Syr. 5. Catalogi qui ad calcem hujus Tomi subjicitur.* SIMEON Patriarcha, & Jesujab metropolita ejus frater, mense Octobri anno Græcorum 1842. *Cod. Syr. 1. ad calcem hujus Tomi.* SIMEON anno Græcorum 1850. *Ex Cod. ms. Collegii Maronitarum quem citavi tom. 1. pag. 524.* JESUJAB metropolita & administrator Sedis vacantis, die 19. Octobris anno Græcorum 1850. *Ex Cod. Amidensi 1. quem citavi tom. 1. pag. 581.* SIMEON Mama obiit anno Græcorum 1862. Christi 1551. *Vide tom. 1. pag. 524.* Quo tempore à Chaldaeis orthodoxis electus fuit JOANNES SULAKA, *tom. 1. pag. citat. U seqq.* Deinde ABDESU anno Græcorum 1865. Christi 1554. *Tom. 1. à pag. 536.* AHATALLA successit Abdesu, *tom. 1. pag. 538.* SIMEON DENHA post Ahatallam, qui relicta Amida, ubi præcessores ejus Sedem fixerant, in provinciam Zeinalbech secessit in finibus Perfidis sitam. *Tom. 1. cit. pag. 538.* Ormi, seu Urmia urbs appellatur, ubi is resedit, *in montanis Persiæ* (inquit Naironus in Evopl. Par. 1. pag. 19.) *ad Armeniæ majoris confinia*, ubi successores ejus, assumpto SIMEONIS nomine, commorari usque in præsentem diem consueverunt. SIMEON alter post Denham, qui vivebat anno Christi 1617. quo Elias alter Nestorianis Patriarcha Bagdadi præerat, teste Strozza in Præfatione ad disputationem de Chaldaeorum dogmatibus, *citata*

Tom. II.

pag. 538. tom. 1. Nestoriani verò post
Simeonis Mamæ obitum anno Græ-
corum 1862. adversus Joannem Su-
lakam elégerunt SIMEONEM BAR-
MAMAM, qui eundem Sulakam à
Mahometanis interim curavit, ut
notavi tom. 1. pag. 531. Bar-Mamæ
successit ELIAS, cujus unàcum Jesu-
jabo Sobæ, Armeniæ & Mardæ me-
tropolita mentio fit die 2. Julii anno
Græcorum 1871. in *Cod. Amid. 7.*
tom. 1. Biblioth. pag. 583. Hic Simeonem
Denham ex Assyria in provin-
ciam Zeinalbech excedere coëgit:
atque ex eo tempore usque in præ-
sentem diem duo Nestorianorum Pa-
triarchæ esse cæperunt, alter Simeon-
is nomine in Ormi in montanis Per-
sidis, alter Elias appellatus, Eliæ
cujus suprà memini, successor, qui
in Assyria Bagdadi, seu Babyloniæ
olim residebat; nunc verò in cænobia
S. Hormisdæ seu Hermetis haud
procul à Mosul, *teste Nairono Evopl.*
pag. 18. ELIAS alter ex eadem fami-
lia, cujus mentio Fideique Professio
anno Græcorum 1897. mense De-
cembri habetur in *Cod. Arabico ms.*
Vatic. 156. § 157. ELIAS, qui sub
Paulo V. orthodoxam fidem amplexus
est anno Græcorum 1921. Christi
1610. *Vide tom. 1. pag. 543.* ELIAS
Maruagi filius Nestorianus anno
Græcorum 1993. mense Septembri
Hegiræ 1093. ex *Cod. Syriac. 19. ad*
calcem hujus tomi. ELIAS anno Græ-
corum 2013. 2014. 2018. & 2024.
qui Nestorianis hodieque præest ex
Codicibus Syriacis 6. 11. 15. 17. 20.
§ 21. ad calcem hujus tomi. Denique
quum sub Innocentio XI. operâ Mis-
sionum Apostolicorum Episcoporum-
que nonnullorum ejus gentis, plu-
res in provincia Amidensi ad Catho-
licam fidem ex hæresi Nestoriana
transiissent, idem Summus Pontifex
constituit illis novum Patriarcham
Catholicum, JOSEPHUM nomine, qui
Sedem Amidæ, vulgò *Charamit*,
seu *Diarbechir*, fixit, *Naironus in*
Evopl. pag. 19. JOSEPH hujus nominis
secundus ejusdem discipulus circa
annum Christi 1700. spontè abdi-

Simeon Bar-
Mama Patriar-
cha Nestoria-
nus.

Elias Patriarcha.

Duo Nestorianorum Patriarchæ : alter Simeon nomine in Persidis confiniis, alter Elias appellatus in Assyria.

Elias Patriarcha.

Elias Patriarcha orthodoxus.

Elias Patriarcha.

Elias Patriarcha.

Patriarcha
Chaldaeorum
Catholicorum
ab Innoc. XI.
Summo Ponti-
fice institutus.

Joseph I. Patriarcha .

Joseph II. Patriarcha.

Joseph III. Patriarcha.

Notitia Episcopatum Orientis ex Amro.

cantem excepit. Tertius ejusdem appellationis JOSEPHUS Catholicam Chaldaeorum Ecclesiam hodieque regit.

Amrus & Elias Catalogo Patriarcharum subjungunt Tabulam Sedium Metropolitanarum & Episcopalia eidem Patriarchae Orientis subiectarum: quas hic in gratiam eruditionis Ecclesiasticae studiosorum describere juvat.

Tabula Amri.

اما مطارنة فطرك المشرق وكرامتهم . فاولهم مطران جنديسابور وهو صاحب الهم والدي يسم الفطرك بانفاق اليا والمومنين . ب مطران نصيبين . ج مطران البصرة . د مطران الموصل واثور . ه مطران اربل وحزة . و مطران باجري . ز مطران حلوان . ح مطران فارس . ط مطران مارو . ي مطران هرة . يا مطران قطربة . يب مطران الصين . يه مطران الهند . يد مطران بردع . به مطران دمشق . يو مطران اليرى وطبرستان . يز مطران الديلم . يح مطران هرقند . يط مطران الترك . ك مطران حلب . كا مطران سجستان . كب مطران اورشليم . كج مطران خان بالق والغالي . كد مطران تنك . كه مطران كاتمغار والنواكت . كل واحد من هؤلاء المطارنة له اساقفة . فبهم من له اثنى عشر اساقفا ومنهم من له ستة . والذين هم اصحاب الاختيار واسمايميد الفطرك هم سبعة . مطران جنديسابور والبصرة والموصل واربل وباجري وحلوان ومطران نصيبين وهو الثاني . *Hi sunt metropolitae Patriarchae Orientis, eorumque Sedes.* 1. *Metropolita Gandisapor, qui primas tenet, & Patriarcham ordinat, consentientibus Patribus atque fidelibus.* 2. *Metropolita Nisibis.* 3. *Metropolita Bassora.* 4. *Metropolita Mosul & Aibur (hoc est, Ninives.)* 5. *Metropolita Arbela & Haza (seu Adjabena.)* 6. *Metropolita Beth-Garma.* 7. *Metropolita Halavane.* 8. *Metropolita Persidis.* 9. *Metropolita Maru.* 10. *Metropolita Hara.* 11. *Metropolita Katraba.* 12. *Metropolita Sinarum.* 13. *Metropolita Indiarum.* 14. *Metropolita Barda.* 15. *Metropolita Damasci.* 16. *Metropolita Raja &*

Tabrestanae. 17. *Metropolita Dilumitarum.* 18. *Metropolita Samarkanda.* 19. *Metropolita Turchistanae.* 20. *Metropolita Halabae.* 21. *Metropolita Segeftanae* (quae sequuntur usque ad num. 25. ad marginem adnotata sunt.) 22. *Metropolita Hierusalem.* 23. *Metropolita Chabalek & Pbalek.* 24. *Metropolita Tancbet.* 25. *Metropolita Chasemgara & Nuachetha.* Et quidem unusquisque horum Metropolitanarum subiectos habet Episcopos, alius duodecim, & alius sex. Qui vero ad electionem & ordinationem Patriarchae jus habent, septem sunt: nempe *Metropolita Gandisapor, & Bassora, & Mosul, & Arbela, & Beth-Garma, & Halavane, & Metropolita Nisibis, qui secundas tenet.*

Tabula Eliae Metropolita Damasci.

اسما اساقفة هوفركيا الجاثليق . اسقف كشكر . اسقف الطيرمان . اسقف دير هرقند . اسقف الحيرة . اسقف الانبار . اسقف السن . اسقف عكبرا . اسقف الراذان . اسقف نضر . اسقف القصر . اسقف بادرايا باكسايا . بطل وصار هذا الكرسي لاسقف كشكر . اسقف عبد اسى . اسقف البوازيج . اسما اساقفة هوفركيا جنديسابور وهو الناظر . اسقف كوخ لادن والموس . اسقف الامواز . اسقف تسو . اسقف مهرجان قدق . اسما اساقفة هوفركيا نصيبين . اسقف بلد . اسقف باقردي . اسقف ارزن . هوفركيا البصرة . اسقف دستهسان . اسقف نهر المراه . هوفركيا الموصل . اسقف بالهدرا . اسقف بابغاش . اسقف داسن . اسقف فينوى . اسقف الحديشه . اسقف الباديه . هوفركيا باجري . اسقف شهرقند . اسقف دوقا . اسقف البوازيج . نقل عن هوفركيا باجري وجعل في هوفركيا الجاثليق . اسقف درباد . اسقف خانجبار ولاشوم . هوفركيا الشام . اسقف حلب . اسقف بيت المقدس . اسقف منج . اسقف المصيصة . اسقف طرموس وملطيه . هوفركيا اليرى . اسقف جرجان . هوفركيا هراه . اسقف سجستان . هوفركيا مرور . اسقف ديرجنس . اسقف دماودت . اسقف دبرسنای . هوفركيا ارمينييه . هوفركيا قند .

Notitia Episcopatum Orientis ex Elia Metropolita Damasci.

ru. *Episcopus Dair-Hannes. Episcopus Damaduthæ. Episcopus Daabar-Sanajæ.* Provincia Armeniæ (ad Nisibenam adjuncta erat tempore Ebedjesu.) Provincia Kandæ (fortasse *Samarkandæ.*) Episcopi subiecti Metropolitæ Persidis. *Episcopus Sciraz. Episcopus Aftachar. Episcopus Sapor. Episcopus Caramaniæ. Episcopus Drangerdæ. Episcopus Siran. Episcopus Marmadit. Episcopus Socotoræ.* Provincia Bardæ. Sub Metropoli Halavanæ, *Episcopus Dinur. Episcopus Hamdanæ. Episcopus Nabauand. Episcopus Georgianorum.* Alias fuisse Chaldæorum, seu Nestorianorum Episcopales Sedes, ex iis, quæ in Vitis Patriarcharum supra adnotavi, colligere licet. Nunc ad Seriem Maphrianorum Jacobitarum regredior.

Gregorius Abulpharagius, qui & Bar-hebræus, Maphrianus Jacobitarum.

XL. GREGORIUS ABULPHARAGIUS, qui & *Bar-hebræus*, Chronici hujus Auctor, ab Ignatio Josue Patriarcha anno Græcorum 1575. feria 1. die 19. Januarii Maphrianus ordinatus, obiit anno Græcorum 1597. nocte feriæ 3. die 30. Junii. Cadaver ex urbe Maraga, ubi decessit, in cœnobium S. Matthæi deportatum, ibique conditum. Vacavit Sedes annis duobus. Gesta ejus partim ex ipso, partim ex Barsuma ejusdem fratre ac successore fusè descripti à pag. 248. ad pag. 274.

Quæ sequuntur Maphrianorum Vita, ab anonymis adjectæ sunt.

Gregorius, qui & Barsuma Saphi, Barhebræi frater, Maphrianus Jacobitarum.

XLI. GREGORIUS, qui & *Barsuma*

Saphi Bar-hebræus junior, senioris Abulpharagii frater, à Philoxeno Patriarcha in cœnobio Barsumæ anno Græcorum 1599. in festo S. Thomæ Maphrianus ordinatus, decessit in Bartela castro vigesimo Episcopatus anno. Cadaver in tumulo fratris conditum in cœnobio S. Matthæi

quod in monte *Elphephio* situm est. Vacavit Sedes annis novem. Ignatium Bar-Vahib, qui & Bader Zache, Patriarcham recipere

noluit, donec mortem Philoxeni Nemrod rescivit.

XLII. GREGORIUS qui & *Matthæus* Annæ Bartelenfis filius archimandrita cœnobii S. Matthæi, ab Orientalibus ad Ignatium Bar-Vahib Patriarcham in cœnobium Ananiæ apud Marden situm adductus, ibidem anno Græc. 1628. Maphrianus ordinatus est. Dissidium ipsum inter & Ismaëlem Magedum Patriarcham exortum fusè descripti pag. 383. Tabrizum urbem bis visitavit, ubi à Sciacro Sciarapho nobili Jacobita perhonorificè exceptus, Bartelenfis, Mosulanis, & Masudo Ame-

Gregorius, qui & Matthæus, Maphrianus Jacobitarum.

ræ *Carmelise* domino charus fuit. Sedit annos 28. ordinavitque Episcopos duos, quorum alterum cœnobio S. Sergii in monte Sajo (quod *معلق* *Moallak* appellant) & urbi Sigaræ præfecit; alterum Maaræ

محراب, & Nisibi, & Gozartæ Cardoæ. Obiit in cœnobio S. Matthæi ineunte mense Januario anni Græcorum 1656. ad occidentalem altaris partem contrà Arcam S. Matthæi sepultus. Vacavit Sedes anni viginti.

XLIII. ATHANASIUS, qui & *Abraham*, Ismaëlis Patriarchæ Syncellus, ab eodem anno Græc. 1676. feria 2. ineunte mense Octobri in festo S. Adæi Apostoli Maphrianus initiatus est. Monachum egerat sub Cyrillo Hæ Episcopo in cœnobio

Athanasius, qui & Abraham, Maphrianus Jacobitarum.

Cyrillus Episc. Hæ.

Crucis, quod supra *Haam* urbem situm est, anno ætatis decimo septimo. Inde quinto post anno ad cœnobium *Nataphæ* apud *Zapharanum* haud procul ab urbe Marde se contulit: demùm ab Ismaële Patriarcha ad Syncelli, & Maphriani dignitatem evectus fuit: idque post obitum *Dioscori Jacobi*

Barkainæ, hoc est, *susoris filii*, ejus Sedis invasoris. Erat

Dioscorus, qui & Jacobus Bar-Kainæus, Episc. Damasci, deinde Maphrianus illegitimus.

Denha Patri-
archa Nestoria-
norum.

١
 ٢
 ٣
 ٤
 ٥
 ٦
 ٧
 ٨
 ٩
 ١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

His itaque Bar-Kaineus assumptis, in cœnobium S. Matthæi ascendit, ut à monachis Maphrianus ordinaretur: rem admirandam & à sæculo inauditam! à monachis scilicet Maphrianum ordinari. Nihilominus Bar-Kaineus ad id monachos compulit: extractosque è Sacratio Pastorales Patrum Baculos, singulis monachis distribuens, huic quidem agebat: Tu locum Patriarchæ imple: alteri verò, tu esto pro tali Episcopo. Atque ita ex monachis quendam constituit Patriarcham, alios Episcopos, & alios Lectores & Cantores, conculcato Christiano Canone, spreteque Ecclesiastica consuetudine. Quum verò Officium chirotoniæ inchoare vellent, occurrit eis Ordinatio Diaconorum, quam super eum recitauerunt, quum nemo inter ipsos esset, qui Patrum ordinationem ab ordinatione Diaconorum discerneret. Sic igitur eum initiarunt, imò vitiarunt, (rem illegitimam & maxima reprehensione dignam) & Gregorii nomen sibi ipse imposuit. Quamobrem cunctorum Orientalium odium incurrit: ob illegitimam scilicet ejus ordinationem obstrepentium, quos inter & Joannes Presbyter Denhæ Presbyteri filius, qui Carmelissæ Ecclesiam regebat, publicè hominem traducens, nullo pacto, agebat, adducar, ut Dioscorum, quem Joseph Beeza, & David monachi consecrarunt, Maphrianum admittam, nisi prius ab uno aliquo Patriarcha impositionem manus acceperit. Basilium ⁊ itaque Ciliciæ Patriarcham Dioscorus adiit,

archæ Ciliciæ successit, ut dixi pag. 383. Philoxeni autem nomen gerebat, quum Damasci Episcopus esset.

N O T A.

1 *Basilium*. Is Michaëli secundo Patri-

Gregorius, qui
& Matthæus,
Maphrianus Ja-
cobitarum.

Athanasius,
qui & Abra-
ham, Maphri-
anus Jacobita-
rum.

Cyrrillus Episc.
Hagæ.

Dioscorus,
 ai & Jacobus
 ar-Kainæus,
 pif, Damasci,
 einde Maphri-
 nus illegiti-
 us.

commendatitiis Ameræ Matthæi, Denhæ Nestorianorum Catholici, & monachorum S. Matthæi literis munitus: à quo die 29. Junii in festo SS. Apostolorum Petri & Pauli anni Græcorum 1672. retento Gregorii nomine ordinatus, Bartelam petiit: inde Joannis Presbyteri præfati operâ ab Hafano Matthæi Ameræ fratre ejectus, Tagritum primum, mox Bagdadum fecellit, ubi orta ipsum inter & jurisperitos quosdam Mahometanos de rebus fidei controversiâ, interemptus est. Cadaver igni combustum, & in Euphratem fluvium projectum. Atque hic fuit Bar-Kainæi exitus. Athanasius verò post ejus interitum, ut mox dixi, initiatus, quum Mosul, Bartelam, Carmelisam, cœnobium Sancti Matthæi, Tagritum, Bagdadum, & Arbelam lustrasset, ordinatis ubique Diaconis & Presbyteris, anno Græcorum 1700. decessit. Sedit annos 24. Sub eo cœnobium S. Matthæi à Curdis direptum fuit anno Græcorum 1680. feria 1. die 25. Augusti: & sex post annis Ecclesia Arbelæ corruit. Vacavit Sedes annis 15.

Basilus, qui & Behenam Hedensis, Maphrianus Jacobitarum.

XLIV. BASILIUS, qui & *Behenam*, in *٧٠٠* Hedla pago natus, quum sub Jacobo Stylita in Turri quadam apud Severinum vicum monachum egisset, ab Ignatio qui & Abraham Bar-Garib Patriarcha, anno Græcorum 1715. Maphrianus ordinatus, eidem Ignatio anno 1723. substituitur, ut dixi pag. 384.

Dioscorus, qui & Behenam, Arabs, Maphrianus Jacobitarum.

XLV. DIOSCORUS, qui & *Behenam* *٧٠١* Arabs, cognomento *٧٠٢* Sciatti, à Basilio Behenamo Patriarcha anno Græcorum 1726. in Maphrianum ordinatus est. Obiit anno 1728. Vacavit Sedes an. 5.

Basilus, qui & Barsuma Maadanensis, Maphrianus Jacobitarum.

XLVI. BASILIUS, qui & *Barsuma* Maadanensis in tribus cœnobiis, Abel scilicet in regione Maadan, Jacobi Inclusi apud Salacham, & Ananiæ haud procul à Marde monachum

egit: deinde à Basilio Behenamo Patriarcha, quico Syncello usus fuerat, anno Græcorum 1733. Maphrianus ordinatus, obiit anno 1766. Cadaver in cœnobio Gubæ conditum.

XLVII. CYRILLUS, qui & *Joseph Bar-Nisan*, ex Episcopo Damasci & Emesæ ab Ignatio Chaleph Patriarcha in Maphrianum anno Græcorum 1769. ordinatus, paucis post diebus decessit, ut dixi pag. 385. Nulla ejus mentio in vitis Maphrianorum.

Cyrillus, qui & Joseph Bar-Nisan Maphrianus Jacobitarum.

XLVIII. BASILIUS, qui & *Azizus* *٧٠٣* filius sororis Chalephi Patriarchæ, in urbe *٧٠٤* Seered, natus, Josue monachi ac Presbyteri cœnobii Cartaminensis discipulus, anno Græcorum 1782. Maphrianus renunciatus, obiit feria 1. die 10. Septembris anni Græcorum 1798. Cadaver in cœnobio Gubæ sepultum. Vacavit Sedes annis 2.

Basilus, qui & Azizus, Maphrianus Jacobitarum.

XLIX. NOË Libaniota, ex Episcopo Emesæ ab Ignatio Bar-Sila Patriarcha anno Græcorum 1800. Maphrianus ordinatus, post ejusdem obitum anno 1805. ad Patriarchæ dignitatem evectus est. Vacavit Sedes annis 2.

Noë Libaniota, Maphrianus Jacobitarum.

L. ABRAHAM in castro quod *٧٠٥* *٧٠٦* arcem Attæ vocant, natus, à Noë Patriarcha anno Græcorum 1807. in cœnobio Zapharanensi Maphrianus ordinatus est. Anno 1805. quum Ignatius Masudus Turabdinensium Patriarcha abdicasset, sublato schismate quod ab anno 1675. inductum fuerat, unus cunctis Jacobitis Patriarcha præfuit Noë, de quo supra dixi. Anno 1807. feria 1. die 5. mensis Canun in Ecclesia Severini pagi in regione

Abraham Maphrianus Jacobitarum.

٧٠٧ Haitamæ ab eodem Noë in locum Georgii Episcopi cœnobii S. Matthæi nuper defuncti initiatus Stephanus Episcopus. fuit Stephanus Severinita ejusdem Georgii discipulus.

Huc-

Hucusque Auctor Appendicis ad tertiam partem Chronici Bar-hebrai.

CAPUT XLIII.

Dioscorus Episcopus Insulae Cardoæ: Bar-Kainæus: Severus Canfarini, & Joannes Saba.

I.
Dioscorus Ep.
Insule Cardoæ,

DIOSCORUS, qui & Gabriel Bartelenfis, monachus cœnobii Sancti Matthæi, à Gregorio Bar---hebræo Maphriano Episcopus Gozartæ, seu Insulae Cardoæ ordinatus est feria 1.

die 25. Novembris anni Græcorum 1597. Christi 1285. postquam ea Ecclesia per obitum Joannis Episcopi ad quinquennium vacasset, ut ex eodem Bar-hebræo dixi p. 256. & 262. Scripsit *Anaphoram*, quam edidit Renaudotius tom. 2. Liturg. Orient.

pag. 492. Initium, *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

Domine Deus, qui adoraris ab omnibus. Eandem cum Bar.Kainæi atque Severi Anaphoris laudat cl. Stephanus Edenenfis c. 7. de hæreticis Liturgiarum auctoribus nu. ult. in hæc verba

ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

Item exstant aliæ *Anaphoræ*, præter enumeratas, quas composuere *Dioscorus Insulae Cardoæ, Bar-Kainæus, Severus Canfarini* &c.

Porrò Bar-Kainæus Maphrianum Jacobitarum egit anno Græcorum 1671. ut dixi pag. 461. & Severus

claruit sub Joanne Patriarcha, cognomento Sedrarum, circa annum Græcorum 950. ut dixi pag. 335.

Idem Edenenfis in cod. cap. nu. 19. laudat *Anaphoram* Joannis Sabæ in

hæc verba: *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

Joannes Saba Episcopus cœnobii Sancti Matthæi, habet Liturgiam, cujus initium, Charitatem perfectam erga te & erga alterutrum. Vixit autem hic Joannes circa annum Christi 990. de quo vide, quæ ex Bar-hebræo retuli pag. 429.

II.
Joannes Saba,
Episcopus cœnobii S. Matthæi.

CAPUT XLIV.

Daniel Presbyter.

DANIEL Presbyter, Bar-hebræo æqualis, Nomocanonem scripsit, de quo hæc Abr. Echellensis in Indice ad calcem Eutychiei

Alexandrini Vindicati. *Daniel Doctor Syrus Jacobita, concinnavit Breviarium, seu Epitomen Constitutionum Ecclesiæ Jacobitarum Arabica lingua: Continet capita septemdecim.*

1. De Ecclesia *ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
2. De Baptismo *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
3. De Eucharistia *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
4. De Jeuniis, & Festis, & Orationibus *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
5. De exequiis Defunctorum *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
6. De Ordinibus Sacerdotii *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
7. De sponsalibus & matrimonio *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
8. De testamentis *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
9. De divisione hereditatis *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
10. De venditione & emptione *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
11. De pignore *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
12. De societate *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
13. De deposito *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
14. De mutuo & commodo *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
15. De donationibus *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
16. De legato *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*
17. De peccatis *ܡܢ ܕܝܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

I.
Daniel Presbyter, auctor Nomocanonis.

Cyrillus, qui & Joseph Bar-Nisan Maphrianus Jacobitarum.

Satilius, qui & Azizus, Maphrianus Jacobitarum.

Noë Libanio Maphrianus Jacobitarum.

Abraham Marianus Jacobitarum.

Dioscorus Bar-Kainæus. Severus Episcopus Canfarini.

Stephanus Episcopus.

De scriptoribus Syris Monophysitis

Hucusque Auctor Appendicis ad tertiam partem Chronici Bar-hebrai.

CAPUT XLIII.

Dioscorus Episcopus Insulae Cardoæ: Bar-Kainæus: Severus Canfarini, & Joannes Saba.

I.
Dioscorus Ep.
Insule Cardoæ,

DIOSCORUS, qui & Gabriel Bartelenfis, monachus cœnobii Sancti Matthæi, à Gregorio Bar---hebræo Maphriano Episcopus Gozartæ, seu Insulae Cardoæ ordinatus est feria 1.

die 25. Novembris anni Græcorum 1597. Christi 1285. postquam ea Ecclesia per obitum Joannis Episcopi ad quinquennium vacasset, ut ex eodem Bar-hebræo dixi p. 256. & 262. Scripsit *Anaphoram*, quam edidit Renaudotius tom. 2. Liturg. Orient.

pag. 492. Initium, *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

Domine Deus, qui adoraris ab omnibus. Eandem cum Bar.Kainæi atque Severi Anaphoris laudat cl. Stephanus Edenenfis c. 7. de hæreticis Liturgiarum auctoribus nu. ult. in hæc verba

ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

Item exstant aliæ *Anaphoræ*, præter enumeratas, quas composuere *Dioscorus Insulae Cardoæ, Bar-Kainæus, Severus Canfarini* &c.

Porro Bar-Kainæus Maphrianum Jacobitarum egit anno Græcorum 1671. ut dixi pag. 461. & Severus

claruit sub Joanne Patriarcha, cognomento Sedrarum, circa annum Græcorum 950. ut dixi pag. 335.

Idem Edenenfis in cod. cap. nu. 19. laudat *Anaphoram* Joannis Sabæ in

hæc verba: *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ

Joannes Saba Episcopus cœnobii Sancti Matthæi, habet *Liturgiam*, cujus initium, Charitatem perfectam erga te & erga alterutrum. Vixit autem hic Joannes circa annum Christi 990. de quo vide, quæ ex Bar-hebræo retuli pag. 429.

II.
Joannes Saba,
Episcopus cœnobii S. Matthæi.

CAPUT XLIV.

Daniel Presbyter.

DANIEL Presbyter, Bar-hebræo æqualis, Nomocanonem scripsit, de quo hæc Abr. Echellensis in Indice ad calcem Eutychiei

Alexandrini Vindicati. *Daniel Doctor Syrus Jacobita, concinnavit Breviarium, seu Epitomen Constitutionum Ecclesiæ Jacobitarum Arabica lingua*: Continet capita septemdecim.

1. De Ecclesia *ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

2. De Baptismo *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

3. De Eucharistia *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

4. De Jeuniis *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

5. De Orationibus *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

6. De Exequiis *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

7. De Ordinibus *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

8. De Sponsalibus *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

9. De Matrimonio *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

10. De Testamentis *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

11. De Divisione *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

12. De Hereditate *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

13. De Emptione *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

14. De Venditione *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

15. De Pignore *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

16. De Societate *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

17. De Depósito *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

18. De Mutuo *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

19. De Commodo *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

20. De Peccatis *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

21. De Poenitentia *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

22. De Indulgentia *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

23. De Absolutione *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

24. De Excommunicatione *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

25. De Interdictione *ܡܢ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ ܕܡܪܝܬܐ*

I.
Daniel Presbyter,
auctor Nomocanonis.

Cyrillus, qui & Joseph Bar-Nisan Maphrianus Jacobitarum.

Satilius, qui & Azizus, Maphrianus Jacobitarum.

Noë Libanio Maphrianus Jacobitarum.

Abraham Marianus Jacobitarum.

Dioscorus Bar-Kainæus.
Severus Episcopus Canfarini.

Stephanus Episcopus.

De scriptoribus Syris Monophysitis

Hæcque Auctor Appendicis ad tertiam partem Chronici Bar-hebrai.

CAPUT XLIII.

Dioscorus Episcopus Insulæ Cardoæ: Bar-Kainæus: Severus Canfarini, & Joannes Saba.

I.
Dioscorus Ep.
Insulæ Cardoæ,

DIOSCORUS, qui & Gabriel Bartelenfis, monachus cœnobii Sancti Matthæi, à Gregorio Bar---hebræo Maphriano Episcopus Gozartæ, seu Insulæ Cardoæ ordinatus est feria 1.

die 25. Novembris anni Græcorum 1597. Christi 1285. postquam ea Ecclesia per obitum Joannis Episcopi ad quinquennium vacasset, ut ex eodem Bar-hebræo dixi p. 256. & 262. Scripsit *Anaphoram*, quam edidit Renaudotius tom. 2. Liturg. Orient.

pag. 492. Initium, *ܡܢ ܠܐܝܬܐ ܕܥܝܢܐ*

ܕܡܢ ܠܐܝܬܐ ܕܥܝܢܐ

Domine Deus, qui adoraris ab omnibus. Eandem cum Bar.Kainæi atque Severi Anaphoris laudat cl. Stephanus Edenenfis c. 7. de hæreticis Liturgiarum auctoribus nu. ult. in hæc verba

ܡܢ ܠܐܝܬܐ ܕܥܝܢܐ

ܡܢ ܠܐܝܬܐ ܕܥܝܢܐ

ܡܢ ܠܐܝܬܐ ܕܥܝܢܐ

ܡܢ ܠܐܝܬܐ ܕܥܝܢܐ

Item exstant aliæ *Anaphoræ*, præter enumeratas, quas composuere *Dioscorus Insulæ Cardoæ, Bar-Kainæus, Severus Canfarini* &c.

Porrò Bar-Kainæus Maphrianum Jacobitarum egit anno Græcorum 1671. ut dixi pag. 461. & Severus

claruit sub Joanne Patriarcha, cognomento Sedrarum, circa annum Græcorum 950. ut dixi pag. 335.

Idem Edenenfis in cod. cap. nu. 19. laudat *Anaphoram* Joannis Sabæ in

hæc verba: *ܡܢ ܠܐܝܬܐ ܕܥܝܢܐ*

ܡܢ ܠܐܝܬܐ ܕܥܝܢܐ

ܡܢ ܠܐܝܬܐ ܕܥܝܢܐ

Joannes Saba Episcopus cœnobii Sancti Matthæi, habet *Liturgiam*, cujus initium, Charitatem perfectam erga te & erga alterutrum. Vixit autem hic Joannes circa annum Christi 990. de quo vide, quæ ex Bar-hebræo retuli pag. 429.

II.
Joannes Saba,
Episcopus cœnobii S. Matthæi.

CAPUT XLIV.

Daniel Presbyter.

DANIEL Presbyter, Bar-hebræo æqualis, Nomocanonem scripsit, de quo hæc Abr. Echellensis in Indice ad calcem Eutychiei

Alexandrini Vindicati. *Daniel Doctor Syrus Jacobita, concinnavit Breviarium, seu Epitomen Constitutionum Ecclesiæ Jacobitarum Arabica lingua*: Continet capita septemdecim.

1. De Ecclesia *ܕܥܝܢܐ*
2. De Baptismo *ܕܥܝܢܐ*
3. De Eucharistia *ܕܥܝܢܐ*
4. De Jeuniis, & Festis, & Orationibus *ܕܥܝܢܐ*
5. De exequiis Defunctorum *ܕܥܝܢܐ*
6. De Ordinibus Sacerdotii *ܕܥܝܢܐ*
7. De sponsalibus & matrimonio *ܕܥܝܢܐ*
8. De testamentis *ܕܥܝܢܐ*
9. De divisione hereditatis *ܕܥܝܢܐ*
10. De venditione & emptione *ܕܥܝܢܐ*
11. De pignore *ܕܥܝܢܐ*
12. De societate *ܕܥܝܢܐ*
13. De deposito *ܕܥܝܢܐ*
14. De mutuo & commodo *ܕܥܝܢܐ*
15. De donationibus *ܕܥܝܢܐ*
16. De legato *ܕܥܝܢܐ*
17. De peccatis *ܕܥܝܢܐ*

I.
Daniel Presbyter, auctor Nomocanonis.

Cyrillus, qui & Joseph Bar-Nisan Maphrianus Jacobitarum.

Satilius, qui & Azizus, Maphrianus Jacobitarum.

Noë Libanio Maphrianus Jacobitarum.

Abraham Marianus Jacobitarum.

Dioscorus Bar-Kainæus. Severus Episcopus Canfarini.

Stephanus Episcopus.

CAPUT XLV.

Ignatius, qui & Jo-
seph Bar-Vahib,
Patriarcha Ja-
cobitarum.

redigens, his verbis librum absolvit:

فهذا ما سمع به الخاطر من اختصار بعض ابوابه
القوانين البيعية والحكام العالمية ومن اراد
الامتصاص في ذلك فعليه بمطالعة كتابه
الهدايا لشيخنا المبرور

Atque hæc summam ex Canonibus
Ecclesiasticis & Judiciis secularibus
decerpsi. Qui verò plura nosse deside-
rat, consulat librum directionum Do-
ctoris nostri Maphriani: nimirum,
Gregorii Bar-hebrai.

II.
Alia Danielis
opera ex Da-
vid Emeseno.

Sed & alia ejusdem Bar-hebrai ope-
ra Daniele interpretatum esse, vel
in compendium redegit, testatur
David Emesenus ad calcem ejusdem
Nomocanonis, qui olim ad cl. Ec-
chellensem pertinuit, nunc au-
tem penes me est, in hæc verba.

قال داود الحمصي ان ملة السريان قد كان فنى
عملها وعلوها الى ان ظهر المطران يوسف بن
غريب وله كتب مصححة وكذلك الريان يشوع بن
حبرون وبعدهم الشيخ المرحوم دانيال ولسه من
المصنفات كتب عدة وم كتاب ايتيقون وكتاب
اوصرازي وكتاب اصول الدين . وكتاب صمحي
مختصر . وكتاب ايساغوجي مختصر وكتاب
هدايا وهو هذا وغـيـرهم .

Joseph Bar-Ga-
rib metropoli-
ta .
Josue Ben-He-
bron .

Syrorum gens, inquit David Emese-
nus, operibus & doctrinis caruit, do-
nec floruit Josephus Bar-Garib metro-
polita, qui exactos libros edidit: de-
inde Raban Josue Ben-Hebron: quos
subsequutus est Daniel Presbyter claræ
memoriæ, qui plura opera composuit:
nimirum librum Ethicorum: & li-
brum Thesauri mysteriorum: & li-
brum de fundamentis fidei: & compen-
dium libri Splendorum: & Epitomen
libri Isagoges: & hunc librum Dire-
ctionum: & alios præterea libros.

III.
Canones Joanne
Patriarchæ.

Subjunguntur in eodem Codice
Canones sex supra viginti de diver-
sis, auctore Joanne Patriarcha,
quos idem David Emesenus descrip-
sit.

OSEPH Vahibo Mar-
deni patre, unde
cognomentum Bar-
Vahib traxit, quum
adhuc secularis esset,
Bader Zache appel-
latus, ex Episcopo Mardæ in Patri-
archam Jacobitarum, assumpto Igna-
tii nomine, Kalendis Januarii anno
Græcorum 1604. Christi 1293. ele-
ctus fuit. Obiit die 19. Aprilis anno
Græcorum 1643. Christi 1332. ut
dixi pag. 382. ubi Tractatum ejus de
Alphabeto Syriaco deque Vocibus
laudavi.

I.
Ignatius, qui
& Joseph Bar-
Vahib, Patri-
archa.

Scriptit *Anaphoram*, cujus exem-
plar exstat in Cod. Nitr. 4. fol. 61.
& in Cod. Nitr. 5. fol. 21. Initium:

II.
Ejus Anapho-
ra & expositio
Missæ.

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

Deus abscondite & incomprehensibilis.
Prodiit Latine per Renaudotium
tom. 2. Lit. Orient. pag. 528. Ejusque
meminit Auctor Catalogi Anapho-
rarum apud Schultingium tom. 3.
pag. 106. num. 39. licet in anno
Christi de more hallucinetur, his
verbis: Beder, idest, Nicolai Za-
chi filii Vetrub (imò Vahib) Chaldaï-
ce composita Anaphora in monasterio
Zapharanensi anno à natiuitate Do-
mini millesimo trigesimo quinto: imò
1305. De eadem hæc Edenensis nu. 8.
de Hæreticis Liturgiæ Auctori-

bus: الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

الله لا اله الا هو لا شريك له لا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو ولا يدرى ما هو

De scriptoribus Syris Monophysitis

CAPUT XLV.

Ignatius, qui & Jo-
seph Bar-Vahib,
Patriarcha Ja-
cobitarum.

redigens, his verbis librum absolvit:

فهذا ما سمع به الحاضر من اختصار بعض ابوابه
القوانين البيعية والحكام العالمية ومن اراد
الامتصاص في ذلك فعليه بمطالعة كتابه
الهدايا لشيخنا القريبان

Atque hæc summam ex Canonibus
Ecclesiasticis & Judiciis secularibus
decerpsi. Qui verò plura nosse deside-
rat, consulat librum directionum Do-
ctoris nostri Maphriani: nimirum,
Gregorii Bar-hebrai.

II.
Alia Danielis
opera ex Da-
vid Emeseno.

Sed & alia ejusdem Bar-hebrai ope-
ra Daniele interpretatum esse, vel
in compendium redeigisse, testatur
David Emesenus ad calcem ejusdem
Nomocanonis, qui olim ad cl. Ec-
chellensem pertinuit, nunc au-
tem penes me est, in hæc verba.

قال داود الحمصي ان ملة السريان قد كان فنى
عملها وعلوها الى ان ظهر المطران يوسف بن
غريب وله كتب مصححة وكذلك الريان يشوع بن
حبرون وبعدهم الشيخ المرحوم دانيال ولسه من
المصنفات كتب عدة وم كتاب ايتيقون وكتاب
اوصرازي وكتاب اصول الدين . وكتاب صمحي
مختصر . وكتاب ايساغوجي مختصر وكتاب
هدايا وهو هذا وغريرون .

Joseph Bar-Ga-
rib metropoli-
ta .
Josue Ben-He-
bron .

Syrorum gens, inquit David Emese-
nus, operibus & doctrinis caruit, do-
nec floruit Josephus Bar-Garib metro-
polita, qui exactos libros edidit: de-
inde Raban Josue Ben-Hebron: quos
subsequutus est Daniel Presbyter claræ
memoriæ, qui plura opera composuit:
nimirum librum Ethicorum: & li-
brum Thesauri mysteriorum: & li-
brum de fundamentis fidei: & compen-
dium libri Splendorum: & Epitomen
libri Isagoges: & hunc librum Dire-
ctionum: & alios præterea libros.

III.
Canones Joanne
Patriarchæ.

Subjunguntur in eodem Codice
Canones sex supra viginti de diver-
sis, auctore Joanne Patriarcha,
quos idem David Emesenus descrip-
sit.

OSEPH Vahibo Mar-
deni patre, unde
cognomentum Bar-
Vahib traxit, quum
adhuc secularis esset,
Bader Zache appel-
latus, ex Episcopo Mardæ in Patri-
archam Jacobitarum, assumpto Igna-
tii nomine, Kalendis Januarii anno
Græcorum 1604. Christi 1293. ele-
ctus fuit. Obiit die 19. Aprilis anno
Græcorum 1643. Christi 1332. ut
dixi pag. 382. ubi Tractatum ejus de
Alphabeto Syriaco deque Vocibus
laudavi.

I.
Ignatius, qui
& Joseph Bar-
Vahib, Patri-
archa.

Scriptit *Anaphoram*, cujus exem-
plar exstat in Cod. Nitr. 4. fol. 61.
& in Cod. Nitr. 5. fol. 21. Initium:

II.
Ejus Anapho-
ra & expositio
Missæ.

ܐܠܗܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܕܡܕܝܢܐ ܕܡܕܝܢܐ ܕܡܕܝܢܐ :

Deus abscondite & incomprehensibilis.
Prodiit Latine per Renaudotium
tom. 2. Lit. Orient. pag. 528. Ejusque
meminit Auctor Catalogi Anapho-
rarum apud Schultingium tom. 3.
pag. 106. num. 39. licet in anno
Christi de more hallucinetur, his
verbis: Beder, idest, Nicolai Za-
chi filii Vetrub (imò Vahib) Chaldaï-
ce composita Anaphora in monasterio
Zapharanensi anno à natiuitate Do-
mini millesimo trigesimo quinto: imò
1305. De eadem hæc Edenensis nu. 8.
de Hæreticis Liturgiæ Auctori-

bus: ܐܠܗܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܕܡܕܝܢܐ ܕܡܕܝܢܐ ܕܡܕܝܢܐ :

ܐܠܗܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܕܡܕܝܢܐ ܕܡܕܝܢܐ ܕܡܕܝܢܐ :

ܐܠܗܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܕܡܕܝܢܐ ܕܡܕܝܢܐ ܕܡܕܝܢܐ :

ܐܠܗܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܕܡܕܝܢܐ ܕܡܕܝܢܐ ܕܡܕܝܢܐ :

Ignatius, qui & Joseph Bar-Vahib,
edidit Expositionem Missæ, & Litu-
rgiam,

giam, cujus initium: Domine Deus potens & incomprehensibilis. Verum quæ his verbis incipit Anaphora, non hujus Ignatii est, sed Philoxeni Mabugenfis, ut liquet ex Codd. Nitriensibus 4. fol. 216. & 5. fol. 185. & ex Renaudotio tom. 2. pag. 310.

CAPUT XLVI.

I.
Ignatius Behe-
namus ex Ma-
phriano Patri-
archa Jacobita-
rum.

IGNATIUS, qui & Behenamus cœnobii Cartaminensis monachus, in Hedla Bartelenfis ditionis pago natus, ab Ignatio Bar-Garib anno Græcorum 1715. imposito Bafilli nomine Maphrianus ordinatus, eidem Ignatio anno 1723. Patriarcha substitutus est. Obiit anno Græcorum 1766. quum tres supra quadraginta annos sedisset, ut dixi pag. 384. & 385. De ejus in Patriarcham electione, hæc scribit Auctor Appendicis Par. 3. Chronici Syriaci.

[illegible]

N n n

I.
r- Ignatius, qui
e & Joseph Bar-
le Vahib, Patri-
r- archa.

II.
Ejus Anapho-
ra & expositio
Missæ.

De scriptoribus Syris Monophysitis

giam, cujus initium: Domine Deus potens & incomprehensibilis. Verum quæ his verbis incipit Anaphora, non hujus Ignatii est, sed Philoxeni Mabugenfis, ut liquet ex Codd. Nitriensibus 4. fol. 216. & 5. fol. 185. & ex Renaudotio tom. 2. pag. 310.

CAPUT XLVI.

*Ignatius Bebenam, Pa-
triarcha Jacobi-
tarum.*

I.
Ignatius Behe-
namus ex Ma-
phriano Patri-
archa Jacobita-
rum.

IGNATIUS, qui & Behenamus cenobii Cartaminensis monachus, in Hedla Bartelenfis ditionis pago natus, ab Ignatio Bar-Garib anno Græcorum 1715. imposito Basiliî nomine Maphrianus ordinatus, eidem Ignatio anno 1723. Patriarcha substitutus est. Obiit anno Græcorum 1766. quum tres suprà quadraginta annos sedisset, ut dixi pag. 384. & 385. De ejus in Patriarcham electione, hæc scribit Auctor Appendicis Par. 3. Chronici Syriaci. قَدْ مَاتَ دَهْنَامُ بْنُ كَرِيمٍ

[illegible][illegible]

N n n

I.
r- Ignatius, qui
e & Joseph Bar-
le Vahib, Patri-
r- archa.

II.
Ejus Anapho-
ra & expositio
Missæ.

De scriptoribus Syris Monophysitis

CAPUT XLVII.

Joannes, qui & Ananias
Xenajas Patriarcha
Jacobitarum.

I.
Joannes Ana-
nias Xenajas
Patriarcha.

NANIAS Xenajas Si-
lae filius, ab Ignatio
Chalepho Episcopus
Amidae, impolito
Joannis nomine, or-
dinatus, eidem anno
Græcorum 1795. in Patriarchatu
successit. Obiit anno 1804. ut dixi
pag. 386.

II.
Ejus Anapho-
ra.

Scripsit *Anaphoram*, cujus memi-
nit Schultingius num. 38. licet in
aetate Auctoris hallucinatus sit, in-
quiens: *Joannis Ignatii Patriarchæ
Antiocheni Anaphora Chaldaicè com-
posita, anno à nativitate Domini 1023.*
Exstat in Cod. Nitr. 4. fol. 102. Ini-
tium: *الله انا وانا وانا*
Deus Pater & Dominus universorum.

CAPUT XLVIII.

Noë Patriarcha Ja-
cobitarum.

I.
Noë Patriar-
cha Jacobitarum.

OE in Bacupha mon-
tis Libani oppido an-
no Græcorum 1762.
Christi 1451. natus,
à Joanne Bar-Sila ex
Episcopo Emese &
Jacobitarum in Phœnicia commo-
rantium anno Græcorum 1801. Ma-
phrianus initiatus, quarto post anno
eidem Joanni in Patriarcham subro-
gatus fuit, ut suprâ dixi pag. 386.

II.
Ejus Carmina
Syriaca.

Exstant ejus *Carmina Syriaca*
LXVIII. in Cod. 45. tom. 1. Biblioth.
Orient. pag. 616, ex quibus annum
nativitatis ejusdem collegi.

III.
Orationes de
Fide Jacobita-
rum, & Homi-

Arabicè scripsit tres illas *Oratio-
nes*, quarum suprâ memini pag. 67.
ubi de Jacobo Baradæo: nimirum,

Catechesim, seu *Traçtatum de fide* lia de B. Virgi-
Jacobitarum: *Encomium in Jacobi-* ne, Arabicè.
tas, quod sermo de Fide Syrorum
inscribitur: & *Homiliam de Annun-*
ciatione B. Virginis. Id colligo ex
Codice trigésimo Catalogi, quem
ad calcem hujus tomi subjicio, ubi
fol. 133. hæc Noë de seipso adnotat:

هذه هي رسالة
التي كتبتها
لأخي
الذي في
البحر
في
البحر
في
البحر

Explicit, ut reperi. Orate pro mea
ruditate. Die undecima Aprilis, fe-
ria tertia, hora nona, anno Græco-
rum 1819. in urbe Beræa exaravit
Noë peccator. Fol. verò 142. compo-
sitæ à se Homiliæ de Annunciatione
B. Virginis titulum hunc præfigit.

هذا هو
الذي
الذي
الذي
الذي
الذي
الذي
الذي

Homilia, quam Noë in urbe Mosul
anno Græcorum 1803. habuit, ad-
versus eos, qui Mariam Dei genitri-
cem esse negant, nec festum gloriosæ
Annunciationis celebrant. Initium,
بسم الاب البسيط والابن الوسيط
والروح الفارقليط الخ.

In nomine Patris simplicis, & Filii
mediatoris, & Spiritus Paracliti &c.
Atqui hæc Homilia eadem est ac illa,
quæ Jacobo Baradæo unâcum dua-
bus præcedentibus Orationibus in
ms. Codice Collegii Maronitarum
perperam tribuitur, ut nuper colla-
tione facta didici: idem quoque hu-
jus ac illarum duarum stylus eadem-
que phrasis unum eundemque Noë
Auctorem esse arguit. Quod ideo
notatum hic volui, quia pag. 68. à
Baradæo quidem Orationes illas re-
jeci,

De scriptoribus Syris Monophysitis

CAPUT XLVII.

Joannes, qui & Ananias
Xenajas Patriarcha
Jacobitarum.

I.
Joannes Ana-
nias Xenajas
Patriarcha.

NANIAS Xenajas Si-
lae filius, ab Ignatio
Chalepho Episcopus
Amidae, impolito
Joannis nomine, or-
dinatus, eidem anno
Græcorum 1795. in Patriarchatu
successit. Obiit anno 1804. ut dixi
pag. 386.

II.
Ejus Anapho-
ra.

Scripsit *Anaphoram*, cujus memi-
nit Schultingius num. 38. licet in
aetate Auctoris hallucinatus sit, in-
quiens: *Joannis Ignatii Patriarchæ
Antiocheni Anaphora Chaldaicè com-
posita, anno à nativitate Domini 1023.*
Exstat in Cod. Nitr. 4. fol. 102. Ini-
tium: *الله انا وانا وانا*
Deus Pater & Dominus universorum.

CAPUT XLVIII.

Noë Patriarcha Ja-
cobitarum.

I.
Noë Patriar-
cha Jacobitarum.

OE in Bacupha mon-
tis Libani oppido an-
no Græcorum 1762.
Christi 1451. natus,
à Joanne Bar-Sila ex
Episcopo Emese &
Jacobitarum in Phœnicia commo-
rantium anno Græcorum 1801. Ma-
phrianus initiatus, quarto post anno
eidem Joanni in Patriarcham subro-
gatus fuit, ut suprâ dixi pag. 386.

II.
Ejus Carmina
Syriaca.

Exstant ejus *Carmina Syriaca*
LXVIII. in Cod. 45. tom. 1. Biblioth.
Orient. pag. 616, ex quibus annum
nativitatis ejusdem collegi.

III.
Orationes de
Fide Jacobita-
rum, & Homi-

Arabicè scripsit tres illas *Oratio-
nes*, quarum suprâ memini pag. 67.
ubi de Jacobo Baradæo: nimirum,

Catechesim, seu *Traçtatum de fide* lia de B. Virgi-
Jacobitarum: *Encomium in Jacobi-* ne, Arabicè.
tas, quod sermo de Fide Syrorum
inscribitur: & *Homiliam de Annun-*
ciatione B. Virginis. Id colligo ex
Codice trigesimo Catalogi, quem
ad calcem hujus tomi subjicio, ubi
fol. 133. hæc Noë de seipso adnotat:

هذه هي رسالة
التي كتبتها
لأخي
الذي في
السماء
عن
الذي في
الارض
عن
الذي في
السماء
عن
الذي في
الارض

Explicit, ut reperi. *Orate pro mea
ruditate. Die undecima Aprilis, fe-
ria tertia, hora nona, anno Græco-
rum 1819. in urbe Beræa exaravit
Noë peccator. Fol. verò 142. compo-
sitæ à se Homiliæ de Annunciatione
B. Virginis titulum hunc præfigit.*

هذا هو
الذي في
السماء
عن
الذي في
الارض
عن
الذي في
السماء
عن
الذي في
الارض

*Homilia, quam Noë in urbe Mosul
anno Græcorum 1803. habuit, ad-
versus eos, qui Mariam Dei genitri-
cem esse negant, nec festum gloriosæ
Annunciationis celebrant. Initium,*
بسم الاب البسيط والابن الوسيط
والروح الفارقليط الخ.

*In nomine Patris simplicis, & Filii
mediatoris, & Spiritus Paracliti &c.*
Atqui hæc Homilia eadem est ac illa,
quæ Jacobo Baradæo unâcum dua-
bus præcedentibus Orationibus in
ms. Codice Collegii Maronitarum
perperam tribuitur, ut nuper colla-
tione facta didici: idem quoque hu-
jus ac illarum duarum stylus eadem-
que phrasis unum eundemque Noë
Auctorem esse arguit. Quod ideo
notatum hic volui, quia pag. 68. à
Baradæo quidem Orationes illas re-
jeci,

IV.
Breviarium
Chronici.

jeci; quis tamen earum auctor esset, in dubio reliqui.

In eodem Codice 30. fol. 138. idem Noë res in Oriente, ac præfertim in Mesopotamia gestas ad suam usque ætatem, hoc est, ad annum Græcorum 1807. Christi 1496. breviter describit in hæc verba:

فقد زعموا المورخون ان من مبوط آدم ابو البشر الى سنتنا مئة وحي الى وهاغاية وسبعة يونانية ستة الى وتسعمائة وسبعة وثمانين. شين ولسا ستة الى وتسعمائة وتسعة وستين. ارتفاع حنوخ الى الفردوس وظهور علم الجحوم خمسة الى وهاغاية وثمانين. طوفان نوح اربعة الى وخمسة وسبعين. ابراهيم الخليل ثلثة الى وخمسة وتسعة وثلاثين. موسى الكليم ثلثة الى ومائتين واثنين وسبعين. داود النبي الفين وخمسة وثمانية وثلاثين. سليمان ولسا الفين واربعماية وتسعة وسبعين. اسكندر ذو القرنين الى وهاغاية وسبعة. ولادة سيدنا يسوع المسيح الى واربعماية وثمانية وتسعين. صعوده الى السما الى واربعماية وخمسة وستون. ولادة محمد تسعمائة وخمسين. هجرته تسعمائة وواحدة. وفاته وخلافة ابوبكر هماغاية وخمسة وثمانين. وفاته وخلافة عمر هماغاية واربع وثمانين. مقتله وخلافة عثمان هماغاية وخمسة وسبعين. قتله وخلافة علي هماغاية وثلاثة وستين. ظهور معاوية ابن ابي سفيان اول دولة بني امية هماغاية وسبعة وخمسين. ظهور ابو مسلم الخراساني وابتنى دولة بني العباس اولهم الشافح سبعماية وسبعة عشر. عمارة بغداد الجديدة بايام المنصور ابن العباس ستمائة وخمسة واربعين. جلوس الملك جلال الدين السلجوقي اول ملك السلجوقية اربعماية وثمانية واربعين. ظهور دولة بني ارتق اربعماية واثنين وثلاثين. قتل نجم الدين ايدى غازى ماردين اربعماية واحد وثلاثين. عمارة سور ماردين مائتين وخمسة وثمانين. حدود الزلزلة ومدممة اخلاط واربعين مائتين واحد وخمسين. ظهور جنكوزخان اول ملوك المغل مائتين وخمسة واربعين. جلوس ملاكوخان واخذ بغداد وقتل الخليفة المستعصم ماينان وخمسة وثلاثين. وبها حاصر ماردين وما اخذها. غرقه بغداد وتوفي اولس بيك ووثوق الوبا والغلا ماردين وديار بكر

ماية وثمانية وستين. توفي بيمر خواجه وتوفي قرا محمد وتكلم قور بيك على بلاد العجم ماية واثناعشر. نزول قور بيك الى العبار خلف قرا محمد ماية وعشرة. نزول قور بيك الى بغداد واخذها وطلع الى ديار بكر واخذ قلاع الزرقية وامد وماردين ماية وثلاثة. دخول قور بيك الى الكرك وغزاها ونزل الشام وسباعا ورجس الى ديار بكر وخرب ماردين ستة وتسعين. حدود الزلزلة وخربت اماكن كثيرة اثنين وتسعين. كسر امير عقان الحكيم على امد وقتل الملك الظاهر صاحب ماردين ووزيرة الحاج فياض تسعين. قتل الامير قرا يوسف ماردين وقتلها وجدد سورها قانية وثمانين. قتل السلطان فرج مصر وقتل امير عقان قلعة كساك سبعة وثمانين. وقعة امير عقان وامير يوسف على قلعة ارغنين ورجع امير يوسف واخذ سعرد وبعد شهرين اخذها امير عقان وملكها لصاحبها تسعة وسبعين. ظهور الامير شامروك ونزل الامير اسكندر الى الجزيرة ثم عاد اخذ تبريز خمسة وسبعين. غزا امير اسبهان الموصل واربل اثنين وسبعين. عقد السلطان الاشرف جسر الخشب بمدينة الحصن سبعة وستين. قتل امير عقان ماردين وقتلها خمسة وستين. حاصر سلطان مصر امد وما اخذها ومضى اليه السلطان الاشرف الحصن وقتل بالطريق وتولى ولده الكامل ثلاثة وستين. حدود الزلزلة ومدممة اخلاط والجبال اثنين وستين. وبها توفي امير عقان. قتل ولده سلطان حمزة الايل وكسر اسبهان تسعة وخمسين. توفي سلطان حمزة ابن امير عقان اثنين وخمسين. وبها قتل جهانكير امد وماردين وتوفي اسبهان. اخذ جهانشاه بغداد من ابن الخمار تسعة واربعين. حدود الوبا بالحصن وامد وماردين سبعة واربعين. حاصر رستم بيك ابن طرخان امد وماردين وما اخذها خمسة واربعين. حاصر حسن بيك الحصن وما اخذها احد واربعين. كسر حسن بيك لرستم ابن طرخان وقتله على امد تسعة وثلاثون. قتل حسن بيك اربعة وثلاثون. كسر حسن بيك جهانشاه وقتله ثمانية وعشرون وبها توفي جهانكير. قتل حسن بيك تبريز واعمالها سبعة وعشرون. حدود الوبا ماردين والحصن ستة وعشرون وبها قتل حسن بيك الجزيرة.

الجزيرة . توفي ملطان حمزة ابن جهانكير خمسة وعشرين . حاصر حسن بيك البصرة ثلاثة وعشرين . وبها حارب لسلطان الروم . دخول حسن بيك الكرك تسعة عشر . وبها قتل محمد بيك ابن حسن بيك . وبها توفي حسن بيك . قتل سلطان خليل ابن حسن بيك ثمانية عشر . وبها جلس يعقوب بيك على تخت السلطنة . قتل الياس بالرها ستة عشر . حدوث الوباء بالحصن والجزيرة والموصل وبغداد اربعة عشر . وقوع الوباء بدير تسعة . توفي ابراهيم هاردين سبعة . توفي يعقوب بيك ويوسف وساجوك خاتون وبقيمة البيندرية وغادوى وسوق خليل خمسة . جلوس رسم بيك على التخت اربعة . وبها سليمان بيك قتل باسندقر ابن يعقوب بيك ثلاثة . هرب نور على بيك ستين .

Secundum supputationem Annalistarum, à lapsu Adæ primi parentis usque in præsentem annum Græcorum millesimum octingentesimum septimum fluxere anni 1 sex mille nongenti octoginta septem. Seth ejus filius natus est anno 2 abhinc sexies millesimo nongentesimo sexagesimo nono. Henoch in Paradisum translatus est, & scientia Astronomiæ innotuit anno ab hinc quinquies millesimo 3 octingentesimo octavo. Diluvium Noë anno 4 quater millesimo quingentesimo septuagesimo. Abraham Amicus Dei anno ter millesimo quingentesimo trigesimo nono. Moyses colloqui divini particeps anno termillesimo ducentesimo septuagesimo

*mo secundo. David Propheta anno bis millesimo quingentesimo trigesimo octavo. Salomon ejus filius anno bis millesimo quadringentesimo septuagesimo nono. Alexander bicornis anno 5 millesimo octingentesimo septimo. Natus est Dominus noster Jesus Christus anno 6 millesimo quadringentesimo nonagesimo octavo. Ascendit in cælum anno millesimo quadringentesimo sexagesimo quinto. Mohammod natus anno ab hinc nongentesimo quinquagesimo. Hegira ejus, seu fuga, anno 7 ab hinc nongentesimo primo. Obiit eique successit Abu-Bacr anno 8 octingentesimo octogesimo quinto. Obiit eique successit Omarus anno 884. (imò 862.) Cæsus fuit eique successit Othmanus anno 875. (imò 852.) Periit eique successit Ali anno 863. (imò 841.) Imperavit Mavias filius Abi-Sophiani, primus Chalipharum Omniadum 9 anno 857. Innotuit Abu-Masalmes Chorasanita, cepitque imperium Abbasidarum, quorum primus fuit Saphabus, 10 anno 717. Bagdadum ædificatum sub Almanfore Abbasida 11 anno 645. Imperare cepit Rex Gelaeddinus Salgiukensis primus Regum Salgiukensium, anno 448. Caput regnum Artakidarum anno 432. Regnare cepit Negemaddinus, qui Marden expugnavit, anno 431. Mœnia Mardæ ædificata sunt anno 285. Contigit terræmotus, quo Chalata & Argisa cor-
rue-*

NOTÆ.

1 Anno 6987. Juxta communioem Syrorum opinionem ab Adam ad annum Græcorum 1807. Christi 1496. quo Noë Patriarcha scribebat, anni supputantur 6996. Græci recentiores annos octo præterea addunt.

2 Anno 6969. Imò 6866. qui erat juxta Vulgatam centesimus trigessimus Adæ, idemque ab anno 6996. quo Noë scribebat, sex millesimus octingentesimus sexagesimus sextus.

3 Anno 5808. Imò 6039. qui in annum ab Adam 957. competit, quo Noë translatus est.

4 Anno 4570. Imò 5340. qui erat annus ab orbe condito 1656. atque ita ex Textu Sacræ Scripturæ emendandæ sunt sequentes supputationes.

5 Anno 1807. quo scilicet Auctor scribe-

bat & ad quem sequentes anni referendi sunt.

6 Anno 1498. Imò 906. sed Auctor sequitur opinionem Syrorum scribentium Christum natum anno Græcorum 309.

7 Anno 901. Imò 874. qui additus ad annum Græcorum 933. quo fuga Mahometi contigit, efficit annum 1807. quo Auctor scribebat.

8 Anno 885. Imò 864. ut dixi pag. 102.

9 Anno 857. Imò 836. qui in annum Græcorum 971. Christi 660. competit, quo Mavias sublato Ali, ejusque filiis, regnum Arabum solus obtinuit.

10 Anno 717. Imò 747. qui erat Græcorum 1060. Christi 749. Hegiræ 132. quo initium imperii Abbasidarum.

11 Anno 645. Imò 734. qui erat Græcorum 1073. Christi 762. Hegiræ 145. quo juxta Abulpharagium & Elmacinum conditum fuit Bagdadum.

ruerunt, anno 251. Imperare cepit
 Gianchiz-Chan primus Regum Mo-
 gulensium, anno 245. Regnare cepit
 Hulachus-Chan, qui Bagdadum ex-
 pugnavit & Mostasemum Chaliphum
 interfecit, ¹ anno 235. Eodem anno
 Hulachus Marden urbem irrita obsi-
 dione cinxit. Anno 168. exundanti-
 bus aquis Bagdadum submersum fuit:
 Obiit Aves-Bech: contigitque pestis
 & fames Mardæ, & in Diar-Becbir,
 (hoc est, in regione Amidæ.) An-
 no 112. obiit Bivam Chovagia: præ-
 fuit Kara Mobammad: regnavitque
 Timur-Bech (quem Tamerlanum
 appellant) in regione Persarum. An-
 no 110. idem Timur irrupit in Abar-
 ram, manusque conseruit cum Kara
 Mobammad. Anno 103. idem Bag-
 dadum expugnavit: in regionem Diar-
 Becbir invasit, & arces Zarkiam,
 Amidam Mardenque occupavit. An-
 no 96. idem invasit in Charcham, de-
 populatus est Damascum, reversusque
 in Diar-Becbir, Marden destruxit.
 Anno 92. contigit terræmotus, quo
 plura loca corruerunt. Anno 90. Emir
 Othmanus prostravit exercitum Gia-
 chami apud Amidam, periitque Rex
 Daberus Mardæ dominus unicum
 Phiad ejus Viziro. Anno 88. Emir
 Kara Joseph Marden cum arce obti-
 nuit, ejusque muros instauravit. An-
 no 87. Pharagius Rex in Ægypto pe-
 riit: & Emir Othmanus arcem Ca-
 machum obtinuit. Anno 79. commis-
 sum est prælium inter Emir Othma-
 num & Emir Josephum apud arcem
 Arganinum: reversus autem Emir
 Joseph occupavit Seered urbem, quam
 Emir Othmanus altero post mense
 ereptam, domino suo restituit. An-
 no 75. innotuit Emir Sciaharuch: de-
 scenditque Emir Scander in Geziram,
 & Tabrizum occupavit. Anno 72.
 Emir Aspahanus Mosul & Arbelam
 expugnavit. Anno 67. Rex Asraphus
 ligneum pontem in urbe Hefna fecit.
 Anno 65. Emir Othmanus Marden

cum arce obtinuit. Anno 63. Rex
 Ægypti Amidam irrita obsidione
 cinxit: Quum autem Rex Asraphus
 Hefnensis adversus eum procederet,
 obiit in itinere, eique filius Chamelus
 successit. Anno 62. accidit terræmo-
 tus, quo Chalata & Gabala corruer-
 unt. Eodem anno obiit Emir Oth-
 manus. Anno 59. Rex Hamza Oth-
 mani filius Alam occupavit, & Aspa-
 hanum fudit. Anno 52. idem Hamza
 obiit. Eodem anno Giabanchirus A-
 midam Mardenque occupavit: eodem-
 que Aspahanus obiit. Anno 49. Gi-
 abanchiagh Bagdadum filio Chammari
 eripuit. Anno 47. accidit pestis Hef-
 næ, Amidæ, & Mardæ. Anno 45.
 Rostamus Bech Tarchani filius Ami-
 dam & Marden irrita obsidione cin-
 xit. Anno 41. Hasanus Bech Hefnam
 frustra obsedit. Anno 39. Hasanus
 Bech Rostamum Tarchani filium apud
 Amidam fudit interfecitque. Anno
 34. Hasanus Bech imperavit. Anno
 28. idem Hasanus Giabanum Regem
 fudit occiditque. Eodem anno obiit
 Giabanchirus. Anno 27. idem Hasa-
 nus Tabrizum ejusque ditionem occu-
 pavit. Anno 26. contigit pestis May-
 dæ & Hefnæ. Eodem anno Hasanus
 Geziram obtinuit. Anno 25. obiit
 Hamza Rex filius Giabanchiri. An-
 no 23. Hasanus Birtam obsedit. Eo-
 dem anno cum Imperatore Romanorum
 signa contulit. Anno 19. Hasanus
 Charcham ingressus est. Eodem anno
 periit Mohammad Bech, filius Hasa-
 ni: eodemque obiit Hasanus Bech.
 Anno 18. cæsus fuit Soltanus Chali-
 lus Hasani filius. Eodem anno impe-
 ravit Jacobus Bech. Anno 16. occisus
 fuit Bascius in urbe Edeffa. Anno 14.
 contigit pestis Hefnæ, Gezire, Mo-
 sul & Bagdadi. Anno 9. accidit pe-
 stis Tabrizi. Anno 7. obiit Ibrahimus
 Mardæ. Anno 5. obiere Jacobus
 Bech, & Josephus, & Salgiuch-Cha-
 ton, cum cæteris Binduritis, & Ga-
 lavi, & Sophi-Chalil. Anno 4. impe-
 ravit

NOTA.

¹ Anno 235. Imò 232. qui erat Græco-

rum 1569. Hegiræ 656. Christi 1258. quo
 juxta Amrum citatum pag. 455. Bagdadum
 ab Hulacho expugnatum fuit.

*razit Roslamus Bech, Anno 3. Soli-
manus Bech interfecit Basnkorum
Jacobi Bech filium, Anno 2. fugerunt
Nacari (hoc est, Arabes,) qui Prin-*

*cipi Ali obtemperabant. Hucusque
Noë. Atque hic Secundo Tomo
Bibliothecæ Orientalis finis esto.*

F I N I S.

De scriptoribus Syris Monophysitis

ADDENDA, ET CORRIGENDA.

PAGINA 9. columna 1. linea 15. ad illa verba, Diofcorus quidam cognomento Ebn-Dhau Jacobitarum Hierosolymis degentium Episcopus, *hanc notam appone.* In Codice ms. Arabico XL. quem æqualis Diofcoro Moyfes Atafcia Presbyter Jacobita exaravit, ut ex Catalogo ad calcem hujus Tomi subjecto liquet, hic Diofcorus Damasci Episcopus appellatur, Sedemque in cœnobio S. Moyfis apud eandem urbem habuisse dicitur. Quia tamen Jacobitis omnibus in Phœnicia & Palæstina dispersis præerat, ab Edenensi Episcopus Hierosolymorum meritò vocatur.

Pag. 54. col. 1. lin. 22. post ea verba, in Biblioth. Medicea, adde: & in Codice Syriaco ms. 23. in Catalogo, qui ad calcem hujus Tomi subjicitur.

Pag. 54. col. 2. lin. 13. ad ea verba, Canfarinum urbem, adde hanc Notam. Ismaël Abulpheda in Tabulis chorographicis Cod. Vatic. Arab. ms. 65. fol. 68. monet ejus urbis nomen sic proferendum esse: قنفرين *Kennasfrin*; eam autem ab urbe Alepo *مرحلة واحدة* stationem unam parvam distare. Vide Geographiam Nubiensem Climate 4. Par. 5. Syris dicitur قنفرين

Kennesfre, & قنفرين *Kennesfrin*, quod *Nidum Aquilarum* latinè interpretaris.

Pag. 63. col. 2. vers. 12. dele ab iis verbis, nec minus nugantur Jacobita &c. & hæc substitue. Nec minus nugatur Noë Jacobitarum Patriarcha in ms. Codice &c. dum fol. 46. Jacobi sui gesta & obitum his verbis refert &c. *Auctorem illius Operis esse Noë, deprehendi ex Cod. ms. Arabi- Tom. II.*

co XL. in Catalogo ad calcem hujus Tomi.

Pag. 68. col. 2. lin. 15. dele, id quod &c. & hæc substitue. Id quod recentiore Baradao auctorem arguit: nimirum Noë Libanitam Jacobitarum Patriarcham, quem ostendi cap. ult. pag. 468. hanc Homiliam, nec non Cathechesim & Encomium in Jacobitas, cujus supra memini, edidisse. Quamobrem quod subjungitur ibidem lin. 26. auctorem scilicet Encomii circa sæculum duodecimum floruisse, sic emendandum, sæculo decimo quinto floruisse.

Pag. 70. col. 1. lin. 44. dele, subrogavit, & lege subrogare voluit. Nam Jacobus Baradaus, ut ex Barhebraei chronico pag. 331. dixi, postquam sententiam depositionis in Paulum tulisset, ad cœnobium Romani in Ægypti finibus situm unicum Episcopis & Archimandritis Syris se contulit, ut Petrum in locum Pauli Patriarcham crearet. Sed consilium suum, morte præventus, ad exitum perducere nequivit. Eo verò defuncto, Episcopi & Archimandrite Petrum creantur.

Pag. 92. col. 2. lin. 34. ad calcem adde: vel religionis causâ ea prætermittenda, aut denique ut minio describerentur, locum vacuum relictum. Vide quæ in idem argumentum disserui pag. 200.

Pag. 94. col. 1. lin. ult. post ea verba, retuli pag. 23. adde: Lectiones pro hebdomada Passionis ex eadem versione habentur in pervetusto ac elegantissimo Evangeliorum Codice Bibliothecæ Barberinæ. Eadem à Jacobo Edesseno recensetur in Onomastico Cod. Syr. XXII. Catalogi, qui ad calcem hujus Tomi subjicitur. Laudatur passim &c.

Pag. 116. col. 2. lin. 36. ad ea verba, circa annum Christi 790. hanc notam adice. Cyriacum Patriarcham anno Christi 793. mense Augusto ordinatum fuisse, testatur Bar-hebraeus in Ooo Chro-

Chronico citatus à nobis pag. 342. Quamobrem quum in Libro, qui Fides Patrum inscribitur, fol. 240. ad eum directa legatur Epistola Synodica Joannis quadragelimi octavi Patriarchæ Alexandrini, vel hunc anno Martyrum 502. Christi 786. mortuum esse fieri nequit; nondum enim eo anno Cyriacus in Patriarcham creatus fuerat: aut mendum in anno ordinationis Cyriaci apud Bar-hebræum irrepfit.

Ibid. col. 2. lin. 25. dele ea verba, anno à Nativitate Domini 58. fortasse 758. & hæc substitue, fortasse 808. nam, ut dixi pag. 342. & 343 Cyriacus electus fuit anno Christi 793. obiitque anno 817.

Pag. 119. col. 1. lin. 28. post ea verba, loco infra citando, adde. Quem tamen hac in re hallucinatum fuisse constat ex Chronico Bar-hebræi, (quod citavi pag. 347.) ex quo liquet, Joannem Darensem in vivis fuisse anno Christi 837. quo Dionysius Telmarenensis Patriarcha chronicon suum eidem Darenfi nuncupatum scribebat.

Pag. 124. col. 1. lin. 4. post ea verba, ut infra dicam, adde. Bar-hebræus in chronico (citatus pag. 346.) hunc Philoxenum à Dionysio Patriarcha anno Græcorum 1140. Christi 829. dignitate Episcopali dejectum affirmat.

Ibidem col. 1. lin. 32. post ea verba, mare tranquillitatis, adde. Philoxenum Mabugentis Xenajæ ex sorore nepotem pag. 89. commemoravi ex Actis Collationis Severianos inter & Catholicos habitæ Constantinopoli sub Justiniano Imp. sed ille Dulichii, non Bagdadi Episcopus fuit, ut ibidem legitur.

Ibid. col. 2. lin. 13. post ea verba, & alteram pag. 415. adde. Ejusdem Tractatus de Baptismo laudatur fol. 126. Cod. Syr. 31. Catalogi, quem ad calcem hujus Tomi subjicio.

Ibid. col. 2. lin. 21. dele ab iis verbis, Michaeli quinquagesimo tertio &c. usque ad, ut in Chronico Orientali pag. 131. & hæc substitue.

Æqualis fuit Michaeli quinquagesimo sexto Coptorum Patriarchæ, ad quem Synodicam scripsit mox citandam. Obiit autem Michael anno martyrum 625. hoc est, Christi 909. postquam annos 28. sedisset, testibus Severo Asinonæorum Episcopo in Historia Patriarcharum Alexandriæ, & Petro Ebnarrahebo in Chronico Orientali per Ecchellensem edito. *Hunc locum emendavi pag. 349. col. 1.*

Pag. 125. col. 1. ad calcem adde. Syntagma medicum ejusdem Theodosii laudatur in Chronico Bar-hebræi, cujus memini pag. 349. Id fortasse est, quod cum Arabica interpretatione habetur Cod. Syr. ms. XXXV. Catalogi, qui ad calcem hujus Tomi subjicitur.

*Ibidem col. 2. dele totum paragraphum primum, & hæc substitue. Dionysius hujus nominis secundus, in Serie Patriarcharum Jacobitarum apud Barfalibæum septuagesimus nonus, Theodosium excepit eodem tempore, quo Michael quinquagesimus sextus Coptis præerat. Sedit annos 13. obiitque die 18. Aprilis anno Græcorum 1220. Christi 909. quo & præfatus Michael decessit, ut ex Chronico Bar-hebræi liquet. *Hunc locum emendavi pag. 349.**

Pag. 126. col. 2. lin. 14. dele ea verba, sub Cosma Alexandrino LIV. & Joanne Antiocheno LXXX. circa annum Christi 854. &c. & hæc substitue. Sub Cosma Alexandrino LVIII. & Joanne Antiocheno LXXX. circa annum Christi 920. &c. Nam Cosmas Alexandrinus LIV. non Joanni Antiocheno LXXX. æqualis fuit, sed Joanni LXXVI. qui sedit ab anno Christi 846. ad annum 874. Idem autem Cosmas ab anno Martyrum 568. ad annum 576. hoc est, ab anno Christi 852. ad annum 860. Coptis præfuit, & fortasse ad prædictum Joannem LXXVI. Synodicam aliquam scripsit. Verùm quæ in Tractatu de Fide Patrum exstat epistola Cosmæ ad Joannem, non Cosmæ quinquagesimi quarti est ad Joannem septuagesimum sextum, sed Cosmæ quinquagesimi

fini octavi ad Joannem octogesimum, ut demonstravi pag. 348. col. 2.

Pag. 131. col. 1. ad calcem adde. Alias nonnullas Barcephæ Homilias è Syriaco Arabicas fecit Moyses Atascia Presbyter Jacobita, quæ exstant Cod. Arab. ms. 40. in Catalogo ad calcem hujus Tomi: videlicet, *De S. Cruce: De Ascensione Domini: & de Pentecoste*: ubi Syriacum Barcephæ nomen Arabicè sic reddit موسى *Moyses à Lapide*, eumque per summam inscitiam مافريان *Maphrianum*, hoc est, Primatem Orientis appellat. Denique Barcephæ gesta, Operumque Catalogum, ex Barhebræi chronico, & ex Cod. Syr. 32. qui ad calcem hujus Tomi recensetur, retuli pag. 218. & 219.

Ibid. col. 2. lin. 18. post ea verba, sedisse dicitur, adde. Atque hæc sententiam Dionysii Barsalibæi sequutus scripsi, qui in Serie Patriarcharum Jacobitarum inter hunc Dionysium & Basilium, unum dumtaxat Joannem Patriarcham collocat, ut liquet ex pag. 325. At Bar-hebræus in Chronico citatus pag. 350. duos ante Dionysium Tertium cognomines Joannes commemorat, quorum alterum ab anno Græcorum 1247. ad annum 1267. alterum ab hoc anno ad 1269. sedisse scribit; Dionysium autem, de quo hic sermo est, ab anno Græcorum 1269. ad 1272. Syris Jacobitis præfuisse. Ex quo patet Dionysium non Joanni, ad quem Macarius Coptorum Patriarcha Synodicam dedit, successisse, sed alteri, qui Theophani Macarii successori æqualis erat, ut ex Historia eorum Patriarcharum colligitur.

Pag. 140. col. 2. lin. 16. dele ab iis verbis, An verò is noster Joannes sit, usque ad, ex Dionysii chronico obfervavi.

Ibid. lin. 42. post ea verba, de qua nos infra, adde. Joannem Bar-Vehbun, qui & Theodorus, ejus Anaphoræ auctorem esse, deprehendi ex Cod. 32. Catalogi qui ad calcem hujus Tomi subjicitur, ut notavi pag. 216.

Tom. II.

Pag. 141. col. 1. lin. 34. pro Athanasio sexto Quintum substitue sic. Athanasius quintus hujus nominis Patriarcha Jacobitarum, in Serie Barsalibæi octogesimus sextus, Dionysii, Abrahæ, & Joannis Sarightæ successor, æqualis fuit Philotheo &c. *Emendavi hanc locum pag. 352.*

Ibidem col. 2. lin. 16. dele Dionysii nomen tam in corpore, quam in margine, & hæc substitue. Eique fol. 302. præmittitur altera Synodica ejusdem Philothei ad eundem Athanasium, ex qua &c. Nullus enim Dionysius Antiochenus sub Philotheo Alexandrino existit, ut notavi pag. 352. quod adhuc confirmatur ex ejusdem Synodice epocha, quæ scripta esse dicitur anno Martyrum 703. hoc est, Christi 987. quo non Dionysius, sed Athanasius Jacobitis præerat, ut ex Chronico Bar-hebræi ostenditur.

Pag. 142. col. 2. lin. 7. Basilium Tiriæ Episcopus, Fortasse Turabдини, aut Tirhanæ, quorum locorum frequens mentio in Historia Patriarcharum Jacobitarum & Nestorianorum.

Pag. 143. col. 2. totum Cap. XXVII. in quo de Joanne Barsufan agitur, postponi debet Capitibus XXVIII. XXIX. & XXX. in quibus de Joanne Abdon, de Dionysio, & de altero Joanne Abdon, qui ante Barsufan vixere, ut ex Chronico Barhebræi liquet à pag. 352.

Ibid. col. 2. lin. 32. dele ab iis verbis, Atqui Joannes Abdon, usque ad pag. 144. ex typographorum oscitantia obrepit, & hæc substitue. Atqui ex Chronico Barhebræi (citato pag. 355.) liquet Joannem Bar-Sufan obiisse anno Græcorum 1384. Christi 1073. Falsum est quod ibi de ætate Barsufan affirmavi, eam nimirum ultra annum Christi 1010. extendi non posse: Item falsum est, eum Joanne Abdone priorem fuisse. Hæc emendavi pag. 356. Errandi occasionem dedit Series Barsalibæi, in qua num. 93. recensetur Joannes Abdon Episcopus Synnada, quem quum eundem esse ac Joannem Abdonem magnum existimasse, Barsufan in eadem serie nage-

Ooo ij

nage-

nagesimum primum Abdoni præmisi. Verum ex Bar-hebræi Chronico errorem hunc emendavi pag. 357.

Pag. 145. col. 1. lin. 4. dele ea verba, Eadem de sale & oleo quæstio iterum mota fuit, & hæc substitue: Hæc de sale & oleo quæstio mota fuit. Semel enim mota fuit sub Joanne Barsufan Antiocheno & Christodulo Alexandrino.

Ibid. lin. 40. dele ea verba, Fuit autem hic Joannes à Barsufan diversus, ut cap. sequenti ostendam. Imò unus idemque fuit, ut ostendi pag. 356.

Ibidem col. 2. lin. 4. dele ab iis verbis, Joannes hujus nominis decimus, usque ad, post Basilium Joannis Barsufan successorem, & hæc substitue. Joannes hujus nominis octavus, in serie autem Barsalibæi octogesimus septimus Jacobitarum Patriarcha, cognomento Abdon, post Athanasium Salachensem, & ante Dionysium quartum &c. ut emendavi pag. 353.

Pag. 146. col. 1. lin. 34. dele priores quinque supra viginti Notæ lineas ab iis verbis, Fallitur Michael, usque ad, Michaelis errorem sequutus, inclusivè. Et hæc substitue. Is est Athanasius hujus appellationis quintus cognomento Salachensis, in serie Barsalibæi octogesimus sextus, de quo supra dixi à pag. 141. Joannes cognomento Colzomita in vita Christoduli, & cætera, ut in nota. Emendavi pag. 353.

Pag. 147. col. 2. lin. 37. dele ea Notæ verba, ut supra vidimus.

Ibid. lin. 51. dele ab iis Notæ verbis, Basilio autem, usque ad, Jacobitarum locus, & hæc substitue. Basilio autem & Dionysio non post Joannem Abdonem, sed post cognominem Barsufan in serie Patriarcharum Jacobitarum locus, ut liquet ex Chronico Bar-hebræi pag. 356. & 357.

Pag. 148. col. 2. dele Notam, quæ iis verbis incipit, quum in Patriarcham electus fuit, ut emendavi pag. 353.

Pag. 150. col. 2. lin. 45. dele ab iis

Notæ verbis, Is fuit Joannes, usque ad finem, & hæc substitue. Is fuit Joannes in serie Barsalibæi octogesimus nonus, Abdonis ex sorore, vel ut alii scribunt, ex fratre nepos, cuius binæ ad Christodulum Synodicæ exstant apud Paulum Ebn-Regia in libro de Fide Patrum, ut infra dicam.

Pag. 152. col. 1. lin. 31. dele ab iis verbis, Dionysius Quintus, usque ad, Jacobitarum Patriarcha, & hæc substitue. Dionysius Quartus Patriarcha. Dionysius hujus nominis Quartus cognomento Haje, in serie Barsalibæi octogesimus octavus Jacobitarum Patriarcha, Abdonis successor, sedebat anno Martyrum 751. &c. ut emendavi pag. 354.

Pag. 153. col. 1. lin. 12. dele titulum & initium Capitis XXX. & hæc substitue. Joannes IX. Patriarcha. Joannes hujus appellationis nonus, in serie Barsalibæi octogesimus nonus Jacobitarum Patriarcha, Joannis Abdonis ex fratre, vel ut alii malunt, ex sorore nepos, Theodorus antea appellatus, Dionysium de quo supra dixi, excepit, eique sectæ præfuit &c.

Ibid. lin. 38. dele ab iis verbis, Responsivam ad Christodulum, usque ad col. 2. lin. 3. perperam præfigitur, & hæc substitue. Verum hæc non sub Joanne Theodoro, de quo hic fermo est, contingere, sed sub Joanne Barsufan, qui Athanasium ejusdem Theodori successorem excepit, ut liquet ex Bar-hebræi Chronico, & colligitur ex epistola Synodica, quæ num. 42. tom. 1. Biblioth. nostræ pag. 625. ad Christodulum missa legitur anno Martyrum 782. hoc est, Christi 1066. quo Joannes Barsufan Jacobitis Syris præerat, non Theodorus. Ad Barsufan itaque, non ad Joannem Theodorum referendus est Tractatus ille de sale, fermento, & oleo, cui Paulus Ebn-Regia in libro de Fide Patrum fol. 347. hunc titulum præfigit &c.

Ibid. col. 2. lin. 42. dele ea verba, Tres Synodicæ Joannis, & hæc substitue. Binæ Joannis Synodicæ &c. Nam

Nam tertia ad Barsufan spectat, ut ostendi pag. 354.

Pag. 154. col. 1. lin. 4. dele ea verba, Tertia denique, & hæc substitue. Synodici Theodori Joannis subjungitur Epistola Barsufan ad eundem Christodulum Alexandrinum f. 363. cui titulus &c.

Ibid. col. 2. lin. 20. dele ea verba, idem Barsalibæus, & hæc substitue, ejusdem Barsalibæi continuator, ut emendavi pag. 210.

Pag. 156. col. 1. ante caput 32. hæc adde. Vitam S. Abæi Episcopi emendasse dicitur Cod. Syr. 32. in Catalogo ad calcem hujus Tomi.

Ibidem col. 2. lin. 21. dele ab iis verbis, nec ante annum, usque ad, Patriarchæ refert, & hæc substitue. Obiit anno Græcorum 1483. exeunte mense Novembri, ut refert Barhebræus in Chronico citat. pag. 365. & emendavi hunc locum pag. 210.

Pag. 161. col. 1. lin. 36. post ea verba, propagati sunt, adde: quæ tamen Georgii sententia Patribus adversatur.

Pag. 184. col. 2. lin. 5. dele ab iis verbis, ut infra dicam, usque ad, Davide, & hæc substitue: ut liquet ex Nomocanone Danielis, de quo infra sermo erit.

Pag. 192. col. 2. lin. 5. post ea verba, Codicis Beræensis I. adde: & fol. 203. Cod. Syr. 22. in Catalogo, qui ad calcem hujus Tomi subjicitur, his verbis &c.

Pag. 203. col. 2. lin. 39. dele ea verba, insipientium ac stultorum, & hæc substitue, insipientium Cruftenorum. Syriacus enim textus habet

ܠܕܡܝܐ, quæ vox à Lexicographis nonnullis Syris perperam redditur insipiens, quum significet Crustenos, hoc est, Cyrrhesticæ regionis incolas, qui famosam controversiam de iis Liturgiæ verbis, Panem cœlestem frangimus, excitarunt temporibus Georgii, Cyriaci, & Dionysii Patriarcharum, ut dixi pag. 203. 341.

Pag. 211. col. 2. lin. 2. post ea verba, commentaria scripsisse, adde. In

Chronico Bar-hebræi duo Barsalibæi Carmina laudantur de expugnatione Edessæ, & tria de expugnatione urbis Marhas, quorum memini pag. 317.

Pag. 237. col. 1. lin. 17. post ea verba, annum Christi 1230. adde. Barhebræus in tertia Parte Chronici Syriaci Severum Bar-Sciaco eum appellat, quod nomen quum Episcopus Tagritensis diocesis, nimirum cœnobii S. Matthæi electus est, assumpsit. Vide quæ ex eodem Barhebræo de ejus gestis retuli pagina 455.

Pag. 244. col. 1. lin. 4. adde. Ejusdem Carmen dodecasyllabum habetur in Cod. Syr. 28. Catalogi ad calcem hujus Tomi.

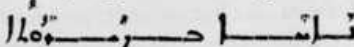
Pag. 309. col. 1. lin. 28. post ea verba, in manuscripto Ecchellenfi defunt, adde. Nec Bar-hebræi fœtus sunt, sed anonymi continuatoris, ut liquet ex testimonio Barsumæ ejusdem Barhebræi fratris, quod supra retuli pag. 264.

Pag. 328. col. 2. lin. 28. ad illa verba, Samuelis Petri Syri ex Rhelina in Mesopotamia viri docti, hanc notam appone. Non unum, sed duos Scriptores fuisse, Samuelem scilicet, & Petrum, ex Gennadio ostensum est tom. 1. pag. 259. Itaque vel nomen Petri hic redundat, vel corruptus ab amanuensi locus sic restituendus; Is porrò, hoc est, Joannes Ascosnaghus, Samuelis & Petri Syri &c. Samuelem autem anno Christi 467. in vivis fuisse & multa adversus Nestorianos, Eutychianos atque Timotheanos Constantinopoli scripsisse, disertè refert Gennadius in Catalogo cap. 82.

Pag. 348. col. 2. lin. 15. post ea verba, instaurata est, adde. Is autem Phacratius fuit filius Regis Armenorum, teste Galano in Conciliat. Eccl. Armenæ cum Latina tom. 1. cap. 18. num. 48. pag. 210. ubi hæc de Georgio Charnensi Patriarcha: Hujus ætate Asciut Pacratidem Abasi Pacratidis exercitus Armeni Ducis Generalis filium instituerunt Regem Armenie-

menia, qui regnum jampridem collapsum in integrum restituit.

Pag. 351. col. 2. dele totam lineam 17. ab iis verbis, Apamea Euphemiam. Nam in epistola Joannis Patriarchæ Euphemia disertè habetur, non Apamea.

Pag. 352. col. 2. lin. 7. ad illud verbum, Nache-Bfiruotæ, hanc notam adjice. Suspicio, ea voce nequaquam proprium fratris Emmanuelis nomen designari, sed concessum ei scriptio- nis donum; ac proinde sic legendum esse,

ad defectus supplendos, Emmanuelis scilicet fratris, & Joannis Episcopi Cartaminensis, qui characteres Syriacos Stronghilos jam ferè obsole- tos restituere satagerant.

Pag. 403. col. 1. lin. 47. ad nomen Maanæ hanc notam adjice. Hic nimi- rum est, quem ab Episcopis Orien- talibus ob Nestorianam hæresim de- positum fuisse, suprâ narravi p. 402. Nam in Persidem jussu Jezdegerdis Regis relegatus, ibidem usque ad Babuæi tempora annis circiter 37. vixit, quibus conjunctis cum Narfe

& Barsuma Nisibeno studiis eam Ec- clesiam evertit.

Pag. 429. col. 2. post lineam 5. adde. VII. Abraham sub Athanasio Bala- denfi anno Græcorum 995. ordina- tus, paucis mensibus supervixit.

Ibidem lin. 14. ad ea verba, Vaca- vit Sedes Tagritensis sex annos, adde hanc notam. Quum Abraham quidem Davidis præcessor anno cir- citer Græcorum 995. obiisse dicatur; Joannes verò ejusdem Davidis suc- cessor annum unum cum dimidio sedisse, & die 2. Januarii anno Græ- corum 995. obiisse; non igitur Se- des Tagritensis ante Joannis Ma- phriani electionem sex annis vaca- vit, sed sesquianno dumtaxat.

Pag. 447. col. 2. lin. 9. ad ea verba, Vacavit Sedes annis 6. adde hanc no- tam. Imò annis 16. ut constat ex or- dinatione Joannis Salibæ Maphria- ni, quæ peracta dicitur anno Græco- rum 1386. Basilius autem obiit anno Græcorum 1370. Hinc emendan- dum quod dicitur pag. 448. col. 1. lin. 24. Joannem nempe Salibam sexto ab obitu Basilii anno ordina- tum, & legendum sic; decimo sexto &c.

De scriptoribus Syris Monophysitis

CATALOGUS

PATRIARCHARUM

SYRO-JACOBITARUM.

1. EVERUS Antiochenæ Sedis inuasor, depositus anno Christi 518. obiit anno 539.
2. SERGIUS Beth-Chartæ Telenfis monachus cœnobii Holæ, in locum Severi à Monophysitis substitutus anno 539. obiit anno 542.
3. PAULUS Beth-Uchame, hoc est, Niger, Alexandrinus, monachus cœnobii Gubæ post Sergii obitum electus anno 542. depositus fuit anno 578.
4. PETRUS Junior, Callinicensis, in locum Pauli subrogatus anno 578. obiit anno 591.
5. JULIANUS I. Petri Syncellus, monachus cœnobii Kennesrinensis, sedit annos 3. menses 5.
6. ATHANASIUS I. cognomento Camelarius, Samofatenus, monachus Kennesrinensis, obiit anno 631.
7. JOANNES I. cognomento Sedrarum, Athanasii discipulus, obiit anno 649.
8. THEODORUS monachus Scetenfis, obiit anno 667.
9. SEVERUS, cognomento BarMaske Episcopus Amidensis, obiit anno 680.
10. ATHANASIUS II. cognomento Baladensis obiit anno 687.
11. JULIANUS II. cognomento Miles, monachus Kennesrinensis, obiit anno 708.
12. ELIAS ex monacho Gubæ Episcopus Euphemie, obiit anno 723.
13. ATHANASIUS III. Abbas cœnobii Gubæ, obiit anno 740.
14. JOANNES II. ex monacho Zucheninensi Episcopus Hauræ, obiit anno 754.
15. ISAAC Episcopus Haran eodem anno periit, quo ab Almanfore Abugiafar Chalipha intrusus fuit, nimirum 754.
16. ATHANASIUS IV. cognomento Sandalensis, Episcopus Maipheractæ, periit anno 759.
17. GEORGIUS Diaconus & monachus Kennesrinensis, obiit anno 790. Sub eo Sedem invasere JOANNES Episcopus Callinici, intrusus, & DAVID Episcopus Daræ, intrusus.
18. JOSEPH Georgio susceptus anno 790. obiit anno 792.
19. CYRIACUS monachus cœnobii Bezona, obiit anno 818.
20. DIONYSIUS I. cognomento Telmaharenfis, obiit anno 845. Sub eo Sedem invasit ABRAHAM, qui & Abiron, intrusus, cui successit anno 877.
21. SIMEON Patriarcha intrusus.
22. JOANNES III. monachus cœnobii Zachæ apud urbem Callinicum, obiit anno 873.
23. IGNATIUS I. Josue antea appellatus, monachus cœnobii Herbaz, obiit anno 883.
24. THEODOSIUS, qui & Romanus medicus, obiit anno 896.
25. DIONYSIUS II. monachus cœnobii Beth-Batin, obiit anno 909.
26. JOANNES IV. Stylita in cœnobio Curzachel, obiit anno 922.
27. BASILIUS I. monachus cœnobii Saphyli obiit anno 935.
28. JOANNES V. monachus in monte Nigro, obiit anno 956.
29. JOANNES VI. Stylita in cœnobio Curzachel, obiit anno 959.
30. DIONYSIUS III. monachus cœnobii Cartaminensis, obiit anno 961.
31. ABRAHAM monachus cœnobii Tarilensis, obiit anno 963.
32. JOANNES VII. cognomento Sarighta, monachus Tarilensis, obiit anno

anno 985. Hic à Nicephoro Imperatore in urbem Regiam abductus est.

32. ATHANASIUS V. qui & Lazarus cognomento Salachensis, monachus cœnobii Aaron in Sigara, obiit anno 1003.

33. JOANNES VIII. cognomento Abdon, monachus montis Nigri, ordinatus anno 1004. obiit anno 1033. in regione Bulgarorum, quo à Romano Lacapeno Imperatore relegatus fuerat.

34. DIONYSIUS IV. qui & Haje Abbas cœnobii Lazari, ordinatus anno 1034. obiit anno 1044. Vacavit Sedes annos 5.

35. JOANNES IX. qui & Theodorus Abdon, Joannis VIII. nepos, monachus cœnobii Gaghai, ordinatus anno 1049. obiit anno 1058.

36. ATHANASIUS VI. qui & Haje, Episcopus Arsamosatae, deinde monachus cœnobii Aaron in Sigara, demùm Patriarcha electus anno 1058. fedit annos 5. menses 5. obiit in urbe Arca, quum à Græcis in regiam Urbem pertraheretur. Sub eo intrusus fuit Joannes Barfufan, qui tamen paulò post abdicavit.

37. JOANNES X. qui & Josue Barfufan, anno 1064. Patriarchalem dignitatem, quam pridem abjecerat, suscipere coactus, obiit anno 1073.

38. BASILIUS II. monachus & œconomus cœnobii Barfuma, electus ineunte anno 1074. Sedit annum cum dimidio.

39. JOANNES XI. cognomento Abdon, Symnadae olim Episcopus, Sedem invasit ab anno 1075. usque ad annum 1095. quo obiit.

40. DIONYSIUS V. qui & Lazarus Abbas cœnobii Barfuma, electus adversus Abdonem anno 1077. Sedit annum 1.

41. JOANNES XII. anachoreta in regione Carfenæ, electus adversus Abdonem anno 1086. Sedit annum 1. menses 6.

42. DIONYSIUS VI. qui & Marcus Abbas cœnobii Bared, electus adversus Abdonem anno 1088. obiit anno 1090.

43. ATHANASIUS VII. qui & Abulpharagius Bar-Chamore, monachus cœnobii Barfuma, electus adversus Abdonem exeunte anno 1090. Sedit annos 38. obiit anno 1129.

44. JOANNES XIII. qui & Maudiana Abbas cœnobii Duair, ordinatus anno 1129. Sedit annos 8.

45. ATHANASIUS VIII. qui & Josue Barchetre, ordinatus exeunte anno 1139. obiit anno 1166.

46. MICHAEL I. cognomento Magnus, Abbas cœnobii Barfuma, ordinatus anno 1166. obiit anno 1199.

47. ATHANASIUS IX. qui & Saliba calvus, Abbas cœnobii Barfuma, electus exeunte anno 1199. obiit anno 1207. Sub eo Michael junior Sedem invasit.

48. MICHAEL II. cognomento Junior, qui & Josue Labeo, ordinatus anno 1199. obiit anno 1215. Sub eo Joannes XIV. Sedem invasit.

49. JOANNES XIV. qui & Josue Scriba, cognomento Pusillus, ordinatus anno 1208. obiit anno 1220.

50. IGNATIUS II. qui & David Maphrianus, electus anno 1222. obiit anno 1253.

51. DIONYSIUS VII. qui & Aaron Angur, Episcopus Melitinae, ordinatus anno 1253. obiit anno 1261. Sub eo Joannes XV. Sedem invasit.

52. JOANNES XV. cognomento Aaron Bar-Maadani Maphrianus, electus exeunte anno 1253. obiit anno 1263.

53. IGNATIUS III. qui & Josue Abbas cœnobii Gavicathæ, electus anno 1264. obiit anno 1282.

54. IGNATIUS IV. qui & Philoxenus Nemrod, ordinatus anno 1283. obiit exeunte anno 1292.

55. IGNATIUS V. dictus I. qui & Joseph Bar-Vahib, electus ineunte anno 1293. obiit anno 1332. Sub eo schisma ortum inter Jacobitas, quibus tres Patriarchæ præfuere: nimirum Ignatius qui suprà, quique Sedem Mardæ fixit: &

IGNATIUS, qui & Michael I. Barfuma

fuma olim appellatus, Abbas cœnobii Gavicathæ, qui Sedem fixit in urbe Ciliciæ Sifide, & paulò post obiit, &

IGNATIUS, qui & Constantinus Episcopus Melitinæ, appellatus Patriarcha Syriæ, qui obiit anno 1349.

56. IGNATIUS VI. dictus II. qui & Ismaël Magedus, Ignatii Bar-Vahibi ex fratre nepos, ordinatus Mardæ anno 1332. obiit anno 1365. Sub eo Patriarchatum Ciliciæ tenuit post Michaellem I.

IGNATIUS, qui & Michael II. obiit anno 1349. quo defuncto Patriarchatum Ciliciæ ac Syriæ tenuit post Ignatium Constantinum

BASILIUS, qui & Philoxenus Episcopus Damasci. Tertius autem Jacobitis per id tempus Patriarcha præfuit.

IGNATIUS I. qui & Basilus Saba Salachensis, Patriarcha Turabdinensium, ordinatus anno 1364. obiit anno 1389.

57. IGNATIUS VII. dictus III. qui & Sciahab, sororis Ismaelis filius ordinatus anno 1365. obiit anno 1381. Sub eo obiit Basilus Philoxenus, cui successit

BASILIUS, qui & Gabriel, obiit anno 1387.

58. IGNATIUS VIII. dictus IV. qui & Abraham Bar-Garib Cyrillus Episcopus Amidæ, electus anno 1381. obiit anno 1412. Sub eo post Basilium Gabrielem electus fuit Patriarcha Syriæ.

PHILOXENUS Episcopus Damasci, qui obiit anno 1421. Post Ignatium verò I. Turabdinensem

IGNATIUS II. Patriarcha Turabdinensium, qui & Josue Mutæ Medensis filius, electus anno 1389. depositus anno 1417.

59. IGNATIUS IX. dictus V. qui & Behenamus Basilus Hedlensis, electus anno 1412. Sedit annos 43. obiit anno 1455. Sub eo post Philoxenum Patriarcham Syriæ

BASILIUS, qui & Simeon Mane-mita Episcopus Gargar, electus anno 1421. obiit anno 1445. Tùm verò

Tom. II.

id schisma sublatum est, quod per Ciliciæ, Syriæ & Mardæ Patriarchas inductum fuerat. Post Ignatium verò II. Turabdinensem

IGNATIUS III. Patriarcha Turabdinensium, qui & Masudus Salachensis, electus anno 1417. obiit anno 1420.

IGNATIUS IV. Patriarcha Turabdinensium, qui & Henoch Inwardensis, electus anno 1421. obiit anno 1445.

IGNATIUS V. Patriarcha Turabdinensium, qui & Cuma Philoxenus Episcopus cœnobii Cartaminensis, electus anno 1445. obiit anno 1456.

60. IGNATIUS X. dictus VI. qui & Chaleph Maadanensis, filius sororis Barsumæ Basilii Maphriani, Episcopus Gozartæ, electus anno 1455. obiit anno 1484. Sub eo post Ignatium V. Turabdinensem

IGNATIUS VI. Patriarcha Turabdinensium, qui & Josue Basilus Inwardensis, electus anno 1456. obiit anno 1461.

IGNATIUS VII. Patriarcha Turabdinensium, qui & Azizus Philoxenus Bar-Sabra Episcopus Hæ, electus anno 1461. obiit anno 1481. Post ejus obitum duo Turabdinensibus Patriarchæ præfuerunt: nimirum

IGNATIUS VIII. qui & Saba: &

IGNATIUS IX. qui & Joannes.

61. IGNATIUS XI. dictus VII. qui & Joannes Bar-Sila Episcopus Amidæ, electus anno 1484. obiit anno 1493.

62. IGNATIUS XII. dictus VIII. qui & Noë Bacuphensis Libaniota, Episcopus Emesæ, deinde Maphrianus, denum Patriarcha anno 1493. Sub eo Turabdinensibus postremus Patriarcha præfuit

IGNATIUS X. Masudus: quo mortuo schisma Turabdinenses inter & Mardenses sublatum est, unusque cunctis Jacobitis Syris Patriarcha præfuit Ignatius Noë Libaniota.

63. IGNATIUS XIII. Josue ex castro Kelat, qui postquam à Christiana fide defecisset, pœnitentiam sui sceleris egit.

Ppp

64. IGNA-

64. **IGNATIUS XIV.** Jacobus Damascenus.

65. **IGNATIUS XV.** David Maadanensis.

66. **IGNATIUS XVI.** Abdalla ex castro Atta.

67. **IGNATIUS XVII.** Nehemes, seu Nehemetalla Mardenfis, qui quum religionem Christianam ejurasset, Romam sub Gregorio XIII. se recepit.

68. **IGNATIUS XVIII.** Petrus David Sciah Mardenfis, qui Jacobitis præerat anno Christi 1579. & 1586. Ad hunc anno 1583. Nuncius Apostolicus Leonardus Episcopus Sidoniensis missus est.

69. **IGNATIUS XIX.** Pilatus Mansurenfis.

70. **IGNATIUS XX.** Abdalgani frater Pilati.

71. **IGNATIUS XXI.** Petrus Hodaje, seu Hudajes.

72. **IGNATIUS XXII.** Abdalmefias.

73. **IGNATIUS XXIII.** Simeon. Sub eo Jacobitas plurimos ad Catholicam fidem convertit, iisque Patriarcha præfuit.

74. **IGNATIUS XXIV.** Andreas Achigian filius Abdalgal: cui successit orthodoxus Patriarcha.

75. **IGNATIUS XXV.** Petrus, quem Jacobitæ hæretici, Georgio instigante, in exilium mitti Adanam curarunt.

76. **IGNATIUS XXVI.** Georgius Jacobita: cui successit.

77. **IGNATIUS XXVII.** Isaac, qui Jacobitis usque in præsentem annum præest.

CATALOGUS PRIMATUM

S E U

MAPHRIANORUM JACOBITARUM.

1. **CHUDEMES** ordinatus anno Christi 559. cæsus fuit anno 575. vacavit ea dignitas annos 3.

2. **KAMJESU** ordinatus anno 578. sedit annos 31. obiit anno 609. vacavit Sedes annos 5.

3. **SAMUEL** ordinatus anno 614. obiit anno 624.

4. **MARUTHAS** ordinatus anno 629. obiit anno 649.

5. **DENHA I.** sedit annos 10. ordinatus à Theodoro Patriarcha. Vacavit Sedes annos 10.

6. **BARJESU** ordinatus à Severo Bar-maske Patriarcha anno 669. obiit anno 683.

7. **ABRAHAM I.** ordinatus anno

Christi 684. obiit eodem anno.

8. **DAVID** ab Orientalibus Episcopis ordinatus anno 685. obiit sexto post mense. Vacavit Sedes annum cum dimidio.

9. **JOANNES I.** cognomento Saba seu senex ab Orientalibus ordinatus, sedit annum cum dimidio: obiit anno 688.

10. **DENHA II.** ab Orientalibus ordinatus anno 688. obiit anno 728.

11. **PAULUS** Presbyter cœnobii Canoscia ab Athanasio Patriarcha ordinatus obiit anno 757. quum sedisset annos 29.

12. **JOANNES II.** Bionita monachus cœnobii S. Matthæi ab Orientalibus electus, à Georgio Patriarcha depositus fuit.

13. Jo-

De scriptoribus Syris Monophysitis

64. **IGNATIUS XIV.** Jacobus Damascenus.

65. **IGNATIUS XV.** David Maadanensis.

66. **IGNATIUS XVI.** Abdalla ex castro Atta.

67. **IGNATIUS XVII.** Nehemes, seu Nehemetalla Mardenfis, qui quum religionem Christianam ejurasset, Romam sub Gregorio XIII. se recepit.

68. **IGNATIUS XVIII.** Petrus David Sciah Mardenfis, qui Jacobitis præerat anno Christi 1579. & 1586. Ad hunc anno 1583. Nuncius Apostolicus Leonardus Episcopus Sidoniensis missus est.

69. **IGNATIUS XIX.** Pilatus Mansurenfis.

70. **IGNATIUS XX.** Abdalgani frater Pilati.

71. **IGNATIUS XXI.** Petrus Hodaje, seu Hudajes.

72. **IGNATIUS XXII.** Abdalmefias.

73. **IGNATIUS XXIII.** Simeon. Sub eo Jacobitas plurimos ad Catholicam fidem convertit, iisque Patriarcha præfuit.

74. **IGNATIUS XXIV.** Andreas Achigian filius Abdalgal: cui successit orthodoxus Patriarcha.

75. **IGNATIUS XXV.** Petrus, quem Jacobitæ hæretici, Georgio instigante, in exilium mitti Adanam curarunt.

76. **IGNATIUS XXVI.** Georgius Jacobita: cui successit.

77. **IGNATIUS XXVII.** Isaac, qui Jacobitis usque in præsentem annum præest.

CATALOGUS PRIMATUM

S E U

MAPHRIANORUM JACOBITARUM.

1. **CHUDEMES** ordinatus anno Christi 559. cæsus fuit anno 575. vacavit ea dignitas annos 3.

2. **KAMJESU** ordinatus anno 578. sedit annos 31. obiit anno 609. vacavit Sedes annos 5.

3. **SAMUEL** ordinatus anno 614. obiit anno 624.

4. **MARUTHAS** ordinatus anno 629. obiit anno 649.

5. **DENHA I.** sedit annos 10. ordinatus à Theodoro Patriarcha. Vacavit Sedes annos 10.

6. **BARJESU** ordinatus à Severo Bar-maske Patriarcha anno 669. obiit anno 683.

7. **ABRAHAM I.** ordinatus anno

Christi 684. obiit eodem anno.

8. **DAVID** ab Orientalibus Episcopis ordinatus anno 685. obiit sexto post mense. Vacavit Sedes annum cum dimidio.

9. **JOANNES I.** cognomento Saba seu senex ab Orientalibus ordinatus, sedit annum cum dimidio: obiit anno 688.

10. **DENHA II.** ab Orientalibus ordinatus anno 688. obiit anno 728.

11. **PAULUS** Presbyter cœnobii Canoscia ab Athanasio Patriarcha ordinatus obiit anno 757. quum sedisset annos 29.

12. **JOANNES II.** Bionita monachus cœnobii S. Matthæi ab Orientalibus electus, à Georgio Patriarcha depositus fuit.

13. Jo-

13. JOSEPH à Georgio Patriarcha ordinatus, paucis post mensibus obiit.
14. SARBELIUS Episcopus Carfabachæ ordinatus à Cyriaco Patriarcha, paucis post annis sponte dignitatem abdicavit.
15. SIMEON Cyriaci Patriarchæ discipulus, ab eodem ordinatus & paulò post depositus.
16. BASILIUS I. Baladensis à Cyriaco ordinatus, obiit anno 830.
17. DANIEL à Dionysio Patriarcha anno 830. ordinatus obiit anno 834.
18. THOMAS I. Tagritensis, monachus cœnobii Severi in monte Edessæ à Dionysio ordinatus anno 834. obiit anno 847.
19. BASILIUS II. qui & Lazarus Stylita in columna Beth-Batin ditionis Haran, à Joanne Patriarcha anno 848. ordinatus, obiit anno 468.
20. MELCHISEDECH ex Ephræmiapago ditionis Tel-aphar, à Joanne Patriarcha adversus præfatum Basilium Maphrianum anno 458. ordinatus, obiit anno 468. quo & Basilus, ut mox dixi, decessit.
21. SERGIUS monachus cœnobii Aluch, ordinatus anno 872. obiit anno 884.
22. ATHANASIUS I. qui & Sergius Tagritensis, monachus cœnobii Severi in monte Edessæ, à Theodosio Patriarcha anno 887. ordinatus, obiit anno 913.
23. THOMAS II. Stylita in monte Edessæ à Joanne Patriarcha anno Hegiræ 298. ordinatus, quarto post mense obiit. Vacavit Sedes annis 2.
24. DENHA III. Presbyter secularis ab eodem Joanne Patriarcha anno Hegiræ 300. ordinatus, sedit annos 20.
25. BASILIUS III. Diaconus secularis, Nisibenus anno Hegiræ 325. ordinatus, obiit anno Hegiræ 349.
26. CYRIACUS Horanus, Presbyter Tagritensium Nisibi, à Patriarcha Abrahamo anno Hegiræ Tom. II.
351. ordinatus, obiit anno Hegiræ 369.
27. JOANNES III. Dinara Barjesu Damascenus à Joanne Sarighta Patriarcha anno Christi 980. ordinatus, obiit anno 988.
28. IGNATIUS I. qui & Marcus Barchichi Archidiaconus Mosulanus ab Athanasio Salachensi anno 991. ordinatus, à Christiana fide ad Mahometanam superstitionem defecit anno 1016. Vacavit Sedes annis 11.
29. ATHANASIUS II. Abdelmessias, Diaconus Edessenus, à Joanne Abdone ordinatus anno 1027. obiit anno 1041.
30. BASILIUS IV. Tagritensis Cavadæ filius ab Orientalibus Episcopis anno 1046. ordinatus, obiit anno 1059.
31. JOANNES IV. qui & Saliba monachus cœnobii Gabrielis à Basilio Patriarcha anno 1075. ordinatus, obiit anno 1106.
32. DIONYSIUS I. qui & Moyfes monachus, ab Athanasio Patriarcha anno 1112. ordinatus, obiit anno 1142.
33. IGNATIUS II. qui & Lazarus, monachus cœnobii Sergii, ab Athanasio Barchetre Patriarcha anno 1143. ordinatus, obiit anno 1164.
34. JOANNES V. Sarugenfis Abbas cœnobii Jacobi in monte Edessæ, ab eodem Athanasio anno 1164. ordinatus, obiit anno 1188.
35. GREGORIUS I. qui & Jacobus Melitenensis, à Michaële magno patruo anno 1189. ordinatus, obiit anno 1214.
36. IGNATIUS III. qui & David monachus à Joanne Josue Patriarcha anno 1215. ordinatus, eidem Joanni in Patriarcham subrogatus fuit anno 1222.
37. DIONYSIUS II. qui & Saliba Capharsaltensis, ab eodem Ignatio Davide ex Episcopo Gozartæ Maphrianus ordinatus, obiit anno 1231.
38. JOANNES VI. qui & Aaron

Barmaadani Episcopus Mardæ, ab Ignatio Patriarcha anno 1232. ordinatus, eidem Ignatio adversus Dionysium Angur in Patriarcham suffectus fuit anno 1253.

39. IGNATIUS IV. qui & Basilius Saliba Vagius Edessenus, Episcopus Alepi à Joanne Barmaadani anno 1253. Maphrianus ordinatus, obiit anno 1258.

40. GREGORIUS II. qui & Abulpharagius Bar-hebræus, Melitinenfis, ab Ignatio Josue anno 1264. ordinatus, obiit anno 1286.

41. GREGORIUS III. qui & Barfuma Saphi Bar-hebræus Abulpharagii frater, à Philoxeno Patriarcha anno 1288. ordinatus, obiit anno 1308.

42. GREGORIUS IV. qui & Matthæus Annæ filius, Abbas cœnobii S. Matthæi, ab Ignatio Bar-Vahib Patriarcha anno 1317. ordinatus, obiit anno 1345. Vacavit Sedes circiter annos 20.

43. ATHANASIUS III. qui & Abraham, ab Ismaele Patriarcha anno 1364. ordinatus, obiit anno 1389.

44. GREGORIUS V. qui & Dioscorus Jacobus Bar-Kainæus Episcopus Damasci, anno 1361. Se-

dem Maphriani invasit : à Mahometanis Bagdadi interemptus fuit.

45. BASILIUS V. qui & Behenamus Hedlenfis, ab Ignatio Bar-Garib Patriarcha anno 1404. ordinatus, eidem Ignatio anno 1412. suffectus fuit.

46. DIOSCORUS, qui & Behenamus Sciatti Arabs, ab eodem Basilio anno 1415. ordinatus, obiit anno 1417.

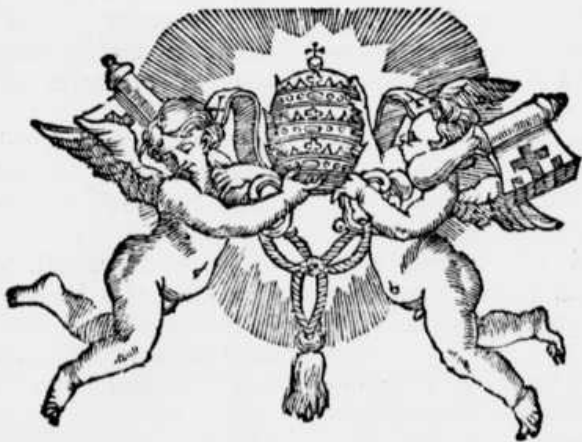
47. BASILIUS VI. qui & Barfuma Maadanensis ab eodem Basilio Behenamo anno 1422. ordinatus, obiit anno 1455.

48. CYRILLUS, qui & Joseph Bar-Nisân Episcopus Damasci & Emesæ, ab Ignatio Chaleph anno 1458. ordinatus, paucis post diebus decessit.

49. BASILIUS VII. qui & Azizus filius sororis Ignatii Chalephi Patriarchæ, anno 1471. ordinatus, obiit anno 1487.

50. NOE Bacuphensis Libaniota Episcopus Emesæ ab Ignatio Barfila anno 1489. ordinatus, eidem Barfilæ anno 1494. in Patriarcham subrogatus est.

51. ABRAHAM II. ex castro Atta ab eodem Noë anno 1496. Maphrianus ordinatus est.

De scriptoribus Syris Monophysitis

INDEX CODICUM MSS.

Quos

CLEMENS XI. PONT. MAX.

Bibliothecæ Vaticanæ addixit:

una cum iis,

QUOS SANCTISSIMUS PATER

INNOCENTIUS XIII.

In eandem Bibliothecam inferri iussit.

CODICES MANUSCRIPTI

AB ANDREA SCANDAR

Sacerdote Maronita comparati.

Uos in subjecto Indice Codices recensemus, attulit Vir amicissimus Andreas Scandar Sacerdos Syrus Maronita, Arabicæ linguæ in Romano Sapientiæ Archigymnasio Professor, nupera Chaldaici Missalis editione, atque hoc etiam nomine de Republica literaria optimè meritus: cujus proinde in conquirendis, comparandis, avehendisque tot Syriacæ, Arabicæ, Græcæ, Hebraicæque eruditionis thesauris labor & industria, hac qualicumque mercede sequutura apud posteros famæ à me fraudari minimè debuerunt: Ille jussu CLEMENTIS XI. optimi & memoria æterna digni Pontificis, instante vigilantissimo & doctissimo Bibliothecæ nostræ Vaticanæ Præfecto D. Carolo Majello, anno 1718. ad procurandam hanc provinciam missus, Ægyptum, Arabiam, Syriam, Mesopotamiam, & ultimos Chaldaicæ Assyriæque recessus per summos labores perque præsentissima vitæ discrimina, grassante per Orientem pestilentia, eum tandem fructum diuturnæ (triennium enim illud iter tenuit,) & periculosa peregrinationis reportavit, quem sequens Tabula tibi, amice Lector, repræsentat.

CODICES SYRIACI.

I. (num. 91)

LIÆ III. Chaldaeorum Patriarchæ, cognomento Abu-Halim, Homiliæ, quæ in Officio Chaldaeorum ad matutinum recitantur: videlicet, De Nativitate

Domini II. De B. Maria. De Epiphania Domini, II. De Feria secunda Rogationum, III. De Sanctis, II. De Defunctis, II. De Jejunio quadragesimali, II. De Dominicis Jejunii. De Dominica Palmarum, II. De Dominica Resurrectionis, II. De Feria secunda Hebdomadæ in Albis, II. De Ascensione Domini, II. De Pentecoste. De Adoratione in die Pentecostes, II. De Transfiguratione Domini, II. De S. Cruce, II.

Scialitæ Episcopi Rhensæ, Homilia de B. Maria. De Feria tertia Rogationum.

Georgii Episcopi Arbela Homiliæ de Feria tertia Rogationum. De Dominicis Jejunii.

Elie Episcopi Nisibis Homiliæ de Feria tertia Rogationum, II. De Feria quarta Rogationum, IV.

Pauli Episcopi Anbaræ Homilia de Pentecoste.

Abulezzi Chedvi Presbyteri de Dedicatione Ecclesiæ Homiliæ II.

Clausula Officii Vespertini, & Missæ: seu Benedictiones à Sacerdote ad populum recitandæ in fine Liturgiæ, & Officii Divini. f. 140^v

Sabarjesu filii Pauli clausula in fine Liturgiæ. f. 146^v

Preces, quæ Canticis ante, & post Nativitatem Domini præmittuntur. f. 124

(Preces) pro Nativitate Domini. Pro Epiphania Domini. Pro pluvia. Pro feminibus. Pro energumeno. Pro puero. Pro vino. Pro oleo. Quum aliquid legitur. Pro fidelibus.

Benedictio domus. Crucis. Evangelii. Reliquiarum Sanctorum. Mensæ.

Preces pro iter agentibus. Pro navigantibus. Quum Sacerdos manus abluit. Quum manus abstergit. Quum quis cubitum it: est autem precatio Sancti Ephraemi Syri, *in it. in Complutens.*

Benedictio Evangelii perieris.

Machiche Episcopi Geslunæ Annotatio in fine cujusdam Codicis Evangeliorum. f. 126^v

rum ab amanuensi hic transcripta f. 141.

Annotatio ad calcem Codicis Evangeliorum ab Achæo descripti, quam amanuensis in hæc verba describit f. 140.

De quodam pervetusto Evangelio, quod exstabat in sacra Ecclesia Aedii Romæorum in urbe Bagdado. Erat quoddam Evangelium Edessenum (hoc est, Syriacum Edessæ exaratum) pervetustum quidem, sed clarum ac dilucidum, ex quo ne jota quidem unum deletum fuerat, legebatur autem clarius quam libri recens exarati, & unus dumtaxat prior quinternio præ antiquitate ex eo exciderat. Ad ejus verò calcem ita

scriptum erat. ܐܡܝܢ ܕܠܗ ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ

ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ

ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ

ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ

ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ

ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ

ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ

Absolutus est sanctus iste liber Feria quinta, die 18. Canon prioris (hoc est, Decembris) Anno Græcorum 389. (Christi 78.) propria manu Achæi Apostoli, socii Mar Maris Discipuli Mar Adæi Apostoli, cujus oratio nobiscum sit Amen.

Simeonis Carmen Arabicum paracleticum pro secunda die à depositione defuncti f. 142 (car. 60).

Codex in 8. bombycinus continet chartas scriptas 149. Syriacis Stronghilis, hoc est, rotundis antiquisque Chaldaeorum literis exaratus à Presbytero Abrahamo pro usu fratris Simeonis Presbyteri ex oppido Seleuciæ, mense Octobri, anno Græcorum 1842. (Christi 1531.) in monasterio S. Eugenii, sub Simeone Patriarcha Orientis, ejusque fratre Jesujabo Metropolitæ; uti adnotatur manu ipsius Abrahami Presbyteri fol. 121.

I I. (num. 64)

Ordo Sponsalium, juxta Ritum Chaldaeorum, qui observatur in monasterio SS. Abrahamæ & Gabrielis f. 1.

Ordo benedictionis sponsi & sponsæ f. 6. Be-

Benedictio vestium f. 18.
Coronatio Conjugum f. 25.
Benedictio Thalami f. 32.

In 8. bombyc. chart. ser. 60. Codex scriptus ab Ebedjesu Diacono filio Abdi, filii Simeonis, ex oppido Tel-Chepha: absolutus autem Sabbato, die 13. Aprilis, anno Græcorum 1920. (Christi 1669.) sub Elia Patriarcha Chaldaeorum. Literis Chaldaicis seu Strongilis exaratus.

I I L. (num. 150)

f. 1 *Georgii* Episcopi Arbelæ & Mosul, Quæstiones de ministerio Altaris, per modum interrogationis & responsionis.

f. 39^v *Ejusdem* Quæstiones de Baptismo. *Ejusdem* Quæstiones de sacra Ordinatione.

f. 56 *Jaballabæ* Patriarchæ, qui fuerat Nuhdræ Episcopus, Quæstiones de Baptismo & sacris Ordinationibus.

f. 66 Quæstiones de Sponsalibus, & de Con-

trahendo sicut d. *Jaballabæ*.
f. 95 *Canones XXVII.* de ministerio Altaris.

f. 107 Quæstiones in Novum & Vetus Testamentum *Isaia* *Isaia* *Isaia*.

f. 160 *Theodori* Episcopi Mopsuesteni, vulgò Commentatoris, Quæstiones in Scripturam.

f. 141^v Quæstiones Ecclesiasticæ.
f. 198 *Ebedmessie* Epistola ad Bochtjesum doctorem.

addit: f. 200 *Jesujabi* quæstiones = *opis. Nisibeni*.
Pate. *Jesujabi* *Jesujabi* *Jesujabi*.

f. 13 *Quæstiones de Eze* In 8. bombyc. 215. Chaldaicis literis exaratus ab Abdalchad filio Chedri Kadai, anno Græcorum 2020. (Christi 1769.) Pate. *Isaia* *Isaia* *Isaia*.

f. 44 *Quæstiones de Eze* *Isaia* *Isaia* *Isaia*.
f. 145 *Quæstiones de Eze* *Isaia* *Isaia* *Isaia*.

I V. (num. 151)

Simeonis Sancelabarenis Carmen morale *Simeonis*, f. 6.

Ebedjesu Episcopi Sobæ & Armeniæ, Elucidatio ejusdem Carminis, ad Abrahamum Presbyterum.

Expositio locorum obscuriorum Evangelii, ex libro, cui titulus *Paradisus voluptatis* f. 65.

Expositio quorundam locorum Geneseos, & Exodi f. 59-74.

Vocum Syriacarum interpretatio f. 82^v.
Josue Bar-Nun Patriarchæ, Quæstiones, & Responsiones f. 87 (in 8. *Strongilis*).

Theodori Commentatoris Quæstiones, & Responsiones f. 91^v.
Hymni Angelici expositio.

In 8. bombyc. 102. Chaldaicis literis exaratus ab Ebedjesu feria 3. die 20.

Aprilis, anno Græcorum 1980. (Christi 1669.)

V. (num. 204)

Elie Metropolitæ Nisibis Tractatus Arabicus de mundi creatione, de Unitate Creatoris, & de Trinitate Personarum f. 1.

Joannis Chrysostomi Homilia de die Dominica f. 25^v.

Ejusdem Homilia de Pœnitentia f. 33.
Homilia Arabico-Syriaca, recitanda secunda die à depositione defuncti f. 39^v.

Homilia Arabica recitanda tertia die à depositione Defunctorum in genere f. 50-55.

re. Patriarchæ defuncti. Episcopi defuncti. Presbyteri defuncti, II. Diaconi & principis viri defuncti. Cujuslibet defuncti f. 72.

Elie Patriarchæ Orationes dicendæ ad monumentum, II. f. 80^v-85^v.

Ejusdem Parænesis f. 92^v (pro defunctis, & defunctis).

Orationes dicendæ pro defunctis ad monumentum. Pro Episcopis, Presbyteris, & Diaconis. Pro quolibet defuncto f. 95^v.

Acclamationes pro Regibus, Patriarchis, & Episcopis f. 100^v.

Precatio pro defunctis, die 3. depositionis f. 110.

Parænetica oratio ad consanguineos defuncti f. 112.

Parænesis post officium defuncti f. 123.

De Divinitate & Humanitate Christi Tractatus f. 124^v = *can. 87. Isaia*.

Joannis Bar-Maadani Patriarchæ Jacobitarum, Carmen Syriacum metro dodecasyllabo de Anima, inscriptum *Avis* f. 126^v.

Ejusdem Bar-Maadani Carmen de excellentia originis animæ, deque ejus vilitate post prævaricationem f. 132^v.

Ejusdem de via perfectorum, deque diversis perfectionis gradibus Carmen metro dodecasyllabo f. 134.

Gregorii Bar-hebræi, vulgò Abulphargii, Maphrian Orientis, Carmen dodecasyllabum de Sapientia Divina f. 141.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 144.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 147.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 149.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 151.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 153.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 155.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 157.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 159.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 161.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 163.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 165.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 167.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 169.

Ejusdem Carmen aliud de eadem f. 171.

scopos Josephos misit, quorum alterum Thomam, Joannem alterum appellavit. Hi Presbyteros & Clericos in India ordinarunt. Mox regresso in Assyriam Thoma, Joannes solus Episcopus remansit. Anno Græcorum 1813. (*Christi* 1502.) obiit Simeon Patriarcha, eique Elias successit: qui anno sequenti tres Episcopos ordinavit, Davidem scilicet, quem Jaballah appellavit, Georgium quem Denham, & Masudum quem Jacobum, eosque in Indiam allegavit: qui eo pervenerunt vivente adhuc Joanne Episcopo. Anno Græcorum 1815. mittunt Epistolam ad Eliam Patriarcham (qui tamen jam obierat, ejusque in locum Simeon successus fuerat) in qua numerum Nestorianorum in Malabar referunt, adventumque Lusitanorum in eam regionem significant. *f. 154*

Carmen morale dodecasyllabum *f. 160*
Eides Orientalium, idest, Chaldæorum, Arabica, ubi Symboli expositio: Scripta autem esse dicitur Vespere Nativitatis Domini anno Græcorum 1902. *f. 161*

Oratio Dominica Arabice & Persice *f. 167*

Cantus de Passione Domini, Syriace *f. 167*

Historia Jonæ Prophetæ, ejusque prædicatio in Ninive, Arabice *f. 170*

Eliæ Patriarchæ Chaldæorum, *Orationes* Arabice pro Sponsalibus *f. 180*

In 4. bombyc. 202. Chaldaicis literis, sermone partim Syriaco & partim Arabico exaratus die 18. Januarii, Dominica exeunte, anno Græcorum 1844. (*Christi* 1533.) ut adnotatur fol. 157. & partim anno Græcorum 1902. ut fol. 169.

V I. (*nunc 175*)

Ebedjesu Metropolitæ Sobæ & Armeniæ Liber inscriptus *Margarita* de veritate Christianæ Fidei, in Partes quinque distributus. *Proæmium. Pars I.* De Deo, capita 5. complectens. *Pars II.* De Creatione, capita 4. *Pars III.* De Incarnatione, capita 8. *Pars IV.* De Sacramentis Ecclesiæ, capita 8. *Pars V.* De iis, quæ ad futurum sæculum respiciunt, capita 7. ubi de oratione ad orientem, de Cruce, de Dominicis & Festis Domini, de Feria sexta, de jejunio, oratione & eleemosyna, de cingulo, de resurrectione, judicio, Paradiso, & Inferno.

In 8. bombyc. 185. Chaldaicis literis & sermone exaratus in Alcus patria Na-

hum Prophetæ sub Elia Patriarcha à Presbytero Humo filio Danielis Presbyteri, Sabbato die 11. Aprilis, anno Græcorum 2024. (*Christi* 1713.)

V I I. (*nunc 181*)

Apologia pro Apocalypsi B. Pauli Apostoli: initio mutila *f. 1*

Apocalypsis B. Pauli Apostoli. Apocrypha *f. 4* - *f. 80* - *H. E. VII, 19.*

Gabrielis Metropolitæ Mosul Carmen compeditum ab eo, quum monachum ageret in cænobio S. Sabarjesu in Coche: ubi postquam de creatione mundi, Incarnatione Verbi, æconomia Domini, prædicatione Apostolorum, & de laudibus Patrum & Doctorum disseruit, encomium & vitam S. Sabarjesu texit *f. 41*

In 8. bombyc. 81. Chaldaicis literis & sermone, mutilus in fine.

V I I I. (*nunc 222*)

Officium Feriale Chaldæorum.

Vesperæ feriales, Priorum, ut vocant, *f. 1*

& Posterorum *f. 33*

Cantus feriales *f. 34* *Regum ad liturgiam, f. 46*

Matutini Feriales *f. 59*

Cantica Ferialia *f. 60*

Kalendarium *f. 62*

Ode Sanctorum, Auctoribus Abraham Seleuciensi anno Græcorum 1837. Gabriele anno 1908. & Ebedjesu Episcopo Gozartæ, quam Geziram vocant *f. 64*

Cantus XII. pro Martyribus *f. 67* *Cantus ad vespere & matutin. Domini, f. 95-107*

S. Ephraem Syri Psalmus *f. 105*

Theodori Commentatoris Hymnus *f. 108*

De Ebedjesu Hymni II *f. 110-111*

Eliæ Patriarchæ Oratio. Arabice *f. 113*

Nomina mensium Arabicorum. Arabice *f. 119*

In 12. bombyc. 120. Chaldaicis literis & sermone, exaratus à Presbytero Abdalcarimo filio Abdarrachmani in urbe Mosul sub Elia Patriarcha Chaldæorum, Sabbato die 24. Decembris, anno Græcorum 1982. (*Christi* 1671.) ut adnotatur fol. 109.

I X. (*nunc 177*)

Salomonis Episcopi Bassoræ Liber Spicilegii, qui & Apum inscribitur. *Proæmium* ad Narsetem Episcopum Conisapor in Vazich. *Pars I.* Capita 32. complectens, de rebus gestis in Testamento vetere; hoc est, de creatione mundi, de Adam & Eva, de Patribus

tribus ante & post Diluvium usque ad Christum Dominum. *Pars II.* Capita 28. de rebus Testamenti novi, hoc est, de Incarnatione Verbi, de dispensatione Domini, de Apostolis & Discipulis, Catalogus Patriarcharum Chaldaeorum, Catalogus Regum & Imperatorum Romanorum, Græcorum, Persarum: de Antichristo, de Resurrectione, de Judicio, de Paradiso & Inferno. Totum opus in capita 60. divisum, ex quo in præfenti Codice à cap. 40. usque ad finem desideratur.

In 4. bombyc. 82. Chaldaicis literis & sermone.

X (nunc 176)

Babæi Archimandritæ cœnobii S. Abraham in monte Izla apud Nisibin, Apologia pro Evagrio Pontico; ubi ejus scripta refert, eumque ab errore Originistarum liberare contendit. f. 1

Ejusdem Babæi ad Gregorium Tractatus in sex Centurias Evagrii, Partes duæ. Præfatio ad Gregorium. *Pars I.* in tres priores Evagrii Centurias. *Pars II.* in tres posteriores Centurias Evagrii. f. 20. 22. 126

"magnifica" Ejusdem Babæi Commentaria in Capita sexaginta Evagrii, quæ extra Centurias sunt. f. 205

Ejusdem Babæi Oratio adversus eos, qui dicunt, *Sicuti anima rationalis & corpus una sunt persona, sic Deus Verbum & homo una persona*. f. 229

In fol. bombyc. 236. Chaldaicis literis & sermone. Codex pervetustus.

X I (nunc 149)

f. 1. Juden. Declaratio Officiorum Ecclesiasticorum, & causa Festorum Dominicorum.

f. 11 Partes VII. Proœmium ad Danielelem.

f. 13 *Pars I.* capita 29. De dispensatione Domini in carne, & anno & mense, quibus Christus conceptus, natus, baptizatus, præsentatus in templo, &

f. 87 passus est. *Pars II.* capita 21. De

f. 161 Vespertinis horis. *Pars III.* capita 9. De Horis Nocturnis & Matutinis.

f. 177 *Pars IV.* capita 30. De divina Liturgia. *Pars V.* capita 9. De Baptismo.

f. 299 *Pars VI.* capita 8. De Ecclesia.

f. 316 *Pars VII.* capita 6. De exequiis Defunctorum. 33

In fol. bombyc. 181. Chaldaicis literis & sermone exaratus die 21. Maji, feria quarta, anno Græcorum 2018 in

1873. Chr. 1562. Tel-Chepha ditionis Mosul, sub Eliâ Tom. II. Chaldaicis

Patriarcha à Presbytero Georgio filio Eliâ, cogn. bandamar-shib, Hraclis Presbyteri, filii Hormida exivit, fœnida, metropolitæ Presbyteri, filii Hraclis Presbyteri Eleefai

X I I (nunc 185)

Ebedmessæ sermones Ascetici ad monachos, III. Responsio ad interrogatio-

nem Domitii. Epistola ad eundem

Domitium. Epistola ad Stephanum.

De lucta animæ cum corpore. De

monastico instituto ad Simeonem Pres-

byterum. Responsio ad Epistolam

Bacchi. De Fide. De Charitate.

Ad eos, qui se Christi discipulos di-

cunt, præcepta tamen ejus minimè

observant. De Virginitate. Respon-

sio ad interrogationem cujusdam mo-

nachi. Paræneses ad fratres, III. De

primatu. Quomodo se gerere debeant

Superiores, VII. De timore Dei.

De observandis præceptis, VI. Epi-

stola ad Buzaidum. In eos, qui di-

cunt & non faciunt. Paræneses ad

fratres, II. De amore. De ira. De

invidia. De somniis. Paræneses ad

fratres, IV. Epistola ad Sergium mo-

nachum. De infirmis. Adversus sui

temporis Superiores & Abbates. Re-

sponsio ad interrogationem cujusdam

monachi. Ad Abraham monachum.

De meditatione. Epistola ad Xystum.

Adversus sui temporis monachos: ubi

quædam profert ex historia Moylis

Beth-Sajade, & Abraham magni. Ad

pueros, ut cum monachis non coha-

bitent. Adhortatio ad monachos: ubi

citatur librum Margaritæ de re ascetica.

Adhortatio ad sui custodiam & curam:

& quod vitare quis debeat dissolutos

ac perversos homines, ex quibus trahi

solent pigritia morumque dissolutio,

& omnes pravi affectus: item quod

sibi cavere quis debeat à puerorum

consortio, ne fortè mentis puritas im-

prudicis cogitationibus labefactetur:

quod caput integrum ex Joanne Saba

descriptum est: *græce citat sub nom. Isaac Niniatæ.*

Chamisi Doctoris, cognomento Bar-

Cardachi, Cantus morales XVI. f. 172

Ejusdem carmina diversa, XV. De

Jejunio Cantus II. Preparatio ad le-

ctionem Evangelii. Ad Patres, quum

Diæcesim visitant. Cantus pro Domi-

niciis anni. f. 173 (-101).

In 4. bombyc. 208. Chaldaicis literis &

sermone exaratus in cœnobio S. Cy-

riaci à Sabarjesu Diacono ex Tel-

Chepha, die 6. Aprilis, feria 4. anno

Græcorum 2014. Absolutus verò co-

Q q q

dem

dem anno à Diacono Joanne filio Diaconi Hormisdæ, filii Gabrielis Elcei; ut adnotatur fol. 141. & 204.

X I I I. (p. 165)

Thomæ Episcopi Maragensis, Historia monastica Orientis, in sex libros divisa. *Index, f. 1*

Liber I. capita 35. complectitur. *f. 8^v*

Cap. 1. Præfatio Auctoris ad Ebedjesu.

Cap. 2. & 3. Præfatio in Historiam monasticam.

Cap. 4. De Abraham, qui primus vitam monasticam apud Chaldaeos propagavit, vixitque in cænobio in monte Izla apud Nisibin urbem. Cujus vitam describere Joannes & Rostamus.

Cap. 5. De Dadjesu, qui Abrahamo in præfectura cænobii successit.

Cap. 6. De Jacobo Abrahami discipulo, fundatore monasterii in Beth-Abe.

Cap. 7. De Babæo Abrahami discipulo, qui successit Dadjesu in præfectura cænobii.

Cap. 8. De monachis, qui Babæi tempore à disciplina monastica aberrarunt.

Cap. 9. De Elia, qui eorum monachorum hypocritism & flagitia deprehendit.

Cap. 10. Quomodo idem Elias eos monachos coram Babæo Archimandrita convicit.

Cap. 11. Quomodo ii monachi cum filiis & uxoribus à cænobiis ejeçti sunt.

Cap. 12. Quod Jacobus injuriâ condemnatus fuit & cænobio expulsus, quasi flagitiorum eorum monachorum particeps: & quomodo cum discipulo suo Bar-Nun in montes Cardoos se recepit.

Cap. 13. Quod monachi tumultuati sunt adversus Babæum Archimandritam propter Jacobi expulsionem. De injusta autem Jacobi expulsionem citatur epistola ad eundem Jacobum Jesujabi Episcopi Baladæ, qui postea Patriarcha Chaldaeorum fuit.

Cap. 14. De dispersione monachorum in varias Assyriæ partes. Nimirum Elias & Ananjesu Niniven profecti sunt ad Joannem senem, qui illuc ab Abraham magno missus fuerat: Benjamin, Paulus, Joannes, Adadus, & Isai in Beth-Abe: Jacobus ad Abbatem Habisam, seu Inclusum: Joannes ad Nehel, seu torrentem: Uchama, Sebochtes in Beth-Zabda: Saharões in Arzun: Sabarjesu in silvam pulchram: Joannes Adramah in Dasen: Zacha-Jesu, & Abraham in eundem locum.

Cap. 15. De Bar-hadbesciaba, qui ex cæ-

nobio magno abiit in Beth-Abe, ibique monasterium extruxit in valle supra Hodud pagum, unde oriundus erat, ubi & decessit.

Cap. 16. De monachis incontinentibus, qui à cænobio pulsi fuerant: quod simul congregati in Phughita, penitentiam ibi egerunt.

Cap. 17. De Abbate Jona, qui ex Cænobio magno profectus, eos monachos adiit, iisque præfectus fuit.

Cap. 18. De Salomone Bar-Garaph monacho cænobii Barturæ, qui æqualis fuit Ananjesu Patriarchæ, scripsitque gesta monachorum & anachoretarum, qui ante ipsum floruerunt: ubi de Jacobo Beth-Abe differens, testatur eum in montes Cardoos primum, deinde in Beth-Abe profectum fuisse. Narrat etiam de Mariabo, & quadam Virgine: quorum meminit & Aphnimaranus in suo commentario.

Cap. 19. De Marjabo monacho, & quadam Virgine, quæ postquam annos quadraginta religiosæ vitæ duxisset, in fornicationem lapsa, filiam procreavit, quæ anachoreticum institutum amplexa est.

Cap. 20. De Jacobo Beth-Abe, qui à Marjabo & ab illa Virgine admonitus fuit, ne eremo relicta ad Cænobium rediret.

Cap. 21. Quomodo Jacobus in cænobium Beth-Abe venit, ibique apud Bar-hadbesciabam mansit. Et quomodo Babæus quoque ex cænobio magno illuc venit cum aliquot fratribus.

Cap. 22. Quod Benjaminus cum reliquis ejus cænobii fratribus de adventu Jacobi gavisus est.

Cap. 23. Quo tempore Jacobus illuc advenit. Nimirum sub Chosroë Hormisdæ filio, qui regnare cepit anno Græcorum 901. regnavitque annis 38. cujus regni anno quinto accidit adventus Jacobi in illud cænobium, ut narrant Raban Jesu-Zacha, & Raban Bar-Ita in suis historiis monasticis. Tunc verò præerat Jesujabus posterior. Quum autem (ut narrat Barita) voluisset Chosroës Sirinæ uxori suæ cænobium in regione Balsafar extruere, misit Samatam Jazdini filium in urbem Edeßam, ut inde libros Ecclesiasticos circuli per annum afferret. Quos autem Samatas libros attulit, eos Jacobus pro illo cænobio descripsit, addita ad calcem uniuscujusque Codicis hac nota: *Attulit hæc Codicem Mar Samatas Jazdini filius, princeps fidelium.*

Cap. 24.

- Cap. 24.* De Bastumago patre Jesujabi Patriarchæ, qui monachum egit in cænobio Jacobi. Ejus meminere Sahadunas, Gabriel, Aphnimaranus, & Salomon Bar-Garaph in Vita Jacobi ab ipsis scripta.
- Cap. 25.* De Gregorio aromatario, qui in Patriarcham electus fuit. Sabarjesu Patriarchatum gessit annos circiter octo, obiitque Nisibi anno 14. Chosroæ. Anno hujus 13. obiit Jesu-Zacha Archimandrita. Anno 15. expugnavit Daram urbem. Post Sabarjesu obitum Chosroës in Patriarcham eligi jubet Gregorium Nisibis Metropolitam. Christiani contra, Gregorium alterum elegerunt, qui in Mahuza ludimagistrum agebat.
- Cap. 26.* De calamitatibus Ecclesiæ post obitum Sabarjesu Patriarchæ. Chosroës indignatus, quod Gregorium illum Christiani elegerint, jussit, nullum se vivente Patriarcham eligi aut agnosci debere.
- Cap. 27.* De Babæo Archimandrita, & de ministerio Ecclesiæ, quo functus est. Nam Cyriacus Episcopus Nisibis, Jonadab Adiabænæ, & Gabriel oppidi Seleuciæ præceperunt Babæo, ut diæcesim Patriarchalem visitaret regeretque, donec novus Patriarcha eligi posset: quod ille præstitit usque ad obitum Chosroæ Regis.
- Cap. 28.* Cur Patres Babæi operâ usi sunt. Quia scilicet vir doctus erat, ut liquet ex ejus operibus: nam tomos quatuor supra octoginta de variis rebus composuit: & quia hæresis Messalianorum, quæ per monachos initium duxerat, à monachis profligari debebat: sicut olim Melchisedechianorum hæresim, quam monachi Scetenenses excogitaverant, jussu Theophili Patriarchæ Alexandrini Macarius Abbas evertit. Simile quid accidit sub Ananjesu Patriarcha, qui accusatos Messalianisimi Abam, Thomam, & Baritam monachos cænobii Raban Salibæ, quod juxta Haiglam pagum ad Tigrim situm est, examinandos misit ad cænobium Beth-Abe, cui Archimandrita præerat Georgius Bar-Sajore, monachique clarebant Natanael, Saliba, Abarues, & Gabriel cognomento Sephruna, à quibus tamquam innocentes declarati sunt.
- Cap. 29.* De adventu Babæi in cænobium Beth-Abe, & de miraculo, quod coram ipso patratum est: Quum enim jussisset Babæus abrogari lectiones, quæ in Dominicis in Ecclesia legentur.
- Cap. 30.* De octoginta discipulis Jacobi in cænobio Beth-Abe.
- Cap. 31.* De Joanne Abbate ex Beth-Garma oriundo, qui fuit primus Jacobi discipulus, eique in præfectura cænobii successit: de quo scribit Jesujabus in epistola ad hoc cænobium; quum esset Ninives Episcopus. Sahadunas quoque de eodem Orationem habuit, quæ inter ejus orationes secundum locum occupat. Is autem sexto præfecturæ mense cænobio relicto, fugit in Beth-Garmam ad montem, qui inter orientem & meridiem urbis Dokukæ situs est in loco, ubi postea exstructum fuit cænobium Ezechielis, qui fuit discipulus Raban Chodavæ Beth-Alensis, æqualisque Raban Joanni, qui in eo cænobio usque ad obitum commoratus est. Ezechiel autem Abrahæ Patriarchæ à secretis fuit.
- Cap. 32.* De Raban Joseph, & Raban Abraham ejus fratre, discipulis Jacobi: de quibus scripsit R. Aphnimaranus, & R. Sabarjesu, cognomento Rostamus.
- Cap. 33.* De Raban Sergio, cognomento *Dispersor superborum*. Hic discipulus fuerat R. Kamjesu Garmakenis, quo vita functo, adiit Jacobum, cujus hortatu scripsit librum de laudibus Virorum illustrium, qui in regione Beth-Garma floruerunt, eique titulum fecit *Dispersor superborum*, unde Auctori cognomentum inditum. Numerantur quoque inter Jacobi discipulos Mar Jesujabus, & Raban Kamjesu, quorum Historiæ præ manibus circumferuntur.
- Cap. 34.* De Sahaduna, ejusque libris. Hic erat (ut Barita in suo libro narrat,) ex pago Helmon regionis Nuhadæ. Nisibi autem literas didicit, & sub Jacobo institutum monasticum professus est. Scripsit tomos duos de re monastica: & Paracleticas epistolas, & alia opuscula. Vitam quoque

- Jacobi & monachorum, qui in Oriente claruerunt. Sermonem denique fecit de sepultura Jacobi, cujus initium: *caput magnum*. Sed in fine vitæ obscurus fuit, ut infra dicam. Ita Nestorianus Auctor Sahadunam sugillat, qui orthodoxam fidem amplexus est.
- Cap. 35. De cæde Chosroæ Regis. Mortuo Jazdino fidelium principe Chosroës Samatam & Kurtam ejus filios bonis spoliavit. Samatas in urbem Mahuzam profectus, viginti quatuor filios Chosroæ, qui ibi educabantur, interficiens, Siroëm, qui alio nomine Cavades dicebatur, solum servavit eumque Regem proclamavit. Mox commisso cum Chosroë prælio, eum è medio sustulit: regnavitque Siroës, qui statim lata lege sanxit, ut Christiani Patriarcham eligerent. Elegerunt autem Jesujabum Baladæ Episcopum, qui Gadalenfis ex Gadala Arabiæ vico appellatur: idque, postquam Babæus delatum sibi ab omnibus in Synodo Patriarchatus honorem constanter recusasset.
- Liber II. Capita 44. continet f. 46.*
- Cap. 1. De Abbate Paulo, qui post Joannis fugam cænobio Jacobi præfuit: & de Kamjesu, qui Paulo successit.
- Cap. 2. De Raban Jacobo Nuhadrensi, qui fuit discipulus Kamjesu, deinde perrexit in cænobium Raban Jesujabi, quo vita functo, ei cænobio præfuit. Ejus temporibus Jesujabus Patriarcha Ecclesiam in cænobio Jacobi ædificavit, dedicavitque præsentibus Metropolitanis & Episcopis.
- Cap. 3. De Raban Aphnimarano, discipulo Kamjesu, cujus multa exstant opera: sed post mortem veluti Messalianus condemnatus est.
- Cap. 4. De professione Jesujabi Patriarchæ ejusque sociorum Episcoporum ad ditionem Romanorum: quos Siroës Persarum Rex pro pace cum Romanis facienda allegavit: nempe Jesujabum Gadalensem Patriarcham, Cyriacum Episcopum Nisibis, Paulum Adjabennæ, Gabrielem oppidi Seleuciæ: nec non Jesujabum Jacobi discipulum, Bastumagi nilius, quem Ninivitæ post Maræ obitum elegerant, & Sahadunam, Jacobi item discipulum, quem Mahuzitæ in Episcopum Ariunæ Garmæorum urbis ordinari curaverant: quos Romani cum gaudio exceperunt.
- Cap. 5. De Arca ossium Apostolorum, quam Jesujabus Patriarcha quum per urbem Antiochiam transiret, ex Templo, ubi diversabatur, furatus est, & in cænobio Jacobi reposuit.
- Cap. 6. Quomodo Sahadunas à monacho quodam regionis Apameensis ad Græcorum fidem adductus est: quamobrem à Jesujabo Adjabeno Patriarcha, juxta prædictionem Baritæ monachi, damnatus fuit.
- Cap. 7. De Jesujabo Patriarcha, & quomodo postquam excitatum in cænobio Jacobi templum cum Sabarjesu Episcopo Garmæorum, Georgio Adjabennorum, aliisque dedicavit, Scholam ibidem fundare voluit.
- Cap. 8. De Raban Kamjesu Archimandrita & monachis, qui sese Jesujabo Patriarchæ opposuere; & quomodo Jesujabus in sua sententia constanter perstitit, affirmans, contemplativam monachorum vitam in cellis, activam in schola agi simul debere.
- Cap. 9. Quomodo Kamjesu, & Raban Surinus, qui eum in præfectura cænobii excepit, cum septuaginta aliis monachis, noctu arcem Jacobi fundatoris tollentes, abierunt in Herpham Saphsaphæ regionis pagum, ut ibi cænobium extruerent.
- Cap. 10. De visione, quam vidit Jesujabus Patriarcha ea nocte, qua monachi è cænobio excefferunt: & quomodo eos ad cænobium reducens, scholam in Colphana pago condidit.
- Cap. 11. De R. Ananjesu doctore, monacho & auctore libri *Paradisi*, ejusque fratre Jesujabo. Ambo Adjabeni erant, Nisibi literas edocti, & in cænobio magno monasticam vitam professi, ut liquet ex libris manu Ananjesu exaratis, qui in Archivo ejusdem cænobii conservantur. Porro Ananjesu Hierosolymam primum, deinde in Scetim profectus est: mox in Orientem regressus, adiit Joannem Episcopum Mobadræ (*quæ & Seered*) regionis Dormelsenæ: demum unacum fratre in hoc cænobium (*nimirum Beth-Abe*) advenit. Quo tempore quidam invidi è cænobio expulsi Narsem discipulum Babæi, qui postea fuit Archimandrita: eaque de re Jesujabus Ninivæ tunc Episcopus eos reprehendit in sua epistola. Quum autem idem Jesujabus esset Arbelæ Episcopus velletque canones condere, usus est operâ Ananjesu: cujus frater Jesujabus ordinatus fuit Episcopus Cardaliabedæ seu Senæ urbis in regione Beth-Raman. Scripsit autem Ananjesu sententias quasdam, quas suæ cellæ muris affixit: easdem verò

Jesu-

Jesujabus ejus frater commentatus est, ut patet ex initio ejus Epistolæ. Interea Jesujabus Adjabenus Patriarcha obiit, eique Georgius successit.

Cap. 12. De Georgio Patriarcha. Fuit hic monachus in cænobio Beth-Abe sub Kamjesu, & à Jesujabo Patriarcha ordinatus est metropolita Adiabenus, deinde post ejus obitum ad Patriarchæ dignitatem ascendit. Idem Jesujabus duos alios Georgios metropolitas ordinavit: alterum Bassoræ, quam *Fuphratem Mesenæ* appellant: Nisibis alterum, qui edidit hymnum de Dedicatione Ecclesiæ, initium, *Laus missionibus tuis Christe Rex noster Fili Dei ab omnibus adorande.*

Cap. 13. De humilitate ac mansuetudine Georgii Patriarchæ, qui Georgium Nisibenum adjit, ut ipsum sibi conciliaret: indignatus enim erat, quod in Patriarcham nequaquam electus fuisset. Id factum testatur Auctor se hausisse ex Historia Ecclesiastica Mar-Atkeni, cognomento *vellentis barbam.*

Cap. 14. De Georgio altero Bassoræ metropolita, qui ob eandem causam in Georgium Patriarcham rebellaverat. Hunc quum per Raban Codahem cænobii Beth-Alensis archimandritam sibi conciliasset, ad monasterium Beth-Abe se contulit, cui & vasa altaris largitus est: præcepitque Ananjesu, ut Patrum dicta & gesta in unum volumen colligeret.

Cap. 15. De compositione libri, qui Paradisus dicitur. Ananjesu monachus sub Jesujabo Patriarcha Canones Officii Ecclesiastici per anni circulum composuit: sub Georgio autem Paradisum in duas partes distributum, quarum prior Palladii & Hieronymi nomen præfert: altera gesta Patrum & dicta complectitur: ubi quædam inserta sunt ex opere Abrahæ Natpharenensis.

Cap. 16. De obitu Georgii Patriarchæ, qui juxta Atkenum in Historia Ecclesiastica, eodem anno sedere cæpit, quo regnum Arabum iniit Hasanus Ali filius: eodemque anno, quo ille, decessit: nimirum vigesimo secundo. Sepultus autem fuit Georgius in Hirta Arabum urbe unicum Mar-Aba Patriarcha. Edidit Precationem, cujus initium, *Deus existens ab æterno.*

Cap. 17. De Raban Sabarjesu, cognomento Rostamo, qui scripsit historiam monachorum hujus cænobii (*nimirum Beth-Abe*) Hic discipulus fuerat Nar-

setis Archimandritæ: mox in cænobium Beth-Abe advenit: deinde ad Cochense monasterium invitatus fuit: ubi scripsit librum in octo sermones divisum de dispensatione Domini, deque Apostolorum prædicatione &c. Rogante autem Abbate Kardago syn-cello Jesujabi Patriarchæ publicavit Historiam Jesu-Zachæ: & Abrahæ: & Jesujabi: & Abrahæ Natpharenensis: & Job Persæ: & Sabarjesu: denique tractatum edidit de causa Feriæ sextæ, quam *Auri* appellant.

Cap. 18. De Raban Gabriele, cognomento Taurata, qui scripsit historiam Narsetis archimandritæ: & disputationem adversus Severianos cænobii Cartaminensis: & alia opuscula. Sahadunam quoque Edeffam usque infestatus est.

Cap. 19. De Abraham archimandrita cænobii Raban Zachajesu, quod Beth-Raban appellatur. Cujus vitam scripsit Rostamus.

Cap. 20. De aliis archimandritis hujus cænobii, qui Episcopi facti sunt: Georgio nimirum Adiabeno, cognomento Bar-Saiore: Sarua ejus fratre: Natanaële: Saliba: Gabriele cognomento Sephruna: & Davide.

Cap. 21. De Abbate Simeone, cognomento Sanuta.

Cap. 22. De professione Abbatis Simeonis ad Georgium Patriarcham.

Cap. 23. De Joanne Dilumita, qui sterilibus parentibus ob Simeonis Abbatis orationem natus est. Ejus Vitam scripsit Abu-Noë.

Cap. 24. De fame, quæ iis diebus in hac regione accidit. In libro Davidis, qui vocatur *Paradisus minor* cujus initium, *Historia Raban Georgii Bar-Saiore archimandritæ*, in narratione de Abbate Saliba, dicitur fames magna accidisse in hac regione. Ex quo colligitur, Joannem Dilumitam monachali habitu indutum fuisse manibus Abrahæ archimandritæ, qui eo famis tempore jam obierat.

Cap. 25. Quomodo Joannes Dilumita à barbaris in captivitatem abductus est.

Cap. 26. De Josepho archimandrita affini Gabrielis Rakodæ, de quo infra.

Cap. 27. De Saliba-Zacha Patriarcha, qui successit Ananjesu. Hic Evangeliorum Codicem eleganter exaratum auroque coopertum, quod in Cænobio servabatur, sibi afferri à Josepho archimandrita jussit: sed impetu monachorum in ipsum facto, restituere illum compulsus fuit.

Cap. 28.

- Cap. 28.* De professione Josephi archimandritæ in cænobium Baritæ. Videns enim, quæ monachi adversus Patriarcham moliti fuerant, relicto cænobio fugit ad monasterium Baritæ: sed paulò post ab iisdem monachis reductus fuit.
- Cap. 29.* Quomodo voluit Aias Sobanitta interficere Josephum archimandritam: qui inde aufugit. Ejus vitam scripsit Atkenus monachus cænobii Aphnimarani.
- Cap. 30.* De Joanne metropolita Adiabeno, fratre Ananjesu, de quo supra cap. 11. & 15. Hic Joannes libros fratrum suorum Ananjesu & Jesujabi in Archivum intulit. Postea fuit archimandrita hujus cænobii: deinde Episcopus Beth-Bagas: demum metropolita Adiabenus post Simeonis obitum à Saliba-Zacha Patriarcha ordinatus. Templum ejusdem cænobii unacum Ephraemo Ninives Episcopo dedicavit, ibique vita functus est.
- Cap. 31.* De Dindoë, qui à præfato Joanne metropolita ordinatus fuit Episcopus Maaltæ & Honitæ: multosque Codices pro hoc cænobio descripsit. Ei vita functo successit Sergius Episcopus.
- Cap. 32.* De Jesu-Zacha Episcopo Seleuciæ, quem Joannes metropolita Adiabenus ordinavit. Ejus historiam scripsit Raban Gabriel.
- Cap. 33.* De Gabriele cognomento Rakoda, quem Saliba-Zacha Patriarcha instituit Episcopum oppidi Seleuciæ. Scripsit carmen de Jacobo fundatore cænobii Beth-Abe, de quo & Michæas aliud composuit.
- Cap. 34.* De Acha metropolita Arbelæ, ejusque fratre Subchamarano. Acha quidem Codices pro cænobio scribebat; frater verò scriptos compingebat.
- Cap. 35.* Quod Acha huic cænobio præfectus fuit, postquam Joannes metropolita Adiabenus factus est.
- Cap. 36.* Quod Acha post Joannis obitum à Mar-Aba Patriarcha in Metropolitam Adiab & Athur ordinatus est.
- Cap. 37.* De Jesujabo archimandrita, quem Acha creavit Episcopum Ninives, post obitum Abrahæ.
- Cap. 38.* De miraculo Achæ.
- Cap. 39.* De obitu Achæ, & Simeonis Episcopi Beth-Bagas: & quod Acha utramque mortem prædixit. Achæ autem successit Maraname.
- Cap. 40.* De Abbate Anania, qui olera comedebat, & cum feris pascebat. Vixit autem in hoc cænobio tempore Achæ. Item de Maran-Zacha, qui fuit Episcopus Maragæ. Ubi Auctor testatur se ejus gesta didicisse à Matthæo illius cænobii monacho; se autem in id cænobium venisse anno Hegiræ 217.
- Cap. 41.* De Maran-Zacha Episcopo Hadathæ, & de Episcopo, quem is pascentem camelos invenit. Fuit autem Maran-Zacha discipulus Aphnimarani: quumque aliquando per desertum iter ageret, offendit quendam senem, qui gregem camelorū pascebat, dixitque ei, se fuisse Episcopum Chaldæorum disperforum per Egyptum, & à Saracenis captivum abductum.
- Cap. 42.* De Sergio Episcopo Honitæ, qui ab Acha post obitum Dindoë ordinatus fuit.
- Cap. 43.* De Hughæro nobili viro, & de cænobio, quod inter Besciusam & Salmatham pagum condidit, quod tamen Acha dedicare noluit.
- Cap. 44.* De obitu Achæ metropolitæ, qui quum schisma ob electionem duorum Patriarcharum, Surini scilicet & Jacobi, natum esset, pro Jacobo stetit.
- Liber III.* continet Capita 14. f. 102°.
- Cap. 1.* Præfatio Auctoris ad Hasanum de Babæo & Maraname.
- Cap. 2.* De Babæo doctore, qui ex Gabiltha urbe regionis Tirhanæ ortum duxit: & sub Saliba-Zacha Patriarcha fundavit Scholam in Caphar-Huzal: deinde in regionem Maragæ profectus, ibi Scholas quatuor supra viginti condidit.
- Cap. 3.* Nomina Scholarum viginti quatuor, quas Babæus in regione Maragæ fundavit.
- Cap. 4.* De libris, quos Babæus scripsit, deque ejus obitu. Composuit autem Homilias alphabeticas tres supra viginti: Orationes paraceticas, & Benedictiones ordine alphabetico: plures epistolas: Benedictionem Sponsi & Sponsæ: Cantica viginti duo de Jacobo Beth-Abe, juxta ordinem alphabeti: Cantica 12. de defunctis: Canticum de Nestorio: & diversa alia opera, quæ in cænobio Beth-Abe prostant. Relicta verò regione Maragæ, in patriam reversus, ibi decessit.
- Cap. 5.* Præfatio in historiam Maranamæ metropolitæ. Ejus genus ex urbe Chetra regionis Tirhanæ. Sub Babæo autem in Gabiltha literis operam dedit, & ab eodem Scholæ Caphar-Huzal præfectus fuit.

- Cap. 6.* Quod Maraname ab Acha Adiabeno ordinatus est Episcopus oppidi Seleuciæ in locum Jesu-Zachæ. Miracula per ipsum patrata.
- Cap. 7.* Quod post Achæ obitum à Jacobo Patriarcha initiatus est metropolita Arbelæ & Adiab.
- Cap. 8.* Quæ loca Sedi Adiabenæ vindicavit ex aliis Sedibus, & quæ eorum loco cessit.
- Cap. 9.* De ejus visione.
- Cap. 10.* Quod relicto Episcopio fugere cogitavit, & quod ab Angelo reverti jussus est.
- Cap. 11.* De ejus professione in regionem Maragæ, deque miraculis ibi patratis.
- Cap. 12.* De fame, quæ ejus tempore accidit, & de miraculo, quod per baculum suum operatus est.
- Cap. 13.* De ejus infirmitate & morte.
- Cap. 14.* Auctoris carmen dodecasyllabum de Maranamæ laudibus.
- Liber IV.* Continet capita 25. f. 140.
- Cap. 1.* Præfatio Auctoris.
- Cap. 2.* De Jesujabo Archimandrita, qui affinis erat Jesujabi magni Patriarchæ, & genus ex Maraga ducebat: natus est autem in Tela pago regionis BIRTHÆ. Sub Joanne metropolita, qui tunc cænobii Abbas erat, literis operam dedit. Post Acham autem, qui Joanni defuncto in Archiepiscopatu Adiabeno successerat, eidem cænobio præfectus fuit. Mox ab eodem Acha post Abrahæ obitum Episcopus Ninives ordinatus est: demum in Synodo post Ananjesu Secundi Patriarchæ mortem ad eam dignitatem evectus fuit.
- Cap. 3.* De Timotheo Episcopo Beth-Bagas.
- Cap. 4.* Quod Timotheus in Patriarcham electus est, & Jesujabum post Maranamæ obitum metropolitam Adiabenæ ordinavit.
- Cap. 5.* De Rostamo Honitæ Episcopo, qui à Salomone Episcopo Hadathæ & à Josepho Episcopo Maru, illegitimus Arbelæ metropolita ordinatus est.
- Cap. 6.* De adventu Jesujabi Metropolitæ in Adiabenen.
- Cap. 7.* De pœna à Deo inflicta Rostamo Episcopo, qui misere periit: & quod Salomon eo casu motus, relicto Episcopatu, in cænobium Aaron fecessit, ubi diem clausit: Josephus verò à fide Christiana defecit.
- Cap. 8.* Quod Adiabeni pœnitentiâ ducti, Jesujabum rogarunt, ut eos adiret.
- Cap. 9.* Quod Jesujabus reluctantibus licet monachis cænobium instauravit auxitque.
- Cap. 10.* Quod à nonnullis fidelibus adjutus fuit, expensas subministrantibus.
- Cap. 11.* Quod Jesudadus monachus inventam pecuniam Jesujabo attulit.
- Cap. 12.* Quod in fabricam ejusdem cænobii conversum est depositum quoddam ibidem casu inventum.
- Cap. 13.* De miraculo per Jesujabum facto.
- Cap. 14.* De fabrica Templi, quam imperfectam reliquit: & de obitu Jesujabi.
- Cap. 15.* De Cyriaco Archimandrita. Prologus.
- Cap. 16.* De genere Cyriaci, qui in Gabiltha urbe regionis TIRHANÆ natus, monachum in hoc cænobio sub Acha egit: deinde anachoreticam vitam ducere maluit.
- Cap. 17.* Quod Cyriacus cænobio præfectus fuit.
- Cap. 18.* Quod Maran-Zacha Episcopus Ninives Mahometanum quendam, cujus filius ægrotabat, monuit, ut ad Cyriacum confugeret.
- Cap. 19.* Quod Mahometanus ille filium suum ad cænobium Beth-Abe adduxit, quem Cyriacus curavit: & de aliis ejusdem miraculis.
- Cap. 20.* De Visione, quam vidit.
- Cap. 21.* De Amrano Mohammadi filio, qui regionem hanc depopulatus, terras etiam ad cænobium spectantes occupare, & Cyriacum interficere cogitavit.
- Cap. 22.* Quod Amranus satellites misit, ut caput Cyriaci amputarent: qui viso miraculo, re infecta redierunt. Amranus autem morti proximus præcepit filiis, ne ullam molestiam cænobio Beth-Abe crearent.
- Cap. 23.* De visione quam vidit Cyriacus, quod scilicet ad Episcopatum promovendus esset, & paulo post moriturus.
- Cap. 24.* Quod Cyriacus à Timotheo Patriarcha ordinatus est Episcopus urbis Baladæ.
- Cap. 25.* De miraculo quod Cyriacus in urbe Balada fecit: deque ejus obitu.
- Liber V.* continet capita 17. f. 186.
- Cap. 1.* Prologus Auctoris.
- Cap. 2.* De Subchaljesu, qui ex Hirta Naamanis ortum ducens, in cænobio Beth-Abe monachum egit, unde à cænobitis injuriâ ejectus fuit.

- Cap. 3.* De pœna, quam subiere monachi ob injustam Subchaljesu expulsi-
onem.
- Cap. 4.* Quod Subchaljesu à Timotheo Patriarcha ordinatus est Episcopus Galan & Dilumitarum.
- Cap. 5.* Quod Subchaljesu à gentilibus ob Christi fidem occisus est.
- Cap. 6.* De Jaballaha & Cardago fratribus: quorum prior Codices pro cœnobio Beth-Abe describebat, alter descriptos compingebat.
- Cap. 7.* Quod à Timotheo Patriarcha ordinatus fuit Jaballaha Episcopus Galan, & Cardagus Episcopus Dilumitarum: & quod Jaballaha ad eundem Timotheum scripsit Epistolam de conversione earum gentium ad Christi fidem: quamobrem Timotheus eis facultatem dedit, ut Episcopos ordinarent: qui ordinarunt Thomam, Zachæum, Sem, Ephræm, Simeonem, Hananum, & Davidem.
- Cap. 8.* De Elia hujus cœnobii monacho, qui fuit Episcopus Mukan.
- Cap. 9.* De ejus conversatione & oratione.
- Cap. 10.* Quod à Timotheo Patriarcha missus fuit ad urbem Mukan in regionem Barbarorum apud Dilumitas, & quod ab eodem Timotheo & à Nestorio metropolita Adiabeno ordinatus fuit ejusdem loci Episcopus.
- Cap. 11.* De ejus prædicatione in urbe Mukan, deque ejus obitu.
- Cap. 12.* De Narsē Episcopo urbis Senæ. Prologus.
- Cap. 13.* De genere Narsis, qui ex regione Beth-Bagas ortum ducens, in hoc cœnobio sub Cyriaco archimandrita monachum egit.
- Cap. 14.* Quod Narsēs à Timotheo Patriarcha ordinatus est Episcopus urbis Senæ in Arabia, quæ & Cardaliabed dicitur.
- Cap. 15.* De ejus contemplatione & meditatione.
- Cap. 16.* De ejus gestis, & obitu.
- Cap. 17.* Historia Abbatis Josephi, qui è regione Garmæorum genus duxit, & in cœnobio Beth-Abe monasticum institutum amplexus est. Hunc se vidisse testatur Auctor, qui in fine hujus capituli hæc verba apponit: *Explicit Historia monachorum cœnobii Beth-Abe.*
- Liber VI.* Historia Cypriani, & Gabrielis Abbatum cœnobii oppidi Birt hæ in regione Maragæ. Partes II. f. 282.
- Part. I.* Historia Cypriani Abbatis, capita 7.
- Cap. 1.* Prologus Auctoris.
- Cap. 2.* Cypriani genus, studium, & profectio Hierosolymitana: unde in montem Synai se contulit, deinde Alexandriam, & in desertum Ægypti, ubi in quodam cœnobio monachum egit.
- Cap. 3.* Quod Cyprianus ex deserto Ægypti in quandam Insulam, quam Javan appellant, profectus est.
- Cap. 4.* Quod ex insula Javan in regionem Maragæ venit, ibique in quadam silva vixit.
- Cap. 5.* Quod cœnobium Birt hæ ædificavit.
- Cap. 6.* Ejus miracula.
- Cap. 7.* Ejus monita ad fratres, & mors.
- Part. II.* Historia Gabrielis Abbatis cœnobii Cypriani: capita 11. f. 286.
- Cap. 1.* Prologus Auctoris, qui asserit se Gabrielis gesta ab iis audivisse, qui ipsum viderunt.
- Cap. 2.* Gabrielis genus & educatio: natus in pago Luz regionis Garmæorum.
- Cap. 3.* Ejusdem Gabrielis fratrisque Pauli educatio in cœnobio Cypriani.
- Cap. 4.* Quod Gabriel anachoreticæ vitæ studio in regionem Cardoam abiit, deinde huc (*hoc est: in cœnobium Cypriani*) regressus est.
- Cap. 5.* De Joanne fundatore cœnobii Barzi.
- Cap. 6.* De adventu Gabrielis in cœnobium Barzi, cui & præfectus fuit: & de obitu Pauli ejus fratris.
- Cap. 7.* Quod Gabriel post obitum Pauli fratris præfectus fuit cœnobio Cypriani.
- Cap. 8.* De illustribus monachis, qui tempore Gabrielis habitabant in diversis cœnobiis: videlicet, in cœnobio Beth-Abe Domitius. In cœnobio Baritæ Jesufabran Bar-Mami. In Narsa Phetion. In monte Janan Abibus & Jacobus fratres. In cœnobio Kokæ Sabarjesu cognomento gibbus, & Ebedjesu Cartæus. In monte Zæna Ammonius. Metropolitæ Adiabeni Acha, Maraname, & Jesujabus. His æqualis Gabriel Chamis. Subchalmaran Episcopus Nisibis in regione Sigar. Maruæes monachus in regione Honitæ. Jesu-Zacha Episcopus Seleucia. Bardaira Abbas in cœnobio Aphnimaran. Marcus Abbas in cœnobio Bartura. Simeon Episcopus Beth-Bagas. Iisdem temporibus Ananjesu condidit cœnobium apud urbem Hadatham.
- Cap. 9.* De visionibus quas vidit Gabriel.
- Cap. 10.*

Cap. 10. De miraculis Gabrielis.
Cap. 11. De obitu Gabrielis.
In 4. bombyc. 318. Chaldaicis literis & sermone exaratus feria sexta, mense Augusto, Anno Græcorum 1974. (Christi 1663.)

X I V (num. 129)

Constitutiones Apostolorum per Clementem. Initio mutil. f. 1
Part I^a Ebedjesu Episcopi Sobæ & Armenia collectio Canonum Synodaliū, Tractatus quinque completens. Tractatus I. De iis, quorum notitia præmittenda est: de nomine scilicet & Ety-mo Synodi, quis Canones Synodales condere possit &c. Ubi historia Nicænæ Synodi ex Marutha Episcopo, & nomina Patrum, qui ei Synodo interfuerunt: capita 5. Tractatus II. De matrimonio & sponsalibus Christianorum, capita 27. Tractatus III. De divisione Hereditatis, cap. 25. Tractatus IV. De iudiciis & causis, cap. 79. Tractatus V. De iis, ad quæ Christiani secundum canones tenentur, capita 28. ubi de Orationibus & Psalmodiis, de observatione diei Dominicæ & Festorum, de adoratione ad Orientem, de jejuniis, de cultu Martyrum, de commercio Judæorum & Gentilium, de operibus misericordiæ, & de exequiis defunctorum f. 11
Timothei Patriarchæ Canones XII. conditi in Synodo Episcoporum Josephi Elamitidis, Ebedjesu Nisibis, Simeonis Mosul, Simeonis Beth-Garmæ, Simeonis Tirhanæ, Simeonis Baladæ, Joannis Beth-Vazich, Joannis Sigaræ, Ebedjesu Honitæ, Isaac Beth-Daron, Jesujabi Telæ & Barbelæ 189^v

Part II^a Collectio Canonum Patriarcharum & Episcoporum Orientalium & Occidentalium: nimirum, Jesujabi Patriarchæ ejusque Synodi: Scholæ Nisibis: Sabarjesu: Theodosii Patriarchæ: Abraham Patriarchæ: Apostolorum: Nicænæ Synodi: Joannis Patriarchæ: Dadjesu archimandritæ qui Abraham successit: Ebedjesu Patriarchæ: Isaac Patriarchæ in Synodo: Ezechielis Patriarchæ in Synodo: Timothei Patriarchæ: Georgii Patriarchæ in Synodo: Mar-Abæ Patriarchæ.

Epistola Synodica Patrum Occidentalium ad Orientales transmissa per Agapitum Elamitam Episcopum Lape-thæ, qua Primatum Seleucienſis Ecclesiæ confirmant: ubi Timotheus no-
Tom. II.

tat, hanc Epistolam ante Concilium Nicænum scriptam anno quadragesimo à morte Apostolorum Petri & Pauli. Sed mendum est in epocha
Elia metropolitæ Nisibis Epistola canonica ad Diocesim Bagdadensem de illegitima Jesujabi Patriarchæ ordinatione f. 176 (i. f. mutil.)

In 4. bombyc. 185. Chaldaicis literis & sermone exaratus die 15. Augusti anno Græcorum 1643. Hegiræ 731. (Christi 1332.) in urbe Bagdado à Saido Isæ filio.

X V (num. 179)

Symboli Nicæni Expositio, auctore anonimo Nestoriano f. 10^v de Deo, f. 66^v de Baptismo, f. 64^v de Trinitate, f. 69.
De Verbi Incarnatione: & utrū Maria dicenda sit Deipara (negative) f. 76. de similitudinibus, f. 71^v, 72^v, 73.
Nestorii Capita XII. f. 101^v de Trinitate, f. 75^v. de Christo, f. 76^v. de Maria, f. 77^v. de Baptismo, f. 78^v. de Eucharistia, f. 79^v. de Ieiuniis, f. 80^v. de Clero, f. 81^v. de Ecclesia, f. 82^v. de Hierarchia, f. 83^v. de Sacramentis, f. 84^v. de Moribus, f. 85^v. de Poenitentia, f. 86^v. de Excommunicatione, f. 87^v. de Interdictione, f. 88^v. de Heresi, f. 89^v. de Schismate, f. 90^v. de Concilio, f. 91^v. de Synodo, f. 92^v. de Episcopo, f. 93^v. de Presbytero, f. 94^v. de Diacono, f. 95^v. de Leuitico, f. 96^v. de Sacerdote, f. 97^v. de Religioso, f. 98^v. de Monacho, f. 99^v. de Virgine, f. 100^v. de Matrimonio, f. 101^v. de Divortio, f. 102^v. de Reconciliacione, f. 103^v. de Excommunicatione, f. 104^v. de Interdictione, f. 105^v. de Heresi, f. 106^v. de Schismate, f. 107^v. de Concilio, f. 108^v. de Synodo, f. 109^v. de Episcopo, f. 110^v. de Presbytero, f. 111^v. de Diacono, f. 112^v. de Leuitico, f. 113^v. de Sacerdote, f. 114^v. de Religioso, f. 115^v. de Monacho, f. 116^v. de Virgine, f. 117^v. de Matrimonio, f. 118^v. de Divortio, f. 119^v. de Reconciliacione, f. 120^v. de Excommunicatione, f. 121^v. de Interdictione, f. 122^v. de Heresi, f. 123^v. de Schismate, f. 124^v. de Concilio, f. 125^v. de Synodo, f. 126^v. de Episcopo, f. 127^v. de Presbytero, f. 128^v. de Diacono, f. 129^v. de Leuitico, f. 130^v. de Sacerdote, f. 131^v. de Religioso, f. 132^v. de Monacho, f. 133^v. de Virgine, f. 134^v. de Matrimonio, f. 135^v. de Divortio, f. 136^v. de Reconciliacione, f. 137^v. de Excommunicatione, f. 138^v. de Interdictione, f. 139^v. de Heresi, f. 140^v. de Schismate, f. 141^v. de Concilio, f. 142^v. de Synodo, f. 143^v. de Episcopo, f. 144^v. de Presbytero, f. 145^v. de Diacono, f. 146^v. de Leuitico, f. 147^v. de Sacerdote, f. 148^v. de Religioso, f. 149^v. de Monacho, f. 150^v. de Virgine, f. 151^v. de Matrimonio, f. 152^v. de Divortio, f. 153^v. de Reconciliacione, f. 154^v. de Excommunicatione, f. 155^v. de Interdictione, f. 156^v. de Heresi, f. 157^v. de Schismate, f. 158^v. de Concilio, f. 159^v. de Synodo, f. 160^v. de Episcopo, f. 161^v. de Presbytero, f. 162^v. de Diacono, f. 163^v. de Leuitico, f. 164^v. de Sacerdote, f. 165^v. de Religioso, f. 166^v. de Monacho, f. 167^v. de Virgine, f. 168^v. de Matrimonio, f. 169^v. de Divortio, f. 170^v. de Reconciliacione, f. 171^v. de Excommunicatione, f. 172^v. de Interdictione, f. 173^v. de Heresi, f. 174^v. de Schismate, f. 175^v. de Concilio, f. 176^v. de Synodo, f. 177^v. de Episcopo, f. 178^v. de Presbytero, f. 179^v. de Diacono, f. 180^v. de Leuitico, f. 181^v. de Sacerdote, f. 182^v. de Religioso, f. 183^v. de Monacho, f. 184^v. de Virgine, f. 185^v. de Matrimonio, f. 186^v. de Divortio, f. 187^v. de Reconciliacione, f. 188^v. de Excommunicatione, f. 189^v. de Interdictione, f. 190^v. de Heresi, f. 191^v. de Schismate, f. 192^v. de Concilio, f. 193^v. de Synodo, f. 194^v. de Episcopo, f. 195^v. de Presbytero, f. 196^v. de Diacono, f. 197^v. de Leuitico, f. 198^v. de Sacerdote, f. 199^v. de Religioso, f. 200^v. de Monacho, f. 201^v. de Virgine, f. 202^v. de Matrimonio, f. 203^v. de Divortio, f. 204^v. de Reconciliacione, f. 205^v. de Excommunicatione, f. 206^v. de Interdictione, f. 207^v. de Heresi, f. 208^v. de Schismate, f. 209^v. de Concilio, f. 210^v. de Synodo, f. 211^v. de Episcopo, f. 212^v. de Presbytero, f. 213^v. de Diacono, f. 214^v. de Leuitico, f. 215^v. de Sacerdote, f. 216^v. de Religioso, f. 217^v. de Monacho, f. 218^v. de Virgine, f. 219^v. de Matrimonio, f. 220^v. de Divortio, f. 221^v. de Reconciliacione, f. 222^v. de Excommunicatione, f. 223^v. de Interdictione, f. 224^v. de Heresi, f. 225^v. de Schismate, f. 226^v. de Concilio, f. 227^v. de Synodo, f. 228^v. de Episcopo, f. 229^v. de Presbytero, f. 230^v. de Diacono, f. 231^v. de Leuitico, f. 232^v. de Sacerdote, f. 233^v. de Religioso, f. 234^v. de Monacho, f. 235^v. de Virgine, f. 236^v. de Matrimonio, f. 237^v. de Divortio, f. 238^v. de Reconciliacione, f. 239^v. de Excommunicatione, f. 240^v. de Interdictione, f. 241^v. de Heresi, f. 242^v. de Schismate, f. 243^v. de Concilio, f. 244^v. de Synodo, f. 245^v. de Episcopo, f. 246^v. de Presbytero, f. 247^v. de Diacono, f. 248^v. de Leuitico, f. 249^v. de Sacerdote, f. 250^v. de Religioso, f. 251^v. de Monacho, f. 252^v. de Virgine, f. 253^v. de Matrimonio, f. 254^v. de Divortio, f. 255^v. de Reconciliacione, f. 256^v. de Excommunicatione, f. 257^v. de Interdictione, f. 258^v. de Heresi, f. 259^v. de Schismate, f. 260^v. de Concilio, f. 261^v. de Synodo, f. 262^v. de Episcopo, f. 263^v. de Presbytero, f. 264^v. de Diacono, f. 265^v. de Leuitico, f. 266^v. de Sacerdote, f. 267^v. de Religioso, f. 268^v. de Monacho, f. 269^v. de Virgine, f. 270^v. de Matrimonio, f. 271^v. de Divortio, f. 272^v. de Reconciliacione, f. 273^v. de Excommunicatione, f. 274^v. de Interdictione, f. 275^v. de Heresi, f. 276^v. de Schismate, f. 277^v. de Concilio, f. 278^v. de Synodo, f. 279^v. de Episcopo, f. 280^v. de Presbytero, f. 281^v. de Diacono, f. 282^v. de Leuitico, f. 283^v. de Sacerdote, f. 284^v. de Religioso, f. 285^v. de Monacho, f. 286^v. de Virgine, f. 287^v. de Matrimonio, f. 288^v. de Divortio, f. 289^v. de Reconciliacione, f. 290^v. de Excommunicatione, f. 291^v. de Interdictione, f. 292^v. de Heresi, f. 293^v. de Schismate, f. 294^v. de Concilio, f. 295^v. de Synodo, f. 296^v. de Episcopo, f. 297^v. de Presbytero, f. 298^v. de Diacono, f. 299^v. de Leuitico, f. 300^v. de Sacerdote, f. 301^v. de Religioso, f. 302^v. de Monacho, f. 303^v. de Virgine, f. 304^v. de Matrimonio, f. 305^v. de Divortio, f. 306^v. de Reconciliacione, f. 307^v. de Excommunicatione, f. 308^v. de Interdictione, f. 309^v. de Heresi, f. 310^v. de Schismate, f. 311^v. de Concilio, f. 312^v. de Synodo, f. 313^v. de Episcopo, f. 314^v. de Presbytero, f. 315^v. de Diacono, f. 316^v. de Leuitico, f. 317^v. de Sacerdote, f. 318^v. de Religioso, f. 319^v. de Monacho, f. 320^v. de Virgine, f. 321^v. de Matrimonio, f. 322^v. de Divortio, f. 323^v. de Reconciliacione, f. 324^v. de Excommunicatione, f. 325^v. de Interdictione, f. 326^v. de Heresi, f. 327^v. de Schismate, f. 328^v. de Concilio, f. 329^v. de Synodo, f. 330^v. de Episcopo, f. 331^v. de Presbytero, f. 332^v. de Diacono, f. 333^v. de Leuitico, f. 334^v. de Sacerdote, f. 335^v. de Religioso, f. 336^v. de Monacho, f. 337^v. de Virgine, f. 338^v. de Matrimonio, f. 339^v. de Divortio, f. 340^v. de Reconciliacione, f. 341^v. de Excommunicatione, f. 342^v. de Interdictione, f. 343^v. de Heresi, f. 344^v. de Schismate, f. 345^v. de Concilio, f. 346^v. de Synodo, f. 347^v. de Episcopo, f. 348^v. de Presbytero, f. 349^v. de Diacono, f. 350^v. de Leuitico, f. 351^v. de Sacerdote, f. 352^v. de Religioso, f. 353^v. de Monacho, f. 354^v. de Virgine, f. 355^v. de Matrimonio, f. 356^v. de Divortio, f. 357^v. de Reconciliacione, f. 358^v. de Excommunicatione, f. 359^v. de Interdictione, f. 360^v. de Heresi, f. 361^v. de Schismate, f. 362^v. de Concilio, f. 363^v. de Synodo, f. 364^v. de Episcopo, f. 365^v. de Presbytero, f. 366^v. de Diacono, f. 367^v. de Leuitico, f. 368^v. de Sacerdote, f. 369^v. de Religioso, f. 370^v. de Monacho, f. 371^v. de Virgine, f. 372^v. de Matrimonio, f. 373^v. de Divortio, f. 374^v. de Reconciliacione, f. 375^v. de Excommunicatione, f. 376^v. de Interdictione, f. 377^v. de Heresi, f. 378^v. de Schismate, f. 379^v. de Concilio, f. 380^v. de Synodo, f. 381^v. de Episcopo, f. 382^v. de Presbytero, f. 383^v. de Diacono, f. 384^v. de Leuitico, f. 385^v. de Sacerdote, f. 386^v. de Religioso, f. 387^v. de Monacho, f. 388^v. de Virgine, f. 389^v. de Matrimonio, f. 390^v. de Divortio, f. 391^v. de Reconciliacione, f. 392^v. de Excommunicatione, f. 393^v. de Interdictione, f. 394^v. de Heresi, f. 395^v. de Schismate, f. 396^v. de Concilio, f. 397^v. de Synodo, f. 398^v. de Episcopo, f. 399^v. de Presbytero, f. 400^v. de Diacono, f. 401^v. de Leuitico, f. 402^v. de Sacerdote, f. 403^v. de Religioso, f. 404^v. de Monacho, f. 405^v. de Virgine, f. 406^v. de Matrimonio, f. 407^v. de Divortio, f. 408^v. de Reconciliacione, f. 409^v. de Excommunicatione, f. 410^v. de Interdictione, f. 411^v. de Heresi, f. 412^v. de Schismate, f. 413^v. de Concilio, f. 414^v. de Synodo, f. 415^v. de Episcopo, f. 416^v. de Presbytero, f. 417^v. de Diacono, f. 418^v. de Leuitico, f. 419^v. de Sacerdote, f. 420^v. de Religioso, f. 421^v. de Monacho, f. 422^v. de Virgine, f. 423^v. de Matrimonio, f. 424^v. de Divortio, f. 425^v. de Reconciliacione, f. 426^v. de Excommunicatione, f. 427^v. de Interdictione, f. 428^v. de Heresi, f. 429^v. de Schismate, f. 430^v. de Concilio, f. 431^v. de Synodo, f. 432^v. de Episcopo, f. 433^v. de Presbytero, f. 434^v. de Diacono, f. 435^v. de Leuitico, f. 436^v. de Sacerdote, f. 437^v. de Religioso, f. 438^v. de Monacho, f. 439^v. de Virgine, f. 440^v. de Matrimonio, f. 441^v. de Divortio, f. 442^v. de Reconciliacione, f. 443^v. de Excommunicatione, f. 444^v. de Interdictione, f. 445^v. de Heresi, f. 446^v. de Schismate, f. 447^v. de Concilio, f. 448^v. de Synodo, f. 449^v. de Episcopo, f. 450^v. de Presbytero, f. 451^v. de Diacono, f. 452^v. de Leuitico, f. 453^v. de Sacerdote, f. 454^v. de Religioso, f. 455^v. de Monacho, f. 456^v. de Virgine, f. 457^v. de Matrimonio, f. 458^v. de Divortio, f. 459^v. de Reconciliacione, f. 460^v. de Excommunicatione, f. 461^v. de Interdictione, f. 462^v. de Heresi, f. 463^v. de Schismate, f. 464^v. de Concilio, f. 465^v. de Synodo, f. 466^v. de Episcopo, f. 467^v. de Presbytero, f. 468^v. de Diacono, f. 469^v. de Leuitico, f. 470^v. de Sacerdote, f. 471^v. de Religioso, f. 472^v. de Monacho, f. 473^v. de Virgine, f. 474^v. de Matrimonio, f. 475^v. de Divortio, f. 476^v. de Reconciliacione, f. 477^v. de Excommunicatione, f. 478^v. de Interdictione, f. 479^v. de Heresi, f. 480^v. de Schismate, f. 481^v. de Concilio, f. 482^v. de Synodo, f. 483^v. de Episcopo, f. 484^v. de Presbytero, f. 485^v. de Diacono, f. 486^v. de Leuitico, f. 487^v. de Sacerdote, f. 488^v. de Religioso, f. 489^v. de Monacho, f. 490^v. de Virgine, f. 491^v. de Matrimonio, f. 492^v. de Divortio, f. 493^v. de Reconciliacione, f. 494^v. de Excommunicatione, f. 495^v. de Interdictione, f. 496^v. de Heresi, f. 497^v. de Schismate, f. 498^v. de Concilio, f. 499^v. de Synodo, f. 500^v. de Episcopo, f. 501^v. de Presbytero, f. 502^v. de Diacono, f. 503^v. de Leuitico, f. 504^v. de Sacerdote, f. 505^v. de Religioso, f. 506^v. de Monacho, f. 507^v. de Virgine, f. 508^v. de Matrimonio, f. 509^v. de Divortio, f. 510^v. de Reconciliacione, f. 511^v. de Excommunicatione, f. 512^v. de Interdictione, f. 513^v. de Heresi, f. 514^v. de Schismate, f. 515^v. de Concilio, f. 516^v. de Synodo, f. 517^v. de Episcopo, f. 518^v. de Presbytero, f. 519^v. de Diacono, f. 520^v. de Leuitico, f. 521^v. de Sacerdote, f. 522^v. de Religioso, f. 523^v. de Monacho, f. 524^v. de Virgine, f. 525^v. de Matrimonio, f. 526^v. de Divortio, f. 527^v. de Reconciliacione, f. 528^v. de Excommunicatione, f. 529^v. de Interdictione, f. 530^v. de Heresi, f. 531^v. de Schismate, f. 532^v. de Concilio, f. 533^v. de Synodo, f. 534^v. de Episcopo, f. 535^v. de Presbytero, f. 536^v. de Diacono, f. 537^v. de Leuitico, f. 538^v. de Sacerdote, f. 539^v. de Religioso, f. 540^v. de Monacho, f. 541^v. de Virgine, f. 542^v. de Matrimonio, f. 543^v. de Divortio, f. 544^v. de Reconciliacione, f. 545^v. de Excommunicatione, f. 546^v. de Interdictione, f. 547^v. de Heresi, f. 548^v. de Schismate, f. 549^v. de Concilio, f. 550^v. de Synodo, f. 551^v. de Episcopo, f. 552^v. de Presbytero, f. 553^v. de Diacono, f. 554^v. de Leuitico, f. 555^v. de Sacerdote, f. 556^v. de Religioso, f. 557^v. de Monacho, f. 558^v. de Virgine, f. 559^v. de Matrimonio, f. 560^v. de Divortio, f. 561^v. de Reconciliacione, f. 562^v. de Excommunicatione, f. 563^v. de Interdictione, f. 564^v. de Heresi, f. 565^v. de Schismate, f. 566^v. de Concilio, f. 567^v. de Synodo, f. 568^v. de Episcopo, f. 569^v. de Presbytero, f. 570^v. de Diacono, f. 571^v. de Leuitico, f. 572^v. de Sacerdote, f. 573^v. de Religioso, f. 574^v. de Monacho, f. 575^v. de Virgine, f. 576^v. de Matrimonio, f. 577^v. de Divortio, f. 578^v. de Reconciliacione, f. 579^v. de Excommunicatione, f. 580^v. de Interdictione, f. 581^v. de Heresi, f. 582^v. de Schismate, f. 583^v. de Concilio, f. 584^v. de Synodo, f. 585^v. de Episcopo, f. 586^v. de Presbytero, f. 587^v. de Diacono, f. 588^v. de Leuitico, f. 589^v. de Sacerdote, f. 590^v. de Religioso, f. 591^v. de Monacho, f. 592^v. de Virgine, f. 593^v. de Matrimonio, f. 594^v. de Divortio, f. 595^v. de Reconciliacione, f. 596^v. de Excommunicatione, f. 597^v. de Interdictione, f. 598^v. de Heresi, f. 599^v. de Schismate, f. 600^v. de Concilio, f. 601^v. de Synodo, f. 602^v. de Episcopo, f. 603^v. de Presbytero, f. 604^v. de Diacono, f. 605^v. de Leuitico, f. 606^v. de Sacerdote, f. 607^v. de Religioso, f. 608^v. de Monacho, f. 609^v. de Virgine, f. 610^v. de Matrimonio, f. 611^v. de Divortio, f. 612^v. de Reconciliacione, f. 613^v. de Excommunicatione, f. 614^v. de Interdictione, f. 615^v. de Heresi, f. 616^v. de Schismate, f. 617^v. de Concilio, f. 618^v. de Synodo, f. 619^v. de Episcopo, f. 620^v. de Presbytero, f. 621^v. de Diacono, f. 622^v. de Leuitico, f. 623^v. de Sacerdote, f. 624^v. de Religioso, f. 625^v. de Monacho, f. 626^v. de Virgine, f. 627^v. de Matrimonio, f. 628^v. de Divortio, f. 629^v. de Reconciliacione, f. 630^v. de Excommunicatione, f. 631^v. de Interdictione, f. 632^v. de Heresi, f. 633^v. de Schismate, f. 634^v. de Concilio, f. 635^v. de Synodo, f. 636^v. de Episcopo, f. 637^v. de Presbytero, f. 638^v. de Diacono, f. 639^v. de Leuitico, f. 640^v. de Sacerdote, f. 641^v. de Religioso, f. 642^v. de Monacho, f. 643^v. de Virgine, f. 644^v. de Matrimonio, f. 645^v. de Divortio, f. 646^v. de Reconciliacione, f. 647^v. de Excommunicatione, f. 648^v. de Interdictione, f. 649^v. de Heresi, f. 650^v. de Schismate, f. 651^v. de Concilio, f. 652^v. de Synodo, f. 653^v. de Episcopo, f. 654^v. de Presbytero, f. 655^v. de Diacono, f. 656^v. de Leuitico, f. 657^v. de Sacerdote, f. 658^v. de Religioso, f. 659^v. de Monacho, f. 660^v. de Virgine, f. 661^v. de Matrimonio, f. 662^v. de Divortio, f. 663^v. de Reconciliacione, f. 664^v. de Excommunicatione, f. 665^v. de Interdictione, f. 666^v. de Heresi, f. 667^v. de Schismate, f. 668^v. de Concilio, f. 669^v. de Synodo, f. 670^v. de Episcopo, f. 671^v. de Presbytero, f. 672^v. de Diacono, f. 673^v. de Leuitico, f. 674^v. de Sacerdote, f. 675^v. de Religioso, f. 676^v. de Monacho, f. 677^v. de Virgine, f. 678^v. de Matrimonio, f. 679^v. de Divortio, f. 680^v. de Reconciliacione, f. 681^v. de Excommunicatione, f. 682^v. de Interdictione, f. 683^v. de Heresi, f. 684^v. de Schismate, f. 685^v. de Concilio, f. 686^v. de Synodo, f. 687^v. de Episcopo, f. 688^v. de Presbytero, f. 689^v. de Diacono, f. 690^v. de Leuitico, f. 691^v. de Sacerdote, f. 692^v. de Religioso, f. 693^v. de Monacho, f. 694^v. de Virgine, f. 695^v. de Matrimonio, f. 696^v. de Divortio, f. 697^v. de Reconciliacione, f. 698^v. de Excommunicatione, f. 699^v. de Interdictione, f. 700^v. de Heresi, f. 701^v. de Schismate, f. 702^v. de Concilio, f. 703^v. de Synodo, f. 704^v. de Episcopo, f. 705^v. de Presbytero, f. 706^v. de Diacono, f. 707^v. de Leuitico, f. 708^v. de Sacerdote, f. 709^v. de Religioso, f. 710^v. de Monacho, f. 711^v. de Virgine, f. 712^v. de Matrimonio, f. 713^v. de Divortio, f. 714^v. de Reconciliacione, f. 715^v. de Excommunicatione, f. 716^v. de Interdictione, f. 717^v. de Heresi, f. 718^v. de Schismate, f. 719^v. de Concilio, f. 720^v. de Synodo, f. 721^v. de Episcopo, f. 722^v. de Presbytero, f. 723^v. de Diacono, f. 724^v. de Leuit

33. Gabrieli metropolitæ. 34. Abibæ, Dazunæ, Narsî, & Maramæ. *Inter Epistolas à Jesujabo scriptas, dum Episcopus Baladæ esset, una erat ad Jacobum monachum fundatorem cænobii Beth-Abe, quæ citatur à Thoma Maragensi in bist. monast. lib. 1. cap. 13. sed ea cum nonnullis aliis ex Codice nostro excidit, cujus aliquot folia initio desiderantur (sunt mutili) f. 1*

Epistole, quas idem Jesujabus metropolita Adiabenus scripsit. 1. Ad Clerum & populum Lapethæ. 2. monachis suæ diocæseos. 3. Trisjesu Chor-episcopo. 4. Clero & populo Ecclesiæ Mahuzæ Ariunæ. 5. Saadæ Episcopo. 6. Guræ. 7. Presbyteris, Clericis, & populo Nisibis. 8. Ad Nuhadrenses. 9. Henoch Episcopo. 10. Bar-hadbesciabæ archimandritæ. 11. Moyfi Presbytero. 12. Abraham archimandritæ. 13. Hormisdæ Episcopo. 14. Abæ Episcopo. 15. Sabarjesu metropolitæ. 16. Ad quendam. 17. Ad quendam. 18. Marmæ Patriarchæ. 19. Joanni Catarenfi. 20. Hormisdæ Episcopo. 21. Eidem. 22. Episcopo Garmæorum. 23. Isaaco Nisibis Episcopo f. 45

Epistole, quas idem Jesujabus Patriarcha scripsit. 1. Isaaco Episcopo Nisibis. 2. Ad monachos montis Izlæ. 3. Ad Nisibenos de hæreticis; ubi Nestorianam ipse hæresim propugnat. 4. Ad eod. 5. Ad Bricham de Mahuzitis. 6. Monachis Izlæ. 7. Maruæ Presbytero & medico Huzitæ. 8. Doctori Scholæ Nisibis. 9. Cuidam Nisibeno. 10. Sabæ Episcopo Mahuzæ Ariunæ. 11. Eliæ Presbytero, Paulo Archidiacono, Theodosio Diacono, & aliis Hierosolymæ commorantibus. 12. Simeoni Episcopo Ravardscir. 13. Metropolitæ & Episcopis Perfidis. 14. Monachis Cataræ. 15. Eidem. 16. Eidem. 17. Joanni Archipresbytero, Theodoro Archidiacono, & Andreadæ laicorum principi, in urbe Edeffa commorantibus. *Desiderantur in nostro Codice aliquot aliæ Epistole, quæ avulsis postremis foliis exciderunt f. 43^v (ubi)* In 4. pergamen. 123. Codex pervetustus Chaldaicis literis & sermone exaratus, initio & sine mutilus, *sunt. 10^v videtur esse.*

X V I I (num. 164)

Spelunca Theaurorum, hoc est, Chronicon è Scriptura desumptum ab Adam ad Christum, & in partes VI. divisum, quarum unaquæque res ge-

stas per mille annos complectitur. Pars 1. millenarium 1. ab Adam ad Jared. Pars 2. millenarium 2. à Jared ad Diluvium. Pars 3. millenarium 3. à Diluvio ad Reu. Pars 4. millenarium 4. à Reu ad Ahod Judicem. Pars 5. millenarium 5. ab Ahod Judice ad Cyrum Regem. Pars 6. millenarium 6. à Cyro ad Christum Dominum f. 1

Simeonis Cephe quæsitæ de Sacramentis, & de Baptismo, per modum interrogationis & responsionis f. 63^v

Eslræ Scribæ apocryphum Vaticinium de regno Ismaëlitæ f. 69^v

Adæ Testamentum f. 75

Prophetarum Vaticinia de Christo f. 77

In 4. bombyc. 108. Chaldaicis literis & sermone exaratus ab Hormisdæ Diacono filio Cyriaci filii Afcâr Mosulani sub Elia Patriarcha, feria 6. die 14. Februarii, anno Græcorum 2013. *Chr. 1702.*

X V I I I (num. 127)

Canones Apostolorum 81 f. 1^v

Constitutiones Apostolorum per Hippolytum f. 15^v

Nicæni Canones XX. f. 29^v

Ancyran Canones XXIV. f. 39

Neocæsarienses Canones XIV. f. 74

Gangrenses Canones XX. f. 58

Antiocheni Canones XXV. f. 56^v

Laodiceni Canones LIX. f. 69

Constantinopolitani Canones IV. f. 78^v

Ephesinæ Synodi definitio f. 83^v

Chalcedonenses Canones XXVII. f. 83^v

Timothei Patriarchæ Alexandrini quæsitæ & responsa Canonica XV. f. 93.

In 4. pergam. 96. Codex pervetustus, Chaldaicis literis & sermone exaratus, *sunt. 10^v ubi videtur, ad usum, Orthodoxorum pat. Antiochi.*

X I X (num. 244)

Expositio Evangeliorum, quæ leguntur per anni circulum in Dominicis, Festis, & Feriis juxta Ritus Chaldaeorum: *Historiarum.*

In fol. bomb. 246. Chaldaicis literis, sed Arabico sermone exaratus ab Abdalcarimo Diacono filio Isæ Presbyteri filii Abdallæ Mosulani sub Elia Patriarcha, Marvagii Presbyteri filio, die 1. Septembris, feria sexta, anno Græcorum 1993. Hegiræ 1093. (*Christi 1681.*)

X X (num. 183)

Eliæ Episcopi Pheroz-Sapor, seu Anbaræ,

baræ, Carmina Theologica in Scripturam & Patres admirabili artificio composita, & in tres partes divisa, quæ universum continent quadraginta mille versus *f. 1. 119. 242.*

Psalmi operis propheti Ejesilem Eliæ Carmen, diu extra numerum, quod continet versus hifcentum.

Fragmentum ex historia Sabarjesu primi Patriarchæ, de Mauricio Imperatore, cujus temporibus is vivebat *f. 367.*

In fol. bomb. 367. Chaldaicis literis & sermone nitidissime exaratus à Caufa Diacono filio Danielis Presbyteri, filii Eliæ Presbyteri, filii Danielis Presbyteri, in Alcus pago, quæ fuit patria Nahum Prophetæ, apud cænobiū Hormisdæ, sub Eliæ Patriarcha, Sabbato, die 20. Februarii, anno Græcorum 2014. *Ch. 1703*

X X I (*num. 182*)

Emmanuelis magistri Scholæ S. Gabrielis, quæ in cænobio Mosulano est, Carmina XXVIII. partim heptasyllabo, partim dodecasyllabo metro. 1. In illud, in principio erat Verbum. 2. In Hexæmeron: & primo de iis, quæ prima die creata sunt. 3. De secundæ die opere. 4. De tertiæ diei opere. 5. De quartæ diei opere. 6. De opere sextæ diei. 7. De luminaribus. 8. De opere quintæ diei, ubi de volucris, piscebus, & reptilibus. 9. De animalibus, quæ sexto die creata sunt. 10. De creatione hominis. 11. De Adam & Eva. 12. De prævaricatione Adæ. 13. De sententia à Deo lata in Adam & Evam. 14. De Sabbato. 15. De resurrectione, & de symbolo septem dierum. 16. De libero hominis arbitrio. 17. De Christi adventu. 18. De Visione Moyfis in monte Sinai. 19. De dispensatione Christi. 20. De miraculis à Christo patratis. 21. De verbis Christi. 22. In idem. 23. De doctrina Christi. 24. De veritate Christianæ Fidei. 25. De resurrectione corporum. 26. De anima. 27. De Vita æterna. 28. De Baptismo.

In fol. magno 273. Chaldaicis literis & sermone nitidissime exaratus à Joanne Diacono filio Eliæ Presbyteri Mosulani sub Eliæ Patriarcha, feria 3. die 18. Februarii, anno Græcorum 2018. *Ch. 1708.*

X X I (*num. 152*)

Jacobi Episcopi Edeffeni, Vocum difficiliorum, quæ in Syriaca Veteris & Tom. II.

Novi Testamenti Versione occurrunt, *sec. trad. Garqafensem?* recensio & punctatio: nimirum, Genesim, Exodi, Levitici, Numerorum, Deuteronomii, Josue, Judicum, Job, Samuelis, Davidis, Regum, Iaiæ, Duodecim minorum prophetarum, Hieremiæ, Threnorum, Baruch, Ezechielis, Danielis, Proverbiorum Salomonis, Sapientiæ, Canticorum, Ruth, Esther, Judith, Ecclesiastici, Actuum Apostolorum, Epistolæ Jacobi, Petri, Joannis, Epistolarum XIV. Pauli, Evangelii Matthæi, Marci, Lucæ, & Joannis *f.*

Ejesilem Jacobi recensio & punctatio Vocum Novi Testamenti juxta Versionem *Thomæ Antiocheni*: scilicet, *corr. Simplitem?* Actuum Apostolorum, Epistolarum Pauli, Evangelii Matthæi, Marci, Lucæ, & Joannis. Ubi in margine Græcis cubitalibus vocibus appositis difficiliora vocabula Syriaca elucidantur *f. 117.*

diu extra numerum, f. 156 (ut supra scriptum) Luca x. 36.
Ejesilem Jacobi Edeffeni recensio vocum, quæ occurrunt in libris Doctorum è Græco in Syriacum sermonem translatis: & primò in libris Severi Patriarchæ Antiocheni: scilicet in prima, secunda, & tertia parte Homiliarum Epithroniarum, & in Epistola Synodica. Deinde in prima, & secunda parte Operum S. Gregorii Theologi, quibus Orationes 95. continentur. Demum in Epistolis SS. Basilii & Gregorii *f. 168. 173. 182.*

Ejesilem Jacobi Edeffeni Epistola ad Georgium Episcopum Sarugensem, & ad omaes in quorum manus hic liber devenerit, ubi rationem suscepti hujus operis exponit *f. 185.*

Ejesilem Jacobi Edeffeni Grammatica parva Syriaca: ubi de Punctis, de Generibus, & de Temporibus *f. 188.*

Thomæ Diaconi de Punctis *f. 191.*

Epiphani de Punctis: de Ponderibus & mensuris: & designatione litterarum Alphabeti *f. 193. 193. 194.*

Versus Veteris & Novi Testamenti *f. 194.*

De morte Prophetarum & Apostolorum *f. 194. 196.*

Vocum similium per Puncta distinctio *f. 196.*

Vocum Hebraicarum, quæ in veteri Testamento occurrunt, significatio, ex recensione Jacobi Edeffeni *f. 198.*

De septem mundi climatibus carmen heptasyllabum *f. 202.*

S. Ephrem de compositione hominis carmen *f. 204.*

Tractatus de Unione Corporis Christi in Eucharistia auctore quodam peregrino circulatore *f. 205 (f. B. O. II, 192)*

Severi Antiocheni Tractatus, quomodo R r r i j opor-

oporteat nos sentire de proprietatibus & operationibus Christi. *Recentiori manu exaratus f. 183° - 184°.*

In fol. pergam. 205. exaratus anno Græcorum 1291. (Christi 980.) in cænobio S. Aaron in Sigara ditionis Callifuræ sub Patriarchis Joanne Antiocheno, & Mina Alexandrino Jacobitarum. Titulus libri Onomasticon, seu lectiones Veteris & Novi Testamenti juxta traditionem Karkaphitarum, hoc est, Syrorum in montanis habitantium. Chaldaicis literis & sermone.

X X I I (*num. 132*).

Gregorii Bar-hebraei, vulgò Abulpharagii, Primatis Orientis, Nomenclon, cui titulus, Liber Directionum de Canonibus Ecclesiasticis, & Legibus secularibus.

Præfatio, de sacrorum Canonum observantia.

Caput 1. De Ecclesia ejusque regimine, continet sectiones septem.

Cap. 2. De Baptismo, sectiones 5.

Cap. 3. De Chrismate, sectiones 5.

Cap. 4. De Eucharistia, sectiones 8.

Cap. 5. De Jejuniiis, Festis, & Orationibus, sectiones 5.

Cap. 6. De exequiis defunctorum, sectiones 2.

Cap. 7. De ordinibus Sacerdotalibus, sectiones 10.

Cap. 8. De sponsalibus, sectiones 6.

Cap. 9. De testamentis, sectiones 4.

Cap. 10. De hæreditate, sectiones 2.

Cap. 11. De emptione & venditione, sectiones 5.

Cap. 12. De mutuo & commodo, sectiones 4.

Cap. 13. De pignore, sectiones 3.

Cap. 14. De impedimentis usus rerum, sectiones 3.

Cap. 15. De consensu, sectiones 3.

Cap. 16. De translatione juris, sectiones 2.

Cap. 17. De fidejussione, sectiones 2.

Cap. 18. De societate, sectiones 3.

Cap. 19. De tutela, sectiones 3.

Cap. 20. De confessione, sectiones 3.

Cap. 21. De deposito, sectiones 3.

Cap. 22. De usufructus, sectiones 3.

Cap. 23. De donatione, sectiones 2.

Cap. 24. De legato, sectiones 4.

Cap. 25. De censu, sectiones 3.

Cap. 26. De mercatura, sectiones 3.

Cap. 27. De irrigatione, sectiones 2.

Cap. 28. De cultu terræ desertæ, sectiones 3.

Cap. 29. De mercede conductione, sectiones 5.

Cap. 30. De inventis, sect. 2.

Cap. 31. De puerorum projectorum inventione, sect. 2.

Cap. 32. De manumissione servorum, sectiones 3.

Cap. 33. De raptu, sect. 3.

Cap. 34. De gravibus facinoribus: nimirum, homicidio, mutilatione membrorum, apostasia à fide, fornicatione & furto, sect. 7.

Cap. 35. De immolatione, & venatione, & de ciborum delectu, sect. 3.

Cap. 36. De juramentis, sect. 2.

Cap. 37. De votis, sect. 3.

Cap. 38. De judiciis, sect. 3.

Cap. 39. De testimoniis, sect. 6.

Cap. 40. De causis, sect. 5. — In fine 2. exempta (cartum) ex

In fol. bomb. 239. Syriacis literis recensitis, & sermone nitidissime exaratus à Presbytero Ebednura filio Stephaniani Diaconi ex pago Dair-Elia ditionis Mardensis, sub Ignatio David Sciah Patriarcha Jacobitarum, & Timotheo Elia Episcopo, mense Decembri, die 2. feria 2. Anno Græcorum 1901. (Christi 1589.)

X X I V (*num. 166*).

Gregorii Bar-hebraei Primatis Orientis, Chronicon Syriacum ab Adamo ad suam usque ætatem perductum, & in Partes tres divisum.

Part I. Chronicon Patrum & Regum: ubi de rebus gestis ab Adam ad regnum Chaldæorum sub Nabuchodonosor; à Chaldæis ad Medos & Persas: ab his ad Alexandrum magnum & Ptolemæos Reges Ægypti: mox de Imperatoribus Romanorum in Occidente & Oriente usque ad Heraclium: demùm à Mahomete Arabumque imperio usque ad regnum Tartarorum, ad annum Græcorum 1600. Christi 1289. per capita 332. f. 1

Part II. Chronicon Patriarcharum Occidentis: quo nomine Patriarchas Antiochenos intelligit. Opus bifariam subdivisum: in priori parte describitur series Summorum Pontificum Veteris Testamenti ab Aaron usque ad Hananum Caiphæ socerum, sub quo passus est Dominus noster. In altera parte, quæ historia Summorum Sacerdotum Novi Testamenti inscribitur, gesta Patriarcharum Antiochiæ accuratè recensentur à S. Petro Apostolorum principe ejusque discipulo Evodio, usque ad Ephræmum Amiden-

densem, qui eo tempore Ecclesiam Antiochenam rexit, quo Severus ob hæresim Sede pulsus, Ægyptum & Syriam Monophysiticis erroribus inficiebat. Post Severi obitum sequitur exacta Patriarcharum Jacobitarum historia à Sergio, qui primus ei genti præfuit, usque ad Philoxenum Nemrod, qui obiit anno Græcorum 1596. Christi 1285 *f. 244-247.*

Continuatur eadem Patriarcharum Jacobitarum historia à Philoxeno Nemrod, qui supra, usque ad Noë Libanotam, qui Jacobitis Patriarcha præfuit anno Græcorum 1804. Christi 1493. Auctore anonymo *f. 350.*

Pars III. Chronicon Primatum, Patriarcharum, & Maphrianorum Orientis, tùm Chaldæorum Orthodoxorum, tùm hæreticorum Nestorianorum & Jacobitarum: à Thoma scilicet Apostolo ejusque discipulis Adæo Aghæo & Mari usque ad Jaballaham, qui anno Græcorum 1593. Christi 1282. Nestorianis præerat: & à Marutha primo Jacobitarum Maphriano, qui anno Græcorum 940. ordinatus fuit, usque ad annum 1597. quo Bar-hebræus ipse eam dignitatem apud suos gerebat *f. 353.*

Continuatur ab Auctore anonymo Historia Maphrianorum Jacobitarum ab anno Græcorum 1597. usque ad annum 1807. quo Abraham à Noë Patriarcha Orienti præfectus fuit *f. 387.*

In 4. bombyc. 421. Syriacis partim antiquis, partim recentibus literis, & sermone exaratus. Pertinuit olim Codex ad Ephræmum Diaconum Malchi filium ex Kusiana pago apud Haam castrum Turabdin sub Ignatio Patriarcha, & Cyrillo ejusdem Hæc Episcopo. Opus luce dignum. *a. 660. 1332.*

X X V (*manus 171*)

Gregorii Bar-hebræi Primatis Orientis, Ethica de virtutibus & vitiis animi & corporis, juxta mentem Patrum anachoretarum, & Doctorem probatorum. Opus in Partes IV. divisum.

Pars I. De motibus & exercitiis corporis componendis: capita 9. continens. Caput 1. de oratione, & horis canonicis & Liturgia. 2. de opere manuum, de lectione librorum, de meditatione, de distributione horarum, de flexione genium. 3. de vigilia & somno. 4. de Psalmidia. 5. de Cantibus. 6. de Jejunio. 7. de silentio. 8. de peregrinatione. 9. de pro-

fectione in urbem Hierusalem *f. 5 (ante index præfatus)*

Pars II. De regimine corporis circa vitæ, capita sex. 1. de cibo & potu. 2. de conjugio & virginitate. 3. de purificatione corporis. 4. de regimine ætatum & conditionum. 5. de opere manuum. 6. de eleemosynis & decimis *f. 55.*

Pars III. De pravis animi affectibus purgandis, capita duodecim. 1. de anima ejusque potentiis, actibus & motibus. 2. de exercitiis animæ & de morum directione. 3. de gula ejusque remediis. 4. de luxuria. 5. de linguæ lapsu. 6. de ira & invidia. 7. de voluptatibus hujus sæculi. 8. de amore pecuniæ. 9. de inani gloria. 10. de hypocrisi. 11. & 12. de superbia *f. 92.*

Pars IV. De anima virtutibus exornanda, capita sexdecim. 1. de doctrina. 2. de admonitione & correptione. 3. de fide. 4. de pœnitentia & confessione. 5. de patientia. 6. de gratiarum actione. 7. de spe. 8. de timore Dei. 9. de paupertate. 10. de rerum contemptu. 11. de fiducia. 12. de amore fratrum. 13. de recordatione Dei & de contemplatione mirabilium ejus. 14. de puritate cogitationum. 15. de amore Dei. 16. de recordatione mortis *f. 137.*

In 8. bombyc. 219. Syriacis literis & sermone, eademque manu exaratus, ac liber Radiorum ejusdem Bar-hebræi, cujus memini tom. 1. pag. 575. hoc est, circa annum Græcorum 1641. Christi 1330. In fine mutilus.

X X V (*manus 168*)

Gregorii Bar-hebræi Primatis Orientis, Theologia, cui titulus, Candelabrum Sanctorum de Fundamentis Ecclesiasticis. Opus in Fundamenta XII. divisum *f. 1 - Index & præfatio.*

Fundamentum 1. De scientia simpliciter, sectiones 3. *f. 10.*

Fundamentum 2. De natura universi, sectiones 3. ubi de opere sex dierum *f. 20.*

Fundamentum 3. De Deo uno & Trino, sectiones 10 *f. 68.*

Fundamentum 4. De Incarnatione Dei Verbi, sectiones 6 *f. 111.*

Fundamentum 5. De Angelis, sectiones 5 *f. 166.*

Fundamentum 6. De Sacerdotio, sectiones 2 *f. 187.*

Fundamentum 7. De Dæmoniis, sectiones 2 *f. 200.*

Fundamentum 8. De anima rationali, sectiones 8 *f. 209.*

Fun-

Barislibai ex commentario *xx.* in Psalmum 125 *f. 166*

Ejusdem fragmentum in Psalmum 104 *f. 166*
Sarugensis, ut videtur, carmen dodecasyllabum de tintinnabulo *f. 167*

De translatione ossium Josephi Patriarchæ filii Jacob in urbem Constantinopolim sub Honorio Imperatore, carmen metro heptasyllabo sub nomine S. Ephræm: in fine mutilum *f. 168*

In S. *bombyc.* 178. Syriacis literis & sermone exaratus circa annum Græcorum 1664. quo amanuensis fol. 160. notat matrem suam vita functam fuisse = *Chr.* 1352.

X X I X. (nunc 58).

Magistri & Discipuli Interrogationes & responsiones, literis Syriacis, sed Arabico sermone, de octo quæstionibus.

1. de Trinitate. 2. de Incarnatione. 3. de divinis officiis. 4. de missa. 5. de jejunio. 6. de eleemosyna, 7. cur homines, non dæmones à Deo redempti. 8. cur Deus incarnari & pati voluit, quum homines redimere alio modo potuisset *f. 1 (cartuni)*

Ordo Lampadis, seu Unctionis oleo, juxta ritum Syrorum & Ægyptiorum, in quinque Officia divisus. Officium 1. pro Infirmis. 2. pro iter agentibus. 3. pro quacumque necessitate. 4. pro gratiarum actione. 5. pro catechumenis, energumenis, & pœnitentibus *f. 28*

Ordo orationis pro infirmo, qui in agone versatur *f. 91*

Oratio super puerum, quum magistro traditur *f. 99*

Ordo Sacri Schematis, seu habitus monastici S. Antonii, ex lingua Ægyptiaca in Syriacam translatus *f. 100*

Oratio super pueros *f. 109*

Si dicbus nefastis
f. 114 (cartuni).

Adhortatio ad Presbyteros & Diaconos *f. 109 cartuni*

Benedictio rei immundæ *f. 114*

Testamentum Adæ *f. 115*

Vitæ Prophetarum *f. 117*

Methodii Episcopi Olympi & martyris

Sermo de successione Regum, & de fine mundi *f. 126*

Epistola Christi ad Abgarum *f. 138*

De ordinibus Angelorum *f. 138*

Severi Patriarchæ interrogatio de Deo,

& Jacobi Sarugensis responsio *f. 141*

Philoxeni de fide fragmentum *f. 141*

Officium infirmorum *f. 143*

Canones ex tribus Synodis, ut dicitur,

excerpti *f. 147*

Severi precatio *f. 148*

Absolutio pœnitentis, postquam sua peccata confessus est *f. 149*

Oratio Sacerdotis pro seipso *f. 152*

Excerpta ex Prophetis & Chronologis *f. 153/54*

David Syri Rithmus Arabicus de pœnitentia *f. 154*

Isa Hazari Poëta Syri Rithmi duo Arabici de laudibus Beatæ Virginis Mariæ *f. 157/58*

Gregorii interrogatio, & Basilii responsio, Arabicè *f. 159*

B. Virginis miraculum, Arabicè *f. 161*

De resurrectione & judicio, Arabicè *f. 164*

Sybilla historia, Arabicè *f. 165*

Kalendarium pro festis mobilibus, Arabicè *f. 173*

Canones Pœnitentiales XL. Syriacè *f. 179 resp. 179*

Oratio Sacerdotis pro seipso *f. 188*

Orationes pro horis diei, mane scilicet, meridie, vespere, & nocte *f. 189 resp. 193*

Orationes super rebus immundis *f. 196*

Canones Pœnitentiales XVIII. *f. 200*

Oratio pro parentibus, quorum filius absque Baptismo mortuus est *f. 203*

In S. *bomb.* 203. Syriacis literis, sed sermone partim Syriaco, partim Arabico exaratus à Joanne monacho Gargarenfi die 6. Martii anno Græcor. 1895. sub Ignatio David-Sciah Patriarcha, ejusque fratre Timotheo Thoma Episcopo, & Joanne Mina Episcopo, ut adnotatur fol. 152. nec non anno Græcorum 1897. in Sermed pago regionis Maadanensis apud urbem Hizan sub eodem Ignatio David-Sciah Patriarcha, & Dionysio David Episcopo Maadan, uti adnotatur fol. 108.

X X X. (nunc 97)
(imprimis cartuni)

Joannis Ebn-Maadani Patriarchæ Homiliæ Arabicæ literis Syriacis. 1. de Nativitate Domini. 2. de Epiphania. 3. de Præsentatione Domini in Templum. 4. de Jejunio Ninivitic & Joana propheta. 5. de Jejunio quadragesimali. 6. de festo Hofannarum. 7. de feria sexta crucifixionis. 8. de eadem & de bono latrone. 9. de Resurrectione Domini. 10. de Ascensione. 11. de Pentecoste. 12. de SS. Apostolis. 13. de Transfiguratione Domini. 14. de dormitione Deiparæ. 15. de Cruce. 16. Homilia parænetica pro quolibet die. 17. Parænesis. 18. Parænesis dicenda in fine cujuslibet orationis *f. 1*

Elia filii Hadethensis, Oratio ad Maari-nenses, qui habitant apud Nisibin. Arabicè *f. 109*

Cy-

Cyrilli homilia de decem Virginibus.

Arabicè *f. 114*

Epigramma Syriacum f. 123

De constitutione hominis Arabicè f. 123

Homilia de S. Behenamo martyre, Arabicè: in fine mutila f. 125²

De constitutione corporis humani carmen Syriacum heptasyllabum, initio mutilum f. 128²

Ebedjesu Sobensis carmen Syriacum dodecasyllabum, quod sive ad dexteram, sive ad sinistram legatur, perfectum sensum reddit f. 130²

Ejusdem Ebedjesu carmen Syriacum dodecasyllabum, cujus singuli versus integras Alphabeti literas continent, nec plures, nec pauciores f. 132

Oratio in sponsalibus dicenda. Arabicè f. 134

Benedictio mensæ, Arabicè f. 135. Corrupta, a penult.

Nomina Regum, quos Mahir-Sapor Persarum Rex ad Christum adorandum misit. Arabicè f. 137²

Noë Libaniorum Patriarchæ Chronicon ab Adamo ad annum Græcorum 1807. ubi præsertim res in Mesopotamia gestæ describuntur. Arabicè f. 138²

Kalendarium & Lunarium, Arabicè f. 140

Homilia compolita à Noë Patriarcha in urbe Mosul anno Græcorum 1803. adversus hæreticos, qui B. Virginem Deiparam esse negant, nec celebrant festum Annunciationis. Arabicè, in fine mutila f. 142

In 4. bomb. 143. Syriacis literis, sed sermone partim Syriaco, partim Arabico exaratus à Noë Jacobitarum Patriarcha ex Bacupha montis Libani oppido in urbe Beræa, feria 3. die 11. Aprilis anno Græcorum 1816. uti adnotatur fol. 133. - Chr. 1505.

X X X I (num 147)

Moyfis Barcephæ Episcopi liber de Anima, capita quadraginta continens.

Cap. 1. Quid sit Anima, & quotuplex.

2. Animam existere. 3. Opiniones Philosophorum de Anima. 4. Impugnantur errores Philosophorum de Anima. 5. Animam esse substantiam.

6. Animam esse incorpoream. 7. Animam esse simplicem. 8. Quid primum de Anima inquirendum: de ejus natura, an de virtute & operatione.

9. Quæ sit natura animæ. 10. De virtute & operationibus Animæ. 11. Animam hominis esse rationalem & perpetuo moveri. 12. Quis sit animæ motus & quotuplex. 13. Animam esse cogitativam. 14. Quæ & quot Animæ

proprietates. 15. Quæ sit animæ definitio & qualis. 16. Animam esse immortalem. 17. An immortalitas animæ sit quid positivum, an negativum.

18. Animam esse indivisibilem. 19. Animam regere corpus. 20. De animarum differentia & distinctione.

*21. An alia sit animarum & corporibus solutarum differentia. 22. An differant animæ infantium ab animabus juvenum & senum. 23. Unde sit anima. 24. Ubinam creatur anima? in corpore, an extra corpus. 25. An creatur anima ante corpus, an cum corpore, an post corpus. 26. An quotiescumque semen humanum decedit, creatur anima, nec ne. 27. Cur animæ puerorum non discernunt inter bonum & malum, & inter verum & falsum. 28. An anima sit intra, an extra corpus. 29. An anima unita sit omnibus & singulis membris corporis, an aliquibus dumtaxat. 30. Quum anima à bono ad malum & ex odio in amorem transitum facit, an ejus natura mutatur, an solum voluntas. 31. In quo differat mens, spiritus, & anima. 32. Quod anima quum à corpore separatur, non perit, sed subsistit in sua subsistentia. 33. Quod anima postquam à corpore separata est, non amittit scientiam, neque sensum, neque memoriam. 34. An quemadmodum corpus per unum membrum videt, per aliud audit &c. sic anima per unam partem videt, & per aliam audit &c. 35. Quum anima à corpore separatur, quænam novit, & quæ ignorat. 36. Adversus eos, qui Transmigrationem animarum admittunt. 37. Quænam accidunt animæ, quum à corpore separatur. 38. Ubinam manent animæ usque ad diem resurrectionis. In Paradiso scilicet terrestri, ut idem Barcephæ docet in Commentario de eodem Paradiso. 39. Cum quibus ordinibus miscentur animæ corporibus solutæ: hoc est, bonæ quidem cum Angelis, malæ autem cum dæmoniis. 40. Anima ne, an corpus sit ad imaginem Dei: an utrumque: & quænam sit Imago Dei *f. 1. - Eiusdem quod iuvantur dñi fideles oblationibus f. 90**

Ejusdem Moyfis Barcephæ Episcopi Beth-Raman & Mosul, Expositio in Sacrum Chrisma, opus in capita 50. divisum; ubi de his differit: quis scilicet docuit Apostolos, ut Chrisma consecrarent, & ubi: & quo sermone Myron dicatur, & quid significet, & à quo consecratur, & cur à solo Pontifici-

de Resurrectione, de Natali Domini, de Epiphania, de Præsentatione Domini in Templum, & de Ascensione Domini. Nec non de Sabbato, de Dominica, de filio prodigo, & de Dominica carnis privii.

Oratio S. Ephræm dicenda antequam quis cubitum eat : metro heptasyllabo *f. 292^v / cf. id. opp. Syr. III, p.*

In 12. *bombyc.* 303. Syriacis literis & sermone exaratus feria quarta die 2. Novembris anno Græcorum 1573.
= 645 1261

à Joanne Iiæ filio ex oppido Kara.

X X X V (*num. 192*)

Syntagma medicum Syriacum cum interpretatione Arabica, initio & fine mutilum. Videtur esse Theodosii Patriarchæ, cujus meminit Bar-hebræus in Chronico Syriaco, ut dixi supra pag. 349.

In fol. parvo bombyc. 152.

Universitäts- und Landesbibliothek Bonn

Bibliotheca Orientalis Clementino-Vaticana

In Qua Manuscriptos Codices Syriacos, Arabicos, Persicos, Turcicos, Hebraicos, Samaritanos, Armenicos, Aethiopicos, Graecos, Aegyptiacos, Ibericos, & Malabaricos, Jussu Et Munificentia Clementis XI. Pontificis Maximi Ex Oriente conquisitos, comparatos, avectos, & Bibliothecae Vaticanae addictos

De Scriptoribus Syris Monophysitis

Assemani, Giuseppe Simone

1721

Codices Syriaci

urn:nbn:de:hbz:5:1-2464

De scriptoribus Syris Monophysitis

ELENCHUS CODICUM ORIENTALIIUM,

QUOS AB EODEM

ANDREA SCANDAR

COMPARATOS

SANCTISSIMUS PATER
INNOCENTIUS XIII.

Bibliothecæ Vaticanæ addixit.

CODICES ARABICI.

XXXVI.

ANONES Apostolorum, initio mutili.

Constitutiones Apostolorum 20.

Ancyran Canones 24.

Neocaesarienses Canones 14.

Nicæni Canones 20.

Nicæni alii Canones 73. quos dicitur Maruthas Episcopus rogatu Iſaaci Catholici Seleuciæ tranſtulisse.

Gangrenſes Canones 20.

Antiocheni Canones 25.

Laodiceſi Canones 59.

Conſtantinopolitani Canones 4.

Damaſi Papæ Canones 14.

Carthaginenſes Canones 20.

Chalcedonenſes Canones 27. hucusque Canones Occidentalium.

Canones Orientalium: videlicet.

Iſaaci Catholici & Maruthæ Episcopi, Canones 21.

Jaballabæ Synodus.

Dadjeſu Synodus.

Synodus Acacii, cui interfuit Barſuma Episcopus Niſibis.

Synodus Babæi, cui interfuit Hoſee Episcopus Niſibis.

Synodus Mar-Abæ, ejuſque Canones.

Regulæ Xenodochii, & Scholæ.

Narſetiſ Canones 22. de Schola Niſibis.

Hanani Canones 21. de Schola Niſibis.

Canones Scholæ cænobii ſuperioris, quod S. Gabrielis appellatur.

Tom. II.

Georgii Patriarchæ Canones.

Timothei Patriarchæ Canones.

Joſephi Patriarchæ Canones.

Ezechieliſ Patriarchæ Canones.

Jeſujabi Patriarchæ Canones, & Reſcriptum ad Jacobum Episcopum.

Sabarjeſu Patriarchæ Canones.

Gregorii Patriarchæ Canones.

Joſue Bar-Nun Patriarchæ Canones.

Joannis Bar-Abgari Patriarchæ Canones.

Conſtantini & Leonis Imperatorum Statuta.

Monita pro miniſterio Altaris.

Colleſtanea de Sacerdotio, de matrimonio, de contractibus, & de hæreditate.

In fol. bombycin. Arabicis literis & ſermone elegantiffimè exaratus, ſed initio & ſine mutilus, foliisque confuſis atque permixtis.

XXXVII.

Elie Metropolitæ Damaſci Neſtorianorum, Nomocanon duas partes complectens.

Pars I. Canones Occidentalium: videlicet: *Vitæ* Apoſtolorum & Diſcipulorum. *Canones* Apoſtolici. *Ancyran* Canones. *Neocaſarienſes* Canones. *Hæreſeon* Catalogus: & de *Conſtantini* Magni imperio. *Nicæni* Canones. *Conſtantinopolitani* Canones.

Pars II. Canones Orientalium: videlicet:

S s s i j

cet:

cet : *Synodus* sub Isaac Primate Seleucia & Marutha Episcopo Maipherkin. *Synodus* sub Jaballaha Patriarcha & Acacio Episcopo Amida, anno 21. Hdegerdis. *Synodus* sub Dadjesu anno 4. Vararanis filii Hdegerdis. *Synodus* sub Acacio anno 3. Balasce Regis Persarum. *Synodus* sub Maraba temporibus Chosroæ Anuscervani. *Synodus* sub Joseph Patriarcha. *Synodus* sub Ezechiele anno 45. Chosroæ. *Synodus* sub Jesujabo anno 8. Hormisdæ filii Chosroæ. *Jesujabi* Epistola Canonica ad Jacobum Episcopum. *Synodus* sub Sabarjesu anno 6. Chosroæ filii Hormisdæ. *Nomina* Patriarcharum Orientis ab Adæ Apostolo usque ad Timotheum, qui Jaballahæ successit. *Nomina* Episcopatum ditionis Patriarchæ Orientis. *De Jejunio* Niniviteo, & de Jejunio Virginum, Joannis Patriarchæ Rescriptum ad Abulabbasum. *Joannis* Ise filii Patriarchæ epistola Canonica ad Haganum Josephi filium Presbyterum Jamanitam, per interrogationes 28. totidemque responsiones. *Abulpharagii* Abdallæ Benattibi Presbyteri Tractatus de matrimonio & repudio.

In 4. *bombyc.* 93. Arabicis literis & sermone exaratus ab Ebetalla Tagritensi medico in urbe Tagrit die 13. mensis Scival anno Hegiræ 617.

X X X V I I I.

Eliæ Metropolitæ Nisibis Sessiones VII. seu Disputatio habita cum Abileasemo Hosaino filio Ali Africano anno Hegiræ 419.

Sessio 1. De Deo Uno & Trino. 2. De Incarnatione Verbi. 3. Quod ex Alcorano demonstratur, Christianos unum Deum colere. 4. De veritate Christianæ religionis. 5. Christianos ab omni errore liberos esse. 6. De grammatica & charactere Syriaco & Arabico. 7. Quid Christiani sentiant de Astrologia, de Mahometanis, & de anima.

Abulpharagii Abdallæ Benattibi Presbyteri Approbatio hujus operis Eliæ Nisibeni.

Expositio Symboli Nicæni, textu Syriaco, cum interpretatione Arabica.

In 8. *bombyc.* 149. Codex pervetustus Arabicis literis & sermone.

X X X I X.

Clementis Libri VIII. qui Arcani appel-

lantur, & Chronicon Patrum apocryphasque Petri Revelationes continent. Liber 1. Chronicon Patrum ab Adam ad Diluvium. 2. A Diluvio ad Reu. 3. A Sarug ad Christum. 4. De Christi genealogia. 5. Revelatio Petri. 6. Revelatio Petri. 7. Revelatio Petri de Antichristo. 8. Revelatio Petri & aliorum Apostolorum.

In fol. *bombyc.* 99. Arabicis literis & sermone, mutilus in fine.

X L.

Homiliæ de Jejunio: de Dominica Hosannarum; de Feria Quinta majoris hebdomadæ: de Resurrectione Domini II. De Ascensione II. De Pentecoste II. De Inventione Crucis: & de Transfiguratione Domini: à Moyse Atascia Hadethensi Presbytero Jacobita descriptæ.

Petri, qui & Severus, Liber Polemicus adversus Armenos, Melchitas, Maronitas, & Latinos, inscriptus, Liber Radium: quem amanuensis Severo Antiocheno Patriarchæ perperam tribuit, atque commentariis illustratum fuisse à Petro Alexandrino.

Ejusdem Petri Severi liber adversus Nestorianos.

Ejusdem de Fide Severi Antiocheni, quam Orthodoxam vocat & exponit.

Ejusdem liber de Synodis.

Ejusdem de fide Apostolorum.

Ejusdem de hæresibus.

Moyse Atasciæ Presbyteri Liber de fide Jacobitarum; ubi multa nugatur de Dioscoro, Barsuma, Severo, & Jacobo Baradæo; asseritque se hunc librum memoriter ex diversis Auctorum operibus ac præsertim ex Barfalibæo collegisse, sub Dioscoro Nabachæo Episcopo Damasci anno Græcorum 1766. Hegiræ 859.

Joannis Bar-Sufan Patriarchæ Antiocheni Jacobitarum Epistola ad Christodulum Alexandrinum de sale & oleo, quæ à Syris Jacobitis pani Eucharistico admiscetur, scripta, ut dicitur, anno Græcorum 1396. sed mendum est in anno.

Hicari Philosophi Mosulani præcepta.

Celestini Papæ Homilia, è Syriaco in Arabicum translata.

Dialogus inter Jacobitam & Melchitam de duabus Christi naturis & voluntatibus.

Moyse Barcephæ, qui Maphrianus ab amanuensi perperam appellatur, Homiliæ è Syriaco in Arabicum translatae

ta à Moyse Atascia Presbytero ; vide-
licet, de S. Cruce : de Ascensione Do-
mini : & de Pentecoste.

Dionysii Barsalibæi Expositio Liturgiæ
Syriacæ, è Syriaco in Arabicum trans-
lata ab eodem Moyse Atascia, & par-
tim ab ipso, partim à Nesralla filio
Abdalcarrimi exarata.

Clausula in fine Missæ, & benedictio Eu-
logiarum, eodem Atascia interprete.

Danielis Alchettabi liber inscriptus *de*
fundamentis fidei Christianæ juxta
sententiam Jacobitarum, in capita 14.
divisus : 1. Deum existeret. 2. Deum
æternum esse. 3. Deum esse incom-
prehensibilem. 4. Deum esse simpli-
cem & incorporeum. 5. Deum esse
infinitum. 6. Deum esse unum natura
& trinum personis. 7. Responso ad
objectiones Judæorum. 8. De vera
fide in Jesum Christum. 9. Cur per-
sona Filii incarnata, & non aliæ per-
sonæ. 10. Quod non Dei voluntas,
sed Verbum æternum in Maria Virgi-
ne inhabitavit. 11. Adversus eos, qui
dicunt Christum esse puram creatu-
ram. 12. Cur Christus Dei Verbum
incarnatus est. 13. Cur mundum red-
emit. 14. Corpus Domini creatum
esse : ubi demonstrat Mariam esse Dei-
param, & Christum probare contendit
una natura & persona constare :
de Trifagio etiam, & de corpore
Christi, passibile ne, an impassibile sit,
multa disserit.

Jacobi Sarugensis Homilia de pæniten-
tia.

Ejusdem de præsentatione Domini in
templum.

Ejusdem de feria sexta Passionis.

Ejusdem de resurrectione Domini.

Ejusdem de Pentecoste.

Ejusdem de Dormitione Deiparæ homi-
liæ II.

In fol. bomb. 159. Arabicis literis & ser-
mone exaratus à Moyse Atascia Pres-
bytero Hadethensi Jacobita, anno
Græcorum 1766. die 24. Novembris
sub Patriarchis Ignatio Antiocheno &
Matthæo Alexandrino, & Basilio
Maadani Maphriano, & Josepho Cy-
rillo Episcopo, & Dioscoreo cogno-
mento Ebn-Dfau, Nabachæo, Epi-
scopo Damasceno, uti adnotatur
fol. 28.

X L I.

Anri filii Matthæi Nestoriani, ex Tir-
hana, Liber Polemicus, inscriptus
Tarris, in septem Partes divisus.

Pars I. Sectio unica, inscripta, *Ædifi-
cium*.

Pars II. inscripta *Demonstratio*, sectio-
nes 3. de Deo, de Incarnatione, &
de Trinitate.

Pars III. *Fundamentum*, sectiones 4. de
Baptismo, de Eucharistia, de Evan-
gelio, & de Cruce.

Pars IV. *Candelabrum*, sectiones 7. de
pietate, de dilectione, de oratione,
de jejuniis, de utilitate orationis, de
humilitate, de puritate.

Pars V. *Columna*, sectiones 7. de con-
ditu orbis, de resurrectione & judi-
cio, de Isaacii sacrificio, de adventu
Christi, de Canonibus & Statutis
Apostolorum eorumque successorum,
de veritate fidei & falsitate hæreseon,
de libris veteris & novi Testamenti.

Pars VI. *Disputatio*, sectiones 4. de
adoratione ad orientem, de obser-
vantia diei Dominicæ, de cingulo &
thure, de pænitentia.

Pars VII. *Subtilitas*, sectiones 4. de
circumcisionis abrogatione, quod li-
citur sit opus die Sabbati, de cibo-
rum indifferentia, & adversus Judæos.
Ubi addit Historiam Patriarcharum
Orientis ab Apostolo Thoma usque ad
Jaballaham qui Denhæ successit : nec
non Tabulam Sedium Metropolita-
narum eidem Patriarchæ subiectarum :
Vitas præterea Apostolorum, Cata-
logum hæreseon, & Conciliorum, &
breve Chronicon ex Eutychio Ale-
xandrino desumptum. Quæ omnia eo
consilio ab Amro ordinata, ut probet
Orientalium, hoc est, Nestorianorum
fidem illibatam esse. *Codex, ut vi-
detur, autographus : sed inirio & sine*
mutilus, multique quinquerniones suo
loco moti, & aliis translatis.

Elie Patriarchæ Orientis, liber de Fun-
damentis fidei in capita 22. divisus :
ex quo Amrus fragmentum bene lon-
gum colligit.

Elie Metropolitæ Nisibis liber de veri-
tate Fidei, apud eundem Amrum.

Machibæ Patriarchæ Orientis Oratio de
Incarnatione apud eundem Amrum.

Michaelis Episcopi Amidæ & Maipher-
kin Professio Fidei juxta mentem Ne-
storianorum.

Jesufabi filii Malchonis, Metropolitæ
Nisibis, Fides.

Machibæ Patriarchæ, qui Mosul & Ar-
belæ Metropolita fuerat, Epistola ad
Syros Nestorianos Aspahani commo-
rantes.

Georgii Metropolitæ Mosul de Fide Ne-
storianorum.

Ebed-

Ebedjesu Metropolitæ Nisibis de Fide Nestorianorum.
Sabarjesu filii Pauli Presbyteri Disputatio cum Judæis.
In 4. bomb. 257.

X L I I.

Petri Abusciacheri Ebarrachebi Abilcarami ex gente Coptorum Diaconi Ecclesiæ S. Mariæ in Moallaka in Cairo vetere, Liber inscriptus, *Demonstratio*, compositus anno Martyrum 987. Hegiræ 669. in capita 50. divisus.
Cap. 1. De composito. 2. Quod Deus ubique est, & quo pacto. 3. De unione. 4. De substantia. 5. De persona. 6. De differentia personæ, substantiæ, & naturæ. 7. De natura. 8. De voluntate & operatione. 9. De signo Crucis. 10. De processione Spiritus Sancti. 11. De Sacerdotibus, qui Deum peccatis offendunt. 12. De iis, qui blasphemant in Spiritum Sanctum. 13. Quod iustitia fidei ex iustitia operum demonstratur. 14. De circumcisione. 15. De repudio. 16. De Eucharistia. 17. De azymo & fermentato. 18. De sumptione aquæ, & eulogiæ post Eucharistiam. 19. De esu Christi post resurrectionem, de esu Angelorum, deque multiplicatione panis à Christo facta. 20. De arbore, quam Deus Adæ interdixit. 21. Quod Adam feria sexta creatus est, eademque peccavit, & eadem ejectus est de paradiso. 22. In illud Christi Domini, non est bonus, nisi Deus. 23. In illud, quodcumque ligaveritis super terram, erit ligatum & in cælo. 24. De sacrificiis, & idolotytis. 25. De ablutione manuum & pedum; & de purificatione. 26. De cultu Creatori, non creaturis exhibendo. 27. De Angelico Trifagio. 28. Quod Deus omnia potest. 29. Quod opera Dei non pendeant à causa. 30. Quod Deus prænoscit id quod agit. 31. Quod Deus est scientia, potentia, & vita. 32. Quod Deus est potens. 33. Quod Deus est vivens. 34. Quod Deus est audiens & videns. 35. Quod Deus est loquens. 36. Quod Deus est volens. 37. Quod existentia Dei est ipsa ejus potentia, non quid superadditum. 38. Quod unus est mundi opifex, non plures. 39. Quod Deus est unus natura, & trinus personis. 40. Quod essentia non est quid superadditum attributis. 41. Quod Christus est Deus, & quod Maria est ejus mater:

& de sessione ad dexteram Patris, deque resurrectione & judicio. 42. Unam esse Christi substantiam, & unam personam. 43. De mansionem Christi in utero suæ matris. 44. De bonis naturæ, & hominum ætatibus, quæ à Deo definita sunt. 45. De fato. 46. De statu spirituum corporibus solutorum. 47. De ordinibus Sacerdotii. 48. De Jejunio quadragesimæ. 49. De hora solvendi jejunium. 50. De Judice, & Judicio.

In 4. bomb. 305. Arabicis literis & sermone exaratus die 28. Januarii anno Græcorum 1890. in monasterio Zapharanensi, ubi Sedes Patriarchæ Jacobitarum est, quod & dicitur cœnobium S. Ananiæ, Eugenii, & XII. millium Sanctorum, à Raban Ephræmo Danielis filio.

X L I I I.

Homilia de die Judicii: initio mutila.
Dioscori Patriarchæ Alexandrini vita, auctore Theopisto ejus discipulo.
Davidis filii Pauli Dialogus inter Melchitam & Jacobitam de hymno Trifagio.
De Sacris Synodis, & quænam fuerit hæresion & schismatum causa: ubi auctor Jacobita multa effutit de Dioscoro & Synodo Chalcedonenfi.
Disputatio de religione Christiana & secta Mahometana inter Abdalmalechum Meruani filium Arabum Regem, & Abraham Tiberiadensem monachum: in fine mutila.
In 4. bomb. 58. Arabico sermone, sed literis Syriacis.

X L I V.

S. Simeonis Stylitæ junioris, cognomento Thaumastoritæ, Sermones ascetici XXXVI.
Ejusdem Responsiones ad quæsitæ XXV.
Ejusdem sententiæ XXXVI.
In fol. bomb. 414. Arabicis literis & sermone, Codex pervetustus in fine mutilus, cui initio hæc nota Syriacè præfigitur: obiit Severus qui & Paulus Bar-Gehe anno Græcorum 1832. die 28. Julii.

X L V.

S. Epiphani Episcopi Cypri Vita, auctore Joanne Presbytero Constantinenfi.
Vita S. Euphemii Abbatis, fundatoris Lau-

Lauræ in Palæstina : capita 53. complectitur.
Vita S. Sabæ Abbatis, auctore Cyrillo Scythopolitano.
Anastasi Abbatis montis Sinai Homilia de Pœnitentia, in Psalmum sextum.
Vita Xenophontis ejusque conjugis Mariæ, & filiorum Joannis & Arcadii.
Cassiani Abbatis ad Leontium, de Patribus Scetenſibus.
Nili Abbatis paræneſis ad Thomam monachum.
Ejusdem Abbatis de pravis consuetudinibus.
Eſaiæ Abbatis Sermones III.
Patrum monachorum dicta & gesta.
Macarii Abbatis sermo de oratione.
Ejusdem epistola ad monachos.
Stephani Thebæi de instituto monastico.
Testamentum cujusdam monachi ad discipulum suum.
In fol. parvo pergam. 226. Arabicis literis & sermone Codex exaratus primum à monacho Antonio Davide filio Salomonis Bagdadensis in Laura S. Sabæ : deinde ex eo exemplari descriptus ab Iſaaco monacho pro monte Sinai, mense Rabi priori, anno Hegiræ 272. (*Christi* 885.)

X L V I.

Antiochi monachi lauræ S. Sabæ epistola ad Eustathium Abbatem Ancyrae in Galatia.
Ejusdem Pandecte divinæ scripturæ; sive compendium totius Religionis Christianæ & Sacrarum Scripturarum doctrinæ, capitibus 130. comprehensum.
In fol. parvo bomb. 258. Arabicis literis & sermone exaratus pro Simeone Episcopo montis Sinai.

X L V I I.

Macarii Abbatis epistolæ & sermones ad monachos XXVI.
In 4. bomb. 323. Arabicis literis & sermone exaratus à Gerasimo incunte Sabbato hebdomadæ casæi, die 25. Februarii, Indictione 8. Anno mundi 6563.

X L V I I I.

Georgii monachi lauræ S. Simeonis apud Antiochiam, Disputatio de Christiana religione cum quibusdam Mahometicæ superstitionis cultoribus habitacorum Duce Mosciammar fratre Daherî Gazi Ben-Joseph, Ben-Job Ara-

bum Regis, sub Leone Armeno Imperatore, Indictione X. anno mundi 6615.

In 8. bomb. 64. Arabicis literis & sermone.

X L I X.

Abulpharagii Abdallæ Benattibi Presbyteri, Expositionis Psalmorum Pars secunda, à Psalmo 33. ad 61.

In 8. bomb. 209. Arabicis literis & sermone.

L.

Pauli Antiocheni, Episcopi Sidonienſis Epitome Theologiæ in capita 22. divisa.

Cap. 1. De existentia Dei. 2. De præcedentia Dei, & contingentia mundi. 3. Quod Deus est incorporeus. 4. Quod Deus est unus. 5. Quod Deus est substantia simplex & incompressa. 6. Quod est qui mundum ordinat & regit. 7. Quod mundus non est prior propter Dei prioritatem. 8. Responsio ad eos qui dicunt Deum & mundum coæternos esse. 9. Quod mundi contingentia non consequitur ad remotionem obicis in Deo, sed ex pura ejus voluntate pendet. 10. De inconvenienti quod sequitur ex eorum sententia, qui ita de mundi contingentia sentiunt. 11. De Philosophorum placitis, & de eorum contemptu mundi. 12. Responsio ad eos, qui dicunt, attributa esse qualitates in Deo. 13. De tempore & loco. 14. Responsio ad eos, qui quærunt, ubinam erat antequam locus esset qui locum fecit. 15. Quod Pater & Filius & Spiritus Sanctus sunt unus Deus. 16. De Paternitate & Filiatione. 17. De eo quod dicimus, Pater Deus perfectus, Filius Deus perfectus, & Spiritus Sanctus Deus perfectus: non tamen tres Dii, sed unus Deus. 18. Quod non est necesse omnia Dei attributa personas esse. 19. Quomodo, & quo sensu appellatur Christus Dominus Filius Dei. 20. Quomodo dicimus Christum Dominum Deum, quum sit & æternus, & factus. 21. De eo quod ajunt Philosophi, Deum causam causarum esse. 22. De resurrectione post resolutionem carnis.

Ejusdem Pauli Episcopi Sidonienſis de adventu Messiae adversus Judæos.

Ejusdem Epistola ad quendam Mahometanum Sidonienſem, quid Christiani sen-

sentiant de Mahometo ejusque impura lege : & de Christianæ Religionis veritate .

Ejusdem de Hæresibus : idest Apologia pro fide Melchitarum adversus Nestorianos , Jacobitas , & Maronitas .

Ejusdem de Trinitate & Incarnatione ad Abusorum Taniotam .

Homilia anonymi in Evangelium : ac præsertim in illud , qui viderit mulierem ad concupiscendum eam &c .

De Fide Orthodoxa .

Quæstiones de diversis LXXX .

Liber de virtutum exercitio , auctore anonymo : Capita LXXI . Sententiæ à Scriptura & Patribus desumptæ .

In fol. bomb. 164 . Arabicis literis & sermone .

L I .

De opere sex dierum , de adventu Christi , ejusque ac matris Deiparæ genealogia : auctore anonymo .

Liber Demonstrationis , auctore , ut dicitur , Joanne Chrysostomo , in capita 8 . divisus .

Cap. 1 . De Deo Uno & Trino . 2 . de Incarnatione & passione . 3 . Vaticinia de Christo à Scriptura . 4 . de mysteriis Agni , qui immolabatur in lege veteri : deque Eucharistia , in qua panis in corpus Christi , & vinum aqua mistum in sanguinem convertitur . 5 . de pugna Diaboli cum hominibus . 6 . de die Dominica observanda . 7 . de Jejunio Feriæ quartæ & sextæ . 8 . de Jejunio magno , idest , quadragesimali .

In 4. bomb. 333 . Arabicis literis & sermone exaratus à Michaële feria 2 . die 15 . Martii , anno mundi 7086 . initio mutilus .

L I I .

Jabîæ Sciarafaddini filii Giani , descriptio provinciarum , urbium , pagorum , villarumque Ægypti , unacum nota reddituum & tributorum uniuscujusque loci , prout solvebantur mense Scival

anno Hegiræ 777 . sub Scioabano Hofaini filio , cujus temporibus Auctor scribebat .

In 4. bomb. 143 . Arabicis literis & sermone exaratus mense Rabi priori , anno Hegiræ 1131 .

L I I I .

Alcorani postrema pars .

In 8. bomb. 87 . Arabicis literis & sermone .

L I V .

Naamanis Abi-Hanipha , ebn Thabet , Jus Mahometanum , quod ex ejus nomine Hanephenſe appellatur : cum Commentariis Anonymi : in titulos hosce distributum . 1 . de purificatione , seu ablutione . 2 . de oratione . 3 . de decimis . 4 . de jejunio . 5 . de peregrinatione Meccana . 6 . de sacrificio . 7 . de venatione . 8 . de immolatione . 9 . de militia . 10 . de cultu terræ desertæ . 11 . de licito & illicito . 12 . de matrimonio . 13 . de puerorum educatione . 14 . de divortio . 15 . de manumissione . 16 . de pretio pacto pro manumissione . 17 . de affinitate . 18 . de juramento . 19 . de pœnis . 20 . de furto . 21 . de homicidio . 22 . de fuga fervorum . 23 . de rebus perditis . 24 . de filiis projectis , seu nothis . 25 . de legato . 26 . de contractibus . 27 . de emphitheusi . 28 . de donatione . 29 . de conductio-
ne . 30 . de commodo & mutuo . 31 . de pignore . 32 . de vi & violentia . 33 . de raptu . 34 . de minoritate . 35 . de tutela . 36 . de fidejussione . 37 . de translatione juris . 38 . de societate . 39 . de sœnore . 40 . de societate in rebus irriguis . 41 . de societate in rebus quæ seminantur . 42 . de causis . 43 . de testamentis .

In fol. bomb. 386 . Arabicis literis , & sermone exaratus ineunte mense Gemadi priore anno Hegiræ 1084 . uti adnotatur . fol. 1 .

CODICES GRÆCI.

L V.

OS EE Prophetia, cum commentariis Hesychii Presbyteri Hierosolymitani, & Theodoretī Episcopi Cyri.

Josue Prophetia, cum commentariis Hesychii & Theodoretī.

Abdia Prophetia, cum commentariis eorundem.

Jona Prophetia, cum commentariis eorundem.

Michæ Prophetia, cum commentariis Theodoretī.

Nabum Prophetia, cum commentariis Theodoretī & Hesychii.

Habacuch Prophetia, cum commentariis eorundem.

Sophonia Prophetia, cum commentariis utriusque.

Haggai Prophetia, cum commentariis utriusque.

Zacharia Prophetia, cum commentariis utriusque.

Malachia Prophetia, cum commentariis utriusque.

Isaie Prophetia, cum commentariis Basilii Magni, & Cyrilli Alexandrini, nec non Theodoretī, Eusebii Cæsareensis, & Severi Antiocheni, cujus fragmenta exhibentur ex Apologetico 90. 101. & 107.

Jeremie Prophetia, cum commentariis Joannis Chrysostomi, nec non Origenis, Apollinarii, Hippolyti Episcopi Romæ, Victoris Presbyteri, Eusebii Cæsareensis, Cyrilli Alexandrini, Severi ex Apologetico 17. & 47. & Olympiodori, cujus plura fragmenta proferuntur.

Baruch, cum commentariis Olympiodori.

Tironis Jeremie, cum Commentariis Olympiodori, Origenis, & Eusebii.

Jeremie Epistola, cum commentariis Olympiodori.

Ezechielis Prophetia, cum commentariis Theodoretī, Polychronii, Origenis, & Apollinarii, nec non Cyrilli, cujus duo loca in Matthæum producuntur.

Susannæ historia, cum Prologo Africani, & Origenis epistola ad Africanum. Tom. II.

num: nec non Hippolyti in eandem historiam; & Joannis Chrysostomi sermo in Sufannam.

Danielis Prophetia, cum commentariis Chrysostomi, Ammonii Presbyteri, Hippolyti, Cyrilli, Origenis, Polychronii, Apollinarii, & Victoris.

In fol. pergant. 260. Græcis literis & sermone codex pervetustus, cujus in corpore textus Prophetarum, in margine commentaria, seu Catena Patrum, ut supra dixi, refertur. Dono oblatus fuit Athanasio Patriarchæ Alexandrino ab Andronico Palæologo Imperatore Michaëlis filio, ut ex utriusque, Andronici scilicet & Athanasii, subscriptione fol. 1. apposita liquet.

L VI.

Matthæi Blastaris Syntagmata Canonum Apostolorum, Carthaginensis Synodi, Dionysii Alexandrini, Antiochenæ primæ, Gregorii Thaumaturgi, Petri Alexandrini, Ancyrænæ Synodi, Neocæsariensis, Nicænæ, Sardicenis, Laodiceæ, Athanasii, Basilii, Gregorii Nysseni, Gangrensis, Secundæ œcumenicæ, Timothei Alex. Theophili, Cyrilli Alex. Tertiæ œcumenicæ: Charthaginensis, Quartæ œcumenicæ: Gennadii Constantinopolitani, Quintæ œcumenicæ, Sextæ, Quinisextæ, Septimæ, Tarasii Constantinopolitani, Synodi in templo Apostolorum, quæ prima & secunda dicitur, Synodi sub Photio.

Joannis Episcopi Cetri Responsa ad Cabasilam Episcopum Dyrrhachiensem.

Ejusdem Matthæi de sacris Synodis, & de politicis legibus.

Ejusdem Index Alphabeticus continens materias Canonum.

Ecclesiæ Metropolitanæ subiectæ Constantinopolitano Patriarchæ.

Joannis Jესunatoris Patriarchæ Constantinopolitani Nomocanon.

Nicephori Confessoris Patriarchæ Constantinopolitani Canones.

Officia magnæ Ecclesiæ.

T t

Ca-

Canones Apostolorum.

Joannis Jejunatoris sermo paræneticus.
Constantini Armenopuli Nomophylacis
& Judicis Thessalonicae Promptuarium
Juris civilis in sex libros divisum.

Lib. I. de Legibus & judiciario statu:
deque in integrum restitutione, & li-
bertatibus, Tituli 18. II. de posses-
sione, & dominio, Tituli 11. III. de
contractibus, Tituli 11. IV. de spon-
salibus & matrimonio, Tituli 12.
V. de testamentis & tutoribus, Titu-
li 11. VI. de pænis, Tituli 15.

Ejusdem Constantini Leges variae, Titu-
li 4.

Ejusdem Epitome Sacrorum Canonum,
in sex Tractatus. 1. de Episcopis.
2. de Presbyteris, Diaconis, & Hy-
podiaconis. 3. de Clericis. 4. de
Monachis & monasteriis. 5. de lai-
cis. 6. de mulieribus.

In fol. bombyc. 378. mutilus in fine.

L V I I.

Gregorii Nazianzeni, cognomento Theo-
logi, Orationes, 1. de Spiritu San-
cto: initio mutila. 2. de moderatio-
ne in disputationibus servanda, &
quod non sit cuiusvis hominis, nec
cuiusvis temporis de Deo disputare.
3. Ad Arianos, & de seipso. 4. Ora-
tio Tertia de pace. 5. Ad Cleodonium
Presbyterum adversus Apollinarium
Oratio prima, quæ inter editas se-
cundum locum occupat. 6. Ad Cle-
donium Presbyterum adversus Apolli-
narium Oratio secunda, quæ prima est
inter editas. 7. de seipso, & ad eos,
qui ipsum Cathedralam Constantinopo-
litanam affectare dicebant. 8. de se-
ipso, quum post ea, quæ à Maximo
perpetrata fuerant, rure in urbem re-
diisset. 9. Oratio præsentibus CL.
Episcopis Constantinopoli habita.
10. Invektiva prima in Julianum Im-
peratorem. 11. Invektiva secunda in
Julianum Imp. 12. Oratio in illud E-
vangelii, *quum consummasset Iesus
hos sermones &c.* 13. Ad Nectarium
Constantinopolitanum, adversus A-
pollinarium. 14. de Ordinatione Eu-
lalii Doarensium Episcopi. 15. Do-
xologia.

Gregorii Nazianzeni Vita scripta à
Gregorio Presbytero: in fine mutila.
In fol. pergam. 140. literis majusculis.

L V I I I.

Maximi de Amore ad Elpidium Presby-
terum Centuriæ IV.

Ejusdem sermo asceticus, per modum
Dialogi.

Cyrilli Capita XII.

In 4. pergam. 112. Codex pervetustus,
cujus ad calcem fragmentum in fol.
bomb. Calendarii Sanctorum mensis
Maii, Julii, & Augusti.

L I X.

Interrogationes & responsiones LXXII.
de diversis: ubi de Christi Domini
œconomia, Vitæ Prophetarum, Apo-
stolorum, & Discipulorum: nec uon
Catalogus Pontificum Romanorum
usque ad Honorium Papam: Patriar-
charum Hierosolymæ usque ad Mode-
stum qui Zachariæ successit: Alexan-
driæ usque ad Petrum Cyrilli successo-
rem, qui quintus ab Eulogio numera-
tur: Antiochiæ usque ad Anastasium,
qui Gregorium excepit: Constanti-
nopleos usque ad Nicolaum à Photio
septimum.

Dialogus Judæum inter & Christianum.
Gregorii Thaumaturgi liber de Anima.

Paschalion.

Anastasi Synaitæ sermo de sacra Synaxi
divinæ & mysticæ Liturgiæ.

In 4. pergam. 238. pervetustus, initio
& fine mutilus.

L X.

Sermones morales VI. anonymi.

Gregorii Synaitæ, sermones ascetici
XVIII.

Nicephori monachi de custodia cordis.

Hesychii Presbyteri capita ascetica.

Philothei Synaitæ sermo.

Diadochi capita.

Nili capita.

Petri Damasceni Dicta.

Esaiæ Abbatis capita 5.

Marci Abbatis capita 29.

Simeonis novi Theologi sermones 2.

Ammonæ Abbatis capita.

Simeonis novi Theologi sermones 2.

Joannis Carpathii Episcopi capita asce-
tica.

Maximi Confessoris ad Elpidium centu-
ruriæ IV.

Ejusdem de vita ascetica.

Tractatus asceticus anonymi.

Collectanea ex Jo: Damasceno, Chryso-
stomo,

flomo, Maximo, Sophronii Limona-
rio, aliisque, de re monastica.
Joannis Climaci sermones 30.
Simeonis novi Theologi sermones 70.
Sermones ascetici, anonymo collectore.
In 4, bomb. 515. initio & fine mutilus.

L X I.

Pentateuchus Hebraicus.
Excerptæ ex Scriptura Lectiones per an-

ni circulum.
Psalterium.
Proverbia Salomonis.
Job.
Ruth.
Canticum Canticorum.
Esther.
Ecclesiastes.
Esdras.
In fol. pergam. 358. Hebraicis literis.

Universitäts- und Landesbibliothek Bonn

Bibliotheca Orientalis Clementino-Vaticana

In Qua Manuscriptos Codices Syriacos, Arabicos, Persicos, Turcicos, Hebraicos, Samaritanos, Armenicos, Aethiopicos, Graecos, Aegyptiacos, Ibericos, & Malabaricos, Jussu Et Munificentia Clementis XI. Pontificis Maximi Ex Oriente conquisitos, comparatos, avectos, & Bibliothecae Vaticanae addictos

De Scriptoribus Syris Monophysitis

Assemani, Giuseppe Simone

1721

Codices Arabici

urn:nbn:de:hbz:5:1-2464

CODICES ARABICI.

L X V I I.

IOANNIS Chrysostomi Homilia 44. in Joannem : hoc est , ab Homilia 45. usque ad Homiliam 88. inclusivè .

In fol. bombyc. è Græco in Arabicum sermonem transtulit Antonius Abbas monasterii Sancti Simeonis Thaumastoritæ apud Antiochiam ; descripsit verò Joannes Stephani Presbyteri filius feria sexta , die 19. Maii , Indictione 9. an. mundi 6759. (idest, Christi 1251.) uti ad calcem adnotatur .

L X V I I I.

Joannis filii Abi-Zachariæ , cognomento Ebn-Sabaa , Ægyptii , Liber inscriptus *Margarita pretiosa de doctrina Ecclesiastica* , incipit 113. divisus : in quo agitur de Deo trino & uno : de opere sex dierum : de Patribus rebusque gestis in Veteri Testamento : de Ethnicis : de Prophetis : de Incarnatione Verbi & veritate Evangelii : de Baptismo : de Jejunio : de oratione Dominica : de Fide orthodoxa : de horis Canonicis : de eleemosyna : de matrimonio : de sacris Ordinibus : de Eucharistia : de Ecclesia & Officiis Ecclesiasticis : de Liturgia : de monachis : de Confessione sacramentali : de diebus dominicis , festis , & ferialibus : de Cruce : de Oleo infirmorum : de oratione pro defunctis : de campana &c.

In 4. bombyc. Arabicè exaratus à Masfudo Presbytero anno martyrum 1413. (Christi 1697.)

L X I X.

Maximi monachi Peloponesii , discipu-

CODICES GRÆCI.

L X X I I I.

ECTIONES Evangeliorum per anni circulum , juxta Ritum Græcorum .

In fol. pergam. Codex per vetustus , in fine mutilus : cui aliquot folia bombycina manu recentiori addita sunt .

li Meletii Patriarchæ Alexandrini , Liber inscriptus , *Gladius acutus* , adversus Romani Pontificis Primatum in capita 35. distributus .

Ejusdem Liber adversus Latinos , in sectiones 6. divisus .

In 4. bombyc. Arabicè exaratus à Fr. Bernardino anno Christi 1714.

L X X.

Historia fugæ Deiparæ & S. Joseph in Ægyptum , Theophilo Alexandrino falso inscripta .

Consecratio Ecclesiæ , Altaris , & Urnæ Baptismalis .

Ordinatio Patriarchæ , Episcopi , Presbyteri , Diaconi , & Subdiaconi , juxta Ritum Coptorum .

In 8. bomb. Arabicè .

L X X I.

Consecratio Ecclesiæ & Altaris Copto-Arabicè .

Liturgia S. Gregorii Theologi , Copto-Arabica .

Liturgia S. Cyrilli Alexandrini , Copto-Arabica .

In 4. bomb. Copto-Arabicè .

L X X I I.

Consecratio Chrismatis , Copticè & Arabicè .

Ritus consecrationis Chrismatis , quem celebravit Gabriel Patriarcha in monasterio S. Macarii feria quinta majoris hebdomadæ , anno Martyrum 849. (Christi 933.) Arabicè .

In fol. bomb. Codex per vetustus , Copticus , & Arabicus .

L X X I V.

Horologion Græco-Arabicum , in 8. bombyc.

L X X V.

Liturgie S. Basilii , Chrysostomi , & Præsanctificatorum .

Ado-

f. 218

Parall. inscriptions
à sabote Hagari

f. o. Chr. 1610.

8e. 177).

11 videtur.

Universitäts- und Landesbibliothek Bonn

Bibliotheca Orientalis Clementino-Vaticana

In Qua Manuscriptos Codices Syriacos, Arabicos, Persicos, Turcicos, Hebraicos, Samaritanos, Armenicos, Aethiopicos, Graecos, Aegyptiacos, Ibericos, & Malabaricos, Jussu Et Munificentia Clementis XI. Pontificis Maximi Ex Oriente conquisitos, comparatos, avectos, & Bibliothecae Vaticanae addictos

De Scriptoribus Syris Monophysitis

Assemani, Giuseppe Simone

1721

Codices Graeci

urn:nbn:de:hbz:5:1-2464

CODICES ARABICI.

L X V I I.

IOANNIS Chrysostomi Homilia 44. in Joannem : hoc est , ab Homilia 45. usque ad Homiliam 88. inclusivè .

In fol. bombyc. è Græco in Arabicum sermonem transtulit Antonius Abbas monasterii Sancti Simeonis Thaumastoritæ apud Antiochiam ; descripsit verò Joannes Stephani Presbyteri filius feria sexta , die 19. Maii , Indictione 9. an. mundi 6759. (idest, Christi 1251.) uti ad calcem adnotatur .

L X V I I I.

Joannis filii Abi-Zachariæ , cognomento Ebn-Sabaa , Ægyptii , Liber inscriptus *Margarita pretiosa de doctrina Ecclesiastica* , incipit 113. divisus : in quo agitur de Deo trino & uno : de opere sex dierum : de Patribus rebusque gestis in Veteri Testamento : de Ethnicis : de Prophetis : de Incarnatione Verbi & veritate Evangelii : de Baptismo : de Jejunio : de oratione Dominica : de Fide orthodoxa : de horis Canonicis : de eleemosyna : de matrimonio : de sacris Ordinibus : de Eucharistia : de Ecclesia & Officiis Ecclesiasticis : de Liturgia : de monachis : de Confessione sacramentali : de diebus dominicis , festis , & ferialibus : de Cruce : de Oleo infirmorum : de oratione pro defunctis : de campana &c.

In 4. bombyc. Arabicè exaratus à Masfudo Presbytero anno martyrum 1413. (Christi 1697.)

L X I X.

Maximi monachi Peloponesii , discipu-

CODICES GRÆCI.

L X X I I I.

ECTIONES Evangeliorum per anni circulum , juxta Ritum Græcorum .

In fol. pergam. Codex per vetustus , in fine mutilus : cui aliquot folia bombycina manu recentiori addita sunt .

li Meletii Patriarchæ Alexandrini , Liber inscriptus , *Gladius acutus* , adversus Romani Pontificis Primatum in capita 35. distributus .

Ejusdem Liber adversus Latinos , in sectiones 6. divisus .

In 4. bombyc. Arabicè exaratus à Fr. Bernardino anno Christi 1714.

L X X.

Historia fugæ Deiparæ & S. Joseph in Ægyptum , Theophilo Alexandrino falso inscripta .

Consecratio Ecclesiæ , Altaris , & Urnæ Baptismalis .

Ordinatio Patriarchæ , Episcopi , Presbyteri , Diaconi , & Subdiaconi , juxta Ritum Coptorum .

In 8. bomb. Arabicè .

L X X I.

Consecratio Ecclesiæ & Altaris Copto-Arabicè .

Liturgia S. Gregorii Theologi , Copto-Arabica .

Liturgia S. Cyrilli Alexandrini , Copto-Arabica .

In 4. bomb. Copto-Arabicè .

L X X I I.

Consecratio Chrismatis , Copticè & Arabicè .

Ritus consecrationis Chrismatis , quem celebravit Gabriel Patriarcha in monasterio S. Macarii feria quinta majoris hebdomadæ , anno Martyrum 849. (Christi 933.) Arabicè .

In fol. bomb. Codex per vetustus , Copticus , & Arabicus .

L X X I V.

Horologion Græco-Arabicum , in 8. bombyc.

L X X V.

Liturgie S. Basilii , Chrysostomi , & Præsanctificatorum .

Ado-

f. 218

Parall. inscriptions
à sabote Hagari

f. o. Chr. 1610.

8e. 177).

11 videtur.

Adoratio in Pentecoste.
Benedictio Aquæ in Epiphania.
Benedictiones diversæ.
Ritus Baptismi.
Lychuicon : seu Officium vespertinum.
Transura monachorum.
Ordinationes Cantoris, & Lectoris.
Precationes variæ.

In 4. pergam. Codex Græcus perve-
 rustus.

L X X V I.

Officiunt Armenorum impressum in 8.
 Armenicè.

INDEX RERUM.

A

ARON Angur Patriarcha Jacobitarum. Vide Dionysius.
Aaron Joannes Bar-Maadani Patriarcha. Vide Joannes.
Aaron Episcopus Hadithæ. 362.
Aaron Episcopus Lacabenzæ. 246.
Aaron cognomento Tanzig, Episcopus Lacabenzæ. 375.
Aaron Perfa, cognomento Interpres. 104.
Aaron Presbyter Alexandrinus, auctor Synagmatis medici, quod è Syriaco in Arabicum translatum est. 311.
Aaron Raschidus Chalipha. 342.
S. Aaron in Sigara cœnobium. 284. 350. 351. 354. 355. 361.
Abæ martyris cœnobium. 221. 227. 228.
Abæ Patriarcha Nestorianorum. Vide Maraba.
Aba Episcopus Amidæ. 48. 111. 112. 114.
Abæi cœnobium. Vide Ab-hai.
Abaka, seu **Apaga** Rex Tartarorum. 258. 261. 380.
Abar. Vide Habar.
Abattanius. Vide Albategnius.
Abbas Chalipha. 103.
Abbas Ameras Geziræ. 113.
Abbasidæ Chaliphæ. 470.
S. Abda Episcopus Huzitarum in Perfide. 401.
Abda Durkonensis, fundator cœnobii. 400.
Abda Abbas. 418.
Abdalaziz filius Hatemi. 67.
Abdalla Batal. 106.
Abdalla Zobairi. 104.
Abdalla filius Ali. 110.
Abdalla filius Mohammad, appellatus Abugiasar Almanfor, Chalipha. 110. in Christianos desævit. 114. 115. obit. 116.
Abdalla filius Mohammad, Chalipha, appellatus Saphahus filius Abbasi. 110.
Abdal'a Ebn-Sahel. 311.
Abdalla Dux Callinici. 345.
Abdalla filius Boetri. 109.
Abdalla Benattibus. Vide Benattibus.
Abdalmalechus Meruani filius, Chalipha. 67. 104. 424.
Abdalmessias Episcopus Bassoræ. 442.
Abdalmessias Episcopus Halavanæ. 448.
Abdalmessias Athanasius Maphrianus. Vide Athanasius.
Abdalmessias Melchita. 359.
Abdalmonemus Libani præfectus. 9. Alter ibidem.
Abdarrachmanus Suphi Razensis. 311.
Abdarrachmanus Sarcasensis. 311.
Abdase Episcopus Chaldaeorum. 459.
Abjesu. Vide Ebedjesu.
Abdinensis Episcopus Haran. 339.
Abdinum urbs. 113.

Abdon Patriarcha. Vide Joannes VIII.
Abilon Episcopus Synnadæ. Vide Joannes XI.
Abednura Presbyter, Calligraphus. 300.
Abel cœnobium. 110. 462. in regione Maadan. 224. 230.
Abgarus Rex Edeffæ. 391. ejus epistola ad Christum. 393. an filius ejus Ethnicus. 392.
Ab-Hai cœnobium. 355. 359.
Abibus, quem impugnât Xenajas. 45.
Abibus Episcopus Edeffæ. 105. 336.
Abibi cœnobium in Arzerun. 111.
Abibus Episcopus Tagrit, cujus epistola citatur à Barlufan. 154.
Abibus magister Barcephæ. 219.
Abibus Episcopus Tarsi. 348.
Abibus Episcopus Anazarbi. 349.
Abimelech fundator cœnobii apud Nisibin. 413.
Abissini. Vide Æthiopes.
Abraham magister Barlumæ. 1.
Abraham Episcopus Arabum. 27.
Abraham Presbyter Edeffensis. 30.
Abraham discipulus Stephani Barludaili. 33.
Abraham Episcopus Amidæ, cognomento Bar-Chili. 48. 51. 52. 58.
Abraham alter Episcopus Amidæ. 213. 368.
S. Abraham cœnobium. 216. in Lahaka. 256.
Abraham Cartaminensis. 227.
Abraham Abbas cœnobii Baximatæ. 236.
Abraham Basilus Episcopus Beth-Saidæ. 255.
Abraham Ebn-Tacuin. 311.
Abraham Ebn-Helal Sabæus. 311.
Abraham Patriarcha Jacobitarum. 325. 351.
Abraham, qui & **Abiron**, Antipatriarcha. 98. 342. & seqq. Depositus à Dionysio Patriarcha. 345. Ejus successor Simeon. 357.
Abraham Episcopus Nisibis. 335.
Abraham Episcopus Emesæ. 335.
Abraham Episcopus Callinici. 353.
Abraham Athanasius Maphrianus Jacobitarum. 384. Vide Athanasius.
Abraham Episcopus Seleuciæ. 395.
Abraham Bar-Garib Patriarcha. Vide Ignatius VIII.
Abraham Magnus, Archimandrita, qui monasticam vitam apud Chaldaeos propagavit. 408.
Abraham Patriarcha Syro-Nestorianorum, seu Chaldaeorum. 435.
Abraham alter, cognomento Abraza, Patriarcha Chaldaeorum. 440.
Abraham Episcopus Zuabæ. 440.
Abraham Episcopus Bassoræ. 443.
Abraham Episcopus Haræ. 443.
Abraham Episcopus Hierusalem Chaldaeorum. 356.
Abraham Episcopus Asnochæ. 456.
Abraham Maphrianus Jacobitarum. 462.
Abrahamiani schismatici Jacobitæ. 343.
Abrahimia pagus. 228.

Abres

Universitäts- und Landesbibliothek Bonn

Bibliotheca Orientalis Clementino-Vaticana

In Qua Manuscriptos Codices Syriacos, Arabicos, Persicos, Turcicos, Hebraicos, Samaritanos, Armenicos, Aethiopicos, Graecos, Aegyptiacos, Ibericos, & Malabaricos, Jussu Et Munificentia Clementis XI. Pontificis Maximi Ex Oriente conquisitos, comparatos, avectos, & Bibliothecae Vaticanae addictos

De Scriptoribus Syris Monophysitis

Assemani, Giuseppe Simone

1721

Codex Hebraicus

urn:nbn:de:hbz:5:1-2464

stomo, Maximo, Sophronii Limona-
rio, aliisque, de re monastica.
Joannis Climaci sermones 30.
Simeonis novi Theologi sermones 70.
Sermones ascetici, anonymo collectore.
In 4, bomb. 515. initio & fine mutilus.

L X I.

Pentateuchus Hebraicus.
Excerptæ ex Scriptura Lectiones per an-

ni circulum.
Psalterium.
Proverbia Salomonis.
Job.
Ruth.
Canticum Canticorum.
Esther.
Ecclesiastes.
Esdras.
In fol. pergam. 358. Hebraicis literis.

De scriptoribus Syris Monophysitis

QUOS SUBJICIMUS CODICES

ILLUSTRIS. ET REVERENDISS.

PETRUS ALOYSIUS CARAFA

ARCHIEPISCOPUS LARISSÆUS

A Secretis Sacræ Congregationis de
Propaganda Fide.

Missorum Apostolicorum operâ collegit, & Sanctissimo Pontifici CLEMENTI XI. in Bibliothecam Vaticanam inferendos obtulit: qui quum parem nobilissimo generi humanitatem erga omnes præferat; nostræ potissimum Genti multis est nominibus commendandus: egregiis enim vestigiis insistit celeberrimi S. R. E. Cardinalis Bibliothecarii ANTONII CARAFÆ gentilis sui, qui literas Orientales Græcas præsertim & Arabicas & summo studio promovit & instituendo Maronitarum in Urbe Collegio suisque opibus ditando sui in gentes Orientales amoris monumentum reliquit.

CODICES SYRIACI.

L X I I (nunc 49)

L X I V (nunc 20)

[T. m. r. a. II], exhibens ea quæ
ad Liturgiam Maronitarum
reperenduntur spectant.

f. 8. 20. 38
f. 49. 53
f. 72. 77
f. 90. 93

ONTIFICALE Syriacum juxta
Ritum Maronitarum: hoc
est, ordinatio Cantoris,
Lectoris, Subdiaconi, Dia-
coni, Archidiaconi, Pres-
byteri, Periodæ, Chorepiscopi,
Episcopi, Archiepiscopi, & Patriar-
chæ. Ordo concet. tabular. a. t. a. s. f. 110
In fol. bombyc. Syriacis literis & ser-
mone exaratus anno Græcorum 1870.
(Christi 1559.) ff. 128.

Evangeliorum Lectiones per anni circu-
lum, juxta Ritum Syrorum Melchi-
tarum a Dom. Resurrexit — ad Sabb. a. t. m.

In fol. bombyc. Syriacè exaratus à Jo-
sepho Diacono filio Masudi filii Da-
nielis ex pago Cauta Diocesis Dama-
scenæ, feria 2. die 14. Decembris.
anno Græcorum 1527. (Christi 1215.) ff. 218

L X V (nunc 75)

Triodiam, seu Officium Græcorum in Par. II, incipiens
Syriacam linguam conversum, quo a sabbato Lagari
Melchitæ utuntur à Dominica Septua-
gesimæ usque ad Sabbatum majoris
hebdomadæ inclusivè.

In fol. bombyc. Syriacus pervetustus,
ex quo additiones à Schismaticis re-
centioribus factæprehenduntur ff. 307, a. Chr. 1610.

L X V I (nunc 79)

Menæi Græcorum Syriacè conversi men-
sis Januarius ff. 338, 12. a. Chr. 1630-1770.
In fol. bomb. Syriacè ff. 338, 12. a. Chr. 1630-1770.

CO-

CODICES ARABICI.

L X V I I.

JOANNIS Chrysostomi Homilia 44. in Joannem : hoc est , ab Homilia 45. usque ad Homiliam 88. inclusivè .

In fol. bombyc. è Græco in Arabicum sermonem transtulit Antonius Abbas monasterii Sancti Simeonis Thaumastoritæ apud Antiochiam ; descriptus verò Joannes Stephani Presbyteri filius feria sexta , die 19. Maii , Indictione 9. an. mundi 6759. (idest, Christi 1251.) uti ad calcem adnotatur .

L X V I I I.

JOANNIS filii Abi-Zachariæ , cognomento Ebn-Sabaa , Ægyptii , Liber inscriptus *Margarita pretiosa de doctrina Ecclesiastica* , in capita 113. divisus : in quo agitur de Deo trino & uno : de opere sex dierum : de Patribus rebusque gestis in Veteri Testamento : de Ethnicis : de Prophetis : de Incarnatione Verbi & veritate Evangelii : de Baptismo : de Jejunio : de oratione Dominica : de Fide orthodoxa : de horis Canonicis : de eleemosyna : de matrimonio : de sacris Ordinibus : de Eucharistia : de Ecclesia & Officiis Ecclesiasticis : de Liturgia : de monachis : de Confessione sacramentali : de diebus dominicis , festis , & ferialibus : de Cruce : de Oleo infirmorum : de oratione pro defunctis : de campana &c.

In 4. bombyc. Arabicè exaratus à Masudo Presbytero anno martyrum 1413. (Christi 1697.)

L X I X.

Maximi monachi Peloponesii , discipu-

CODICES GRÆCI.

L X X I I I.

LECTIONES Evangeliorum per anni circulum , juxta Ritum Græcorum .

In fol. pergam. Codex per-
vetus , in fine mutilus :
cui aliquot folia bombycina manu re-
centiori addita sunt .

li Meletii Patriarchæ Alexandrini , Liber inscriptus , *Gladius acutus* , ad-
versus Romani Pontificis Primatum in
capita 35. distributus .

Ejusdem Liber adversus Latinos , in se-
ctiones 6. divisus .

In 4. bombyc. Arabicè exaratus à Fr.
Bernardino anno Christi 1714.

L X X.

Historia fugæ Deiparæ & S. Joseph in
Ægyptum , Theophilo Alexandrino
falso inscripta .

Consecratio Ecclesiæ , Altaris , & Urnæ
Baptismalis .

Ordinatio Patriarchæ , Episcopi , Presby-
teri , Diaconi , & Subdiaconi , juxta
Ritum Coptorum .

In 8. bomb. Arabicè .

L X X I.

Consecratio Ecclesiæ & Altaris Copto-
Arabicè .

Liturgia S. Gregorii Theologi , Copto-
Arabica .

Liturgia S. Cyrilli Alexandrini , Copto-
Arabica .

In 4. bomb. Copto-Arabicè .

L X X I I.

Consecratio Chrismatis , Copticè & Ara-
bicè .

Ritus consecrationis Chrismatis , quem
celebravit Gabriel Patriarcha in mo-
nasterio S. Macarii feria quinta mayo-
ris hebdomadæ , anno Martyrum 849.
(Christi 933.) Arabicè .

In fol. bomb. Codex pervetus , Cop-
ticus , & Arabicus .

L X X I V.

Horologion Græco-Arabicum , in 8.
bombyc.

L X X V.

Liturgie S. Basilii , Chrysostomi , & Præ-
sanctificatorum .

Ado-

Adoratio in Pentecoste.
Benedictio Aquæ in Epiphania.
Benedictiones diversæ.
Ritus Baptismi.
Lychnicon : seu Officium vespertinum.
Tonsura monachorum.
Ordinationes Cantoris, & Lectoris.
Precationes varix.

In 4. pergam. Codex Græcus perve-
 tustus.

L X X V I.

Officiunt Armenorum impressum in S.
 Armenicè.

De scriptoribus Syris Monophysitis

INDEX RERUM.

A

ARON Angur Patriarcha Jacobitarum. Vide Dionysius.
 Aaron Joannes Bar-Maadani Patriarcha. Vide Joannes.
 Aaron Episcopus Hadithæ. 362.
 Aaron Episcopus Lacabenæ. 246.
 Aaron cognomento Tanzig, Episcopus Lacabenæ. 375.
 Aaron Persa, cognomento Interpres. 104.
 Aaron Presbyter Alexandrinus, auctor Syntagmatis medici, quod è Syriaco in Arabicum translatum est. 311.
 Aaron Raschidus Chalipha. 342.
 S. Aaron in Sigara cœnobium. 284. 350. 351. 354. 355. 361.
 Abæ martyr cœnobium. 221. 227. 228.
 Aba Patriarcha Nestorianorum. Vide Maraba.
 Aba Episcopus Amidæ. 48. 111. 112. 114.
 Abæi cœnobium. Vide Ab-hai.
 Abaka, seu Apaga Rex Tartarorum. 258. 261. 380.
 Abar. Vide Habar.
 Abattanius. Vide Albategnius.
 Abbasus Chalipha. 103.
 Abbasus Ameras Geziræ. 113.
 Abbasidæ Chaliphæ. 470.
 S. Abda Episcopus Huzitarum in Perfide. 401.
 Abda Durkonensis, fundator cœnobii. 400.
 Abda Abbas. 418.
 Abdalaziz filius Hatemi. 67.
 Abdalla Baral. 106.
 Abdalla Zobairi. 104.
 Abdalla filius Ali. 110.
 Abdalla filius Mohammad, appellatus Abugiasar Almanfor, Chalipha. 110. in Christianos defecit. 114. 115. obit. 116.
 Abdalla filius Mohammad, Chalipha, appellatus Saphahus filius Abbasi. 110.
 Abdal'a Ebn-Sahel. 311.
 Abdalla Dux Callinici. 345.
 Abdalla filius Boëtri. 109.
 Abdalla Benattibus. Vide Benattibus.
 Abdalmalechus Meruani filius, Chalipha. 67. 104. 424.
 Abdalmessias Episcopus Bassoræ. 442.
 Abdalmessias Episcopus Halavanæ. 448.
 Abdalmessias Athanasius Maphrianus. Vide Athanasius.
 Abdalmessias Melchita. 359.
 Abdalmonemus Libani præfectus. 9. Alter. ibidem.
 Abdarrachmanus Suphi Razensis. 311.
 Abdarrachmanus Sarcaensis. 311.
 Abdase Episcopatus Chaldæorum. 459.
 Abdesu. Vide Ebedjesu.
 Abdinensis Episcopus Haran. 339.
 Abdinum urbs. 113.

Abdon Patriarcha. Vide Joannes VIII.
 Abdon Episcopus Synnadæ. Vide Joannes XI.
 Abednura Presbyter, Calligraphus. 300.
 Abel cœnobium. 110. 462. in regione Maadan. 224. 230.
 Abgarus Rex Edeffæ. 391. ejus epistola ad Christum. 393. an filius ejus Ethnicus. 392.
 Ab-Hai cœnobium. 355. 359.
 Abibus, quem impugnat Xenajas. 45.
 Abibus Episcopus Edeffæ. 105. 336.
 Abibi cœnobium in Arzerun. 111.
 Abibus Episcopus Tagrit, cujus epistola citatur à Barlufan. 154.
 Abibus magister Barcephæ. 219.
 Abibus Episcopus Tarfi. 348.
 Abibus Episcopus Anazarbi. 349.
 Abimelech fundator cœnobii apud Nisibin. 413.
 Abissini. Vide Æthiopes.
 Abraham magister Barsumæ. 1.
 Abraham Episcopus Arabum. 27.
 Abraham Presbyter Edeffenus. 30.
 Abraham discipulus Stephani Barludaili. 33.
 Abraham Episcopus Amidæ, cognomento Bar-Chili. 48. 51. 52. 58.
 Abraham alter Episcopus Amidæ. 213. 368.
 S. Abraham cœnobium. 216. in Lahaka. 256.
 Abraham Cartamenensis. 227.
 Abraham Abbas cœnobii Baximata. 236.
 Abraham Basilus Episcopus Beth-Saidæ. 255.
 Abraham Ebn-Tacuin. 311.
 Abraham Ebn-Helal Sabæus. 311.
 Abraham Patriarcha Jacobitarum. 325. 351.
 Abraham, qui & Abiron, Antipatriarcha. 98. 342. & seqq. Depositus à Dionysio Patriarcha. 345. Ejus successor Simeon. 357.
 Abraham Episcopus Nisibis. 335.
 Abraham Episcopus Emesæ. 335.
 Abraham Episcopus Callinici. 353.
 Abraham Athanasius Maphrianus Jacobitarum. 384. Vide Athanasius.
 Abraham Episcopus Seleuciæ. 395.
 Abraham Bar-Garib Patriarcha. Vide Ignatius VIII.
 Abraham Magnus, Archimandrita, qui monasticam vitam apud Chaldæos propagavit. 408.
 Abraham Patriarcha Syro-Nestorianorum, seu Chaldæorum. 435.
 Abraham alter, cognomento Abraza, Patriarcha Chaldæorum. 440.
 Abraham Episcopus Zuabiæ. 440.
 Abraham Episcopus Bassoræ. 443.
 Abraham Episcopus Haræ. 443.
 Abraham Episcopus Hierusalem Chaldæorum. 356.
 Abraham Episcopus Afnochæ. 456.
 Abraham Maphrianus Jacobitarum. 462.
 Abrahamiani schismatici Jacobitæ. 343.
 Abrahamia pagus. 228.

Abres

- Abres Episcopus Seleuciæ. 395.
 Abu Ali Ebn Sina. Vide Avicenna.
 Abu Ali Hasan Geometra. 317.
 Abu Ali Hasan filius Saheli. Vide Hafanus.
 Abu Ali Isa Ebn Zaraq. Vide Isa.
 Abubacrus Chalipha. 102.
 Abuchairus Bar-hebræi discipulus. 260.
 Abugaleb Barfabuni. Vide Basilus.
 Abugaleb Episcopus Gehon. 363.
 Abugaleb castrum, aliàs Duanech. 238. cœnobium in regione Gargar. 365. 371.
 Abujaserus Episcopus Telaphar. 452.
 Abulbeciar Archiater Jacobita. 145.
 Abulcasemus Amidæ prætor. 213.
 Abulchairus medicus, filius Hebatollæ. 311.
 Abulhasan Astrelogus. 311.
 Abulhasanus Hebatolla. Vide Hebatolla.
 Abulmasar. Vide Abumaasar.
 Abulpharagius. Vide Gregorius Bar-hebræus.
 Abulpharagius Abdalla Benattibus. 309. 310. 311. 317. 441. 445.
 Abulpharagius Barchamore Patriarcha. Vide Athanasius VII.
 Abulpharagius præfectus Chori cœnobii Barsumæ. 234.
 Abulrihan Mohammad Birunenensis. Vide Birunenensis.
 Abumaasar, Archiater. 311.
 Abu Maria vicus Arabiæ. 452.
 Abu Masalmas. 110. 470.
 Abu Nafr. Vide Alpharabius.
 Aburin Ameras, seu præfectus Mesopotamiæ. 105.
 Abusaidus Abbas cœnobii Eliæ. 446.
 Acacius Persa, Nestorianus. 34. Patriarcha Chaldæorum. 406. Legatus mittitur ad Zenonem Imperatorem. 407. obit. 408. Ejus scripta. ibidem. An primus Patriarcha Orientis, qui Nestorianismum professus est. 406.
 Acacius Presbyter. 38.
 Acacius Episcopus Amidæ. 48.
 Acha Episcopus Pheroz-Sapor. 419.
 Achadabues Episcopus Seleuciæ. 396. an. primus Patriarcha Orientis. ibidem. an idem cum Jabachue. 396. obit 397.
 Achæus Vicarius Geziræ. 109. 110.
 Achæus Episcopus Seleuciæ. 401. Scribit Acta Martyrum Orientalium, & Vitam S. Abdæ præceptoris sui. ibidem.
 Achedonum vicus apud Amidam. 58.
 Achmed, Mohammad, & Hasan filii Musæ filii Sciacher. 311.
 Achmed Castrum. 228.
 Achmed Rex Tartarorum. 258.
 Achudemes primus Jacobitarum in Oriente Metropoli, quem Bar-hebræus Maphrianum vocat. 414. Ejus Ecclesia Tagriti. 441. ab Arabibus direpta. 448.
 Aco, seu Ptolemais, urbs. 246.
 Adabinum urbs Armeniæ. 103.
 Adæus Xenajæ Mabugensis frater. 11.
 Adæus Apostolus Edessæ. 391.
 Adæus Abbas cœnobii S. Matthæi. 419.
 Adam Presbyter & Chorepiscopus & Papas Sinarum. 256.
 Adam Diaconus filius Jazedabuzidi Chorepiscopi. 256.
 Adatchuristan regio. 256.
 Adiab, Adiabene. 420. Haza dista. ibidem. & 453. Episcopatus conjunctus Mosulano. 450. & Arbelæ. 453.
 Adorbiana urbs & regio. 251. 258. 264.
 Adrama Episcopatus Chaldæorum. 449.
 Adrur spelunca anachoretarum. 225.
 Adultera historia in Evangelio Joannis. 169.
 Edes Romæorum Bagdadi, ubi Sedes Patriarcharum Chaldæorum. 439. 440. Instaurata. 450.
 Egyptiaca versio. Vide Coptica.
 Aethiopes, seu Abissini, quando Monophysismo infecti. 329. Eorum Metropoli à Patriarcha Alexandrino ordinatur. 373.
 Africani Julii opera citata à Barcepha. 129. à Barfalibæo. 158. à Barhebræo. 283. 310. 312.
 Agapius Græcorum Patriarcha Antiochenus. 351.
 Aghæus Adæi discipulus. 394.
 Aghel oppidum Mesopotamiæ. 82.
 Aitallaha Presbyter Jacobita, monachus cœnobii S. Zachæ. 307. ejus opus adversus Nestorianos. ibid.
 Aitallaha Episc. Gumal. 419.
 Akula urbs. 19. Vide Cupha.
 Alani populi. 113.
 Aladdin Chikobad Rex Melitinæ. 371.
 Albategnius Mohammad ebn Giaber. 311.
 Albi & nigri. factio scilicet Arabum & Persarum. 108. 109.
 Albumasar 311.
 Alcoranus. Lex Mahometanorum. Quæstio inter Mahometanos, creatus ne, an incretus esset. 435.
 Alepus urbs Syriæ. 245. 248. Beroea. 260. Episcopatus Nestorianorum. 459.
 Alexandri Aphrodisii opera apud Syros. 271. 315.
 Alexander Episc. Hierapolis. 13.
 Alexandrinæ Synodi duæ. 18. Alexandrini & Antiocheni Jacobitarum Patriarchatus limites 372.
 Ali filius Isa medicus Nestorianus, qui & David Abulhofain. 445.
 Ali ebn Abi Taleb Chalipha. 103.
 Ali ebn Habal. 311.
 Alpharabius Abu Nafr. 311.
 Alpharganus. 311.
 Aluch cœnobium. 439.
 Amantius monachus Edessenus. 329.
 Amazonius Episcopus Edessæ 325.
 Ameras, idest Dux seu præfectus 105.
 Amidæ Episcoporum series. 48. ejusdem urbis expugnatio. 57. 322. liberatio. 58. pestis & fames. 86. major Ecclesia ædificatur. 102. instauratur. 114. comburitur. 348. Synodus in electione Theodosii Patriarchæ. 349. altera in electione Joannis Patriarchæ. 354.
 Amidenses monachi, ad quos scribit Xenajas. 37.
 Aminaddinus Mardæ dominus. 365.
 Aminaddinus Nestorianus 378.
 Aminaddaules archiater. 449. Ebn Talmid. 450.
 Ammodia urbs. 58.
 Ammonii Diatesaron. 158.
 Amphilocheus cit. à Bar-hebræo. 295.
 Amrus Matthæi filius, Scriptor Nestorianus, qui Seriem Patriarcharum Chaldæorum ex Mari Salomonis filio compilavit. 387. ejus

- ejus anachronismus. 397. ætas. 425.
 S. Anania cœnobium apud urbem Marden. 154. 210. 215. 303. & alibi passim. Ignotum cuinam dicatum sit. 222. instauratum ab Anania Episcopo Mardæ. ibid. & ab Ignatio Xenaja Patriarcha. 229. cœnobium alterum propè Sur castrum. 228. aliud inter Balam & Callinicum. 332.
 Ananias Xenajas Patriarcha. Vide, Ignatius XI.
 Ananias Episcopus cœnobii Cartaminensis. 335.
 Ananias Episcopus Mardæ 217. instaurator cognominis cœnobii. 222. ordinatus à Cyriaco Patriarcha. ibid. obiit in cœnobio Naphtæ. 223.
 Ananjesu I. Patriarcha Chaldæorum. 423. ejus cadaver, ut dicitur, incorruptum. 424. scripta. 425.
 Ananjesu II. Patriarcha Chaldæorum. 432. sub eo præcones Evangelii in Sinarum regionem missi. 256.
 Ananjesu Episcopus Gandilapor. 443.
 Ananjesu Episcopus Bastadaræ. 449.
 Ananjesu Episc. Chalatzæ. 456.
 Ananitzæ, secta Judæorum. 346.
 Anastasii Imp. inauguratio. 56. obitus. 60.
 Anastasius Patriarcha Antiochiæ. 75. 90.
 Anastasii Sinaitæ error circa Eucharistiam. 191.
 Anastasius Episcopus Damasci. 344.
 Anastasius Episcopus Alepi. 351.
 Anastasius Æthiops monachus. 112.
 Anazarba urbs Episcopalis Jacobitarum. 349. 351. & alibi.
 Anbara urbs Episcopalis Chaldæorum. 412. 459.
 Anchala vicus. 452. cœnobium. 415.
 Andreas Episcopus Callisturæ. 381.
 Andronicus Chronologus. 310. 313.
 Anianus monachus & Chronologus. 310. 313.
 Antaradus urbs Phœnicia. 89.
 Anthimus Patriarcha Constantinop. 327.
 Anthimus Patriarcha cit. à Bar-hebræo. 300. 329.
 Anthimus Episcopus Baalbech. 341.
 Antiochus Episcopus Constantinæ, citatus à Bar-hebræo 295.
 Antiochia desolata. 260. Antiocheni Patriarchæ, ex Barsalibæo & Barhebræo. 311. & seqq. Antiocheni & Alexandrini Patriarchatus Jacobitarum limites. 372. Antiocheni Concilii Canones ab Arianis conditi juxta Barhebræum. 302. Antiochena Synodus in ordinatione Severi. 18.
 Antonius Rhetor Syrus. 307. 345.
 Antoninus Episcopus Alepi. 327.
 Antonianorum monasterium, Anton dictum. 91. 93. 334.
 Apameæ urbis expugnatio. 62.
 Aphnimaranus Abbas, scriptor. 422.
 Aphthonii cœnobium. Vide Canfarense.
 Aphriha ebn Adi, ebn Zachariæ 311.
 Apollonii opera sub Mamone Calipha Arabice reddita. 310.
 Apostolorum Constitutiones 301. Jejunium. 304.
 Aquilæ Versio. 283.
 Arabes. 102. 103. & alibi passim. Vide Taii, Saraceni, & Mahometani.
 Tom. II.
 Arabestizæ lacus 252.
 Arach, seu Arak urbs & regio. 395. 400.
 Arad Chananæus, scriptor. 313.
 Aradus Phœnicia urbs. 103.
 Arbela urbs Adiabenæ. 455. & regio. 251.
 Episcopatus Chaldæorum. 458.
 Arbyla, seu Sandalia urbs Arabia. 339.
 Arca urbs circa Melitinam. 260. 353. 355.
 Arcæ cœnobium in montibus Cardois, ubi Arca Noë requievit. 113.
 Architei sermones. 303.
 Ardabel urbs. 67.
 Ardua urbs Tartarorum. 379. 380.
 Aretha Rex Arabum Monophysita. 64. Galatzæ filius. 325. 331.
 Arghis, seu Argisa urbs 252. 470.
 Arias Abbas Heinæ 371.
 Arias Episcopus Melitinæ. 374.
 Ariadnæ Imperatricis obitus. 60.
 Arianorum reliquiæ Bagdadi. 436. 438.
 Armenia & Sobæ metropolita Nestorianus. 460.
 Armenica Versio Scripturæ. 283.
 Armenii Nativitatem & Epiphaniam Domini simul celebrant. 164. Incorrupticolarum sententiam admittunt. 169. Azyro uruntur in Eucharistia. 182. an pro vivis orent. 203. crucem baptizant. 205. eorum errores. 296. Unio cum Jacobitis. ibidem. Dissidium inter Patriarchas eorum. 368. Mardensis eorum Episcopus interit electioni Patriarchæ Jacobitarum. 382.
 Arsamofata, Arsamote, & Armosata, castrum. 113. 354.
 Arsanus fluvius. 113. 370.
 Arsanus Tela urbs. 380.
 Arselam Calig Soltanus Iconii. 212.
 Artabafus, seu Artabafus, Imperium afficit. 106.
 Artachlocus, ubi cœnobium Sancti Eustathii. 76.
 Artakidæ Reges. 470.
 Artemonis epistola. 313.
 Aruritæ Arabes. 108.
 Arzun urbs Episcopalis. 459.
 Arzunense, seu Arzenunense cœnobium. 111. Arzunitzæ, ad quos scribit Xenajas. 45.
 Alaph historicus. 313.
 Ascolius Episcopus Rhedinæ. 313.
 Aseth pagus regionis Sarugensis 349.
 Asina urbs. 256.
 Atinocha Episcopatus. 456.
 Aspahan urbs Episcopalis. 449.
 Aslafia regio ditionis Tagritensis. 320.
 Aslaffini, seu Asliffini populi. 320. Saraceni. ibid. an iidem cum Nazaræis. ibid.
 Aslaffanitzæ, seu Aslaffinitæ, vel Aslaffini, populi ditionis Tagritensis Jacobitæ. 215. 366. 440. 452.
 Assumptionis B. Virginis Jejunium. 304.
 Astachar Episcopatus. 466.
 Asterius Episcopus Amidæ. 48.
 Asus Dux Arabum. 103.
 Asutus Ameras. 257.
 S. Athanasii Alexandrini opera citata à Barcephæ. 129. à Barsalibæo. 158. 166. à Barhebræo. 283. 295. 302.
 Athanasii cœnobium in Telbesime, conditum ab Athanasio Sandalensi. 111. 221. 228. 341.
 V u u Atha-

Athanasius I. Patriarcha Jacobitarum, cognomento Camelarius. 34. 102. 325. 333. ejus obitus. 334.
 Athanasius II. Patriarcha Jacobitarum, cognomento Baladenfis. 75. 78. 105. 325. 335.
 Athanasius III. Patriarcha Jacobitarum. 106. unionem Armenorum procurat. 296. 338.
 Athanasius IV. cognomento Sandalensis, Episcopus Maipheractæ. 107. 110. 338. Patriarcha Jacobitarum. 111. 325. 339.
 Athanasius V. cognomento Salachenfis, Patriarcha Jacobitarum. 41. 351. Lazarus antea appellatus. 351. ejus epistola Synodica ad Philotheum Alexandrinum, in qua Christum ex duabus personis & naturis compositum asserit. 41. Quintus hujus nominis, non Sextus. 352.
 Athanasius VI. qui & Haje, Patriarcha Jacobitarum. 354.
 Athanasius VII. qui & Abulpharagius Bar-chamore, Patriarcha Jacobitarum. 208. 357. iterat ordinationes. 359. in mortis articulo constitutos non absolvit. ibid.
 Athanasius VIII. qui & Josue Bar-chetre, Patriarcha Jacobitarum. 360.
 Athanasius IX. qui & Saliba Abbas cœnobii Barsumæ, Patriarcha Jacobitarum. 231. 325. 369. obit. 370.
 Athanasius I. qui & Sergius, Maphrianus Jacobitarum. 439.
 Athanasius II. qui & Abdelmessias, Maphrianus Jacobitarum. 447.
 Athanasius III. qui & Abraham, Maphrianus Jacobitarum. 384. 460. 462.
 Athanasius monachus monophysita. 325. 329. Theodora Imperatrix ex filia nepos. 329. 331.
 Athanasius Amidenfis medicus Syrus. 315.
 Athanasius, qui & Behenamus Barsummane, Episcopus Nuhadræ. 247. 255.
 Athanasius Episcopus Sarugenfis. 337.
 Athanasius Episcopus Euphemie. 348.
 Athanasius Episcopus Tarfi. 350.
 Athanasius Episcopus Edessæ. 356.
 Athanasius Episcopus Samosatæ. 356.
 Athanasii duo Episcopi Anazarbæ. 363.
 Athanasius Denha Episcopus Edessæ. 364.
 Athanasius Episcopus Maipheractæ. 364.
 Athanasius Episcopus Hierusalem. 368.
 Athanasius Josue Episcopus Lacabenæ, deinde Ptolemaidis. 375. 377.
 Athanasius Episcopus Mabugi. 379.
 Athanasius Episcopus Cypri. 379.
 Athanasius Episcopus Hierusalem. 379.
 Athanasius Episcopus Tarfi. 379.
 Athanasius, qui & Pharagus, Episcopus Lacabenæ. 380. Melitinæ. 380. 381.
 Athanasius, qui & Barsummane, Episcopus Bagdadi. 455.
 Athur, seu Mosul, Episcopatus. 458. 480.
 Atichus Dux. 107.
 Attæ Hefna, seu castrum mulieris. 462.
 Avas Bech, seu Regulus. 471.
 Avicenna, seu ebn Sina. 311. 317.
 Autan vicus Samosateni agri. 1.
 Aytonus, qui & Haitam, Rex Armenorum. 247. 375. 378. 382.
 Azizus Bar-Sabta, Patriarcha Turabдини. Vide Ignatius.
 Azizus Maphrianus. Vide Basilus.

Azymi usus in Eucharistia à Jacobitis reiectur. 182.

B

BALBECH, seu Heliopolis, urbs. 341. 342.
 Baaltan pagus. 340.
 Babæus Nestorianus, Patriarcha Chaldaeorum. 408. decernit, ut Patriarcha, Episcopi, & Presbyteri ducant uxores. ibid. abrogat excommunicationem latam à Babæo Patriarcha in Barsumam Nisibenum. ibid.
 Babæus Nisibenus, archimandrita. 415. 416. ejus scripta. ibid.
 Babæus Patriarcha Chaldaeorum. 403. infidiis Barsumæ Nisibeni occisus. ibid. non Gabrielis Singarenfis medici. 404.
 Babylon. Vide Bagdadum.
 Bacara pagus. 228.
 Bacchus Episcopus Alepi, 342.
 Bacchus Episcopus Akulæ. 430.
 Baçjesu, seu Baçilva. Vide Bochtjesu.
 Bad locus. 228.
 Badia, Episcopatus. 459.
 Badraja pagus. 394. Episcopatus conjunctus Naamanie & Nilo. 449. 459.
 Badraja Baxaja, Episcopatus adjunctus Cas-caræ. 459.
 Badrus Dux Libani. 9.
 Bagas, seu Beth-Bagas, urbs Episcopalis. 433. 449. 459.
 Bagdadum urbs. 118. ejus conditus. 123. 470. dicta Medinat-Ailalam, hoc est, urbs pacis. ibid. alia à Babylone, tametsi à recentioribus Babylon dicatur. ibid. excisa. 248. aquis submersa. 471. Sedes Patriarchæ Chaldaeorum. 441. Ecclesia Sabarjesu. 450. in Aedibus Duidari. 455.
 Bagerme. Vide Beth-Garme.
 Baidar Patriarcha Armenorum. 369.
 Bakerda, seu Beth-Kerda, Episcopatus. 459.
 Baia urbs. 332.
 Balach urbs. 256.
 Balad, Balada seu Balat, urbs Episcopalis. 127. 219. 346. 459.
 Balaces Rex Periarum. 407.
 Balek. Vide Chan Balek.
 Baptismi dilatio reprehensa. 347.
 Bar-Ataad Dux. 113.
 Bar-Andreas. Vide Joannes.
 Bar-cepha. Vide Moyfes.
 Bar-chichi. Vide Ignatius.
 Bar-Gaghi cœnobium. Vide Gaghai.
 Bar-Garib. Vide Ignatius VIII.
 Bar-hebræus. Vide Gregorius.
 Bar-hadbefciaba. Vide Barhadbefciaba.
 Bar-Sabta. Vide Azizus.
 Bar-Sabuni. Vide Joannes, & Basilus.
 Bar-Salibi. Vide Dionysius.
 Bar-Tôrca Episcopus Mabugi. 360.
 Bar-Vahib. Vide Ignatius.
 Bar-Vehibun. Vide Theodorus.
 Baradæus. Vide Jacobus.
 Barbaria Episcopatus conjunctus Telæ. 456.
 Barbaseminus Episcopus Seleuciæ. 399.
 Barbutela Episcopus cœnobii Sancti Matthæi. 449.
 Bardaa urbs Episcopalis. 67. 440. 458.
 Barde

- Bared cœnobium . 351. 357. 363.
 Barhadbesciaba Carduenfis . 11.
 Barhadbesciaba Episcopus Maragæ . 344.
 Barhadbesciaba monachus . 416.
 Barjesu Maphrianus Jacobitarum . 422.
 Barita monachus . 415.
 Barkainæus . Vide Dioscorus.
 S. Barnabæ Apostoli corpus cum Evangelio
 S. Matthæi repertum . 81.
 Barnasicha Episcopus Mosul Hassasinita-
 rum . 440. Nasicha dictus . 442.
 Barfaba Episcopus Scianakerdæ . 412.
 Barfebia Episcopus Chaldæus . 400.
 Barfohede Episcopus Niniwes à Barfuma
 Nisibeno occisus . 403.
 Barfuma Presbyter & archimandrita . 1. ejus
 historia citata à Barhebræo . 295. patria
 & institutum . 1. fista miracula . 2. jēju-
 nia & hypocrisis . ibid. S. Simeonem Sty-
 litam consulit . 3. in errorem Eutychia-
 norum abripitur . 3. à Barhebræo vindici-
 catur . 296. sed frustra . 297. Conciliabu-
 lo Ephesino interest . 4. in S. Flaviani ne-
 cem conspirat . 6. in Concilio Chalcedo-
 nensi condemnatur . 7. Quid de ejus ge-
 stis & morte Jacobitæ . 7. ejus interitus . 8.
 memoria apud Jacobitas . 9. Templum in
 Monte Libano . 9. ejus epistolæ . 10.
 Barfuma cœnobium celeberrimum apud ur-
 bem Melitinam . 147. 215. 231. 252. 253.
 352. 357. ubi digitus ejus asservari dicitur.
 362. privilegium ei cœnobio concessum à
 Barfusa Patriarcha . 366. revocatur à
 Michaeli Patriarcha . ibid. templum no-
 vum ibidem ab eodem Michaeli conditum .
 368. à tributo liberum . 368. comburitur.
 368. instauratur . ibidem .
 Barfuma cœnobium in urbe Sena . 154. aliud
 apud Tel-Cobab . & Begadscia pagos . 222.
 228. apud cœnobium Ananæ . 226. in re-
 gione Claudæ . 341.
 Barfuma Ægyptius . cognomento Nudus .
 10.
 Barfuma Nisibenus . 10. Nestorianismum in
 Orientem invehit . 403. Ejus perdit mo-
 res . ibidem . Conjugium Presbyterorum,
 Monachorum , & Episcoporum inducit .
 404. Babuæum interfici curat . 406. ab eo-
 dem excommunicatur . ibidem . Ejus in-
 teritus . 407.
 Barfuma Patriarcha Chaldæorum . 449.
 Barfuma Abbas cœnobii Gavicathæ , Patri-
 archa Jacobitarum . Vide Ignatius Mi-
 chaël .
 Barfuma Maadanensis , Maphrianus Jacobi-
 tarum . Vide Basilius .
 Barfuma Sciatti , Arabum Episcopus , deinde
 Maphrianus . 385. Vide Behenamus Dio-
 scorus .
 Barfuma Saphius , frater Bar-hebræi , Ma-
 phrianus . 258. Vide Gregorius .
 Barfuma Episcopus Gubæ . 246. 375.
 Barfuma Episcopus Salachæ . 382.
 Barfuma Episcopus Sufæ . 417.
 Barfuma archimandrita Gavicathæ . 381.
 Barfuma monachus cœnobii Barfuma . 234.
 Barfuma Athanasius , Episcopus Bagdad .
 455. Vide Athanasius .
 Barfuma Episcopus Chisumæ . Vide Ba-
 silius .
 Bartela Castrum . 237. 255. 261. 451.
 Tom. II.
- Barturæ cœnobium in monte Singaræ . 415.
 S. Basili Magni opera citata à Barcepha . 129.
 à Bar-hebræo . 295. 302. 303.
 Basilius I. Patriarcha Jacobitarum . 126. 349.
 ejus epistola ad Cofinam Alexandrinum .
 126.
 Basilius II. Patriarcha Jacobitarum . 147.
 356.
 Basilius Saba Episcopus Salachenfis , deinde
 Patriarcha Jacobitarum Turabdin . 383.
 Vide Ignatius Basilius .
 Basilius Gabriel , Patriarcha Jacobitarum in
 Cilicia . 384.
 Basilius Philoxenus , Patriarcha Jacobitarum
 in Cilicia . 461.
 Basilius , Simeon Manemita , olim Episcopus
 Gargar , deinde Patriarcha Jacobitarum
 in Syria . 385.
 Basilius I. Baladensis Maphrianus Jacobi-
 tarum . 434.
 Basilius II. Maphrianus Jacobitarum , Laza-
 rus Stylita antea appellatus . 437.
 Basilius III. Nisibenus , Maphrianus Jacobi-
 tarum . 441.
 Basilius IV. Tagritensis , Maphrianus Jaco-
 bitarum . 447.
 Basilius V. qui & Behenamus Hedlenfis ,
 Maphrianus . 462. deinde Patriarcha .
 Vide Ignatius IX.
 Basilius VI. qui & Barfuma Maadanensis ,
 Maphrianus . 462.
 Basilius VII. qui & Azizus , Maphrianus .
 385. 386. 462.
 Basilius Saliba Vagus Episcopus Alepi . 374.
 376. deinde Maphrianus . Vide Ignatius
 Saliba .
 Basilius Episcopus Tirhanæ . 142.
 Basilius Etaias Episcopus . 238.
 Basilius Episcopus Tabrizi . 253.
 Basilius Abugaleb Barfubuni , Episcopus E-
 dessæ . 212. 358. 359.
 Basilius Abraham Episcopus Bethsaidæ . 255.
 Basilius Barfuma Episcopus Chisumæ . 360.
 361.
 Basilius Episcopus Gehon . 360. 361. 362.
 Basilius Episcopus Lacabenæ . 361. depofi-
 tus . ibidem .
 Basilius Episcopus Sibabarchæ . 362.
 Basilius Episcopus Edessæ . 364.
 Basilius Episcopus Caitri Zaidi . 371.
 Basilius Damianus , Episcopus Cæsareæ .
 247. 363. 376.
 Basilius Episcopus Arcæ . 371.
 Basilius Episcopus Roaban . 376.
 Basilius Episcopus Chataræ . 379.
 Basilius Marcianus Episcopus Gozartæ Car-
 doæ . 452.
 Basilius Matthæus Episcopus Bagdadi . 453.
 Bassora , seu Boitra , Episcopatus . 458. 459.
 Bassus martyr . 45.
 Bassi monasterium . 15.
 Batnæ . Vide Sarug.
 Bautha monachus . 415.
 Baximatæ cœnobium . 232. 236. 242. 370.
 381.
 Bedia pagus ad Euphratem . 338.
 Bedia pagus in regione Haran . 341. Syno-
 dus . ibidem .
 Begadscia pagus . 222. 228.
 Behenami martyris acta deperdita . 222. Ec-
 clesia in urbe Tripoli . 378. cœnobium
 V u u i j in

in Beth-Guba. 449. Ecclesia Arbelæ. 455.
 Behenamus Basilius Maphrianus. Vide Basilius.
 Behenamus Dioscorus Maphrianus. Vide Dioscorus.
 Behenamus Bar-Summane, Episcopus Nuhadræ. 249. Athanasius appellatus. 255.
 Beherinum urbs Episcopalis. 437.
 Benattibus. Vide, Abulpharagius Abdalla.
 Benebil pagus. 221. 228.
 Beniaminus Assyrius. 11.
 Beria castrum. 221.
 Berytus urbs Pheniciæ. 89.
 Besciara oppidum montis Libani. 9.
 Belladara urbs Episcopalis. 449.
 Beth-Abe cœnobium. 415. 420.
 Beth-Arca locus. 221.
 Beth-Arsam pagus. 409.
 Beth-Bagas urbs. 433. Vide Bagas.
 Beth-Botin, seu Batin, pagus ditionis Haran. 342. 349. 437. cœnobium in Aseth regionis Sarugenis. 349.
 Beth Calas fluvius. 106.
 Beth-Cheduna. Vide Cheduna.
 Beth-Cheno, seu Beth-Chionia. 219.
 Beth-Cudidia pagus. Vide Cudidia.
 Beth-Darona. Vide Darona.
 Beth-Dial, urbs Episcopalis. 456.
 Beth-Ebre pagus. 261.
 Beth-Elaja pagus. 419.
 Beth-Ese locus. 221.
 Beth-Garma, Episcopatus. Vide Garma. 1. 4. 139. 458. 459.
 Beth-Katara. 228.
 Beth-Kerda. Vide Bakerda.
 Beth-Kogiak. Vide Kogiak.
 Beth-Koke cœnobium. 455.
 Beth-Maade. Vide Maade.
 Beth-Manem. Vide Manem.
 Beth-Norkos pagus. 228.
 Beth-Nuhadra. Vide Nuhadra.
 Beth-Raman. 219. 255. 419.
 Beth-Razich, seu, Beth-Vazich. 346. 419.
 Beth-Saida pagus regionis Arbelæ. 251.
 Beth-Tabitha. 221.
 Beth-Urbe cœnobium. 429.
 Bezona cœnobium, quod & de Columna. 341. 344.
 Bimail, & Bimaidæ. Vide Byamitæ.
 Bina-Catona Regina Tartarorum. 261.
 Birunensis Abulrihan. 311.
 Biznitæ cœnobium. 404.
 Bochræ, idest S. Stephani, cœnobium. Vide Stephani.
 Bochtjesu filius Gabrielis. 311. 436.
 Bochtjesu filius Georgii. 315.
 Bochtjesu fundator cœnobii Hadathæ. 430.
 Bochtjesu Episcopus Tirhanæ. 440.
 Bondekdarus Soltanus Ægypti. 381.
 Bosra. Vide Bassora.
 Botlan. Vide Ebn-Botlan.
 Botrus urbi Phœniciæ. 89.
 Brejus mons. 228.
 Brichjesu Episcopus Vasetæ. 455. 456.
 Brichjesu Episcopus Buazichæ. 456.
 Brichjesu Episcopus Tirhanæ. 456.
 Bichammyritæ. Vide Byamitæ.
 Buazicha, urbs Episcopalis. 431. 459.
 Bugdifa pagus. 228.
 Buricha princeps. 109. 110.

Byamitæ Christiani. 346. 347.
 Byblus urbs Phœniciæ. 89.

C

CADNA urbs Episcopalis. 429.
 Casarea Palestinæ expugnatur. 103.
 Caipha, an conversus ad fidem Christi. 165.
 Cairum urbs, seu Mesra. 145.
 Cajuma Episcopus Seleuciæ. 400.
 Cajuma Episcopus Tirhanæ, & Nisibis. 439.
 Calas. Vide Beth Calas.
 Calig Arselan Soltanus Iconii. 212. 368.
 Caliljesu cœnobium. 434. dictum Timothei, & Catholici. ibid. dirutum. 439.
 Caliu dux Hisciami Chaliphæ. 107.
 Callinicum urbs. 111. 260. 332. Ejus muri refecti. 114. Synodus Episcoporum quadraginta quinque. 344.
 Callistura urbs circa Mellitinam. 260. 353.
 Camachum castrum. 113. 471.
 Camaloddinus Jonæ filius, Philosophus Mosulanus. 455.
 Campanæ usus in Oriente. 178.
 Camula urbs Episcopalis. 455.
 Cancrata vicus ditionis Amidæ. 212. 363. cœnobium. 365.
 Canisapor urbs. 115.
 Canones Conciliorum. 301.
 Canoscia cœnobium. 430.
 Canfara, & Canfarinum, seu Kennefrin, urbs. 54. 111.
 Canfarenle cœnobium, Bar-Aptonii appellatum. 111. 333. 336. 340. 344. instauratum. 345.
 Capharnabo pagus. 351.
 Caphartuta oppidum apud Marden. 216. desolata. 223. 227. Synodus ibi habitata. 437.
 Caramaniæ Episcopatus. 460.
 Carcha urbs. 412. 471.
 Carchana oppidum. 430.
 Cardagus martyr. 400.
 Cardag Episcopus. 256.
 Cardaliabed urbs. Vide Sena.
 Cardoi montes, ubi Arca Noë confedit. 113.
 Cardu, Cardoa Gozarta, seu Insula. 262. Vide Gozarta.
 Cares, seu Mares, Episcopus Sigaræ. 411.
 Carmelisa urbs. 460.
 Carfabacha Episcopatus. 435.
 Carfena regio. 357. 359.
 Cartaminense cœnobium. 57. 107. 335. 338.
 Cascara urbs. 394. Ejus Episcopus primas tenet post Patriarcham Chaldaeorum. 395. 459.
 Calsar Episcopatus. 450.
 Castrum Romanum in Cilicia. 216. 369. 374.
 Cataræ, seu Catarorum cœnobium. 58. 110.
 Catholicus, idest, Primas, seu Patriarcha Nestorianorum. 249.
 Catholicus Orientis, seu Primas. Vide Maphrianus.
 Catin pagus. 351.
 Cavades Persarum Rex. 58. 407. & seq. obit 349. 350. 400. Alter, Siroës appellatus. Vide Siroës.

Ce-

- Cepha castrum. 299. 344.
 Cessunium. Vide Chituma.
 Chabura, Chabora, seu Habura urbs. 111. 227.
 Chabur fluvius. Vide Chobar.
 Chadra urbs Episcopalis. 455.
 Chalata urbs Episcopalis. 450. terræmotu corruit. 470. 475.
 Chaldæi, Assyrii, Orientales, & Nestoriani appellati. Eorum error circa Eucharistiam. 39. Quæstio inter eos mota, an Christi humanitas viderit divinitatem. 287. Locum Pauli Apostoli depravant. 290. Quid de Christi voluntatibus sentiant. 292. Clerici eorum, monachi, & Episcopi vestibus secularium utuntur. 400. Nestorianismo infecti sub Barsuma Nisibeno. 403. & seqq. Patriarcha, Episcopi, Presbyteri, & monachi uxores ducunt. 404. 406. 408. Acacius primus eorum Patriarcharum, fuit, qui Nestorianam hæresim amplexus est. 406. Nestorianismi initia in Oriente. 403. & seqq. Conjugia Patriarcharum, & Episcoporum interdicta. 412. Cum Mahometæ pseudo-propheta sædus ineunt. 418. Liturgiam vespertinis horis celebrant. 441. Episcopum Græcorum & Jacobitarum in urbe Bagdado residere prohibent. 441. Dissidium inter Machicham Patriarcham & populum circa Orationem Dominicam. 448. Patriarcharum eorum series. 387. Appendix ex mss. Codicibus. 456. Sedes Episcopales. 458. Tres iis Patriarchæ præfunt, Simeon scilicet in Ormi, Elias in Mosul & Joseph Amidæ. 457.
 Chaleph Patriarcha. Vide Ignatius X.
 Chamisius Episcopus Turabдини. 371.
 Chamulæ cœnobium in Gezira. 400.
 Chan-Balek, & Phalek, Metropolis. 458.
 Chanigiara Episcopatus. 435. Coniunctus Lasciumæ. 439.
 Charcha. Vide Carcha.
 Charimus Mafæ filius, Maphrianus. Vide Dionysius.
 Charma urbs. 111. 419. 437.
 Charræ. Vide Haran.
 Chafemgaræ Metropolis. 458.
 Chafota, seu Sacha. 321.
 Chazaria regio, & Chazari populi. 100. 113.
 Chazruna Episcopatus. 403.
 Cheduna pagus. 111.
 Cherda. Vide Kerda.
 Chituma, seu Cessunium, urbs. 336. 356. 364. Synodus ibi habita. 360.
 Chobar, seu Chabur fluvius. 221. 226. Cœnobium apud eundem. ibid.
 Chodahes Abbas. 418.
 Chofanitæ populi. 113.
 Chorasan, & Chorasānitæ. 110. 255.
 Chosroës Anuscervanus, Rex Persarum. 410.
 Chosroës, cognomento Abruizus, Rex Persarum. 415.
 Chosroës Presbyter Edessenus, Calligraphus. 449.
 Chuchtæ cœnobium. Vide S. Matthæi.
 Christi Domini genealogia. 162. Nativitas & passio quo anno. 163. Nativitas & Epiphania diversis diebus. 164.
 Christodulus Patriarcha Alexandrinus. 145. 153.
 Christophorus Patriarcha Armenorum. 411. 414.
 Christophorus Episcopus S. Matthæi. 415. 419.
 Chronicon Syriacum anonymi. 310.
 Chudidia castrum. 260. 368. 451.
 Chumdana urbs. 256.
 Chusanus Armenus. 110.
 Claudia regio circa Melitinam. 234. 260. 341. 350.
 Clementis Romani epistola citata à Barsalibæo. 158. Libri Constitutionum citati ab eodem Barsalibæo. 187. 207. & à Barhebræo. 301.
 Clemens Alexandrinus citatus à Barhebræo. 313.
 Clementis XI. Pont. Max. in literas Orientales beneficentia. 207. 243. 333. & alibi frequenter.
 Cocha urbs. 115. Cochenfis Ecclesia. 316.
 Cochitæ. ibid.
 Coche castrum. 115.
 Cohail pagus ad Tigrim. 218.
 Coluc pagus. 106.
 Columnæ monasterium. Vide Bezona.
 Comum collis, seu Tela-Comum. 106.
 Confessionis Sacramentum à Coptis impugnatur. 155. 366. à Syris Jacobitis defenditur. ibid. ejus ritus, disciplina, & usus. 171. 265.
 Conon Tarfensis. 325. 329.
 Constant Luca filius. 311.
 Constantinopolis terræmotu concutitur. 89.
 Constantinus Episcopus Seleuciæ. 16.
 Constantinus Episcopus Haranitarum. 96.
 Constantinus Episcopus Edessæ. 105. 107.
 Constantinus Episcopus Samosatæ. 107. 110. 111. 112. 114.
 Constantinus Episcopus Garmæ. 139.
 Constantinus Episcopus Laodiceæ. 327. 329.
 Constantinus Patriarcha Armenorum. 375.
 Constantinus Episcopus Melitinæ, deinde Patriarcha Jacobitarum in Syria. Vide Ignatius Constantinus.
 Coptica, seu Ægyptiaca, Scripturæ Versio. 283.
 Corara regio. 375.
 Corruptibile & Incorruptibile. Controversia de corpore Christi orta Severum inter & Julianum. 62. 206.
 Cosairum Sedes Patriarchæ Græcorum. 383.
 Cosmas Episcopus Amidæ. 48. 98. 107.
 Cosmas Patriarcha Alexandrinus. 348.
 Crucis signum. 178. 179. Cœnobium apud Sarfaram fluvium. 400.
 Cruſſeni. Vide Cyrrhenses.
 Cubæ monasterium. 110.
 Cudidia. Vide Chudidia.
 Cuma Philoxenus Patriarcha. Vide Ignatius.
 Culab clima. 109.
 Cupha urbs Arabiæ, quæ & Akula. 110. 113. 319. 410. ejus muri refecti. 115.
 Cuphidæ cœnobium. 371. 379.
 Curdi populi. 221. 366. 379. 452.
 Curforis cœnobium & Ecclesia Melitinæ. 351. 352. 358. 365. 371. 374.
 Curzachel cœnobium. 349. 350.
 Cyprus insula à Saracenis expugnatur. 103. ejus Episcopus Jacobita. 383.

Cyprianus Episcopus Nisibis . 432.
 Cyriaci martyris reliquiae . 61. cœnobium
 appellatum Diuch . 237. alterum Zoni-
 cratæ in regione castri Zaidi . 370. 378.
 Cyriacus Patriarcha Jacobitarum . 116-325.
 341. Ætas ejus & gesta . ibid. obitus . 343.
 Epistola Synodica . 117. Canones . 117.
 305. 342. Liturgia . 117. Expositio Missæ .
 ibid. Citatus à Barfalibæo . 189. 204. Or-
 dinat Mardæ Episcopos Ananiam & Igna-
 tium . 222. 223. Synodum Gubriini indicit .
 342. Gubenfes monachos excommunicat .
 ibid.
 Cyriacus Episcopus Amidæ . 48. 90. 102. ejus
 canones . ibid. & 302.
 Cyriacus Maphrianus Jacobitarum , Hora-
 nus appellatus . 351. 442.
 Cyriacus Episcopus Edessæ . 104.
 Cyriacus Episcopus Turabdin . 111.
 Cyriacus Episcopus S. Matthæi . 115.
 Cyriacus Abbas cœnobii Sergii , præceptor
 Barcephæ . 219.
 Cyriacus Episcopus Nisibis . 416.
 Cyriacus Episcopus Chanigiaræ . 435.
 Cyriacus Episcopus Socotoræ . 456.
 S. Cyrilli Alexandrini opera citata à Joanne
 Sarigtha Patriarcha . 136. & à Bar-hebræo .
 295. 303.
 Cyrillus Simeon Elianita , Episcopus Hæ .
 382. 383. 460.
 Cyrillus Maphrianus . Vide Joseph Bar-
 Nisan .
 Cyrillus Laklak Patriarcha Alexandrinus
 cum Ignatio Antiocheno contendit . 373.
 Cyrillus Joseph Episcopus Jacobita . 244.
 Cyrinus Episcopus Amidæ apostata . 357.
 Cyrrhenfes , seu Crufteni , Jacobitæ Schif-
 matici . 342. 343. 345. conjuncti Guben-
 sibus adversus reliquos Jacobitas Syros .
 Vide Gubenfes .
 Cyrus Episcopus Hierapolis . 11. 15.
 Cyrus Presbyter . 52.
 Cyrus Adun Presbyter . 58.
 Cyrus Arabs . 109.
 Cyrus , seu Kajura doctor . 412.
 Cyrus Nestorianus . 433.
 Cyzicum urbs terræmotu concutitur . 85. 89.

D

D Aabarfanaja Episcopatus . 469.
 Dacachus rebellis adversus Merua-
 num . 107.
 Dadamia pagus . 228.
 Dadjesu Episcopus Seleuciæ . 403.
 Daherus Mardæ dominus . 471.
 Dailam regio . 256. Vide Dilumitæ .
 Dair-Abugaleb . Vide Abugalebi cœnobium .
 Dair-Elia . Vide Eliæ cœnobium .
 Dair-Hannes Episcopatus . 460.
 Dair-Havil . Vide Havil .
 Dair-Heraclii Episcopatus . 459.
 Dakucha Episcopatus . 459.
 Dair-Kona , seu Dur-Kona . 393. 442. 480.
 Vide Dor-Kena .
 Damadutha Episcopatus . 460.
 Damascus urbs direpta . 471. ejus metropo-
 lita Nestorianus . 458. 459.
 Damianus Episcopus Cæsaræ . Vide Basi-
 lius .

Damianus Alexandrinus cum Petro Antio-
 cheno contendit . 71. 332. Summa ejus
 controversiæ . 78. ejus epistola entho-
 nistica . 79. Synodica ad Jacobum Bara-
 dæum . ibid. Epistola Paschales . 80. Epi-
 stola ad Zachariam . ibid. opus de divinis
 proprietatibus , & personis . ibid.
 S. Danielis cœnobium . 221. 228. Ecclesia .
 249. pagus superior . 451.
 Daniel Bar-chettab Scriptor . 244.
 Daniel Syrus auctor Nomocanonis . 181. 463.
 464.
 Daniel Maphrianus Jacobitarum . 346. 436.
 Daniel Salachenfis citatus à Barhebræo . 283.
 Daniel Episcopus Molul . 343.
 Daniel Episcopus Chaboræ , apostata . 375.
 377.
 Daniel Abilus monachus . 413.
 Daniel Episcopus Nuhadræ . 419.
 Daniel filius Mariæ , Historicus . 420.
 Dara urbs conditur 58. expugnatur . 62. in-
 vaditur ab Arabibus . 103. Primi ejus E-
 piscopi . 119. diruitur . 223.
 Darabada Episcopatus . 459.
 Dar-Elrum . Vide Romæorum ædes .
 Darona urbs Episcopalis . 455.
 Dasena Episcopatus . 456. 459.
 David Pauli filius Scriptor . 243. ejus Dia-
 logus de Trifagio . ibid. citatus à Bar-he-
 bræo . 283.
 David Episcopus Daræ . 110. 111. 112. in
 Patriarcham Jacobitarum eligitur . 113.
 340.
 David Syncellus Joannis Abdonis Patriar-
 chæ . 352.
 David filius Honaini medici . 272.
 David Maphrianus Jacobitarum . 429.
 David alter ex Maphriano Jacobitarum Pa-
 triarcha . 232. 371.
 David Emesenus Scriptor . 181.
 David , seu David-Sciah , Ignatius Patri-
 archa Jacobitarum . 242. 300.
 David archimandrita Phefchinensis . 359.
 David Episcopus Maifanæ . 397.
 David Episcopus Maru . 409. 412.
 David Abul-hofain , qoi & Ali filius Isa ,
 medicus . 445.
 David Ignatius Maphrianus . Vide Ignatius
 David .
 Deba fluvius . 370.
 Denha Episcopus Arbelæ , Hæ , & Ho-
 donæ . 455. Patriarcha Chaldaeorum .
 ibidem , & 251. 254. 255. 256. Joannes ap-
 pellatus . 257.
 Denha Patriarcha Chaldaeorum . 456. 457.
 alter 461.
 Denha Joannes Episcopus Adorbiganæ . 251.
 Denha Joannes Episcopus cœnobii Sergii .
 255.
 Denha Episcopus Indiarum . 257.
 Denha Inclusus interfectus à Curdis . 452.
 Denha I. Maphrianus Jacobitarum . 337. 421.
 Denha II. Maphrianus Jacobitarum . 430.
 441.
 Derafa Patriarcha Armenorum . 368. depofi-
 tus . 369.
 Der-Kena . Vide Dor-Kena .
 Dests urbs Episcopalis . 455. 459.
 Destsana . Vide Delta .
 Diacrinomeni . 329.
 Diar-Bechir , seu Amida . 471.

Dilu-

- Dilumitarum Metropolitæ . 558.
 Dimatia pagus . 228.
 Dinur Episcopatus . 460.
 Diodori Tarlensis opera citata à Darenfi . 120. ejus nomen restituitur apud Evangelium . 14.
 Dionysii Areopagitæ opera illustrata à Joanne Darenfi . 120. 121. citata à Barfaibæo . 158. 207. à Bar-hebræo . 295. 302. 307. à Joanne Scythopolitano . 295. Libri apud Jacobitas . 302.
 Dionysius Patriarcha Alexandrinus , citatus à Bar-hebræo . 302.
 Dionysius I. cognomento Telmaharenfis , Patriarcha Jacobitarum . 98. ejus gesta . 344. & seqq. obitus . 348. Annales . 98. 347. citatus à Barfaibæo . 204. 313.
 Dionysius II. Patriarcha Jacobitarum . 349. ejus epistola . ibidem .
 Dionysius III. Patriarcha Jacobitarum . 131. 350. ejus Synodica ad Mennam Alexandrinum . 131. Spiritum S. ex Patre Filioque procedere affirmat . 131.
 Dionysius IV. qui & Haje , Patriarcha Jacobitarum . 152. 353. ejus Synodica ad Sanuthium Alexandrinum . 152. naturam cum persona confundit . ibid.
 Dionysius V. qui & Lazarus , Patriarcha Jacobitarum . 147. 357.
 Dionysius VI. qui & Marcus , Patriarcha Jacobitarum . 357.
 Dionysius VII. qui & Aaron Angur , Patriarcha Jacobitarum . 242. 325. 376. olim Episcopus Melitinæ . 371. obit . 379.
 Dionysius I. qui & Moyses Maphrianus Jacobitarum . 359. obit . 361. 449.
 Dionysius II. qui & Saiba Capharsaltensis , ex Episcopo Gozartæ Maphrianus . 275. 454.
 Dionysius Charimus Masæ filius , Maphrianus 454. depositus à Gregorio Jacobo Maphriano . ibidem .
 Dionysius , qui & Jacobus , Barfalibi , ab Athanasio Patriarcha ordinatus Episcopus Marhas . 208. 362. Mabugensi Episcopatu auctus . ibid. ad Episcopatum Amidensem à Michaële Patriarcha translatus . ibid. Opera sua nuncupat Salibæ Carigaræ Presbytero . 362. ejus obitus . 210. 365. Catalogus operum ejus . ibid. & 211. Scripta . 156. 157. Commentaria in Scripturam . 157. error ejus de beatitudine Sanctorum . 165. error de descensu animæ Christi ad inferos . 166. Sententia de præputio Christi . 167. de Adamo, mortalis ne, an immortalis creatus est . 169. Historiam Adulteræ in Evangelio Joannis vindicat . 169. ejus Theologia . 170. Liber adversus Hæreses . ibid. Oratio de laudibus Michaëlis Patriarchæ . ibid. expositio in sacrum Chrisma . 171. expositio in sacras ordinationes . ibid. Canones de sacramento Confessionis . ibid. Anaphoræ tres . 175. Precationes tres . ibid. expositio Liturgiæ . 176. Azyum respuit . 182. error ejus circa Eucharistiam . 191. & circa Invocationem Spiritus Sancti . 194. & seqq. incohærentia . 198. Armenios calumniatur . 203. 205. Liber de divina providentia adversus Joannem Episcopum Mardæ . 207. 361. duo carmina de expugnatione Edessæ 317. tria alia de expugnatione Marhas . ibid. Series Patriarcharum Jacobitarum . 323. duo carmina . 452.
 Dionysius Sciocralla Episcopus Jacobita Alepi 170.
 Dionysius Episcopus Haran . 110. 111. alter . 114.
 Dionysius Episcopus Melitinæ . 245.
 Dionysius Episcopus Claudiæ , Saliba Haripha appellatus . 234. 373. Melitinæ prædicatur . 374. suspensus à divinis . 375. 380.
 Dionysius Joseph Episcopus Tabrizi . 254.
 Dionysius ex Ecclesia Gubæ Melitinam translatus . 212.
 Dionysius Episcopus Tel-Patricæ . 353.
 Dionysius Bar-Maudiana , Gubæ primum, deinde Melitinæ Episcopus . 358. depositus . 359.
 Dionysius Episcopus Chifumæ . 360.
 Dionysius Episcopus Gubæ . 362.
 Dionysius , qui & Basilius Jeremiæ filius , Episcopus Melitinæ . 368. 371. Alepum translatus . 374. obit . 375.
 Dionysius Matthæus Episcopus Gumarum . 377. deinde Alepi . 379.
 Dionysius Episcopus Sisidis . 379.
 Dionysius Joseph Episcopus Amidæ . 384.
 Diocorus ebn-Dsau , Episcopus Jacobita . 9. 244.
 Diocorus Episcopus à Baradæo ordinatus . 64.
 Diocorus Gabriel Episcopus Gozartæ Cardox . 262.
 Diocorus Episcopus Castri Zaidi . 378. Maphrianus intrusus . 380.
 Diocorus Moyses Episcopus Salachæ . 382.
 Diocorus Jacobus Bar-Kainæus , Episcopus Damasci . 460. Maphrianus illegitimus . 461. ejus obitus . 462. Anaphora . 463.
 Diocorus Behenamus , cognomento Sciatti , Episcopus Arabum . 384. Maphrianus . ibidem & 462. 466.
 Dodjesu . Vide Dadjesu .
 Dokuka , seu Dakuka urbs . 432. 453. eadem ac Lasciuma . ibid.
 Dokra vicus ditionis Cascaræ . 431. cœnobium . 432.
 Dokuscationa Regina Tartarorum . 251.
 Dolichia , seu Dulichia urbs . 106. 350.
 Domitii cœnobium . 226. 228. 353.
 Domitianus Episcopus Melitinæ . 334.
 Donatus Joannis Scholastici Amidensis frater . 57. 58.
 Donisâr caltrum . 228.
 Drangerda Episcopatus . 460.
 Duair cœnobium . 359. 360.
 Duanech caltrum . 238.
 Duidari Edes , Bagdadi . 455.

E

E BDIESU , seu Abdesu , fundator cœnobii apud Hirtam . 400.
 Ebedjesu Patriarcha Chaldæorum . 442.
 Ebedjesu monachus cœnobii Der-Konæ . 442.
 Ebedjesu Episcopus Maru . 443. scribit de conversione Turcorum . 444.
 Ebedjesu Episcopus Beth-Garmæ . 450.
 Ebedjesu ex Episcopo Nisibis , Patriarcha Chaldæorum . 447. 448.

Ebed-

Ebedjesu Episcopus Asfahan. 449.
 Ebedjesu Episcopus Themanon. 449.
 Ebedjesu Episcopus Urmia. 449.
 Ebedjesu ex Episcopo Beth-Garmæ, Patriarcha Chaldæorum. 450.
 Ebedjesu Episcopus Persidis. 450.
 Ebedjesu Abulganajem martyr. 453.
 Ebedjesu Episcopus Gandisapor. 453.
 Ebedjesu Episcopus Mosul. 455.
 Ebedjesu Episcopus Maaltæ. 456.
 Ebedjesu Sobensis scriptor. 456.
 Ebn-Senan medicus. 442.
 Ebnattibus. Vide Benattibus.
 Ebn-Botlan medicus. 311.
 Ebn-Sagiala medicus. 442.
 Ebn-Sina. Vide Avicenna.
 Ebra castrum regionis Gubæ. 361. 450.
 Edessæ Ecclesia vetus terræmotu concussa. 105. Ecclesiæ ejus urbis. 368. Edessæ desolata. 260. Episcopatus insignis Syrorum Jacobitarum. passim.
 Eliæ cœnobium. 212. 228. in regione Mosul. 435. 446. castrum in regione Mardæ. 300.
 Elias Patriarcha Jacobitarum. 95. 105. 337. 430. ejus apologeticus liber ad Leonem. 95.
 Elias Episcopus Sagaræ. 111. 338. 339.
 Elias Episcopus Edessæ. 114.
 Elias Patriarcha Alexandrinus Græcorum. 133.
 Elias Salamenfis, qui & Aphthonius, Syrus, Diatesaron scribit. 159.
 Elias Episcopus Mukan Nestorianus. 256.
 Elias Maphrianus Jacobitarum. 300.
 Elias Gaghai fundator cœnobii. 284. 351.
 Elias Episcopus Melitina. 284.
 Elias Gajafæ archimandritæ discipulus & successor. 284.
 Elias Episcopus Melitina. 350.
 Elias Abbas cœnobii Sergii. 350.
 Elias Episcopus Synnada. 353.
 Elias Episcopus Zeugma. 354.
 Elias Joannes Episcopus Chisumæ. 361.
 Elias Episcopus Damasci Nestorianus auctor Catalogi Patriarcharum Chaldæorum 391.
 Elias fundator cœnobii Saidi. 415.
 Elias Episcopus Maru. 420.
 Elias metropolita Damasci Nestorianus. 440.
 Elias I. Patriarcha Chaldæorum. 446. ejus scripta. 447.
 Elias II. Patriarcha Chaldæorum. 448.
 Elias III. cognomento Abu-Halim, Patriarcha Chaldæorum. 450. ejus scripta. ibid.
 Elias Patriarcha Antiochenus Græcorum. 441.
 Elias Episcopus Arabiæ. 443.
 Elias Episcopus Barda. 443.
 Elias Episcopus Nisibis. 447.
 Elias Episcopus Beth-Garmæ. 453. alter. 456.
 Elias Episcopus Ocharæ. 453.
 Elias Episcopus Gandisapor. 455. 456.
 Elias Episcopus Hefna. 455.
 Elias Patriarcha Chaldæorum. 457. alter. ibid. quatuor alii. ibid.
 Elisæi cœnobium. 83.
 Elisæus Patriarcha Chaldæorum illegitimus. 409.
 Elisæus Episcopus Nisibis. Vide Hofee.
 Elmacinus, seu Machinus, Hamidi vel Homaidi filius. 377.

Elpheph, seu Elphephius mons, ubi cœnobium S. Matthæi 342. 404. 460.
 Etul locus ditionis Maipheraflæ. 109.
 Eusebia urbs expugnatur. 107.
 Emmanuel insignis calligraphus. 352.
 Emmanuel Episcopus Zuabia. 439.
 Emmanuel Episcopus Halavanæ. 440.
 Emmanuel Patriarcha Chaldæorum. 442.
 Emmanuel Episcopus Gandisapor. 446.
 Emmanuel Episcopus Naamania, Nili, & Badra. 449.
 Emmanuel Episcopus Arzuni. 455.
 Emmanuel Episcopus Tirhanæ. 455. 456.
 Emmanuel Episcopus Hefna. 456.
 Enos Episcopus Mosul. 439.
 Enos Patriarcha Chaldæorum. 439.
 S. Ephræm Syri operacitata à Xenaja. 28. à Joanne Darenfi. 120. à Basilio Patriarcha. 126. à Barcepha. 129. à Barialibæo. 158. 160. 189. 193. 207. à Jacobo Tagritensi. 239. à Bar-hebræo. 282. 283. 295. 303. 306. 310. ejusdem S. Ephræmi epistola ad Papam Episcopum Seleucia, an supposititia. 398.
 Ephræm tabellio Xenajæ. 38.
 Ephræm Phigana calligraphus. 238.
 Ephræm Amidensis Patriarcha Antiochiæ. 321. 323.
 Ephræm Episcopus Gandisapor. 433.
 Ephræmia pagus. 437.
 Epiphanius citatus à Bar-hebræo. 313.
 Episcopus à Presbyteris nequit ordinari. 88.
 Esaias Basilius Episcopus Jacobita. 238.
 Esaias Episcopus Edessæ intrusus. 334.
 Esaias Episcopus Aspharini. 338.
 Esaias Presbyter Severinita. 384. Josue ejus filius. 385.
 Evagrius Ponticus citatus à Bar-hebræo. 295. 306.
 Evangelium S. Matthæi, unicum corpore S. Barnabæ repertum. Vide S. Matthæi.
 Eucharistia. In ea corpus Christi realiter. 39. 178. 189. 190. Sal & oleum pani Eucharistico à Jacobitis admiscetur. 144. 153. 356. ea quaestio sub Joanne Barlusan. 153. 356. Mistæ nomina. 177. institutio & ritus. 178. quantitas & qualitas Hostiæ. 180. 183. & Vini. 180. Semel in die super uno Altari celebratur à Jacobitis. 184.
 Eucharistia nisi à jejuno, sumi non debet. ibid. Liturgiæ partes. ibid. Statio in Mistæ. 185. mendum in Secreta Hymni Angelici. 187. verba consecratoria. 188. Christus ex Eucharistia participavit. ibid. error Nestorianorum circa Eucharistiam. 39. error Anastasii Sinaitæ & Ruperti Abbatis circa eandem. 191. error Barialibæi, & Bar-hebræi, & cujusdam anonymi Syri. 191. 192. 293. Invocatio Spiritus Sancti. 194. & seqq. communis Syrorum sententia circa consecrationem Eucharistiæ. 199. Verba Domini in quibusdam Syrorum Liturgiis desiderantur. ibid. Verus & genuinus sensus Invocationis Spiritus Sancti. 201. commemorationes vivorum & defunctorum. 202. famosa controversia de iis Liturgiæ Syriacæ verbis, *Panem caelestem frangimus*. 203. 215. 341. 342. Vespertinis horis Nestoriani Liturgiam celebrant in Dominicis & Sabbatis quadragesimæ. 441.
 Eudochus, seu Eudoxius, Presbyter Melitenensis.

nenfis, auctor Tractatus de vocibus æquivocis Syriacis. 308.
 Eudoxius Bar-Bitra, Episcopus Lacabenæ. 377.
 Eugenius Ægyptius martyr. 398.
 Eugenius Seleuciæ in Itauria Episcopus. 325. 329.
 Eunomius Episcopus Amidæ. 48.
 Euphemia urbs Episcopalis. 337. 348.
 Eusebius Barsumæ interpres. 3. 6.
 Eusebii Casarensis Chronicon. 310. 313.
 Eusebii Edesseni hæresis. 290.
 Eusebonæ cœnobium. 335. 337. 345.
 Eustathius Antiochenus citatus à Bar-hebræo. 302. locus de Trinitate examinatus. 81.
 Eustathii in Artach cœnobium. 76.
 Eutelsius archimandrita. 99.
 Eutharius Tyanensis, male Eleutherius apud Evagrium. 14.
 Eutropius Julianistarum in Asia Episcopus. 84. 87.
 Eutychen Jacobitæ rejiciunt. 28.
 Eutychianus Presbyter. 58. Episcopus Daræ, ibid. & 119.
 Ezechiel Episcopus Zuabiz. 412.
 Ezechiel Patriarcha Chaldaeorum. 413. ejus scripta. ibid. obitus. 415.
 Ezechiel Episcopus Naamaniæ. 446.
 Ezzaddinus Soltanus Casareæ. 232. 370. Iconii. 377.

F

FACHREDDINUS Razi. Vide Razes.
 Felices liber de opinionibus citatus à Darenfi. 120.
 Fermentatus panis Eucharistiæ. 182.
 Franci martyres. 450.

G

GABRIELIS cœnobium. 448.
 Gabriel Basilius Patriarcha Sifidis. Vide Basilius.
 Gabriel Episcopus Gozartæ. Vide Dioscorus.
 Gabriel Ignatius. Vide Ignatius Episcopus Urmiz.
 Gabriel Episcopus oppidi Seleuciæ. 416.
 Gabriel Episcopus Mosul. 446. alter. 455.
 Gabriel Episcopus Haphton. 455.
 Gabriel Episcopus Rostakæ. 456.
 Gabriel præfectus Melitinæ. 212.
 Gabriel Presbyter & Archidiaconus in regione Sinarum. 256.
 Gabriel filius Bochtjesu. 271. 315. 435.
 Gabriel Sciamabir Episcopus Marhas. 362.
 Gabriel Patriarcha Julianistarum. 342.
 Gabriel discipulus Athanasii Patriarchæ. 143.
 Gabriel Episcopus Saæ. 149.
 Gabriel Episcopus Bassoræ. 439.
 Gabriex Singarensis medicus. 404. 416.
 Gadala Arabiæ pagus. 417.
 Gaghæi cœnobium. 354. 356.
 Gajasa fundator cœnobii. 284. 350.
 Galan regio. 256.
 Galeni opera apud Syros. 315.
 Tom. II.

Gamua pagus. 327.
 Gangrense Concilium à Bar-hebræo Macedonianis tributum. 302.
 Gandisapor urbs Episcopalis. 398. 458. 459.
 Gargar regio circa Melicinam. 238. 260. 360.
 Garma. Vide Beth-garma.
 Garmæus Episcopus Ninives, seu cœnobii S. Matthæi. 411.
 Garumitarum cœnobium. 334.
 Gaugallus mons apud Amidam. 37.
 Gaugaleses monachi. 35.
 Gavicathæ cœnobium. 231. 232. 247. 370. ab Achudeme conditum. 414.
 Gebruna fundator cœnobii. 413.
 Gedan pagus. 415. 442.
 Gehon regio. 351. 360.
 Gelaeddinus Salgiukenfis Soltanus. 470.
 Gemaleddinus. Vide Giamaladdinus.
 Gentiles Constantinopoli sub Justiniano Imperatore deprehensi. 85.
 S. Georgii cœnobium in Bethese. 221. 228. Ecclesia Melitinæ. 357. Ecclesia Tagriti. 449.
 Georgius Episcopus Baradæi socius. 63.
 Georgius Episcopus Tagritensium. 96.
 Georgius Chorepiscopus Amidæ. 99.
 Georgius Patriarcha Jacobitarum. 111. 204. 432. in carcerem conjicitur. 113. ejus scripta. 341.
 Georgius Episcopus Arabum. 335. 338. ejus opera citata à Barsalibæo. 158. 160. & à Bar-hebræo. 283. 302. 313.
 Georgius alter Episcopus Arabum, discipulus Jacobi Sarugenfis. 322.
 Georgius Abbas auctor Nomocanonis. 182.
 Georgius Presbyter & historicus, citatus à Bar-hebræo. 313. 314.
 Georgius filius Bochtjesu. 311. 315.
 Georgius Episcopus Beherini apostata. 437.
 Georgius Rex Iberorum. 452.
 Georgius monachus. 415.
 Georgius Severinita, Episcopus Cartaminensis. 385.
 Georgius Episcopus cœnobii S. Matthæi. 462.
 Georgius Episcopus Sigaræ. 419.
 Georgius Patriarcha Chaldaeorum. 421. ejus scripta. 422. alter. 435.
 Georgius Episcopus Baloræ. 421. alter. 448.
 Georgius Abbas fundator cœnobii Maru. 430.
 Georgius Episcopus Mosul. 442. 443.
 Georgius Episcopus Gandisapor. 442.
 Georgius Episcopus Maaltæ. 456.
 Georgianæ, & Gergianæ Episcopatus. 459. 460.
 Georgius Mefve medicus. 435.
 Germanicia à Mabugo diversa. 91. eadem cum Marhas & Banicia. ibid. direpta. 109.
 Gesluna Episcopatus conjunctus Baladæ. 456.
 Gezira, seu Gozarta. 103. 108. Cardoa. 251. Zebedza insula. 419. 450.
 Ghifira pagus territorii Antiocheni. 323.
 Giaaphar castrum. 361.
 Giaapharia pagus. 228.
 Giamaladdinus Kophti. 311.
 Gianchiz-Chan, primus Regum Mogulensium. 471.
 Giavarus Episcopus Nisibis. 409.
 X x x

Giu-

Gingabad locus ditionis Nisibenæ . 455.
 Gofelinus Dux Edessæ . 359 360. 361. 362.
 Gofius Syrus librorum interpres . 315.
 Gozarta . Vide Gezira .
 Græcorum epocha . Vide Seleucidarum .
 Gregorii Nazianzeni opera citata à Barcepha . 129. à Joanne Sarigha . 136. à Barsalibæo . 158. à Bar-hebræo . 295. 302. binæ eorum translationes . 307.
 Gregorii Nysseni opera citata à Barcepha . 129. à Barsalibæo . 158. à Bar-hebræo . 295.
 Gregorii Thaumaturgi opera citata à Joanne Sarigha . 136. à Bar-hebræo . 295.
 Gregorius Bar-hebræus Abulpharagius . 244. ejus patria, parentes, & gesta . ibid. Episcopus Gubæ . 245. 374. Lacabenæ . 246. 375. Dionysium Angur Patriarcham sovet adversus Joannem Bar-Maadani . 376. Episcopus Alepi . 246. 378. Maphrianus seu Primas Orientis eligitur . 247. 379. gesta ejus in Primatu Orientis . 247. & seqq. Euclidem exponit . 253. & Almagestum Ptolemæi . ibidem . Chronicon Arabicum componit . 264. ejus testamentum . 265. obitus . 263. 266. exequiæ . 266. alius ab Abulpharagio Mahometano . ibid. Catalogus librorum ejus . 267. 268. & seqq. ædificatæ & inflauratæ ab eo Ecclesiæ . 273. ejus Anaphora . 275. Liturgia S. Jacobi in compendium redacta . ibid. Symbolum . 276. Horreum mysteriorum . 277. Candelabrum Sanctuarii de fundamentis Ecclesiasticis . 284. error ejus circa Eucharistiam . 293. & circa statum Animarum corporibus exutatum . 294. Liber Radiorum . 297. Liber Directionum, seu Nomocanon . 299. Ethica . 303. narrationes facietæ . 306. Lunarium & Kalendarium . 307. Liber Splendorum, seu Grammatica Syriaca fusiore . 307. Grammatica brevior sub metro Sancti Ephraem . 308. Carmina . 308. Chronicon Arabicum, seu historia Dynastiarum . 309. Bar-hebræus alius ab Abulpharagio Benattibo . ibid. fabula de ejus apostasia à fide Christiana . 310. Auctores qui in historia Dynastiarum citantur . 310. Chronicon Syriacum tripartitum . 311. Historici, quos in eo Chronico sequitur . 312. ex archivo Maragæ id Chronicon concinnavit . 313. anni ab orbe condito ad ætatem Bar-hebræi . 314. ad passionem Domini . ibid. epocha Hegiræ . 315. Auctores quorum scripta laudat . ibid. Epitome historiæ Jacobitarum & Nestorianorum . 320. & seqq. Vitæ Bar-hebræi Sylloge . 460.
 Gregorius Patriarcha Armenorum . 360. 368.
 Gregorius Patriarcha Chaldeorum . 416.
 Gregorius I. qui & Jacobus, Maphrianus Jacobitarum . 231. 378. 453.
 Gregorius II. Maphrianus . Vide Gregorius Bar-hebræus .
 Gregorius III. Maphrianus, qui & Barsuma Saphi Bar-hebræus, Abulpharagii frater . 258. 264. 382. 460.
 Gregorius IV. Maphrianus, qui & Matthæus Annæ filius . 460.
 Gregorius V. qui & Dioscorus Jacobus Bar-Kainæus, Maphrianus . 460.
 Gregorius Episcopus, Baradæi socius . 63.
 Gregorius Iberus . 109.

Gregorius Episcopus Syrus, medicus . 315.
 Gregorius Episcopus Castris Mansur . 376. Melitinæ . 379.
 Gregorius Episcopus Nisibis . 415. 416. alter . 420. 421.
 Gregorius Episcopus Beth-Raman . 419.
 Gregorius Episcopus Haran . 431.
 Gregorius Joseph Episcopus Gozartæ . 454.
 Gregorianus pagus . 350.
 Guba Baraja, castrum Mesopotamiæ . 74. 75. 331.
 Guba urbs circa Melitinam . 246. 260. regio . 284. 350.
 Gubæ cœnobium . 337. 345. ibi monumenta Maphrianorum . 385.
 Gubenfis Synodus . 74.
 Gubenfes monachi . 342. 343.
 Gubrinum castrum Cruftenorum . 342.
 Guma urbs . 260.
 Gumal urbs . 419.
 Gurnia pagus . 228. regio agri Antiocheni . 336.
 Guria Diaconus Edessenus . 341.

H

HAA urbs . 366. 382. 460.
 Habacuch Abbas Pheschinensis . 360.
 Habar castrum . 221. 226. 228.
 Habasus astronomus . 311.
 Habibus . Vide Abibus .
 Hachima Episcopus Ocharæ . 439.
 Hadar vicus . 109.
 Hadatha, seu Hadeth, urbs . 353. 459.
 Hadethense cœnobium . 420.
 Haël castrum . 232. 454.
 Haje, hoc est, Athanasius, anachoreta . 225.
 Haita urbs . 449.
 Haitama regio . 462.
 Halavana urbs . 403. 458. 460.
 Hamdana urbs . 450. 460.
 Hanichitarum cœnobium . 346.
 Haphton urbs Episcopalis . 455.
 Hara fluvius . 109.
 Hara urbs Episcopalis . 435. 458. 459.
 Haran, seu Charræ, urbs Mesopotamiæ . 107. 260 & alibi frequenter .
 Harapha pagus . 228.
 Harchel vicus . 91.
 Haret-baret . 245.
 Harnua urbs Chorasana . 420.
 Hasanus filius Ali . 103.
 Hasanus Dux, Caatabæ filius . 113.
 Hasan Ebn-Sahel Astrologus . 311.
 Hasan Abu-ali, filius Haitam, geometra . 317.
 Hasan, Achmed, & Mohammad filii Sciacher . 311.
 Hasan Bar-Culib Presbyter . 365.
 Hasanus Abu-ali, filius Saheli, medicus . 445.
 Hasrai vicus . 216.
 Hasron Edessenus . 311.
 Hassassinæ populi . Vide Assassinitæ .
 Hatacha urbs . 382. 460. regio . 454.
 Havil cœnobium . 229.
 Havra vicus regionis Sarugensis . 322.
 Haza, seu Adiab schola . 412.
 Hebatolla, cognomento Ebn-Talmid, Abulhasanus, filius Saëdi archiater . 449.
 Hebatolla medicus Christianus . 311. alter Ma-

Mahometanus. *ibid.* alter Judæus. *ibid.*
 Hebedjesu. Vide Ebedjesu.
 Hegiræ epocha. 315. 470.
 Heliopolis urbs Phœnicæ. 89.
 Helli pagus. 228.
 Henoch Inwardensis Patriarcha. Vide Ignatius.
 Heraclius Imperator. 102. 103.
 Heraclea & Heraclium, urbs Cyrrhesticæ. 91.
 Heraclea ad radices Tauri montis. 91.
 Heracleensis versio. 94. 283.
 Heraclii, seu Heracleæ Episcopatus. Vide Dair-Heraclii.
 Herbaz cœnobium. 348.
 Hermetis Trismegisti opera. 310.
 Hefmæ cœnobium. 110.
 Hefna, hoc est, Castrum, Zaidi. 213. 362. Vide Zaidi Castrum.
 Hefna Maniur. Vide Mansur Castrum.
 Hefna Cepha. Vide Cepha Castrum.
 Hefnæ cœnobium. 371.
 Heza. 115. vide Haza, & Adiab.
 Hierapolis urbs. Vide Mabug.
 Hierothei opus supposititium. 120. Barsudaili Stephani fœtus. 290. 302. à Barhebræo commentariis illustratum. 269. 272.
 Hierusalem metropolis Nestorianorum. 458. Episcopatus. 459. Hierosolymitana peregrinatio. 306.
 Hipparchus Mathematicus. 315.
 Hippocratis opera. 315.
 Hippolytus Romæ, citatus à Barsalibæo. 158. à Barhebræo. 283. 314.
 Hirta urbs. 271. 400. 459.
 Hisciamus Chalipha. 105.
 Historiæ Patrum & Sanctorum. 125.
 Hobaisus filius Hasan, interpretis librorum. 272. 311. 316.
 Hodona urbs Episcopalis conjuncta Arbelæ. 455.
 Holæ, idest, arenæ cœnobium. 324.
 Homeritæ martyres. 60.
 Honaius, seu Joannes, filius Isaac, medicus Syrus. 270. 271. 438. ejus opera. 272. 308. 310. 311. 315.
 Honita urbs Episcopalis. 433.
 Hormisda Persarum Rex. 415.
 Hormisda Persa Abbas. 418.
 Hosaius filius Ali. 103.
 Hosæ, seu Elisæus Episcopus Nisibis. 407.
 Hulachus Rex Tartarorum. 251. 261. 378. 455. 471.
 Hur castrum. 221. 226. 228.
 Hurzam collis. 226. 228.
 Huzitæ populi. 395. eorum Episcopus. 459.

I

JABACHUES Episcopus. Vide Achadabues.
 Jaballaha Episcopus Nestorianorum. 256.
 Jaballaha Indiarum Episcopus. 257.
 Jaballaha Episcopus Nisibis. 443. alter. 450.
 Jaballaha Episcopus Mosul. 447.
 Jaballaha Episcopus Beth-garmæ. 448.
 Jaballaha I. Patriarcha Chaldæorum. 401.
 Jaballaha II. Patriarcha Chaldæorum. 453.
 Jaballaha Episcopus Sufæ. 455.
 Jaballaha III. Patriarcha Chaldæorum. 456.
 ex genere Turcorum. 257. Episcopus Tom. II.

Sinenfium à Denha ordinatus. *ibid.* post ejus obitum in Patriarcham eligitur. *ibid.* exequias Bar-hebræi celebrat. 266.
 Jabjesu socius Achadabues. Vide Kamjesu.
 S. Jacobi fratris Domini Anaphora. 178. 295.
 S. Jacobi Nisibeni epistola ad Papam Seleuciæ Episcopum. 398.
 S. Jacobi Intercisi martyrium. 403.
 Jacobi cœnobium Chisumæ. 336. 344. Cyri. 342. Edessæ. 362. Bethabæ. 420. Salachæ. 384. 461. supra cœnobium Ananiæ. 461.
 Jacobi Sarugensis opera citata à Joanne Darenfi. 119. 120. à Basilio Patriarcha. 126. à Barcepha. 129. à Barsalibæo. 158. 162. 207. à Jacobo Tagritensi. 239. 240. à Barhebræo. 282. 295. 303. 306. 310. ejus vita ex Barhebræo. 321.
 Jacobus Edessenus, cognomento librorum. Interpres. 104. ejus vita ex Barhebræo. 335. obitus. 105. fides dubia. 337. opera. Gregorii Nazianzeni in Syriacum translata. 307. ejus Chronicon. 310. 313. opera citata à Barcepha. 129. à Barsalibæo. 158. 163. 189. 207. à Jacobo Tagritensi. 239. à Barhebræo. 283. 295. 302. 303. 305. 306.
 Jacobus Baradæus, seu Zanzalus. 62. monachus cœnobii Phasiltæ. *ibidem.* Episcopus Edessenus. *ibid.* & 90. Monophysitarum. sectam propagat. 63. quid de ipso Nestoriani. *ibidem.* Jacobitarum fabulæ de ejus gestis. *ibid.* & 332. Paulum ordinat Patriarcham post Sergii obitum. 331. Episcopi, Presbyteri, & Diaconi ab ipso ordinati. 63. 64. ejus obitus. 65. 332. memoria apud Jacobitas, quibus nomen dedit. 65. an. Trinitatem personarum in divinis negavit. 66. Baradæi & Zanzali cognomen. 66. 414. Anaphora. 67. scripta quæ falso ei adjudicantur. 67. Vita ex Barhebræo. 326. 331. 409. 414.
 Jacobus Diaconus & archimandrita Syrorum. 4.
 Jacobus Dux Libani. 9.
 Jacobus Episcopus Emesæ. 349.
 Jacobus Episcopus Mabugi. 27. ejus sermo de Jejunio. *ibid.*
 Jacobus Episcopus Callinici. 350.
 Jacobus Rhetor Nestorianus. 246. 374.
 Jacobus Doctor Nestorianus. 412.
 Jacobus Patriarcha Alexandrinus. 346.
 Jacob Judæus. 132.
 Jacobus Episcopus Synnadæ. 139. 351.
 Jacobus Barsalibi. Vide Dionysius.
 Jacobus Episcopus Seleuciæ. 395.
 Jacobus Episcopus Melitinæ, ejus opus citatur à Barsalibæo. 158.
 Jacobus Abbas cœnobii Barsumæ. 381.
 Jacobus Episcopus Tagritensis. 237. ejus patria. *ibid.* liber Theaurorum. *ibidem.* Symbolum fidei. 241. expositio divinarum officiorum. 241. Liber Dialogi. 455. ejus vita ex Barhebræo. *ibid.* & 477.
 Jacobus Presbyter frater Simeonis Presbyteri & medici. 253. Episcopus Melitinæ. *ibidem.*
 Jacobus Episcopus Reschiphæ. 339.
 Jacobus Indiarum Episcopus. 257.
 Jacobus Episcopus Beth-garmæ. 412.
 Jacobus Episcopus Casiareæ. 381.
 Jacob Al-Cendi. 311.

X x x i j

Ja-

- Jacobus Episcopus Gandisapor. 409.
 Jacobus fundator cœnobii Bethabe. 415.
 Jacobus Arabs. 431.
 Jacobus Patriarcha Chaldæorum. 431. 432.
 Jacobus Gregorius Maphrianus. Vide Gregorius.
 Jacobus Dioscorus Barkainæus. Vide Dioscorus.
 Jacobitæ Syri. Eorum opinio de Incarnatione qualis. 24. & seqq. 96. ex Jacobo Baradæo appellati. 63. 65. 327. non à Jacobo fratre Domini, nec à Dioscoro Alexandrino id nomen ipsis impositum. ibid. & 240. 327. eorum Patriarchæ. 325. feria quarta & sexta post solis occasum solvunt jejunium. 285. præcipuum eorum argumentum circa naturas Christi. 289. depravata ab iis Patrum opera. ibid. communicant cum aliis hæreticis. 291. duplicem Christi naturam dicunt. 297. Libri Patrum quos recipiunt. 302. altercantur cum Coptis ob limites Patriarchatus. 372. Ecclesiam Hierosolymitanam Antiochenæ subijciunt. 374. nominum mutatio in ordinationibus Episcoporum. 325. & alibi passim. Improbant Episcoporum promotiones ad Patriarchalem dignitatem. 377. Tres Patriarchas habent: nimirum Sisdid, Syriæ, & Mardæ. 382. duos tantum, scilicet Syriæ & Mardæ. 383. Iterum tres, scilicet Mardæ, Syriæ, & Turabдини. 384. duos tantum, videlicet Turabдини & Mardæ. 385. id schisma tollitur, & unus cunctis Jacobitis Syris Patriarcha præficitur. 386. eorum initia & progressus in Oriente, ubi Nestorianis adversantur, & proprium sibi Primatem, seu Maphrianum constituunt. 410. 411. 414. eorum Ecclesia Bagdadi incenditur à Mahometanis. 444. Jacobitarum colonia Arbe.æ. 455.
 Jagurita, seu Turci. 257.
 Jahia, seu Joannes Ebn-Adi, citatus à Barsutan Patriarcha. 154. ejus opera. 311.
 Jahia, seu Joannes Ebn-Isa Ebn-Giazla. 311. 317.
 Jahia Ebn-Said medicus. 311.
 Jamana, seu Arabia felix. 395.
 Jazdephanes Episcopus Sciahazul. 419.
 Jazdephanes Episcopus Cascaræ. 420.
 Jazdephanæ cœnobium. 436.
 Jazdebuzid Presbyter & Chorepiscopus Chumdanæ. 256.
 Jazidus Maviæ filius Chalipha. 104.
 Jazidus alter Chalipha, Omari successor. 105. edictum ejus de tollendis Imaginibus, canibus albis, aliisque animalibus. ibid. persecutio in Christianos. ibid.
 Jejunium quadragesimæ. 304. abstinentia à carne. 88. ob famem permissus carnum usus. 115. permittitur sac, ubi non adsunt cibi quadragesimales. 445.
 Jejunium nativitatis Domini. 304.
 Jejunium Apostolorum. 304.
 Jejunium Assumptionis B. Virginis. 304.
 Jejunium Ninivitarum. 304. 413. 427.
 Jejunium Virginum. 425. 426. 428.
 Jejunium feriæ quartæ & sextæ. 305.
 Jesudad Episcopus Hadeth. 436.
 Jesudenha Nestorianus scriptor. 341.
 Jesudenha Episcopus Mardæ. 456.
 Jesudenha Episcopus Maipherkin. 456.
 Jesudost. Vide Saadost.
 Jesujab I. Arzunita, Patriarcha Chaldæorum. 415. ejus scripta. ibid.
 Jesujab II. Gadalenfis, Patriarcha Chaldæorum. 416. ejus scripta. 418.
 Jesujab III. Adjabenus, Patriarcha Chaldæorum. 410. ejus scripta. ibid.
 Jesujab IV. filius Ezechielis, Patriarcha Chaldæorum. 446.
 Jesujab V. Baladenfis, Patriarcha Chaldæorum. 450.
 Jesujab Bar-Kofra fundator cœnobii Mosulensis. 414. 415.
 Jesujab Episcopus Bassoræ. 423.
 Jesujab Episcopus Halavanæ. 440.
 Jesujab Episcopus Ocbaræ. 440.
 Jesujab Episc. Mosul. 443.
 Jesujab Episc. Damasci. 443.
 Jesujab Episc. Nisibis. 448. & 453.
 Jesujab Episc. Nuhadræ. 455.
 Jesujab Episc. Chadiræ. 455.
 Jesujab metropolita. 457.
 Jesu-Rachme Episcopus Beth-garmæ. 442.
 Jesu-Sabran Episcopus Tanchet. 456.
 Jesuzacha Episc. S. Matthæi. 414.
 Jesuzacha monachus. 415.
 Jesuzacha Nestorianus. 433.
 Jesuzacha Episcopus Bagas. 456.
 Jesuzacha Episcopus Nisibis. 456.
 Jezdegerdes Rex Persarum. 401.
 S. Ignatius M. Episcopus Antiochiæ, instituit, ut Psalmi alternatim in Ecclesia cantantur. 398.
 Ignatius I. qui & Josue, Patriarcha Jacobitarum. 325. 348.
 Ignatius II. qui & David ex Maphriano Patriarcha Jacobitarum. 242. 255. 300. 371. ordinat Thomam Æthiopem Episcopum Abissinorum 371. obit 376. ejus cimelia. ibid.
 Ignatius III. qui & Josue Abbas cœnobii Gavicathæ, Patriarcha Jacobitarum. 247. 248. 379. obit. 381.
 Ignatius IV. qui & Philoxenus Nemrod, Patriarcha Jacobitarum. 259. 381. obit. 382.
 Ignatius V. dictus I. qui & Joseph Bader Zache Bar-Vahib, Patriarcha Jacobitarum. 381. 382. 464. ejus scripta. ibid. schisma sub eo natum, quo ipse Patriarcha Mardæ, alii duo Sisdidis & Syriæ Patriarchatum usurparunt. ibid.
 Ignatius VI. dictus II. qui & Joannes Ismaeli Magedus, Barvahibi ex fratre nepos, Patriarcha Jacobitarum Mardæ. 382. obit. 384.
 Ignatius VII. dictus III. qui & Sciahab filius sororis Ismaelis Magedi Patriarcha Jacobitarum Mardæ. 384.
 Ignatius VIII. dictus IV. qui & Abraham Cyrillus Xenajas Bargarib, Patriarcha Jacobitarum Mardæ. 229. 384.
 Ignatius IX. dictus V. qui & Behenamus Basilius Hedlensis, Patriarcha Jacobitarum Mardæ. 384. 465. Patriarchatum Syriæ occupat. 385. ejus Anaphora & scripta. 385. 467.
 Ignatius X. dictus VI. qui & Chaleph filius sororis Basilii Barsumæ Maphriani Patriarcha Jacobitarum Mardæ & Syriæ. 385. olim Episcopus Gozartæ. ibid. obit. 386.
 Ignatius XI. dictus VII. qui & Joannes Barsila

- fila Patriarcha Jacobitarum Mardæ & Syriæ. 386. pacem cum Basilio Maphriano facit. *ibid.* Zapharanense cœnobium instaurat. *ibid.* dictus Joannes Ananias Xenajas. 468. ejus Anaphora. *ibid.*
- Ignatius XII. dictus VIII. qui & Noë Libaniota, Patriarcha Jacobitarum. 386. Sub eo schisma sublatum. 462. ejus scripta. 468. Carmina. *ibid.* Orationes & homiliæ. *ibid.* Breviarium chronici de rebus in regione Mardenfi gestis. 469.
- Ignatius XIII. qui & Josue ex castro Kelat, Patriarcha Jacobitarum. 481.
- Ignatius XIV. qui & Jacobus Damascenus, Patriarcha Jacobitarum. 482.
- Ignatius XV. qui & David Maadanensis, Patriarcha Jacobitarum. 482.
- Ignatius XVI. qui & Abdalla ex castro Atta, Patriarcha Jacobitarum. 482.
- Ignatius XVII. qui & Nehemes, seu Nehemetalla, Patriarcha Jacobitarum. 229. 482.
- Ignatius XVIII. qui & Petrus David-Sciah, Patriarcha Jacobitarum. 242. 275. 300. 482.
- Ignatius XIX. qui & Pilatus Patriarcha Jacobitarum. 482.
- Ignatius XX. qui & Abdalgani, Patriarcha Jacobitarum. 482.
- Ignatius XXI. qui & Hodaje, seu Hudajes, Patriarcha Jacobitarum. 238. 482.
- Ignatius XXII. qui & Abdalmessias, Patriarcha Jacobitarum. 482.
- Ignatius XXIII. qui & Simeon, Patriarcha Jacobitarum. 482.
- Ignatius XXIV. qui & Andreas Achigian, Patriarcha. 482.
- Ignatius XXV. qui & Petrus, Patriarcha. 482.
- Ignatius XXVI. qui & Georgius, Patriarcha Jacobitarum. 482.
- Ignatius XXVII. qui & Isaac, Patriarcha Jacobitarum. 482.
- Ignatii nomen commune Patriarchis Jacobitarum, ex quo anno. 382.
- Ignatius, qui & Michaël I. Barsuma ex Abbate cœnobii Gavicathæ, fit Patriarcha Jacobitarum Siside in Cilicia. 382.
- Ignatius, qui & Constantinus, ex Episcopo Melitinæ fit Patriarcha Jacobitarum in Syria. 382. obit 383.
- Ignatius, qui & Michaël II. post Ignatium Constantinum fit Patriarcha Ciliciæ & Syriæ. 481.
- Ignatius I., qui & Basilius Saba Salachensis, primus Patriarcha Jacobitarum Turabдини. 383. obit. 384.
- Ignatius II., qui & Josue Mutæ Medensis filius, secundus Patriarcha Jacobitarum Turabдини. 384. depositus. *ibidem.* obit. 385.
- Ignatius III., qui & Masudus Salachensis, tertius Patriarcha Jacobitarum Turabдини. 384. veneno sublatum. *ibid.*
- Ignatius IV., qui & Henoch Inwardensis, quartus Patriarcha Jacobitarum Turabдини. 385. olim Episcopus Cartaminensis. *ibid.*
- Ignatius V., qui & Cuma Philoxenus ex Episcopo Cartaminensi quintus Patriarcha Jacobitarum Turabдини. 385.
- Ignatius VI., qui & Josue Basilius Inwardensis, sextus Patriarcha Jacobitarum Turabдини. 385.
- Ignatius VII., qui & Azizus Barsabta, septimus Patriarcha Jacobitarum Turabдини. 385. olim Philoxenus appellatus, Episcopus Hææ. *ibid.*
- Ignatius VIII., qui & Saba, octavus Patriarcha Jacobitarum Turabдини. 386.
- Ignatius IX., qui & Joannes, nonus Patriarcha Jacobitarum Turabдини. 386.
- Ignatius X., qui & Masudus, decimus & postremus Patriarcha Jacobitarum Turabдини. 386. abdicat. *ibid.*
- Ignatius I., qui & Marcus Barchichi, Maphrianus Jacobitarum. 351. apostata. *ib.* ejus carmen. 443.
- Ignatius II. qui & Lazarus, Maphrianus Jacobitarum. 361. 362. 450.
- Ignatius III. qui & David, Maphrianus Jacobitarum. 242. fit Patriarcha. 371. 454. Vide Ignatius II. Patriarcha.
- Ignatius IV. qui & Basilius Saliba Vagus Edessenus, Maphrianus Jacobitarum. 246. 248. 377. 383. olim Episcopus Alepi. 455. abdicat & moritur. 378. 455.
- Ignatius Episcopus Gargar. 363.
- Ignatius Episcopus Cartaminensis 382.
- Ignatius Gabriel Episcopus Maiphersæ. 368.
- Ignatius Episcopus Hierusalem Jacobitarum. 156. 177. 207.
- Ignatius Sahada Episcopus Hierusalem. 368.
- Ignatius Episcopus Hææ. 366.
- Ignatius Episcopus castri Mansur. 381.
- Ignatius Episcopus Melitinæ. 212.
- Ignatius Ananiæ discipulus & successor in Episcopatu Mardæ. 223.
- Ignatius Karontæ. 219.
- Ignatius Abugaleb Episcopus Maiphersæ. 364. 368.
- Ignatius Barsuma Episcopus castri Mansur. 376. 380.
- Ignatius Episcopus Telæ Arsanæ. 380.
- Ignatius Cursor, Episcopus Melitinæ. 351. 365. ejus cœnobium. 352. 365.
- Ignatius alter Episcopus Melitinæ, festam Jacobitarum deserit. 353. alter. 355. 357. 358.
- Ignatius Theodorus Episcopus Melitinæ. 361.
- Ignatius Romanus Episcopus Hierusalem. 361. 368.
- Ignatius Gabriel Episcopus Urmæ. 453.
- Imago Christi in Ecclesia Amidæ. 58. Imagines in Ecclesiis. 371. Imaginum cultus etiam apud Nestorianos. 438.
- Indaba castellum. 336.
- Inkenæ cœnobium. 414.
- Innocentius Episcopus Maroniæ. 89.
- Invocatio Spiritus Sancti in Liturgia. Vide Eucharistia.
- S. Joannis Ecclesia Edessæ. 368. in Assyria. 456.
- S. Joannis Baptiste corpus an in cœnobio Scetenfi. 64.
- S. Joannis Evangelistæ liber ad B. Virginem. 180.
- S. Joannis Chrysostomi opera citata à Barcephæ 129. à Barsalibæo. 158. 166. 189. 207. à Barhebræo. 295. homiliæ & commentaria. 302.
- S. Joannes Damascenus. 97.

- Joannis Maronis liber de Sacerdotio supposititius. 123. Darenfi restituendus. ibid. Expositio Missæ non Maronis est, sed Barsalibæi. 176. alius à Joanne Marone Edeffeno. 283. & à Bar-Finchoje. 306.
- Joannes Maro Edeffenus auctor commentariorum in Scripturam. 283. alius à Joanne Marone Patriarcha. 289. 350.
- Joannes Episcopus Asiæ. 313. ejus historia Ecclesiastica. 83. 329. patria & religio. 83. Monophysitarum in Asia Episcopus. 84. Anthimi successor in Episcopatu Constantinopolitano Monophysitarum. 329. alius à Joanne Rhetore & à Joanne Epiphaniensi. 84. Specimen ex ejus historia. 85. in gentiles Byzantii inquit. ibid. plures ad Christi fidem adducit in Asia, Caria, Lydia, & Phrygia. ibid. ejus itinera. 86. Olla Montani comburit. 88.
- Joannes Episcopus Bassoræ. 97. 102. 103. ejus Anaphora. 97. citatur à Bar-hebræo. 295. an commentaria in Scripturam edidit. 97. ejus dictum de pane Eucharistico. 153. citatur à Joanne Tagritensi. 239.
- Joannes Episcopus Daræ. 118. ejus ætas. ibid. & 219. 342. libri quatuor de resurrectione corporum. 119. libri duo de cælesti & Ecclesiastica Hierarchia. 120. libri quatuor de Sacerdotio. 121. Anaphora. 123. citatur à Barsalibæo. 158. ejus liber de Anima. 219.
- Joannes Aphthonius, seu Bar-Aphthonius, Abbas monasterii Seleuciæ apud Canfarum urbem. 46. 54. ejus cantus. 54.
- Joannes Episcopus Telæ seu Constantinæ. 53. 89. 114. 327. ejus canones. 54. 181. 302. citatur à Bar-hebræo. 306.
- Joannes Abbas Canfarenfis. 54. ejus cantus in Joannem Aphthonium. ibid.
- Joannes Bar Barlus Abbas. 54.
- Joannes Barbur Abbas cum Petro Antiocheno contendit. 72. orthodoxam fidem amplectitur sitque Abbas cœnobii S. Eustathii in Artach. 76.
- Joannes I. cognomento Sedrarum, Patriarcha Jacobitarum. 103. 107. 110. 325. 334. 421.
- Joannes II. Patriarcha Jacobitarum, olim Episcopus Hauræ, 325. 338.
- Joannes Episcopus Callinici. 111. 340. in Patriarcham eligitur. ibid. obit. 112.
- Joannes III. Patriarcha Jacobitarum. 348. ejus Synodus Caphartutæ & canones citati à Bar-hebræo. 302. 437.
- Joannes IV. Stylita in cœnobio Curzachel, Patriarcha Jacobitarum. 126. 349.
- Joannes V. monachus in monte Nigro, Patriarcha Jacobitarum. 350.
- Joannes VI. Stylita in cœnobio Curzachel, Patriarcha Jacobitarum. 350.
- Joannes VII. cognomento Sarigha, monachus in cœnobio Tarilensi, Patriarcha Jacobitarum. 132. 351. binæ ejus Synodice ad Mennam Alexandrinum. 132. disputatio Constantinopoli. ibidem. an auctor Anaphoræ SS. Doctorum. 140.
- Joannes VIII. cognomento Abdon, monachus montis Nigri, Patriarcha Jacobitarum. 145. 352. ejus vita. 146. tumulus Amidæ. 210. Synodica ad Zachariam Alexandrinum. 151. 353.
- Joannes IX. Abdonis nepos, qui & Theodorus Abdon, Patriarcha Jacobitarum. 146. 147. 153. 354. Christodulo Alexandrino æqualis. 153. binæ ejus Synodice ad eundem Christodulum. 153. 354. obitus. 355.
- Joannes X. qui & Josue Barsufan, Patriarcha Jacobitarum. 143. 354. ejus ætas. ibid. tumulus Amidæ. 210. Anaphora. 143. Tractatus de sale & oleo, quæ panis Eucharistico à Jacobitis admiscetur. 144. ea quæstio sub Christodulo Alexandrino orta. 145. 356. Joannis Synodica ad eundem Christodulum. 154. ejus opera 355. citata à Barsalibæo. 158. Epistola ad Armenios. 211. 383. quatuor carmina citata à Bar-hebræo. 317.
- Joannes XI. cognomento Abdon, olim Synodice Episcopus, Patriarcha Jacobitarum. 325. 356. obit. 358. absolvitur. ibid.
- Joannes XII. anachoreta in regione Carfenæ, Patriarcha Jacobitarum. 357.
- Joannes XIII. qui & Maudiana Abbas cœnobii Duair, Patriarcha Jacobitarum. 360.
- Joannes XIV. qui & Josue scriba, cognomento Pusillus, & Gandaphulus, Patriarcha Jacobitarum. 231. 370. legatos mittit ad Joannem Alexandrinum. 235. ejus Anaphora. 236.
- Joannes XV. cognomento Aaron Bar-Maadani, Patriarcha Jacobitarum. 242. 377. 454. olim Episcopus Mardæ. 375. deinde Maphrianus 375. 454. Dionysium Angur impugnat. 376. ejus obitus. 379. 242. Anaphora. 242. Carmina. 243. Homiliæ Arabicæ ibid. Carmen Syriacum. 454.
- Joannes I. cognomento Saba, seu senex, Maphrianus Jacobitarum. 335. olim Episcopus S. Matthæi. 429. ejus Anaphora. 463.
- Joannes II. cognomento Bionita, monachus cœnobii S. Matthæi, Maphrianus Jacobitarum. 431.
- Joannes III. cognomento Dinara Barjesu, Maphrianus Jacobitarum. 443.
- Joannes IV. qui & Saliba monachus cœnobii Gabrielis, Maphrianus Jacobitarum. 356. 448.
- Joannes V. Sarugensis, Abbas cœnobii Sancti Jacobi, Maphrianus Jacobitarum. 362. 368. 452. abdicat. 452. repetit dignitatem. 453. moritur. ibid.
- Joannes VI. qui & Aaron Bar-Maadani, Maphrianus Jacobitarum. 484. Vide Joannes XV. Patriarcha.
- Joannes I. Marthæ filius, Patriarcha Chaldaeorum. 422.
- Joannes II. cognomento Leprosus, ex Episcopo Nisibis, Patriarcha Chaldaeorum. intrusus. 423. 429. ejectionis. 424. 429.
- Joannes III. filius Narsētis, Patriarcha Chaldaeorum. 439.
- Joannes IV. Bar-abgare, Bar-Isa, seu Bar-Haghire, Patriarcha Chaldaeorum. 426. 427. 440.
- Joannes V. Theodosii nepos, Patriarcha Chaldaeorum. 440.
- Joannes VI. Patriarcha Chaldaeorum. 444.
- Joannes VII. Bar-Nazul, Patriarcha Chaldaeorum. 446.

- Joannes VIII. Patriarcha Chaldaeorum. 447.
 Joannes Theodorus Bar-Vehebun. Vide Theodorus.
 Joannes Ananias Xenajas. Vide Ignatius.
 Patriarcha Jacobitarum.
 Joannes Barfila Patriarcha. Vide Ignatius.
 Joannes Abugaleb Abulmaged, Patriarcha Alexandrinus. 154. 236.
 Joannes Patriarcha Alexandrinus legatos mittit ad Michaellem Patriarcham Jacobitarum. 368.
 Joannes Patriarcha Turabdinensium. Vide Ignatius IX.
 Joannes Oznenfis, Patriarcha Armenorum. 296.
 Joannes Metropoli Græcorum Bagdadi. 440.
 Joannis monachi sermones citati à Barcepha. 129. à Barhebræo. 295.
 Joannes Episcopus Amidæ. 48. 50. Alter. 48.
 Joannes Elias Episcopus Chifumæ. 361.
 Joannes Scholasticus Amidenfis. 57.
 Joannes Diaconus. 58.
 Joannes Xenodochus Daræ præfectus. 58.
 Joannes Saidi filius, continuator Annalium Eutychni. 393.
 S. Joannes Calcarensis. 403.
 Joannes Philoponus Grammaticus Alexandrinus. 96. 411. Tritheita 325. 329. auctor historiæ quam citat Bar-hebræus. 310.
 Joannes Tritheitarum parens, Ascolnaghus dictus. 325. Samuelis in Cathedra Constantinopolitana successor. 328.
 Joannes Dux Syrorum in montanis Maipheractæ habitantium. 108. 109. 110.
 Joannes Episcopus Marhas. 349.
 Joannes Episcopus Ramatæ. 139.
 Joannes Presbyter, discipulus Athanasii Patriarchæ. 142.
 Joannes monachus ob ambitionem exoculatus. 148.
 Joannes cognomento Videns, cujus opera laudat Bar-hebræus. 158.
 Joannes Said Barfabuni Episcopus Melitinæ. 211. 358. ejus cantus. 212.
 Joannes Episcopus Hadeth. 353.
 Joannes Episcopus Mardæ, Daræ, Haran, Chaburæ, Caphartutæ & Nisibis. 207. 208. 217. & Telbesimæ. 227. ejus vita. 217. cœnobita ab eo ædificata & instaurata. 220. 228. ejus obitus. 225. 227. libros describit. 225. Chrisma vicibus tredecim consecrauit. ibid. quot Presbyteros & Diaconos ordinavit. 227. ejus Liber de Providentia. 208. 361. Anaphora. 230. Jacobus antea appellatus. ibidem.
 Joannes Episcopus Chifumæ. 208.
 Joannes Bar-Andreas, Episcopus Mabugi. 208. 360. ejus obitus. 362. Tractatus. 211. Carmen Armenicè. 360. Carmen Syriacè. 362.
 Joannes Abbas cœnobii Sergii. 350.
 Joannes Archimandrita citatus à Bar-hebræo. 306. fortasse Climacus. ibid.
 Joannes Dilaitæ citatus à Bar-hebræo. 306.
 Joannes Episcopus Damasci. 236. alter. 379. alter. 436.
 Joannes Sergius Episcopus Castri Zaidi. 362.
 Joannes Bar-Conon, Episcopus Callisuræ, deinde Melitinæ. 368. 371.
 Joannes Calligraphus. 379.
 Joannes Josue Bar-Sophræ, Episcopus Severinitæ & Cartaminensis. 382. 383.
 Joannes Episcopus Cartaminensis, instaurator characteris Stronghili Syriaci. 352.
 Joannes Episcopus Melitinæ. 352.
 Joannes Episcopus Hefnæ Zaidi. 213. 368.
 Joannes Elisæus Episcopus Melitinæ. 359. 360.
 Joannes Saliba Episcopus Amidæ. 376.
 Joannes Episcopus Germaniciæ. 344.
 Joannes Episcopus Maipheractæ. 376.
 Joannes Episcopus Anazarbæ. 324.
 Joannes Episcopus Euphemie. 324.
 Joannes Ægyptius Monophysita. 327.
 Joannes Episcopus Cartaminensis. 332.
 Joannes Episcopus Chifumæ. 364.
 Joannes Denha Episcopus Adorbiganæ. 251.
 Joannes Denha Episcopus Callinici. 365.
 Joannes Vehebun Episcopus Gozartæ. 251. 256.
 Joannes Denha Episcopus cœnobii Sergii. 255.
 Joannes Moyse Episcopus Sigaræ. 255.
 Joannes Episcopus Tarli. 335.
 Joannes Episcopus Indiarum. 257.
 Joannes Bar-hebræi discipulus medicus. 260.
 Joannes fundator cœnobii Anchale. 415.
 Joannes Job Episcopus Nuhadræ. 260.
 Joannes Bar-Nagore martyr. 261. ejus Ecclesia à Bar-hebræo instaurata, & reliquiae repertæ. ibidem.
 Joannes filius Isaac. Vide Honainus.
 Joannes filius Mafviæ, seu Melive, medicus. 311. 408. 435. 436.
 Joannes Gariri, filius Abdallæ, Presbyter & monachus Calligraphus. 278. 303.
 Joannes Scholasticus Scythopolitanus citatus à Bar-hebræo. 295. 302.
 Joannes Bar-Finchoje scriptor Nestorianus, alius à Joanne Marone. 306.
 Joannes Ebn-Batrik interpres librorum. 311.
 Joannes Bartura fundator cœnobii montis Sigaræ. 415.
 Joannes Dilamita. 425.
 Joannes Azrak, Episcopus Hirtæ. 425.
 Joannes Episcopus Hadathæ. 431.
 Joannes Episcopus Buazichæ. 431.
 Joannes Episcopus Nisibis. 435. alter. 450.
 Joannes Episcopus Tirhanæ. 439.
 Joannes Episcopus Maru. 439.
 Joannes filius Bochtjesu, Episcopus Mosul. 440.
 Joannes Episcopus Halavanæ. 442. 443. alter. 448. translatus ad Ecclesiam Gandisapor. 449.
 Joannes Episcopus Persidis. 443.
 Joannes Episcopus Kofræ & Naharvanæ. 449.
 Joannes Episcopus Mosul. 450.
 Joannes Episcopus Sarchasæ. 450.
 Joannes Episcopus Gandisapor. 450.
 Joannes Episcopus Hamdanæ. 450.
 Joannes Episcopus Casgar. 450.
 Joannes Rahedus Episcopus Arabum. 452. 453.
 Joannes Bar-Zugbi monachus Nestorianus. 455.
 Joannes Episcopus Maipherkin. 455.
 Joannes Episcopus Camulæ. 455. 456.
 Joannes Episcopus Adorbiganæ. 456.
 Joannes Episcopus Sufæ. 456.

- Job Episcopus Zeugmæ . 351.
 Jobus Joannes Episcopus Nuhadræ . 260.
 Job Edessenus Philosophus . 434.
 Jonas Episcopus Nuhadræ . 111.
 Jonas Abdalmagi monachus . 415.
 Jonas Episcopus Telæ intrusus . 334.
 Jonæ cœnobiũ in Mosul . 424. 439. Joannis dictum ibid. in Arak . 400.
 Jonas Episcopus Gulmargæ . 432.
 Jonas Episcopus Haræ . 435.
 Jonadab Episcopus Adjabenæ . 416.
 Joseph Judæus scriptor , an Christianus . 165. 313.
 Joseph Patriarcha Alexandrinus . 347.
 Joseph Dionysius Episcopus Amidæ . 384.
 Joseph Bar-Nisan Episcopus Damasci & Emesæ . 385. Maphrianus , Cyrillus appellatus . 462.
 Joseph Patriarcha Jacobitarum . 325. 341.
 Joseph Dionysius Episcopus Tabrizi . 254.
 Joseph Episcopus Maru apostata . 433.
 Joseph Jahiz Septensis filius . 311.
 Joseph Episcopus Amidæ . 332.
 Joseph Saher . 311.
 Joseph Patriarcha Chaldæorum . 413. ejus epistola . 368. Synodus & canones . 413.
 Joseph Huzita , doctor Scholæ Nisibenæ . 407. lectionem Edessenam in Nestoriano-Chaldæam hodiernam immutavit . ibidem. ejus Tractatus de vocibus æquivocis laudatus à Bar-hebræo . 308.
 Joseph Maphrianus Jacobitarum . 434.
 Joseph Episcopus Bardæ . 440.
 Joseph Episcopus Mosul . 453.
 Joseph Episcopus Baforæ . 442.
 Joseph Gregorius Episcopus Gozartæ . 454.
 Joseph Episcopus Salmasæ . 456.
 Joseph Bar-garib Metropolitæ , Scriptor . 464.
 Joseph Bar-Vahib . Vide Ignatius V.
 Josephi cœnobiũ Baladæ . 442.
 Josephi tres Patriarchæ Chaldæorum . 457.
 Josue discipulus Athanasii Patriarchæ Jacobitarum . 142.
 Josue Pherson Episcopus Tripolis . 377.
 Josue Labeo . Vide Michaël II. Patriarcha Jacobitarum .
 Josue monachus cœnobi S. Abraham . 216.
 Josue Ignatius Patriarcha Turabдини . Vide Ignatius II.
 Josue Inyardensis Patriarcha Turabдини . Vide Ignatius VI.
 Josue Patriarcha Jacobitarum . Vide Ignatius I.
 Josue Abbas cœnobi Gavicathæ , Patriarcha Jacobitarum . Vide Ignatius III.
 Josue ex castro Kelat , Patriarcha Jacobitarum . Vide Ignatius XIII.
 Josue Episcopus Bagdadi . Vide Timotheus.
 Josue Severus Episcopus Adorbiganæ . 251.
 Josue Episcopus Sigaræ . 338. 339.
 Josue monachus ac Presbyter , filius Joannis , Calligraphus . 278. 299.
 Josue Athanasius Episcopus Lacabenæ . 375.
 Josue Episcopus Cascaræ . 443.
 Josue Bar-Nun , Patriarcha Chaldæorum . . 434. ejus scripta . 435. Tractatus de vocibus Syriacis æquivocis laudatus à Bar-hebræo . 304.
 Jozachus Episcopus Huzitarum . 409.
 Ila Abu-Ali , Ebn Zaraa . 311. 444.
 Ila Abu-Coraisi . 315.
 Ila Episcopus Hierusalem & totius Palæstinae . 385.
 Ila medicus . 432.
 Isaac Barai filius , vir consularis , Amidenfis . 58.
 S. Isaac Syrus laudatus à Bar-hebræo . 158. & à Michaële Patriarcha . 310. ejus carmina . 183. 355. numerus sermonum ejus atque S. Ephræmi . 303.
 Isaac Ninivita , cujus meminit Bar-hebræus . 306.
 Isaac ex Episcopo Haran , Patriarcha Jacobitarum . 111. 325. 338. 339.
 Isaac Junior Patriarcha Jacobitarum . 325.
 Isaac Episcopus Seleuciæ , Patriarcha Chaldæorum . 400. Synodus ejus . 401.
 Isaac Episcopus Arcæ . 353.
 Isaac filius Honaini medici , interpretes librorum . 272. 316.
 Isaac Episcopus Nisibis . 420.
 Isaac Episcopus Sufæ . 422.
 Itaias Abbas citatus à Bar-hebræo . 306.
 Isidorus Episcopus Cansarenfis . 51.
 Ismaël Magedus , qui & Ignatius Joannes . Vide Ignatius VI. Patriarcha Jacobitarum .
 Israël medicus . 432.
 Israël Tiphurensis . 438.
 Israël Episcopus Cascaræ . 439.
 Israël Patriarcha Chaldæorum . 442.
 Judæi à Justiniano Imperatore compressi . 89. à Phoca Imperatore coacti baptismum suscipere . 102. Tiberiadenfium & Babylo-niorum dissidium . 346.
 Julius Africanus . Vide Africanus .
 Julii Papæ opera citata à Joanne Sarigha . 136. & à Bar-hebræo . 283. 295.
 Julianistarum illegitima ordinatio . 87. Patriarcha . 342. errores . 296. quibus imbuti Armenii . 297.
 Julianus I. Patriarcha Jacobitarum . 105. 325. 333. scribit librum adversus Sergium Episcopum Edessæ ejusque fratrem Joannem . 333.
 Julianus II. cognomento Romanus , Patriarcha Jacobitarum . 337. 430.
 Julianus Syncellus Jacobi Baradæi . 331.
 Izla mons . 107. 327.

K

- K ATUMA . Vide Cajuma .
 Kajura , seu Cyrus , doctor Hirtæ . 412.
 Kalig . Vide Calig .
 Kallifura urbs . Vide Callifura .
 Kamjesu Metropolitæ Jacobitarum in Oriente . 414. obit . 416.
 Kamjesu socius Achadabux . 396.
 Kamjesu Abbas . 420.
 Kandæ Metropolitæ . Vide Samarkandæ .
 Karæ cœnobiũ . 415.
 Karamis castrum . 358.
 Kardagus . Vide Cardagus .
 Karkaphensis versio Scripturæ Syriacæ . 283.
 Katara . Vide Beth-Katara , & Catara .
 Katraba Episcopatus . 458.
 Kavima pagus . 228.
 Kelat cœnobiũ . 221. Castrum . 325.
 Ken-

Kennefrin, seu Kennafrin. Vide Canfara.
 Kennefrinense cœnobium. Vide Canfarense.
 Kerda Episcopatus. Vide Bakerda.
 Kogiak pagus. 228.
 Kek, & Kokita. 323.
 Koluk pagus. 228.
 Kona. Vide Dair-Kona.
 Kosra urbs Episcopalis. 449. 459. pagus.
 228.
 Kofur pagus. 228.
 Kotta. Vide Conftans Lucæ filius.

L

L ACABENA urbs circa Melitinam. 246.
 260.
 Lahaka urbs. 256.
 Latciuma. Vide Lofciuma.
 Lazari cœnobium. 110. 353.
 Lazarus Barfabra, qui & Philoxenus, Episcopus Bagdad, Eleazarus & Basilius appellatus. 123. alius à nepote Xenajæ. 327. circa ejus ætatem hallucinatur auctor Catalogi Anaphorarum, & Edenensis. 124. depositus à Dionysio I. Patriarcha. 346. ejus liber de officiis Ecclesiasticis. 124. Anaphora. ibidem. ejus meminit Bar-hebræus. 306.
 Lazarus Stylita, Maphrianus Jacobitarum, qui & Basilius II. 437.
 Lazarus Ignatius Maphrianus. Vide Ignatius.
 Lazarus Patriarcha. Vide Dionysius V.
 Lazarus Episcopus Anazarba. 35.
 Lazarus Episcopus Gubæ. 375.
 Lazarus monachus ac Presbyter. 236.
 Ledan & Sufa, Episcopatus. 459.
 Lehepha pagus. 228.
 Leo Episcopus Haran. 95. 96.
 Leo Rex Armenorum. 368. 370. alter filius Ayttoni. 381.
 Lepheph mons. Vide Elpheph.
 Libanus mons. 320.
 Licinii monasterium. 83.
 Lifus citatus à Bar-hebræo. 302.
 Lithoprosopos, seu facies saxi, promontorium in Phœnicia. 89.
 Liturgia. Vide Eucharistia.
 Lofciuma urbs, eadem ac Dokuka. 415. 432. 459.
 Lucas Episcopus Mosul. 442.

M

M AADAN regio. 224. 230. 242.
 Maadæ monasterium. 110.
 Maaddeni Arabes. 115.
 Maalta urbs Episcopalis. 419.
 Maanes Episcopus Seleuciæ, Patriarcha Chaldæorum. 401. depositus propter hæresim Nestorianorum. 402.
 Maanes Abgari filius, Rex Edessæ. 394.
 Maarra Episcopatus conjunctus Nisibi. 460. Vide Moarra.
 Mabus urbs, quæ & Manbeg, & Hierapolis. 22. 209. 260. alia à Germanicia. 23. 91. 334.
 Mabugensis Synodus in Ecclesia S. Thomæ. 111. 340.
 Tom. II.

Macarii, Ægyptius, & Alexandrinus, quorum opera laudat Bar-hebræus. 306.
 Macarius Episcopus Mempheos. 139. 143.
 Machicha Patriarcha Chaldæorum. 249.
 Machicha Episcopus Tirhanæ, & Mosul, deinde Patriarcha Chaldæorum. 447. 448.
 Machicha alter, Patriarcha Chaldæorum. 455.
 Machinus. Vide Elmacinus.
 Macronæ cœnobium. 361. 362. 371.
 Magdalorum cœnobium. 78.
 Magdalena cœnobium. 363. 371.
 Magedus Ismael. Vide Ignatius VI.
 Mahadius Abdallæ filius Chalipha. 116. 432.
 Mahargan-Kadak Episcopatus. 459.
 Mahometus pseudopropheta. 102. 418. 470.
 Mahometani scriptores. 311. 317.
 Mahubus filius Mansuri historicus. 149.
 Mahuza urbs & regio. 378. 410.
 Maipheraçta, seu Maipherkin, urbs. 107. & alibi frequenter.
 Maifana urbs. 397.
 Malatia urbs. Vide Melitina. Episcopatus Nestorianorum. 459.
 Malchus Episcopus Maipheraçtæ. 382.
 Malchi cœnobium. 335.
 Malechjesu Abbas. 420.
 Malechjesu Episcopus Nuhadræ. 456.
 Mamon Chalipha. 345. 346.
 Manaem pagus regionis Turabdinensis. 236. 384. 385. Beth-Manem dictus, Haitamæ pagus. 385.
 Manangerda oppidum. 299. 378.
 Manbegæ, seu Mabus Episcopatus. 459.
 Mangalona filia Regis Tartarorum. 258.
 Manichæi in urbe Haran deprehenfi. 112.
 Mansur castrum. 231. 354. 356.
 Mantoris cœnobium in urbe Ninive. 415.
 Maphrianus, seu Primas Orientis: dignitas apud Jacobitas Syros. 215. Patriarcham inconsulto Maphriano creari non licet, & viceversa. 259. 380. 383. 447. 419. 421.
 Canones Synodi Caphartutæ hac de re. 437. Dioceses Maphriano additæ. 357. 362. subjectæ. 419. Maphriani in Patriarcham creari soliti. 466. Series Maphrianorum. 414. Maphrianus novus quo ritu à suis subditis excipitur. 451.
 Maras, qui & Maras, Episcopus Amidæ. 48. Maras alter ejusdem urbis Episcopus. ibid.
 Maras Episcopus Amidæ Monophysita. 48. ob hæresim sede pulsus. 51. ejus scripta. 52. 61. 169.
 Maraba I. seu Aba, Patriarcha Chaldæorum. 411. ejus scripta & constitutiones. 412.
 Maraba II. Patriarcha Chaldæorum. 431.
 Maraba Archidiaconus. 416.
 Maraboçtus, seu Karaboçtus, Patriarcha Chaldæorum. 403. depositus. ibid.
 Maraga urbs provinciæ Adorbiganæ. 253. 263. 264. 266. 268. 313.
 Maraname Episcopus Naphatæ. 443.
 Maraname Episcopus Beth-Daronæ. 455.
 Maraname Episcopus Beth-Dial. 456.
 Maraname Episcopus Gandiçapor. 456.
 S. Marci Liturgia citata à Georgio Patriarcha Jacobitarum. 341.
 Marcus Abbas, cujus meminit Bar-hebræus. 306.
 Marcus Konbari filius. 366.
 Yyy Mar-

- Marcus Zazaë filius, Patriarcha Alexandrinus. 155. 367.
 Marcus discipulus Athanasii Patriarchæ Jacobitarum. 143.
 Marcus Episcopus Behensium. 143.
 Marcus Episcopus Rajæ. 440.
 Marcus Episcopus Bassoræ. 448.
 Marcus Abbas cœnobii Bared. Vide Dionysius VI.
 Marcianus Basilius. Vide Basilius.
 Marcianus monachus Monophysita. 56.
 Mardas præfectus Mesopotamiæ. 105.
 Marde urbs. 110. 154. desolata. 223. Sedes Patriarchæ Jacobitarum. 210. gesta in ea regione. 470. 471.
 Mares S. Adæi discipulus, primus Seleuciæ & Ctesiphontis Episcopus. 394. ejus cœnobium, dictum Dair-kena. 450. Schola. 442. 447.
 Mares, seu Cares, Episcopus Sigaræ. 327. 411.
 Mares Bar-Tobi, Patriarcha Chaldæorum. 443.
 Mareme Patriarcha Chaldæorum. 420.
 Marga urbs. 115.
 Marhas urbs, quæ & Germanicia. 91. 209. 443.
 S. Mariæ cœnobium in Beth-Tabitha. 221.
 Ecclesia Bagdadi. 254. cœnobium apud Sidum pagum. 299. Jejunium Assumptionis. 304. Ecclesia Sifide in Cilicia. 375.
 Ecclesia in Aedibus Romæorum Bagdadi. 440.
 S. Mariæ Magdalenæ capilli in cœnobio Sce-tenfi. 64. Cœnobium. Vide Magdalenæ.
 Maria Palæologina. Vide Bina-Catona.
 Maria Huzita. 439.
 Marinus Apameensis. 59. Maximus appellatus. ibid.
 Marmadit Episcopatus. 460.
 Maro. Vide Joannes Maro.
 Maronitæ à Jacobitis perperam reprehensi. 204. Monothelismi accusati. 291. & Monophysismi. 298. Ad Maronitas profugit Episcopus Jacobita, olim apostata. 364.
 Martyres XL. Vide Quadraginta.
 Maru urbs Episcopalis. 409. 458. 459.
 S. Maruthas Episcopus Tagritensis. 401.
 Maruthas Episcopus Tagritensis, Maphrianus Jacobitarum. 334. ejus vita. 416. 418. obitus. 420.
 Masalmes Dux, obsidet Byzantium. 105. Neocæsaream, & Cæsaream occupat. 106. Turcos repellit. ibid.
 Mafius fluvijs. 110.
 Maserjavajus interpres librorum. 311.
 Maskok pagus. 228.
 Mafrita collis. 108.
 Masud Salachensis Patriarcha. Vide Ignatius Masud.
 Masvia. Vide Joannes Mefve.
 Matotha oppidum. 422.
 S. Matthæi Evangelium in Cypro reperi-um. 81.
 S. Matthæi cœnobium apud Mosul. 114. 232. 237. 251. 253. 255. 262. 263. à Curdis dire-ptum. 462. ejus loci Metropolitæ privi-legium. 419. Cuchta appellatum. 403. ejus monachi à Barsuma Nisibeno interie-cti. 344. Matthæani cœnobitæ cum Ta-gritenensibus contendunt. 342. 347. Cano-nes condunt. 408.
 Matthæus Abbas cœnobii S. Matthæi. 452.
 Matthæus Episcopus Alepi. 103. 335.
 Matthæus Annæ filius Maphrianus. 383. 460. Vide Gregorius.
 Matthæus Ebn-Junes, dialecticus. 311.
 Matthæus Basilius Episcopus Bagdad. 453.
 Matthæus Episcopus Dafenæ. 456.
 Maudiana Episcopus Mardæ. 368.
 Mavias Chalipha. 103. 104. 470.
 Maurophori Perse. 108.
 Medi populi. 113.
 Melchitæ Jacobitis infensi. 64. Monotheli-smi ab iisdem accusati. 291. 177.
 Melchisedech Maphrianus Jacobitarum. 437.
 Melechjesu. Vide Malechjesu.
 Melich præpositus Melitinæ. 106.
 Melitina, seu Melitene urbs. 109. ab Ab-dalla instauratur. 112. Syris Jacobitis fre-quens. 149. septem urbes Episcopales Ja-cobitarum, quæ circa Melitinam sunt. 260. ejus Ecclesia. 351. Curforis nuncu-pata. 352. S. Georgii Ecclesia. 357.
 Mennas Episcopus Amidæ. 231. 232. 369. 370.
 S. Mercurii Ecclesia in urbe Cairo. 145.
 Meruanus Chalipha. 104.
 Meruanus præfectus Armeniæ. 106.
 Meruanus ex Turcorum terra egressus Sy-riam depopulatur. 107.
 Mefra. Vide Cairum.
 Methodius, cujus meminit Bar-hebræus. 295. 313. Methodii opera quæ citat Da-rensis. 120.
 S. Michaëlis cœnobium Arbelæ. 456.
 Michaël Rifijs Patriarcha Maronitarum. 9.
 Michaël I. cognomento Magnus, Patriar-cha Jacobitarum. 154. olim Abbas cœno-bii Barsumæ. 362. ejus gesta. 363. Con-fessionis sacramentum propugnat adver-sus Coptos. 369. Schisma ipsum inter & Bar-Vehibun. 213. 214. 368. ejus obitus. 369. scripta. 155. 210. historia. 215. Codex Scripturæ ab eo exaratus. 283. Canones ab eo conditi. 302. Carmen metro S. Ba-læi. 452.
 Michaël II. qui & Josue Labeo, Patriarcha Jacobitarum, Michaëlis I. nepos. 213. 230. 369. obit. 231. 232. 370. ejus Ana-phora. 232.
 Michaël I. qui & Barsuma, Patriarcha Sifi-dis. 382. Vide Ignatius.
 Michaël II. Patriarcha Sifidis. 382.
 Michaël Patriarcha Alexandriæ. 110.
 Michaël Episcopus Damiatæ. 155.
 Michaël Episcopus Taneos. 149.
 Michaël Cardus, Abbas cœnobii Barsumæ. 234. 369. 370.
 Michaël Episcopus Huzitarum. 436.
 Michaël Mochies Episcopus Beth-Raman. 255.
 Michaël, Gabræ, seu Gabrielis filius, medi-cus. 378.
 Millenariorum errorem tuetur Barsudaili. 32.
 Millefius Episcopus Zuabiæ. 431.
 Missa. Vide Eucharistia.
 Moallaka Ecclesia Cairi. 154.
 Moallaka cœnobium in Arabia. 452. 460.
 Moarra urbs. 320. Vide Maarra.
 Mobadra urbs. Vide Seered.

Mochimus. Vide Mokimus.
 Mochles Episcopus Bethraman, Vide Michaël.
 Modaina. Vide Seleucia.
 Modik cœnobium. 234. 369. 371.
 Mogulenses populi. 247. 257. eorum Reges. 456.
 Mohaddab filius Habal. 318.
 Mohammad pseudopropheta. Vide Mahometus.
 Mohammad Ebn-Jahia Al-Buzjani. 311.
 Mohammad Ebn-Mufa. 311.
 Mohammad, Achmed, & Hasan, filii Sciaher. 311.
 Mohammad Ebn-Giaber. 311. Vide Albategnius.
 Mohammad Abulrihan Birunensis. 311.
 Mohammad Razes. Vide Razes.
 Mohammad, Kara. 471.
 Moka. Vide Mukan.
 Mokimus monachus magister Joannis Maronis. 284.
 Monderus Arethæ filius, Rex Arabum. 331.
 Monophysitæ. Ejus sectæ apud Syros auctor Barsuma. 3. propagator Xenajas. 13. & Jacobus Baradæus. 63. in quo stet eorum error circa Incarnationem. 24. 96. Convocantur Constantinopoli sub Justiniano. 89. Severiani dicti. ibid. Julianistis infensi. 87. Vide Jacobitæ.
 Montagebus Melitinæ dominus. 370.
 Montani ossa effossa. 88.
 Mopsuestiæ Episcopus Nestorianus. 459.
 Moriba castrum. 349.
 Moses. Vide Moytes.
 Mostafemus Chalipha. 471.
 Mosul urbs. 110. 209. 215. 242. Episcopatus Nestorianorum. 458. 459.
 Mosulmani, idest, Mahometo credentes. 109.
 Moytes Dionysius Maphrianus. Vide Dionysius.
 Moytes Barcepha, Severus appellatus. 127. ejus vita. 218. 349. 440. scripta. 128. 219. error circa Paradisum terrestrem. 130. citatus à Barsalibæo. 158. 159. 189. 197. à Jacobo Tagritensi. 239. à Bar-hebræo. 283. 295. ejus commentaria in Scripturam. 303.
 Moytes patruus Barcephæ. 219.
 Moytes Ebn-Atafcia, Presbyter Jacobita. 9. 244.
 Moytes Turabdinensis. 163.
 Moytes monachus cœnobii Tarmel. 61. 62.
 Moytes Aghelæus Glaphyra S. Cyrilli Syriacè reddit. 82. ejus epistola ad Paphnutium. ibid.
 Moytes pseudo-episcopus Julianista. 87.
 Moytes Syrus pseudopropheta. 106.
 Moytes Mardenus cum Barcepha confunditur à Binio. 128.
 Moytes Nisibenus, Abbas cœnobi Scetenfis. 118.
 Moytes Musaabi Vicarius in Mosul, in Christianos defævit. 114. 115.
 Moytes Episcopus Hefnæ. 353.
 Moytes Joannes Episcopus Sigaræ. 255.
 Moytes Maimonides Judæus. 311.
 Moytes Episcopus Carchæ. 412.
 Moytes medicus Nisibenus. 413.
 Moytes Episcopus Ninives. 420.
 Tom. II.

Moytes Episcopus Adramæ. 449.
 Moytes Episcopus Arbelæ. 456.
 Mukan urbs. 256.

N

N AAMANES Arabum Christianorum Rex. 415.
 Naamania urbs Episcopalis. 446. 449. conjuncta Nilo & Badrajæ. ibid.
 Naarda. Vide Nuhadra.
 Nabach pagus. 244.
 Nadifolnaphus librorum interpres. 311.
 Nagran urbs. 395.
 Naharalmar Episcopus. 459.
 Naharvana Episcopus. 449.
 Nahavand Episcopus. 460.
 Naironi hallucinatio circa ætatem Barsalibæi. 156.
 Naphara Episcopus. 443. 459.
 Narde cœnobium. 416.
 Narfes doctor Nestorianus. 295. ejus rixæ cum Barsuma. 406. carmen. 407.
 Narfes Patriarcha Chaldæorum illegitimus. 409.
 Narfes, seu Nierfes, Patriarcha Armenorum. 364. 365.
 Narfes Episcopus Anbaræ. 412.
 Narfes Episcopus Senæ. 256.
 Narfes Episcopus Tirhanæ. 453.
 Naserus Rex Damasci. 377.
 Nasicha discipulus Barcephæ. Vide Barnasicha.
 Nasir Tausensis. 311. 318.
 Natapha Episcopus. 382.
 Nataphæ cœnobium. 222. Bibliotheca ibi condita ab Anania Episcopo Mardæ. 223. haud procul ab urbe Marde. 460.
 Nativitatis Domini Jejunium. 304. epocha. 470.
 Nazaria pagus regionis Cuphæ. 319.
 Nazaræorum sectæ origo & historia. 318.
 Nearda, seu Neardea. Vide Nuhadra.
 Necaimus Dux. 107.
 Negemus Naxivanensis. 375.
 Negemaddinus Nahagevinensis. 311.
 Negemaddinus Kazuinenfis. 311.
 Negemaddinus Mardæ dominus. 470.
 Nehemes. Vide Nemetalla.
 Nemesius, cujus opera laudat Barcepha. 129.
 Nemetalla, seu Nehemes. Vide Ignatius Patriarcha.
 Nemrod Patriarcha Jacobitarum. Vide Philoxenus.
 Nestorii hæresiarchæ epistola. 40. interitus. 55. sepulchrum. 315.
 Nestorius Episcopus Bethgarmæ. 443.
 Nestoriani. Vide Chaldæi.
 Nicephorus Phocas Imperator. 132.
 Nicephorus Episcopus Melitinæ Græcorum. 353.
 Nicolai liber Syriacè de summa Philosophiæ Aristotelicæ. 310.
 Niger mons Antiochiæ. 350. 352.
 Nigri & Albi: Perfiæ scilicet & Arabes. 108. 109.
 Nilus Episcopus conjunctus Naamaniæ & Badrajæ. 449.
 Ninive urbs. 253. 459. & alibi passim.
 Y y 2 Ni-

Niniviticum Jejunium. 304. 305. 413. 426. 427.
 Niphara. Vide Naphara.
 Nisibis Episcopatus. 458. 459.
 Noë Bacuphensis, Libaniota. 9. Episcopus Emeſæ. 462. Maphrianus Jacobitarum. 462. deinde Patriarcha. 468. Vide Ignatius XII.
 Nonnus Episcopus Amidæ. 48. in exilium pulſus. 49. obit. 51. ex Seleucia in eam Sedem translatus. 49.
 Nonnus Episcopus Cereſinæ Monophyſita. 89.
 Nuachetæ & Chalemgaræ Metropoliſta. 458.
 Nubæ Monophyſiſmo infecti. 329. eorum Rex. 347.
 Nuhadra, quæ & Naarda, Nearda & Neardea urbs. 111. 249. 459.

O

OBARA urbs Episcopalis. 439. 440. 449. 459.
 Occidentis nomine quid intelligant Syri. 252. 259. 305. 313. 396.
 Omarus Calipha. 102. 470. alter. 105.
 Omara ager. 228.
 Onniada: Chaliphæ. 470.
 Oph dux Arabum. 109.
 Ordinatio illegitima Julianiſtarum. 86. & Maphriani Jacobitarum. 461.
 Orefles Presbyter Edeſſenus. 30.
 Origenis opera citata à Barſalibæo. 158. à Barhebræo. 302. Pentapla & Hexapla. 283.
 Origeniſtarum errores in Syria & Palæſtina. 33.
 Orientis nomine quid intelligant Syri. 252. 259. 305. 313. 396.
 Orientis Patriarchæ, Catholici, ſeu Maphriani. 387.
 Ormia. Vide Urmia.
 Oſna urbs Adorbiganæ. 350.
 Othmanus Chalipha. 103. 470.

P

PALLADIUS Patriarcha Antiochiæ. 13.
 Palladii Paradifus, ſeu Hiſtoria Lauſiaca. 303. 306.
 Palutianus Abbas cœnobii Pheſchinenſis. 359.
 Papas Lapethenſis. 11.
 Papas Episcopus Seleuciæ & Cteſiphontis. 397. 398.
 Paphnutius Diaconus. 58.
 Paphnutii epiftola ad Moysen Aghelæum. 82.
 Paradifus. error Barcephæ circa Paradifum terreſtre. 130. Barſalibæi. 165. & Barhebræi. 294.
 Paſcha. Diſſidium de Paſchate. 88. 111. 369.
 Patriarchæ Orientis. 387. eorum ſeries à S. Thoma deinceps. ibid. Catholici & Maphriani dicti. ibid. quis primus Patriarcha, & quando hanc dignitatem obtinuit. 396. in duos diviſi, quorum alter Neſtorianis, alter Jacobitis præfuit. 414. Vide Maphrianus. Patriarchæ Neſtorianorum, ſeu Chaldæorum tres. 457.
 Episcopatus ſubjecti Patriarchæ Orientis,

ideſt Chaldæorum. 458. Episcopatus ſubjecti Maphriano Jacobitarum. 419.
 Patriarchæ Jacobitarum ex Barhebræo. 321. ex Barſalibæo. 323. ex diptychis ejuſdem ſectæ. 325.
 Patricius Edeſſenus. 46.
 Patricius Armeniæ dux. 115.
 Paulus Episcopus Anbaræ. 431.
 Paulus Patriarcha Antiochiæ, an Eutychiannus. 43. 50.
 Paulus Perſa Scriptor. 414.
 Paulus Episcopus Gandiſapor. 327.
 Paulus Patriarcha Antiochiæ Monophyſita. 69. 90. 102. Beth-Uchame, ſeu niger appellatus. 331. ejus obitus. 332.
 Paulus Ægineta medicus, cujus opera Honnainus tranſtulit. 311.
 Paulus Maphrianus Jacobitarum. 430.
 Paulus Episcopus Huzitarum. 409.
 Paulus Episcopus Callinici monophyſita. 46. Sede ſua ob hæreſim pulſus. ibid. libros Severi in Syrorum linguam convertit. ib.
 Paulus Telæ ſeu Conſtantiinæ Episcopus Teſtamentum Vetus Syriacum fecit. 48.
 Paulus Episcopus Edeſſæ, an is qui librorum interpres appellatur. 47.
 Paulus Episcopus Tagrit. 111. 114. 115.
 Paulus Patriarcha Chaldæorum. 411.
 Pelozonium caſtrum, Ferreum dictum. 106.
 Perſæ pugnant cum Arabibus. 108. 110.
 Maurophori appellati. 108. Syriam vaſtant. 110. civile bellum inter ipſos ortum. ibid. Perſarum regni initium ex Barhebræo. 318. Perſidis metropoliſta Neſtorianus. 458. 460. ejus privilegium. 433.
 Perſarum Synodus. 302. Schola Edeſſæ. 402. inde ejeſti. ibid.
 Pellis ſub Juſtiniano Imp. 85.
 S. Petri Apoſtolorum Principis Reliquiæ. 368. SS. Petri & Pauli Jejunium. 304.
 Petri Alexandrini opus citatum à Barſalibæo. 158.
 Petrus Cnapheus ſeu Fullo, Patriarcha Antiochiæ, in appendice ad Triſagium quos errores occultabat. 13. 36. ejus ſermo. 80.
 Petrus Junior, Callinicenſis, Patriarcha Antiochiæ. 69. 332. ejus obitus. 77. 102. controverſia cum Damiano Alexandrino de Trinitatis myſterio. 70. 332. in qua Damianus, non Petrus erravit. 71. Alia ejuſdem controverſia de Incarnatione cum Probo, Joanne & Stephano. 71. 332. Anaphora. 77. Liber adverſus Damianum. ibid.
 Petrus Episcopus Rheſinæ. 327.
 Petrus Episcopus Haran. 352.
 Petrus Episcopus ab Joanne Alexandrino legatus ad Michælem Antiochenum. 368.
 Petrus Iberus Episcopus Gazæ. 56. 439. an Majumæ. ibid.
 Petrus Episcopus Theodoſiopolis. 89.
 Phaghimæ cœnobium. 335.
 Phalek metropoliſta. Vide Chan-Balek.
 Pharaades Perſa Scriptor. 398.
 Phares cœnobium. 354.
 Pharucus calligraphus. 227. 229.
 Phasiltæ cœnobium. 62. 327.
 Phasphaſat locus ditionis Maipheraſtæ. 109.
 Pheraa Episcopus Haſſaſſitarum. 440.
 Pherozes Perſarum Rex. 403. obit. 407.
 Pherozabad pagus. 415.

Phe-

Pherozes-Sapor urbs. 419. eadem ac Anbara. 459.
 Pheschinenſe cœnobium. 359. 360.
 S. Phetion martyr. 403. ejus cœnobium Bagdadi, ubi Sedes Patriarchæ Chaldæorum. 433. 435.
 Phetion Patriarcha Chaldæorum. 430.
 Phetion Presbyter Patriarchatum ambit. 442.
 Philagrius medicus Syrus. 315.
 Philemonis Phyſognomi liber Syriacè. 310.
 Philothei Patriarchæ Alexandrini Synodica ad Athanaſium Antiochenum. 141.
 Philoxenus Mabugenſis. Episcopus Hierapolis. Vide Xenajas.
 Philoxenus, Lazarus Episcopus Bagdad. Vide Lazarus Barſabta.
 Philoxenus Episcopus Dulichii ex monophyſita orthodoxus. 89.
 Philoxenus Episcopus Seered. 382.
 Philoxenus Episcopus Damafci, deinde Patriarcha Jacobitarum in Syria, Baſilius appellatus. 383. 385.
 Philoxenus ex Episcopo Damafci, Patriarcha Jacobitarum, in Cilicia. 384.
 Philoxenus Episcopus Niſibis. 345. 434.
 Philoxenus Episcopus Adorbiganæ, apoſtata. 442.
 Philoxenus Azizus Barſabta, Patriarcha. Vide Azizus.
 Philoxenus Cuma Patriarcha. Vide Ignatius.
 Philoxenus Ignatius Patriarcha. 259.
 Philoxenus Nemrod Patriarcha. 381. Vide Ignatius.
 Phis cœnobium. 109.
 Pilatus Patriarcha Jacobitarum. 325.
 Platonis opera apud Syros. 315.
 Pocockius Eduardus Barhebræum cum Abulpharagio Abdalla Benattibo confundit. 309. malè reprehensus à Renaudotio. 310.
 Polycarpus Chorepiscopus Pſalterium & novum Teſtamentum rogatu Xenajæ Syriacè reddit. 83.
 Pœnitentia. Vide Confessionis Sacramentum.
 Porphyrii opera Syriacè reddita. 310. non Siculus, ſed Tyrius. 395.
 Presbyteri Episcopum ordinare nequeunt. 88.
 Primates Orientis. Vide Patriarchæ.
 Probus cum Petro Antiocheno contendit. 72. 96. fit Episcopus Chalcedonenſis. 77.
 Procopius Episcopus Ephesi Julianiſta. 86.
 S. Procli Epistola ad Armenios. 295.
 Procli medici opera Syriacè reddita. 307.
 Pſalterium è Græco Syriacè redditum à Polycarpo Chorepiscopo. 83. & à Simeone Abbate. ibid.
 Ptolemæi opera Syriacè reddita. 315.

Q

QUADRAGESIMALE Jejunium. 304.
 Quadraginta martyrum Eccleſia Edeſſiæ. 345. Amidæ. 57. in cœnobio Melitinæ. 284. 350.

R

RABULÆ Edeſſeni Canones. 182. 302.
 Radanum urbs episcopalis. 394. 459.
 Ragam urbs. 2.
 Raja metropolis. 440. 458. 459.
 Rama vicus. 11.
 Ramatua urbs. 139.
 Ramjeſu doctior. 412.
 Razes Mohammad. 311.
 Razes Fachreddinus. 318.
 Razich. Vide Beth-Razich.
 Reliquiæ Sanctorum. 61. 262. 350. 368.
 Renaudotius Eusebius Proterium Alexandrinum à Barſuma interfectum perperam ſcribit. 6. Catechiſmum Jacobitarum à Maronitis conſiſum ſuſpicatur 69. Thomam Heracleenſem ignorat. 94. iniuriâ Maſium tradit. 128. jure Margarinum Binium reprehendit. ibid. hallucinatur circa Liturgiam Syriacam. 185. 186. 206. vanus ejus labor in excuſandis Orientalibus circa invocationem Spiritus Sancti 200. Eccleſiaſticæ Syrorum hiſtoriæ ignarus. 236. 321. Abbreviatorem Liturgiæ S. Jacobi exiſtimat eſſe Gregorium Episcopum Hieruſalem, quum ſit Gregorius Barhebræus. 275. Pocockium immerito reprehendit. 310. Dubitat de tempore quo Nubæ Æthiopeſque monophyſiſmo infecti ſunt. 331. Ignarus controverſiæ inter Petrum Antiochenum & Damianum Alexandrinum. 333. hallucinatur circa translationem Episcoporum. 337. fallitur. 338. 339. 343. 347. 348. 351. 395.
 Reſcalla dux Libani. 9.
 Reſchiphia urbs. 339. 349.
 Reſe urbs. 115.
 Reſmat cœnobium in Taiſapha. 110.
 Rheſina urbs. 223.
 Rheſinenſis Synodus. 335.
 Roabanum urbs. 209. 362.
 Rocnaddinus Melitinæ dominus. 370.
 Romæ expugnatione ſub Totila. 62.
 Romanus monachus monophyſita. 56.
 Romanus Imperator. 353.
 Romanus Patriarcha Jacobitarum. Vide Theodoſius.
 Romanus Pontifex. An Patriarchæ Chaldæorum ab eo ordinati. 397.
 Romæorum Edes Bagdadi. Vide Ædes.
 Roſemil, & Roſmil, pagus. 221. 228.
 Roſtaka Episcopatus. 456.
 Roſtamus Episcopus Honitæ. 433.
 Rubel diſcipulus Joannis Patriarchæ. 234.

S

SADOST, Sadoch, ſeu Jeſudost, Episcopus Seleuciæ & martyr. 399.
 Saba Baſilius Salachenſis. Vide Baſilius.
 Saba Patriarcha Turabdinenſium. 386.
 Saba Episcopus Nataphæ. 382.
 Saba Episcopus Amidæ. 48. alter. 48. 98. 107.
 Saba Matthæus Maphrianus. Vide Matthæus.
 Sababarech. 361. Vide Sibabarcha.
 Yyy iij Sabar-

- Sabarjesu Presbyter in regione Sinarum. 256.
 Sabarjesu Episcopus Lasciumæ. 415.
 Sabarjesu Patriarcha Chaldaeorum. 415.
 carmen de ejus gestis. ibid.
 Sabarjesu alter Patriarcha Chaldaeorum, dictus Ananjesu. 435.
 Sabarjesu Kokenfis Abbas. 418.
 Sabarjesu Episcopus Bethgarmæ. 427.
 Sabarjesu, cognomento Zanbur, Patriarcha Chaldaeorum. 447. alter cognomento filius Messæ. 453.
 Sabarjesu Episcopus Nisibis. 430. alter. 449.
 Sabarjesu fundator cœnobii Vafetæ. 431. 442.
 Sabarjesu Episcopus Senæ. 439.
 Sabarjesu Episcopus Gandisapor. 443.
 Sabarjesu Episcopus Buazichæ. 443.
 Sabarjesu Episcopus Ocharæ. 449.
 Sabarjesu Episcopus Calcaræ & Vafetæ. 449. 450.
 Sabarjesu Episcopus Bagas. 449.
 Sabarjesu Episcopus Calgar. 450.
 Sabarjesu Ecclesia Bagdadi. 450.
 Sabarjesu Episcopus Dokukæ. 453.
 Sabinus Episcopus Teiæ. 114.
 Sacha locus in Ægypto. 321.
 Saed Thomæ filius. 311.
 Sahaduna Episcopus Ariunæ. 418.
 Sahada Episcopus S. Matthæi. 414.
 Sahed filius Hebatollæ. 311.
 Saidi cœnobium in Mosul. 415.
 Saidus princeps Nagraenensium. 418.
 Saidus Barlabum. Vide Joannes.
 Saidus Diaconus & medicus discipulus Barhebræi. 265.
 Saimia pagus. 221. 226.
 Sajus mons. 109. 110. 127. 219.
 Salacha urbs. 115. 382.
 Saliba Abbas Cuphildæ. 371.
 Salgiukenfes Reges. 470.
 Saliba Arabs Barfala, Abbas Cartaminensis. 385.
 Saliba Carigara, Presbyter Jacobita, 208. 361. obit. 362.
 Saliba Vagus filius Jacobi. Vide Ignatius, & Basilus.
 Saliba archimandrita. Vide Athanasius Patriarcha.
 Saliba-Zacha Patriarcha Chaldaeorum. 430.
 Saliba-Zacha Episcopus Tirhanæ. 432.
 Saliba Episcopus cœnobii S. Matthæi. 453.
 Saliba Dionysius Maphrianus. Vide Dionysius.
 Saliba-Zacha Episcopus Chalatzæ. 456.
 Saliba-Zacha Episcopus Beth-Daronæ. 456.
 Salich filius Sabichi, Dux. 110.
 Salmata Episcopatus. 456.
 Salomonis Dolichæ cœnobium. 350.
 Salomon Diaconus Athanasii Patriarchæ. 142.
 Salomon monachus Alepi. 342. alter monophysita. 56.
 Salomon Episcopus Bassoræ, auctor Catalogi Patriarcharum Chaldaeorum. 387. 453.
 Salomon Episcopus Hadathæ. 433.
 Salomon Episcopus Persidis. 443.
 Samaritani à Justiniano Imp. coerciti. 89.
 Samaritana versio. 283.
 Samarkanda, & Kanda, metropolis. 458. 460.
 Samitiæ cœnobium apud Telbesme. 228.
 Samofata urbs. 110.
 Samuel Petrus Syrus ex Rhessina. 328.
 Samuel Episcopus Amidæ intrusus. 334.
 Samuel Episcopus Calcaræ. 409.
 Samuel discipulus Barsumæ. 296.
 Samuel Judæ filius, Andalutius medicus. 311.
 Samuel monachus cœnobii Cataræ. 58.
 Samuel Maphrianus Jacobitarum. 416.
 Sandalia urbs Arabiæ. 339.
 Sanuthius Patr. Alex. Synodicas scribit ad Dionysium Antioch. 152.
 Saphius Barsuma. Vide Barsuma Barhebraeus.
 Saphyli cœnobium. 348. 349. 370.
 Sapore monachus. 415.
 Saporis cœnobium in regione Huzitarum. 422.
 Sapor, seu Nisapor Episcopatus. 460.
 Saraceni. Vide Arabes.
 Saraga urbs. 256.
 Sarbelius Maphrianus Jacobitarum. 434.
 Sarchala urbs Episcopalis. 450.
 Sarepta urbs Phœnicie. 89.
 Sarlara fluvius. 400.
 Sarug, seu Batnæ, urbs Mesopotamiæ. 103. 104. 321. Sarugensis Synodus. 112.
 Saura urbs Episcopalis conjuncta Amidæ. 385.
 Sbaniræ Ecclesia Ctesiphonte. 409.
 Scetense cœnobium. 64. 78. 118. 143. 335.
 Deiparæ nuncupatum. 236. beneficia ab Ignatio XI. Patriarcha ei collata. 386.
 Sciaaba castrum. 221. 228.
 Sciaadott. Vide Saadott.
 Sciaadott Episcopus Tirhanæ. 431.
 Sciaakerda urbs. 412.
 Sciaclupha Episcopus Seleuciæ. 397.
 Sciahab Patriarcha. Vide Ignatius VII.
 Sciaharkadta Episcopatus. 459.
 Sciaharzul urbs Episcopalis. 419.
 Scialaz pagus. 342.
 Sciraz Episcopatus. 460.
 Sciubchaimaranus Episcopus Calcaræ. 412.
 Sciubchaimaran monachus. 422.
 Sciurzak pagus. 416.
 Seered, seu Mobaadra urbs. 382. 462.
 Segellanz Episcopus Jacobita. 420. cœnobium Nestorianorum. 430. metropolis Nestorianorum. 458. 459.
 Selencia urbs 394. ubi Sedes Patriarchæ Orientis. 395.
 Seleucidarum epocha. 313.
 Seleuciæ S. Thomæ cœnobium. 46.
 Semaha, seu Semcha, urbs circa Melitnam. 234. 260. 350.
 Sena urbs, aliàs Scena & Cardaliabed. 154. 256. 439. 459.
 Senan ebn Thabeth Sabæus. 311.
 Sendria pagus. 228.
 Senin cœnobium. 110.
 Senunense cœnobium apud Edessam. 38. 45.
 Serapionis medici opera Syriacè. 307.
 SS. Sergii & Bacchi Ecclesia Tagriti. 218. 219. 255. 284. 349. 350. 371. 422. Ecclesia Cairi. 154. Reliquiæ. 350.
 S. Sergii cœnobium, Moallaka dictum. 127. 460.
 Sergius Zachonius Episcopus. 335.
 Sergius Telenfis, cognomento Beth-Charatæ, Patriarcha Jacobitarum. 323. 324. ejus sectarii. 329.

- Sergius Episcopus Armeniorum . 378.
 Sergius Syncellus Jacobi Baradaei . 334.
 Sergius Episcopus Euphemiæ . 139.
 Sergius Presbyter & Chorepiscopus in regione Sinarum . 256.
 Sergius Athanasius Maphrianus . Vide Athanasius .
 Sergius Episcopus Sarug . 351.
 Sergius Episcopus Edessæ Armenus . 333.
 Sergius Episcopus Suræ . 327.
 Sergius Rufius calligraphus . 308.
 Sergius Rhefinensis medicus . 272. 310. 315. 323.
 Sergius doctor Hazæ . 412.
 Sergius Presbyter filius Aaron Archipresbyteri . 9.
 Sergius Diaconus . 58.
 Sergius Homeritarum Episcopus Julianista . 84. 87.
 Sergius Episcopus Cyri . 89.
 Sergius Episcopus Hirtæ . 420.
 Sergius Episcopus Gandisapor . 420.
 Sergius Duda . 425.
 Sergius Episcopus Maaltæ . 424.
 Sergius Arianus medicus . 436. 438.
 Sergius Patriarcha Chaldaeorum . 437. 439.
 Sergius Maphrianus Jacobitarum . 439.
 Serguna Episcopus Mardæ . 110. 111. 112. 114.
 Severi Antiocheni Patriarchæ opera in Syriacum converla . 46. interitus . 54. opera citata à Petro juniore . 80. 96. à Darenfi . 120. à Basilio Patriarcha . 126. à Barcephæ . 129. à Barsalibæo . 158. 180. 205. 207. à Barhebræo . 283. 295. 298. 302. 303. ejus gesta ex eodem Barhebræo . 321. 327.
 Severiani . Vide Jacobitzæ .
 Severus Bar-Masche , Patriarcha Jacobitarum . 104. 335.
 Severus Sabocht Episcopus Kennefrinenfis . 335.
 Severus Episcopus Amidæ . 48. 107. alter . 48. 112. alter . 388.
 Severus Episcopus Aimonæorum . 143.
 Severus Barcephæ . Vide Moytes .
 Severus Episcopus Tabrizi . 253. 254.
 Severus Episcopus Samoiatæ . 334. 342.
 Severus Episcopus Hææ . 382.
 Severus Episcopus Hierusalem . 334.
 Severus Josue Episcopus Adorbiganæ . 251.
 Severi Mokassai hallucinatio de controversia Petrum inter & Damianum . 70.
 Severus Episcopus Edessæ . 102.
 Severus Phisenfis . 109.
 Severus Jacobus Bar-Sciaccò , seu Bar-Esau , Episcopus cœnobii S. Matthæi . 455. Vide Jacobus Tagritensis .
 Severus Episcopus Kennefrinenfis , auctor Anaphoræ . 463.
 Severinus pagus . 382. 448.
 Sibabarcha urbs . 213. 361. 362.
 Sidon urbs Phœnicia . 89.
 Sidus pagus . 299.
 Sigara urbs . Vide Singara .
 Sigar . 111. 232.
 Silæ templum . 51. cœnobium in territorio Sarugensi . 105. Synodus . ibidem , & 348.
 Silas Patriarcha Chaldaeorum . 409.
 Simeon Episcopus Amidæ . 48. alter . ibid.
 Simeon Beth-Arfamenfis . 60. 409.
 Simeon Maphrianus Jacobitarum . 342. 434.
 Simeon Kokita scriptor . 322.
 Simeon Episcopus Arzun . 213. 368.
 Simeon Episcopus Chisumæ . 356.
 Simeon Zabdæ Episcopus Manemita . 384. Vide Basilus Patriarcha .
 Simeon Episcopus Hatachæ . 382.
 Simeon Hefnenfis instaurator cœnobii Sancti Cyriaci . 370.
 Simeon Patriarcha Chaldaeorum . 256.
 Simeon Patriarcha Jacobitarum Abrahamianorum . 347.
 Simeon Tabakan Abbas cœnobii Barsumæ . 234. 235.
 Simeon Presbyter & medicus . 252. 259. 379. 380. 381.
 Simeon Bar-Kalig Nestorianus , Episcopus Taulæ , deinde metropolita Sinensium . 255. depositus à Denha Patriarcha , & in carcerem detrusus . 256.
 Simeon Taibutha , monachus & medicus . 315. 425.
 Simeon Episcopus S. Matthæi . 414.
 Simeon Elianita . Vide Cyrillus .
 Simeon Episcopus Persidis . 433.
 Simeon Abbas Gabulæ . 60.
 Simeon Abbas cœnobii Licinii , Psalterium à Græco Syriacum reddit . 83. ejus epistola ad Elisæum . ibid.
 Simeon Episcopus Edessæ . 103. alter ex Beth-cheduna pago . 111. abdicat Episcopatum . ibid.
 Simeon Episcopus Haran . 100. 105. 107.
 S. Simeon Barlaboë Episcopus Seleucia . 399. instituit , ut duobus choris in Orientalibus Ecclesiis Psalmi canerentur , utque id fieret memoriter , non ex codice . ibidem .
 Simeon Episcopus Anbaræ . 413.
 Simeon Episcopus Hirtæ . 415.
 Simeon Episcopus Sigaræ . 443.
 Simeon Episcopus Deltæ . 455.
 Simeon Episcopus Buazichæ . 455.
 Simeon Episcopus Mosul . 455. 456.
 Simeon Episcopus Telæ & Barbariæ . 456.
 Simeon Episcopus Baladæ & Geslunæ . 456.
 Simeon Episcopus Arzuni . 456.
 Simeon Patriarcha Chaldaeorum . 457. alii quatuor . ibidem . Simeon cognomento Mama . ibid. Simeon Denha . ibid. alii duo . ibid. Simeon Bar-mama . ibid.
 Sinarum metropolita . 458. Sinarum regio à Patriarchis Chaldaeorum Episcopus accepit & præcones Evangelii . 255.
 Sindi populi . 113.
 Singara urbs . 107. 108.
 Singaræ montis cœnobium . 415. Vide Sigar .
 Siran Episcopus . 460.
 Siroës monachus . 415.
 Siroës Persarum Rex , Cavades dictus . 416.
 Sis urbs Ciliciæ . 247. 252. Ecclesia Deiparæ & Barsumæ . 375.
 Sobensis . Vide Ebedjesu Episcopus Sobæ .
 Socotora Episcopus . 456. 460.
 Socratis historia Ecclesiastica . 313.
 Sogdes Episcopus S. Matthæi . Vide Timotheus Sogdes .
 Solimanus . Vide Salomon .
 Solimanus Chalipha . 105.
 Solimanus filius Hisciami Chaliphæ . 107.
 Solimanus Bar-Gamali Saphiaddaule . 254.
 Sophene regio . 114.

Soterichus Episcopus Cæsareæ Cappado-
ciæ . 16.
Spiritus Sancti processio ex Filio . 131. Invo-
catio . 194. 201.
S. Stephani, seu Bochræ, cœnobium apud
Benebil & Rosmil . 221. 228.
Stephanus Bariudaili Edessenus . 30. ejus er-
rores . 31. commentaria . 32. expositio
in Psalmos . 33. gesta . ibid. inter hæreti-
cos recensetur . 34. liber cui titulus *Hie-
rotheus* . 290.
Stephanus Pauli filius dux . 109. 110.
Stephanus Edenensis Patriarcha Maronita-
rum, Abdalmonemum juniorem cum se-
niore Libani duce confundit . 9. & Ma-
bugum cum urbe Marhas . 23. 91. & Cal-
linicensem Petrum cum Cnapheo . 77.
Stephanus Sophista Alexandrinus . 72.
Stephanus Episcopus Chaboræ . 111. 114.
Stephanus Episcopus Halavanæ . 439.
Stephanus Severinita Episcopus S. Matthæi.
462.
Subchaliesu Episcopus . 256.
Subchamaran . Vide Sciubchamaran .
Sur castrum . 221. 228.
Surnus Patriarcha Chaldæorum illegitimus.
431.
Susa & Ledan Episcopatus . 459.
Symmachi versio . 283.
Synnada urbs . 106. 136. 139.

T

TAADIL . Vide Tributum .
Taalabenses Arabes . 115. 419.
Taban pagus . 221. 226.
Tabos cœnobium . 368.
Tabristan & Rajæ metropolita . 458.
Tabrizum urbs . Vide Tauriz .
Tagiaddaules discipulus Barhebræi . 259.
Tagrit urbs . 171. 209. 254. 410. novis ædi-
ficiis ornata à Dionysio Maphriano . 449.
ejus Ecclesiæ . 449. Tagritenses cum Mat-
thæanis cœnobitis contendunt . 342.
Tahal oppidum Garmæorum . 10.
Tali . Vide Arabes .
Taisaphalocus . 110.
Tamarlangus, seu Tamerlanus, Tarta-
rorum Rex . 229. Timur Bech dictus . 471.
Tamenin pagus . 353.
Tamuza Episcopus Seleuciæ . 400.
Tanchet metropolis . 456. 458.
Tangu pagus . 353.
Taril cœnobium . 91. 334. 351.
Tarmenæ Synodus . 338.
Tarmel cœnobium . 61.
Tarsus Episcopus . 459. exundante fluvio
obruitur . 88.
Tatiani Diatesaron . 158.
Tauriz urbs Episcopalis . 253. 258. 378.
Tausa urbs Chorasfanitarum . 255.
Tazacum urbs . 258.
Tela, seu Constantina, urbs Mesopotamiæ,
aliàs Tela Mauzalat . 54. 114.
Tela Arfania . 380.
Tela & Barbaria, Episcopatus . 456.
Telmahar vicus . 98.
Tela-Comom . 106. 113.
Tel-Masrita . Vide Masrita .
Telbesme oppidum . 221. 228. cœnobium . 111.

Telbaser Oppidum . 360.
Teledæ cœnobium . 337. Teledenses mo-
nachi . 37. Teleda castrum . 350.
Telaphar regio . 437. pagus . 451. Episco-
patus . 452.
Telfephre cœnobium . 349.
Tel-Patricia urbs . 353.
Tel-Cobab pagus . 222. 228.
Tefra Episcopatus . 459.
Testamentum novum à Xenaja è Græco Sy-
riacè redditum . 23. à Polycarpo Chorepi-
scopo . 83. à Thoma Heracleensi . 92. 334.
Vide Versio .
Thabeth ebn-Senan Sabæus . 311. 317.
Thabeth ebn-Korra Abulhasan Sabæus .
311. 316. ejus libri . ibid.
Themanon Episcopatus . 449.
Theodorus Mopisæstus citatus à Bar-he-
bræo 283.
Theodorus Abucara Archiepiscopus Cariæ,
aliàs Haran . 292.
Theodorus Episcopus Edessæ . 325. alter co-
gnomento Sukair . 231. 232. 370.
Theodorus Smakrensis, idest rufus . 247.
379.
Theodorus Episcopus Samosatæ . 340.
Theodorus Bar-Vehibun monachus . 364.
intrusus Patriarcha Jacobitarum, Joannes
appellatus . 368- 213. depositus . 214.
fuga elapsus . 215. Patriarcha in Cilicia
proclamatus . ibid. obiit . 216. ejus scrip-
ta . ibid.
Theodorus Patriarcha Jacobitarum . 103.
335. 421.
Theodorus Abbas Cuphlidenis . 379.
Theodorus Episcopus Gandisapor . 440.
Theodorus Episcopus Lasciumæ . 440.
Theodorus Antiochenus medicus . 311.
Theodorus Episcopus Bethgarnæ . 440.
Theodoritus Patriarcha Græcorum . 432.
Theodosius Patriarcha Alexandriæ . 327.
330. ejus obitus . 89. 329. opus de Trini-
tate adversus Tritheitas . 80.
Theodosius Patriarcha Jacobitarum, cognomen-
to Romanus . 124. 349. 364. ejus epis-
tolæ . 125. 349. Syntagma medicum . 315.
349.
Theodosius Episcopus Callinici . 434. 344.
Theodosius Episcopus Edessæ frater Diony-
sii Patriarchæ . 345.
Theodosius Episcopus Rhesinæ . 338.
Theodosius Episcopus Baalbech . 342.
Theodosius monachus Hierosolymitanæ Se-
dis invasor . 55.
Theodosius Patriarcha Chaldæorum . 436.
Theodotionis versio . 283.
Theodotus Ancyra . 295. 303.
Theodotus Episcopus Amidæ . 48. 58. 105.
abdicat ibid. perperam Patriarcha appel-
latur . 106.
Theodoti cœnobium . 221. 228.
Theoduni Syntagma medicum . 311.
Theonis Alexandrini opera Syriacè . 315.
Theophilus Edessenus Maronita . 311. 313.
315.
Theophilus Episcopus Damascenus . 142.
Theophilus seu Theophanes, Patriarcha
Antiochiæ . 70. 333.
Theopatchitarum error à Jacobitis profliga-
tur . 117. 187.
Theophrasti libri translati à Jahia ebn-Adi.
311. Theo-

Theorianus à Manuele Imp. ad Armenios & Jacobitas allegatus. 364. 365.
 Thilaticomum. Vide Tela-Comum.
 S. Thomas Apostolus Orientis. 387. S. Thomæ Seleuciæ monasterium. 46. Ecclesia Mardæ 365. Tagriti. 431. Bagdadi. 254.
 Thomas Episcopus Amidæ. 48. 58. alter. 90. 103. 105.
 Thomas Gothus Dux Amidæ. 52.
 Thomas Telenfis Stylita. 105.
 Thomas Rheinenfis, Episcopus Daræ. 58. 119. 327.
 Thomas Episcopus Turabдини. 377.
 Thomas Heracleensis, Episcopus Germaniciæ. 90. 158. 411. ejus vita auctore anonymo. 91. Vita ex Barhebræo. 334. Anaphora. 92. novum Testamentum è Græco Syriacum facit. 92. 334. Anaphoras Patrum Syriacas reddit. 92.
 Thomas Edessenus, Jacobita. 411. alius à Thoma Heracleensi. 412.
 Thomas Senior, Episcopus Germaniciæ. 89. 327. obit Samolatæ. 92. alius à Thoma Heracleensi. ibid.
 Thomas Episcopus Damasci. 327.
 Thomas I. Maphrianus Jacobitarum. 347. 437.
 Thomas II. Stylita, Maphrianus Jacobitarum. 441.
 Thomas Episcopus Bagdadi. 147.
 Thomas Episcopus Edessæ. 331.
 Thomas Timotheus Episcopus Jacobita. 300.
 Thomas Episcopus Cascaræ. 433.
 Thomas Æthiops Episcopus Abissinorum. 371.
 Thomas Episcopus Bethgarmæ. 447.
 Thomas Archidiaconus Nestorianus. 254.
 Thomas Episcopus Indiarum. 257.
 Tigris fluvius exundat. 112.
 Timotheus Patr. Alex. 304. 3.
 Timotheus Patriarcha Chaldæorum. 287. 433. ejus cœnobium. 434. scripta. ibid.
 Timotheus alter Patriarcha Chaldæorum. 456.
 Timotheus Episcopus Hierusalem Jacobitarum. 154.
 Timotheus Josue Episcopus Bagdadi. 251.
 Timotheus Episcopus Edessæ. 110. 111.
 Timotheus Thomas Episcopus Jacobita. 300.
 Timotheus Episcopus Damasci. 348.
 Timotheus Episcopus Samolatæ. 348.
 Timotheus Episcopus Tel-patricæ. 358.
 Timotheus Episcopus Carlenæ. 361.
 Timotheus Episcopus Gargar, deinde Samolatæ. 361. 362.
 Timotheus Episcopus Arabum. 452.
 Timotheus Sogdes Episcopus S. Matthæi. 448. 449.
 Tirente cœnobium. 59.
 Tirhana urbs. 142. fortasse Tiria. ibid. regio. 430. Episcopatus. 459.
 Titus Episcopus Mosul & Adiab. 450.
 Tobias Episcopus S. Matthæi. 414.
 Tortena pagus. 350.
 Trazereg cœnobium. 360.
 Tributum Christianis impositum, dictum Taadil, & Charagium. 104. auctum ab Abdalla chalipha. 116.
 Trinitas. Controversia de Uno ex Trinitate carne passio. 28.

Tripolis urbs Phœniciæ. 89. 245.
 Trilagus hymnus. Errores Petri Cnaphei in appendice ad Trisagium. 36. an appendix illa facta sit sub Eustathio Antiocheno. 60. ejus origo. 180.
 Tritheitarum origo. 327. hæresis 328. 329. disputatio cum Monophysitis. 329.
 Turabdin regio. 110. 209. 220. 236. Patriarchæ ejus regionis. 384. cæteris Jacobitis uniuntur. 386.
 Turci populi. 113. Christiana fide imbuti. 444.
 Turrium cœnobium. 339.
 Tyrus urbs Phœniciæ. 89. Tyria Synodus sub Severo & Xenaja. 18.

V

V ALD filius Abdalmalechi Chalipha. 105. 337.
 Vafeta urbs Episcopalis conjuncta Cascaræ. 449.
 Valetæ cœnobium. 439. dictum Sabarjesu. 442.
 Uchama Abbas. 418.
 Vehebus Joannes Episcopus Gozartæ. Vide Joannes.
 Versio Scripturæ Syriaca quæ simplex appellatur. 23. 83. 91. 130. 307. quando & à quibus elaborata. 279. altera è Græco confecta. 307. Evangelium Matthæi ex Hebraico translatus. 160. nævi in Versione Syriaca ex animadversione Barhebræi. 279. comparata cum Versione septuaginta Interpretum. 280. Versio Heracleensis & Karkaphensis. 283. 307. 334. Alexandrinus Codex Evangeliorum. 170.
 Vinum exsiccatum & in pulverem redactum, quod Clerici Amidenfes in calicem immittere solebant. 58.
 Virgines MM. in flumen se præcipientes agunt, ne in barbarorum manus deveniant. 62.
 Virginum jejunium, ejusque institutio. 425. 426. 428.
 Ulanitæ. 308.
 Umarus. Vide Omarus.
 Uphrinus fluvius. 350.
 Urmia urbs Episcopalis. 449. ibi Sedes Patriarchæ Nestorianorum. 457.

X

X ENAIAS Mabugenfis, qui & Philoxenus Episcopus Hierapolis. 10. ejus patria, & conditio. ibid. an servus & divini baptismatis exfors. 11. 35. Nestorianos in Perside infectatur. 402. quo anno Episcopus Mabugi seu Hierapolis. 12. Flavavianum Antiochenum ad suscipiendum, Henoticum Zenonis adigere conatur. 13. his Constantinopolim proficiscitur. 14. Sidoniensi Synodo interit. 16. in Flaviani depositionem conspirat. 17. Severum in Antiochena Synodo ordinat. ibid. in Catholicos Syriæ secundæ debacchatur. 18. ejus exilium & interitus. 19. memoria apud Jacobitas. 20. Stylus. ibid. errores de una Christi natura, de processione Spiritus Sancti, & de tollendis Imaginibus Incor-

corporeorum . 20. in errorem Incorrupticolarum impegit . 22. examinatur ejus sententia de passionibus Christi . 168. ejus opera . 23. fides circa Incarnationem . 25. controversia de Uno ex Trinitate carne passio . 28. Stephani Edeffeni errores impugnatio . 30. Professio Fidei . 33. Monotheismum adstruit . ibid. Epistola ad Zenonem Imperatorem . 34. Epistolæ duæ ad monachos Gaugalenenses . 35. quo sensu appendicem ad Trisagium usurpavit . 36. Epistola ad monachos Amidenenses . 37. Epistolæ duæ ad monachos Teledentes . ibid. Epistola ad monachos Senunenenses . 38. Disputatio cum Nestoriano . 45. Tractatus in Nestorianos & Eutyrianos . ibid. Tractatus de Fide . ibidem . Epistola adversus Abibum . ibid. Epistola ad Arzunitas . ibid. Epistola ad monachum novitium . 46. Epistola ad Patricium Edeffenum . ibid. Tractatus de castitate . ibid. de Interdicto & excommunicatione . ibid. Cantus Xenajæ tributus . ibid. Versio Testamenti novi ab eo confecta . 23. 91. 334. an Polycarpo Chorepiscopo tribuenda . 83. opera citata à Darenfi . 120. à Barcepha . 129. à Barfabæo . 158. error ejus de tempore creationis Animæ Christi . 158. opera citata à Bar-hebræo . 283. 295. 302. 329. Xenajas Ananias Joannes Patriarcha . Vide Ananias . Xenajas Ignatius Patriarcha . Vide Ignatius VIII. Xylus citatus à Jacobo Tagritensi . 239.

Z

ZARA Mesopotamiæ locus . 108. Episcopus . 459. Zabar cœnobium . 361.

S. Zachæ, idest, Nicolai, cœnobium apud Callinicum . 307. 344. 348. 385. 416. Zachæus Episcopus Arzuni . 449. Zachæus Episcopus Charmæ . 111. 115. Zacharias Malela, seu Rhetor, Episcopus Melitinæ . 54. ejus historia Ecclesiastica . 54. 169. 313. Zacharias Episcopus Edeffæ . 112. 114. Zacharias Patriarcha Alexandriæ . 151. Zacharias, ut dicitur, martyr . 439. Zacharias Episcopus Anbaræ & Haitæ . 449. Zacharias Episcopus Cascaræ . 435. Zachonius . Vide Sergius . Zaidi castrum . Vide Hefna-Zaidi . Zaidus Scytharum præfectus . 114. Zainæ Ecclesia in Mosul . 448. Zaita, Zaitun, & Zeita . 106. Zamalphes Rex Persarum . 408. Zanzalus . Vide Jacobus Baradæus . Zapharanense cœnobium . 154. ubi Sedes Patriarchæ Jacobitarum . 386. inflauratum ab Ignatio XI. ibid. Zarchia arx . 471. Zarnuchæ cœnobium . 337. 448. Zeba . Vide Zaba . Zebedæa insula . Vide Gozarta . Zebina Patriarcha Assalinitarum . 440. Zebina calligraphus . 230. 378. Zelotæ Arabes, Aruritæ dicti . 108. Zeno monachus . 415. Zenonis Imperatoris obitus . 56. Zeugma urbs . 354. Zoara martyr Amidæ . 58. 226. ejus templum ibidem . 335. Zoara hæreticus Stylita . 226. Zoara monachus . 114. Zohair Dux . 107. Zonicratæ cœnobium . 371. 378. Zuabia urbs Episcopalis . 412. 431. Zuchenin cœnobium . 98. 107. 284. 344.

F I N I S .

De scriptoribus Syris Monophysitis

ERRATA.

Pagina 3. columna 1. versu 8. فاختهى lege فاختهى . Pag. 7. col. 2. versu 4. فاسخضه lege فاسخضه . Pag. 9. col. 1. versu 18. ابن عطية lege ابن عطية .
 Ibidem Ebn Athia , lege Ebn Atscia . Pag. 39. col. 2. versu 38. فاختهى lege فاختهى .
 Pag. 53. col. 1. versu 22. فاختهى lege فاختهى . Pag. 75. col. 2. versu 39. فاختهى lege فاختهى .
 lege فاختهى . Pag. 82. col. 2. versu 17. Christi 550. lege 570. Pag. 103. col. 2. versu 45. Hasenum lege Hasanum . Pag. 104. col. 1. versu 1. expunxere , lege expunxit . Ibid. versu 3. retulerant , lege retulit . Ibid. versu 7. Huseni , lege Hasani . Pag. 105. col. 2. versu 22. annos , lege anno . Pag. 109. col. 1. versu 27. anuum , lege annum . Pag. 114. col. 2. versu 42. censuluere , lege consuluere .
 Pag. 121. col. 1. versu 42. فاختهى lege فاختهى . Pag. 125. col. 1. versu 7. اقترما , lege اقترما . Pag. 132. col. 1. versu 18. promanatio , lege promanationem . Pag. 139. col. 1. versu 51. Apameæ , lege Euphemiæ . Pag. 141. col. 1. versu 34. Athanasius VI. lege Athanasius V. Ibid. in postilla , Athanasii VI. ætas , lege Athanasii V. ætas . Ibidem versu 36. Athanasius Sextus , lege Quintus . Ibidem versu 40. nonagesimus , lege octogesimus sextus . Pag. 141. col. 2. versu 25. مسروق , lege مسروق . Pag. 142. col. 1. versu 1. Dionysius , lege Athanasius . Pag. 142. col. 2. versu 36. monachis , lege monachis . Pag. 143. col. 1. versu 26. Dionysium , lege Athanasium . Pag. 143. col. 2. versu 36. hic , lege hic . Pag. 144. col. 2. versu 23. فوقع , lege فوقع . Pag. 154. col. 1. in margine Joannes Magnus , lege Michael Magnus . Pag. 154. col. 2. versu 12. فاختهى lege فاختهى . Ibid. versu 15. Scianensis , lege Senensis . Pag. 166. col. 2. versu 6. فاختهى lege فاختهى . Ibidem versu 24. scilicet , lege scilicet . Pag. 181. col. 2. versu 10. فاختهى , lege فاختهى . Ibid. col. 2. versu 7. annot. In , lege annot. in . Pag. 186. col. 2. versu 26. فاختهى lege فاختهى . Pag. 189. col. 2. versu 6. فاختهى lege فاختهى . Pag. 212. col. 1. versu 25. Præcurforis , lege Curforis . Pag. 213. col. 1. versu 1. 1172. lege 1170. Pag. 215. col. 1. versu 12. & col. 2. versu 45. Assanitas , lege Aspasnitas . Pag. 217. col. 2. versu 13. Caput 36. lege 35. & sic in seqq. Pag. 222. col. 1. versu 31. oraculis , lege oralis . Pag. 223. col. 2. versu 27. فاختهى , lege فاختهى . Ibid. versu penult. فاختهى , lege فاختهى . Pag. 225. col. 2. versu 25. فاختهى , lege فاختهى . Ibid. versu 29. Fabiam , lege Haje . Pag. 228. col. 2. versu 26. فاختهى , lege فاختهى . Pag. 229. col. 2. versu 24. فاختهى , lege فاختهى . Ibid. فاختهى , lege فاختهى . Pag. 230. col. 2. versu 9. فاختهى , lege فاختهى . Pag. 242. col. 2. versu 18. torinsque , lege torique . Pag. 248. col. 1. versu 9. 1596. lege 1569. Ibid. versu 10. 1285. lege 1258. Ibid. versu 12. Alepum , lege Alepus . Pag. 251. col. 1. versu 11. Adorbigani , lege Adorbigane . Ibid. versu 25. Adorbigano , lege Adorbigane . Pag. 257. col. 2. versu 30. فاختهى , lege فاختهى . Ibid. versu 32. Judæorum , lege Indorum . Pag. 263. col. 1. versu 40. فاختهى , lege فاختهى . Pag. 264. col. 1. versu 32. eam , lege id . Ibid. versu 33. ea , lege eo . Pag. 272. col. 2. versu 36. nam ex , lege nam . Pag. 276. col. 1. versu 41. infra , lege infra . Pag. 279. col. 1. versu 30. فاختهى , lege فاختهى . Pag. 280. col. 1. versu 18. فاختهى , lege فاختهى . Ibid. versu 27. & 30. فاختهى , lege فاختهى . Ibid. col. 2. versu 13. فاختهى , lege فاختهى . Pag. 283. col. 2. versu 24. فاختهى lege

lege ^{موممر}. Pag. 284. col. 1. vers. 33. *Maikam*, lege *Mokimum*. Pag. 297.
 col. 1. vers. 9. *Ætiopem*, lege *Æthiopem*. Pag. 302. col. 1. vers. 17. dele *Basilium*.
 Pag. 312. col. 1. vers. 43. *Stephanus*, lege *Abraham*. Pag. 330. col. 2. vers. 30.
quamprimum, lege *quamprimum*. Pag. 341. col. 2. vers. 21. *nobis*, lege *nobis*.
 Pag. 342. col. 1. vers. 15. *Beth-Boten*, lege *Beth-Botin*. Pag. 352. col. 2. vers. 1.
Strongbylos, lege *Strongbilos*. Pag. 361. col. 2. vers. 36. anno 1436. lege 1456.
 Pag. 369. col. 2. vers. 12. 1551. lege 1511. Pag. 381. col. 1. vers. 28. *sequestris*, lege
sequestribus. Pag. 382. col. 1. vers. 45. *Ignatii*, lege *Ignatii*. Pag. 382. col. 2.
 vers. ult. *dlem*, lege *diem*. à pag. 387. ad 399. pro *Patriarchæ Jacobitarum*, in
 titulo substitue *Primates Orientis*. Pag. 388. col. 2. vers. 28. *Babuai*, lege *Ba-*
buai. Pag. 394. col. 2. vers. 18. ^{تلماز}, lege ^{تلماز}. Ibid. vers. 19. ^{الامواز}, lege ^{الامواز}.
 Pag. 406. col. 1. vers. 3. *ego*, lege *ego*. Pag. 412. col. 1. vers. 35. ^{اسقنا}, lege
^{اسقنا}. Pag. 413. col. 2. vers. 22. *indicerent*, lege *indicare*. Pag. 441. col. 1. vers. 28.
^{١٥٥١}, lege ^{١٥٥١}. Ibid. col. 2. vers. 31. anno *Græcorum*, lege *Hegiræ*. Ibidem
 col. 2. in margine, *Basilius secundus*, lege *Basilius tertius*. Pag. 454. col. 2.
 vers. 17. anno *Græcorum* 1553. lege 1533.